LUVEVALAND.CO

TND Team
chuyển ngữ

Phong Lưu Vương Phi

ĐỘNG LÒNG XUÂN (ĐỘNG XUÂN TÂM)

Tác giả: Cố Liễu Chi

Thể loại: Ngôn Tình, Cổ Đại, HE, Tình Cảm, Cung Đình Hầu Tước, Duyên Trời Tác Hợp

—★—

DTV-EBOOK.COM

Chương 1: Chương 1

Thời tiết giữa đông, sương trắng giăng suốt mấy ngày liền, cả thành Trường An đều ngâm mình trong một màu âm lãnh trắng xoá.
Thế nhưng trong một góc nhỏ rìa Vĩnh Ân Hầu phủ ở phường Sùng Nhân vẫn ấm áp như ngày xuân.
Sau giờ ngọ, trên hành lang noãn các, tám tỳ nữ ăn mặc lụa sa mỏng màu lam xanh biếc như nhau đang đứng nghiêm chỉnh, trên tay đều nâng một cái chén bạch ngọc sáng trong, lẳng lặng chờ ở trước cửa.
Đợi một lát, một cánh tay mang bộ vòng phỉ thúy từ bên trong phòng dò ra, vén rèm cửa lên: "Chuyện ta dặn, các ngươi đều chuẩn bị thỏa đáng?"
"Kinh Chập tỷ tỷ yên tâm, đều chiếu theo yêu cầu của quận chúa mà chuẩn bị," tỳ nữ đứng đầu nhẹ giọng đáp, cũng giơ tay chỉ qua từng đồ vật, "Trà được pha từ hạt sương trên cánh hoa mai mới lấy sáng nay, đã cẩn thận đun lửa vừa, đến giờ vẫn còn ấm nóng.

Trong hộp đồ ăn có sữa anh đào cùng với bánh tô hoa lạnh, tám loại điểm tâm đều không trùng lặp, hộp nước thơm này là mùi Thải Hoa Lam do phía tây mới tiến cống mùa đông năm nay, khăn lau là loại tơ lụa nhẹ nhất, mỏng mịn lại mềm lại....."
"Ngươi có trí nhớ thật tốt," Kinh Chập tán thưởng, đánh giá người này một chút, "Ngươi tên là gì?"
"Nô tỳ gọi là A Xuân."
"Sau này gọi là Cốc Vũ đi.

Ta đi ra ngoài một chuyến, ngươi cẩn thận mang các nàng ta đi vào hầu hạ."
Cốc Vũ vui mừng vâng vâng dạ dạ, dẫn theo một hàng tỳ nữ đi qua ngạch cửa, đi vào trong gian tắm.
Vị quý nhân các nàng sắp sửa hầu hạ chính là nữ nhi của Ninh Quốc công

quá cố, từ nhỏ sống nhờ ở Hầu phủ, là biểu cô nương quận chúa Vĩnh Doanh.
Tuy nói không phải là thân cô nương (Editor: con gái ruột) của Hầu phủ, nhưng lại càng được Hầu gia yêu quý hơn cả các thân cô nương, từ nhỏ đã cẩm y ngọc thực, nuông chiều đến lớn, tuyết liên hầm sữa uống như nước lã, trân châu nghiền nhỏ ngâm trong nước nóng để tắm, là chủ nhân bắt bẻ nhất trong tất cả nữ nhân ở Hầu phủ, thậm chí là ở toàn kinh thành này.
Cũng không biết lần trước xảy ra chuyện gì, mà toàn bộ các tỳ nữ của Dao Quang Các đều bị đưa đi ra ngoài, chỉ chừa lại mỗi vị Kinh Chập tỷ tỷ vừa rồi kia.
Cho nên mấy tỳ nữ mới đến các nàng mới được điền vào chỗ trống, không trâu bắt chó đi cày, một mặt mừng thầm mình gặp phải đại vận, một mặt lại lo lắng đi sai bước nhầm, bước theo vết xe đổ của những người đi trước.
Nghĩ đến đây, Cốc Vũ không khỏi có chút khẩn trương, lại hồi tưởng lời đề điểm của Kinh Chập một lần ——
"Quận chúa không thích ồn ĩ, đặc biệt là khi mới vừa tỉnh ngủ, sau khi vào viện cần phải tay chân nhẹ nhàng không gây tiếng động, khi muốn quay người đi vào cũng phải đi lui rồi vòng qua sau lưng Quận chúa mới đi vào, vạn vạn không thể làm Quận chúa hoa mắt."
"Quận chúa thích sạch sẽ, khi đứng gần Quận chúa, thì từ bàn tay cho đến móng tay đều không thể dính một tia dơ bẩn nào, thân thể không được dính bụi dính bùn, lại càng đừng nói đến chuyện chạm vào Quận chúa."
"Làn da Quận chúa vô cùng non mịn, ngay cả một quả táo chín cũng dễ làm da ngài bị thương; phải thường xuyên kiểm tra các đĩa nước trong phòng, không thể để cạn, đảm bảo trong phòng thời thời khắc khắc đều đủ đầy hơi ẩm....."
Mặc niệm lại những điều này một lần xong, Cốc Vũ càng thêm nhịn không được cảm thấy tò mò, đến tột cùng là kim chi ngọc diệp như thế nào lại có thể có nhiều điều cần chú ý đến như vậy?

Vừa nhấc đầu, liếc mắt một cái liền nhìn thấy "Người thật ".
Trên giường mỹ nhân trong gian tắm, một tiểu nương tử trẻ tuổi khoác một bộ la sam vàng nhạt mỏng manh trong suốt nhuốm một màu trắng sữa, hơi nước nhẹ như sương là đà cuốn lấy vai, cổ bóng mịn, bộ ngực đầy đà, đường cong lả lướt như hoạ của cơ thể hiện ra không sót gì.
Nhìn lên trên, một đầu tóc đen mượt như lụa, gương mặt trứng ngỗng trắng

nõn mịn màng, mày đẹp môi đỏ, xinh đẹp đến như tiên nga trên bầu trời.
Cốc Vũ nhìn đến ngẩn ngơ, bước chân có chút rối loạn, vội vàng đi đến bên cạnh giường, không quá thuần thục mà dâng âu trà lên: "Quận chúa, thỉnh dùng trà ạ."
Leng keng một tiếng, từng chiếc vòng ngọc khẽ va vào nhau, một cánh tay thon dài lại căng mịn lười nhác nâng lên, nhận trà.
Cốc Vũ lặng lẽ nâng mắt lên, theo một đoạn cổ tay trắng như tuyết mà nhìn lên trên.
Lại thấy người trên giường buông mắt hạnh xuống, đầy mặt mệt mỏi, súc miệng xong liền đưa tay về xoa xoa huyệt thái dương, thần sắc uể oải mặc kệ tỳ nữ đứng sau chải đầu cho mình, nhìn qua liền thấy bộ dáng không mấy vui vẻ.
Tiên nga cũng có chuyện phiền lòng sao?
Cốc Vũ vừa rụt tay lấy đĩa trà về, vừa tò mò suy nghĩ nên lơ đãng ấm một chút, âu trà liền ngã về hướng mép giường.
Cốc Vũ hít ngược một hơi khí lạnh, còn chưa kịp cáo tội, lại nghe thấy một tiếng: "Ui ——"
Vừa xoay đầu, liền thấy tỳ nữ chải đầu ban nãy nắm chặt lược quỳ xuống: "Nô, nô tỳ thô kệch, kéo tóc quận chúa.....!Quận chúa thứ tội!"
Tỳ nữ cả phòng đồng thời cứng đờ tại chỗ, thở mạnh cũng không dám mà ngươi nhìn ta ta nhìn ngươi, cuối cùng, tất cả đều quỳ sụp xuống như người ta cho sủi cảo vào nồi, nói: "Quận chúa thứ tội.....!"
Khương Trĩ Y nhíu mày khẽ hít khí, lòng bàn tay ấn lên điểm đau đớn giữa đỉnh đầu, hàng mi dày đen như lông quạ chậm rãi quét xuống, thấy tà váy có vệt nước, liền nhắm mắt lại thở dài.
Không biết sao mình lại lưu lạc tới hoàn cảnh ngay cả một tỳ nữ để sai sử cũng không có.
Nói đến nói đi, đúng là phải trách cái quyển thoại bản oan nghiệt kia.
*
Trở đông, trời vừa lạnh lại khô, Khương Trĩ Y không thích ra cửa lại trúng gió, đang lúc nhàn rỗi không thú vị, tình cờ nhìn thấy quyển thoại bản 《Y Y truyện》 mà tiệm sách Tam Dư nịnh bợ tặng tới được đặt trong cái tráp gỗ kia có nữ nhân vật chính có tên cùng âm với tên mình, liền tiện tay lật mấy trang.
Cái loại thoại bản kiểu này cũng không thể nói là mới mẻ, cốt truyện nói về một đoạn tình duyên của một vị biểu cô nương khi ăn nhờ ở đậu trong kinh

thành.
Mở đầu chỉ đơn giản nói, cô nương kia cha mẹ song vong, không nơi nương tựa, tiến đến kinh thành cậy nhờ bà con, khi ở trong phủ liền tình cờ gặp gỡ một thiếu niên lang tuấn tiếu, liền nhất kiến khuynh tâm.....
Khương Trĩ Y vốn thập phần chán ghét mấy loại thoại bản tình cảm biểu huynh muội.
Vì bản thân nàng cũng là một vị biểu cô nương, từ khi bảy tuổi đã mất đi song thân, liền được cữu cữu đón về Vĩnh Ân Hầu phủ này.
Tiếc rằng trong phủ chỉ có vài vị biểu ca không có tài năng gì, tướng mạo cũng là mỗi người có cái kỳ cục riêng, nên mỗi khi đọc phải mấy loại thoại bản kiểu biểu cô nương cùng biểu ca ân ái, nhớ đến vài vị biểu ca bên cạnh, liền không còn hứng thú gì.
Nhưng cái quyển 《Y Y truyện》 này nha, vị biểu cô nương không phải chung tình với biểu ca, mà là với một đồng học cùng thư viện với biểu ca, đảo cũng có vài phần hiếm lạ, Khương Trĩ Y liền chọn quyển này để đốt thời gian.

Nào biết đọc đọc, thoại bản thế mà lại "Hiển linh".
Trong thoại bản, Y Y cùng thiếu niên lang kia thực mau liền lưỡng tình tương duyệt, nhưng không biết hai người có phải bát tự tương khắc nhau hay không, từ đó về sau, Y Y cô nương kia có thể nói là mọi việc đều không thuận.
Muốn cùng tình lang truyền tin, bồ câu đưa tin giữa đường bị bắn chết.
Nhờ tên sai vặt truyền tín vật cho tình lang, tên sai vặt lại trộm đi tín vật, cuốn tiền bạc bỏ trốn.
Ngồi xe ngựa đi gặp lén tình lang, mới ra khỏi phủ, vừa giẫm lên ghế gỗ lên kiệu, ghế sụp, trật chân.
Khương Trĩ Y đọc đến chỗ này còn cảm khái, cũng may cái ghế lên kiệu này là sụp ở trước cửa phủ, không phải trên đường cái, nếu không trong phạm vi cả kinh thành, đường đường là danh môn quý nữ, chân có trị khỏi rồi, nhưng mặt cũng không biết bỏ đi đâu ——
Ngày hôm sau, Khương Trĩ Y ra khỏi phủ, khi xuống xe ngựa, mũi giày vừa chạm xuống thì rầm một tiếng, ghế lên kiệu đã vỡ tan ngay bên đường.
"....."
Một đường đầy người, tết tết chỉnh chỉnh nhìn lại đây.

Khương Trĩ Y trước nay chưa bao giờ bị người ta nhìn đến náo nhiệt thế này, liền mặt vô biểu tình kéo mũ có rèm, xoay người leo lên xe ngựa trở lại.

Sau khi hồi phủ, nàng ngồi trước gương trang điểm tĩnh tọa một chén trà nhỏ, hai lời chưa nói liền chạy qua phòng bếp trong viện.
Nào biết đám hạ nhân không thông suốt kia qua ước chừng một ngày mới hiểu được ý tứ nàng, thế rồi cả đám đánh xe, tạp dịch, người hầu mênh mông cuồn cuộn tới dập đầu, nói tuyệt đối không phải do nàng ăn nhiều mà là nàng phát phúc, thỉnh nàng ngàn vạn lần phải yêu quý quý thể, muốn phạt liền phạt bọn họ đi.
Phạt bọn họ, có thể nhặt mặt mũi nàng ném ở trên phố về sao?
Khương Trĩ Y tức giận vẫy vẫy tay, kêu những người này trở về làm mười cái ghế lên kiệu bằng sắt thật rắn chắc rồi hẵng đến tìm nàng.
Lần đó, nàng chỉ xem việc này là trùng hợp.
Thẳng đến hai ngày sau, khi tâm tình nàng chuyển biến tốt, một lần nữa cầm lấy thoại bản kia, lại đọc được cái đoạn Y Y cô nương làm xiêm y mới, chờ đợi mấy ngày liền đi Y Tứ Phòng lấy, kết quả bộ đồ mới lại không cánh mà bay.
Lúc này Khương Trĩ Y thậm chí còn chưa kịp cảm khái, liền có tỳ nữ lại đây bẩm báo, nói mới nãy vừa đi Y Tứ Phòng lấy váy úc kim mới cho nàng, thế nhưng mở ra chỉ thấy trong tráp trống không.
"....."
Khương Trĩ Y mở thoại bản ra nhìn lại hai lần, hỏi tỳ nữ: "Chưởng quầy hiệu may thời râu trừng mắt nhìn, nói váy này rõ ràng là hắn tự mình bỏ vào tráp, sao có thể không cánh mà bay, sợ là Y Tứ Phòng có tặc?"
"Làm sao Quận chúa biết được?"

Bởi vì trong thoại bản đã viết như vậy.
Khương Trĩ Y nhìn thoại bản trong tay, lúc này có chút cảm thấy thú vị.
Chẳng lẽ một quyển thoại bản giấy trắng mực đen lại có phép thần thông, có thể làm cho nàng đọc được cái gì liền ứng nghiệm cái đó?
Vậy nàng cũng muốn xem một cái, mấy tờ giấy rách này còn có bản lĩnh gì.
Khương Trĩ Y nhìn trong thoại bản, kiếp nạn tiếp theo của Y Y cô nương chính là —— khi tình lang đưa lễ tới, thì trong hộp chợt có nửa con chuột

chết, Khương Trĩ Y lập tức nhíu mày suy tư một lát.
Tình lang thì nàng không có, nhưng mà người muốn làm tình lang của nàng thì thật không ít, vừa vặn ba ngày sau là sinh thần của nàng, mấy vị vương tôn công tử đó ắt hẳn đang lo không biết nên lấy cái bảo bối hiếm lạ gì tới xum xoe.
Nàng liền cho bọn hắn một cơ hội, phóng lời nói ra ngoài: Phàm là người đến tặng lễ trong vòng ba ngày này, bất luận tặng vật gì, Vĩnh Doanh quận chúa đều sẽ tặng lại một chén trà nhỏ đáp lễ.
Đến lúc này, các nhi lang thế gia đến kiếm chén trà uống cơ hồ sắp đạp vỡ ngạch cửa Hầu phủ, ngay cả những thiên kim cao quý hồi lâu không gặp nàng cũng chạy tới xem náo nhiệt.
Nhưng nàng phái Kinh Chập ra mở từng cái hộp lễ một, liên tiếp xem ba ngày, đừng nói nửa con, ngay cả một con chuột cũng không nhìn thấy.
"Hóa ra quỷ thần cũng sợ quyền quý, chỉ dám xuống tay đối với bình dân áo vải như Y Tứ Phòng, không dám hãm hại con cháu thế gia ha." Kinh Chập nói đùa với nàng.
Nàng cũng nghĩ vậy, cái quyển thoại bản này có hiển linh bất quá cũng chỉ như vậy, Khương Trĩ Y hừ lạnh một tiếng, tiếp tục đọc.
Lại lần nữa mở thoại bản ra, tờ này là nói đến cữu mẫu của Y Y cô nương.
Hóa ra cữu mẫu lúc trước thu lưu Y Y không phải là tội nghiệp nàng ta, mà là trong nhà có một nhi tử ốm yếu, đang cần người bát tự thịnh vượng như Y Y trấn áp bệnh tà.
Mắt thấy sau khi Y Y vào phủ, nhi tử thật sự chuyển biến tốt đẹp lên không ít, cữu mẫu làm sao chịu để nước phù sa chảy ra ruộng ngoài, tất nhiên muốn trăm phương nghìn kế cản trở Y Y cùng tình lang.
Cái mà Y Y cô nương nghĩ là vận đen quấn thân, kỳ thật tất cả đều là "nhân hoạ" do cữu mẫu tạo nên.
Chỉ là cữu mẫu không nghĩ tới, bất luận bà ta âm thầm làm khó dễ như thế nào, cũng không thể huỷ hoại được mối liên hệ của hai người này.
Trong lúc vô kế khả thi, cữu mẫu đành phải tìm một biện pháp xung hỉ cổ xưa từ chỗ đạo sĩ ——
Nghe nói chỉ cần cắt xuống một lọn tóc của hai bên nam nữ, bện thành bím tóc, cất vào một túi thơm có phối phương đặc thù, sau đó để nhà trai đeo bên mình tròn một tháng, nhà gái liền sẽ chậm rãi si mộ nhà trai giống như bị hạ cổ, sau khi hai người "kết hợp", nhà trai liền có thể thuận lợi "Thải âm bổ dương".

Khương Trĩ Y xem đến chỗ này liền ghê tởm đến nhíu mày, đang muốn bỏ cái quyển thoại bản dơ bẩn này đi, bỗng nhiên chợt ngưng lại.
Nàng đột nhiên nhớ tới, tháng trước có một hôm, tỳ nữ chải đầu từng phát hiện nàng bị đứt một lọn tóc.
Mà chỗ đứt đó xác thật chỉnh tề đến kỳ quái, nhưng lúc ấy mọi người không ai nghĩ đến loại khả năng này, đều cho là do con Li Nô nàng nuôi tác loạn.
Nên đừng nói là lọn tóc này của nàng kỳ thật cũng bị người cầm đi hạ cổ nha?
Nhìn nhìn lọn tóc cụt ngủn vẫn chưa dài được bao nhiêu bên vành tai, phía sau lưng Khương Trĩ Y chợt như có một luồng hơi lạnh thổi qua, nàng liền khép thoại bản trên tay lại.
*
Từ ngày ấy, Khương Trĩ Y liền không còn ngủ được một giấc ngủ ngon nào.

Vừa nhắm mắt không bao lâu liền mơ thấy có người nhân lúc đêm đen lẻn vào trong phòng nàng, lấy kéo cắt tóc nàng.
Hoàn cảnh trong mộng rõ ràng chính xác, người xuống tay hết lần này đến lần khác đều là hạ nhân bên cạnh mình, tỉnh lại tất nhiên cũng không thể an tâm tiếp tục dùng người.
Nàng liền tạm thời đưa hết tỳ nữ bên người ban đầu ra ngoại viện, kêu Kinh Chập điều tra rõ ràng, xem lọn tóc đó của nàng có thể thật sự rơi vào tay một vị nam đinh nào đó trong phủ hay không.
Mãi cho đến hôm nay, ngay lúc này, tiếng gõ cửa vang lên, Kinh Chập đã trở lại: "Quận chúa, đồ vật người muốn đã đưa tới."
Khương Trĩ Y đứng dậy, vẫy vẫy tay áo về hướng hai bên.
Bọn tỳ nữ quỳ đầy đất mắt nhìn mũi mũi nhìn tim mà lui đi ra ngoài.
Kinh Chập đóng cửa lại, cũng không kịp hỏi trận trượng ban nãy là xảy ra chuyện gì, đã vội vàng dâng lên một túi thơm có hình hoa và chim sẻ thêu bằng chỉ bạc: "Đây là túi thơm của Đại công tử."
Khương Trĩ Y liếc đồ vật kia một cái, cầm lấy một cái khăn gấm lót lòng bàn tay, lúc này mới nhận lấy.
Nếu không phải cần nghiệm chứng cho minh bạch, nàng tuyệt đối sẽ không sẽ chạm vào đồ vật bên người của vị biểu ca này.

Đại biểu ca là con vợ cả duy nhất ở Hầu phủ, khi tuổi nhỏ đã bệnh tật ốm yếu, hoàn toàn là bị mợ cưng chiều đến phóng túng mà lớn lên, sách thì không lo đọc, cả ngày không phải trà trộn sòng bạc, chính là lưu luyến với hoa lâu quán rượu, còn chưa cập quan đã rơi vào cái danh "Ngũ Độc vẹn toàn".(Editor: Ngũ độc là quan điểm trong Phật giáo, ý chỉ: Tham (Tham lam), Sân (thấy người khác làm điều ác mà sống sung sướng giàu có, liền nổi giận với họ), Si (nghĩ rằng chỉ cần sống tốt là sẽ được giàu có sung sướng mà không hiểu rằng phải đủ Nhân-Quả việc đó mới xảy ra), Mạn (Ngạo Mạn), Nghi (đố kỵ))
Mấy năm trước thậm chí còn có một nữ tử thanh lâu tìm tới cửa, kêu khóc nói mình đang hoài hài tử của đại biểu ca, vì cầu cái danh phận mà náo loạn thật lớn một hồi.
Nàng kia cuối cùng tất nhiên cũng không thể vào cửa.

Cữu mẫu khôn khéo vô cùng, biết rõ để lại đứa nhỏ này, đại biểu ca sẽ khó nghênh thú cao môn quý nữ, liền bức nàng kia sẩy thai, lại tống cổ người ta ra khỏi kinh thành, giải quyết hậu quả thập phần lưu loát thành thạo.
Đại biểu ca cũng hoàn toàn không xem trò khôi hài này ra gì, ngừng nghỉ mấy ngày lại ngựa quen đường cũ, tìm Thanh lâu Sở quán mới.
Sau này có một hôm, Khương Trĩ Y ngẫu nhiên gặp được đại biểu ca, còn nghe hắn cùng hồ bằng cẩu hữu nói chuyện say sưa cái gì rượu thuốc trèo lên cực lạc, cái gì tư vị mất hồn thực cốt.....
Lại thấy hốc mắt đại biểu ca hãm sâu, quầng thâm thì càng xanh đen đến không thể che giấu, từ đấy về sau, Khương Trĩ Y liền nhìn thấy hắn một cái đều ngại mắt dơ.
Hôm qua Kinh Chập nói cho nàng, đại công tử thời gian gần đây thật đúng là vẫn luôn đeo một cái túi thơm theo bên mình, nàng còn cảm thấy không thể nào như vậy được.
Cái tên đại biểu ca này của nàng nếu không phải thất tâm phong (Editor: Bệnh thần kinh), thì sao có thể không biết bản thân mình mấy cân mấy lượng, sao dám sử dụng loại thủ đoạn đó đối với nàng chứ?
Cả kinh thành này nhiều nhi lang tuấn tiếu giỏi giang như vậy tùy nàng chọn lựa, nàng còn không để vào mắt, nếu nàng lại đi si mộ một người khó lên nơi thanh nhã như vậy, chỉ sợ là bất cứ ai cũng đều có thể nhìn ra nàng bị hạ cổ mà!!
Đến lúc đó thì cái phương pháp cổ xưa này chẳng phải tự mình bại lộ?

Đại biểu ca đã mặt mũi xấu xí lại vô đức, nhưng cũng không đến mức cái gì cũng phế phẩm, ngay cả đầu óc cũng cũng vụng về đến như vậy chứ?
Nghĩ nghĩ, Khương Trĩ Y đẩy ra yếm khoá trên túi thơm, nhìn nhìn vào bên trong, liền giật mình một cái, nhanh chóng buông tay ném ra.
Kinh Chập cũng hoảng sợ, trừng mắt nhìn thứ nhỏ nhắn rớt ra khỏi túi: "Đây là.....!"
Khương Trĩ Y lấy khăn liều mạng chùi chùi tay, đôi môi đỏ bừng giật giật mấy cái, mở đóng vài lần mới nói nên lời: "Đây.....!đây...!thứ đồngu này, thật là thất tâm phong rồi mà!".

Chương 2: Chương 2

Thứ rơi trên mặt đất chính là một lọn tóc được bện lại thành bím.

Xác thực mà nói, phải là hai lọn tóc, một lọn đen nhánh như mực, bóng loáng mềm mượt, một lọn lại màu đen hơi phai vàng nhạt nhẽo, lù xù lại thô ráp.
Nhưng giờ phút này, hai lọn tóc đã bị bện thành một bím, quấn quanh bên nhau.
Thấy Khương Trĩ Y nắm khăn tay không ngừng run lên, Kinh Chập vội tiến lên đi vuốt vuốt lưng cho nàng: "Quận chúa đừng vội, túi thơm này còn chưa chắc được tẩm cái phương thuốc cổ truyền gì, ngài xem, lần trước ghế lên kiệu hỏng rồi, nhưng ngài cũng không bị thương chân, lúc ấy thoại bản kia không phải cũng chỉ ứng nghiệm một nửa hay sao? Có lẽ đại công tử chỉ là lấy ngài tóc làm kết tóc, ngụ ý....."
"Chỉ là?" Khương Trĩ Y nhướng đuôi lông mày, thân thể run rẩy càng nhiều hơn.
"Nô tỳ nói sai rồi.....!Thật quá đáng, đúng là tôm chốc đầu muốn ăn thịt thiên nga, thật đen đủi!"
Khương Trĩ Y ném khăn lên trên mặt đất một cái, nhẹ nhàng hít sâu, ngón trỏ ấn ấn thái dương.
Kinh Chập vòng đến phía sau nàng, giúp nàng xoa ấn huyệt Thái Dương.
"Có ai nhìn thấy ngươi động thủ không?"
"Ngài yên tâm, nô tỳ bảo người trên phố động tay, đại công tử lúc ấy không phát hiện chút xíu nào, hồi phủ rồi mới phát hiện túi thơm bị mất, lúc này đang vội vã đi về hướng viện Thanh Phong của phu nhân rồi."
Khương Trĩ Y mở mắt ra.
Kinh Chập: "Chúng ta có nên đi qua nhìn một cái không?"
*
Tẩy sạch uế khí dính trên tay xong, lại đổi một bộ xiêm y chống lạnh,

Khương Trĩ Y cất bước ra khỏi Dao Quang Các.
Một đường từ hành lang băng qua cầu, qua khỏi một vòng đại viện, tôi tớ đứng bên đường nhìn thấy kiệu nhỏ của Khương Trĩ Y, tất cả đều ngoài ý muốn dừng việc vẩy nước quét nhà, cung kính dạt qua hai bên, cúi đầu hành lễ.
Tuy Quận chúa ở Hầu phủ sắp mười năm, nhưng lại không mấy lui tới với thân thích ở trong phủ.
Lúc đầu còn đỡ chút, Hầu gia thỉnh thoảng cũng dẫn tiểu quận chúa đi lại qua bên sân đại viện.

Nhưng sau này khi Hầu gia ra ngoài ban sai, quận chúa liền một mình ở trong biệt viện phía Tây mà Hầu gia xây riêng cho nàng, tự sống cuộc sống thanh tịnh của bản thân, nên cũng vì thế mà không mấy thân cận cùng phu nhân.
Mấy tôi tớ ở ngoại viện như bọn họ càng là quanh năm suốt tháng đều không thấy được quận chúa bao nhiêu lần.
Kiệu nhỏ của Trĩ Y khoan thai dạo bước, lại qua khỏi mấy cái cổng bán nguyệt, tới bên ngoài viện Thanh Phong.
Trong gió truyền đến đứt quãng mấy tiếng của một giọng nữ đang oán trách: "Đã nói.....!hôm qua là tròn một.....!Con còn không lo cất đi....."
Một giọng nam trẻ cãi lại: "Ta còn không phải là lo xa, nghĩ thời gian càng lâu hiệu quả càng tốt....."
"Quận chúa tới!" Mama già mắt sắc đứng trong viện cao giọng ra đón.
Giọng nam và giọng nữ đang nói chuyện lập tức im bặt.

Môi Khương Trĩ Y mím chặt thành một đường, một tay nắm chặt lò sưởi tay, một tay vịn cánh tay tỳ nữ đi xuống khỏi kiệu.
"Quận chúa, sao đột nhiên lại đến đây, là có chuyện gì quan trọng sao?"
Mama già cười cười, tiến lên đón.
Khương Trĩ Y chỉ im lặng, mắt nhìn thẳng đi vào hướng bên trong.

Kinh Chập đi theo phía sau, ngoài cười nhưng trong không cười mà nhìn mama già kia liếc mắt một cái: "Lời này của Sài ma ma nghe vào tai, giống như quận chúa chúng ta không có việc gì liền không được tới."
"Sao lại có chuyện như thế được! Phu nhân sáng sớm hôm nay còn đang nhớ quận chúa, nói đã một thời gian rồi chưa gặp ngài ấy....." Sài ma ma

bước nhanh đuổi theo, đuổi đến khi nhìn thoáng thấy hai người đang ngồi trong phòng đang ngồi nghiêm chỉnh, lúc này mới ân cần vén rèm cửa ra. Nhà chính đã ngừng tiếng cãi nhau.
Phụ nhân ngồi một bên bàn, thân mặc áo choàng dài màu tối, cổ áo dựng cao, trên búi tóc cắm kim trâm khảm ngọc trai, còn lũ rũ xuống bên tai một viên châu vàng, quả nhiên một bộ ung dung phú quý, bất quá người này mới vừa cao giọng la hét, giờ phút này thần thái hơi có chút đỏ mặt tía tai.
Thấy Khương Trĩ Y vào nhà, Chung thị lấy lại bình tĩnh, cười nói: "Trĩ Y, sao hôm nay lại tới đây?"
"Tới tìm cữu mẫu nói chút việc nhà." Khương Trĩ Y thuận miệng đáp, rũ mắt nhìn nam tử đang ngồi bên kia bàn.
Phương Tông Minh hôm nay mặc một bộ lãnh bào màu xanh ngọc làm tôn lên khí phái nam nhân, nhưng hắn lại mang khuôn mặt vàng như nến lỏng, nên bị màu sắc phú quý này làm cho càng không mấy tinh thần, chỉ có đôi mắt vẩn đục sáng lên một chút khi bước chân nàng vừa vượt qua ngạch cửa.
Khương Trĩ Y đè xuống cảm giác buồn nôn nơi đáy lòng đang nổi lên, giơ tay gỡ nút áo choàng.
Phương Tông Minh lập tức cất bước tới đón: "Biểu muội, giao cho ta là được."
Khương Trĩ Y hất áo choàng qua một bên, tránh tay hắn, để tỳ nữ nhận đi áo choàng cùng lò sưởi tay.
Chung thị vội vàng nháy mắt với Phương Tông Minh một cái.
Phương Tông Minh ho nhẹ một tiếng ngồi trở về, không phục mà nhấc chân lên bắt chéo.
Vị biểu muội này của hắn quanh năm đều là bộ dáng dùng cằm nhìn người như thế này, cũng sắp mười năm rồi mà nuôi mãi vẫn không thân.
Đáng tiếc, cho dù tự phụ thanh cao đến mấy, chung qui cũng có một ngày uyển chuyển nằm dưới thân nam nhân mà thừa hoan thôi.
Hiện tại ngày đó cũng không xa, hắn bất quá chỉ muốn thân thiết cùng nàng ta một chút trước, cũng đâu phải là chuyện to tát gì.
Chung thị ha hả cười hoà giải: "Cữu mẫu mới vừa rồi cũng đang nói việc nhà với biểu ca con đấy thôi."
Khương Trĩ Y ngồi xuống trên ghế gỗ khắc hoa hồng, nhận trà nóng hạ nhân bưng tới, cánh tay nhẹ nhàng chuyển động, lấy nắp trà khẽ quạt quạt cái bát: "Cái việc nhà gì mà quan trọng như vậy, làm cữu mẫu nổi giận."

"Có cái gì quan trọng đâu, bất quá là biểu ca con không nghe lời, để ta phải nói hai câu." Chung thị liếc liếc nhi tử, "Nhìn xem, làm biểu muội con chê cười rồi này."
"Không có gì quan trọng là tốt, trên đường tới đây, ta nhìn thấy người trong viện đại biểu ca hoang mang rối loạn đi ra ngoài, miệng nói muốn tìm cái gì đó, còn tưởng rằng trong nhà gặp tặc ấy chứ."
Sắc mặt Chung thị cứng đờ.
Cái chân bắt chéo đang lắc lắc của Phương Tông Minh cũng thả xuống, nuốt nước miếng, liếc mắt nhìn Chung thị.
Ánh mắt Chung thị hơi lập loè, cười cười chỉ chỉ nhi tử: "A, còn không phải vì việc này nên ta mới nói hắn! Biểu ca con hôm nay lên phố, đánh mất lá bùa bình an mà tháng trước ta cầu được cho hắn, cũng không biết làm mất ở chỗ nào, đành phải kêu những người này đi tìm xem!"
"Chỉ là một lá bùa bình an, mất rồi thì đi cầu lá khác, không phải được rồi sao?"
"Bùa này là ta thật vất vả mới cầu được ở chỗ thiên sư, không có lá thứ hai đâu!" Chung thị oán trách mà ngó ngó nhi tử.
Phương Tông Minh: "Đúng đúng đúng, biểu muội còn nhớ không, tổ mẫu chúng ta khi sinh thời cũng thập phần coi trọng thiên sư....."
" Tổ mẫu chúng ta?" Khương Trĩ Y lạnh mặt xuống, " Tổ mẫu ta là Định An đại trưởng công chúa, đại biểu ca đang kêu ai vậy?"
"Nói bậy cái gì vậy!" Chung thị nghiến răng nghiến lợi trừng mắt nhìn nhi tử, quay đầu cười làm lành, " Biểu ca con há mồm là không thèm để ý gì cả, đừng nghe hắn."
" Vậy nếu như cái bùa bình an đó quý như thế, phải ngày đêm mang theo bên mình, sao cữu mẫu ngược lại còn bảo đại biểu ca cất đi?"
"Là thiên sư nói, mang tròn 30 ngày rồi thì phải cất đi, mới bảo vệ mình được bình an khoẻ mạnh."
Động tác quạt trà của Khương Trĩ Y liền dừng lại.
"Sao vậy?"

"Không có việc gì," Khương Trĩ Y chậm rãi siết chặt chung trà trong tay, lại đặt nó về trên bàn nhỏ, "Chỉ cảm thấy việc này quá tỉ mỉ, thật làm khó đại biểu ca."
Chút khẩn trương trong lòng Phương Tông Minh liền tan đi, đắc ý nhướng mày: "Xem đi, biểu muội cũng nói chuyện này quá tỉ mỉ, ta đã nói bùa bình

an kia tất nhiên là càng mang càng bình an, mang thêm mấy ngày, có lẽ không chỉ bình an khoẻ mạnh, còn có thể nhân duyên mỹ mãn, ôm được mỹ nhân về ấy chứ!"
Chung thị oán hận nhìn hắn: "Còn sức nói nhiều như vậy, còn không mau đi tìm đồ vật trở về!"
*
"Thừa dịp Hầu gia xuôi Nam ban sai.....!Bọn họ là điên rồi hay sao!" Mãi đến khi hầu hạ Khương Trĩ Y trở lại Dao Quang Các, Kinh Chập còn cảm thấy không thể tưởng tượng.
Nàng ta vốn dĩ không tin trên đời thực sự có chuyện tà đạo đến bực này, nhưng mới vừa rồi quận chúa chỉ thử một chút, không chỉ có thể kết luận chuyện phương pháp cổ xưa kia là thật sự, còn có thể kết luận nó đã được thực hiện tròn một tháng, sắp có hiệu quả.
Chiếu theo như lời trong thoại bản, từ nay về sau, quận chúa liền sẽ chậm rãi ái mộ đại công tử, cùng hắn.....
Khương Trĩ Y cũng nghĩ đến đây, nhớ lại mấy chữ "môi lưỡi giao hoà" trong thoại bản, cơn buồn nôn như sông cuộn biển gầm trào lên khỏi dạ dày.
Kinh Chập nhanh chân rót cho nàng một chén trà nóng, đang muốn mở miệng mắng một câu, lại bất giác cảm thấy mắng cái gì cũng không hả giận.
Quận chúa mấy năm nay tuy sống nhờ Hầu phủ, nhưng đều có gia nghiệp Ninh Quốc công lưu lại chống đỡ, chưa từng dựa vào tiền tài trong Hầu phủ lần nào.
Ngược lại bởi vì quận chúa có huyết thống cùng hoàng gia, còn có công tích của Ninh Quốc công lúc sinh thời, Hầu phủ mấy năm nay được thêm không ít tài lộc, chức quan của Hầu gia cũng theo đó mà nước lên thì thuyền lên.
Lại nói đến số lượng ngọc thạch vàng bạc, lăng la tơ lụa hằng năm đưa đến Dao Quang Các, thứ nào mà không phải chỉ cần vài vị biểu tỷ muội nhìn nhiều một chút, quận chúa liền phóng khoáng mang cho.
Có ít người biết Quận chúa tâm cao khí ngạo, lười đến so đo mấy món lợi nhỏ, liền ỷ vào phần tình dưỡng dục đó mà mỗi một năm càng lấn tới, tính toán phải hút máu Quận chúa như thế nào, hiện giờ thì hay rồi, ngay cả người của Quận chúa cũng không buông tha!
Kinh Chập: "Quận chúa, chúng ta liền đem cái túi thơm đen đủi này đi đốt

đi, xem thứ tà ám này làm sao mà tác quái!"
Khương Trĩ Y uống một chén trà nóng xong, cơn buồn nôn cũng tiêu đi một ít, liền nhíu mày xua xua tay, ý bảo nàng ta làm đi.
Nhưng khi thấy bím tóc để sát vào nến rồi, lại cảm thấy không đúng: "Từ từ."
Lỡ như đốt đi rồi, có khi nào lại ra tình trạng có đốt thành tro cũng ở bên nhau?
Hay là nói, nàng cho đến chết cũng không rời bỏ thứ chết tiệt đó?!
Khương Trĩ Y ngăn Kinh Chập lại, bảo nàng ta tạm thời cất kỹ bím tóc này, nghĩ đến trong thoại bản có lẽ có viết biện pháp phá giải, liền lôi quyển thoại bản 《Y Y truyện》 kia ra xem một lần nữa.
Trong thoại bản, sau khi phương pháp cổ xưa này của cữu mẫu được chế thành, tình thế của Y Y cùng tình lang liền chuyển biến bất ngờ ——
Biên quan bỗng nhiên báo nguy, tình lang của Y Y thân là người trong tướng môn, vội vàng đi tiền tuyến ngăn địch, không thể không chia lìa cùng Y Y cô nương.
Cữu mẫu mừng đến hoan thiên hỉ địa, nhân cơ hội này liền bắt đầu thương nghị cùng nhi tử chuyện xung hỉ.
Y Y ngẫu nhiên nghe thấy hai mẹ con này trò chuyện với nhau, từ đó mới biết một nhà này ác độc đến thế, nhưng vì mình ăn nhờ ở đậu, không dám tùy tiện xé rách mặt, đành phải lặng lẽ tìm được một đạo trưởng, thỉnh giáo xem phải làm như thế nào mới có thể phá giải phương pháp đó.
Đạo trưởng nói, cũng không khó, chỉ cần nàng tự mình dùng một pháp bảo cực dương cực sát khí chặt đứt bím tóc kia là được.
Sau khi nghe xong, Y Y liền nghĩ: Tình lang nàng không phải mới đi đánh giặc sao? Chờ hắn chiến thắng trở về, thanh bội kiếm tắm máu sa trường kia của hắn chính là pháp bảo của nàng.

Tình cảm của nàng cùng tình lang còn bền vững hơn đá vàng, nhất định nàng có thể bảo vệ được bản tâm đến khi hắn trở về, quyết không phụ hắn!
"....."
Khương Trĩ Y giương mắt nhìn nhìn cái rương châu báu trước mặt mình.

Bền vững hơn đá vàng thì nàng cũng có mười bảy mười tám viên ngọc đá nha, nhưng tình lang có tình cảm bền hơn đá vàng thì sợ là còn chưa xuất

thế, kêu nàng tìm ai bảo vệ cho bản tâm? Lại tìm ai đi lấy pháp bảo tắm máu sa trường?
Khương Trĩ Y vừa tính toán vừa tiếp tục lật ra trang sau.
Trong thoại bản, đạo trưởng đã không còn chỉ giáo nào khác, mấy trang sau cũng không đề cập đến phương pháp hạ cổ kia nữa, chỉ toàn mấy lời ẩm ương sau khi tình lang đi rồi, Y Y đau khổ như thế nào, ruột gan đứt từng khúc, tương tư thành hoạ, ngày ngày chờ đợi tin chiến thắng biên quan.
Mắt thấy mấy trang dư lại càng ngày càng mỏng, biên quan lại chậm chạp đánh mãi không xong, Khương Trĩ Y càng lật càng nhanh, càng lật càng cảm thấy không thích hợp.
Mãi cho đến khi lật một hơi đến tờ cuối cùng, một hàng chữ nhỏ hiện ra trên giấy ——
Quyển thượng đã xong, muốn biết chuyện sau như thế nào, xin xem tiếp quyển hạ.
"....."
*
Khi Cốc Vũ dẫn theo tỳ nữ mang nước trà tiến vào để đổi trà, liền thấy Khương Trĩ Y đang dốc ngược toàn bộ cái rương chứa thoại bản ra thành mấy đống.
"Quận chúa đang tìm cái gì vậy?" Cốc Vũ không biết nhiều chữ, "Hay là nô tỳ thỉnh Kinh Chập tỷ tỷ lại đây hỗ trợ?"
"Không cần."
Khương Trĩ Y quét mắt qua mấy chồng sách, vừa xem liền hiểu ngay.
Trong hộp căn bản không có quyển hạ.

Cái tiệm sách Tam Dư này, tặng quyển thoại bản xúi quẩy thoại lại đây thì thôi đi, còn lại là quyển chưa xong.
Dao Quang Các của nàng quá dễ dãi rồi sao?
Khương Trĩ Y nhìn sắc trời đã muộn ngoài cửa sổ, xụ mặt: "Chuẩn bị sẵn xe ngựa, sáng sớm mai đi một chuyến đến tiệm sách Tam Dư."
"Nô tỳ liền đi an bài."
"Ngày mai Quận chúa muốn ra cửa sao?" Tỳ nữ rót trà đứng một bên liền nhắc nhở, "Nô tỳ mới vừa rồi từ bên ngoài trở về, nghe nói ngày mai trong thành sẽ có đại sự."
"Chuyện gì?"
"Chính là vị tướng quân chiến thần kia, vị đánh thắng trận ở Hà Tây ấy,

hình như ngày mai liền hồi kinh."
"Thì sao chứ," Khương Trĩ Y liếc mắt một cái nhìn nàng ta, "Tướng quân hắn hồi kinh là đại sự, Vĩnh Doanh quận chúa ta không được lên phố?"
"Quận chúa tất nhiên cũng được lên phố chứ, nhưng chỉ sợ đến lúc đó trên đường nhiều người chen chúc, xe ngựa không tiện đi lại....."
"Ý ngươi là nói, ngày mai ta nên ở yên trong phủ, không được đi chỗ nào hết, nhường đường cho....." Khương Trĩ Y đột nhiên ngừng lại, "Ngươi nói vị tướng quân nào đánh thắng trận?"
"Chính là vị ba năm trước đây rời kinh, vị của Thẩm gia kia ——"
"Là cái tên ăn chơi trác táng, suốt ngày đánh ngựa dạo phố rêu rao quay lại, chơi bời lêu lổng không nên thân, cái tên bằng hữu ngưu tầm ngưu, mã tầm mã với biểu ca ta?" Khương Trĩ Y như nghe thấy cái việc vui gì, "Ngươi mới vừa rồi nói hắn kêu là gì thần?"
Tỳ nữ rót trà chợt nghẹn.
Cốc Vũ sửng sốt một lúc mới phản ứng lại, kéo tỳ nữ không có nhãn lực này qua một bên nhi: "Nhìn ngươi đi, đúng là không có kiến thức! Thời buổi này ai từng đi tòng quân cũng có thể kêu chiến thần sao? Lang quân Thẩm gia kia là người không đàng hoàng, biết đánh đấm cái gì chứ, cũng đáng để quận chúa chúng ta nhìn một cái sao? Quận chúa chúng ta dạo phố, người trông thấy xe ngựa liền phải né xa ba thước, trước nay chỉ có người ta vì Quận chúa chui đường hẻm, còn có ai dám chen đường với Quận chúa hay sao?"
*
Sáng sớm hôm sau, Cốc Vũ ngồi trong xe ngựa chậm như rùa bò, nghe tiếng người ồn ào ngoài cửa sổ, nhìn bộ mặt lạnh lùng muốn kết sương của Khương Trĩ Y trong xe, thật muốn trở tay tát lên miệng mình một cái.
Mới vừa rồi khi ra khỏi phường Sùng Nhân rõ ràng còn tốt đẹp, nàng ta còn đang vuốt mông ngựa, nói trước nay chỉ nghe qua Trạng Nguyên dạo phố, chưa từng nghe qua ăn chơi trác táng dạo phố, tỳ nữ rót nước trà hôm qua quả thật là đại kinh tiểu quái.
Tuy Quận chúa không hé răng, nhưng xem biểu tình, mông ngựa này nàng ra hẳn là vỗ đúng rồi.
Làm sao nghĩ đến khi tới ngoài phố, không biết ai gõ la hô một hồi, nói các tướng quân ở biên quan sắp sửa vào thành, mọi người đầu đường cuối ngõ liền như bừng tỉnh lên, tụ tập lại, vây quanh con đường chính này chật như nêm cối.

Trong lòng những cô nương trẻ tuổi đang ôm đầy hoa, tiểu hài nhi cưỡi trên vai người lớn, vỗ tay ríu rít, các tráng hán dìu già dắt trẻ mà chiếm vị trí cao trước.

Liếc mắt một cái nhìn lại, đầy đường đầu là đầu người chen chúc nhau.
Cái trận trượng này, đừng nói quận chúa, sợ là Thái Thượng Lão Quân tới cũng áp không được.
Đám đông này bị đẩy ra, lại một đám khác tụ vào, xe ngựa to như vậy nhưng giống như con thuyền giấy rơi vào đại dương mênh mông, phía trước tiến đến không được, quay đầu lại cũng không có đường.
Khương Trĩ Y nhắm hai mắt ngồi ngay ngắn ở trong xe, giữa mày mây đen giăng đầy, qua chừng một nén nhang rồi vẫn không mở miệng.

Mới một nén nhang trước, Kinh Chập thấy tình thế không ổn, đề nghị để nàng ta đi bộ đến tiệm sách lấy sách, bảo Cốc Vũ hầu hạ Khương Trĩ Y đi qua trà lâu bên cạnh nghỉ chân.
Nhưng mà một nén nhang sau, xe ngựa vẫn cứ không thể đến được cái gian trà lâu thoạt nhìn như "bên cạnh" này.
Tiến thoái lưỡng nan, trong tiếng ong ong ồn ào bỗng nhiên trộn lẫn vào một tiếng ngáy ục ục.
Khương Trĩ Y nhẹ nhàng mở mắt ra, thấy cái cục lông màu vàng mượt mà trong lòng ngực mình đã ngủ đến sét đánh bất động.
Sáng nay khi ra cửa liền bị con Li Nô này quấn lấy, nhớ lại mình vì chuyện mất lọn tóc này mà vắng vẻ nó hồi lâu, thấy nó cũng đáng thương, nàng liền thuận tay mang theo nó.

Hiện tại, nàng ở chỗ này không được an bình, nó thì lại tiêu dao tự tại thế này đây.
"Ngươi hôm nay cũng đặc biệt theo để chọc tức ta đúng không?" Khương Trĩ Y bế con mèo lên, đưa cho Cốc Vũ.
Đang cúi đầu phủi phủi lông mèo dính trên váy, chợt có một đám đại hán cường tráng đột nhiên ngươi đẩy ta xô mà chen về phía xe ngựa.
Xe ngựa nhoáng lên, bộ trâm cắm trên đầu Khương Trĩ Y bị xốc lên, tay nàng giấu trong tay áo bắt đầu run rẩy.
Cho dù có long trọng như tân khoa Trạng Nguyên dạo phố ba năm một lần

trong kinh, cũng chưa bao giờ có trường hợp ngươi tranh ta đoạt như thế này.

Họ Thẩm kia đến tột cùng có tài đức gì, có thể làm những người này vì nhìn hắn một cái, mà cả xe ngựa của quận chúa đương triều như nàng cũng làm như không thấy?
Hôm qua tỳ nữ rót trà kia kêu hắn cái gì nhỉ, chiến thần?
Cũng đúng.....!Xa cách ba năm, nàng thiếu chút nữa đã quên, cái tên ăn chơi trác tác Thẩm gia này sao có thể không tính là "Thần" được chứ?
Đó chính là một Ôn Thần không hơn không kém!
Cốc Vũ luống cuống tay chân giúp Khương Trĩ Y sửa sang lại bộ trâm trên đầu, đứng dậy dò đầu ra ngoài cửa sổ, đang muốn nhắc nhở hộ vệ đi theo cẩn thận một chút, bỗng nhiên nhìn thấy một hình bóng quen thuộc nghịch dòng đám đông mà đến.
"Quận chúa, Kinh Chập tỷ tỷ đã trở lại!" Cốc Vũ kinh hỉ nói.
Khương Trĩ Y nâng mắt lên.
"May mắn, may mắn quá, thoại bản Quận chúa muốn xem rốt cuộc cũng lấy được rồi, hôm nay cũng coi như đi chuyến này không tệ, ngài cứ khoan thai xem trước một chút trong xe đi, chắc Kim Ngô Vệ mở đường cũng sắp tới rồi."
Khương Trĩ Y miễn cưỡng " Ừ" một tiếng, sắc mặt rốt cuộc cũng đẹp hơn chút.
Cửa xe mở ra, Kinh Chập thở hồng hộc nhảy lên xe ngựa.
Khương Trĩ Y giơ tay ra, lại không lấy được gì.
Kinh Chập: "Quận chúa, tiểu nhị tiệm sách Tam Dư nói sách của ngài không phải là sách chỗ bọn họ."
"Có ý gì, sách này không phải nằm trong tráp do chưởng quầy bọn họ đưa tới sao?"
"Nhưng bọn họ đã nhìn để sách, xác thật không có ấn ký của tiệm sách, trước mắt đành phải chờ chưởng quầy trở về rồi hỏi thôi."
"Chưởng quầy đi đâu?"
"Chưởng quầy....." Kinh Chập khẩn trương nuốt nước miếng, chỉ chỉ bên ngoài, "Cũng đi xem Thẩm Thiếu tướng quân chiến thắng trở về.....".

Chương 3: Chương 3

Một nén nhang sau, Kinh Chập gian nan che chở Khương Trĩ Y lên nhã gian ở tầng 3 của trà lâu.
Cửa sổ vừa đóng lại, liền ngăn cách những tiếng ồn ào náo nhiệt ngày một râm rang hơn trên đường cái ở ngoài, bên tai rốt cuộc an tĩnh lại.
Khương Trĩ Y vịn cánh tay Kinh Chập thở phì phò, giương mắt nhìn thấy trên màn lụa mỏng của mũ có rèm có một giọt nước khả nghi, nhớ tới vừa mới rồi khi từ xe ngựa lên đến trà lâu, một đường người người trò chuyện rơm rả, nước miếng bay tứ tung, đầu liền hoa lên, cả người choáng váng.
Kinh Chập cuống quít đỡ lấy nàng, tay chân lanh lẹ mà gỡ mũ có rèm bị làm dơ và áo choàng của nàng xuống, lại trải một miếng vải nhung sạch sẽ lên trên bàn ghế trong nhã gian, thay đổi trà cụ trên bàn bằng bộ đã chuẩn bị sẵn, sau đó đỡ Khương Trĩ Y ngồi xuống bên cạnh cửa sổ gỗ.
Khương Trĩ Y hít thở đều trở lại, lấy khăn gấm phủi phủi cái mũi: "Huân cái hương gì thế này, thối chết."
Trà lâu sớm đã kín người hết chỗ, nhã gian này vẫn là vài vị công tử thế gia mới vừa rồi nhường cho.
Nếu không phải những người đó nhận ra Khương Trĩ Y, muốn xum xoe, các nàng sợ là ngay cả chỗ đặt chân cũng không có, trước mắt cũng chỉ có thể tạm chấp nhận thế này.
Kinh Chập vội vàng dập tắt bát huân hương dành cho nam nhân đang châm: "Quận chúa, hay là mở cửa sổ cho đỡ mùi?"
Mở cửa sổ thì khó chịu lỗ tai, không mở cửa sổ khó chịu lỗ mũi, lỗ tai cùng lỗ mũi, cũng phải có cái chịu ủy khuất thôi.
Khương Trĩ Y bực bội phất phất tay.
Kinh Chập xoay người đi mở cửa sổ, nghĩ phải làm như thế nào để Khương Trĩ Y bớt giận.
Kỳ thật hôm nay nếu vị tướng quân gióng trống khua chiêng này là người khác, có lẽ quận chúa sẽ không đến mức tức giận như vậy, nhưng người

này cố tình lại là lang quân Thẩm gia.
Vị Thẩm lang quân này ỷ vào phụ thân là Tiết Độ Sứ của Hà Tây, từ trước đều hành sự không hề kiêng nể gì trong cả kinh thành này, đi đến chỗ nào cũng là một bộ cà lơ phất phơ.
Quận chúa vốn nhìn không thuận mắt cái "Con nhím" này, lại bởi vì một trái khúc cầu mà cùng Thẩm lang quân kết hạ núi sông, hai người từ đây càng như nước với lửa.
Mỗi khi gặp mặt, một người thì âm thầm trào phúng, một người thì chê bai lộ liễu, một lời không hợp liền một người phất tay áo lên kiệu, một người xốc áo bào lên ngựa, ai cũng không nhường ai.
Bên này là hoàng thân quý thích, bên kia lại trong nhà cầm trọng binh, quần chúng cũng không dám khuyên giải, dần dà ai nấy cũng thành quen, có ấn tượng trong đầu —— nhà ai nếu muốn thái thái bình bình làm yến hội liền nhớ kỹ một chút, tiệc này có Khương vô Thẩm, có Thẩm vô Khương.
So kè với nhau hồi lâu, mãi cho đến khi Hà Tây đột nhiên bùng nổ chiến sự, truyền đến tin dữ Thẩm tiết độ sứ chết trận.
Thẩm lang quân phụng thánh mệnh đi tiền tuyến, vừa đi là biền biệt ba năm.
Ba năm này hai người một người trời Nam, một kẻ đất Bắc, cuối cùng ai nấy đều tường an, không có việc gì.
Nhưng Thẩm lang quân này thật sự giống như trời sinh liền khắc quận chúa các nàng, hiện giờ mới vừa hồi kinh, chân còn chưa bước vào kinh thành đâu, không ngờ đã chống đối với Quận chúa từng chút một như vậy!
"Ai, các ngươi nói xem, Vĩnh Doanh quận chúa không phải cũng tới đón gió cho Thẩm Nguyên Sách đi?" Cửa sổ vừa mở ra, một giọng nam trẻ tuổi truyền tới, là mấy vị mới vừa rồi nhường ra nhã gian này hiện tại đang ngồi cách vách cao đàm khoát luận.
Khương Trĩ Y mới vừa bưng chung trà nhỏ lên, động tác liền cứng lại, quay đầu nhìn về phía Kinh Chập.
Kinh Chập: "Những người này nói hươu nói vượn cái gì đâu, nô tỳ liền....."

"Sao có thể chứ! Hai người bọn họ trước kia không phải đều hận không thể bóp chết đối phương sao? Lại nói nữa, quận chúa là thân phận gì, Thẩm Nguyên Sách hắn cũng xứng sao?" Một giọng nam lập tức lớn tiếng phản bác.

Ngụm tức khí Khương Trĩ Y vừa mới kéo lên kia lại thả đi xuống, nàng nhìn Kinh Chập ra dấu tạm thời đừng nóng nảy, tay cầm chung trà lại chậm rì rì đưa tới bên môi.
" Còn không phải xưa đâu bằng nay sao, ngươi nhìn đám đông nhộn nhịp dưới lầu kia đi, xe hoa Quận chúa có đi dạo phố cũng không bằng trận trượng này đâu?"
Khương Trĩ Y: "....."
"Cho nên Thẩm Nguyên Sách dựa vào cái gì lại có trận trượng lớn như vậy?"
"Ngươi không nghe nói hắn mang năm ngàn nhân mã giết ngược tám vạn quân tinh nhuệ phương Bắc, làm cho lão vương Bắc Đình suốt đêm đưa thư đầu hàng sao?"
Khương Trĩ Y nghiêng nghiêng lỗ tai qua hướng ngoài cửa sổ.
Mấy năm nay nàng sống không để ý đến chuyện bên ngoài, người bên cạnh nàng cũng đều thức thời, không ai dám đứng trước mặt nàng nhắc nửa chữ tới Thẩm Nguyên Sách, Thẩm Nguyên Sách ở Hà Tây làm cái gì, thật đúng là nàng một chút cũng chưa từng quan tâm.
Chỉ biết lúc trước khi Hoàng bá bá phái hắn đi Hà Tây, là bảo hắn thân là con trai độc nhất của Thẩm tiết độ sứ, phải có mặt nơi tiền tuyến để ổn định quân tâm, nói trắng ra là chính là bảo hắn đi làm cái giàn hoa, chứ đâu có chỗ nào trông cậy vào hắn kế nghiệp cha, lãnh binh đánh giặc?
Sau đó hắn ở lại Hà Tây, chắc cũng bất quá là đi theo mấy bộ hạ cũ của Thẩm tiết độ sứ, tiếp tục làm tên ăn chơi trác táng trong quân mà thôi.
Nhưng hôm nay nghe ý này, người này sao đột nhiên thành đại công thần cứu Hà Tây ra khỏi biển lửa vậy?
Khương Trĩ Y tình nguyện tin tưởng heo biết cây, cũng không tin Thẩm Nguyên Sách có thể trông cậy vào.
"Thôi đừng có thổi phồng quá đáng đi! Thẩm Nguyên Sách hắn cũng không phải đại la thần tiên, tám vạn người? Một người một ngụm nước bọt cũng có thể dìm hắn chết đuối, còn giết ngược cái gì?"
Khương Trĩ Y xoay chuyển chung trà trong tay, gật gật đầu.
"Thật đúng là bị ngươi nói trúng một nửa, tin chiến báo kia là cha ta tận mắt nhìn thấy, lúc ấy 5000 nhân mã chúng ta bị vây khốn, viện quân đều ở cách xa vạn dặm, chính là Thẩm Nguyên Sách mang binh đột phá vòng vây."
"Vậy, ta nói đúng chỗ nào?"

"Đúng là đúng chỗ đây không gọi là giết ngược, cha ta nói, Thẩm Nguyên Sách từ ngay từ đầu đã có chủ ý đi diệt tám vạn quân tinh nhuệ của địch, tình huống đó là do tự hắn lấy thân mình làm mồi để quân địch cắn câu thôi! Nghe nói lúc ấy giết một ngày một đêm, cái con sông gần đó ấy nha, chậc, chậc, phải nói là như chảy máu loãng chứ không phải nước đâu."
"Nhiều người như vậy mà một ngày một đêm liền giết sạch sẽ?"
"Hình như là dùng cái cái gì biện pháp gì trước ấy, phá đập gây lũ lụt gì ấy....."
"Bảo các ngươi đọc sách nhiều hơn mà không lo, không biết đúng không, đó gọi là tiệt hà yêm địch."
"Không phải chứ, Thẩm Nguyên Sách kia cũng có đọc sách đâu, sao hắn lại biết mấy thứ đó?"
Khương Trĩ Y bỏ chung trà trên tay xuống, nhăn mi lại.
Thẩm Nguyên Sách làm sao biết thì nàng không biết, nhưng kỳ quái chính là —— sao nàng hình như cũng biết kế sách này nhỉ?
"Ngươi có cảm thấy ——" Khương Trĩ Y nhìn phía Kinh Chập, "Việc này nghe có hơi quen tai?"

Kinh Chập gật gật đầu, lấy từ trong tay áo ra quyển 《Y Y truyện》:
"Hình như là lời này trong thoại bản có viết....."
Khương Trĩ Y chớp chớp mắt, kinh nghi bất định mà nhận thoại bản, lật đến trang miêu tả chiến tích khi nam chính tòng quân, nhanh như gió quét xuống dưới ——
Lấy thân làm mồi, tiệt hà yêm địch.
Đơn kỵ sấm địch doanh.
Ngàn dặm bôn tập lấy thủ cấp địch.
Một mình đột nhập Bắc Đình.
"Nói như vậy," Giọng nam cách vách lại lần nữa vang lên, "Bên ngoài lan truyền chuyện Thẩm Nguyên Sách đơn kỵ sấm địch doanh, ngàn dặm bôn tập lấy thủ cấp địch, một mình đột nhập Bắc Đình gì đó, cũng đều là chuyện thật?"
"....."
Khương Trĩ Y chậm rãi ngẩng đầu, đối mắt cùng Kinh Chập.
Kinh Chập: "Quận chúa, chẳng lẽ là thoại bản lại hiển linh?"
Khương Trĩ Y giơ tay ngăn nàng ta, mặt vô biểu tình khép thoại bản lại, tĩnh tọa thượng một lát, hít sâu một hơi, lại lần nữa chậm rãi mở ra.

Trước mắt giấy trắng vẫn là giấy trắng, chữ màu đen vẫn là chữ màu đen. Khương Trĩ Y rũ lông mi xuống, nhìn chằm chằm bốn chữ cái to "A Sách ca ca" trong thoại bản, vẫn không nhúc nhích mà ngồi im ở trước bàn.
*
Cái thoại bản vô lý lại hiển linh.
Hẳn là sau trận đánh ở Hà Tây, thoại bản này mới được viết, cho nên cái thứ vô lý này lại ứng nghiệm, mà hình tượng nam chính trong thoại bản này vốn là mượn sự tích của Thẩm Nguyên Sách làm mẫu.
Cái hình tượng nam chính trong quyển thoại bản 《 Y Y truyện 》 này, vốn chính là viết về Thẩm Nguyên Sách.
.....!Sao lại có thể viết về Thẩm Nguyên Sách chứ?
Khương Trĩ Y khó tin mà lật đi lật lại mấy trang giấy, xem từ đầu tới đuôi một lần, lại đọc lại thêm một lần, vẫn không thể nào nhìn ra —— vị "A Sách ca ca" một thân can đảm, sát phạt quyết đoán, lấy tư thế xông pha liều lĩnh trên sa trường mà làm quân giặc nghe tiếng sợ vỡ mật, sao có thể có nửa điểm tương tự với cái tên Thẩm Nguyên Sách mãi dậm chân trợn mắt với nàng vì một con quay cơ chứ.
"Lần đi ba năm này, trong thành Tứ Phương thiếu đi một vị thiếu niên tiên y nộ mã phiên phiên (Editor: chỉ thiếu niên hào hùng, quyền quý mặc quần áo sang trọng, hào hoa xa xỉ), nhưng bên bờ sông Nhược Thủy lại có thêm một vị chiến thần hoành đao lập mã vô song."
—— thật là viết đến hoa mỹ, văn thải nổi bật, lục thân không nhận ra, hoàn toàn thay đổi rồi.
Đây đâu phải là lấy người làm khuôn mẫu viết thoại bản, đây là đưa người đi đầu thai một lần nữa thì có!

Nếu muốn nhận ra "Sách" này chính là "Sách" hiện tại, nàng cần phải đọc bao nhiêu lần mới đủ.....?
Khi Cốc Vũ ôm Li Nô khoan thai tới muộn, phát hiện sắc mặt Khương Trĩ Y khó coi giống như nuốt phải con bọ, trong tay đang nắm chặt một quyển thoại bản, chặt đến mức xương ngón tay cũng nổi lên.
"Quận chúa, chúng ta không thèm chấp nhặt với quyển thoại bản đó đi, cẩn thận kẻo bị thương tay." Kinh Chập tiến lên khuyên nhủ.
Cốc Vũ cũng đi dỗ nàng: "Nô tỳ mới vừa rồi dạo qua một vòng ở dưới, Kim Ngô Vệ đã đến mở đường, chắc qua không bao lâu đường liền thông."

Khương Trĩ Y ừ một tiếng trong cổ họng.
Cốc Vũ đành phải ôm Li Nô đang ngủ ngon thối lui đến bên cửa sổ, tiếp tục nhìn xuống xung quanh.
Tiếng vũ khí cọ xát rung động theo nhịp vang lên, phía dưới trà lâu, Kim Ngô Vệ cầm nghi đao trong tay đang xua đám đông vào hai bên vệ đường. Các bá tánh hai bên đường đều nhón chân duỗi dài cổ, cố gắng nhìn về hướng cửa thành.
Mùa đông giá lạnh, tiếng bàn tán ồn ào trong không khí vậy mà lại làm xoáy lên một làn sóng nhiệt quay cuồng.
Trong tiếng hét ầm ĩ, chợt nghe tiếng vó ngựa ầm ầm như sấm vang lên, một màu kim loại đen tuyền như cơn sóng lớn chợt cuốn đến gần, đội kỵ binh mênh mông cuồn cuộn rong ruổi đến.
Lập tức, một chúng nhi lang thân khoác huyền giáp, tay cầm ngân thương, mắt nhìn phía trước, quân dung nghiêm túc, mỗi người đều khí phách hăng hái, đặc biệt là người đang được vây quanh ở giữa kia ——
Thiếu niên thân cao ngồi thẳng uy nghiêm trên một con chiến mã màu đen bóng mượt, làn tóc đen như mực của hắn được búi vào ngọc quan, áo dài ủng cao, trên eo là thanh Thanh Phong Kiếm, một thân nhung trang chói mắt.

Cũng giống như những người khác, hắn đều bị bộ giáp trụ sắt trên người ép đến uy nghiêm cẩn mật, nhưng áo choàng màu đỏ đậm đang bị gió thổi lên sau lưng hắn còn tươi sáng hơn cả tinh kỳ đang phần phật tung bay.
Chỉ liếc mắt một cái, đầy đường đều có vô số cánh hoa bay cùng một hướng.
Đám người Cốc Vũ ở lầu ba, chỉ nhìn thấy từng cái đầu đen sì sì, cũng không thể lập tức nhìn rõ bộ dáng người, nên tò mò nhoài cả nửa thân người ra ngoài cửa sổ, vừa vặn con Li Nô đang ngủ trong lòng ngực Cốc Vũ mơ màng dụi đầu, đột nhiên xoay người một cái, lăn long lóc xuống!
"A ——" Tiếp theo một tiếng hét thảm chính là một tiếng "Méoo ——" thảm thiết, Khương Trĩ Y quay đầu lại cả kinh, vội vàng đứng dậy nhoài người ra cửa sổ nhìn xuống.
Con mèo béo mập một thân lông vàng kim từ trên cao rơi xuống, cả người nó như một cục bông xù nổ bùng ra trong gió thành hình chữ X, sắp phải ngã thành một miếng bánh thịt.
Bỗng nhiên một ánh sáng kim loại chợt lóe lên, lập tức, thiếu niên trở tay

rút trường thương của binh lính bên cạnh ra, cánh tay vừa lật lại, trường thương đảo qua trên không trung như một hư ảnh, nghiêng về phía trước mà cắm vào thân cây.
Ánh sáng mặt trời xán lạn, mũi thương sắc nhọn chợt loé lên một tia sáng giữa không trung chỉ trong chớp mắt.
Con mèo được thân trường thương đỡ lấy, bụng nó dán sát vào cây thương từ cổ cho đến đuôi, bốn cái móng vuốt hoảng sợ mà bíu chặt vào tay thiếu niên.
Vó ngựa đang giơ lên cao cao lại ào ào rơi xuống, các kỵ binh chỉnh tề ghìm ngựa lại.

Đám người yên tĩnh trong một chớp mắt, rồi cả không trung chợt nổ ra tiếng trầm trồ khen ngợi.
"Thương pháp tuyệt quá!"
"Ông trời ơi, anh hùng cứu tiểu miêu nhi ——"
"Mẹ ơi, mau xem! Là tiên nữ trên trời làm rớt tiểu tiên miêu!"
Mọi người lập tức cùng thiếu niên ngẩng đầu nhìn lên.

Lầu 3, bên cửa sổ nhỏ, một thiếu nữ thăm dò nhoài hơn nửa người ra khỏi cửa sổ, dáng người tha thướt yêu kiều nàng mặc một cái áo ngắn tay màu trắng hạch đào, bên trong là một chiếc váy lựu Bách Điệt, đầu búi búi tóc bách hợp, cắm bộ trâm cài bạc, giữa trán còn vẽ hoa mai, xinh đẹp như tiên nữ, dưới đôi mi dài đang rũ xuống là một đôi mắt hạnh lóng lánh lộ rõ kinh ngạc, đang bình tĩnh nhìn thiếu niên bên dưới.
Một trận gió cay mắt người thổi qua, đôi mắt sáng ngời của thiếu nữ khẽ chớp một cái, dường như chớp nát ánh sáng mặt trời.

Cả đám quần chúng chỉ biết giương miệng phát ra một tiếng kinh ngạc cảm thán.

Nhã gian lầu 3, Khương Trĩ Y đánh giá người ba năm không gặp, chần chờ mà nheo mắt lại.
Lập tức nhận thấy, người này một thân thần thái anh khí trong bộ giáp sắt hiên ngang, dáng người cao cao, vai rộng eo thon, hoàn toàn không còn chút hình dáng nào của đồ lười biếng tê liệt, có thể ngã xuống bất cứ lúc nào khi trước.

Ngũ quan hiển nhiên cũng nẩy nở không ít, so với trước càng môi hồng răng trắng, gương mặt càng thêm góc cạnh rõ ràng ngạnh lãng, mày kiếm mắt sáng uy lệ.
Nếu không phải mặt vẫn là khuôn mặt này, thì với một thân khí độ và chiêu thức mới vừa rồi của hắn ta, thật chả có chút nào giống với Thẩm Nguyên Sách trong trí nhớ của nàng.....
Khương Trĩ Y chần chờ quét ánh mắt chậm rãi lên xuống trên gương mặt kia, rồi dừng lại ở chuôi thanh Thanh Phong kiếm bên hông hắn, chớp chớp mắt như suy tư gì.
Phía sau, Cốc Vũ sợ hãi đến mặt trắng bệch, tông cửa xông ra: "Nô tỳ liền đi đón....."
"Từ từ ——" Khương Trĩ Y nhìn chằm chằm chuôi kiếm này, lại nhìn phía sau vẫy vẫy tay.
Cốc Vũ đưa lỗ tai qua, một lát sau liền gật gật đầu, nhanh nhẹn chạy ra khỏi trà lâu, chạy đến trước mặt thiếu niên, đưa tay ra đi đón mèo: "Đa tạ tướng quân ra tay cứu giúp! Tướng quân đã cứu ái sủng của cô nương nhà ta, cô nương nhà ta muốn mời tướng quân lên lầu uống ly trà, biểu thị lòng biết ơn."
"Chuyện nhỏ không tốn sức gì, không cần." Nguyên Sách ném trường thương đi, xách con mèo đang chết khiếp bám chặt trên tay hắn lên, sau đó giơ tay ra dấu cho đội ngũ tiếp tục tiến lên.
"Đánh trượng ba năm, vậy mà cũng học được làm ra vẻ, Thẩm Thiếu tướng quân quả nhiên quá đứng đắn, quá khí phái đi."
Một giọng nữ trong trẻo như tiếng đàn tỳ bà lại tự tin mười phần vang lên, nổi bật giữa đám người làm dân chúng xung quanh không khỏi theo bản năng xoay đầu nhìn lên.
Nguyên Sách nhấc mí mắt lên, đối diện với một đôi mắt đầy kiêu căng.
Khương Trĩ Y: "Ngay cả một chén trà nhỏ đều phải thoái thác, chẳng lẽ Thẩm Thiếu tướng quân đây là để bụng chuyện ba năm trước?"
Sột sột soạt soạt, đường cái nháy mắt an tĩnh lại.
Nam nữ già trẻ tứ phía đồng thời dựng lỗ tai lên, ngừng hô hấp lại.
Khương Trĩ Y đứng ở bên cửa sổ buông mắt xuống, không chút để ý đùa nghịch cổ tay áo mình: "Ta cứ cho rằng Thẩm Thiếu tướng quân mấy năm nay ra bên ngoài cũng có chút tiến bộ, sao lại cứ sống trong quá khứ, mấy chuyện lặt vặt thóc mục vừng thối này, ta đã sớm không còn so đo, Thẩm Thiếu tướng quân còn bụng dạ hẹp hòi như vậy sao?"

Nguyên Sách xả dây cương quay đầu ngựa lại, đang muốn mở miệng ——
"Hay là nói....." Khương Trĩ Y nâng nâng cằm, buồn cười nói, "Ngươi sợ ta hạ độc ở trong trà?"
Nguyên Sách nhướng mày: "Muốn hạ độc cũng sẽ không hạ độc bên đường, trà này tất nhiên không có gì mà không thể uống."
Khương Trĩ Y nắm chắc thắng lợi, cười cười.
"Nhưng mà, mới vừa rồi ta đã muốn hỏi ——" Nguyên Sách nheo mắt lại, ngước mặt như đang cẩn thận phân biệt cái gì, "Xin hỏi cô nương là ——?".

Chương 4: Chương 4

Mãi đến khi gió to nổi lên, thiên quân vạn mã đã lao nhanh qua khỏi dưới chân trà lâu, cánh tay Khương Trĩ Y đặt trên cửa sổ kia còn cứng đờ không hề nhúc nhích, đôi mắt không chớp mà nhìn chằm chằm trung tâm con đường bên dưới nay đã trống không.
Quần chúng sau khi ồ lên một trận, liền châu đầu ghé tai, chỉ chỉ trỏ trỏ nghị luận này nọ.
Kinh Chập nhanh chóng kéo Khương Trĩ Y đang ngây người về hướng bên trong, sau đó nhoài người ra đóng cửa sổ lại.

Âm thanh ríu rít bị bỏ lại bên ngoài cửa sổ, nhã gian an tĩnh xuống.
Sắc mặt Khương Trĩ Y thoạt xanh thoạt trắng mà nhìn cánh cửa đã đóng chặt trước mắt, sau một lúc khá lâu mới lấy lại tinh thần, chậm rãi quay đầu qua: "Hắn.....!Mới vừa nói cái gì?"
Kinh Chập ho nhẹ một tiếng: "Thẩm Thiếu tướng quân hỏi ngài, trà này ngài còn mời hắn uống không, ngài không nói chuyện, hắn liền đi rồi....."
"Câu trước đó." Khương Trĩ Y níu chặt khăn bàn.
"Hắn hình như, hình như không nhận ta ngài....."
"Hắn không —— hắn không nhận ——" Khương Trĩ Y tức đến phì cười, "Hắn đánh giặc đánh đến mù mắt rồi sao?!"
"Nhất định là mấy năm nay ngài trổ mã đến càng thêm trầm ngư lạc nhạn, bế nguyệt tu hoa, Thẩm Thiếu tướng quân mới nhất thời không nhận ra được!"
"Ý ngươi là bổn quận chúa trước đây không trầm ngư lạc nhạn, không bế nguyệt tu hoa?"
"Đó là do hiện tại hắn mới nhận ra được....." Kinh Chập căng da đầu tiếp tục tưởng tượng, "Nhưng hắn không dám uống trà của ngài, cho nên giả vờ không nhận ra ngài, muốn chọc tức ngài thì sao?"
"Ý ngươi là ta ngu, bị hắn bày kế làm bẽ mặt giữa đường?"

Kinh Chập á khẩu không trả lời được.
Bộ ngực đang phập phồng của Khương Trĩ Y từ từ ổn định hô hấp, trở lại ghế dựa rồi ngồi xuống.
Kinh Chập vội đi qua châm trà, nhìn thấy quyển《 Y Y truyện 》trên bàn nhỏ kia, bừng tỉnh đại ngộ phản ứng lại: "Trong thoại bản nói, phải dùng bội kiếm của nam chính mới thành công phá giải được phương pháp cổ xưa kia, nếu như hình tượng nam chính là viết theo Thẩm Thiếu tướng quân, mới vừa rồi là ngài muốn xem bội kiếm của Thẩm Thiếu tướng quân, mới cố ý mời hắn lên lầu?"
"Bằng không thì trên người hắn còn có cái gì đáng giá cho ta xem?"
Khương Trĩ Y uống ngụm trà hạ hỏa, ngồi một lát, nghĩ tới nghĩ lui vẫn không thông suốt được.

Nếu là lúc trước, ngay khi nàng nói câu đầu tiên, thì người này sẽ sặc lại một câu, khi nàng nói câu thứ hai, hắn sẽ không còn kiên nhẫn mà đi lên lầu, nhưng xem bộ dáng khí định thần nhàn của Thẩm Nguyên Sách mới vừa rồi, không chút dao động, nàng vậy mà nhất thời đoán không ra, hắn rốt cuộc thật sự không nhận ra nàng, hay là đánh mấy trận xong về đổi tính.
Khương Trĩ Y nhìn một bên vẫy vẫy tay: "Đưa kính đây."
Kinh Chập lấy ra một cái gương đồng nhỏ tùy thân giơ lên trước mặt nàng.
Khương Trĩ Y xoay trái xoay phải soi soi mặt mình một hồi, lại đưa ra xa, nhìn nhìn bản thân vài lần.
Nàng từ nhỏ đã xinh đẹp đến lớn, đẹp kiên định, đẹp bất di bất dịch, đẹp trước sau như một, thực sự có người có mắt như mù mới nhận không ra.
Kinh Chập: "Trước mắt Thẩm Thiếu tướng quân sẽ vào cung diện thánh, chúng ta làm sao bây giờ?"
"Toàn thành Trường An liền chỉ mỗi mình hắn có kiếm sao, bổn quận chúa làm thế nào cũng phải dựa hắn hay sao?" Khương Trĩ Y cầm lấy thoại bản, bang một tiếng, gác qua một bên, "Thứ này không phải viết cái gì là linh nghiệm cái đó sao? Hiện tại ngươi liền đi tiệm sách Tam Dư, kêu hắn đổi nam chính khác đi!"
*
Sau giờ ngọ, một chiếc xe ngựa khảm hoa khắc ngọc có che rèm, trên đỉnh còn đính chóp bạc ngừng lại trước cửa quân doanh ở Kinh Giao ngoài thành.

Bên trong xe ngựa, Khương Trĩ Y chống thân thể bị xóc đến tê dại, mặt mày âm trầm nén giận.

Sáng sớm nay cũng không biết tạo cái nghiệt gì, sau khi rời khỏi trà lâu, lại đâm vào đường cụt chỗ tiệm sách Tam Dư.
Viên chưởng quầy kia thế mà cũng nói chưa từng thấy quyển thoại bản 《Y Y truyện》 này, còn suy đoán có thể là sách này chưa được biên soạn, đã bị bỏ nhầm vào tráp đưa đến Hầu phủ, còn nói nhất định sẽ toàn lực ngược dòng tìm cho ra xuất xứ, khi nào tìm được quyển hạ hoặc là tiên sinh viết thoại bản liền lập tức đưa đi Hầu phủ.
Đợi đến khi tìm được, sợ là nàng đã không còn đường cứu, nên Khương Trĩ Y liền vội vàng đi đến Thái Thanh Quan, tìm Trương đạo trưởng để lãnh giáo chuyện phương pháp cổ xưa kia.
Kết quả Trương đạo trưởng lại cùng với đạo sĩ trong thoại bản kia không mưu mà hợp, nói phải chọn lựa hung khí đầy sát khí, nếu đã từng tắm máu người thì đương nhiên là tốt nhất, nhưng nếu tắm càng nhiều và càng mới, thì hiệu quả càng tốt hơn.

Nếu nói tắm máu "mới", ai có thể "mới " hơn Thẩm Nguyên Sách vừa từ trên chiến trường trở về?
Sau khi ra khỏi đạo quan, Khương Trĩ Y ngồi trong xe ngựa lấy bình tĩnh nửa canh giờ, trong lòng niệm 800 lần "Việc nhỏ mà không nhịn được thì sẽ làm loạn việc lớn", rồi xuất phát tới nơi này ——
Ngoại trừ tướng lãnh, quân lính biên quan không được lưu lại trong thành, nghe nói sau khi Thẩm Nguyên Sách ra khỏi cung, còn chưa kịp hồi phủ, đã chạy ra Kinh Giao dàn xếp thủ hạ Huyền Sách Quân đi theo hắn trở về.
Trước cửa doanh địa, khi binh lính đứng gác nhìn thấy lệnh bài ngự tứ mà Kinh Chập đưa ra, vội vàng đi thông báo.
Kinh Chập trở lại bên trong xe, giúp Khương Trĩ Y mang mũ có rèm lụa mỏng phũ đến vòng eo lên: "Chuyện phá giải này cần phải tự mình động thủ, nên liên luỵ ngài phải đi xuống một chuyến, lát nữa gặp Thẩm Thiếu tướng quân kia, ngài ngàn vạn lần kiên nhẫn một chút."
Nhịn đi, cả đời cũng chỉ có hiện tại, chờ độ xong cái kiếp nạn này, đời nàng sẽ không thể nào chủ động đến cửa Thẩm Nguyên Sách.
Khương Trĩ Y hít sâu một hơi, khom người đi xuống xe.

Địa giới này là một mặt thung lũng ba mặt tựa núi, trong không khí tràn ngập mùi bùn đất lạnh lẽo, vừa ra đến cửa xe, Khương Trĩ Y liền nhịn không được lấy khăn che mũi, một chân dẫm lên ghế kiệu, lại dừng lại một chút.
"Quận chúa," Kinh Chập nhỏ giọng nhắc nhở, "Việc nhỏ mà không nhịn được thì sẽ làm loạn việc lớn."
Khương Trĩ Y còn giơ một chân, nhìn chằm chằm vào mặt giày trắng tinh dưới chân mình, lại nhìn mặt bùn mà mũi giày sắp chạm vào, liền rụt chân trở về, cắn răng nói: "Như thế này mà còn nhịn được thì còn có gì không nhịn được nữa?"
Kinh Chập quay đầu lại đưa mắt ra hiệu cho hộ vệ đi theo.
Hộ vệ ngầm hiểu, liền lấy từ phía sau xe ngựa ra một cuốn thảm nhung trắng như tuyết, thả tay trải xuống.

Thảm nhung nhanh như chớp liền chạy dài về phía trước, một đường trải xuống từ xe ngựa đến doanh địa.
"....." Trong doanh địa, tròng mắt của các binh lính đang bận rộn cũng nhanh như chớp di chuyển theo nó một đường, người ngây ra như phỗng mà đứng ở tại chỗ.
Vừa nhấc đầu, chỉ thấy từ trên xe ngựa, một thiếu nữ khoác một chiếc áo choàng lông hồ ly trắng, bên trong là váy áo rực rỡ lung linh, viền váy còn dùng trân châu để tạo nếp gấp xinh xinh, đang từ trên cao nhìn xuống "con đường mây trắng" này, vừa lòng mà nâng mũi giày lên, đi từng bước một vào doanh địa, khi bước đi, lụa mỏng trên mũ có rèm theo gió phiêu dật, ngọc bội trên người cũng rung rinh theo.

Phó tướng đang chải lông ngựa trong quân doanh sau một lúc sửng sốt liền nhanh chân bước lại đây, thiếu chút nữa một chân vướng phải cái cọc, dừng một chút mới tiến lên: "Mạt tướng Mục Tân Hồng tham kiến quận chúa!"
Khương Trĩ Y đang đứng định trong doanh địa, nhìn một mảnh doanh trướng đang dựng chung quanh mà giật mình.
Mấy miếng bố phủ lên cây gỗ thế này cũng là chỗ cho người ở?
Tuy Thẩm gia không phải gia tộc thế gia quyền thế, nhưng từ sau khi Thẩm tiết độ sứ lập được quân công, cũng coi như bước lên được con đường cao sang quyền quý, Thẩm Nguyên Sách từ nhỏ đã hưởng lạc vô độ, hiện giờ

vậy mà có thể tồn tại được ở một nơi thô kệch lộn xộn thế này, đây là thật sự thoát thai hoán cốt hay là đổi một người khác rồi?
Kinh Chập tiến lên, mở lời cùng phó tướng kia: "Quận chúa cảm nhớ ơn cứu mèo của Thẩm Thiếu tướng quân sáng nay, đặc biệt hạ mình lại đây đáp tạ, Thẩm Thiếu tướng quân có ở trong doanh không?"
"Thiếu tướng quân....." Phó tướng họ Mục kia nhìn dáo dác trái phải một chốc, "Chắc là ra khỏi quân doanh đi thăm dò rồi."
"À, là do bổn quận chúa tới không khéo." Khương Trĩ Y ngoài miệng lãnh lãnh đạm đạm, nhưng khoé miệng dưới mũ có rèm đã cong cong.
Người không có ở đây thì càng tốt, dù sao nàng chỉ muốn tìm thanh kiếm thôi.

Lấy quan hệ của Thẩm Nguyên Sách cùng nàng, nếu người này biết nàng muốn cái gì, không cùng đối nghịch với nàng đã không tồi rồi, tuyệt không có khả năng đồng ý với nàng, hôm nay vốn cũng không tính đường hoàng chính chính mượn kiếm, mới vừa rồi còn đang suy nghĩ phải làm như thế nào để đánh lạc hướng Thẩm Nguyên Sách để ra tay, tình hình trước mắt lại giúp nàng tĩnh lược được một bước.
Ông trời quả nhiên là đứng bên nàng.
Thấy binh khí bày ở bên ngoài đều là loại thường, Khương Trĩ Y bất động thanh sắc ngó ngó khắp nơi, cuối cùng nhìn chuẩn cái lều lớn nhất nằm giữa doanh địa nổi bật như hạc trong bầy gà kia.
Kinh Chập nhìn ra ý tứ Khương Trĩ Y: "Vậy chỗ này của các ngươi có nơi nào nghỉ chân không?"
"Chuyện này.....nhị vị cũng thấy, màn trướng lớn còn chưa được dựng lên....."
"Đó chẳng phải là màn trướng đã dựng xong rồi sao?" Kinh Chập giơ một ngón tay chỉ đằng sau hắn.
"Đó là doanh trướng của thiếu tướng quân, chỉ sợ không quá thích hợp....."
"Trời giá rét, cho dù thiếu tướng quân của các ngươi có ở chỗ này, cũng phải mời Quận chúa chúng ta đi vào trong cho ấm áp, ngươi đứng chỗ này ra sức khước từ, nhỡ Quận chúa bị lạnh xảy ra chuyện gì, ngươi gánh nổi không?"
"Nhưng mà....."
"Bang" một tiếng, Mục Tân Hồng đang chắp tay đột nhiên run run ngừng

lại, sờ sờ sau eo bị đá chọi trúng, chậm rãi xoay đầu đi.
"Chuyện này ——" Mục Tân Hồng thử thăm dò nhìn thẳng về phía cửa doanh trướng đang he hé khả nghi kia, "Hình như là gánh...!không nổi?"
Khương Trĩ Y: "?"
Còn cần hình như?
Tướng quân các ngươi không dạy cho ngươi, quận chúa là phẩm giai nhất phẩm, ngay cả hắn đều phải lùn hơn nàng ba phần?
Trong không khí an tĩnh một lát, Mục Tân Hồng vội quay đầu lại, khom người đưa tay ra hiệu mời: "Là gánh không nổi, gánh không nổi.....!Quận chúa, mời theo mạt tướng vào trong."
Quả nhiên là binh lính của Thẩm Nguyên Sách, thoạt nhìn đầu óc không quá sáng sủa.
Khương Trĩ Y không thể hiểu được mà nhìn nhìn người này, dẫm lên thảm nhung đi về phía trước, chờ Mục Tân Hồng xốc cửa màn trướng lên giúp nàng, liền đứng ở trước cửa đưa mắt quét một vòng nhìn bên trong.
Doanh trướng này hình lục giác, được một cái rèm vải ngăn cách thành hai nửa, nửa bên trong kia nhìn không thấy, phỏng chừng là nơi đặt giường này nọ, nửa bên ngoài bày một cái bàn, một tấm sa bàn, một loạt binh khí đặt trên kệ, còn có.....
Thoáng nhìn thấy thanh kiếm được đặt trên giá bằng gỗ mun đơn độc bên cạnh kệ binh khí, ánh mắt Khương Trĩ Y ngưng lại, đưa mắt nhìn Kinh Chập.
Kinh Chập lập tức hướng về phía Mục Tân Hồng nhíu nhíu mày: "Sao ở trong đại trướng cũng lạnh như vậy chứ, doanh trướng của thiếu tướng quân các ngươi mà cũng không được cấp than củi sao?"
"Thiếu tướng quân....." Mục Tân Hồng đưa mắt nhìn nhìn tấm rèm vải trong phòng, "Không sợ lạnh."
"Nhưng Quận chúa chúng ta sợ lạnh, không đến nỗi trà nóng cũng không có đi?"
"Mạt tướng liền phái người đi lấy." Mục Tân Hồng đi tới cửa phân phó tiểu binh, lại lui trở lại trong lều, lôi đả bất động mà canh giữ ở một bên.
Cách rèm lụa mỏng, Khương Trĩ Y nhìn chằm chằm hắn, liếc mắt một cái.
Tuy rằng đầu óc không quá sáng sủa, nhưng thật ra lại là người trung hậu, cũng không biết Thẩm Nguyên Sách hay nói càng nói bậy gì về nàng với hạ nhân mà làm bọn họ phòng nàng như phòng tặc vậy.
Nàng ngồi núi vàng nằm núi bạc, còn có thể đi trộm đống sắt vụn ở chỗ

này của hắn hay sao?
Khương Trĩ Y nhẫn nhịn suy nghĩ, rồi giơ tay ra dấu cho Kinh Chập, bản thân lại từ từ đi vào bên trong.
Kinh Chập đuổi kịp nàng, một đường đi theo theo tới bên cạnh rèm vải, đưa lỗ tai qua, nghe xong một lát liền gật gật đầu.
Mục Tân Hồng nhìn cái rèm vải kia, trên trán lấm tấm mồ hôi lạnh, giơ tay lau lau một chút, không để chúng nó chảy ròng ròng.
Khương Trĩ Y xoay người, dưới sự hộ tống của Kinh Chập mà di chuyển đến ghế gỗ khắc hoa ngồi xuống, ngón tay nhẹ nhàng gõ gõ từng cái lên trên tay vịn: "Thiếu tướng quân các ngươi bao giờ trở về?"

Mục Tân Hồng: "Hồi quận chúa, có thể tạm thời còn chưa về, hay là mạt tướng phái người đi....."
Khương Trĩ Y dựng bàn tay lên ngăn hắn lại: "Thiếu tướng quân công vụ bận rộn, ai cũng không được đi quấy rầy."
"Mạt tướng xin thay mặt thiếu tướng quân, cảm tạ quận chúa săn sóc."
"Với quan hệ của ta cùng thiếu tướng quân các ngươi....." Khương Trĩ Y không tiếng động cười cười, ngón tay đặt trên tay càng gõ đến nhẹ nhàng hơn, "Không cần khách khí."
Tiểu binh lấy nước trà mau chóng trở lại, đi đến trước mặt Khương Trĩ Y, khom người dâng bát trà lên.
Kinh Chập duỗi tay nhận, mới vừa đụng tới miệng chén ——
"Á!" Bát trà nhoáng lên, nước trà văng khắp nơi, Khương Trĩ Y xách làn váy, đột nhiên đứng lên.
"Ngươi làm việc như thế nào vậy!" Kinh Chập vượt trước một bước, che lại váy áo bị "ướt nhẹp" của Khương Trĩ Y, quay đầu nhìn thấy "thảm trạng" như vậy, vội vàng đi ra ngoài doanh trướng nói với hộ vệ nhà mình, "Mau đi vào trong xe ngựa lấy xiêm y dự phòng của Quận chúa tới!"
Tiểu binh đưa nước trà ngốc ra tại chỗ, đầy mặt sợ hãi mà nhìn Mục Tân Hồng.
"Quận chúa muốn thay quần áo, các ngươi còn đứng tại nơi này, là không cần đôi mắt nữa sao?" Kinh Chập chỉ chỉ hai người.
Mục Tân Hồng xấu hổ chà xát tay vào ống quần: "Ách, vậy, Quận chúa, hay là ngài....."
"Còn không mau lui ra!"
"Chuyện này....." Mục Tân Hồng lặng lẽ xem xét cái rèm vải không chút

sứt mẻ, "Vậy.....!Mạt tướng cáo lui?"
Ngay cả cáo lui cũng phải hỏi một câu, không khí ý tứ, chẳng lẽ trong không khí đằng kia có thể mọc tay ra níu ngươi, không cho ngươi đi?
Khương Trĩ Y vừa muốn nói cái gì, Mục Tân Hồng lanh lẹ lôi tiểu binh kia đi, lui ra ngoài xong liền nhẹ nhàng khép cửa doanh trướng lại.
Trong doanh trướng chỉ còn tiếng gió luồn qua mấy khe hở nhỏ, Khương Trĩ Y nhấc mũ có rèm lên, nhìn Kinh Chập chớp chớp mắt.
"Quận chúa thật là đa mưu túc trí." Kinh Chập thì thầm nói.
"Còn phải nói?"
Khương Trĩ Y dẫn Kinh Chập đi đến bên cạnh giá kiếm bằng gỗ mun, cẩn thận quan sát thanh kiếm trước mặt, đây là một thanh kiếm dài chừng ba thước, rộng khoảng ba tấc.
"Thanh kiếm lớn như vậy, hắn nhấc nổi sao....." Khương Trĩ Y hồ nghi nói thầm, mới vừa kề vào sát một chút, đột nhiên liền ngửa người ra, lảo đảo lui về phía sau hai bước.
"Làm sao vậy Quận chúa?"
"Thối muốn chết, mùi gì thế này?"
Kinh Chập tới gần ngửi ngửi đi: "Mùi.....!Mùi kiếm chăng?"
"?"
"Cũng có thể là," Kinh Chập không xác định, lại hít hít một hơi thật sâu, "Là có một ít, mùi máu tươi, nhỉ?"
Mũi Khương Trĩ Y còn đang nhíu nhíu, đôi mắt chợt sáng lên.
Là mùi máu tươi ha, vậy không phải đúng rồi sao.
Trương đạo trưởng nói, muốn phỏng đoán một thanh kiếm tắm máu nhiều hay không, ngoại trừ xem nó từng giết bao nhiêu người, còn xem đường vân trên thân kiếm có còn sâu hay không, lưỡi kiếm có mòn hay chưa.
Lúc này cửa màn trướng đã đóng, trong trướng lại có cái rèm vải dày chắn ở đó, che luôn một nửa ánh sáng mặt trời chiếu vào, có hơi nhìn không rõ lắm.
Khương Trĩ Y nhìn Kinh Chập hất hất cằm, ý bảo nàng ta rút kiếm ra khỏi vỏ, bản thân lại đi đến trước cái rèm vải kia, chuẩn bị kéo thứ vướng bận này ra.
Kinh Chập do dự chỉ chỉ vỏ kiếm, nhìn Khương Trĩ Y làm khẩu hình: Sẽ phát ra tiếng.
Đã tới lúc này rồi, Khương Trĩ Y cũng không còn kiên nhẫn, chỉ chỉ cổ họng mình, ý bảo nghe hiệu lệnh của mình: "Khụ khụ khụ....."

Kinh Chập sửng sốt.

Thế này có phải quá "Bịt tai trộm chuông" rồi hay không?
Khương Trĩ Y liếc mắt một cái thúc giục nàng ta, một tay che miệng ho khan, một tay dùng sức kéo rèm vải ra.

Xoẹt một tiếng, ánh sáng mặt trời dũng mãnh tiến vào, trong phòng nháy mắt liền sáng bừng một mảnh.
Sau khi rèm vải được kéo ra, thiếu niên cao lớn để trần nửa thân trên đang còn hơi ẩm ướt đang đứng trước bồn gỗ, trên tay cầm một cái khăn mặt hơi dính máu, nghiêng nghiêng đầu nghi hoặc nhìn qua.
Bốn mắt nhìn nhau một cái, Khương Trĩ Y liền sặc một ngụm từ trong cổ họng: "Khụ khụ khụ khụ khụ....."
"Ngươi.....!Khụ khụ.....!sao lại ở chỗ này??!"
Nguyên Sách nhàn nhạt nhìn nhìn nàng, ném khăn mặt, xoay người xách một cuộn vải mịn để băng bó vết thương lên: "Lời này hình như hẳn là ta hỏi quận chúa?"
Kinh Chập luống cuống tay chân chạy tới, nâng cánh tay lên muốn che mắt Khương Trĩ Y lại.
Khương Trĩ Y hậu tri hậu giác chớp chớp mắt trước bức tường thịt màu đồng săn chắc, vân da rõ rệt trước mặt, nhanh chóng quay người đi: "Sao ngươi lại không mặc quần áo!"
"Lều là của ta, sao ta lại không thể không mặc quần áo?"
"Ngươi điếc sao? Không nghe thấy bổn quận chúa tới?"
Nguyên Sách nhướng cao đuôi lông mày: "Nghe thấy, nhưng không phải quận chúa nói sao? Với quan hệ của ta cùng ngài, không cần khách khí."
".....!Cũng không cần không khách khí đến như vậy chứ." Khương Trĩ Y cắn chặt khớp hàm, phun từng chữ ra ngoài.
"Vậy hay là lần sau trước khi quận chúa kéo màn, làm ơn báo trước một tiếng?"
Khương Trĩ Y xoay mặt về hướng cửa doanh trướng, tay nắm chặt, máu toàn thân đều đang nhắm thẳng lên đỉnh đầu, cả đầu óc đều là một màn khi nàng tự mình kéo cái màn ngu xuẩn kia ra mới rồi.
"Ngươi, lập tức ăn mặc chỉnh tề, nếu không chớ trách bổn quận chúa thượng tấu, tấu ngươi tội thất nghi!"
Phía sau không truyền đến tiếng trả lời, chỉ nổi lên một loạt âm thanh sột

sột soạt soạt, tiếng vải dệt cọ xát nhau.
Hẳn là bị nàng dọa sợ, đang thành thật mặc vào.
Khương Trĩ Y nhẹ nhàng thở phào một hơi, tay rũ bên người tay chậm rãi buông ra, mới vừa buông lỏng, lại nắm chặt lại, tằng hắng một tiếng lại nói: "Ngươi...!mới rồi đầu nghe được hay sao?."
" chờ đưa trà tới, ngươi vờ làm đổ trà cho ta —— quận chúa muốn hỏi câu này sao?" Phía sau truyền đến một tiếng hừ cười phát ra từ xoang mũi.
"....."
"Hay là —— Quận chúa thật là đa mưu túc trí còn phải nói , là hai câu này?"
"....."
Hỏi ngươi nghe được hay không, liền đáp nghe được hoặc là không nghe được là được, ai bảo ngươi nhiều lời?
"Quận chúa lăn lộn trong trướng này lâu như vậy, không ngại xin cứ nói thẳng, coi trọng cái gì, nếu có thể cho, thần tất nhiên sẽ không bủn xỉn."
Khương Trĩ Y hơi hơi sửng sốt, sờ sờ lỗ tai có chút nóng lên.
Cái tên Thẩm Nguyên Sách này, lúc trước không phải khí thế rất kiêu ngạo hay sao, sao lại ở trước mặt nàng xưng "Thần" rồi?
Tiếng động sột sột soạt soạt phía sau đã biến mất, giờ lại truyền đến động tĩnh như ngồi xuống.
Khương Trĩ Y phục hồi tinh thần lại, tay bâng quơ gom gom góc áo choàng, vừa giơ chân xoay người trở lại: "Bổn quận chúa coi trọng..

Ngươi!....."
.....!Sao lại còn chưa mặc quần áo vào!!!
Chân Khương Trĩ Y còn chưa kịp chạm đất, liền mã bất đình đề xoay lưng lại một cái.
Phía sau, Nguyên Sách mặt không đổi sắc ngồi ở mép giường chùi chùi hai chân vào thảm, một tay đang quấn vải mịn lên vai, cúi đầu nhìn nhìn mình: "Ta?"
"?"
"Cái này ——" người phía sau trầm ngâm một lát, tựa hồ rất nghiêm túc suy xét, "Thần chỉ sợ không cho Quận chúa được.".

Chương 5: Chương 5

"?"
Thái độ người phía sau không nhanh không chậm, ngữ khí thong dong bình tĩnh, suy xét cũng chân tình thực lòng.
Thế cho nên có trong nháy mắt Khương Trĩ Y tự hoài nghi có phải bản thân mình đã phỏng đoán quá ác ý về mức độ dày của da mặt hắn hay không, phải bình tĩnh lại một chút, kết nối mấy chi tiết ban nãy lại một lần trong đầu.
Bổn quận chúa coi trọng ngươi.....
Ta? Cái này thần chỉ sợ không cho quận chúa được.
.....!
Nàng ắt hẳn nên phỏng đoán ác ý mặt hắn dày như tường thành, dai như da ngựa mới đúng!
"Ta....." Khương Trĩ Y run rẩy chỉ về hướng một bên, "Ta coi trọng kiếm của ngươi! Thanh kiếm của ngươi ấy!"
Phía sau lại lần nữa vang lên một loạt động tĩnh vải dệt chạm nhau sột soạt, Nguyên Sách khoác áo ngoài, buộc dây lưng lại, thong thả ung dung cầm bao bảo vệ tay đi lên trước tới: "Quận chúa mới vừa rồi không phải còn chê kiếm này thối sao?"
"Thối cũng không cho người ta nói?"
"Có thể nói chứ," Nguyên Sách đi đến trước bàn, đẩy cái ghế gỗ khắc hoa hồng mà Khương Trĩ Y mang đến kia ra, "Nhưng thần cũng có thể không cho quận chúa mượn kiếm."
Ngoài miệng thì một tiếng "thần", hai tiếng "thần", nhìn xem, đây là thái độ của thần tử sao?
Khương Trĩ Y mím chặt môi nhẫn nhịn, quay đầu lại nhìn thoáng qua thanh kiếm kia.
Trên giá kiếm bằng gỗ mun, bảo kiếm đang bị nhốt trong vỏ của mình, thân võ kiếm có khắc hoa văn hổ tinh tế, còn ánh lên chút ánh sáng lạnh lẽo lập

loè, đầu chui kiếm có khảm một viên ngọc đen nhánh thật thuần —— nhìn thật giống như mớ sắt vụn đồng nát chứ có gì.
Mặt cũng mất rồi, tức cũng tức rồi, thanh kiếm này hôm nay nàng nhất định một hai phải có được.
Nguyên Sách đang ngồi lên trên ghế dựa cho chính mình, tay bưng chén trà ban nãy tiểu binh kia mang đến cho Khương Trĩ Y, không mặn không nhạt nhìn nàng, giống như đang chờ nàng xụ mặt, xám xịt phất tay áo chạy lấy người.
Khương Trĩ Y lạnh mặt nhìn lại hắn, đôi mắt nhìn thẳng hắn,bàn tay lại vòng ra phía sau, ra dấu cho Kinh Chập.
Sau một chốc cả kinh qua đi, Kinh Chập cuống quít trấn định lại, lặng lẽ lấy đồvật giấu trong tay áo ra, nhét vào lòng bàn tay Khương Trĩ Y.
Sau đó liền thấy Khương Trĩ Y vươn ba ngón tay.
Hai ngón.
Một ngón.
Kinh Chập dứt khoát quay đầu, mạnh mẽ kéo kiếm ra khỏi vỏ.
Khương Trĩ Y xoay người lại, tay nâng bím tóc lên, cắt đứt.
Chén trà đã đưa đến bên miệng Nguyên Sách liền dừng lại.
Khương Trĩ Y nhìn đoạn bím tóc đã bị cắt làm hai trong tay, thở phào một hơi, dưới góc độ người sau lưng không nhìn thấy mà đưa hai phần tóc đó cho Kinh Chập, nhẹ nhàng lắc lắc tay, dường như không có việc gì mà xoay người lại: "Hiện tại, bổn quận chúa ngay cả kiếm của ngươi cũng chướng mắt."
Dứt lời, liền nhúng nhẹ mũi chân ý bảo cáo từ, sau đó đeo mũ có rèm lên, xoay người chậm rãi đi ra khỏi doanh trướng.

"....."
Nguyên Sách cầm bát trà, nhìn thanh kiếm còn chưa được cất vào bao, tầm mắt chậm rãi hạ xuống, chậm rãi chớp chớp mắt với hai cọng tóc bị đứt ngang đang bay từ từ xuống giữa không trung.
*
"Mới vừa rồi Quận chúa không nhìn thấy, Thẩm Thiếu tướng quân cũng bị ngài cấp trấn trụ!" Trở lại trong thành, đến trước cửa Vĩnh Ân Hầu phủ, Kinh Chập đỡ Khương Trĩ Y xuống xe ngựa.
Khoé môi Khương Trĩ Y cong lên, trên đường ngồi kiệu nhỏ vềviện của mình, tay ôm lò sưởi tay lười nhác dựa vềsau: "Ưm, đúng là ban nãy đi có

hơi nhanh, đáng ra phải ở lại thưởng thức một chút mới đúng."
Thấy Khương Trĩ Y hiếm hoi mở miệng cười, Kinh Chập hớn hở cùng nàng cười nói đi vào.

Đi ngang qua Thanh Phong viện, con đường phía trước bỗng nhiên nhảy ra một thân ảnh ủ rũ héo úa.
Khương Trĩ Y đang cười lập tức lạnh mặt xuống.
Phương Tông Minh hình như mới từ chỗ Chung thị ra, hai tay đang kéo lại áo khoác, khuôn mặt u sầu mà lảo đảo lắc lư đi ra ngoài, trông thấy kiệu nhỏ của Khương Trĩ Y, hai chân hắn chợt lảo đảo vướng vào nhau, khuôn mặt vốn dĩ đã như ăn phải đồ ăn hỏng càng xám xịt hơn, hoàn toàn không còn tư thái đắc ý thách thức nhìn nàng như hôm qua.
Khương Trĩ Y ngồi trên kiệu liền cao hơn hắn một cái đầu, nàng từ trên cao nhìn xuống, lạnh lùng liếc mắt một cái, giống như doạ hắn.
Ánh mắt Phương Tông Minh lập loè liếc trái liếc phải một chút, ngay cả câu chào hỏi cũng không thèm nói, trối chết chạy vào trong đường nhỏ bên cạnh.
Kiệu tiếp tục đi về phía trước, chờ qua khỏi Thanh Phong viện, Kinh Chập nhỏ giọng nói: "Quận chúa, xem bộ dáng này của đại công tử từ trong viện phu nhân ra tới, e rằng bọn họ đã đoán được là ngài lấy túi thơm."
Khương Trĩ Y nhếch khóe miệng: "Chỉ có bấy nhiêu tiền đồ thôi sao, đoán được thì đoán được thôi."
Kinh Chập cũng cười rộ lên theo: "Hiện giờ phương pháp cổ xưa kia đã bị phá giải, chứng cứ lại nằm trong tay ngài, tin ngài viết cho Hầu gia cũng đã được gửi đi, đại công tử thấy ngài còn không phải như chuột thấy mèo? Chuyện ngủ không được ăn không ngon là chuyện của bọn họ, Quận chúa chỉ cần nghĩ bữa tối nay muốn dùng cái gì là được."
"Cái quân doanh quỷ quái kia suýt làm ta lạnh chết rồi, buổi tối liền ăn canh thịt dê đi, chuẩn bị thêm chút cá hấp, uống chút rượu nóng vậy,"
Khương Trĩ Y gõ nhẹ đầu ngón tay nghĩ nghĩ, "Đúng rồi, đi mời chưởng muỗng ở Trường Hưng Phường mới khai trương đến đây, nghe nói hương vị chỗ đó ngay cả Hoàng bá bá cũng tán thưởng."
"Có cần mời thêm mấy nhạc công vũ cơ cho thêm phần hứng thú?"
"Được," Khương Trĩ Y vui vẻ vung tay áo, "Cứ thu xếp như vậy đi."
*
Bên này của Khương Trĩ Y đang sống những ngày tháng thái bình, thì bên

kia Thanh Phong viện cứ như dẫm phải vận đen.
Liên tiếp mấy ngày, hạ nhân trong phủ đi ngang qua viện đều phải rón rén, tay chân nhẹ nhàng không dám dừng lại, sợ rủi ro với phu nhân.
Nghe nói đại công tử cảm nhiễm phong hàn ngã bệnh, thỉnh đại phu thì hết bát thuốc này đến bát thuốc khác, ngay cả thái y trong cung cũng đến xem qua, bao nhiêu thuốc đổ vào, nhưng đại công tử lại trước sau sốt cao không lùi, không thấy khởi sắc.
Phu nhân ngày ngày rơi lệ, oán than nhi tử mình từ trong bụng mẹ ra tới đã vô cùng yếu ớt, chú định là đoản mệnh, cũng không biết mình kiếp trước tạo cái nghiệt gì, ông trời lại khiển trách bà như vậy, khiển trách Phương gia bọn họ như vậy.
Cả Vĩnh Ân Hầu phủ đều đắm chìm trong bi thương, phảng phất như ngày mai liền sẽ phải treo cờ tang, giăng lụa trắng, chỉ mỗi Dao Quang Các biệt lập ở phía Tây, ngăn cách với thế nhân là hàng đêm sênh ca, nhạc công vũ cơ đến gánh hát hí khúc, đám người này đi đám khác lại đến, náo nhiệt vô cùng.
"Nô tỳ nghe mấy hạ nhân ở ngoại viện khua môi múa mép, nói phu nhân mấy ngày nay tức giận đến quá sức, bảo đại công tử đã như vậy rồi, ngài không đi thăm thì thôi, còn cho người liều mạng thổi kèn kéo đàn ca hát, cứ như sợ đại công tử đi không đủ nhanh vậy....."
—— Mấy ngày sau, sau giờ ngọ, Kinh Chập liền nói với Khương Trĩ Y chuyện trong phủ.
Khương Trĩ Y nhàn nhã nằm trên giường mỹ nhân ở noãn các, nhẹ vỗ về Li Nô trong lòng ngực: "Cữu mẫu đã tức giận đến như thế, sao còn chưa tới tìm ta nói rõ lí lẽ?"

"Bọn họ làm sao dám chứ?" Kinh Chập cười cười đi qua đi lại, "Nô tỳ nhìn thấy đại công tử đâu phải là cảm nhiễm phong hàn, rõ ràng là phát hiện sự tình bại lộ, có tật giật mình nên sợ mất hồn, có uống thuốc mấy đi nữa cũng chả có tác dụng gì, mà nếu phu nhân đã mê tín như vậy, thích vu cổ tà thuật, không bằng mời Đại Vu tới gọi hồn không phải hơn sao? Nếu thật sự vượt qua không được, cũng là bọn họ tự làm tự chịu!"
Không biết cái chữ nào chui vào lỗ tai, Khương Trĩ Y không rảnh quan tâm người khác, ngồi thẳng người lên hỏi: "Nói chuyện với ngươi đến đói bụng, bảo Cốc Vũ đi mua chút trái cây, sao lâu như vậy còn chưa thấy trở về?"

*
Đầu đường Trường Hưng Phường, Cốc Vũ hai tay xách hai hộp đồ ăn, xoay người muốn quẹo trái, nhưng có một lão đạo sĩ chột một con mắt đột nhiên bước nhanh hơn, vượt trước về bên trái, chờ nàng ta vừa quẹo qua, liền chắn đường, ngăn không cho nàng ta đi về phía xe ngựa.
"Lão tiên sinh, ta nói với ngài nha, ta không đoán mệnh, cũng không bói toán, ngài còn không cho ta đi ta liền la lên đó!" Cốc Vũ tức giận nói
"Tiểu cô nương," lão đạo sĩ một tay cầm cờ quẻ, một tay vuốt râu dài, "Bần đạo không thu tiền bạc gì, chỉ là thấy ấn đường của cô nương đây biến thành màu đen, đoán ít ngày nữa cô nương sẽ gặp tai ương, nên hảo tâm nhắc nhở thôi!"
"Lúc này mà ngài vẫn tiếp tục ngăn trở ta, ta mới thật sự gặp tai ương đó!" Cốc Vũ nhìn sắc trời, càng sốt ruột, bước nhanh qua tránh khỏi người liền đi về hướng xe ngựa.
"Tiểu cô nương, bần đạo đây nhìn thấy trong nhà cô nương có người được Tam Thanh Đạo Tổ phù hộ, vượt qua một kiếp, nhưng lại chưa từng tự mình đến trước tượng Đạo Tổ kính hương lễ tạ, sợ sẽ tao bị trời phạt phản phệ a!" Lão đạo kia từ phía sau gân cổ lên kêu.
"Giang hồ bịp bợm ở đâu tới không biết, nhà ta chỉ còn có một mình ta, không cần ngươi tới nói!" Cốc Vũ quay đầu lại trừng mắt liếc hắn một cái, vừa muốn vén rèm lên xe ngựa, bỗng nhiên ngừng lại.
"Thật sự chỉ có một mình ngươi? Cô nương thử nghĩ kỹ càng lại....."
"Không xong....." Cốc Vũ nhớ tới cái gì, vội vàng nhảy lên xe ngựa, bảo mã phu, "Mau, mau hồi phủ đi!"
*
Sáng sớm hôm sau, Kinh Giao.
Mới tờ mờ sáng, sương sớm còn chưa hoàn toàn tan đi, bên trống chiếc xe ngựa chạy lộc cộc trên đường, Khương Trĩ Y đang nằm trên giường nhỏ ngủ bù.
Hôm qua Cốc Vũ vừa trở về, liền thuật lại lời lão đạo sĩ giang hồ nói, Khương Trĩ Y mới nhớ ra sau khi phá giải phương pháp cổ xưa kia, mình xác thật là chưa đi đến miếu Thái Thanh Quan thêm tiền dầu mè, nói đến thật có chút không để Tam Thanh Đạo Tổ vào mắt.
Nhưng mà nói đi nói lại, chỉ như vậy cũng bị trời phạt có phải quá khắc nghiệt rồi hay không?
Nghĩ nghĩ cũng không còn tâm tư thưởng thức ca vũ, tối hôm qua nhàn rỗi,

Khương Trĩ Y lại lấy cái quyển 《 Y Y truyện 》 kia ra, chịu đựng độc hại của "Thẩm Nguyên Sách" trong thoại bản, xem kỹ xem sau khi nữ nhân vật chính hỏi quẻ ở đạo quan xong thì đã làm cái gì.
Xem xong liền quyết định noi theo một chút, dậy sớm đi Thái Thanh Quan, đáp lễ cho chu toàn.
Chỉ là gần đây mỗi ngày nàng đều ngủ đến mặt trời lên cao, mới sáng sớm phải thức dậy còn có chút không quen, vừa lên xe ngựa liền ngủ.
Thấy người trên giường nhỏ nhíu chặt mày, trán mướt mồ hôi, không biết đang thấy giấc mộng gì, Kinh Chập khẩn trương lấy cái khăn tới gần.
Còn chưa kịp lau trán, Khương Trĩ Y đột nhiên đột nhiên mở mắt ra:
"......!A Sách ca ca!"
Kinh Chập hoảng sợ, muốn hỏi có phải Khương Trĩ Y bị bóng đè hay không, còn chưa kịp mở miệng đã sửng sốt nói không nên lời ——
"???"
Cái, cái gì ca ca?
Khương Trĩ Y dồn dập thở dốc vài tiếng, ngơ ngác nhìn đỉnh xe ngựa chớp chớp mắt, bỗng dưng ngồi dậy.

"Quận chúa?"
"Ta đang ở đâu....." Khương Trĩ Y đầy mặt hoảng hốt mà nhìn nhìn bốn phía.
"Chúng ta đang trên đường đi Thái Thanh Quan, quận chúa, ngài mơ thấy.....!Thẩm Thiếu tướng quân sao?"
Sắc mặt Khương Trĩ Y từ mê mang chậm rãi chuyển thành khiếp sợ, không thể tưởng tượng, khó có thể tiếp thu: ".....!Ta mới vừa rồi kêu cái gì?"
"Ngài kêu A Sách....."
Khương Trĩ Y giật mình một cái, dựng đứng bàn tay lên ngăn nàng ta nói chuyện tiếp, ngón tay cứng đờ chỉ chỉ chung trà.
Kinh Chập vội vàng dâng nước trà.
Khương Trĩ Y nhận trà liền bắt đầu súc miệng.
Phi, phi, phi!
Đều do thân thế cùng hoàn cảnh của nữ chính trong quyển thoại bản 《 Y Y truyện 》 kia giống nàng như đúc, nam chính lại viết theo hình tượng của Thẩm Nguyên Sách, nàng lăn qua lộn lại xem quá nhiều lần, thế mà lại giống như bị tẩy não, nhập vai luôn.

Mới vừa rồi nàng cư nhiên mơ thấy mình thành cái Y Y cô nương kia trong thoại bản, người cả đầu óc chỉ có tình lang, há mồm ngậm miệng đều là mấy chữ "A Sách ca ca", buồn nôn hết lần này đến lần khác.
Trong mộng nàng khổ chờ ba năm, rốt cuộc chờ được tình lang từ biên quan trở về, lại phát hiện khi hắn gặp nàng lại như không quen biết, phảng phất như hoàn toàn đã quên mất nàng.....
Khương Trĩ Y nâng tay lên, kinh ngạc mà sờ sờ khóe mắt ướt át.

Cảm xúc đau đớn thương tâm tuyệt vọng khi bị vứt bỏ trong mộng không khỏi quá chân thật, ngay cả cảnh tượng cũng giống như đúc ngày ấy ở trà lâu xem Thẩm Nguyên Sách chiến thắng trở về.

Hồi tưởng như vậy, trong lúc hoảng hốt lại có chút không phân biệt rõ, đến tột cùng cái nào là hiện thực, cái nào là cảnh trong mơ.....
Khương Trĩ Y lắc lắc cái đầu nặng nề hơi choáng váng, ngừng hồi tưởng, hỏi Kinh Chập: "Hôm qua ta xem xong, ngươi cất cái thoại bản kia ở nơi nào?"
"Nô tỳ nghĩ cái thoại bản đó dễ dàng gây nên chuyện, vẫn không nên để bên ngoài thì tốt hơn, nên bỏ vào hộp khoá lại rồi."
"Trở về lập tức đốt nó đi, đốt thành tro, đốt đến không còn một mảnh là tốt nhất!"
"Nô tỳ nhớ rõ."
Khương Trĩ Y xoa xoa toan huyệt Thái Dương đang căng ra, cảm giác giấc mộng này đúng là làm nàng đầu nặng chân nhẹ, nàng dựa vào gối sau lưng hoãn thần một lát, hỏi: "Đến chỗ nào rồi?"
"Cách Thái Thanh Quan còn một đoạn đường....."
Lời còn chưa dứt, đột nhiên tiếng ngựa kêu thê lương vang lên, xe ngựa ngừng lại một cái, Khương Trĩ Y hét lên sợ hãi mà đổ về phía trước.
Kinh Chập giơ tay đỡ lấy người, lớn tiếng hướng ra ngoài hỏi: "Xảy ra chuyện gì!"
"Có sơn tặc, bảo hộ xe ngựa!"
Ngoài xe, hộ vệ sôi nổi rút kiếm ra khỏi vỏ, tiếng đao kiếm lách cách tức khắc vang lên một loạt.
".....! Dưới chân thiên tử, lại ngay địa giới Kinh Giao, sao lại có sơn tặc lui tới?" Kinh Chập xốc một góc màn xe lên nhìn ra bên ngoài, thấy sơn tặc thành đàn giơ đại đao chen chúc tới, giây lát liền bao vây lấy xe ngựa.

Bày trí trong xe rơi rớt tan tác, khí cụ ngã vỡ đầy đất, Khương Trĩ Y thở phì phò, kinh hồn chưa định.

Không đợi nàng hoàn hồn, "Keng ——" một tiếng trầm vang, một thanh đại đao phi đến, đà xe ngựa liền gãy, xe ngựa ầm ầm ngã ngang.
Khương Trĩ Y người bị ném hướng xe vách tường, đầu "bùm " một cái đụng phải vách xe ngựa vững chắc.
"Quận chúa! Xe ngựa này không thể ở nữa rồi, chúng ta xuống xe đi!"
Một trận choáng váng trời đất quay cuồng, Khương Trĩ Y ngốc ra trong chớp mắt, thống khổ nhăn mi lại, mắt thấy miệng Kinh Chập lúc đóng lúc mở, lại nghe không rõ một chữ nào, cứ như vậy mê mê hoặc hoặc mà bị kéo ra khỏi xe ngựa.
Dưới chân là đường sơn đạo gồ ghề, tứ phía đều là núi non hiu quạnh khô vàng.
Khương Trĩ Y được vây quanh bởi đám hộ vệ, cảm thấy mình giống như một đóa nước lục bình trôi trên nước, trời và đất đều đang đảo điên, thân ảnh mỗi người chung quanh đều đong đưa cường điệu.
Đầu nặng trĩu, chân giống đạp lên bông, lỗ tai phảng phất như bị nhét vải bố, tiếng la hét tứ phía rõ ràng rất gần như thế, nghe vào tai lại vang vọng như cách một cái đỉnh núi.
Đao quang kiếm ảnh đổ ập xuống, Khương Trĩ Y bị Kinh Chập kéo một đường tránh né trái phải, mơ hồnghe thấy Kinh Chập kêu lên bên tai nàng, cái gì sau sườn núi, cái gì chạy tới.
Khương Trĩ Y nheo đôi mắt lại, cố gắng nhìn về phía theo lời Kinh Chập, thấy một sườn núi cao sừng sững.
Ánh nắng mặt trời vàng kim chiếu qua đỉnh núi, nhuộm một mảng vàng cháy nổi bật lên đám cỏ khô bên sườn núi.
Thấp thoáng giữa những bụi cỏ dày, tựa hồnhư có một thân ảnh đứng thẳng trên một nơi cao, lẳng lặng quan sát cuộc chém giết bên dưới.
Xem thân hình khí độ, cũng không giống như tặc.
Nhưng ánh mắt của người nọ rơi xuống, lại rõ ràng lạnh nhạt giống như đang xem một đám kiến, không hềcó chút cảm xúc nào.
Một đám hộ vệ bên cạnh ngã xuống, vòng vây co rút lại càng ngày càng nhỏ, Khương Trĩ Y đầu óc quay cuồng nhìn người nọ, đột nhiên bị Kinh Chập đẩy mạnh một cái.

"Quận chúa, sau sườn núi là.....!Mau đi cầu cứu.....!"
Khương Trĩ Y với cái đầu còn ê ẩm mờ mịt, trì độn mất một khắc mới tiếp thu được tin tức này, thất tha thất thểu chạy về hướng sườn núi.
Con đường sơn đạo cùng với cây cối trước mắt không ngừng xóc nảy đong đưa, ánh sáng bình minh mạ lên hình dáng thiếu niên trong bộ huyền bào một vầng sáng mông lung, làm hắn hư ảo giống như đặt trong cảnh mơ.
Tiếng bước chân đuổi theo sau người từng bước ép sát, Khương Trĩ Y tay vịn trái tim trong lồng ngực đang sắp nhảy lên cổ họng, thở hồng hộc nhìn lên kêu: "Cứu.....!Cứu....."
Lập tức, thiếu niên quay đầu lại.
Gương mặt anh tuấn kia bỗng nhiên không nghiêng không lệch mà trùng hợp với khuôn mặt trong giấc mơ của nàng mới cách đây không lâu.
Khương Trĩ Y rốt cuộc phản ứng lại, lời Kinh Chập nói lúc nãy chính là —— sau sườn núi là nơi dừng chân của Huyền Sách Quân.
"Thẩm, Thẩm Nguyên Sách....." Gió lạnh rót vào yết hầu, sặc vào trong phổi, Khương Trĩ Y ho đến mắt đầy sao xẹt nhưng vẫn cố gắng chạy vội lên trên, đầu nàng càng ngày càng nặng, bước chân lại mông lung như bước trên mây, khi sắp đến trước mặt người nọ, đầu gối đột nhiên mềm nhũn, té ngã trên đất.
Khương Trĩ Y nhịn đau ngẩng đầu lên, há mồm muốn nói gì đó nhưng làm như thế nào cũng không phát ra tiếng, nhìn vạt huyền bào gần trong gang tấc, nàng gian nan nâng tay lên, giống như níu lấy cọng rơm cứu mạng mà bắt được một góc áo.
Lập tức, người nọ rũ mi nhíu mày lại, ánh mắt khinh phiêu phiêu rơi xuống trên đỉnh đầu nàng, ngón tay với khớp xương rõ ràng nhẹ nhàng nắm lấy góc áo kia, chậm rãi kéo trở về.

Bàn tay nhỏ nhắn trắng như tuyết lại bị ném về trên đất bùn.
Cùng lúc đó, sơn tặc đuổi theo phía sau cũng tới rồi.
Trong lòng Khương Trĩ Y tuyệt vọng đến giống như trong giấc mộng ban nãy, nàng quỳ rạp trên mặt đất hốt, hoảng quay đầu lại, nhìn thanh đại đao đang dính máu chảy đầm đìa kia, rốt cuộc hai mắt tối sầm, hôn mê bất tỉnh.
Trước khi mất đi thần chí, trong đầu chỉ còn một ý niệm ——
Nếu hôm nay nàng chết ở nơi này, thì có thành quỷ cũng sẽ không bỏ qua cho Thẩm Nguyên Sách.....!.

Chương 6: Chương 6

Sau nửa canh giờ, trong quân doanh hỗn loạn, một đám binh lính chen chúc nhau t`ầng trong t`ầng ngoài đứng trước cửa doanh trướng lớn nhất, cả đám duỗi dài cổ nhìn vào bên trong.
"Sao lại thế này, không phải nói quận chúa không bị thương tích gì hay sao?"
"Ai da, quý nhân là như vậy đó, chưa từng bị sợ hãi bao giờ, thiếu tướng quân lúc ấy cũng đâu có nói không cứu, nhưng nào biết Quận chúa lại bị doạ đến hôn mê bất tỉnh....."
"Vậy cũng không thể ngất lâu đến như vậy chứ, nếu không phải được thiếu tướng quân chở trên lưng ngựa trở v`ề, chắc trên đường đã sợ phát điên r`ồi đi?"
"Nghe nói Vĩnh Doanh quận chúa này còn được sủng ái hơn công chúa thiên gia nữa, nếu thật sự xảy ra chuyện gì ở chỗ chúng ta, bao nhiêu đ`ầu đây có đủ rớt hay không?"
Mọi người khẩn trương nuốt một ngụm nước miếng.
Trong doanh trướng, Mục Tân H`ồng đứng trước giường sốt ruột xoa xoa tay, quan sát sắc mặt quân y bên cạnh: "Như thế nào r`ồi?"
Quân y buông ba ngón tay đang bắt mạch ra: "Chỉ nhìn một cách đơn thu`ần, thì mạch tượng cũng không lo ngại, theo lý thuyết lúc này phải tỉnh r`ồi, chỉ là không biết quận chúa có bị thương chỗ nào quan trọng khác hay không....."
Mặt Mục Tân H`ồng lộ vẻ khó xử.
Trên giường, tiểu cô nương bất tỉnh nhân sự đang nằm thim thiếp, mặt tái nhợt, váy h`ồng phấn ngăn nắp bị dính một tảng bùn, nhìn như đã từng bị ngã, nhưng lúc ấy Mục Tân H`ồng không ở g`ần đó, nên cũng không biết cụ thể tình hình.
Thiếu tướng quân cũng thật là, xem người ta như hàng hóa mà chở v`ềthì cũng thôi đi, còn không thèm lưu lại xem thương thế người ta thế nào, chỉ

biết đi ra ngoài quan tâm mấy cái thi thể kia.
Cả quân doanh này đều là hán tử, ngay cả chó săn cũng là chó đực, ai dám chạm vào thân thể thiên kim chứ? Càng đừng nói đến động thủ xem còn thương thế nào khác không.....
Mục Tân Hồng gấp đến độ đi vòng quanh trong lều, chợt, đám đông đang bàn tán xôn xao trước cửa lều bỗng nhiên im bặt, tầng trong tầng ngoài binh lính như nước chảy mà tản qua hai bên, nhường ra một con đường.
Nguyên Sách vác kiếm đi qua đám người, vào lều lớn.
Mục Tân Hồng: "Thiếu tướng quân, ngài đã trở lại rồi! Ngài mà còn không tới, thương thế của quận chúa....."
"Sẽ lành mất?" Nguyên Sách ném thanh kiếm qua một bên.
Mục Tân Hồng tiếp được kiếm, vội vàng đặt nó về trên giá kiếm: "....! Không phải, mới vừa rồi ngài có nhìn thấy quận chúa bị ngã trúng chỗ nào không?"
Nguyên Sách nheo mắt, hồi tưởng lại tư thế té ngã của Khương Trĩ Y, ngón trỏ từ xa xa mà chỉ khuỷu tay trái, cổ tay phải và đầu gối trái của người nằm trên giường.
"Vậy không phải chỗ quan trọng, cũng không có dấu hiệu gãy xương, có lẽ là chấn kinh quá độ mà hôn mê." Quân y phán đoán.
Mục Tân Hồng hỏi tiếp: "Vậy phải làm thế nào mới có thể tỉnh dậy?"
"Chuyện đó.....!Biện pháp là có, chỉ sợ không quá đẹp....."
"Còn muốn đẹp?" Nguyên Sách liếc mắt, xám xịt nhìn người nằm ở trên giường hắn, vung tay lên ý bảo tránh ra.
Mục Tân Hồng sợ hãi thối lui một bên: "Ngài nhẹ, nhẹ tay chút, da thịt non mịn của Quận chúa không chịu được....."
Dưới đáy mắt Nguyên Sách hiện lên một tia không kiên nhẫn, giơ tay vén vạt áo, ngồi xuống mép giường, ngón cái ấn mạnh lên nhân trung của Khương Trĩ Y một cái.
Giống như người chết đuối chợt hít được không khí, người trên giường thở gấp một tiếng, đau đớn nhăn chặt mi, run rẩy mở mắt ra.
Ánh mắt mê mang của Khương Trĩ Y ngơ ngác nhìn trên không trung, tựa hồ như còn chưa hoãn thần lại sau cơn kinh hách, hơn nửa ngày mới chậm rãi theo bản năng quay đầu nhìn sang bên cạnh, vừa thấy người ngồi ở mép giường liền có hơi ngẩn người ra, ánh mắt nhẹ nhàng lập loè một chút.

Đối diện với ánh mắt của Khương Trĩ Y, nhớ tới tính tình càn quấy của vị này, Nguyên Sách nhướng mày, thu tay lại.
Không ngờ nháy mắt tiếp theo, vành mắt của Khương Trĩ Y bỗng nhiên đỏ ửng lên, hàng mi dài lại dày của nàng run run, một giọt nước mắt chợt lăn xuống.
.....!Lực ấn ban nãy, cũng không đến mức?
Nguyên Sách vuốt vuốt đầu ngón tay, nhíu nhíu mày vẫy tay bảo quân y lại đây ứng phó, đang muốn chống đầu gối đứng dậy ——
Thì thân trên đột nhiên bị va chạm, trên eo bỗng dưng thít chặt, một đôi cánh tay ngọc chặt chẽ ôm lấy hắn.

Cái đầu dính bụi đất ban nãy nằm trên giường đã toàn bộ chui vào trong lòng ngực hắn: "A Sách ca ca!"
"?"
Nguyên Sách bị người đẩy cho ngưỡng vềsau một phen, đôi tay theo bản năng giơ lên cao qua đỉnh đầu.
Vô số tiếng hít ngược khí lạnh vang lên từ khắp nơi, hai tay Thẩm Nguyên Sách vẫn giữ nguyên trên cao, mắt nhìn chằm chằm vải lầu bố trắng trước mắt một buổi, sau đó chậm rãi cúi đầu, nhìn vềphía đôi tay đang ôm lấy eo hắn.
"Ngươi đang —— kêu ai?"
Khương Trĩ Y dường như không nghe được, chỉ lo ôm hắn, nước mắt lưng tròng: "A Sách ca ca, mới vừa rồi thật sự là làm ta sợ muốn chết, mấy tên sơn tặc đó giơ cây đao thật lớn lên, ta suýt chút nữa cho rằng, cho rằng đời này sẽ không còn được gặp lại chàng nữa——"
"....."
Hai bàn tay giơ lên cao của Thẩm Nguyên Sách chậm rãi nắm chặt lại thành nắm đấm, hô hấp cũng căng chặt.
"Mới vừa rồi ta còn gặp một cơn ác mộng vô cùng đáng sợ, ta mơ thấy ta bị té ngã một cái, ta níu lấy chàng, nhưng chàng lại ghét bỏ mà ném ta ra.....!Cũng may, cũng may chỉ là giấc mộng....."
"?"
"Ta biết mà, ta biết A Sách ca ca sẽ không mặc kệ ta," Khương Trĩ Y nói, lại như nghĩ mà sợ nên ôm hắn càng chặt hơn chút, gương mặt cọ cọ vạt áo hắn, "Ta biết trong lòng chàng có ta!"
"....."

"A Sách ca ca, sao chàng lại không nói lời nào?" Khương Trĩ Y ngưng khóc một chút, ngẩng đầu lên, đối diện với đôi mắt chấn động của Nguyên Sách.
"Ngươi đang ——" Nguyên Sách ngửa lưng ra sau thành vòng cung, thân thể căng ra đến cứng như thép, "nói chuyện với ta?"
"Ta không nói chuyện với A Sách ca ca thì nói chuyện với ai?" Khương Trĩ Y nghi hoặc chớp chớp mắt.
A Sách.....!ca ca?
Nguyên Sách không thể tưởng tượng được mà chuyển mắt, nhìn qua một bên.
Mọi người đang ngây ra như phỗng bên ngoài cửa doanh trướng đã lâu liền luống cuống tay chân quay người đi, người thì che mắt, kẻ thì bịt tai.
Khương Trĩ Y cũng quay đầu theo hướng hắn, vừa thấy một đám người đông đúc đứng trước cửa, lập tức buông lỏng tay, kéo mền cao lên một phen rồi lùi lại phía sau, ánh mắt chớp động mà nhìn Thẩm Nguyên Sách, khuôn mặt tái nhợt nổi lên chút đỏ ửng.
Mục Tân Hồng cưỡng ép bản thân mình phục hồi tinh thần lại sau một màn này, lập tức đi đến cửa đuổi người: "Không ai cần mắt nữa à! Đi đi đi, tan, tan!"

Mọi người nhanh như chớp nhảy đi không còn bóng dáng, một binh lính cuối cùng mới chạy đi vài bước chợt dừng lại như nghĩ tới cái gì, quay đầu tri kỷ khép cửa doanh trướng thật cẩn thận lại.
Trong doanh trướng tĩnh mịch, không gian im lặng lại càng kéo dài, hai người trên giường bốn mắt nhìn nhau, người thì mặt cứng như cây khô, người thì mặt đỏ như hoa đào mới nở.
Trên mặt Khương Trĩ Y lộ vẻ hổ thẹn: "Xin lỗi A Sách ca ca, ta không chú ý bên cạnh có người....."
Còn biết xin lỗi?
Không phải.....!Nàng ta xin lỗi chỉ là vì bên cạnh có người thôi hay sao?
"Ách, bên cạnh không có ai, bên cạnh lập tức liền không có ai!" Mục Tân Hồng kéo theo quân y đang đứng cạnh không biết làm sao, "Thiếu tướng quân, chúng ta cũng đi ra ngoài....."
"Không phải các ngươi," Thẩm Nguyên Sách dựng thẳng bàn tay lên ngăn hắn lại, nhìn chằm chằm người trước mặt đang hai má đỏ ửng, chậm rãi căng đầu gối đứng dậy, "Là ta đi."

"A?" Khương Trĩ Y cuống quít duỗi tay kéo tay hắn lại.
Cảm giác mềm mại lại lần nữa đánh úp lại, Thẩm Nguyên Sách rũ mí mắt xuống, nhìn nhìn bàn tay trắng muốt đang níu lấy ngón út của mình, liền thấy dường như từ ngón tay đến gót chân đều cứng đờ lại.
"A Sách ca ca, để bọn họ đi là được, chàng đi ra ngoài làm gì?"
Thẩm Nguyên Sách nhìn Khương Trĩ Y chớp chớp mắt, từ kẽ răng rít ra mấy chữ: "Đi thương thảo với quân về não.....! về thương thế của ngươi."
"Nhưng mà chàng đi rồi, ta ở đây một mình sợ hãi lắm....." miệng Khương Trĩ Y bẹp ra, dường như lại muốn khóc tiếp.
"Vậy ——" Một cái tay khác của Thẩm Nguyên Sách rũ bên người nắm chặt thành nắm đấm, nhẹ nhàng rút ngón tay út của mình về, "Thì sợ hãi đi."
*
Bên ngoài doanh trướng, Nguyên Sách khoanh tay đứng ở một nơi gió thổi lồng lộng, nhìn bề ngoài thì tâm lặng như nước, bình tĩnh, tường hòa.
Nếu Mục Tân Hồng không phải nhìn thấy cái ngón út của hắn trên bàn tay phải chắp sau lưng đang run run, phảng phất như thoát ly quan hệ với mấy ngón còn lại, cũng có lẽ thật sự tin là thế.

Mùi hương thơm mát không ngọt nị cứ quấn quanh mũi, trước sau không vứt đi được, Nguyên Sách nhíu mày, nghe thấy tiếng chân đi đến phía sau, quay đầu lại chỉ tay về lều lớn, quả quyết nói: "Nàng ta bị sốt đến hỏng đầu rồi."
Quân y trầm ngâm một lát: "Chuyện này.....! Quận chúa vẫn chưa bị sốt, chỉ sợ không có loại khả năng này....."
"Vậy là sợ đến điên rồi?"
"Chấn kinh quá độ đích xác có thể làm người thần trí không rõ ràng, nhưng Quận chúa nói năng rõ ràng lưu loát, hành vi cử chỉ cũng phù hợp với tình trạng người bình thường, mới vừa rồi còn có thể làm loại động tác, thậm chí còn nhanh hơn thiếu tướng quân ngài ba phần....."
"....."
Mục Tân Hồng gãi gãi ót, nhỏ giọng nói: "Có khi nào là Quận chúa có mưu đồ gì với kiếm của ngài, nên cố ý lừa chúng ta rời khỏi doanh trướng không?"
Thẩm Nguyên Sách gật gật đầu, nghiêng tai nghe ngóng một lát, lại xốc một góc cửa lều lên, nhìn vào bên trong.

Khương Trĩ Y đang an an phận phận ngồi ở trên giường, vẻ mặt ủy khuất mà thở ngắn than dài, vừa mới nhìn thấy cửa lều xốc lên, đối diện với tầm mắt hắn, ánh mắt nàng liền sáng lên, cong chân muốn đi xuống giường.

Thẩm Nguyên Sách lập tức khép cửa lều lại.
"Không phải sao?" Mục Tân Hồng nhìn nhìn sắc mặt khó coi của Thẩm Nguyên Sách, tiếp tục vò đầu, "Vậy bằng không chính là....."
Nguyên Sách giơ tay ý bảo đủ rồi: "Mặc kệ là cái gì, lập tức giao người về Vĩnh Ân Hầu phủ đi."
*
Trong lúc chờ đợi người của Hầu phủ tới, trên dưới quân doanh lâm vào một loại không khí quỷ dị.

Mỗi người cứ như tặc mà rón ra rón rén, nhỏ giọng thì thầm, ngay cả binh lính đang ca tuần tra, khi đi ngang qua lều lớn, đều là mắt nhìn thẳng, đi như bay, sợ chỉ cần chậm lại một khắc ở gần đó thôi cũng nghe phải cái gì không nên nghe, nhìn thấy cái không nên thấy.
Mặc dù trên thực tế, sau khi đi ra khỏi doanh trướng của mình, Thẩm Nguyên Sách không còn bước vào lại một bước nào.
Khi Mục Tân Hồng đi theo Thẩm Nguyên Sách có lều mà không thể về xoay chuyển trong quân doanh đến vòng thứ mấy không biết, chợt, một chiếc xe ngựa tráng lệ huy hoàng rốt cuộc ngừng ở trước cửa quân doanh.
Một vị phụ nhân quần áo đẹp đẽ quý giá vội vàng đi xuống xe ngựa, đúng là phu nhân Chung thị của Vĩnh Ân Hầu.
Mục Tân Hồng như trút được gánh nặng mà nghênh đón người vào trong doanh, dẫn đến cửa lều lớn.
Nguyên Sách đang đứng trước cửa lều đang đóng chặt, tay nâng lên nắm chặt một góc mành.
Sau khi tiến vào quân doanh, Chung thị đã sốt ruột hỏi rất nhiều, giờ phút này thấy hắn nắm chặt góc mành, nắm đến mu bàn tay nổi gân xanh cũng không kéo ra, phảng phất như đang ấp ủ cảm xúc gì.....
Chung thị đỡ trán, chân có hơi loạng choạng: "Thẩm tiểu tướng quân, Trĩ Y nhà chúng ta xảy ra chuyện gì sao?"
Mục Tân Hồng vội vàng tiến lên trấn an: "Không không, không phải....."
Người có chuyện có khi không phải Quận chúa.....
Nguyên Sách xốc cửa lều lên một phen, nghiêng người bước vào, đứng

qua một bên, mời thỉnh Chung thị đi vào.
Trong doanh trướng yên tĩnh không tiếng động, Khương Trĩ Y đang ngồi gục đầu ôm gối ở trên giường, nghe thấy động tĩnh liền đầy mặt vui mừng ngẩng đầu lên, mới vừa hơi mở miệng, vừa thấy phía sau Nguyên Sách là Chung thị, mặt liền sụp xuống, ý cười trên mặt tan không còn một mảnh.
"Ai da, Trĩ Y à,mới sáng sớm nay cữu mẫu đã không thấy con đâu, sao con lại thành bộ dáng như vậy chứ!" Chung thị vừa vào cửa liền bước nhanh tiến lên, chưa nói hai câu thì như bị sặc, lấy khăn che miệng, ho khan vài tiếng.
"Trong phòng này đốt cái than gì mà lại ngộp như vậy chứ?" Chung thị theo làn khói nhìn qua bồn than đặt bên cạnh giường, "Trĩ Y nhà chúng ta từ trước đến nay chỉ dùng than Bạc Xương thôi, đây không phải là giày vò....."
Đang nói giữa chừng, lại phát hiện Khương Trĩ Y an an tĩnh tĩnh ngồi ở trên giường, ngay cả mũi cũng không nhíu một chút.
Lại nhìn cái chén gốm thô ráp trong tầm tay của nàng, hiển nhiên là nước trà bên trong đã bị uống cạn, một giọt chưa thừa.
Lại nhìn cái giường thô cứng vô cùng cộm lưng dưới thân nàng, còn cái mền xơ xác nhìn là biết đắp lên sẽ ngứa ngáy đến dường nào trên người nàng.
Không chỉ Chung thị sửng sốt, Mục Tân Hồng cũng kinh ngạc mà trừng lớn mắt.
Đồ trong quân doanh tất nhiên chắp vá thô kệch, cũng không trông mong một Quận chúa mà ngay cả đi đường bùn thôi cũng phải trải thảm nhung hạ mình dùng.
Nhưng không nghĩ rằng Khương Trĩ Y không những dùng, còn không hề có vẻ ghét bỏ, đặc biệt đối với bộ chăn giường của thiếu tướng quân đây, dường như thập phần yêu thích sâu sắc đến không buông tay được.
"Trĩ Y?" Chung thị tình nguyện tin tưởng rằng tuyết rơi tháng sáu cũng không tin Khương Trĩ Y kén chọn như vậy lại có thể dùng mấy thứ này, kinh ngạc lại kinh ngạc, duỗi tay lắc lắc trước mắt nàng mấy cái, "Con bị làm sao vậy, là ai khi dễ con?"
Khương Trĩ Y ngẩng khuôn mặt vô cùng ủy khuất lên, nhìn về hướng người đứng sau lưng Chung thị.
Thẩm Nguyên Sách: "....."
"Không, không phải đâu, Hầu phu nhân, ngài ngàn vạn lần đừng hiểu lầm!

Thiếu tướng quân cùng quận chúa là thanh thanh bạch bạch, tuyệt đối không có nửa phần liên quan!" Mục Tân Hồng nói xong, cảm thấy lời này giống như có hiềm nghi lạy ông tôi ở bụi này, lại nói thêm, "Trước mắt, việc cấp bách là xử lý vết thương ngoài da cho Quận chúa, Hầu phu nhân, chi bằng phu nhân mau chóng đón Quận chúa đi....."

"Đây là ý của Thẩm Thiếu tướng quân sao?" Khương Trĩ Y bỗng nhiên cắt ngang lời hắn, không vui mà mím môi nhìn về phía Thẩm Nguyên Sách.
Thẩm Nguyên Sách: "Tất nhiên, chẳng lẽ Quận chúa còn muốn ăn vạ ở chỗ này của thần để dưỡng thương hay sao?"
Khương Trĩ Y hít sâu một hơi, giống như cố nén cái gì: "Vậy Thẩm Thiếu tướng quân cũng cảm thấy, ta cùng với ngươi, là thanh thanh bạch bạch, không có nửa phần liên quan?"
Thẩm Nguyên Sách nhàn nhạt chớp mắt: "Thần hẳn phải có liên quan gì cùng Quận chúa sao?"
Khương Trĩ Y chậm rãi khẽ gật đầu hai cái, đôi mắt hạnh lóng lánh nhẹ nhàng nháy một cái, hai giọt lệ liền rơi xuống.
Thẩm Nguyên Sách: "....."
"Nếu không có liên quan, hôm nay vì sao ngươi lại cứu ta?" Giọng Khương Trĩ Y hơi nức nở, chưa từ bỏ ý định mà hỏi lại.
"Quận chúa, hôm nay chỗ ngài ngã xuống vừa lúc phạm vào trong giới tuyến của quân doanh ta, nếu không phải như thế, thần đích xác không đến mức xen vào việc người khác."
Khương Trĩ Y run rẩy nghẹn một hơi thở, khó có thể tin mà nhìn hắn, nước mắt liên tiếp rơi xuống như chuỗi hạt châu đứt dây.
Chung thị đứng một bên nhìn hết người này đến người khác, vừa không hiểu ra sao, vừa hãi hùng khiếp vía, vội vàng khuyên nhủ: "Trĩ Y à, hay là con cùng cữu mẫu hồi phủ trước đã, mấy vết thương ngoài da này, nếu không kịp thời rửa sạch xức thuốc, sẽ để lại sẹo a!"
"Để sẹo thì để sẹo đi, dù sao ta hiện giờ cũng chả ai cần!"
Thẩm Nguyên Sách: "....."
Chung thị: "Nữ hài tử sao lại để cho mình có sẹo chứ, tương lai gả chồng, chồng sẽ nhìn thấy đó!"
"Ta đã là thứ không ai cần, còn có thể gả cho ai chứ....."
Thẩm Nguyên Sách: "....."
Mục Tân Hồng đứng sau lưng Thẩm Nguyên Sách, một cử động nhỏ cũng

không dám, lặng lẽ há miệng thì thầm: "Nghe ý trong lời quận chúa, chẳng lẽ ngài vốn nên cưới nàng ta?"
Thẩm Nguyên Sách mặt vô biểu tình nhìn người đang khóc lóc than thở: "Ngươi hỏi ta, ta đi hỏi ai đây."
Tiếng khóc thút thít lẫn thở hổn hển quanh quẩn ở trong trướng, cứ lặp đi lặp lại va vào màn nhĩ người, làm thái dương người đập thình thịch, gân xanh thẳng nhảy.
Nguyên Sách ấn ấn hai bên tai, nhắm mắt, xoay mặt nhìn Chung thị nói: "Hầu phu nhân?"
Chung thị ngơ ngác trừng mắt ngẩng đầu lên.
Trời mới biết đứa nhỏ này sau khi vào Hầu phủ đến giờ chưa có lần nào khóc, người làm cữu mẫu như bà mới gặp tình huống động trời thế này lần đầu tiên đó!
Chung thị hơi xấu hổ cười cười: "Đứa nhỏ này khuyên như thế nào cũng không chịu về nhà.....!Thẩm tiểu tướng quân có biện pháp gì không?"
Kiên nhẫn của Thẩm Nguyên Sách hoàn toàn cạn kiệt, hắn trầm mặt đi lên phía trước, một đầu gối để lên mép giường, cong người xuống, cánh tay luồn qua dưới lớp chăn, đang muốn bế lên cả người lẫn chăn thì ——
Khương Trĩ Y dừng tiếng khóc lại, hít hít mũi vài cái, ngẩng đầu lên.
Đầu Thẩm Nguyên Sách nghiêng về một bên, đối diện với một đôi mắt triền miên lâm li, muốn nói lại thôi.
Người vẫn đang còn thút thít, nhưng thân thể giống như bị cái chìa khoá gì mở ra, ngây thơ mờ mịt mà duỗi hai tay vòng qua cổ hắn.
"....."
Yên tĩnh bao trùm doanh trướng trong một nháy mắt, cánh tay dưới chăn của Thẩm Nguyên Sách chậm rãi rút về, hắn giơ một tay lên, bổ xuống.
Sau đó, dưới ánh mắt khiếp sợ của Chung thị cùng Mục Tân Hồng, một tay vác người đã ngất xỉu lên bả vai, sải bước đi ra khỏi doanh trướng..

Chương 7: Chương 7

Sáng sớm hôm sau, tia nắng ban mai vừa loé lên khỏi tầng mây.
Khương Trĩ Y từ từ tỉnh dậy trong tẩm điện ở Dao Quang Các, thấy trên đỉnh đầu là lọng che quen thuộc, rường cột chạm trổ hoa văn, mí mắt nhẹ nhàng run lên, ánh mắt lại ảm đạm xuống.
Cốc Vũ ghé vào chân giường canh suốt một đêm vội vàng nhoài người lên, vừa mừng vừa sợ: "Quận chúa ngài tỉnh rồi!"
Lại thấy khuôn mặt trắng hồng tươi tắn thường ngày của Khương Trĩ Y lại không có sinh khí như nhiễm bệnh, đôi mắt hạnh lóng lánh cũng không còn thần thái giống như đánh mất linh hồn, căn bản không nghe thấy nàng ta nói chuyện.
"Làm sao vậy quận chúa, có phải có nơi nào không thoải mái hay không?"
Khương Trĩ Y hai mắt thất thần nâng tay lên, đầu ngón tay chậm rãi xoa xoa ngực: "Chỗ này đau....."
Cốc Vũ đại kinh thất sắc.
Hôm qua nữ y sư nghiệm thương đã phát hiện trên đầu Quận chúa nổi lên một cục u, nói bắt mạch tạm thời không thể kết luận có nội thương hay không, nếu sau khi Quận chúa tỉnh lại mà không có gì không khoẻ nữa thì không quá đáng ngại, chỉ cần bôi thuốc tiêu sưng là được, nhưng nếu có dị thường thì cần chẩn đoán thêm.
Nhưng mà lúc đó nữ y sư nói dị thường là choáng váng đầu buồn nôn, thần chí không rõ linh tinh, sao hiện tại còn đau ngực là sao?
"Nô tỳ liền đi thỉnh đại phu!" Cốc Vũ cuống quít đứng dậy.
"Không cần, đại phu không trị được đâu....." Khương Trĩ Y hơi thở mong manh mà lắc lắc đầu.

Được cop???? ????ại — ????rù????????r????????ện. ????n —
"Vậy ai có thể trị cho ngài? Nô tỳ đi mời đến."
"Hắn sẽ không tới, hắn đã không cần ta....."

Một giọt lệ từ khoé mắt Khương Trĩ Y trào ra, chậm rãi chảy dài xuống.
"Quận chúa, ngài đừng dọa nô tỳ nha, ai không cần ngài? Sao lại có người không cần ngài chứ?"
Khương Trĩ Y quay đầu lại muốn mở miệng, nhưng cổ vừa động liền đau đến rên rỉ ra tiếng.
Như cọng rơm cuối cùng đè chết con lạc đà, Khương Trĩ Y sờ sau ót, nước mắt như vỡ đê mà rơi xuống: "Nếu hắn cần ta.....!Sao lại ra tay nặng với ta như thế?"
Cốc Vũ cầm khăn luống cuống đi lau nước mắt cho nàng: "Đúng, đúng, đúng, Thẩm Thiếu tướng quân thật là quá đáng! Ngài gặp phải nhiều sơn tặc như vậy cũng bất quá sưng trên trán một chút, trầy da một chút, thương thế toàn thân còn không bằng chỗ cái cổ lần này, làm ngài hôn mê suốt mười canh giờ....."
Miệng Cốc Vũ lúc nào cũng nhanh hơn đầu, nói đến một nửa mới đột nhiên dừng lại: "....!Ngài mới vừa nói cái, cái gì?"
Này, đây là chuyện "cần hay không cần" sao?
Khương Trĩ Y run rẩy khẽ hít khí một hơi, mặt lộ vẻ hồi ức: "Nếu hắn cần ta, ngày ấy khi đại quân chiến thắng trở về, dưới chân trà lâu, sao ánh mắt hắn nhìn ta lại xa lạ như thế?"
Cốc Vũ: "?"
"Hắn còn dùng ngữ khí lạnh băng như vậy hỏi ta là ai....."
"Hồi kinh đã rất nhiều ngày, hắn chưa từng tới cửa tìm ta, ta đi quân doanh tìm hắn, hắn còn bảo người nói dối nói hắn không có ở đó, cố ý tránh không gặp....."
"Hôm qua ta giáp mặt đối co với hắn, hắn cũng trở mặt không nhận, giống như hoàn toàn quên mất quá khứ của chúng ta....."
Cốc Vũ: "???"
Cốc Vũ cố gắng nghĩ lại cái chuyện nghe xa lạ nhưng sao có vẻ quen thuộc này, cả kinh đến há hốc miệng, thiếu chút nữa rớt cằm: "Quá, quá khứ? Cái gì quá khứ gì? Là kiểu quá khứ mà...mà nô tỳ nghĩ sao?"

Khương Trĩ Y không nói nữa, nằm ngửa yên lặng, nước mắt vẫn trào ra.
Cốc Vũ há miệng trừng mắt sửng sốt nửa ngày, thử nói: "Chẳng lẽ.....!Ngài cùng Thẩm Thiếu tướng quân không phải đối địch nhau như lời đồn bên ngoài.....?"
Nàng ta mới mới tới trong phủ mấy ngày, nhưng cũng thấy rõ quận chúa

cùng Thẩm Thiếu tướng quân chính là một đôi oan gia nha!
Khương Trĩ Y suy yếu mà nâng một bàn tay lên, vịn cánh tay Cốc Vũ ngồi dậy, đau đớn kịch liệt mà nhắm mắt.
Nàng sao có thể "đối địch" với hắn được chứ, nhưng là vì che giấu tai mắt người, không thể không diễn trò bên ngoài.....
Đúng lúc chủ tớ hai người đang vô cùng trầm mặc ôm bầu tâm sự khác nhau, một tỳ nữ bỗng gõ cửa tẩm điện: "Quận chúa, Thẩm phu nhân cùng Thẩm Thiếu tướng quân tới phủ vấn an ngài."
Nước mắt Khương Trĩ Y bỗng dưng thu lại: "Cái gì? Khi nào tới, hắn ở nơi nào?"
Tỳ nữ tên gọi Tiểu Mãn kia vẫn chậm chạp không đáp lời, Khương Trĩ Y vội lấy khăn lau lau khóe mắt, lại lầm bầm lầu bầu lên: "Hắn tới thăm ta, Thẩm phu nhân cũng tới, chẳng lẽ.....!Chẳng lẽ là tới cầu hôn?"
"???"
Chỉ trong chớp mắt, mỹ nhân bệnh vừa mới rồi còn nhu nhược như tiểu bạch hoa đã sinh long hoạt hổ nhảy xuống giường, xách váy lên chạy vội ra ngoài như một trận gió.
Cốc Vũ cùng Tiểu Mãn sững sờ đứng cạnh mép giường, mắt to trừng mắt nhỏ, một lát sau ——
"Quận chúa! Giày của ngài!"
Cốc Vũ cầm giày của Khương Trĩ Y đuổi theo, đuổi tới cửa tẩm điện, lại thấy ba ma ma đứng tuổi đang vây lấy Khương Trĩ Y ở bên ngoài.
"Quận chúa thương thế chưa lành, còn muốn đi đâu vậy chứ?" Ma ma già đi đầu tha thiết cười.
Khương Trĩ Y nhíu mày lui về phía sau hai bước, quay đầu lại nhìn về phía Cốc Vũ: "Thứ dơ bẩn ở đâu ra đây?"
Cốc Vũ còn chưa thoát ra khỏi chấn động rằng Khương Trĩ Y mới vừa rồi phảng phất như bị đổi thành một người khác, tính tình chả có chút giống nàng ngày thường một tí nào, nhưng mới vừa đi qua nhìn thấy tình cảnh này, liền sửng sốt tiến lên: " Điêu nô từ đâu đến đây!! Quận chúa đi chỗ nào còn cần phải báo cho ngươi?"
Ma ma già kia trơ mặt cười: "Tất nhiên là không cần, chỉ là Quận chúa có thương tích trong người, không nên xuống giường đi lại, phu nhân cũng là quan tâm quận chúa, mới lệnh cho ta tới trông....."
"Đại phu cũng không nói như vậy, ta mới tới không lâu, cũng không biết phu nhân trong phủ còn thông hiểu y thuật?"

"Chuyện này.....!Phu nhân cũng là vì suy nghĩ cho an nguy của quận chúa, hôm qua Quận chúa ra cửa gặp phải sơn tặc, trong lòng phu nhân nóng như lửa đốt, thật là nghĩ mà sợ! Hiện tại bên ngoài không yên ổn, quận chúa vẫn nên ở trong phòng là thỏa đáng nhất....." Ma ma già kia vừa nói vừa tiến lên.
Cốc Vũ che chở Khương Trĩ Y, chán ghét mà liên tục lui về phía sau.
Ba bà ma ma già trên mặt tươi cười nhưng dồn ép hai người trở về phòng, bang một tiếng khép cửa phòng lại, sột sột soạt soạt gài khoá trên cửa: "Phu nhân hiện đang ở chính đường đãi khách, chốc lát nữa liền đến thăm Quận chúa! Quận chúa cứ thong thả nghỉ ngơi đi!"
*
Hai nén hương sau, trên tường viện cao ngất của Dao Quang Các, Cốc Vũ vịn cây thang dài, kinh hồn táng đảm nhìn người trên đỉnh đầu: "Quận chúa, tường này cũng quá cao rồi, ngài thật sự muốn trèo qua sao?"
Khương Trĩ Ý không quay quay lại, tay nắm lấy bậc thang mà dứt khoát kiên quyết bước từng bước lên.
Ngày thường, nàng ngay cả chút xíu tro bụi đều không muốn dính vào, nhưng vì tình lang mà ngay cả cửa sổ cũng có thể leo, tường cũng có thể trèo.....
Chắc khi phu nhân phái mấy bà ma ma lòng dạ hiểm độc kia đến cũng trăm triệu lần không thể nghĩ ra, Quận chúa từ trước đến nay mắt cao hơn đỉnh đầu, thích khoe khoang thân phận còn có một mặt như vậy, nên căn bản không bố trí phòng vệ ở cửa sổ và chân tường vây này.....
Cốc Vũ không thể tưởng tượng mà ngẩng đầu nhìn, cảm thấy một màn này nhìn như thế nào cũng thật quá kỳ lạ rồi.
Chỉ chớp mắt, Khương Trĩ Y đã bò lên được trên đầu tường, lại ngừng lại trên bậc thang cao nhất, bộ dáng như bỗng cứng đờ lại.
Trong lòng Cốc Vũ, trái tim chợt nhấc lên cao: ".....!Quận chúa, có phải ngài không biết trèo tường hay không?"

Không biết trèo cũng là bình thường.

À không, không biết trèo mới là bình thường.....
"Bổn quận chúa trèo tường còn nhiều hơn ngươi đi đường ấy." Khương Trĩ Y bỏ lại một câu, sau đó ngồi xổm lên bậc thang gần nhất hơi thở hổn hển một lát, khi đứng dậy vừa liếc mắt nhìn xuống, liền một trận đầu váng

mắt hoa, sau một lúc lâu mới hoãn lại được, nâng chân lên trèo qua đối diện.
Ánh vàng rực rỡ trên ủng hơi loe loé giữa không trung nửa ngày, mãi mà chưa thể dẫm tới.

Làm sao để trèo xuống thang phía đối diện nhỉ? Đột nhiên nghĩ không ra.
".....!Ba năm rồi không trèo, nhất thời quên thôi." Khương Trĩ Y bắt lấy thang, lại ngồi xổm trở về.
"Hay là ngài xuống đây trước đi! Nô tỳ mới vừa hỏi Tiểu Mãn, nàng ta nói Thẩm Thiếu tướng quân hôm nay không phải tới cầu hôn, chỉ là thăm thương thế của ngài thôi....."
"Cái gì "mà thôi" chứ? Đây là lần đầu tiên hắn chủ động đến tìm ta sau khi hồi kinh, sao có thể "mà thôi" được!"
Cốc Vũ còn đang muốn khuyên tiếp, chợt nghe ngoài tường truyền đến một giọng nữ ôn hòa: "Khuyển tử xuống tay không biết nặng nhẹ, may mà quận chúa không có việc gì....."
Động tác Khương Trĩ Y chợt ngừng lại, khom lưng cúi thấp người, chỉ lộ một đôi mắt lên bờ tường.
Trên lối đi nhỏ phía trước bên kia tường, kế phu nhân của Thẩm gia đang cùng cữu mẫu nàng sóng vai đi tới, vừa đi vừa nói chuyện.
Mà sau lưng hai người họ, một bóng hình an tĩnh đi theo, đúng là thiếu niên mà nàng ngày đêm tơ tưởng.
Đây chắc chắn là tâm hữu linh tê mà tới.
Hắn nhất định phát hiện nàng bị cữu mẫu nhốt ở trong phòng, nên tìm cớ đến ngoài tường tiếp ứng nàng giống như trước vậy, hắn quả nhiên không có chuyện không nhớ rõ nàng.
Vậy hôm qua.....!Khương Trĩ Y suy tư, hẳn là vì có nhiều người khác ở đó, hắn mới diễn trò như vậy?
Cũng đúng, mấy lần gần đây khi nàng gặp hắn, đều có quá nhiều người dư thừa ở bên cạnh, những lời trái lương tâm như vậy, sao có thể tin được chứ!
Khương Trĩ Y tự mình trấn an một phen, mắt thấy ba người kia vừa dừng bước chân, lập tức liền giơ cánh tay vẫy vẫy.
Không ngờ thiếu niên vốn đang có thể nhìn thấy nàng nhất tựa hồ tình cờ nhìn thấy phong cảnh gì bên kia, hắn hơi hơi xoay người sang chỗ khác, thành đưa lưng về phía nàng.

Ngay sau đó, vị kế mẫu của Thẩm gia kia nhìn Chung thị gật đầu: "Nếu quận chúa còn đang nghỉ ngơi, thiếp thân cùng khuyển tử liền không quấy rầy."
Sao lại liền không quấy rầy?
Quận chúa không có nghỉ ngơi, quận chúa không cần nghỉ ngơi!
Khương Trĩ Y một sốt ruột, nhanh tay sờ sờ bên hông.
Mới vừa rồi rửa mặt chải đầu xong đã chạy đi vội vàng, lúc này trên người cũng không có đeo ngọc bội hay trang sức gì.....
Khương Trĩ Y giơ tay sờ sờ búi tóc, gỡ xuống một cây trâm ngọc, liền giật lấy một viên ngọc trên trâm, nhìn chuẩn phương hướng, ném ra ngoài.
Viên ngọc châu nho nhỏ lăn xuống cách phía sau thiếu niên một trượng, không có kích được một tia gợn sóng nào.
Hai vị phụ nhân vẫn chuyên tâm nói chuyện.

Thẩm Nguyên Sách vẫn lẳng lặng ngắm nhìn phương xa.
Khương Trĩ Y cúi đầu nhìn nhìn cây trâm trong tay, lại chọn một viên trân châu to nhất, giật xuống, lại ném ra.
Rốt cuộc, "bụp" một tiếng, đã trúng gót chân Thẩm Nguyên Sách.

Bàn tay Thẩm Nguyên Sách để ở sau người nhẹ nhàng nắm chặt thành quyền, nhắm mắt.
Là do ủng mùa đông quá dày, không cảm giác được?
Mắt thấy hắn không hề có động tĩnh, Khương Trĩ Y túng tới cực điểm, cũng không thể gỡ thêm được viên ngọc nào, trong lòng quýnh lên, dứt khoát dùng sức ném cả một cây trâm đi ra ngoài.

Cây trâm bắn ra, đầu trâm bén nhọn xông thẳng về giữa lưng Thẩm Nguyên Sách mà đi.
Mặt Khương Trĩ Y trắng bệch, tận đáy lòng hô to một tiếng không xong!
Từ hơn mấy trượng, cảm giác phía sau lưng có kình phong đánh úp lại, bàn tay để sau lưng Thẩm Nguyên Sách bỗng chốc vừa nhấc lên, năm ngón tay mở ra, nhanh nhẹn bắt lấy vật ném tới.
Khương Trĩ Y thở ra một hơi, phía sau lưng mồ hôi lạnh ứa ra ròng ròng.

Chung thị đang nói mấy lời giữ khách thì dừng lại, kinh ngạc nhìn về phía

Thẩm Nguyên Sách đột nhiên có động tác đột ngột: "Thẩm tiểu tướng quân bị sao vậy?"
Thẩm Nguyên Sách mặt vô biểu tình mà nắm chặt cây trâm vào lòng bàn tay, nhìn về phía Chung thị: "Không có việc gì, Thẩm mỗ còn có công vụ trong người, xin phép cáo lui trước một bước."
Chung thị hồ nghi mà nhìn nhìn bàn tay hắn giấu sau lưng kia: "À, thì ra là vậy.

Vậy thỉnh Thẩm tiểu tướng quân cứ tự nhiên."
Nguyên Sách gật đầu ý bảo cáo từ, xoay người nhanh chóng rời đi.
"Hắn hiểu ám hiệu của ta rồi!" Khương Trĩ Y cúi đầu nhìn nhìn bờ tường cao chướng mắt dưới chân, mắt nhắm lại, trong lòng quyết tâm xoạt chân qua một cái, liền hung hiểm mà với tới được cây thang ở bờ tường đối diện rồi bò xuống.

Chân vừa rơi xuống đất, nàng tính toán tuyến đường trong đầu một phen, vội vàng quẹo vào một bên đường nhỏ.
Sau khi xuyên qua cửa bán nguyệt ở cuối con đường, quả nhiên nhìn thấy Thẩm Nguyên Sách nghênh diện đi tới.
Trong lòng Khương Trĩ Y vui vẻ, vội vàng tiến lên.

Mày Thẩm Nguyên Sách nhăn lại, quay đầu một cái, xoay người liền đi.
Khương Trĩ Y sửng sốt vừa muốn kêu hắn, lại chú ý tới phương hướng hắn rời đi ——
Nơi này đang là giao lộ, một lát nữa cữu mẫu đi về viện cũng sẽ đi ngang qua đây, vậy tính ra đi qua chỗ núi giả bên kia mới càng ổn thỏa.....
Vẫn là A Sách ca ca nghĩ chu đáo.
Khương Trĩ Y lập tức đi theo, quẹo vào một đường nhỏ vắng vẻ luồn vào trong núi giả.
Ở đầu bên kia, Thẩm Nguyên Sách đi đến bên cạnh núi giả, đang muốn đi vòng qua, lại thấy từ sau núi giả chui ra một thân ảnh màu hồng.
"....."
Nguyên Sách dừng bước chân lại, ngón tay hơi hơi dùng sức, cây trâm trong lòng bàn tay bị bóp đến cong thành một đường.

Khương Trĩ Y đối diện cũng ngừng lại, cận hương tình khiếp (Editor: Lâu

quá không gặp, khi gặp lại sẽ có tâm lý hồi hộp lo lắng), cách một khoảng mà nhìn hắn.

Có lẽ vì đến nhà người khác làm khách, thiếu niên hôm nay ăn vận trang nhã hơn ngày thường một ít —— tóc đen được búi hết vào trong ngọc quan màu đen, thái dương trơn bóng sạch sẽ, một thân huyền y lãnh đạm, cổ tay áo bó lại gọn gàng làm nổi bật làn da màu hơi đỏ đồng mạnh khoẻ trên cổ tay, phục sức đeo bên hông lay động phản chiếu lấp lánh, khí thế vô cùng phù hợp với đôi mày kiếm sắc bén, chiếc mũi cao thẳng có hơi nhọn kia của hắn.
Ba năm, gió cát biên quan vẫn chưa mài mòn tướng mạo phong thần tuấn lãng của hắn, ngược lại càng làm hắn dáng người thon dài đĩnh bạt, càng thêm vài phần tinh thần phấn chấn.
Thật là không uổng công nàng khổ cực chờ đợi ba năm.....
Khương Trĩ Y rốt cuộc chờ không được, vui mừng tiến lên, mới vừa há mồm phát ra một chữ "A" ——
"Quận chúa còn nhảy nhót lung tung được như thế, là hôm qua bị thương quá nhẹ?"
Khuôn mặt tươi cười vui mừng của Khương Trĩ Y lập tức sụp xuống.
Còn chưa kịp thương tâm, nàng liếc mắt một cái nhìn thấy đám hạ nhân đang vẩy nước quét nhà phía sau Thẩm Nguyên Sách không xa.
Thật vất vả mới gặp được, vậy mà trước mặt một đám hạ nhân vẫn cần phải diễn trò đến nghiêm cẩn như thế sao?
Khương Trĩ Y phụng phịu bĩu môi, mắt thấy hắn không có chút ý tứ vui đùa, đành phải phối hợp bày ra tư thế thịnh khí lăng nhân: "Thẩm Thiếu tướng quân tự mình động tay, là nhẹ hay là nặng, ngài nhất định rõ ràng, còn có mặt mũi hỏi lại bổn quận chúa?"
Nguyên Sách nheo mắt lại đánh giá nàng, hai bàn tay nắm chặt phía sau chần chờ, thoáng buông lỏng: "Mới vừa rồi Quận chúa xuống tay phóng ám khí cũng không nhẹ."
"Ta không cố....." Khương Trĩ Y buột miệng thốt ra mấy chữ, "Bổn quận chúa cũng chưa tổn thương đến ngươi!"
"Ta đưa sau lưng lại cho quận chúa, quận chúa còn chưa làm ta bị thương, chẳng lẽ là ta sai?" Nguyên Sách khịt một tiếng cười qua xoang mũi.
"....." Diễn trò thì diễn trò, hà tất phải làm như thật vậy, còn trách mình đả thương người.

Miệng Khương Trĩ Y bẹp ra, nâng mắt lên, vô cùng ủy khuất nhìn về phía hắn.
Nguyên Sách như nhận được báo động, đột nhiên thoái lui về phía sau nửa bước: "......!Chỉ cần quận chúa không có cử chỉ đường đột, thần cũng không có ý thương tổn quận chúa."
Khương Trĩ Y hít sâu một hơi, nỗ lực cười lạnh ra một tiếng: "Hôm qua bổn quận chúa bất quá là chấn kinh thất thố, còn mơ tưởng có lần sau sao, tưởng bở, ngươi muốn ta đường đột ta cũng không đường đột!"
"Như thế thì tốt," Thân thể đang căng chặt của Nguyên Sách thả lỏng ra, buông tay xuống, "Như vậy, hiện tại Quận chúa có thể cho ta đi được rồi sao?"
"Không được!" Khương Trĩ Y chớp chớp mắt suy tư, hất hất cằm, "Ngươi cầm trâm ngọc của ta, ta phải lấy về, miễn cho ngày sau để người khác nhìn thấy, ô uế danh dự bổn quận chúa!"
"Yên tâm, thần không có chút hứng thú đối với danh dự của Quận chúa."
Tay Thẩm Nguyên Sách đang nắm cây trâm liễu dùng lực bẻ ngược một chút, làm cây trâm đang cong liền thẳng lại, mở tay ra trả cho nàng.
Khương Trĩ Y liếc mắt nhìn đám hạ nhân đầu đang vùi đầu vẩy nước quét nhà cách đó không xa, mau chóng tiến lên nhận trâm ngọc trong lòng bàn tay hắn.
Thẩm Nguyên Sách vừa muốn thu tay lại——
Thì đầu ngón tay mảnh khảnh bỗng nhiên cào nhè nhẹ ở trong lòng bàn tay hắn một chút.
Lòng bàn tay Thẩm Nguyên Sách tê rần, hắn ngạc nhiên giương mắt lên.
Khoé môi thiếu nữ trước mặt cong lên, mắt trái hướng về phía hắn nhẹ nhàng nháy nháy, rồi chợt nhét một vật gì đó vào lòng bàn tay hắn, ngay sau đó e thẹn xoay người chạy đi.
Nguyên Sách cứng đờ tại chỗ, nhìn chằm chằm bóng dáng e lệ ngượng ngùng đang biến mất trong tầm mắt, chậm rãi cúi đầu, thấy một tờ giấy
——
"A Sách ca ca, từ biệt ba năm, sao kia trên chín tầng trời có nhiều, cũng không nhiều bằng nỗi nhớ nhung của ta với chàng, núi kia dù có vững chải đến đâu, cũng không vững bằng lòng ta với chàng.

Tối nay khi trời hạ tuyết, tại ven hồ Vũ Phong, nguyện cùng quân cầm tay đồng du, nắm tay nhau, cùng đi đến bạc đầu.

Y Y của chàng.".

Chương 8: Chương 8

Vào đêm, mây mù buông xuống, gió Bắc thổi đến, gió tuyết bay lả tả giữa không trung, lấm tấm rớt trên mái ngói lưu li xanh đỉnh Dao Quang Các.
Dưới mái ngói, trong tẩm điện như đang mạ vàng lên bởi ánh nến, một người ăn diện lộng lẫy với trang dung tinh xảo đang vội vàng đi qua đi lại:
"Ngươi nói, tối nay ta sẽ không gặp được A Sách ca ca?"
"Chỉ sợ là như vậy....." Mắt thấy Khương Trĩ Y mong sao mong trăng mong cả ngày, lại tốn chừng một canh giờ ăn mặc trang điểm, Cốc Vũ ấp úng nửa ngày mới mở được miệng, "Nô tỳ nghĩ có khi phu nhân đã phát hiện ngài chui ra ngoài từ cửa sổ, nên phong bế các cửa sổ lại rồi, đừng nói chúng ta ra không được, ngay cả tin tức cũng truyền không ra....."
Ngày hôm trước khi tao ngộ sơn tặc, tất cả hộ vệ thân tín bên cạnh Khương Trĩ Y đều bị thương, tỳ nữ Kinh Chập bên cạnh cũng vì đánh lạc hướng đám sơn tặc mà được phát hiện bị thương ở một huyện lân cận cách đó mấy mươi dặm, được người hảo tâm cứu trị, đưa về ẩy quán ở quê, tạm thời chưa về được đô thành.
Cho nên một cái Dao Quang Các lớn như vậy, đường đường là một Quận chúa mà bên người chỉ còn mấy hạ nhân mới chưa trải qua thế thái nhân tình, trong lúc nhất thời không có ai được việc.
"Ngưu Lang Chức Nữ một năm còn gặp được một lần, ta đợi ba năm, cữu mẫu không ngờ lại làm hư chuyện tốt của ta.....!" Khương Trĩ Y dậm dậm chân, không tin tà mà đi đến trước cửa tẩm viện đóng chặt, thử giơ tay dùng sức đẩy ——
Không chút sứt mẻ.
Đúng rồi, lúc cữu cữu nàng còn nhậm chức ở Công Bộ, ông say mê kiến tạo, lúc trước đã tu sửa cái Dao Quang Các này cho nàng, khi đó dùng toàn những vật liệu kiên cố, toà kim ốc này không có gì phá nổi, được xưng là ngay cả chuỳ công thành nó cũng có thể chịu được nửa khắc.....
Nhưng cữu cữu ắt hẳn chưa từng nghĩ đến, có một ngày toà kim ốc này sẽ

vây khốn cháu ngoại gái của chính mình!
Khương Trĩ Y trở lại mép giường ng ồi xuống, oán hận nhắm mắt.
Ngoài cửa sổ, âm thanh gió tuyết vang lên hơi xào xạc, vốn là một cảnh phong hoa tuyết nguyệt, ngày tốt cảnh đẹp, giờ phút này này từng tiếng động đó rơi vào trong lòng nàng như dao nhỏ cắt qua, làm gợi lên từng cơn đau nhói.
"Tuyết rơi r ồi, không biết A Sách ca ca có đang đợi ta hay không?"
Khương Trĩ Y lo lắng sốt ruột nhìn ra phía ngoài cửa sổ.
"Tuyết này vừa mới rơi thôi, chắc Thẩm Thiếu tướng quân sẽ không đến chỗ hẹn sớm như vậy đâu." Cốc Vũ trấn an nói.
"Đúng vậy, tuyết rơi lớn r ồi, cũng không biết hắn có mặc xiêm y đủ ấm hay không?"
Cốc Vũ: "?"
"Thẩm Thiếu tướng quân huyết khí phương cương, ngày mùa đông cho dù chỉ mặc áo đơn cũng sẽ không sợ lạnh."
"Đúng vậy, ngày mùa đông thế này, nếu hắn bị lạnh đến ngã bệnh thì phải làm sao bây giờ?"
Cốc Vũ: "......??"
"Thẩm Thiếu tướng quân ở biên quan Tây Bắc sống qua ba mùa đông r ồi, làm sao có chuyện v ềTrường An lại bị lạnh đến ngã bệnh chứ!"
"Đúng vậy, mấy kẻ mãng phu ở biên quan Tây Bắc làm sao biết chăm sóc chiếu cố người, không biết có ai hiểu chuyện mà nấu cho hắn bát canh gừng cho ấm áp thân thể không?"
Cốc Vũ: "???"
"Quận chúa, nô tỳ cảm thấy trước mắt ngài vẫn nên lo lắng cho mình trước đi, ngài xem, phu nhân trước nay nhi ều lắm chỉ âm th ầm chơi xấu, hiện giờ đã dám công nhiên đắc tội ngài.....!Còn Thẩm Thiếu tướng quân, đợi không được ngài, hắn tất nhiên sẽ tự trở v ềthôi."
Khương Trĩ Y nhẹ nhàng gật gật đ ầu.
Cốc Vũ mới vừa thở phào nhẹ nhõm ——
"Đúng vậy," Khương Trĩ Y thương tâm mà ấn ấn thái dương, "Đợi không được ta, hắn thành thật như vậy, có khi sẽ không tự mình trở v ề, cũng không biết hiện nay hắn đang sốt ruột đến chừng nào nữa?"
Cốc Vũ: ".....!
Thôi, nàng ta vẫn nên câm miệng thì hơn.
Trong tẩm điện trống trải, giọng nữ u oán khi nhẹ khi nặng, lúc cao lúc

thấp.

"Đã nói là đợi hắn trở về rồi cùng nhau ngắm tuyết, lời thề ước bạc đầu chẳng lẽ cuối cùng cũng không thể thực hiện sao....."
Không biết qua bao lâu, lâu đến mức Cốc Vũ đứng một bên bắt đầu buồn ngủ, Khương Trĩ Y rốt cuộc dừng việc oán than lại, đứng phắt dậy từ mép giường: "Không được, ta nhất định phải nghĩ cách đi gặp hắn!"
*
Tuyết lớn rơi cả một đêm, khi trời hừng đông mới dừng, khắp núi đồi đều bị tuyết đọng bao trùm, mênh mông một mảnh trắng phau phau.
Trên con đường núi uốn lượn ở Kinh Giao, hai con tuấn mã đang chậm rãi đi dưới bóng cọ, móng ngựa khẩy khẩy lớp tuyết xốp mịn dưới chân.
Đi đến lối rẽ, thiếu niên ngồi trên lưng con chiến mã đen bóng đột nhiên kéo dây cương ngừng lại.
"Làm sao vậy thiếu tướng quân?" Mục Tân Hồng đi theo sau cũng dừng lại, theo tầm mắt Thẩm Nguyên Sách nhìn lại.
Trên con đường đi đến quân doanh thình lình xuất hiện hai hàng dấu bánh xe mới tinh.
Binh sĩ ra vào trong quân doanh đều là đi bộ hoặc cưỡi ngựa, chẳng lẽ lại là.....
Hôm qua thiếu tướng quân đốt tờ giấy của Quận chúa rồi không thèm để ý gì nữa, không phải hôm nay Quận chúa tới hưng sư vấn tội chứ?
"Thiếu tướng quân, chốc lát nữa dù có tình huống như thế nào, ngài chỉ cần thúc ngựa đi, ti chức sẽ thay ngài chống đỡ."
Hai con ngựa như lâm vào đại địch mà thả chậm bước chân, tiếp tục đi tới.
Tới trước cửa quân doanh, thì bảng tên y quán nào đó treo trên chiếc xe ngựa liền đập vào mắt.
Thẩm Nguyên Sách ném roi ngựa đi, xoay người xuống ngựa, nhẹ nhàng vỗ vỗ lưng ngựa.
Chiến mã đen bóng hí lên một tiếng thả lỏng, rồi phát ra tiếng phì phì trong mũi, thong thả tản bộ trên sân vắng mà đi vào chuồng ngựa ăn cỏ.
Mục Tân Hồng cũng nhẹ nhàng thở ra, chỉ vào chiếc xe ngựa gỗ bên cạnh, hỏi binh lính đứng gác: "Sao lại mời lang trung bên ngoài đến nữa rồi, hình phạm bên trong không chịu nổi nữa hả?"
".....!Là bổn quận chúa không chịu nổi nữa!"
Một ngón tay thon dài trắng nõn còn sơn móng tay hồng đưa ra vén rèm xe

ngựa lên, thiếu nữ trong bộ váy áo hồng nhạt, đầu cài bộ trâm, cổ đeo chuỗi ngọc nhoài người mà ra: "Nửa khắc rồi còn không đưa được đến cái ghế xuống kiệu, các ngươi chậm trễ với thiếu phu nhân tương lai của mình như vậy ư?"
Mục Tân Hồng: "???"
Thẩm Nguyên Sách một chân đứng lại, chậm rãi quay đầu.
Khương Trĩ Y đầy mặt tức giận trong nháy mắt liền thay đổi thành xuân sắc, nhấc làn váy lên, nhảy xuống trên nền tuyết: "A Sách ca ca!"
Nguyên Sách lạnh mặt xoay người đi vào trong quân doanh: "Ngăn nàng ta lại."
"Dạ!" Mục Tân Hồng dẫn người cầm vũ khí lên, cùng nhau xông tới.
Vĩnh Doanh quận chúa này hôm nay lại âm thầm không mời mà đến, còn đứng trước mặt mọi người tuyên cáo, xem ra đã hạ quyết tâm muốn vu khống thiếu tướng quân dan díu với nàng ta, chờ lát nữa hắn chắc chắn sống chết bảo vệ thanh danh thiếu tướng quân ——
Khương Trĩ Y móc ra một thứ gì đó trong tay áo, ném lên không trung.
Ánh vàng rực rỡ của lệnh bài ngự tứ loé lên trên cao cao.
Mấy tên binh lính hít hà một hơi, binh khí đinh linh ầm ầm bị buông xuống, cả đám ba chân bốn cẳng chạy đi đón lệnh bài.

Ở đầu bên kia, Khương Trĩ Y sớm đã nhấc váy nhẹ nhàng lách vào doanh trướng: "A Sách ca ca! A Sách ca ca, có phải chàng giận ta hay không?"
Thẩm Nguyên Sách nhắm mắt xoay người lại: "Một đám phế vật."
Khương Trĩ Y dừng bước chân, cái cổ thon thon trắng như tuyết chậm rãi gục xuống.
"Xin lỗi A Sách ca ca, ta biết chàng nhất định là giận ta, đúng là hôm nay ta tới để giải thích, đêm qua ta không phải cố ý thất ước, là bị cữu mẫu nhốt lại.....!Ta suy nghĩ rất nhiều biện pháp nhưng đều vô dụng, mãi cho đến sáng nay, khi lang trung tới tái khám, ta mới có cơ hội lén theo xe ngựa y quán....."
Nguyên Sách rũ mắt nhìn chằm chằm đỉnh đầu nàng, khen ngợi gật gật đầu: "Quận chúa mỗi ngày xem kịch xem diễn, nên nói câu nào cũng thật thuyết phục, ai cũng không tìm ra kẽ hở."
Khương Trĩ Y sửng sốt: "Ta nói chính là sự thật....."
"Quận chúa không phải rất có quyền lực ở chỗ này của ta hay sao, lệnh bài

ngự tứ trên tay, còn có ai làm gì được quận chúa?"
"Cái ngự lệnh kia là cho phép ta tự do ra vào ở tất cả trạm gác ở kinh thành, nhưng chuyện đi đứng trong nhà thì lHoàng bá bá không quản....."
Khương Trĩ Y khó xử nhăn nhăn mày, bỗng nhiên ánh mắt sáng lên, "Như vậy đi, quay đầu lại ta lại đi thỉnh một ngự lệnh dùng được cả trong nhà, sau này chúng ta muốn gặp liền gặp, vậy A Sách ca ca có vui vẻ chưa?"
Nguyên Sách xoay người liền đi.
Thoạt nhìn hình như còn tức giận hơn so với vừa rồi.
Sao người này khó dỗ như vậy chứ!
Khương Trĩ Y vội vàng đuổi theo, thấy mái tóc đen của hắn dính chút tuyết, liền muốn phủi đi giúp hắn, nhưng bất hạnh là nàng đi ba bước mới bằng hắn đi một bước, thực sự là theo không kịp.
"A Sách ca ca, trên đầu chàng nhiều tuyết như vậy, có phải đã đợi ta một suốt đêm rồi không?" Khương Trĩ Y xách váy chân thấp chân cao dẫm lên nền tuyết, vội đến vừa nhìn đường dưới chân vừa nhìn theo hắn.
"Quận chúa suy nghĩ nhiều," Nguyên Sách mắt nhìn thẳng, bước đi không ngừng, "Ta chưa từng đến đó."
"Chàng nói như vậy chính là muốn giảm bớt cảm giác áy náy cho ta....."
"Không phải."
"Chàng cũng biết ta cả một đêm qua không ngủ, vẫn luôn lo lắng cho chàng....."
"Không biết."
"Vậy giờ chàng biết rồi, chàng không thể tha thứ cho ta sao!"
"Không....." bước chân Thẩm Nguyên Sách dừng lại, nhíu mày xoay người nói, "Nơi này là quân doanh, không phải sân khấu, quận chúa muốn hát tuồng thì cứ về....."
Khương Trĩ Y đột nhiên nhón chân vươn tay lên.
Nguyên Sách nâng một cánh tay lên đỡ, giương mắt nhìn về phía cánh tay trắng muốt dưới ánh mặt trời còn đang muốn sáng hơn tuyết trên mặt đất kia.
"Ta chỉ là định phủi tuyết cho chàng....." Khương Trĩ Y thở dài, cách bao cổ tay lạnh băng mà vuốt vuốt nhẹ cánh tay hắn như vuốt lông, "Thôi được rồi, chàng vì ta chịu lạnh cả một đêm, nhất thời không thể tha thứ cho ta cũng là nhân chi thường tình, ta liền ở chỗ này chờ chàng hết giận mới thôi, được chưa?."
"....."

*
Mười lăm phút sau, Khương Trĩ Y đối mặt với một cái giá sắt chứa toàn đao quang kiếm ảnh, nhìn đủ loại cưa, roi, móc, kéo, dao đủ hình thù kỳ quái trên giá, xích sắt còn thô to hơn cả cánh tay nàng, mặt chợt trắng bệch, vịn lấy ghế dựa trong tầm tay một phen.
"A Sách ca ca, chàng dẫn ta tới nơi này là.....?"
Nguyên Sách híp mắt đánh giá người trước mặt, vị Quận chúa này, trong chốc lát thì thần khí mười phần trong chốc lát thì đầy miệng đều là lời oan nghiệt, rốt cuộc là đang diễn cái trò gì, hắn xem không hiểu, cũng không tính toán tìm hiểu.

Người thì một tay chém xuống cũng ngất mất mười canh giờ, đánh cũng đánh không được, mắng cũng mắng không đi, vậy mang đến hình phòng này để giết gà dọa khỉ, xem tiểu thư kim chi ngọc diệp có thể chịu đựng sát khí trong căn phòng máu thịt hỗn độn này được bao lâu.
Thẩm Nguyên Sách nhìn thấy tay nàng run rẩy vịn ghế dựa: "Quận chúa cũng cảm thấy hứng thú đối với hình cụ?"
"Ha —— hả?"
Nguyên Sách nghiêng người, rút ra miếng vải đen đang đắp trên ghế dựa ra.
Mặt ghế gồ ghề những dấu vết chém, đập, còn có li ti những vết máu chưa rửa được hết liền lộ ra, lần này Khương Trĩ Y không chỉ tay mà cả chân đều nhảy ra xa một khoảng.
"Không có hứng thú?" Nguyên Sách vùi vùi miếng vải đen kia thành một cục, sau đó ném qua một bên, "Vậy hiện tại quận chúa đi còn kịp."
Khương Trĩ Y vội vàng lắc đầu: "Không, ta cảm thấy hứng thú, ta rất cảm thấy hứng thú!"
"Sắc mặt Quận chúa không giống như cảm thấy hứng thú nhỉ."
".....!Ta cảm thấy hứng thú thì mặt ta như vậy đó."
Nguyên Sách nhướng mày nhìn nhìn nàng, lại nâng cằm hỏi binh lính đang đứng gác một bên: "Bên trong thế nào, khai chưa?"
Binh lính cầm lấy bản cung khai đặt trên cái bàn dài, vừa muốn trả lời
——
Thẩm Nguyên Sách: "Chưa khai đúng không?"
"Hả?" Binh lính do dự nhìn nhìn Khương Trĩ Y, lại nhìn nhìn Thẩm Nguyên Sách, bừng tỉnh đại ngộ, "A, chưa khai, chưa khai đâu, thiếu tướng quân

muốn tự mình thẩm vấn?"
Binh lính buông bản cung khai ra, tiến lên kéo rèm che bằng vải bố dày xoẹt một cái ra.

Giá hành hình đầy máu loang lổ cùng mùi tanh của máu tươi như từ tận trời ập vào trước mặt, Khương Trĩ Y bị mùi tanh tưởi này làm cho chịu không nổi, cong lưng, che khăn nôn khan một trận.
Thẩm Nguyên Sách nhàn nhã nhìn nàng: "Quận chúa như thế này, ở lại nơi này thì có thể làm được gì?"
Khương Trĩ Y cố nén cơn buồn nôn đã trào lên đến cổ họng, nhìn phạm nhân quần áo tơi tả, đầu gục xuống, người thì treo trên giá hành hình.
Biết rõ nàng không thể thấy máu tươi, chán ghét nhất dơ bẩn, mà còn cố ý như thế này, còn không phải là muốn nhìn một chút xem nàng nguyện ý vì hắn làm đến tình trạng nào hay sao? Là nàng thất ước trước, hôm nay vô luận như thế nào cũng phải dỗ cho hắn vui vẻ lại.....
Khương Trĩ Y nỗ lực nén cơn buồn nôn xuống, ưỡn thẳng người đi ra phía trước: "Chỉ cần A Sách ca ca không còn giận ta, làm cái gì cũng được! Nếu chàng phóng hỏa, ta liền tưới dầu, nếu chàng giết người, ta liền đưa đao!"
Đại hán đang bị trói trên giá đột nhiên mở đôi mắt đỏ như máu ra.
Khương Trĩ Y giật mình một cái, nhảy ngược về sau lưng Thẩm Nguyên Sách, ló ra nửa cái đầu nhìn về hướng phía trước: "Hắn, hắn không phải ngất xỉu rồi sao?"
Nguyên Sách quay đầu lại liếc liếc nàng, buông tay đang nắm sau lưng ra: "Nếu đã như thế, làm phiền Quận chú đưa ta cây roi da trâu đi."
Khương Trĩ Y nhìn nhìn Thẩm Nguyên Sách, lại nhìn nhìn phạm nhân nọ, tin tưởng xích sắt hẳn đã buộc chắc, liền cẩn thận đi đến trước giá đựng hình cụ, sau khi trầm ngâm một lát nhìn đống hình cụ đủ loại, liền hỏi: "Ưm.....!Da trâu trông như thế nào nhỉ?"
Một binh lính kế bên liền chỉ cho Khương Trĩ Y nhìn phía dưới, rồi nhỏ giọng nhắc nhở Nguyên Sách: "Thiếu tướng quân, chỉ có vậy, có phải hơi nhẹ chút hay không?"
Nguyên Sách nhìn bóng dáng Khương Trĩ Y lấy roi, khoé miệng hơi hạ xuống: "Giết gà cần gì dao mổ trâu."
Khương Trĩ Y lấy roi trở về, hồ nghi xem xét thân hình cao lớn chắc nịch của phạm nhân nọ: "Người này nhìn rất lợi hại, vậy mà chỉ là tên gà nhép vô dụng hở?"

Nguyên Sách nhận roi, khinh phiêu phiêu cười: "Đúng vậy."
Phạm nhân nọ hoảng sợ trừng lớn mắt: "Ta, ta đã khai hết rồi! Tướng quân, xin hạ thủ hạ lưu tình! Tiểu tướng quân không nhớ rõ sao, trước khi ta vào rừng làm cướp, đã từng là huynh đệ bái kết của cha ngài, khi còn nhỏ ngài còn kêu ta một tiếng thúc, ta còn từng bế....."
"Bang" một cái, roi quất xuống, một tiếng kêu thảm thiết đến tâm liệt phế.
Khương Trĩ Y nhìn chằm chằm cái roi kia vẫn còn đang dính một mảnh máu thịt, liền rùng mình quay đầu đi nôn khan một trận.
Nguyên Sách chuyển mắt qua.

"Ta không có việc gì, A Sách ca ca, chính sự quan trọng, không cần mãi quan tâm ta....." Khương Trĩ Y lấy khăn che miệng, dùng sức chớp chớp mắt cố gắng thanh tỉnh, "Tên phạm nhân này vừa rồi hình như nói, hắn là người quen cũ của A Sách ca ca thì phải."
Nguyên Sách nhướng mí mắt nhìn nàng: "Trên đời này, mấy người dính líu quan hệ lung tung còn ít sao?"
Binh lính đứng một bên lập tức hất một thùng nước muối lên người phạm nhân đang treo trên giá, tiếng kêu tên đau đớn vang vọng hình phòng.
"Dám can đảm dây dưa, lôi kéo làm quen với thiếu tướng quân chúng ta, chính là kết cục này!"
Khương Trĩ Y gật gật đầu, thấy Nguyên Sách nhìn chằm chằm nàng không chớp mắt, giống như đang chờ đợi phản ứng của nàng, nhớ tới lúc này mình đang dỗ người, lập tức khoanh tay lên, lạnh lùng nhìn về phía phạm nhân nọ: "Nói đúng lắm, A Sách ca ca của ta là người mà ngươi có thể níu kéo thân thích? Nên đánh!"
—— không biết là nghe không hiểu cái câu chỉ cây dâu mà mắng cây hòe, hay là tâm thái thực sự ổn đến mức không chút nào chột dạ.
Nguyên Sách quay người lại, lắc lắc hoạt động cổ và tay một chút, rồi lại giơ tay lên, một roi đi xuống.

Tiếng roi vút xuống vùn vụt, nhanh đến mức làm mắt người mờ mịt.
Sau khi một roi này xuống rồi, lại không nghe thấy tiếng kêu thảm thiết nữa, Khương Trĩ Y đứng ở phía sau lưng Thẩm Nguyên Sách dò đầu ra xem, thì thấy đầu của phạm nhân nọ đã gục xuống, không thấy còn phản ứng gì.
Binh lính đứng một bên lại lần nữa xách lên một thùng nước muối: "Trên

đời này, chưa từng có người nào có thể nhận hai roi của thiếu tướng quân chúng ta rồi mà còn tỉnh cả!"
Nguyên Sách nghiêng nghiêng đầu nhìn về phía Khương Trĩ Y.
Là muốn mình cổ động hở?
Khương Trĩ Y không ngừng cố gắng vỗ vỗ tay: "A Sách ca ca thật quá lợi hại! Không hổ là chiến thần Đại Diệp, là đại anh hùng trong lòng ta!"
"....."
Ngoài doanh trướng, ngay cả tiếng gió cũng dừng.
Nhất thời không biết trong hình phòng này rốt cuộc là đang giết gà dọa khỉ hay là đàn gảy tai trâu.
Nguyên Sách trầm mặt, lại chậm rãi cuốn roi da trâu trong tay lại thành hai vòng, giơ cao tay lên quất xuống.
"Oa! Một roi này không giống bình thường!"
"Một roi này góc độ xảo quyệt quá!"
"Một roi này thật là lưu loát như nước chảy, đúng là ngân hà lạc cửu thiên !"
"Một roi này thật đẹp, thật là tiếng roi vung như
gió gào, tiếng roi xuống thánh thót như châu rơi trên mâm ngọc !"
.....
Mắt thấy roi Nguyên Sách càng lúc càng nhanh, Khương Trĩ Y cũng càng cổ động đến sức cùng lực kiệt, nhất thời ngừng lại thở hổn hển, câu trước không tiếp được câu sau.
Không biết đã qua mấy roi, Nguyên Sách rốt cuộc ngừng tay, xoay người lại.
Khương Trĩ Y thở hồng hộc nhìn hắn, miệng khô lưỡi khô mà liếm liếm môi: "A Sách ca ca, đánh lâu như vậy, mệt mỏi rồi sao?"
Môi Thẩm Nguyên Sách mím lại thành một đường thẳng, tức giận như trào ra trong ánh mắt nhìn nàng.
Khương Trĩ Y ngẩn người, nhìn tên phạm nhân sớm đã bất tỉnh nhân sự kia, tiến lên trấn an vỗ vỗ mu bàn tay Thẩm Nguyên Sách: "A Sách ca ca, không đáng vì loại người này mà tức giận đâu, chúng ta uống một ngụm trà rồi nghỉ ngơi một chút đi!"
Thẩm Nguyên Sách chậm rãi cúi đầu nhìn về phía mu bàn tay mình, ném roi đi, quay người đi về hướng cửa doanh trướng.
Khương Trĩ Y nhìn nhìn binh lính đang đứng một bên ngây ra như phỗng, liền cất bước đuổi theo Nguyên Sách: "A Sách ca ca, ta nói sai cái gì sao?"

Thẩm Nguyên Sách giơ tay xốc màn trướng lên một phen, bước đi ra ngoài: "Ngươi không sai, là ta sai rồi.".

Chương 9: Chương 9

Khương Trĩ Y còn chưa kịp hiểu rõ lời này có ý tứ gì, thì thân ảnh Thẩm Nguyên Sách đã biến mất giữa um tùm l`âu bạt trong quân doanh.
Gió Bắc rên rỉ, đ`ây trời tuyết bay tán loạn, thổi cho trái tim người lạnh đi một nửa.

Mày tú của Khương Trĩ Y gắt gao nhíu lại, thất bại thở dài, chậm rì rì đi v`ê hướng phía trước.
Tới bên cạnh doanh trướng của Thẩm Nguyên Sách, nàng liếc mắt một cái, thấy cửa l`âu đóng trướng chặt, bên ngoài l`âu, thật nhi`âu binh lính gác đang đứng vây thành một vòng quanh l`âu lớn không kẽ hở.
.....!Nàng cũng đâu phải mãnh hổ dã thú, không lẽ còn có thể xé vải bố ra xông vào được sao, canh mỗi cái cửa thôi cũng được r`ài mà!
Khương Trĩ Y giơ chân đá thật mạnh đống tuyết trên mặt đất.
Cửa mành từ từ xốc lên, Mục Tân H`ông vừa thẳng lưng bước ra, trông thấy nàng li`ên giật mình, kinh h`ôn táng đảm cúi đ`âu, vội vàng tiến đến dâng lên một quyển công văn: "Quận chúa, đây là thiếu tướng quân lệnh cho mạt tướng chuyển cho ngài ạ."
Khương Trĩ Y liếc mắt một cái, cau mày ngó qua: "Đây là cái gì?"
"Thánh Thượng biết chuyện ngài gặp phỉ ở Kinh Giao đã giận tím mặt, nhưng cân nhắc đến danh dự ngài, không dám công khai ra ngoài, nên li`ên giao án này cho thiếu tướng quân âm th`âm đi`êu tra.

Phạm nhân mới vừa r`ài thiếu tướng quân thẩm vấn chính là tên sơn phỉ l`ân trước, đây là bản chép bản cung khai của hắn mà thiếu tướng quân đã bảo th`ân chép ra."
Mày Khương Trĩ Y thả lỏng, chớp chớp mắt: ".....!Cho nên mới vừa r`ài khi ở hình phòng, chàng ấy xuống tay tàn nhẫn như thế, hoá ra là đang trút giận cho ta?"

"Ách....." Tròng mắt Mục Tân Hồng nghiêng về hướng lầu lớn, cách tầng vải bố dày cộm mà cảm ứng được một ánh mắt lạnh căm căm, mã bất đình đề quay đầu lại nói, "Theo người nọ phạm cung khai, bọn họ vốn cũng không phải sơn tặc, mà là một đám giang hồ chuyên đi đánh thuê, ngày đó là có người tiêu số tiền bảo bọn họ giả trang làm sơn tặc, bắt sống ngài về trên núi....."
Khương Trĩ Y ngẩn người, ánh mắt rộng mở nhìn thẳng về phía lầu lớn, nét vui mừng chậm rãi bò lên đuôi lông mày.
Khó trách hắn lại trùng quan nhất nộ vi hồng nhan (Editor: Anh hùng giận dữ vì hồng nhan), một roi lại một roi quất xuống bạc mạng như đang trút hết giận dữ.....
"Cho nên ý thiếu tướng quân là," Mục Tân Hồng cẩn thận nâng mí mắt lên, "Người sau lưng vẫn còn chưa điều tra ra rõ, nên trong thời gian này Quận chúa vẫn cứ nên ở trong phủ cho thỏa đáng, miễn cho xảy ra tai ương một lần nữa....."
"Được rồi được rồi, biết rồi," Khương Trĩ Y xua xua tay, nhìn lầu lớn nhấp môi cười, "Đang giận mà còn nhọc lòng vì ta nữa chứ, ngươi trở về khuyên nhủ hắn, tức giận hại thân, ta liền hồi phủ vậy, bảo hắn không cần lo lắng."
"Dạ, được rồi." Mục Tân Hồng chần chờ gật gật đầu lui xuống.
Khương Trĩ Y cúi đầu giũ bản cung khai ra, nhìn từng nét chữ rồng bay phượng múa trên giấy, từng nét bút đều chương hiển sự tức giận không thôi, trên miệng liền nở ra nụ cười rạng rỡ như đang đọc thư tình.
*
Ngày mới dần dần hiện lên, ánh mặt trời rực rỡ xua tan đi lạnh lẽo của bông tuyết, lúc chính ngọ, Khương Trĩ Y cầm cái bản cung khai mà dọc đường đã đọc đi đọc lại không biết mấy lần kia, hân hoan nhảy nhót mà trở về Dao Quang Các.

Nhưng mới vừa cất bước nhẹ nhàng vào trong viện, chợt nghe bên trong tường viện truyền đến một giọng nữ run bần bật: "Phu nhân bớt giận, nô tỳ thật sự không biết quận chúa đi chỗ nào....."
Nụ cười trên mặt Khương Trĩ Y ngưng lại, nàng đứng trước cổng viện, chậm rãi xếp bản cung khai trong tay thật cẩn thận, cất vào trong tay áo.
Trong viện, tiếng la hét chói tai ồn ào, nghe tiếng chân đi cũng đoán được bên trong đang có rất nhiều nam nữ già trẻ đi.

Giữa một mảnh hỗn độn tiếng người, cái giọng sắc nhọn của Chung thị liền áp bách tất cả mà vang lên: "Một đám hạ nhân mới tới chả lâu, vậy mà cũng hộ chủ quá nhỉ.....!Kéo toàn bộ xuống vả miệng, xem cái đám tiện tì này còn cứng miệng được bao lâu!"
"Cữu mẫu là muốn vả miệng ai trong viện của ta vậy?" Khương Trĩ Y bước một chân qua cửa viện.
Một chúng tỳ nữ đang quỳ rạp trong viện bỗng dưng nâng mắt lên.
Chung thị cả kinh quay đầu lại nhìn, ánh mắt lập loè một chút, ra vẻ lo lắng hãi hùng vỗ vềngực, tiến đến đón: "Trĩ Y à, con chạy chạy đi đâu vậy? Con nói xem, thương thế con còn chưa tốt, bên ngoài lại không yên ổn, thật là muốn làm cữu mẫu lo muốn chết....."
Khương Trĩ Y từ từ dựng một bàn tay lên: "Cữu mẫu ăn nói cho cẩn thận, đại biểu ca còn đang bệnh, một tiếng chết, hai tiếng chết , không may mắn đâu."
Khoé miệng Chung thị cứng đờ.
"Còn nữa, không phải bây giờ ta đã êm đẹp đã trở lại rồi sao, ta thấy bên ngoài rất thái bình, nhưng mà còn trong viện của ta ——" Khương Trĩ Y chuyển mắt qua, ánh mắt chậm rãi đảo qua mấy bà ma ma già và hộ vệ sau lưng Chung thị, "Chướng khí mù mịt."
Chung thị bày ra nụ cười gượng gạo: "Cữu mẫu đây chính quản giáo hạ nhân giúp con đó thôi, lúc trước đã nói phân một ma ma quản tới viện con trông coi, con lại không cần, buông thả cho đám nô tài này càng thêm bất kham, ngay cả chủ tử nhà mình đi nơi nào cũng không biết, thật sự không hiểu làm hạ nhân phải như thế nào!"
"Đúng là nên dạy dỗ lại ——" Khương Trĩ Y rũ mắt nhìn tỳ nữ quỳ đầy đất, "Ai dạy các ngươi cái quy củ, ở Dao Quang Các của ta mà dám quỳ xuống trước mặt mấy người ngoài chỉ biết khoa tay múa chân?"
Nụ cười trên mặt Chung thị cứng lại, đầy mặt kinh ngạc nhìn qua, trong lòng nghi ngờ có phải mình đã nghe lầm hay không.
Gió lạnh thổi qua, những mảng tuyết đọng trên cánh tịch mai run run rơi xuống, cả sân viện thoáng chốc yên tĩnh đến kim rơi cũng có thể nghe thấy.
Mấy tỳ nữ quỳ trên đất cúi đầu ngươi nhìn ta, ta nhìn ngươi.
Cốc Vũ cùng Tiểu Mãn liếc nhau, chống đầu gối liền muốn bò dậy ——
"Ai cho các ngươi đứng lên?!" Sài ma ma bên người Chung thị đột nhiên lạnh giọng quát, lặng lẽ vỗ vỗ mu bàn tay Chung thị, giống như đang nhắc

nhở bà ta cái gì, "Nhìn cho rõ ràng ai mới là đương gia ở H`âu phủ này! Phu nhân còn chưa có phép, ta xem đứa nào dám động?"
Cốc Vũ cùng Tiểu Mãn run run, lại quỳ xuống một l`ần nữa.
Chung thị hít sâu một hơi, chậm rãi thẳng sống lưng, híp mắt nhìn v`êphía Khương Trĩ Y.
Đúng vậy, nha đ`âu này hiện tại chả có một ai được việc ở bên người, muốn ra khỏi cửa còn phải lén lút trốn đi, dám vênh váo tự đắc trước mặt bà cái gì chứ?
Cưng chi`âu con nha đ`âu này như tổ tông nhi`âu năm như vậy, kết quả là vẫn là nuôi một con bạch nhãn lang không thân.....
Nếu không phải con bạch nhãn lang này không chịu gả cho nhi tử của bà, thì nhi tử bà hiện giờ làm sao có chuyện nằm trên giường bệnh thoi thóp?

Lúc trước không nên tin vào cái thuật vu cổ gì gì kia làm gì, nên trực tiếp trói con nha đ`âu này ném lên trên giường nhi tử bà, xương cốt có cứng cũng phải sinh nhi dục nữ, rửa chân mặc áo cho nhi tử bà mà thôi!
Hôm nay bà nhất định cho nó nhìn rõ ràng xem tình cảnh của nó là thế nào, lĩnh giáo cái gì gọi là người ở dưới mái hiên không thể không cúi đ`âu!
Chung thị tư thế hùng hổ, trừng mắt đảo qua, chỉ chỉ Khương Trĩ Y cho đám tỳ nữ đang quỳ kia: "Nhìn xem cái chủ tử có mẹ sinh mà không có mẹ dạy này của các ngươi đi, các ngươi đã dạy chủ tử mình thành hư hỏng như thế nào r`ã? Ngay cả khuê môn lễ pháp cũng không để ý, vừa nhảy cửa sổ, vừa trèo tường, cả ngày chạy ra ngoài Kinh Giao làm gì!"
Chung thị chậm rãi dạo bước, nói một câu li`ên liếc Khương Trĩ Y một cái: "Lúc trước thấy ngươi chỉ là một bé gái m`ôcôi đáng thương, nên khoan dung có thừa với ngươi, không nghĩ vậy mà lại dung túng cho ngươi thành tính tình như thế này, nếu để người ngoài đi, còn không chê cười người làm cữu mẫu như ta dạy dỗ vô phương.....!Vì danh dự ngày sau của Quận chúa, từ hôm nay trở đi, cữu mẫu không thể không quản giáo ngươi!"
Khương Trĩ Y chậm rãi giơ mi lên nhìn v`êphía Chung thị.
Cái cữu mẫu này của nàng nha, nỗ lực ng`ân ấy năm, thật vất vả mới gây dựng được mỹ danh "Xem cháu ngoại gái như thân nữ" với bên ngoài, hiện giờ nhi tử sắp chết, sốt ruột quá nên ngay cả giả vờ cũng không thèm giả vờ nữa.
Toàn thân Chung thị thoải mái mà thở dài một hơi: "Kéo mấy thứ hạ tiện trên mặt đất xuống, đưa Quận chúa v`êphòng đóng cửa ăn năn! Không có

mệnh lệnh của ta, cho dù Thiên Vương lão tử tới cũng không được thả nàng ta ra!"
Cốc Vũ quỳ trên mặt đất nghe thấy liền hãi hùng khiếp vía, lặng lẽ giương mắt đi nhìn Khương Trĩ Y, kéo kéo làn váy nàng.
Phu nhân hôm nay mang theo một đám hộ vệ cùng hạ nhân tới, trước mắt các nàng thế đơn lực mỏng không chỗ nào nương tựa, không bằng cứ chịu thua đi!
Khương Trĩ Y rũ mắt nhìn về hướng Cốc Vũ, đưa mắt ra hiệu ý bảo nàng đã biết, thở dài, ngẩng đầu hỏi Chung thị: "Cữu mẫu thật sự muốn như thế?"
Chung thị cong cong môi cười: "Trĩ Y, chuyện này không thể trách được ta, nếu ta còn không quản ngươi, ngày sau ngươi mới trách ta đó."
"Cữu mẫu đã quên, tổ mẫu ta là Định An đại trưởng công chúa, ngài tự tiện giam giữ ta, không sợ rơi vào cái tội bất kính với hoàng thất?"
"Cũng chính là vì Quận chúa là cháu gái ruột của đại trưởng công chúa, ta mới càng phải quản giáo nghiêm hơn, phải dạy dỗ cho ngươi biết cái gì là lễ pháp, cái gì là hiếu đạo, để an ủi đại trưởng công chúa ——" Chung thị cười gằng từng chữ một, "Trên trời có linh thiêng."
Cốc Vũ âm thầm nắm chặt nắm tay.
Chung thị này, còn không phải ỷ vào đại trưởng công chúa sớm đã mất, tuy có uy danh nhưng cũng không làm gì được bà ta sao!
Khương Trĩ Y nhàn nhạt phất phất tay áo, xoay người ngồi xuống một bên ghế đá, nhìn về phía Chung thị: "Vậy cữu mẫu cứ động thủ đi."
Đầu đến lúc này rồi, nha đầu này còn khí định thần nhàn như vậy, Chung thị chần chờ một chút, nhìn chung quanh Khương Trĩ Y trống rỗng không có ai, liền cười lạnh một tiếng.

.....Phô trương thanh thế doạ ai chứ, một con nha đầu tay trói gà không chặt thì có thể làm được cái gì?
Chung thị trấn định tinh thần, lại lần nữa hất mặt lên: "Người đâu!"
Khương Trĩ Y: "Người đâu!"
Hai giọng nói một trước một sau vang lên.

Chung thị buồn cười mà liếc mắt nhìn Khương Trĩ Y: "Quận chúa lúc này còn có người nào....."
Lời còn chưa dứt, tiếng rút vũ khí xoen xoét vang lên, mười mấy thị vệ

thân khoác kim giáp, người đeo đao từ ngoài cửa viện chạy thẳng vào như cuồng phong quét qua.
Hai tên hạ nhân còn chưa kịp đụng tay tới Khương Trĩ Y, đã hét thảm một tiếng, cánh tay bị vặn gãy, người ngã xuống đất.
Chung thị sửng sốt quay đầu lại, sau đó lảo đảo về sau hai bước, trừng lớn mắt mà nhìn đám thị vệ lạ mặt đang bao vây xung quanh.
Sao lại thế này, nha đầu này không phải không còn ai bên cạnh sao?!
Mặc kim giáp, còn đeo đao, chính là Kim Ngô Vệ bên người.....
Bọn họ tới đây khi nào, mấy thị vệ tượng trưng cho uy nghiêm hoàng gia của thiên tử đã ở bên ngoài viện từ khi nào chứ!
Kia nãy bà mới vừa nói.....
Chung thị nắm chặt khăn, tay bịt kín miệng.
Khương Trĩ Y chớp mắt một cái: "Cữu mẫu không ngại nghĩ thì kỹ chút, ngài thật sự không sợ rơi vào tội danh bất kính hoàng thất?"
Hai chân Chung thị không nghe sai sử mà mềm nhũn, đột nhiên ngã vào phía sau một cái, được Sài ma ma đỡ lấy từ phía sau.
Khương Trĩ Y nhẹ nhàng thở dài.
Mới vừa rời từ Kinh Giao trở về, nàng gặp được tám vị Kim Ngô Vệ này, nghe nói Hoàng bá bá nói hộ vệ thủ hạ của nàng thiệt hại thảm trọng, nên phái chút nhân thủ cho nàng để tạm thời ứng phó, nàng liền dẫn người trở về phủ, ai ngờ Chung thị nhịn nhiều năm như vậy, vừa vặn lại chọn lúc này mà phát tác.
Chuyện xấu trong nhà không thể không truyền ra ngoài rồi.
Khương Trĩ Y: "Còn thất thần làm cái gì, ai còn đứng trong viện này, một người cũng không tha."
Hộ vệ lẫn hạ nhân đang đứng khắp viện trong giây lát liền bị dúi xuống trên mặt đất, Sài ma ma cũng bị kéo xuống: "Phu nhân, phu nhân ——!"
Sắc mặt Chung thị trắng bệch, nhìn bên cạnh mình đã không còn một bóng người, liền liên tục thối lui về sau, miệng run rẩy lúc đóng lúc mở: "Trĩ, Trĩ Y, con hiểu lầm cữu mẫu rồi.....!Vừa rồi cữu mẫu không phải cố ý, tất cả đều là vì con, vì suy nghĩ cho con nên ta mới không cho con ra cửa....."
"Trĩ Y hiểu dụng tâm của cữu mẫu, nhưng đêm qua thân thể ta không khoẻ, mấy cái thủ hạ này của cữu mẫu vậy mà ngăn trở người của ta, không cho thỉnh lang trung, cầm lông gà mà tưởng lệnh tiễn, chia cắt thân tình của ta với cữu mẫu, hôm nay, ta liền xử trí mấy thứ này."
"Quận chúa, xử trí những người này như thế nào?"

Khương Trĩ Y đưa mắt ra hiệu cho Cốc Vũ cùng Tiểu Mãn đứng lên: "Vừa rồi quỳ bao lâu?"
"Hồi quận chúa, ước chừng, ước chừng nửa canh giờ....."
Khương Trĩ Y nhẹ nhàng vung tay lên: "Vậy liền đem những người này đi đánh bản tử, toàn bộ đánh mỗi người nửa canh giờ đi."
Chung thị đầu váng mắt hoa mà đỡ tường.
Nửa canh giờ.....!Nửa canh giờ thì cả viện tử này còn mấy người sống chứ!
Hộ vệ và hạ nhân đẩy đất đều bị áp giải lên sạp hành hình.

Cả sân viện không ai dám thở mạnh, mãi đến khi bản tử đầu tiên rơi xuống, một tiếng kêu rên mới đánh vỡ tĩnh mịch.
Chung thị run lên, nhắm chặt mắt lại.
Trong thoáng chốc, cả viện chỉ còn tiếng bản tử đánh xuống làm người ta ghê sợ cùng tiếng kêu rên thê lương kêu thảm thiết, hết đợt này đến đợt khác.
"Quận chúa tha mạng.....!Quận chúa tha mạng....."
"Tiểu, tiểu nhân biết sai rồi, tiểu nhân không dám nữa! Quận chúa tha mạng....."
"Phu nhân, mau.....!mau đi tìm Chung đại nhân, Chung đại nhân chắc chắn sẽ vì ngài đi tìm Thánh Thượng....." Trong tiếng kêu van xin tha khắp nơi, giọng Sài ma ma phá lệ đột ngột nhảy ra.
"Ta đang tự hỏi, là ai muốn ta cùng cữu mẫu ly tâm, hoá ra là thứ này,"
Khương Trĩ Y ngó qua, liếc mắt một cái, nâng một ngón trỏ lên nhẹ nhàng chỉ một chút, "Thứ này, bịt kín miệng, đánh xong ném ra ngoài bán đi đi."
Chung thị nhất thời thở mạnh phì phò mấy tiếng, rốt cuộc hai tròng mắt đảo qua, hôn mê bất tỉnh.
Khương Trĩ Y chớp chớp mắt, nhìn về phía người vừa mới ngã xuống đất.
"Hạ nhân của cữu mẫu đều bị thương, trước mắt bên cạnh không có ai chăm sóc, bổn quận chúa cũng không phải người không biết tri ân báo đáp, liền phái mấy người đi qua chăm sóc Hầu phu nhân đi, tựa như lúc trước Hầu phu nhân đã khán hộ bổn quận chúa vậy."
"Dạ!"
Chung thị bất tỉnh nhân sự bị thị vệ khiêng ra khỏi sân viện.
Gió thổi qua, mùi máu tươi lan tỏa khắp nơi, Khương Trĩ Y chỉ trong một

ngày mà phải chịu tanh tưởi đến hai lần, lần đầu ở quân doanh thì cố gắng chịu đựng vì A Sách ca ca, nhưng lần này liền nhăn nhăn mày che mũi, đi vào phòng.
Một Kim Ngô Vệ bước nhanh theo: "Quận chúa, theo như lời ngài nói, khi hành hình có để ý xem qua, trong đám hộ vệ của Hầu phu nhân quả nhiên có một người sau cổ có mụt ruồi to tướng màu đen, hình dạng, vị trí còn có vóc người đều khớp với lời ngài nói."
Khương Trĩ Y không quá ngoài ý muốn, nói "Biết rồi".
Trên bản cung khai hôm nay có nói, người liên hệ với đám giang hồ giả làm sơn phỉ kia lúc nào gặp cũng che mặt,không biết thân phận cụ thể, nhưng mà đây không phải lần đầu tiên bọn họ giao dịch với nhau, trước đây hắn còn từng tiêu tiền mời bọn họ "giải quyết" một ít nữ tử mang thai. Mấy nữ tử đó phần nhiều là xuất từ phong trần, cũng có người là nha hoàn của nhà có tiền.
Nhưng vụ làm ăn lần này quá mạo hiểm lại dễ trêu chọc mầm tai hoạ, mấy tên giang hồ cũng muốn để lại cho mình đường lui, nên cố tình lưu ý một ít điểm đặc thù của người thuê.
"Bắt giữ tên đó cho cẩn thận." Khương Trĩ Y nhàn nhạt phân phó xong, lười nhác ngáp dài rồi trở về noãn các.
Cốc Vũ cùng Tiểu Mãn nhắm mắt theo đuôi nàng, còn đắm chìm trong một màn kinh tâm động phách hôm nay: "Quận chúa, hôm nay ngài đi ra ngoài, có thuận lợi gặp được Thẩm Thiếu tướng quân không?"
Nghe thấy tên này, trên gương mặt lãnh đạm của Khương Trĩ Y chợt bốc cháy lên sinh khí, mím môi cười.
Nhìn thần sắc này, chính là thập phần thuận lợi, thập phần ngọt ngào.
"Vậy tốt quá! Vậy hôm nay bọn nô tỳ cũng không uổng công quỳ một hồi!"
Khoé môi Khương Trĩ Y cong lên, như nghĩ đến cái gì, liền hất cằm: "Ngươi liền đi qua quân doanh đi, nói cho A Sách ca ca, nhờ có bản cung khai của hắn hôm nay, Quận chúa thông tuệ nhà hắn đã bắt được độc thủ phía sau màn, từ nay về sau, không còn ai có thể chia rẽ chúng ta!".

Chương 10: Chương 10

Động tĩnh trong Dao Quang Các thực mau truyền đi khắp cả Hầu phủ.
Mắt thấy một đám hộ vệ và ma ma đằng đằng sát khí đi vào, lại hơi thở mong manh mà được khiêng trở ra, Sài ma ma theo phu nhân mười mấy năm còn trực tiếp bị khiêng ra khỏi phủ, trong khoảng thời gian ngắn, bên ngoài Dao Quang Các hầu như ai cũng cảm thấy bất an.
Đặc biệt là những người trong Thanh Phong viện, từ nha hoàn làm việc nặng cho đến ma ma quản sự, cả đám đều cụp đuôi làm người, ngay cả một câu lớn tiếng cũng không dám nói, sợ nói sai cái gì, bị Kim Ngô Vệ đang canh giữ ở cửa viện nghe thấy, truyền đến tai Quận chúa, thì người tiếp theo lên nằm cái sạp gụ đó lại chính là mình.

Hôm đó, từ sau giờ ngọ, Chung thị vẫn luôn bất tỉnh mãi cho đến đêm, thật vất vả mới tỉnh lại được, vừa thấy những người hầu hạ bên cạnh mình đã bị đổi thành những gương mặt xa lạ, bản thân mình thì giống như bị giam cầm, vừa mấp máy môi mấy cái lại hôn mê bất tỉnh.
Bên kia đại công tử còn chưa khỏi bệnh, bên này phu nhân lại ngã xuống.....!Cứ tưởng cũng như ngày xưa, phu nhân đi qua âm thầm chấn oai với Dao Quang Các kiếm chút nước luộc, Quận chúa đều nhìn cũng lười nhìn một cái, chưa bao giờ xé rách mặt, ai lại ngờ đến lúc này, ngay cả một phu nhân Hầu tước cũng bị nghiền nát như con kiến!
Nhân tâm trên dưới toàn phủ đều run sợ hết ba ngày.

Ba ngày sau, sau giờ ngọ, một chiếc xe ngựa có treo ấn ký Vĩnh Ân Hầu khoác phong sương đi vào thành Trường An thành, ngừng lại ở cửa hông Hầu phủ.
Một vị phụ nhân trang điểm mộc mạc mang vẻ mặt phong trần mệt mỏi từ trên xe ngựa đi xuống, vội vàng đi vào Dao Quang Các.
Bên trong Dao Quang Các, Khương Trĩ Y ôm Li Nô dựa nghiêng trên

giường mỹ nhân, bảo Cốc Vũ rót cho vị phụ nhân trước mặt một chén trà nóng.
"Lần trước Hầu gia vừa nhận được tin của ngài, liền sốt ruột hoảng hốt gấp gáp muốn trở về, nhưng chuyện Thánh Thượng sai sử thật sự quá gấp rút, không thể chậm trễ hay trì hoãn được, nên Hầu gia đành phân phó thiếp thân mang phong thư tay này cùng ấn tín hồi phủ trước....." Phụ nhân vừa nói vừa dâng một phong thư cùng một hộp gỗ đàn hương lên.
Khương Trĩ Y nhận thư từ trong tay Cốc Vũ, mở ra.
Cữu cữu nàng có hai vị thiếp thất, vị trước mặt này là Hứa thị, tuy xuất thân không cao quý, tướng mạo cũng thường thường, nhưng lại cùng sở thích với cữu cữu trong nghề mộc và kiến trúc, mỗi khi đi ra ngoài ban sai một thời gian, cữu cữu đều sẽ mang Hứa thị đi theo.
"Hầu gia nói, mấy năm này phu nhân xác thật trong tối ngoài sáng nhiều lần đề cập đến chuyện muốn đem ngài đính hôn cho ——" Hứa thị bỏ bớt cái tên mà Khương Trĩ Y không muốn nghe, "Hầu gia biết ngài không có khả năng nhì trúng hôn sự này, nên lần nào cũng phản đối.

Lần này trước khi Hầu gia rời nhà, phu nhân lại đề cập lại chuyện đó một lần, Hầu gia nhất thời không kiên nhẫn nói câu tôm chốc muốn ăn thịt thiên nga, si tâm vọng tưởng , không nghĩ vậy mà lại kích thích phu nhân đi đến con đường bàng môn tả đạo như vậy, suýt nữa hại ngài....."
"Hầu gia thật sự hối hận, hận chính mình không giải quyết chu toàn việc này, còn nói lần này chắc chắn sẽ làm chủ cho ngài."
Khương Trĩ Y ngẩng đầu lên khỏi phong thư: "Vậy đi xem cữu mẫu kia của ta như thế nào đi."
Thay đổi một thân xiêm y khác, Khương Trĩ Y ngồi trên kiệu nhỏ, mang theo Hứa thị đi đến Thanh Phong viện.
Trong Thanh Phong viện, bọn hạ nhân đang im như ve sầu mùa đông, tay chân nhẹ nhàng quét lá dưới đất, thấy bên ngoài viện thấp thoáng bóng kiệu nhỏ, liền đồng loạt ngừng thở rụt cổ lại, thật cẩn thận đưa mắt nhìn về hướng tẩm điện.
Khương Trĩ Y mới vừa theo ánh mắt những người này nhìn lại, liền nghe trong phòng truyền ra tiếng chén sứ bị quăng vỡ "Bang" một tiếng giòn vang.
Ngay sau đó, một giọng nữ nhân khuyên giải an ủi vang lên: "Xin Phu nhân bớt giận, thuốc này nói sao thì cũng nên uống....."

Người nói chuyện là một vị thiếp thất khác của Vĩnh Ân Hầu.
Năm đó sau khi Chung thị sinh ra một nhi tử ốm liên lại khó có thể có mang, mắt thấy Hứa thị sinh được hai nhi tử, lại được trượng phu yêu thích, cảm thấy tước vị của mình bị uy hiếp, liền nâng nha hoàn hồi môn của mình lên làm thiếp cho trượng phu.
Nhưng không như Chung thị mong muốn, nha hoàn hồi môn này, cả hai thai đều là nữ nhi.
Chung thị: "Ngoại trừ nói xin bớt giận, ngươi còn biết làm gì? Đồ vô dụng!"
"Ai da" một tiếng, sau đó dường như là tiếng nha hoàn hồi môn kia ngã trên mặt đất.
"Nếu không phải năm đó bụng ngươi không biết cố gắng, ta làm gì lưu lạc đến nỗi bị con nha đầu không cha không mẹ đó nắm trong bàn tay?!"
Bước chân Khương Trĩ Y dừng lại.

Hứa thị đi theo phía sau nàng cũng dừng lại lại, lắc lắc đầu, không tiếng động thở dài.
Trong phòng, tiếng mắng của Chung thị vẫn lải nhải không thôi, bà ta hít sâu một hơi: "Ngần ấy năm, đều bị con nha đầu kia lừa, giả mô giả dạng ra vẻ cao quý thanh cao không tranh không đoạt, hào phóng lắm, sau lưng thì hao tổn tâm tư muốn đánh vào mặt ta! Ngày ấy nếu không phải nó đi vào cung thỉnh cứu binh, cố ý lập mưu hại ta....."
"Bổn quận chúa muốn đánh mặt ta, còn cần lập mưu?"
Chung thị giật mình một cái khẽ run rẩy, đột nhiên nâng mắt lên nhìn, cảnh giác dời tầm mắt về phía sau, mới dời được một nửa liền chợt nhận ra thật mất thân phận, liền xoay đầu thẳng thẳng sống lưng.
"Một người mà nhìn thôi cũng ngại dơ mắt, còn không xứng cho bổn quận chúa hao tốn tâm tư." Khương Trĩ Y bước qua ngạch cửa, nhàn nhạt chớp mắt Chung thị, "Nhưng mà cữu mẫu đây đã có sức mắng chửi người như vậy, ắt hẳn cũng có sức dọn ra khỏi Thanh Phong viện này đi?"
Chung thị sửng sốt, dường như phải nhẩm đi nhẩm lại lời này mấy lần mới nghe hiểu, khó có thể tin mà trừng mắt nói: "....!Ta chính là phu nhân Hầu phủ này, là trưởng bối của ngươi, ngươi làm sao dám!"
Khương Trĩ Y nhìn phía sau, nâng nâng cằm.
Hứa thị đi lên trước, nhìn Khương Trĩ Y cùng Chung thị gật đầu: "Hầu gia

có lệnh, phu nhân thao túng thuật vu cổ, bôi nhọ gia môn, việc trong phủ lập tức giao cho thiếp thân tạm xử lý ngay từ hôm nay, đại công tử cũng do thiếp thân chăm sóc, thỉnh phu nhân dọn qua tiểu Phật đường ở mặt Bắc để tu thân dưỡng tính, chưa được Hầu gia cho phép, thì không thể bước ra khỏi Phật đường nửa bước."
".....!Phản! Một đám, tất cả đều phản rồi!" Chung thị giơ ngón tay run rẩy chỉ Hứa thị, "Các ngươi, các ngươi hợp nhau tới tính kế ta, chờ ta dọn ra khỏi Thanh Phong viện, ngươi liền dễ dàng lên làm chủ mẫu Hầu phủ, ngươi đã mưu tính chuyện này rất nhiều năm rồi có phải hay không?!"
"Thiếp thân chưa bao giờ nghĩ như thế," Hứa thị cúi đầu trình thư tay lên, "Lời thiếp thân vừa nói đều là ý của Hầu gia nhắc đến trong này, từng câu từng chữ đều là thật."
Một tiếng xoẹt vang lên, Chung thị xé nát thư tay: "Các ngươi nói ta thao túng thuật vu cổ, chứng cứ đâu? Có giỏi thì lấy chứng cứ ra đây! Không lấy ra được chứng cứ, cho dù các ngươi lừa được Hầu gia, ta cũng muốn cùng các ngươi đối chất trước công đường!"
"Chứng cứ ——" Hứa thị nhìn Khương Trĩ Y liếc mắt một cái.
"Chứng cứ của các ngươi không phải chính là mấy cọng tóc đi?" Chung thị nhìn chằm chằm Khương Trĩ Y cười lạnh một tiếng, "Mấy cọng tóc đó có thể chứng minh được cái gì, ai biết được không phải là ngươi cố ý tìm tới bôi nhọ ta?"
Khương Trĩ Y khẽ thở dài: "Cữu mẫu thật sự muốn xem chứng cứ?"
Nghe thấy tiếng thở dài này của Khương Trĩ Y, Chung thị càng chắc chắn, bà ta vừa cười vừa chỉnh chỉnh vạt áo: "Tất nhiên."
Khương Trĩ Y nhìn phía sau, cho một ánh mắt.

Cốc Vũ cầm bản cung khai đi lên.
"Thao túng thuật vu cổ, là bôi nhọ gia môn, dưới chân thiên tử mà thuê người giả làm sơn tặc công nhiên tác loạn, là bôi nhọ hoàng gia, xem ra cữu mẫu là ngại cữu cữu xử trí quá nhẹ."
"Ngươi, sao ngươi biết ——"
Bà ta cũng là thấy nhi tử mình trước sau vẫn không khoẻ lên, nên dứt khoát muốn bắt nha đầu này làm thuốc dẫn, khó khăn lắm mới tóm được cơ hội đi ra ngoài để ra tay, cho dù không thành công thì cũng bất quá là chuyện ngoài ý muốn.....
Chung thị chờ tiếp nhận tờ giấy, tay run rẩy mở ra, trên khuôn mặt đã

có chút trắng bệch.
Khương Trĩ Y: "Thẩm Thiếu tướng quân tự mình thẩm tra phạm nhân, người thì đang giam giữ trong phòng chất củi ở viện của ta, cữu mẫu có còn muốn đi đối chất ở công đường không?"
Khí khái của Chung thị vừa mới dâng lên đã tụt xuống, sau đó xụi lơ ngã vật ra trên giường.
*
Lúc hoàng hôn, Khương Trĩ Y từ Thanh Phong viện trở về Dao Quang Các, không nói không rằng mà ngồi lên trên ghế bành, được Cốc Vũ xoa vai đấm lưng.
"Đợi ba ngày rốt cuộc cũng chờ được tin của Hầu gia, việc này xem như chấm dứt rồi!" Cốc Vũ cảm khái thở phào một hơi, lại thấy biểu tình Khương Trĩ Y mệt mỏi, mặt mày lộ ra thần sắc phiền chán, nhìn qua vẫn thấy không mấy cao hứng.
Một tiếng thở dài sâu kín vang lên trong phòng.
"Đúng vậy, đợi ba ngày, suốt ba ngày....." Khương Trĩ Y nâng má lên, mỏi mắt nhìn chiều hôm ngoài cửa sổ, "Hắn thật sự chưa truyền cho ta một lời nhắn nào sao?"
Biết quận chúa có tình lang cũng đã mấy ngày, nhưng mỗi lần thấy quận chúa mới vừa thần chắn giết thần, Phật chắn giết Phật, liền đảo qua thành một bộ bạch hoa ốm yếu, Cốc Vũ vẫn không tránh khỏi ngơ ngẩn mất một lát.

Loại quỷ dị này tựa như khi đang đi xem hí kịch, trên sân khấu, người đang diễn Mục Quế Anh nắm giữ ấn soái, chớp mắt một cái liền đổi tuồng, đột nhiên chuyển thành hát Tây Sương Ký.
"Nô tỳ mấy ngày nay hôm nào cũng hỏi thăm hạ nhân gác cổng một lần, Thẩm Thiếu tướng quân đích xác không có sai người tới....." Cốc Vũ nhỏ giọng đáp, suy nghĩ lại bay trở về ba ngày trước.
Chạng vạng hôm ấy, nàng ta phụng lệnh Quận chúa đi Huyền Sách doanh báo tin vui, nói không rơi một chữ mấy lời Quận chúa căn dặn, ngay cả giọng nói cũng chú ý lên xuống, tình cảm phong phú mà nói cho Thẩm lang quân nghe, lại thấy Thẩm lang quân nghe xong liền không nói một lời, sắc mặt —— chỉ trắng hơn so với bóng đêm hôm đó một chút mà thôi.
Sau đó nàng ta liền bị người lễ phép lại không mất cường ngạnh mà "mời" đi ra ngoài.

Hôm đó Quận chúa nghe nàng ta hồi bẩm xong liền rất buồn bực, lại vì trong phủ lộn xộn như vậy, không thể không tọa trấn nơi này, chờ tin tức của Hầu gia.

Liền cho mãi cho tới hôm nay.
"Lúc trước cữu mẫu tìm mọi cách cản trở chúng ta, còn ngăn đón đôi ta gặp mặt, phá hư tín vật....." Khương Trĩ Y nhíu mi lại, nhẹ nhàng chậc một tiếng, "Hiện giờ ta đã hoàn toàn trưởng thành, cũng dẹp yên cữu mẫu, không còn ai ngáng chân đôi ta nữa, nhưng sao lại lại không vui vậy?"
"Ngài nói như vậy....." Trên mặt Cốc Vũ hiện ra vẻ bừng tỉnh đại ngộ, "Nô tỳ hình như hiểu rồi....."
" Hử?" Khương Trĩ Y tuỳ ý dùng âm mũi hỏi lại.
Cốc Vũ suy tư một lát, tổ chức ngôn ngữ một phen: "Chiếu theo ngài nói, ngày ấy Thẩm Thiếu tướng quân ở hình phòng là trùng quan nhất nộ vi hồng nhan, đó là hạ quyết tâm phải ra mặt cho ngài đi?"
"Đó là tất nhiên."
"Nhưng mà hắn còn chưa kịp phá án, ngài liền tra xét ra được hết, không còn khúc mắc nào, vạn sự đều do tự bản thân mình giải quyết, vậy hắn còn có thể làm cái gì?"
Trong phòng an tĩnh lại, Khương Trĩ Y chớp chớp mắt, ngồi dậy.
"Cũng như nữ tử vì người mình thích mà trang điểm, nam tử cũng muốn bày ra tư thế dũng mãnh uy vũ trước mặt người trong lòng.

Ngày ấy khi ngài sai nô tỳ đi báo tin vui, chẳng phải tựa như đem một chậu nước lạnh tưới lên trên đầu Thẩm Thiếu tướng quân, xúc phạm tự tôn của hắn, làm hắn tự cảm thấy mình không có đất dụng võ, không xứng với Quận chúa ngài?"
"Nói như vậy ——" Con ngươi đen nhánh của Khương Trĩ Y nhẹ nhàng vừa chuyển, chậm rãi gật gật đầu, "Ta phải tìm lại tự tôn cho hắn mới được."
*
Hai nén hương sau, Thắng Nghiệp phường, bên ngoài cửa hông phía đông Thẩm phủ.
Cốc Vũ cẩn thận đỡ Khương Trĩ Y xuống xe ngựa, nhìn phủ đệ xa lạ trước mặt, nhỏ giọng hỏi: "Quận chúa, như vậy thật sự được sao?"
"Không phải ngươi nói ta cần phải làm bên yếu thế, để hắn cũng có thể ra

sức vì ta sao?" Khương Trĩ Y liếc nàng ta một cái, đưa tay nhận tay nải Tiểu Mãn đưa qua, vác lên vai một cái, "Thế nào? Bộ dáng này giống ta bị cữu mẫu đuổi ra khỏi gia môn không?"
Người khác vác tay nải này thì giống như muốn đi chạy nạn, còn tư thế Quận chúa các nàng vác tay nải, thật giống như muốn đi phô diễn phong cách ăn mặc mới sắp thịnh hành ở Trường An vậy.
Cốc Vũ cùng Tiểu Mãn rối rắm, há miệng nói không nên lời.
"Thôi," Khương Trĩ Y vẫy vẫy tay, tự mình đi đến trước cửa, "Giống không giống cũng kệ, có tâm ý tới là được, các ngươi nhanh nhanh trở về đi, đừng ở chỗ này làm lộ đại kế của ta."
Cách một cánh cửa, bên trong Thẩm phủ, người trong bộ y phục dạ hành dừng bước chân lại, bàn tay với đốt ngón tay rõ ràng cũng dừng lại trên cái chốt cửa kia.
"......!Nhưng mà Quận chúa thật sự không đi cửa chính sao?"
"Quan hệ của ta cùng với hắn sao có thể đi cửa chính?"
Nguyên Sách nhướng mày, tay sắp mở cửa rụt trở về.

Ngoài cửa, Cốc Vũ cùng Tiểu Mãn lưu luyến mỗi bước đi mà dặn dò Khương Trĩ Y vài câu, do dự ngồi lên trên xe ngựa rời đi.
Khương Trĩ Y nương theo dãy đèn lồng trên đỉnh đầu mà bước lên bậc thang, nắm vòng sắt trên cửa bắt đầu gõ.
Ba tiếng ngắn, ba tiếng dài, sau đó là toàn tiếng ngắn.
Không có ai đáp lại.
Còn chưa trở về từ quân doanh sao?
Khương Trĩ Y khom lưng kề sát mắt vào khe cửa, nheo một con mắt lại nhìn vào bên trong.
Nguyên Sách không tiếng động nghiêng người tránh.
Nhìn nửa ngày cũng không nhìn thấy chút ánh sáng nào, Khương Trĩ Y ngồi dậy, đứng đó đợi một lát, lại trở về dưới bậc thang, cúi đầu đi qua đi lại.
Ấp ủ cảm xúc một lát, nàng đứng yên ở trước cửa, vừa nhắc mắt lên vừa cười: "A Sách ca ca, chàng rốt cuộc về rồi!"
Nguyên Sách chần chờ cúi đầu nhìn nhìn mình, lại nhìn cánh cửa kín kẽ trước mắt.
"?"
Bên ngoài không biết sao lại không còn tiếng động gì, nhưng tiếng bước

chân thong thả lại vang lên, tiếp theo, tiếng người ngoài cửa tằng hắng một chút, lại đổi thành giọng có hơi khóc nức nở: "A Sách ca ca, chàng rốt cuộc tới....."
Nguyên Sách: "....."
Ngoài cửa, Khương Trĩ Y thở dài, sờ sờ khoé mắt khô ráo.
Bình sinh từ trước đến nay, nàng có một nói một, chưa từng có người nào mà nàng phải diễn trò lấy lòng, luyện nữa cũng là khóc không ra, thôi, nói năng trôi chảy cũng coi như có tâm ý rồi đi.
Khương Trĩ Y ngẩng đầu nhìn trời, bắt đầu thử đọc mấy lời đã thương lượng cùng tỳ nữ trên đường đến đây: "A Sách ca ca, chàng có biết là chàng mà đến chậm một bước sẽ không còn được gặp lại ta nữa hay không?."
"Ta cứ tưởng rằng trong nhà xảy ra chuyện lớn như vậy, cữu cữu chắc chắn sẽ vì ta đại nghĩa diệt thân, nào ngờ ta mới là cái thân bị diệt kia."
"Ta cũng coi như nhìn thấy rõ ràng rồi, ta chung quy cũng chỉ là người ngoài thôi, trên đời này, người chân chính đau lòng ta chỉ có chàng."
"Hiện giờ ta bị cữu mẫu đuổi ra khỏi nhà, lẻ loi một mình, lưu lạc đầu đường xó chợ không có chỗ để đi, đành phải đến đây cậy nhờ chàng, A Sách ca ca, chàng ——" toàn bộ trôi chảy đến tận đây, Khương Trĩ Y đổi giọng, vừa lòng cười cười, "có nguyện thu lưu ta?"
"....."
Nguyên Sách lạnh mặt phủi tay một cái, xoay người đi trở về.
Đến đầu kia của Đông viện, Thanh Tùng thấy Nguyên Sách nháy mắt đã quay trở lại, ngẩn người nói: "Công tử, ngài không ra khỏi cửa nữa sao?"
Nguyên Sách cũng không quay đầu mà đi thẳng vào trong phòng: "Đêm nay cho dù Thiên Vương lão tử có tới cũng đừng mở cửa."
*
Sắc trời dần dần tối sầm xuống, hoàn toàn chìm vào đêm, mấy hạ nhân bắt đầu cầm đuốc đi đốt đèn, thắp sáng từng trản từng trản đèn lồng trên hành lang.
Bọn hạ nhân nối đuôi nhau làm việc, đi phòng bếp bưng đồ ăn nóng hầm hập đưa vào noãn các, chờ người trong phòng dùng xong, lại đi thu dọn chén đũa.
Bước chân ra ra vào vào mãi cho đến gần giờ Hợi mới lục tục dừng lại.
Trong viện rơi vào yên lặng, đêm khuya thanh vắng, trong không khí dần dần tràn ngập hơi lạnh, mọi nhà ở đều đóng cửa sổ lại, nổi than hỏa lên.

Trong thư phòng đèn đuốc sáng trưng, Thanh Tùng đứng hầu một bên án thư, nhìn Nguyên Sách lấy một cuốn binh thư từ kệ sách xuống, tùy ý lật xem, ngẫu nhiên lại đề bút viết gì đó.
Qua một lát sau, tiếng đập cửa vang lên, có binh lính Huyền Sách Quân đêm khuya lại đây.
Nguyên Sách ngẩng đầu lên khỏi trang sách, nhận quân hàm binh lính trình lên.
Binh lính xoay người lui ra, sắp đến cạnh cửa lại quay đầu lại: "Thiếu tướng quân, khi ti chức tới hình như có nhìn thấy Vĩnh Doanh quận chúa ở trước cửa, bộ dáng như bị lạnh cũng không nhẹ....."
Tay Nguyên Sách đang mở quân hàm đột nhiên ngừng lại, đáy mắt hiện lên một tia ngoài ý muốn, nhìn sắc trời bên ngoài cửa sổ.
"Có nên thỉnh ngài ấy....."
"Không cần để ý." Nguyên Sách lại cúi đầu xuống, bắt đầu đọc tin.
Binh lính báo tin tới cũng vội vàng đi cũng vội vàng, trong phòng thực mau liền không còn tiếng người.

Tiếng đồng hồ nước tí tách, giống nhưng một khúc thôi miên.
Không biết qua bao lâu, tay Thanh Tùng đặt cạnh nghiên mực hơi rũ xuống, như gà mổ thóc mà bắt đầu gật gù.
Ngoài cửa sổ gió Bắc như đang gào khóc, thoáng luồn vào nhà qua khe cửa sổ, thổi đến làm cho ánh nến trên bàn lung lay như bay múa, bóng chữ đen trên trang sách trắng run rẩy.
Một bông tuyết nhỏ xíu bỗng nhiên rơi lạc vào thư phòng, nhẹ nhàng đáp ở trên bàn.
Nguyên Sách đóng sách trên tay lại, nâng mắt lên.
Ngoài cửa sổ không biết từ khi nào trời đã chuyển thành đổ tuyết lớn, những bông tuyết to như lông vũ đang bay múa đầy trời, cắn nuốt bóng đêm đen nhánh thành một tấm màn trời loang lổ.
Trong viện gió thổi hiu hiu, mấy bồn hoa lộ thiên đang gục cành ủ rũ, chỉ có những cánh hoa bị gió hất lên lại hất xuống, lả tả rơi rụng giữa trời đêm.
Có hạ nhân khoác thêm xiêm y vội vàng chạy ra, nhanh tay dọn mấy bồn hoa kiều quý kia vào bên trong, lại í ới kêu gọi những người khác dọn mấy bồn còn lại.
Thẩm Nguyên Sách thu mắt, nhìn về phía đồng hồ nước trong phòng.

Cả viện tử vang lên tiếng bước chân hỗn loạn từ xa tới gần, lại từ gần đến xa, cuối cùng cũng yên tĩnh lại.
Thẩm Nguyên Sách lẳng lặng nhìn một lát, bỏ sách xuống, đứng dậy đi ra ngoài.
Thanh Tùng gật gù gục mạnh đầu xuống một cái liền tỉnh, sau một chốc mê mang, vội vàng xách dù chạy theo sau: "Công tử, đã trễ thế này ngài còn muốn đi đâu?"
Gió Bắc từ trước mặt thổi tới, suýt chút nữa lật bay cả dù, Thanh Tùng gian nan mà cầm ô, một đường đi theo Nguyên Sách đến cửa sau.
Rút thanh khoá cửa đi, ngoài cửa trống rỗng một mảnh, quả nhiên đã.....!
Động tác xoay người của Nguyên Sách dừng lại, vừa rũ mắt, thấy một cái gì đó như một cái nấm trắng khổng lồ ngồi bên dưới bậc thang, đang cuộn tròn lại tự ôm lấy chính mình mà phát run.
Nghe thấy động tĩnh, "nấm" bỗng dưng xoay đầu nâng mắt lên, như là bị lạnh đến choáng váng, gương mặt trắng bệch nhìn hắn nửa ngày, đôi mắt như không thể tin được mà mê mang nhìn hắn, nói: "A Sách ca ca?"
Ánh mắt Thẩm Nguyên Sách chậm rãi đảo qua lỗ tai cùng chóp mũi đỏ bừng của nàng, không thể tưởng tượng mà chớp chớp mắt.
"Quận chúa —— sao còn ở chỗ này?"
Rốt cuộc nghe thấy giọng nói quen thuộc, Khương Trĩ Y mơ mơ màng màng không quá nghe rõ, chỉ cảm thấy có hơi muốn khóc, ngửa đầu, lông mi run chớp xuống không ngừng: "Ta muốn gặp chàng....."
Ánh mắt Thẩm Nguyên Sách ngưng lại, nhìn thẳng vào một đốm tuyết nhỏ xíu đọng trên hàng lông mi đang run rẩy kia.
Cái đầu bị lạnh đến gần như đông cứng lại của Khương Trĩ Y bắt đầu chuyển động, môi run run thều thào: "A Sách ca ca, ta, ta đêm nay, cữu cữu.....!Không phải, cữu mẫu đuổi ta ra khỏi gia môn....."
Câu nói đứt quãng lẫn lộn trong gió tuyết ong ong ong mà chui vào trong tai.
Thẩm Nguyên Sách nhìn kia đốm tuyết kia đang hòa tan thành nước, vừa hồi thần, người ôm đầu gối ngồi trên mặt đất liền rùng mình hai cái: "A Sách ca ca?"
Thẩm Nguyên Sách ngẩng đầu nhìn trời tuyết càng lúc càng có vẻ to hơn, rũ mắt liếc liếc nàng: "Đứng lên rồi nói."
Khương Trĩ Y khó xử nhìn hắn, tay dịch lên dịch xuống, xoa xoa bụng cẳng chân: "Không phải ta không muốn, mà chân ta tê rần rồi....."

Thẩm Nguyên Sách liếc mắt, trầm mặc một lát, hắn cong người xuống, nắm cánh tay thon nhỏ kia, kéo người lên một phen.
Khương Trĩ Y ngã trái đụng phải một chốc mới đứng vững, mắt thấy hắn đang muốn rút tay lại, liền xoay tay chộp lấy cổ tay hắn: "A Sách ca ca, chàng vậy là chịu thu lưu ta đúng không?"
Mí mắt Thẩm Nguyên Sách rũ xuống, nhìn về phía cái tay nhỏ đang chộp vào trên cổ tay hắn.
Hắn im lặng một chốc, nâng mắt lên: "Quận chúa kim tôn ngọc quý, hàn xá này của thần không có ai chiếu cố được."
"Có mà!" Khương Trĩ Y lập tức chỉ ngón ra nhỏ về phía Sùng Nhân, "Ta có thể đưa tin về trong phủ, bảo hai tỳ nữ của ta lập tức lại đây!"
Nguyên Sách khẽ hừ một tiếng: "Chẳng lẽ thần không chỉ phải thu lưu Quận chúa ngài, còn phải thu lưu luôn hai tỳ nữ của ngài?"
"Cũng đâu phải không được? Dù sao sớm muộn gì cũng phải....."
"?"
Khương Trĩ Y hít nhẹ một hơi, có chút ngượng ngùng liếm liếm môi: "Thì.....! Nếu không có gì bất ngờ xảy ra, các nàng đều là nha hoàn hồi môn của ta sau này, chàng cứ xem như cho các nàng ấy đến đây trước một thời gian để làm quen đi, hẳn là —— không có gì trở ngại?".

Chương 11: Chương 11

Không biết câu nào chọc người không cao hứng, sắc mặ người trước mắt đột nhiên trầm xuống, ánh mắt nhìn nàng bỗng lạnh lẽo hơn cả trận gió tuyết đêm nay.
"Ưm....." Khương Trĩ Y run run ôm cánh tay, tự chà xát mấy cái, nhìn hắn thử nói, "Vậy hình như...!có chút không tiện ha?"
Nguyên Sách nghiêng nghiêng đầu, một câu "Ngươi nói đi" còn chưa ra khỏi miệng ——
"Cũng đúng, chúng ta khó khăn lắm mới có cơ hội cùng một phòng, vẫn nên không để có người quấy rầy thì tốt hơn.....!Ta đây cũng không cần người khác chiếu cố, ta có A Sách ca ca chiếu cố là đủ rồi!"
"....."
Sắc mặt Nguyên Sách không còn có thể âm trầm hơn, mặt vô biểu tình xoay người bên hướng trong.
Thanh Tùng nhìn nhìn công tử nhà mình đã buông tay mặc kệ, lại nhìn nhìn vị Quận chúa không biết xấu hổ đứng đây làm cho người khác thực xấu hổ, đành nói: "Công tử có ý gì nhỉ....."
Khương Trĩ Y liếc liếc cái tên không có nhãn lực này một cái, một chân giơ lên, vượt qua ngạch cửa, lập tức đi vào phủ, thuận tay ném tay nải ra sau lưng.
Thanh Tùng khó khăn đón được tay nải, cuống quít bung dù đuổi theo.
Hắn đuổi theo quận chúa, quận chúa đuổi theo công tử, một đường truy một đường đuổi, nhưng mắt Quận chúa lại đảo khắp nơi, dường như cảm thấy nơi này cũng mới mẻ, chỗ kia cũng mới mẻ, khi muốn dừng chân xem nhiều một chút lại phát giác mình bị công tử bỏ lại rất xa, đành không thể không xách váy lên hấp tấp chạy theo.
Một đường không ngừng đẩy nhanh tốc độ truy đuổi vào thẳng trong viện, khi đuổi tới cửa thư phòng, Khương Trĩ Y vừa muốn theo vào, mới hưng phấn nhấc ủng lên thì bang một tiếng, ăn một miệng gió đóng cửa.

Khương Trĩ Y lảo đảo lui về phía sau hai bước, nâng tay áo chắn chắn, nhìn cửa phòng đang khép kín trước mặt khẽ chớp chớp mắt, ánh mắt chậm rãi chuyển về hướng cửa sổ kế bên đang mở hờ.
Vừa muốn vòng đến phía trước cửa sổ đi hỏi chuyện ——
"Cách" một tiếng, cửa sổ cũng đóng chặt lại.
Khương Trĩ Y xụ mặt, gục đầu xuống.
Rốt cuộc có ý gì chứ!
*
Nửa nén nhang sau, trong sương phòng phía Tây của Đông viện, Khương Trĩ Y nhìn nhìn mấy nha hoàn Thẩm phủ đang đứng trước mặt mình, không cao hứng mím chặt môi, ngồi trên ghế không rên một tiếng.
Thư phòng bên kia rõ ràng sáng đèn, người cũng chưa nghỉ ngơi, lại ném nàng trong cái sương phòng nát này mặc kệ, chỉ cho một đám nha hoàn tới ứng phó nàng.
Cái sương phòng cũng thật là, chỉ có bốn bức tường, ngoại trừ một cái giá giường, một mặt bàn tròn cùng mấy cái ghế tròn thì không có đến một miếng đồ bài trí nào, ngay cả cái ghế có lưng tựa cho thoải mái cũng đều không có.....
Hắn cũng không thèm nghĩ, nếu nàng thật sự cần chỗ ở, thì trong cung cũng có sẵn tẩm điện dành riêng cho nàng rồi, muốn cái gì mà không có chứ? Nàng đến nơi này còn không phải cần người hay sao?
Bị gió thổi cả đêm lạnh buốt, tay cứng chân cũng cứng, vào phòng này lại bị mấy cái ghế thô ngồi cộm muốn chết, thân thể Khương Trĩ Y cũng không dễ chịu, trong lòng càng không dễ chịu, càng nghĩ lại thấy càng tủi thân, uất ức cũng dần dần dâng lên.

Nha hoàn đang muốn tiến lên chợt như nhận ra được cái oán khí này, liền hoảng sợ theo đường cũ lùi trở về.
Ai cũng biết Vĩnh Doanh quận chúa cùng với công tử nhà các nàng không mấy ưa nhau, trước nay hai người đã đối chọi gay gắt đến mức nào, nhưng thân phận Quận chúa cao quý như thế, chưa bao giờ hạ giá đến tận phủ kiếm chuyện với công tử.

Thế nhưng hiện tại đã ba năm qua đi, chiến hoả ở biên quan cũng đã ngừng, vậy mà chiến hoả của Quận chúa cùng công tử lại càng ngày càng nghiêm trọng, trời đổ tuyết to thế này còn hơn nửa đêm tới cửa tới tìm

công tử cãi nhau?
Công tử cũng kỳ lạ, vậy mà còn thu xếp cho người ngủ lại, chẳng lẽ đêm nay gây gổ mệt mỏi rồi, ngủ lại để sáng sớm mai tiện thức dậy liền gây tiếp sao?
Mấy nha hoàn khẩn trương hai mặt nhìn nhau, người đứng đầu do dự một hồi lâu, cúi đầu dâng một con chén trà lên: "......!Quận chúa, trời giá rét, uống chén canh gừng cho ấm đi!"
Trong lòng Khương Trĩ Y đang đầy ấm ức, lông mi nghiêng xuống đảo qua phía dưới: "Đây là canh gừng?"
Nha hoàn lúng ta lúng túng gật đầu: "Hồi quận chúa, đúng vậy ạ."
"Gừng bị băm nát đến như vậy, sao hắn không cho người mang đi nấu cháo luôn đi? Còn canh làm gì nữa?" Khương Trĩ Y tức giận dậm dậm chân nhìn về hướng ngoài cửa sổ, "Xem ta là đám nam nhân thô lỗ trong quân doanh của hắn sao!"
Trong lòng nha hoàn liền run lên, vội vàng cáo tội lui xuống, nói sẽ vớt hết mấy mảnh gừng băm này cho sạch sẽ, trước khi đi còn đưa mắt ra hiệu cho mấy nha hoàn còn lại.
Một nha hoàn khác hít nhẹ một hơi ổn định tinh thần, tiến lên nói: "Quận chúa, lò sưởi tay này ngài cứ ôm trong tay cho ấm áp....."
Khương Trĩ Y quay ngoắt lại, vừa sửng sốt lại vừa tức đến phì cười: "Ấm áp? Ngay cả lớp vải nhung cũng không bọc, hắn không biết cô nương gia chúng ta da thịt non mịn, cái này là để sưởi ấm cho ta hay muốn làm phỏng chết ta?"
"Không, không phải, là nô tỳ sơ sót....." Nha hoàn sợ hãi nhìn nhìn về phía một bên xin giúp đỡ.
Khương Trĩ Y theo ánh mắt nàng ta nhìn qua, liếc liếc mấy đồ vật trên tay những nha hoàn khác ——
"Khăn xơ thành như vậy, cũng không sợ làm rát mặt ta....."
"Cái cây lược bí này sao lại răng nhọn như vậy, để chải đầu hay cào xước đầu ta đây?"
"Còn cây trâm gỗ này, sao lại có mùi gỗ nặng như vậy, nước rửa mặt cũng thế, sao lại có mùi nước thiu ẩm thế này....!Trước giờ hắn làm sao có chuyện có lệ với ta như vậy!"
"....."
Không, không có sao?
Bọn nha hoàn run rẩy ôm đồ vật không dám lên tiếng.

Các nàng ta luôn luôn làm việc ở Đông viện Thẩm phủ, chưa bao giờ hầu hạ nữ chủ tử, không hiểu được những điểm chú ý tỉ mỉ đó.

Đừng nói đến sau khi công tử từ biên quan trở về, ngài ấy không cần các nàng ta đi theo, hiện nay ngay cả nam chủ tử các nàng ta cũng không có cơ hội hầu hạ, càng chưa nhìn thấy việc đời, làm sao biết được nước cũng không nên có mùi nước, gỗ cũng không nên có mùi gỗ quá nhiều.....
Nhưng mà nghe mấy lời này của quận chúa, chẳng lẽ công tử biết?
"Quận, quận chúa thứ tội.....!Quận chúa muốn khăn như thế nào, nước ra làm sao, lược thuộc dạng gì, bọn nô tỳ liền ghi nhớ đi tìm tới....."
"Các ngươi ghi nhớ thì có ích lợi gì?" Khương Trĩ Y u oán mà chuyển mắt ra ngoài cửa sổ, "Hắn còn không phải là không để sở thích của ta ở trong lòng!"
"Vậy.....!Vậy bọn nô tỳ bẩm báo mấy đồ vật ngài muốn cho công tử trước, sau đó lại đi tìm tới?"
Nha hoàn nơm nớp lo sợ đề nghị xong, thấy Khương Trĩ Y chớp chớp mắt, sắc mặt khá hơn, như rốt cuộc nguyện ý ban cho công tử nhà các nàng ta một cơ hội, miễn cưỡng nâng nâng cằm: "Ta đây chỉ nói một lần, lắng nghe cho kỹ."
- --
"Hồi bẩm công tử, quận chúa ngại bọn nô tỳ hầu hạ không tốt, nói ——" nha hoàn từ sương phòng ra tới, sợ trễ một khắc liền không nhớ được, vội vàng vào thư phòng bắt đầu báo, "Khăn lau mặt ngài ấy chỉ dùng tơ lụa, lược chỉ dùng loại bằng gỗ tử đàn, lược bí chỉ dùng loại bằng ngà voi, rửa tay rửa mặt không xài thau đồng, phải xài bồn ngọc Hoà Điền có tác dụng ôn dưỡng thân thể, tắm gội cũng không dùng thùng gỗ, phải có bể tắm lớn được xây trong tẩm viện, loại rộng rãi có thể vùng vẫy hoặc bơi qua bơi lại....."
Nguyên Sách một tay nắm quyển sách, không thể tưởng tượng mà chậm rãi ngẩng đầu lên: "Nàng ta muốn tắm gội, hay là muốn bơi lội?"
Mắt thấy trong mắt công tử nặng trĩu uy áp, nha hoàn căng da đầu tiếp tục nói: "Không chỉ như thế, quận chúa nói, nước rửa mặt của ngài ấy dùng phải là loại nước suối trong mắt không có mùi nước, đây là loại nước được lấy trên những con suối núi cao đã đóng băng, sau đó hứng nước tan ra hoặc sương mai sáng hôm trước đọng trên hoa, sau đó phơi dưới trời nắng

cho sạch mùi rồi mới....."
Nguyên Sách nghiêng đầu nhìn nhìn về phía tuyết rơi như lông ngỗng bên ngoài cửa sổ, cảm thấy vớ vẩn mà bật cười: "Vì nàng ta rửa cái mặt, phải chuẩn bị trước một ngày?"
"Dạ.....!Quận chúa còn nói, nước để ngài ấy tắm gội cũng không phải nhỏ Tích Hoa Lộ (Editor: như nước hoa vậy) vào nước nóng mà tắm, thời gian ủ Tích Hoa Lộ cũng phải ít nhất là 3 tháng, còn phải dùng loại hoa tươi được hái vào đầu năm Tết Thượng Tị....."
"Mỗi chuyện tắm, cũng phải chuẩn bị trước một năm?"
Nha hoàn run lập cập, không dám nói tiếp.
Trong tĩnh mịch trầm mặc, tiếng gõ cửa đột nhiên vang lên.
Lại một nha hoàn vội vàng bôn tiến vào, cũng giống như sợ mình sắp nhớ không hết, ngay cả lễ nghĩa cũng không kịp chu toàn, liền đảo qua đảo lại cạnh cây đậu trước cửa: "Hồi bẩm công tử, Quận chúa bên kia lại muốn thêm mấy thứ, nói rửa tay xong phải dùng hương cao của Hương Tuyết Lâu bôi, rửa mặt xong cũng phải dùng hương cao của Lưu Phương Các bôi.

tắm xong còn phải dùng bột ngọc trai....."
Nguyên Sách chậm rãi ghé mắt nhìn qua.
Nha hoàn kia bị nhìn đến rụt cổ lại, đang muốn khép cửa, thì một nha hoang khác vừa chạy vừa kêu "Khoan, khoan" mà hướng lại đây, chưa kịp thở ra một hơi đã xông lên nói: "Hồi bẩm công tử, quận chúa nói trong phòng quá khô, khô đến làm mặt ngài ấy đau, muốn tạo một thác một thác nước nhỏ giống như trong Dao Quang Các, còn nữa, trong sương phòng có mùi đồ cũ, nên cần phải huân hương mới được, phối phương của loại hương đó là....."
"Bang" một tiếng vang lên, quyển sách trong tay Nguyên Sách đã nện lên trên bàn.
Ngay cả cái lúc quân tình khẩn cấp nhất nơi tiền tuyến, hắn cũng chưa bao giờ nhận được cấp báo dày đặc như thế.

Cái trận trượng này, khó trách nha hoàn hồi môn phải vào phủ trước, nếu không đến một hai năm, thì khó mà hầu hạ nổi cái tính tiểu thư này!
Mấy nha hoàn đồng thời run lên cúi đầu: "Công tử bớt giận, Quận chúa vẫn để lại một đường khác, ngài ấy nói nếu thật sự không chuẩn bị được đầy đủ mấy thứ đó, cũng không phải ngài ấy nhất định không thể lưu lại

nơi này sinh hoạt, chỉ c`ần ——"
Nguyên Sách: "?"
"Công tử qua sương phòng.....!với ngài ấy....."
"....."
Nguyên Sách kéo kéo vạt áo, một lóng tay chỉ v`êhướng sương phòng phía Tây: "Nói cho nàng ta, Thẩm phủ ta vốn nghèo rớt m`ồng tơi, h`ầu hạ không nổi mấy cái tật xấu của nàng ta, muốn đi muốn ở, thỉnh nàng ta tự tiện đi."
*
Đêm càng sâu, gió tuyết ngừng lại, phòng ngủ vắng lặng không tiếng động, chỉ có nhánh cây ngoài cửa sổ bị đống tuyết dày đè lên, ngẫu nhiên lại lúc lắc, phát ra tiếng kẽo kẹt nho nhỏ.
Nhưng càng yên tĩnh như thế, giọng nữ ong ong bên tai càng nấn ná không chịu đi ——
Hương cao, nước sương mai.....
Bể tắm, Tích Hoa Lộ, lược ngà voi.....
Huân hương, thác nước nhỏ trong phòng.....
Không biết qua bao lâu, tiếng lải nhải rốt cuộc chậm rãi phiêu dạt ra sau đ`ầu, Nguyên Sách yên tĩnh nằm trên giường, vừa chìm vào ngủ mơ ——
Bỗng nhiên răng rắc một tiếng, như là tiếng nhánh cây trong viện chịu nặng không nổi mà gãy làm hai.
Nguyên Sách bỗng dưng mở mắt ra, giật giật lỗ tai, nghe thấy một tiếng chân đang cố tình áp nhẹ bước, từ xa đi tới g`ần, d`ần d`ần đến trước cửa phòng nghỉ.
Nguyên Sách hất chăn mỏng ra, không tiếng động xoay người xuống giường, gỡ chuỷ thủ ở mép giường xuống, lắc mình tới cạnh cửa.
Trước cửa phòng thình lình xuất hiện một bóng người khoác áo choàng, thân hình nhìn có chút vạm vỡ.
Bóng người lén lút như mèo chạy nhẹ đến trước cửa, bỗng nhiên dừng lại, nhìn dáo dác chung quanh.
Nguyên Sách yên tĩnh đứng ở phía sau cửa híp híp mắt.
Đến tìm chết đ`ầu là kiểu ch`ần chừ như vậy.
Hôm nay bị Khương Trĩ Y làm cho không còn một chút nhẫn nại nào, Thẩm Nguyên Sách nhẹ nhàng hoạt động cổ, thu chủy thủ lại, giơ tay kéo kiếm trên giá kiếm một bên ra.
Thanh kiếm này cũng mấy ngày r`ồi chưa thấy máu.
Người ngoài cửa người hai tay đặt lên cánh cửa, thử đẩy đẩy ——

Nguyên Sách một tay cầm kiếm, một tay kéo cửa ra.
Người ngoài cửa mất đà một cái, lảo đảo ngã về phía trước.
"Ai da", một giọng nữ tử kinh hô vang lên, ánh mắt Thẩm Nguyên Sách ngưng lại, thanh kiếm sắp đặt lên yết hầu người bỗng nhiên né qua một bên, đẩy kiếm vào vỏ.

Cùng lúc đó, một làn gió thơm đập vào mặt, người bị ngạch cửa vướng chân, ngã nhào vào.
Nguyên Sách đón được người một phen, gân xanh trên thái dương nhảy thình thịch nhảy, rũ mắt xuống nhìn.

Ngôn Tình Sủng
Người trong lòng ngực đầu đội hai cái chăn dày, bọc kín từ đầu đến chân giống như bánh chưng, chỉ lộ ra gương mặt trắng bệch, vừa kinh vừa sợ mà lảm nhảm không thôi: "Làm ta sợ muốn chết, làm ta sợ muốn chết....."
"......!Hơn nửa đêm không ngủ, ngươi đang làm gì vậy?" Nguyên Sách cắn răng thả lỏng người ra.
Khương Trĩ Y nghĩ mà sợ, vừa nhấc mắt lên, thấy đáy mắt hắn đầy khó chịu không chút nào che giấu, tay nắm thật chặt chăn quấn trên người, hướng về hắn bĩu môi: "Ta cũng là ngủ không được nên mới đi tìm chỗ có thể ngủ nha....."
Nguyên Sách khó hiểu mà nhăn mi lại: "Ngươi có cái gì ngủ không được? Là quấy rối viện tử của ta đến người ngã ngựa đổ, nên lương tâm bất an?"
Khương Trĩ Y gật gật đầu, rũ mắt xuống mắt: "Ừm, A Sách ca ca, chuyện này ta phải nhận sai với chàng."
Đôi mày đang nhăn lại của Nguyên Sách thoáng thả lỏng.
"Nói trong phủ chàng chỗ này không tốt, chỗ đó cũng không tốt, là ta xoi mói, đề ra nhiều yêu cầu không thể nào thực hiện được trong một đêm với chàng như vậy, cũng là ta quá đáng, uy hiếp chàng làm không được liền tới trong phòng với ta, càng là ta không có đúng mực....."
Tay Nguyên Sách đang xách kiếm liền cong lên, nhàn nhàn nhìn nàng: "Quận chúa biết là tốt."
"Nhưng là....." Khương Trĩ Y khó xử mà cắn cắn môi dưới, ấm ức ngẩng mặt lên, "Nhưng mà than ở nhà chàng thật sự không ấm một chút nào nha——!"
"....."

"Cái than kia toàn một mùi than còn chưa tính, đốt nửa ngày không thấy ấm đâu mà toàn là khói, trong phòng lạnh lẽo như hầm băng, thật là không thể nào ngủ được.....!Ta thề, lần này tuyệt không phải ta bới lông tìm vết, A Sách ca ca, nhà chàng....." Khương Trĩ Y giơ ba ngón tay lên chợt dừng lại, nhà chàng nhà ta phân biệt rõ ràng như vậy, chẳng phải lại sẽ làm người thất vọng buồn lòng, "Hạ nhân mua than nhà chúng ta nhất định là bị tiểu thương lòng dạ hiểm độc lừa rồi!"
"....."
Nguyên Sách há miệng thở dốc lại ngậm lại, cắn răng nhìn thẳng cái miệng đang bá bá không ngừng của Khương Trĩ Y.
Khương Trĩ Y trông mong nhìn trở về: "Chàng đã không chịu cho tỳ nữ ta vào phủ, còn không thể tới chiếu cố ta sao? Có lẽ chàng tới rồi, trong phòng thêm chút nhân khí, ta liền ấm....."
Nguyên Sách đè xuống hỏa khí chậm rãi bốc lên trong lòng, gằng giọng từng chữ một: "Thanh, Tùng ——"
Từ cuối dãy nhà phía sau, Thanh Tùng vội vội vàng vàng quần áo bất chỉnh mà chạy ra: "Công tử có gì phân phó?"
Nguyên Sách giơ tay một lóng tay lên chỉ Khương Trĩ Y: "Đi gọi hai cái nha hoàn hồi môn kia của nàng ta lại đây cho ta....."
"Được rồi tiểu nhân liền đi....." Thanh Tùng quay đầu chạy hai bước liền dừng lại, "Hả???"
"....."
Nguyên Sách nhắm mắt, lại lần nữa hít sâu vào một hơi: "Đi mời hai cái tỳ nữ kia của nàng ta qua đây!".

Chương 12: Chương 12

Để tỳ nữ lại đây phải mất chút thời gian, trong thư phòng một lần nữa thắp đèn lên, Khương Trĩ Y ôm lấy chăn ngồi trên giường La Hán, há miệng nhỏ húp từng ngụm canh gừng, mỗi khi uống một ngụm lại giơ mắt lên nhìn người đang cầm sách ngồi trước án thư đối diện.
Nhớ lại cái câu "nha hoàn hồi môn" mới vừa rồi của hắn, không hiểu sao canh trong chén canh gừng lại càng uống càng ngọt, còn cảm nhận được vị đường hết sức rõ ràng.
Nếu hắn đã thừa nhận nha hoàn hồi môn của nàng, vậy chuyến này hồi kinh hẳn là chuẩn bị cầu hôn với nàng đúng không?
Khương Trĩ Y chống cằm nhìn người đối diện, nghĩ nghĩ lại không nhịn cười được, cười ra tiếng.
Nguyên Sách nhíu chặt mày, quyển sách trên tay từ từ nhấc lên, che mặt lại.
.....!Còn không phải là không cẩn thận nói ra lời trong lòng thôi sao, có cần ngượng ngùng như vậy hay không?
Khương Trĩ Y thở dài dời mắt đi, hai ngón tay nhẹ nhàng gõ gõ trên bàn trà nhỏ, chán chường quay đầu đi đánh giá bày biện trong phòng.
Thư phòng này được phân cách thành hai gian trong ngoài bởi một tấm bình phong sơn thuỷ khá lớn, gian ngoài có giá đặt những món đồ bằng sứ để trang trí, hai cái kệ sách 3 tầng đặt cạnh nhau, phía sau án thư có một bức tranh Vạn Mã Đồ còn có thêm một bức tranh chữ, trên tranh là hai chữ to "Tĩnh Vô".
Gian bên trong thì không thể nhìn rõ, xuyên qua bức bình phong chỉ lờ mờ nhìn thấy một cái giường La Hán, hình như to hơn cái giường nàng đang ngồi đây một chút, còn có một cái bàn bát tiên, trên bàn có bày một bàn cờ.
"A Sách ca ca," Khương Trĩ Y đột nhiên hứng thú bừng bừng bỏ chén canh gừng xuống, "Chúng ta đấu một ván cờ, thế nào?"
Người đối diện ngưỡng người dựa vào lưng ghế, lấy sách che mặt, cánh tay khoanh lại vẫn không nhúc nhích, dường như ngủ mất rồi.

"A Sách ca ca?" Khương Trĩ Y lại kêu một tiếng.
Nguyên Sách nâng một bàn tay lên, ngón trỏ chỉ ra phía sau lưng.
Khương Trĩ Y thuận theo hướng hắn chỉ nhìn vào, chỉ thấy trên tường là bức tranh chữ "Vô" to tướng.
"....."
"Thì thôi," Khương Trĩ Y nghiêng đầu nhìn nhìn bàn trà nhỏ, suy nghĩ một lát lại nói, "Vậy nói chuyện một lát cũng được nha!"
Người đối diện lại bất động.
Khương Trĩ Y chỉ tự mình lẩm nhẩm: "Từ ngày chàng về kinh tới nay, chúng ta còn chưa có dịp nào nói chuyện đàng hoàng với nhau, hay là chàng kể ta nghe chuyện biên quan đi?"
"Biên quan cùng Trường An có phải rất khác nhau hay không? Chàng ở bên đó có quen không?"
"Ta ở đây thì chán lắm, trong nhà chuyện gì cũng nhạt nhẽo, ra cửa cũng không có gì thú vị làm, còn không thú vị bằng ngồi đó nhớ đến chàng....."
"....." Nguyên Sách chậm rãi năng tay lên, lại chỉ ra sau lóng tay.
Khương Trĩ Y vừa nhấc đầu, thấy trên tường là một chữ khác —— "Tĩnh".
"....."
Cả phòng chỉ còn tiếng lửa than trong lò nổ lách tách.

Khương Trĩ Y ngậm miệng lại, xụ mặt mà dựa vào trên giường La Hán, nhìn chằm chằm lò than dưới góc giường bắt đầu phát ngốc.
Ánh lửa chợt lóe lại chợt lóe thúc giục cơn buồn ngủ, đôi mắt nhìn chằm chằm chợt mỏi rã rời, không biết qua bao lâu, đầu Khương Trĩ Y rũ một chút, lại rũ một chút, cơn buồn ngủ ập đến, liền chậm rãi ngã ngang xuống giường.
Nguyên Sách cúi đầu, quyển sách đang che mặt chợt hạ xuống một chút, tò mò đưa mắt nhìn qua hướng đối diện.
Trên giường, người đang lười nhác dựa vào một cái gối, mái tóc đen như lụa phô tán, thân thể cuộn lại như một con mèo, hàng mi dày yên tĩnh nhắm lại, ngủ đến thật là thơm ngọt, thơm ngọt đến mức có đôi khi còn chép chép miệng.
.....!Rõ ràng là có âm mưu mà đến, thế nhưng lại không chút phòng bị mà ngủ mất ngay trước mặt hắn rồi.
Lẳng lặng nhìn người trên giường chăm chú một lát, Thẩm Nguyên Sách đè đè giữa mày, giống như rốt cuộc nhìn thấy được cái đêm thật dài này

cũng sắp kết thúc.
Tiếng gõ cửa vừa vặn vang lên, Cốc Vũ cùng Tiểu Mãn không chút chậm trễ mà chạy tới Thẩm phủ, tiến vào phòng liền định nhún người hành lễ.
Nguyên Sách lạnh mặt ra dấu im lặng, sau đó giơ ngón tay chỉ phía đối diện.
Cái mồm hay há này, nếu tỉnh lại còn không biết sẽ lải nhải bao lâu.
Hai tỳ nữ lập tức ngầm hiểu, nhẹ bước đi đến bên giường La Hán, vươn tay qua nhưng lại dừng lại, như sợ đánh thức Khương Trĩ Y, không biết phải xuống tay như thế nào.
Nguyên Sách nhíu mày đi ra phía trước, vung tay lên ý bảo tránh ra, hắn khom người, một tay nâng cổ người trên giường lên, một tay luồn xuống dưới lớp chăn dày mà vòng qua chân nàng, ôm ngang cả người lẫn chăn lên một phen.
Tóc đen như thác mà trút xuống, thiên ti vạn lũ phất phất qua mu bàn tay hắn như những con kiến bò qua bò lại.
Tay Nguyên Sách hơi hơi cứng đờ lại, hắn cuộn cuộn ngón tay, trầm mặc một chút liền dứt khoát xoay lưng, bế người đi về hướng ra ngoài.
*
".....! Thẩm Thiếu tướng quân cứ như vậy một đường vế ngài vào sương phòng, tự mình đặt ngài lên giường, phút cuối còn sợ làm đau tóc ngài, thật tri kỷ vén hết tóc ngài nữa nữa đó!"
Sáng sớm hôm sau, Khương Trĩ Y mới thức dậy trên giường trong sương phòng phía Tây, liền nghe Cốc Vũ kể lại chuyện sau khi nàng ngủ đêm qua sinh động như thật.
Khương Trĩ Y đầu tóc rối tung ngồi ở trên giường, đôi mắt mới thức dậy còn đang mê mang lại càng nghe càng sáng: "Thật sự?"
"Thiên chân vạn xác, Tiểu Mãn cũng thấy được, có phải không Tiểu Mãn?"
Cốc Vũ quay đầu lại nhìn về phía sau.
Tiểu Mãn bưng chậu rửa mặt qua, ngẩng đầu lên.
Nếu hỏi nàng ta, ừ thì, cũng không quá đúng nhỉ.....
Thí dụ như đầu tóc quận chúa nhìn giống như không phải được vén lên, mà bị hất ra, Thẩm Thiếu tướng quân cũng không giống người tri kỷ, hình như là ngài ấy có hơi bực mình mấy lọn tóc đó.....
Đối diện với ánh mắt chờ mong của Khương Trĩ Y, Tiểu Mãn ậm ừ gật gật đầu: ".....!Đại khái là vậy, quận chúa."
Cốc Vũ thích nịnh nọt dỗ cho nàng vui vẻ, nhưng Tiểu Mãn thì là người

thành thực nha.
Khoé miệng Khương Trĩ Y nhếch lên, cúi đầu sờ sờ đầu tóc sau cổ, lại trượt xuống dưới sờ sờ vai mình, giương mắt hỏi: "A Sách ca ca rời giường chưa?"

"Thẩm Thiếu tướng quân đêm qua theo ngài lăn lộn đến trễ như vậy, lúc này còn chưa dậy đâu."
Khương Trĩ Y xuân phong mãn diện rời giường, ngồi vào trước gương trang điểm thúc giục: "Vậy thì vừa vặn, mau tới trang điểm cho ta đi."
Tiểu Mãn cùng Cốc Vũ lấy ra một chồng hộp trang điểm mang từ trong nhà đến.
Khương Trĩ Y lấy ra một bộ châu thoa, lại cầm một cây lớn trong đó ướm ướm lên búi tóc, nói muốn dùng bộ này, rồi cúi đầu chọn kiểu dáng hoa điền, chọn xong liền vừa lòng dựa ra sau, nhắm mắt dưỡng thần, mặc cho hai người kia trang điểm.
Khương Trĩ Y: "Đêm qua ta không có trong phủ, trong phủ còn yên ổn không?"
"Phu nhân vào tiểu Phật đường, tuy ngài đã trải Kim Ngô Vệ lại cho hoàng cung, nhưng trong phủ làm sao có ai dám hỏi đến chuyện của ngài, biết ngài không ở, cũng làm như không biết." Cốc Vũ đang búi tóc cho nàng, chợt nhớ tới cái gì, "Đúng rồi, có một chuyện, có tin từ huyện Trịnh tới, nói Kinh Chập tỷ tỷ đã tỉnh, không yên tâm ngài, muốn chạy về đô thành."
Khương Trĩ Y mở mắt ra: "Như vậy sao được?"
Kinh Chập bị thương cả người, còn gãy vài chỗ xương, cần dùng dược giảm đau, mấy ngày nay vẫn luôn nửa mơ nửa tỉnh ở y quán huyện Trịnh.

Khương Trĩ Y đã sớm phái người đưa tiền bạc cùng hai tỳ nữ qua để chăm sóc nàng ta.
Người ta nói động gân động cốt phải mất trăm ngày, lang trung cũng nói nàng ta căn bản trước mắt không thể đứng dậy, càng đừng nói đến chuyện trèo đèo lội suối, ngồi xe xốc nẩy trở về, sợ là tới nơi sẽ tàn tật mất.
"Truyền lời ta, nói sơn tặc đều được giải quyết, ta cùng A Sách ca ca cũng rất tốt, kêu nàng ta cứ nghỉ ngơi cho khoẻ, không dưỡng đến tung tăng nhảy nhót thì không được đi đâu cả!" Khương Trĩ Y nói xong, lại vẫy vẫy tay, sửa miệng nói, "Thôi, khoan hẵng đề cập tới A Sách ca ca, trước giờ vẫn là nàng ta luôn bôn ba truyền tin giúp ta cùng A Sách ca ca, đừng để

hiện giờ nằm trên giường rồi còn phải nhọc lòng chuyện hôn sự này của ta có thành hay không."
Cốc Vũ dạ một tiếng, nói: "Ngài ngay cả Thẩm phủ cũng vào ở luôn rồi, hôn sự này sao còn có thể không thành? Bọn nô tỳ đang nghĩ có nên đổi giọng gọi cô gia hay không đây!"
Tiểu Mãn đứng một bên mới vừa vẽ mi cho Khương Trĩ Y xong, giương mắt thoáng nhìn ra ngoài cửa sổ, thuận miệng nói ra một câu: "Cô gia tới!".

Truyện Xuyên Nhanh
"?"
Ngay cửa ra khỏi Tây viện, một chân Nguyên Sách ngừng ngay ở ngạch cửa, mang theo hồ nghi từ từ ngẩng đầu lên, mặt lộ vẻ đề phòng.
Khương Trĩ Y đưa mắt nhìn hướng ra ngoài, bất chấp cái búi tóc mới búi được một nửa trên đầu, liền đứng bật dậy nhào qua mở cửa: "A Sách ca ca!"
Trong viện, mấy hạ nhân đang quét tuyết bỗng dưng ngẩng đầu, mắt thấy một thiếu nữ tuổi thanh xuân tóc đen nửa búi nửa thả mà từ sương phòng chạy chậm ra, dây cột tóc đỏ hờ hững treo trên búi tóc đang tung bay theo gió, giống như một con bướm tươi đẹp đang nhẹ nhàng vỗ cánh giữa đồng tuyết trắng xoá.
Một chúng hạ nhân cả kinh, vội vàng xoay người cúi thấp đầu xuống.
"A Sách ca ca, chàng muốn đi đâu vậy?" Khương Trĩ Y chạy tới trước mặt Nguyên Sách hỏi.
Ánh mắt Nguyên Sách đảo qua khuôn mặt mày đẹp môi đỏ, má đỏ hây hây trên làn da trắng như tuyết, hơi hơi ngừng một chút.

Nhớ tới hai tiếng "cô gia" cực kỳ thuận miệng mới vừa rồi, sắc mặt hắn lại âm trầm xuống: "Đón người."
" Đón người? Đón người nào?"
Nguyên Sách nhướng cao mày: "Phủ đệ này của thần, nếu có thể thu lưu quận chúa, tất nhiên cũng có thể thu lưu người khác."
"Chàng còn muốn thu lưu ai....." Khương Trĩ Y không rõ nguyên do mà chớp chớp mắt, ngẫm nghĩ ý tại ngôn ngoại trong lời này của hắn, nhỏ giọng nói thầm, "Viện này của chàng còn có thể chứa được hai cô nương hay sao....."
"Đúng là chứa không được, cho nên làm phiền Quận chúa, chốc lát nữa thu

thập đ`ôcủa chính mình, nhường lại sương phòng cho tân khách của th`ần."
Thẩm Nguyên Sách nhìn nàng hơi cúi đ`âu, ý bảo đừng quá đáng, r`ồi nâng nâng cằm v`êhướng Thanh Tùng phía sau, "Thay ta đưa tiễn Quận chúa thật cẩn thận, nhớ rõ —— đi cửa sau."
Không đợi Khương Trĩ Y phản ứng lại, Nguyên Sách đã xoay người đi ra phía đường tuyết.
Khương Trĩ Y đứng tại chỗ, không thể tưởng tượng mà nhìn theo thân ảnh hắn không h`êquay đ`âu lại ——
Cái gì vậy!!
*
Trời giá rét lại đ`ô tuyết lất phất, trên đường cái chỉ có ít ỏi mấy dấu chân, cửa chính Thẩm phủ hướng ra ngoài phố mở cả ngày cũng không ai ra vào.
Mãi đến lúc hoàng hôn, một chiếc xe ngựa khoác sương mang tuyết đi vào đ`âu phố, trên con ngựa đi đ`âu, Nguyên Sách một đường đánh ngựa mở đường, hắn ghìm cương dừng lại trước cửa phủ.
Thanh Tùng đang chờ ở cửa lập tức tiến lên, chào hỏi Mục Tân H`ông đang lái xe ở phía sau r`ồi nhận roi ngựa trong tay Nguyên Sách: "Công tử, có thuận lợi đón được người không?"
Nguyên Sách gật đ`âu, nhìn hai gã hạ nhân vạm vỡ sau lưng Thanh Tùng, nói: "Đi qua nâng người đi, cẩn thận một chút."
Trước khi Thanh Tùng đi theo sau Nguyên Sách bước vào cửa phủ, đã tò mò không biết người trong xe ngựa rốt cuộc là người nào, vậy mà có thể nhọc lòng công tử bọn họ phải ra ngoài thành đón, còn để cho đường đường là phó tướng của Huy`ên Sách Quân tự mình lái xe, như sợ binh lính không cẩn thận làm người trong xe bị va chạm vậy.
Chẳng lẽ thật sự là cái ki`âu trong kim ốc tàng ki`âu kia?
Thanh Tùng lặng lẽ quay đ`âu đi, liếc mắt một cái nhìn thấy người đang được cáng ra từ trên xe ngựa, đó là một nam tử trung niên g`ây trơ xương, sắc mặt trắng bệch, giống như một người đã chết vậy.....
Thanh Tùng hoảng sợ, vội vàng quay đ`âu trở v`ê, nuốt nước miếng lấy lại bình tĩnh: "À, công tử, Quận chúa đã rời phủ, ngài muốn dàn xếp người này ở sương phòng phía Tây sao?."
Nguyên Sách ngoài ý muốn chuyển mắt qua: "Vậy mà đã đi r`ồi?"
"Hả? Tiểu nhân li`âu chết tiễn khách, ngài không phải là không muốn cho Quận chúa đi chứ....."
"Đương nhiên không phải." Một đường đi vào Đông viện, Nguyên Sách

đẩy cửa Tây sương phòng ra, hướng vào trong nhìn một vòng.
Người đúng là không còn ở, nhưng cái mùi hương khí ngọt nọ không biết là son phấn hay là cái gì vẫn còn tàn lưu ở trong phòng.
Chăn, kính trang điểm, chén sứ, bồn ngọc...!Một đống đồ đạc đêm qua lũ lượt mang đến thì vẫn còn ở đây.
Nguyên Sách: "Người cũng đi rồi, còn không thu dọn phòng?"
"Tiểu nhân cho rằng ngài thật sự đón về một vị cô nương, lại nghĩ đồ mà Quận chúa dùng đều là thứ tốt, nói không chừng cũng cần dùng đến....."
Nguyên Sách quay đầu đi, khó hiểu mà nhìn Thanh Tùng, giống như nghi ngờ tên này đầu óc kém thế mà vẫn có thể làm quản gia ở Đông viện của hắn nhiều năm như vậy.
"Vậy tiểu nhân lập tức thu dọn đồ vật ngay! Dù sao Quận chúa không mang đi hẳn là đã bỏ....."
Thanh Tùng vào phòng rối tinh rối mù thu thu dọn dọn một trận, trong phòng trong chớp mắt không còn một mảnh đồ đạc.
Nhìn sương phòng dần dần khôi phục về nguyên dạng bốn vách tường như cũ, không biết sao trong tai lại vang vang lên mấy lời như ma âm đêm qua.

Nguyên Sách xoa xoa bên tai, bỗng nhiên chậc một tiếng: "Thôi."
Rốt cuộc làm phiền Quận chúa cao quý hạ cố đến nơi này chỉ điểm giang sơn một lần, chi bằng giữ lại gian sương phòng này cũng được.
Thanh Tùng ôm một đống đồ vật trong lòng, dừng tay lại: "Không dọn nữa sao công tử?"
Nguyên Sách gật đầu, chờ hai tên hạ nhân khiêng cáng từ ngoài cửa đi vào tới, liền chỉ về phương hướng đối diện: " Khiêng đi đối diện."
Hai gã hạ nhân lại nâng cáng lên, hướng về Đông sương phòng đối diện.
Ngoài cửa, Mục Tân Hồng nghe xong nửa ngày mới hiểu được đêm qua đã xảy ra cái gì, gấp đến độ vò đầu bứt tai: "Thiếu tướng quân, chúng ta còn chưa làm rõ được Quận chúa rốt cuộc đang âm mưu cái gì mà, ngài làm vậy là dẫn sói vào nhà đó!"
"Không dẫn sói vào nhà, sao biết nàng ta rốt cuộc âm mưu cái gì?"
"Cho nên tối hôm qua ngài là vì ——"
Nguyên Sách khẽ hừ một tiếng.
Trước đây hắn còn nghi ngờ không biết vị Quận chúa này có bất thần sinh ra cái tâm tư phong hoa tuyết nguyệt gì với "Đối thủ một mất một còn"

ngày xưa hay không, nhưng tối hôm qua, từ khi nghe được những lời hát tuồng, diễn kịch không chút tình cảm mà nàng ta tập đi tập lại ở ngoài cánh cửa, hắn liền chắc chắn nàng ta có âm mưu khác.
Có thể làm cho một Quận chúa sống trong nhung lụa thà rằng chịu đựng gió tuyết lạnh buốt suốt hai canh giờ cũng không bỏ cuộc, mưu đồ ắt phải lớn.
Mục Tân Hồng dựng thẳng ngón tay cái lên: "Vẫn là thiếu tướng quân thủ đoạn cao minh, chiêu lấy thân phạm hiểm này quả thật quá độc rồi, nói vậy, ngài đã tra ra cái gì rồi?"
"....." Nguyên Sách ngó hắn, liếc mắt một cái, xoay người đi về hướng thư phòng.
Thanh Tùng nhỏ giọng ra nhắc nhở: "Mục tướng quân đừng có tìm chết, động chỗ nào chứ đừng động chỗ này!"
Không chỉ không tra ra được cái gì, còn bù cả bản thân vào, thành cô gia trong miệng mấy nha hoàn hồi môn đó thôi!
"Hả?" Mục Tân Hồng cuống quít đuổi theo Nguyên Sách, liều mạng cân não nghĩ xem có chủ đề gì nói để kéo không khí lại.
Một đường chạy theo tới cửa thư phòng, Mục Tân Hồng tận tình giúp Nguyên Sách mở cửa, đi theo hắn tiến vào thư phòng xong liền xoay người khép chặt cửa lại: "Thiếu tướng quân, ti chức nghĩ tới nghĩ lui, ngài nói xem, có thể nào Quận chúa nổi lên nghi ngờ với thân phận của ngài....."
Nguyên Sách bỗng dưng dựng thẳng bàn tay ngăn hắn nói tiếp.
Mục Tân Hồng sửng sốt dừng lại, nhìn sắc mặt âm trầm của Nguyên Sách mà đột nhiên rùng mình một cái, cảm giác được không khí tứ phía đang lạnh dần, một cỗ sát khí lạnh lẽo đang tràn ngập trong phòng.
Sắc mặt Mục Tân Hồng nghiêm lại, chậm rãi giơ tay ấn lên đao ở eo, giương mắt quét về phía gian trong.
Ánh mắt Nguyên Sách nhìn chung quanh đột nhiên ngừng lại, giơ tay cầm lấy một cái bình sứ con đặt trên giá trang trí, lại vung tay lên, ném mạnh nó vào bình phong sơn thuỷ.
Bùm một tiếng, bình sứ vỡ thành năm bảy mảnh, bình phong sơn thuỷ cũng run rẩy đổ sập xuống năm xẻ bảy.
Sau bình phong, thiếu nữ đang đứng nghiêng người tựa lưng vào giường La Hán giật mình kêu lên một tiếng sợ hãi, nhìn đầy đất hỗn độn, ngây ngốc ngẩng đầu lên, đối diện với ánh mắt sóng ngầm mãnh liệt của Nguyên Sách.

Lông tơ toàn thân Mục Tân Hồng nháy mắt dựng ngược, nhìn vị Quận chúa vốn nên đã rời đi trước mặt, lại nhớ tới cái câu muốn mạng người của mình vừa nãy, liền nghiêng đầu nhìn về phía người bên cạnh —— Nguyên Sách nhìn chăm chú vào Khương Trĩ Y, đáy mắt lộ rõ sát ý có thể thấy được..

Chương 13: Chương 13

"Ngươi ở chỗ này làm gì ——"
Nghiêng về một bên bình phong, Nguyên Sách lạnh mắt nhìn chằm chằm nàng.
Cơn buồn ngủ mới vừa rời khi Khương Trĩ Y ở trên giường thoáng chốc bay đâu mất.
Trước mắt, người đứng đây rõ ràng là ý trung nhân trước nay đều đối đãi nàng hết sức ôn nhu, nhưng trong nháy mắt này, Khương Trĩ Y lại cảm giác chính mình giống bị một con ác lang xa lạ nhìn thẳng, cơn ớn lạnh bò dọc sống lưng, xung quanh đều là hơi thở nguy hiểm ngập tràn.
Nàng mới vừa bừng tỉnh từ trong giấc mơ, còn chưa kịp hoàn hồn, chỉ là còn chậm chạp chưa hồi đáp, người đối diện đã giống như không còn nhẫn nại, đầu ủng vừa nhấc lên, dẫm mạnh xuống tấm bình phong ngã chỏng chơ dưới đất, một chân đá văng cái bình sứ vỡ ban nãy đi.
Bang một tiếng giòn vang, cả người Khương Trĩ Y run lên, nàng che lỗ tai lại, mắt thấy hắn đi một bước hướng về phía trước, theo bản năng liền lùi lại về phía sâu, sau đầu gối đụng phải mép giường, ngã ngồi xuống trên cái giường La Hán đằng sau.
Nguyên Sách đứng yên trước giường rũ mắt xuống, tay đặt trên chuôi kiếm bên hông chậm rãi nắm lại.
Nhìn người trên giường đang ngẩng đầu để lộ cái cổ mảnh khảnh trắng như tuyết, hình như đã nhìn thấy trên làn da không tỳ vết kia bị lưỡi dao sắc bén cứa một đường đỏ thẫm, máu phun ra như suối ——
"Chàng hung dữ cái gì vậy, quá dọa người....." Khương Trĩ Y mở to đôi mắt kinh sợ mờ mịt, co rúm bả vai lại nhìn hắn.
Hình ảnh màu đỏ tươi trong mắt bỗng nhiên thối lui như thủy triều, tay Nguyên Sách đang rút kiếm chợt dừng lại.
Hắn —— hung dữ cái gì?
.....!Nhìn không ra sao?

Khương Trĩ Y: "Làm gì.....!Chàng muốn cãi nhau với ta nữa sao?"
"....."
Giết nhiều người như vậy, đây là lần đầu tiên kiếm cũng rút ra mà lại bị người nghĩ là tới cãi nhau.
Hiện tại nàng tốt nhất là đang giả ngu, nếu không trí thông minh hắn có thể bị vũ nhục, nhưng kiếm của hắn thì không thể.
"Cãi nhau?" Nguyên Sách nắm lấy chuôi kiếm, tức giận đến bật cười, gật gật đầu, "Cãi nhau....."
"Ta còn chưa có tìm chàng cãi nhau đâu, chàng còn dám đánh đòn phủ đầu....." Khương Trĩ Y bĩu môi, nói nói bỗng nhiên đứng dậy, ưỡn ngực chống nạnh lên, đi nhanh về hướng phía trước, "Được quá nha, tới đây, ta cũng đang tức giận không biết trút vào đâu đây!"
Nguyên Sách mang kiếm lui về phía sau một bước, hơi cúi đầu xuống.
Cái vóc dáng mới đứng đến xương bả vai hắn tức giận bước một bước, vậy mà phảng phất như muốn toả ra khí thế lấn áp hắn, nhưng khí thế như vậy xong, lại tự mình ủy khuất, bĩu môi làm ra vẻ muốn khóc?
.....!Mặt đỏ mặt trắng, toàn để một mình nàng diễn xong rồi.

Ngón tay cái Nguyên Sách ép chặt đầu kiếm, nhẫn nại nheo mắt lại:
"Ngươi còn giận? Ngươi có cái gì mà giận?"
"Sáng nay chàng nói một đống lời âm dương quái khí như vậy, sao ta lại có thể không tức giận chứ! Chàng nói rõ ràng cho ta, cái cô nương hôm nay chàng đón về đó, có phải là thân mật của chàng ở biên quan hay không?"
Nguyên Sách nhìn về hướng sương phòng phía Đông đằng kia, liếc mắt một cái, đuôi lông mày nhướng lên: "thì như thế nào?"
Khương Trĩ Y há hốc miệng, khó có thể tin mà nhìn hắn.
Thì như thế nào?
Hắn sao có thể phong khinh vân đạm mà nói ra lời không biết xấu hổ như thế.....
".....!Chàng....!chàng đúng là đứng núi này trông núi nọ, có mới nới cũ!"
"Có mới nới cũ, thì ít nhất phải có cũ trước đã, xin hỏi Quận chúa, ta cùng ngài thì có cái gì cũ ?"
Khương Trĩ Y nghẹn lời, đột nhiên cảm thấy một màn này có chút quen thuộc, giống như cái hôm nàng tao ngộ sơn phỉ rồi tỉnh lại trong quân doanh, nghe thấy hắn nói —— thần hắn phải có gì liên quan đến Quận chúa hay sao?

Lúc ấy trong doanh trướng còn người khác, nàng chỉ cho là hắn đang diễn trò che giấu tai mắt người, nhưng mới rồi Mục Tân Hồng nhìn thấy tình thế đã lui ra ngoài, giờ phút này trong phòng chỉ có hai người bọn họ.
Nàng sợ là không còn cái cớ gì để có thể lừa mình dối người.....
Chuyến này hắn hồi kinh chưa từng cho nàng sắc mặt tốt, mặc dù ở chỗ không người cũng một tiếng "Quận chúa", hai tiếng "Quận chúa", hoàn toàn không nhắc đến quá khứ của hai người, hoá ra chính là có người mới nên không muốn nhận người cũ đây mà!
Khương Trĩ Y run rẩy hít sâu một hơi, ghìm nước mắt vào trong đáy mắt, rồi mở mắt nhìn qua.
Vừa thoáng nhìn, bỗng nhiên thấy phía sau lưng hắn, trong đống mảnh sứ vỡ có một cái ngọc bội hình trăng khuyết đang nằm.
Ngọc bội được thắt nhiều tua rua xanh để trang trí, trên lớp bạch ngọc oánh nhuận thình lình có khắc một chữ "Y".
Như tóm được nhược điểm gì, Khương Trĩ Y bỗng dưng chỉ một ngón tay xuống mặt đất: "Chàng nói chúng ta không có cái gì cũ, vậy cái ngọc bội kia là cái gì?"
Nguyên Sách quay đầu lại, cúi đầu vừa thấy: "?"
Khương Trĩ Y đứng dậy nhặt lấy ngọc bội một phen, giơ lên đưa tới trước mắt hắn: "Đây là tín vật ta đã tặng cho chàng, chàng đừng hòng trở mặt không nhận!"
Cả ngày hát tuồng chưa đủ, còn tự mang thêm đạo cụ đến.

Nguyên Sách không kiên nhẫn nhắm mắt lại, thật sự hắn xem đủ kịch bản này rồi.

Cái nhau với người, còn mệt hơn giết người nữa.
"Tín vật tặng ta?" Nguyên Sách mở mắt ra, lấy cái ngọc bội từ trong tay nàng, sau đó trầm mặt xuống ném nó vào góc tường.
Leng keng một tiếng, ngọc bội nháy mắt cũng vỡ ra như cái bình sứ kia.
Nguyên Sách: "Vậy hiện tại ta ném đi rồi, Quận chúa vừa lòng chưa?"
Khương Trĩ Y ngơ ngẩn nhìn lại trên mặt đất, nhìn chằm chằm vào cái ngọc bội đã vỡ thành năm bảy miếng kia, không thể tưởng tượng mà nhìn chằm chằm nửa ngày, mới dám tin chuyện vừa xảy ra trong chớp mắt là gì.
Lòng nàng thoáng chốc chìm đến đáy cốc như mới từ trên cao ngã xuống, nước mắt Khương Trĩ Y nhịn hồi lâu đã chứa đầy đáy mắt, lưu chuyển mãi

không chảy xuống.
"Được....." Một lát sau, nàng từ từ quay đầu, hai mắt đẫm lệ mà nhìn hắn gật gật đầu, "Nếu như thế, từ hôm nay trở đi, chúng ta ân đoạn nghĩa tuyệt, không còn gặp lại!"
Nói xong, cũng không quay đầu lại mà xoay người khóc lóc chạy ra ngoài.
Trong thư phòng chợt an tĩnh lại.
Gân xanh trên thái dương Nguyên Sách nhảy thình thịch, ánh mắt đảo đống hỗn độn đầy đất, giơ tay hất vạt áo xuống.
Thanh Tùng vội vàng chạy vào: "Công tử, mới vừa rồi tiểu nhân bị hoa mắt sao? Quận chúa không phải đã sớm rời đi rồi sao, sao lại từ trong thư phòng chạy ra vậy....."
Lửa giận vừa mới ép xuống trong lòng Nguyên Sách liền cọ cọ mà xông thẳng lên đầu: "Ngươi hỏi ta?"
Trong lòng Thanh Tùng lộp bộp một chút, rút cổ cúi đầu.
"Một người lớn như vậy lẻn vào trong thư phòng, ngươi ở trong viện cả ngày mà hoàn toàn không biết gì cả, còn tới hỏi ta?"
Thanh Tùng cúi đầu cáo tội, vội vàng cầm lấy cây chổi đi thu diện cục diện rối rắm trên mặt đất, quét đến góc tường bỗng nhiên dừng lại.
"Ủa, đây không phải là ngọc bội của công tử sao?"
"Ngươi đang nói cái....." Nguyên Sách đang quay đầu đi chợt ngừng lại, "Ngươi nói cái gì?"
"À, tiểu nhân không phải nói ngài, là nói đại công tử!" Thanh Tùng chỉ chỉ trên mặt đất, "Đây hình như là ngọc bội mà đại công tử rất thích á....."
Nguyên Sách chậm rãi rũ mắt xuống, nhìn mấy miếng ngọc vỡ dưới đất, chần chờ một lát, chớp chớp mắt: "Ngươi lặp lại lần nữa?"
*

"Không sai, đây là khối ngọc bội kia của đại công tử!"
Một nén nhang sau, Thanh Tùng đứng bên cạnh án thư, mồ hôi đầy đầu mà ghép mấy mảnh ngọc vỡ kia thành hình, ngoại trừ mảnh vỡ có một chữ "Y" kia không biết rơi đi đâu tìm không thấy, cơ bản đã có thể nhìn ra nguyên dạng.
Mục Tân Hồng một bên trừng mắt đến to như chuông đồng: "Ngươi xác định?"
"Thiên chân vạn xác, tiểu nhân nhớ rất rành mạch, trước khi đại công tử xuất chinh khoảng nửa năm, ngài ấy thường xuyên ở nhà thưởng thức

khối ngọc bội này, tiểu nhân còn lấy làm kỳ quái, hỏi hắn nếu thích ngọc bội này như vậy, vì sao chưa bao giờ mang, đại công tử nói hắn suốt ngày đi ra ngoài chơi bời lêu lổng, nên mang ra ngoài dễ vỡ."
"Sau này đại công tử đi xuất chinh, khối ngọc bội này tiểu nhân chưa bao giờ nhìn thấy nữa, không nghĩ tới lại giấu trong bình sứ này, khó trách đại công tử không cho hạ nhân động vào đồ vật trên giá....."
Giọng nói rơi xuống, trong thư phòng đột nhiên lâm vào trầm mặc.
Trong căn phòng lặng ngắt như tờ, không khí tĩnh mịch như muốn đông lại.
Nguyên Sách vẫn ngồi trước thư án không nhúc nhích gì, không biết suy nghĩ cái gì, sau một lúc lâu, cũng chỉ thở dài một tiếng.
Thế nhân đều cho rằng Thẩm gia chỉ có một nhi tử, lại không biết mười tám năm trước, kỳ thật là một đôi song sinh nam tử đã được sinh ra ở Thẩm gia.
Chẳng qua mới vừa được sinh ra, đôi huynh đệ này liền bị ép chia lìa ——
Ca ca đặt tên là "Thẩm Nguyên Sách", là con trai độc nhất của Thẩm gia lưu tại Trường An, sống dưới mắt thiên hạ.
Đệ đệ lại bị bí mật đưa đi biên quan, vứt bỏ họ Thẩm, theo họ Nguyên của mẹ, lấy hai chữ "Nguyên Sách" làm tên, lớn lên ở một nơi tối tăm không ai biết.
Huynh đệ hai người mười mấy năm chưa từng gặp mặt.
Mãi đến ba năm trước đây, ca ca rời kinh đi biên quan.
Giữa đại mạc, ba năm gió cát, vị tướng quân trẻ tuổi vốn nên hiên ngang đứng dưới ánh sáng mặt trời, bảo vệ quốc gia, nhưng lại bị người ám toán ở sau lưng, chôn thân nơi cát vàng, ngay cả bia cũng không thể dựng lên.....
Một hồi chiến trận bất lợi, đổi lấy những cơn oán trách trên triều, một đời trên lưng ngựa vinh quang được xây bằng mồ hôi xương máu của Thẩm phụ liền bị hủy trong một sớm, toàn bộ Thẩm gia đều thành tội nhân thiên cổ.
Một bên là triều đình giáng tội, một bên là quân giặc nhân lúc loạn lạc mà tấn công, đệ đệ vẫn luôn ẩn nấp ở nơi tối tăm không thể không đi ra ánh sáng, phong tỏa tin ca ca bỏ mình, sắm vai ca ca sống sót sau đại nạn mà cầm lấy trường thương ——
Chỉ trong nửa năm, liền dẫn dắt Huyền Sách Quân từ trong nguy cơ tràn ngập đến phản kích từ tuyệt địa, đuổi hết đám giặc Bắc Yết ra khỏi Hà Tây, giết ngược làm cho quân địch không thể trở tay, đạp lên núi thây biển máu

và giết thẳng về vương thành của địch, đốt lửa thiêu vương lăng Bắc Yết, làm tứ hải khiếp sợ.
Tiếng mắng trong triều rốt cuộc mới ngừng nghỉ.
Chiến tranh kết thúc, đệ đệ lưng đeo huyết cừu của Thẩm gia, lấy thân phận ca ca về tới Trường An, bắt đầu xuống tay tính nợ.
.....
Nguyên Sách chậm rãi hoàn hồn lại từ trong hồi ức, nâng mắt lên, tầm mắt một lần nữa trở xuống khối ngọc bội được đặt trên thư án.
"cái ngọc bội này có cái gì không đúng sao....." Thấy Nguyên Sách cùng Mục Tân Hồng đồng thời nghiêm túc như lâm vào đại địch, Thanh Tùng run run rẩy rẩy hỏi.
Mục Tân Hồng nghiến răng nghiến lợi mà nhìn hắn: "Ngươi không phải nói, quận chúa cùng đại công tử đối đầu nhau, chết cũng không dừng sao!"
"Đúng vậy!" Thanh Tùng sửng sốt, vấn đề này, công tử cùng Mục tướng quân mấy ngày gần đây đã hỏi hắn không dưới ba lần, "Năm đó đại công tử cùng người đấu dế, con dế kia không cẩn thận nhảy lên trên người Quận chúa quận chúa trên người, dọa Quận chúa sợ hãi, thủ hạ của Quận chúa liền nghiền chết con dế kia.

Quận chúa bị kinh hãi, đại công tử đau lòng dế cưng, từ đấy liền kết thù sông núi.....!Tiểu nhân lúc ấy ở ngay đó chứ đâu, không ai hiểu ân oán của bọn họ bằng tiểu nhân!"
Mục Tân Hồng hận sắt không thành thép mà chỉ vào mũi hắn: "Ngươi hiểu? Vậy ngươi không biết khuê danh Quận chúa có chữ Y ?"
"Khuê danh của Quận chúa đâu phải thứ mà kẻ hèn như ta được biết....."
Miệng Thanh Tùng nhanh hợp đầu, đang ủy khuất liền đột nhiên ngậm miệng, quay đầu nhìn về phía ngọc bội nằm trên bàn, hít ngược một ngụm khí lạnh, "Cho nên ngọc bội này chẳng lẽ là Quận chúa cho đại công tử....."
Tín vật đính ước?!
Mục Tân Hồng oán hận vỗ đùi.
Cái tên Thanh Tùng này, còn nói là từ nhỏ đã đi theo đại công tử, không có cái gì về đại công tử mà không biết, không chỗ nào không hiểu.

Thêm nữa, ngày thiếu tướng quân chiến thắng trở về, Quận chúa đã đứng dưới trà lâu, chủ động khiêu khích ngay ngay trước mặt mọi người, lại tới

quân doanh lén lút gây hấn, thái độ đó xác thật giống như Thanh Tùng nói, ngay cả kế phu nhân của Thẩm gia cũng cho rằng quan hệ của đại công tử cùng Quận chúa là như thế ——
Bọn họ đã xác nhận rất nhiều lần, nên tất nhiên nhận định thái độ bất thường của Quận chúa gần đây là không có hảo ý.
Thanh Tùng: "Chuyện này không có khả năng.....!Sao có thể? Chẳng lẽ Quận chúa cùng đại công tử chỉ là giả làm đối thủ một mất một còn, kỳ thật lại là thân mật?"
Mục Tân Hồng: "Trước mắt còn có khả năng nào khác sao?"
Tuy vừa nghe liền thấy thực thái quá, nhưng Quận chúa gần đây trước mặt thì khiêu khích thiếu tướng quân, sau lưng lại cùng thiếu tướng quân khanh khanh ta ta, phiền thì có phiền đấy, nhưng cũng không có ý làm hại thiếu tướng quân ——
Nghĩ lại, cái đáp án này vậy mà có vẻ thập phần hợp lý.
Ngay cả chuyện đêm qua Quận chúa diễn kịch giả đáng thương để trà trộn vào Thẩm phủ, cũng được giải thích rõ ràng.
Lúc Thiếu tướng quân vừa hồi kinh, liền bận bịu rất nhiều công việc, phần lớn thời gian là tiến cung diện thánh, ngoài ra còn phải giao tiếp quân vụ với các quan trong triều, người phải tiếp xúc có ai không quan trọng hơn Quận chúa đầu, nên căn bản không để ý một nha đầu làm gì, nào biết suýt chút nữa lộ dấu vết ngay chỗ này!
Mục Tân Hồng nhìn về phía Nguyên Sách trầm mặc đã lâu, gãi gãi đầu: "Thiếu tướng quân, đầu do ti chức hôm nay lỗ mãng, đề ra miệng chuyện thân phận ngài, cũng không biết Quận chúa có nghe được hay không.

Nếu như nàng ta quay về nhà bình tĩnh suy nghĩ lại, phát hiện ngài có dị thường, vậy vị Quận chúa này có thể chính là ——"
"Chính là biến số lớn nhất trong kế hoạch của ta tại thành Trường An này." Nguyên Sách chậm rãi nói ra từng chữ, mắt vẫn nhìn ngọc bội kia.
Thanh Tùng: "Vậy, vậy hiện tại làm sao bây giờ?"
Mục Tân Hồng: "Hoặc là giết người diệt khẩu, hoặc là....."
—— nếu đã kế thừa thân phận của đại công tử, thì cũng chỉ có thể kế thừa luôn cả những thứ khác của đại công tử thôi..

Chương 14: Chương 14

Đường đã lên đèn, trong Dao Quang Các, Cốc Vũ cùng Tiểu Mãn nhìn người đang ngã vào trên giường mỹ nhân khóc lóc, liền luống cuống tay chân, đứng trước giường mà mắt lớn trừng mắt nhỏ.
Hôm nay sau khi dùng ngọ thiện ở Thẩm phủ xong, Thanh Tùng tam thôi tứ thỉnh mà luôn mồm tiễn khách theo lời căn dặn của công tử, Quận chúa phiền, liền bảo Tiểu Mãn mang mũ có rèm lên giả dạng thành nàng ra khỏi Thẩm phủ, còn nàng thì lặng lẽ ở lại, xem Thẩm Thiếu tướng quân rốt cuộc muốn mang cái cô nương gì về.
Trước khi Cốc Vũ cùng Tiểu Mãn đi đã ngàn dặn vạn dò, bảo quận chúa có việc nhất định phải phái người thông tri các nàng ta chạy qua, làm sao nghĩ đến Quận chúa lại tự mình khóc lóc chạy về!
Quận chúa ngày thường ra cửa không phải đi xe ngựa thì cũng đi kiệu, có thể không xuống đất liền không xuống đất, phải thương tâm đến mức nào mới có thể dùng chân đi đường chứ!
Trời lạnh buốt như thế này, Quận chúa chạy về đây với mũi và hai lỗ tai đỏ bừng, tiến vào phòng đã cất tiếng khóc lớn, nước mắt lau khô một hàng lại tiếp một hàng, lau còn không kịp.....
Đừng nói là thật sự bắt gian được nha?
"Quận chúa, xảy ra chuyện gì vậy?" Chờ Khương Trĩ Y khóc một hồi lâu, Cốc Vũ mới dám cẩn thận cúi người xuống hỏi.
"Hắn thay đổi.....!Hắn đã không còn là A Sách ca ca như trước nữa....."
" chỉ thấy người mới cười, đâu nghe người xưa khóc , trong sách nói đều là thật....."
"Hắn có người mới liền, liền định...," Khương Trĩ Y nước mắt lã chã hít nghẹn, muốn nói mà một hơi hít mãi không lên, suýt nữa chết ngất đi, "Hắn còn ngay trước mặt ta ném vỡ, ném vỡ tín vật đính ước ta tặng cho hắn ——"
Cốc Vũ kinh hãi: "Sao lại có thể như vậy chứ!"

Khương Trĩ Y run rẩy hít sâu một ngụm, nắm lấy vạt áo chính mình: "Hắn ném vỡ đâu phải là ngọc bội, mà là chính trái tim ta....."
Cốc Vũ vội vàng vuốt vuốt lưng cho nàng: "Quận chúa ngàn vạn lần đừng khóc hại thân mình, vì một tên phụ lòng thật không đáng giá!"
"Đúng vậy! Xem Thẩm Thiếu tướng quân nhân mô nhân dạng như thế, không nghĩ tới lại có thể ——" Tiểu Mãn không có bao nhiêu chữ trong đầu, không thể nói mấy lời dè bỉu văn chương cao thâm, nghẹn nửa ngày nghẹn ra một câu, " có thể không phải người như vậy!"
Cốc Vũ: "Đâu chỉ không phải người, quả thực, quả thực không bằng đồ vật!"
Một người tỳ nữ vội vàng từ bên ngoài tiến vào, một chân vừa ngừng ở ngạch cửa, liền kinh hồn táng đảm nhìn bên trong: "Vậy —— nếu như Thẩm Thiếu tướng quân không bằng đồ vật kia muốn gặp Quận chúa, Quận chúa thấy sao?"
Khương Trĩ Y hít nghẹn, ôm gương mặt hoa lê đái vũ chậm rãi từ trên giường bò lên: "......!Ngươi nói cái gì?"

"Thẩm Thiếu tướng quân tới phủ tìm ngài, hình như nói là có hiểu lầm gì đó với ngài, ngài xem?"
Giọt ngắn giọt dài trên mặt Khương Trĩ Y tạm dừng một chút, sau đó lại tiếp tục rơi xuống, trong đầu loé lên khuôn mặt hung thần ác sát kia, còn có cánh tay quyết tuyệt ném ngọc bội đi.
"Hiểu lầm? Hiểu lầm lớn nhất của ta cùng hắn chính là ta cho rằng hắn không giống những tên phụ lòng lang vừa công thành danh toại, liền vứt bỏ vợ cả!"
Cốc Vũ: "Đúng rồi! Chân trước đuổi Quận chúa chúng ta ra cửa, sau lưng nói cái gì hiểu lầm chứ? Xem Quận chúa chúng ta là gì, muốn đuổi thì đuổi muốn kêu thì kêu sao?"
"Nhưng Thẩm Thiếu tướng quân hiện tại còn đang chờ trước cổng, nhìn vẻ mặt khổ đại cừu thâm....."
Khương Trĩ Y sửng sốt, tức khí phì cười.
"Hắn còn khổ đại cừu thâm cái gì, kẻ khi dễ người không phải là hắn sao, mặt đỏ mặt trắng toàn để một mình hắn hát hết rồi....." Khương Trĩ Y chùi chùi nước mắt, tức giận đến khóc cũng không muốn khóc nữa, "Ngọc nát tình đoạn, tình cảm của ta và hắn ngay từ một khắc hắn quăng vỡ ngọc bội đã chấm dứt, để hắn với thân mật mới của hắn thiên trường địa cửu đi

thôi!"
*
Đêm khuya, đèn đuốc trong thư phòng Thẩm phủ sáng trưng, Nguyên Sách mặt đen như đất ngồi trước án thư, một tay cầm một cây nhíp, một tay cầm cái muỗng gỗ còn đang dính bong bóng keo, gắt gao nhìn chằm chằm mấy mảnh ngọc vỡ trước mặt.
Hắn dính chút keo lên cạnh mảnh ngọc, dùng nhíp khép hai mảnh ngọc vỡ lại, kẹp cố định một lát, thấy dính rồi, lại kẹp lên một mảnh nữa, lặp lại động tác.....
Lạch cạch một cái, hai mảnh lúc đầu bung keo.
"....."
Không biết lần thứ mấy hắn đào tường Tây đắp tường Đông, cuối cùng Nguyên Sách cũng mướt mồhôi nhìn đồvật trong tay.
Mục Tân Hồng cùng Thanh Tùng đang lui lui quỳ trên mặt đất nghe rẹt một tiếng, ngẩng đầu nhìn lại, liền thấy Nguyên Sách nới lỏng vạt áo, đẩy ghế đứng dậy đi đến phía trước cửa sổ, phủi phủi hai tay dính đầy keo.
Mục Tân Hồng: "Thiếu tướng quân, ngài đi nghỉ ngơi đi, chờ ti chức tìm được mảnh ngọc vỡ còn thiếu kia sẽ dán lại cho ngài."
Thanh Tùng: "Ngọc này mong manh lắm, dán lại nhưng nếu động mạnh cũng sẽ vỡ ra nữa mà thôi, hay là đi thỉnh ngọc sư đến sửa đi?"
Mục Tân Hồng hung hăng trừng hắn một cái: "Tín vật là thứ tư mật như vậy, lúc trước đại công tử ngàn phòng vạn phòng, ngay cả ngươi cũng phòng, hiện giờ ngươi lại muốn náo loạn cho mọi người đều biết?"

Thanh Tùng vốn đang thương tâm vì chính mình chẳng hay biết gì, liền thấp thấp à một tiếng, chùi chùi hoa mắt, quỳ nằm sấp xuống tiếp tục sờ soạng trên mặt đất tìm kiếm mảnh ngọc vỡ có chữ "Y".
"Ai.....!Đều do ta hôm nay ăn gan hùm mật gấu, vậy mà dám đi đuổi Quận chúa, đây nhất định là báo ứng ông trời giành cho ta....."
Mục Tân Hồng đấm đấm bàn chân đã tê rần, dùng đầu gối dịch đi dịch lại một chốc, đổi địa điểm tìm mảnh ngọc: "Nếu đúng theo ngươi nói như vậy, lúc trước ta càng không thiếu giúp đỡ thiếu tướng quân tống cổ Quận chúa, báo ứng lên ta sợ là nhiều hơn ngươi nhiều!"
Hai người mới vừa nói xong, chợt thấy lưng hơi lạnh một trận, vừa chuyển đầu, liền thấy là Nguyên Sách âm trầm nhìn lại đây.
.....! Cũng đúng, hai người bọn họ phân cao thấp gì chỗ này chứ, nếu nói

đến chuyện gặp báo ứng, nếu thiếu tướng quân đứng nhì, còn ai có thể đứng nhất?
Nguyên Sách đứng ở trước cửa sổ thông khí một lát, ninh mi quay đầu lại, một ngón tay chỉ lên mớ ngọc vỡ kia: "Có bắt buộc là nhất định phải lăn lộn cái thứ này?"
Hiện giờ việc cấp bách không phải là giải thích rõ ràng cùng Quận chúa chuyện "thân mật mới" kia sao, đừng để cho Quận chúa sau khi bình tĩnh lại, liền thanh tỉnh phát hiện ra không phải "Tình lang thay đổi lòng", mà là "Tình lang thay đổi người".
Nhưng trước mắt Quận chúa đóng cửa không gặp, nói cái gì ngọc nát tình đoạn, có lẽ vấn đề mấu chốt liền ở chỗ ngọc bội này.
Thanh Tùng: "Trước mắt nếu không có ngọc bội này làm nước cờ đầu dỗ Quận chúa nguôi giận, sợ là ngay cả cơ hội giải thích cũng không có....."
Nguyên Sách nhắm mắt, chuyển qua hướng Mục Tân Hồng: "Ngươi không phải đã cưới nương tử nhiều năm rồi sao? Ngay cả chuyện dỗ dành.....!Ngươi có biện pháp gì khác không?"
Mục Tân Hồng: "Ta đường đường là nam nhi bảy thước, sao lại có chuyện đi dỗ nữ nhân!"
Đuôi lông mày Nguyên Sách khẽ nhướng lên một cách nguy hiểm.
"Ta....." Mục Tân Hồng ho nhẹ một tiếng, chỉ chỉ đầu gối đang đặt trên mặt đất dưới chân mình, "Ta chỉ trực tiếp quỳ xuống trước mặt nàng thôi."
"....."
"Nếu không được nữa thì ——"
"?"

Mục Tân Hồng khó xử mà vò đầu bứt tai, nhìn thiếu trướng quân trước mắt còn chưa cập quan, từ xoang mũi mơ hồ khịt ra một câu: "Thì làm mấy chuyện ân ân.....!Ái ái....."
"....."
Nguyên Sách xoay người đi, có lẽ do gió đêm đông quá lạnh, hắn giơ tay kéo vạt áo mình lại chặt thêm một chút.
Thanh Tùng mặt đỏ tai hồng nhỏ giọng nói thầm: "Như vậy không tốt lắm đâu, tín vật cũng có rồi, Quận chúa cùng đại công tử hẳn là đã tư định chung thân, tính lên thì Quận chúa chính là quả tẩu của công tử, làm vậy không phải không còn nhân luân sao....."

Mục Tân Hồng: "Vậy ngươi nói làm sao bây giờ!"
"Nếu thật sự không sửa được thứ này, hay là lấy thứ khác dỗ cho Quận chúa vui vẻ? Trước đây không lâu vừa vặn là sinh thần của Quận chúa, tiểu nhân nghe nói lúc ấy có rất nhiều công tử thế gia tới cửa tặng lễ."
"Chuyện tặng lễ hoặc là tặng thứ người ta thiếu, hoặc thứ người ta thích, Quận chúa muốn gió được gió muốn mưa được mưa, có thể thiếu cái gì chứ? Còn thứ mà nàng ta thích khẳng định đều là bảo bối quý báu, trong một chốc đi chỗ nào tìm đây? Mà có tìm được cũng chưa chắc bằng lễ vật của đám công tử thế gia giàu có của cải chất đống kia."
Thanh Tùng tự hỏi một lát, đột nhiên hai mắt tỏa sáng đập bàn một cái: "Vậy tặng cái gì đặc biệt đi! Tặng cái gì mà đám công tử thế gia không có, chỉ có công tử chúng ta mới có thể có!"
*
Sáng sớm hôm sau, trong tẩm điện ở Dao Quang Các, Khương Trĩ Y một đầu tóc đen rối bời, hai mắt sưng như hai quả hạch đào dựa ngồi ở trên giường, hữu khí vô lực tuỳ ý Tiểu Mãn dúi chén ngọc vào tay, súc miệng rồi uống một ấm trà an ủi.
Tối hôm qua cả đêm đều trằn trọc mãi đến bình minh, thật vất vả ngủ được một lát, vậy mà lại mơ thấy mình ở Thẩm phủ bắt gian.
Trong mộng, nàng trốn ở bên ngoài sương phòng trong Thẩm phủ, nhìn vào bên trong không thấy rõ mặt nữ nhân đang rúc vào lồng ngực A Sách ca ca, chỉ nghe nàng ta khóc sướt mướt nói: "Chàng vì thiếp mà đuổi Quận chúa đi, hiện giờ thiếp lại như tu hú chiếm tổ, nhất định đắc tội nàng ta nhiều lắm, thiếp rất sợ hãi....."
Ngay sau đó, giọng nam quen thuộc kia lại ôn nhu nói: "Sao lại kêu là tu hú chiếm chỗ chứ? Nàng ta mới chính là tu hú, còn đôi ta mới là đôi chim hỉ thước, không có gì phải sợ, ta liền đi xử lý nàng ta cho xong."
Trong mộng, nàng còn chưa kịp hiểu rõ hai từ "xử lý" này là cái gì, thì một ánh kiếm bạc sáng loé lên đã xông thẳng đến trước mặt mình!
Sau tiếng thét chói tai, nàng vừa mở mắt, liền thấy khuôn mặt hoảng sợ của Cốc Vũ cùng Tiểu Mãn.....
Mãi đến giờ phút này, Khương Trĩ Y vẫn còn sợ hãi vuốt vuốt ngực, chưa phục hồi tinh thần lại.
Nếu chỉ là giấc mộng thì thôi, nhưng trong mộng, khi ánh sáng của thanh kiếm hiện lên, thì cảm giác ớn lạnh bò đầy lưng của nàng thật giống hệt như hôm qua ở thư phòng, khi bị cặp mắt lạnh lẽo tàn nhẫn kia nhìn thẳng

vào.
Đó giống như.....!Là một loại sát ý.
Chẳng lẽ hôm qua hắn cũng muốn giết nàng.....
"Quận chúa đừng sợ, mộng đều là ngược lại với thực tại thôi." Tiểu Mãn an ủi nàng.

Cốc Vũ: "Đúng vậy, ngài chính là Quận chúa đương triều, cho dù Thẩm Thiếu tướng quân có người mới, cũng không dám hạ sát thủ với ngài đâu!"
Vừa dứt lời, một tỳ nữ dẫn mấy ma ma già đi đến: "Quận chúa, Thẩm Thiếu tướng quân phái người đưa tới một rương đồ vật, nói là chút tâm ý tặng cho ngài."
Cốc Vũ: "Đó, ngài xem đi, Thẩm Thiếu tướng quân hôm qua đắc tội ngài như vậy, sốt ruột bồi thường còn không kịp đây!"
Sắc mặt Khương Trĩ Y khá hơn, trái tim treo cao chậm rãi hạ xuống, nhíu mày nâng mắt lên, nhìn nhìn cái rương gỗ cực lớn sau lưng tỳ nữ: "Có gì vậy?"
"Nô tỳ cũng không biết, Mục tướng quân làm chân chạy chỉ nói là kinh hỉ, ngài xem xong sẽ liền minh bạch."
"Kinh hỉ?" Khương Trĩ Y hừ lạnh một tiếng, "Trên đời này còn có cái gì có thể kinh hỉ được ta? Ta không xem!"
"Vậy nô tỳ liền bảo các mama khiêng ra ngoài."
Bốn mama già vừa nhấc đòn gánh lên một lần nữa, hít sâu một hơi, dồn khí đan điền, nâng cái rương lên một phen, từng bước một ì ạch hự hự khiêng đi ra ngoài.
Mấy vị mama già này đều là những nữ nhân cường tráng nhất trong viện, sức lực không thua nam tử, bốn người cùng nhau khiêng mà còn có vẻ cố hết sức như vậy, trong đó chứa cái gì nhỉ?
Khương Trĩ Y tò mò chớp chớp mắt: "Từ từ."
Các mama già xoay người tại chỗ, quay cái rương lại.
Khương Trĩ Y ngồi ở trên giường, từ trên cao nhìn xuống ngó ngó cái rương lớn kia.
Cũng không biết bao lâu rồi chưa có ai dám dùng hai chữ "Kinh hỉ" để hình dung lễ vật tặng nàng, nàng muốn nhìn xem, đến tột cùng là thứ gì mà lại nói năng cuồng vọng như thế.
Xem một cái thôi, cũng không trở ngại nàng tiếp tục cùng hắn ân đoạn nghĩa tuyệt.

Khương Trĩ Y miễn cưỡng hất hất cằm với thứ nằm trên mặt đất: "Bỏ chỗ này đi."
Các mama già theo tiếng bỏ cái rương xuống, lấy đòn gánh ra, lại mở khoá, sau đó cung kính lui xuống.
Khương Trĩ Y đắp Cốc Vũ cánh tay đi xuống giường đi, tới rồi cái rương trước, liếc cái rương gỗ giản dị kia một vòng, nhăn nhăn mày, nhéo nhéo khăn trong lòng bàn tay, cúi người xuống đẩy nắp rương ra.
Bang một tiếng, nắp rương mở ra, vô số ánh mắt chói mắt ập vào trước mặt, vài tiếng hít khí đồng thời vang lên, Cốc Vũ cùng Tiểu Mãn một trái một phải kéo Khương Trĩ Y liên tiếp lui vềsau ba bước!
Khương Trĩ Y kinh hồn chưa định, thở phì phò, run rẩy vươn ngón trỏ, chỉ vào cái rương lớn tràn đầy bảo kiếm kia: "......!Thấy chưa, hắn, hắn thật sự muốn giết ta!".

Chương 15: Chương 15

Phía Đông viện Thẩm phủ, Mục Tân Hồng từ Vĩnh Ân Hầu phủ trở về, eo đeo đao mà hỉ khí dương dương đi vào thư phòng, chắp tay làn quân lễ với người đang ngồi sau án thư kia, mới vừa há miệng, lại bị Nguyên Sách dựng bàn tay lên ngăn lại.
Mục Tân Hồng cảnh giác ngậm chặt miệng, dáo dác nhìn khắp nơi, không phát hiện trong phòng có ai khác, liền quay lại nhìn chăm chú phía trên ——
Hoá ra là cái ngọc bội kia vừa vặn đang tu sửa đến miếng cuối cùng, đúng lúc quan trọng nhất.
Kề bên án thư, Thanh Tùng ngừng thở mà nhìn chăm chăm cây nhíp trên tay Nguyên Sách, nó đang kẹp cái mảnh ngọc cuối cùng mà đêm qua hắn thật vất vả tìm kia được, Thanh Tùng thật sợ mình thở ra một hơi, liền thôi nát mảnh ngọc này.
Sau đó là một mảnh an tĩnh trong một khắc, keo khô, ngọc bội thành hình.
Đại công cáo thành.
Mục Tân Hồng vì chuyện này mà vui mừng trên mặt càng tăng lên.
Nguyên Sách nhìn miếng ngọc bội rạn nứt đủ đường trước mắt, thở dài một hơi, nhắm mắt lại dựa người vào lưng ghế, giơ tay xoa xoa sau cổ, hất cằm: "Nói."
Mục Tân Hồng: "Hồi bẩm thiếu tướng quân, lễ đã đưa đến, quả thực duỗi tay không đánh mặt cười, mở miệng không mắng người tặng lễ, người của Quận chúa đã khách khách khí khí nhận lấy!"
Đêm qua Thanh Tùng đề nghị tặng chút lễ vật đặc biệt mà những công tử thế gia kia lấy không ra, Mục Tân Hồng đột nhiên linh quang vụt sáng, nhớ lại lúc trước khi Quận chúa tới quân doanh tìm thiếu tướng quân, từng cảm thấy vô cùng hứng thú với bội kiếm của thiếu tướng quân ——
Bảo kiếm làm lễ vật, còn không đặc biệt sao?
Những công tử thế gia có thể tùy tiện lấy được bảo kiếm ra sao?

Cho dù có lấy ra được đi, thì có thể lấy ra cả một rương hay sao?
Một người muốn, một người có sẵn, đây còn không trời đất tạo nên một đôi!
Mục Tân Hồng vui vẻ giơ bàn tay lên nắm lại một cái: "Thiếu tướng quân yên tâm, một rương bảo kiếm tốt nhất này sẽ làm cho người khác hâm mộ tột cùng, nhất định có thể làm Quận chúa nguôi giận!"
Vừa dứt lời, tiểu binh được phái đi dọ thám trước cửa Vĩnh Ân Hầu chờ tin vội vàng chạy vội vào: "Báo ——!"
Nguyên Sách hơi nhướng mắt lên.
"Ta nói cái gì tới sẽ tới mà," Mục Tân Hồng vỗ đùi, "Có phải Quận chúa gởi thư muốn gặp thiếu tướng quân hay không?"
Tiểu binh kia đưa mắt nhìn Mục Tân Hồng đang đắc chí, ấp úng cúi đầu đầu: "Hồi bẩm thiếu tướng quân, tiểu nhân không chờ được tin Quận chúa, mà chờ được cái rương bảo kiếm kia của ngài bị người ta ném ra ngoài, cả hầu phủ đột nhiên giới nghiêm, canh giữ cẩn thận, kín như cái thùng sắt vậy, sợ là cả con ruồi cũng tránh không được tai mắt....."

"....."
Đêm khuya vắng vẻ, trong tẩm điện ở Dao Quang Các, Khương Trĩ Y mặc bộ trung y màu trắng dài, gục đầu ôm đầu gối ngồi ở trên giường, từ giờ Tuất vẫn không nhúc nhích ngồi đến mãi gần giờ Hợi.
Cốc Vũ ngồi một bên canh giữ thấy nàng chậm chạp chưa ngủ, cũng không dám lên tiếng thúc giục.
Sáng nay sau khi nhận được một rương kiếm kia, Quận chúa vừa tức giận lại vừa sợ hãi, nàng ta đã an ủi Quận chúa, nói người ta gửi một rương kiếm này ắt hẳn chỉ là nhắc nhở nàng đừng lại qua đó dây dưa quấy rầy, chỉ cần nàng cùng Thẩm Thiếu tướng quân từ đây đường ai nấy đi, nhất định là tường an không có việc gì.
Kết quả Quận chúa vừa nghe, ừ thì cũng không còn kinh hoảng, cũng không còn tức giận, nhưng lại biến thành dáng vẻ hiện tại này, cả ngày không rên một tiếng.
.....!Nàng ta cũng bó tay!
Cốc Vũ suy nghĩ cả đêm không biết nên làm như thế nào, cũng không nghĩ ra được biện pháp.

Bất chợt, trong không khí vô cùng nặng nề, một tiếng "meo..." chợt vang

kên giữa tẩm gian yên ắng.
Con mèo cưng kia của Quận chúa đột nhiên hướng ra ngoài cửa sổ kêu một tiếng.
"Suyt ——" Cốc Vũ vội tiến lên đi vuốt vuốt lông cho nó, "Uy Vũ ngoan, đừng có làm phiền Quận chúa."
"Meo, meo,meo ——" con mèo lại giãy giụa, rướng cổ kêu lớn hơn nữa, có làm thế nào cũng không giữ nó lại được.
"Quận chúa, có lẽ Uy Vũ đói bụng, nô tỳ mang nó đi ra ngoài trước....."
Đầu giường bên kia, Khương Trĩ Y rốt cuộc có chút động tĩnh, thần sắc nhàn nhạt nhìn qua: "Ngươi cũng đi ra ngoài luôn đi, đêm nay không cần thức canh."
"Tối nay làm sao có thể yên tâm để Quận chúa một mình....."
"Không phải ngươi đã nói sao, hắn sẽ không tới giết ta, bất quá cảnh cáo ta đừng lại đi phiền hắn mà thôi."
Cốc Vũ ủ rũ cúi đầu, tự biết hôm nay mình nói sai lời, làm chướng mắt Quận chúa, nhưng con mèo cưng trong lòng ngực lại dựng lông kêu không ngừng, đành phải mang nó vội vàng lui ra ngoài.
Khương Trĩ Y ngồi một mình ở trên giường, lại gác cằm về trên đầu gối, nhìn mấy đóán hoa thêu trên chăn.
Nhưng đang ngây người phát ngốc, thì đèn đuốc đang đốt trong phòng bỗng nhiên chợt lóe lên, tắt một ngọn.
Khương Trĩ Y sửng sốt quay đầu lại, theo hướng gió nhìn qua, phát hiện cửa sổ phía sau còn một cánh chưa đóng.

Xem hạ nhân làm việc này.
Miệng nàng mới mở được một nửa muốn gọi người, chợt nhớ tới mấy nô tỳ lúc này đang sẵn miệng câu an ủi phiền người, liền ngậm miệng lại, chân nhấc lên, tự mình xuống giường, mang giày đi qua.
Còn chưa đi đến phía trước cửa sổ, thì một luồng gió mạnh nghênh diện đánh tới, cửa sổ đột nhiên bị đẩy ra, một hắc ảnh không tiếng động nhảy vào phòng!
Khương Trĩ Y sợ tới mức ngẩn ngơ, một tiếng kêu sợ hãi mới vừa trôi đến bên miệng, thì ngay lập tức, người đã lắc mình một cái đến trước mặt nàng, bịt kín miệng nàng một phen!
Khương Trĩ Y bị xung lực bất thình lình đánh tới làm nàng suýt ngã, liền lảo đảo bước về sau vài bước, phía sau lưng dựa hẳn vào tường mới dừng

lại, lúc này mới hoảng hốt phản ứng lại, không phải là cửa sổ chưa đóng, mà là cửa sổ bị người cạy ra.....
Cữu cữu không phải nói cái kim ốc có thể chắn được cả chuỳ công thành hay sao?!
Khương Trĩ Y vừa kinh vừa hoảng mà ngẩng đầu lên, trong giây lát liền đối diện với một gương mặt quen thuộc.
Cơ hồ là trong nháy mắt, nàng theo bản năng nhẹ nhàng thở ra.
Nhưng sau một thoáng thả lỏng, dường như nhớ tới cái gì, nàng nhìn người một thân y phục dạ hành trước mặt, càng hoảng sợ mà trừng lớn mắt, bắt đầu giãy giụa.
Nguyên Sách một tay che miệng nàng lại, khác tay khác nhẹ nhàng bắt lấy, nhanh chóng tóm gọn được cả đôi cổ tay nàng, đầu gối cũng chặn về phía trước, giữ cố định được đôi chân nàng.
Chỉ trong nháy mắt, toàn thân Khương Trĩ Y đều như bị gông cùm xiềng xích nhốt lại, chỉ còn đôi mắt là có thể giãy giụa, liều mạng chớp hàng mi dài lên án ——
Nàng bất quá chỉ một mình ngồi ở nhà thương tâm, đâu có trở ngại gì hắn cùng thân mật mới đó của hắn chứ, vậy mà hắn cũng muốn tới nhổ cỏ tận gốc hay sao!
Cho dù không nhớ tới tình ý trong quá khứ, hắn thật sự ngay cả thân phận Quận chúa của nàng đều không cố kỵ hay sao!
Nhìn người trước mặt, đôi mắt như có thiên ngôn vạn ngữ, đầy đầu tóc đen đang lộn xộn xoã tung sau lưng, gương mặt ửng đỏ, thái dương mướt mồ hôi, từng hơi thở dốc mang theo nóng hổi lọt hết vào lòng bàn tay hắn, hơi thở Nguyên Sách hơi hơi căng thẳng, rũ mắt thấy khoảng cách giữa hai người, bên tai hắn thình lình vang lên giọng nói của Thanh Tùng ——
Quận chúa hẳn đã cùng đại công tử tư định chung thân, tính lên Quận chúa chính là quả tẩu của công tử, làm vậy không phải trái nhân luân hay sao.....
Rõ ràng chỉ là một chiêu khống chế địch tầm thường, nhưng lòng bàn tay hắn bỗng nhiên truyền đến vô số tia ngứa ngáy xuyên tim, ngón tay Nguyên Sách cuộn lại, nhìn chằm chằm người rồi chậm rãi lùi về sau, thấp giọng nói: "Nàng không gọi người, ta liền buông tay."
Trái tim Khương Trĩ Y nhảy thình thịch, khẩn trương nuốt nuốt nước miếng, nỗ lực làm mình bình tĩnh lại, gật gật đầu.
Nguyên Sách chậm rãi buông một bàn tay ra.

Khương Trĩ Y hít sâu một hơi, cánh môi hơi hé, nửa âm tiết cũng chưa phát ra ——
Thì bàn tay vừa buông ra lại quay về bịt lại một phen.
Khương Trĩ Y: "....."
Nguyên Sách: "....."
Bốn mắt nhìn nhau không nói gì, tiếng gió thổi vù vù ngoài cửa sổ cũng trùng hợp ngừng lại trong chốc lát đó.
Huynh trưởng hẳn có trông thấy, đây không phải là hắn cố ý mạo phạm, thật là bất đắc dĩ mới làm.
Nguyên Sách âm trầm thở ra một hơi, nhẹ nhàng chậc một tiếng: "Thôi, vậy nàng cứ như thế này mà nghe ta nói đi."
Khương Trĩ Y đáp lễ hắn bằng một ánh mắt bực bội.
Chuyện tới nước này rồi, giữa nàng và hắn còn cái gì mà nói?
Nguyên Sách liếc mắt, nhìn chằm chằm một bên tường ấp ủ một lát, không quá tình nguyện mà mở miệng: "Hôm qua người ta đón về phủ, là phó tướng của ta ở biên quan."
Khương Trĩ Y ngẩn người, ánh mắt sửng sốt lại chấn động lên —— ngươi vậy mà cùng phó tướng cặp với nhau?!
Nguyên Sách: "Nam phó tướng."
—— nam ngươi cũng không buông tha!
Sắc mặt Nguyên Sách trầm xuống, từ kẽ răng rít ra một câu: "Chỉ là phó tướng, không phải thân mật."
Ánh mắt Khương Trĩ Y nhẹ nhàng lập loè một chút, lại nhăn mi, từ xoang mũi khì ra một hơi giận dỗi không tin —— ngươi lừa tiểu hài tử ba tuổi hả!
Nguyên Sách nhắm mắt lại một lát để hồi phục chút nhẫn nại, sau đó khi mở mắt ra một lần nữa, nhìn nhìn tay mình rồi buông tay đang cố định hai cổ tay nàng ra, bắt lấy cánh tay nàng nhấc lên, kéo nó bỏ vào trên thắt lưng mình.
Mắt thấy tay mình bị hắn nhét vào đai lưng hắn, dường như có một ngọn lửa cọ cọ chạy từ gót chân lên đến đỉnh đầu, Khương Trĩ Y hoảng loạn mở to mắt, ngón tay liều mạng rút về.
Làm gì vậy?
Đã có thân mật mới, vậy mà còn muốn cùng nàng có quan hệ xác thịt!
Đây là xem nàng là ai chứ ——
Nhưng khi đầu ngón tay chạm được một góc cứng ngắc, bàn tay đang vặn vẹo của Khương Trĩ Y liền dừng lại, nghi hoặc nâng mắt lên.

Nguyên Sách: "Lấy đi."
Khương Trĩ Y thử chạm vào đồ vật kia, do dự chớp chớp mắt, sau đó sờ soạng hai bên cạnh.

"......!Chớ có sờ." Tay Nguyên Sách bóp cổ tay nàng một cái, đáy mắt đè xuống một ngọn lửa, "Lấy ra đi."
Hung dữ cái gì chứ, hiện tại là ai không đủ tay để dùng?
Khương Trĩ Y trừng mắt liếc hắn một cái, rút cái đồ vật cứng ngắc kia ra, cúi đầu vừa nhìn, thật đúng là khối ngọc bội hình trăng non có chữ "Y" kia. Chỉ là tuy được miễn cưỡng ghép lại thành hình, nhưng trên ngọc bội lại đã đầy vết nứt, đã không còn oánh nhuận không tì vết như cũ nữa.
Nhìn nhìn, ánh mắt Khương Trĩ Y ảm đạm xuống, lông mi nhẹ nhàng chớp, chớp một cái tiếp theo thì liền có giọt nước mắt trào ra tới.
"....." Tay Nguyên Sách đang nắm cổ tay người hơi chần chờ, buông lỏng.
Người trước mặt trong tay nắm chặt ngọc bội, một đôi mắt sưng đỏ chưa tiêu hơi buông xuống, nhìn chằm chằm chữ "Y" được ghép từ năm bảy mảnh kia, đôi mắt ngấn lệ chớp động, lại quật cường không để nước mắt rơi xuống, nhìn có vài phần đáng thương.....
Dù sao cũng là do hắn dưới danh huynh trưởng ném vỡ tín vật mà huynh trưởng hẳn coi là trân bảo ——
Nguyên Sách nghiêng đầu nhìn màn trời đen nhánh ngoài cửa sổ, há miệng thở dài một hơi, sau đó ho nhẹ một tiếng: "Được rồi, sửa xong rồi, đừng khóc nữa."
Khương Trĩ Y mắt lóng lánh nước ngẩng đầu lên: "Sửa xong thì có ích lợi gì? Ngươi sửa được cái ngọc bội này, có sửa được trái tim ta không!"
"....."
"Từ xưa, gương vỡ khó lành, vết nứt đã có, mặc dù miễn cưỡng ghép lại, cũng đã không phải là mặt gương kia.....!Ta biết, A Sách ca ca của ta đã sớm không còn nữa....."
Giữa mày Nguyên Sách nhảy dựng, ánh mắt sắc nhọn chợt quét xuống.
Khương Trĩ Y tựa hồ căn bản không chú ý thần sắc hắn đang biến ảo, nàng hãy còn nắm chặt ngọc bội trong lòng bàn tay, nhắm mắt lại, quyết tuyệt quay đầu đi: "Ta coi như hắn đã chết trận sa trường, hiện giờ trở về là người khác, ngươi đi đi! Còn không đi, thân mật mới của ngươi chờ sẽ sốt ruột....."
"....."

Hắn cũng không dư thừa thời gian dây dưa nói qua nói lại ở chỗ này. "Được, vậy ta liền mang nàng đi gặp thân mật mới của ta".

Nguyên Sách hoạt động cổ, rồi đưa tay kéo tấm màn cửa kế bên qua, sau đó xoay người trước mặt mấy vòng, quấn vào trong tấm màn.
Khương Trĩ Y lảo đảo tại chỗ xoay hết ba vòng, nháy mắt bị bọc thành cái nhộng, lại thấy một tấm áo khoác chợt phủ lên đầu mình, trước mắt tối sầm lại, rồi trời đất quay cuồng một cái, người đã bị hắn giơ cánh tay khiêng lên vai.
"Ngươi, ngươi còn muốn mang ta đi gặp.....!Chẳng lẽ ngươi còn muốn ta cùng nàng ta làm tịnh đế song hoa cho ngươi hưởng phúc T`ênhân!"
Khương Trĩ Y quả thực không thể tin được những gì mình mới vừa nghe, tức giận đến mắt đầy sao xẹt, đôi chân khua khoắng giữa không trung muốn đá hắn, "Khương Trĩ Y ta đời này làm mẫu đơn, làm nguyệt quý, làm hải đường, cũng tuyệt đối không làm hoa tịnh đế——".

Chương 16: Chương 16

Thẩm phủ, Đông viện, Nguyên Sách khiêng "con nhộng" trên vai bước vào cửa viện, một đường đi thẳng về hướng bên trong, Thanh Tùng hổn hển chạy phía trước dọn đường, trong miệng cứ âm thầm rầm rì phi lễ chớ nhìn, phi lễ chớ nhìn, vừa chạy vừa đuổi mấy tên hạ nhân đang gác đêm toàn bộ chạy về dãy nhà sau.

Khương Trĩ Y ghé vào trên vai Nguyên Sách, mặt cứ đập vào lưng hắn đến muốn nôn, dùng chân đá hắn thì chỉ thấy đau chân, thân thể nàng giờ chỉ còn mỗi cái miệng thở hồng hộc là có thể ngoan cường chống cự:

".....!Phu, hôn phu, hôn phu của Khương Trĩ Y ta, há có thể là thứ phong lưu chân trong chân ngoài.....!Cái, cái ngày tháng tỷ tỷ muội muội thờ, thờ chung chồng gì đó, ta tuyệt đối không chịu đựng được! Cuộc đời này nếu không thể nhất sinh nhất thế song nhân, thà rằng nhất sinh nhất thế cô đơn một mình....."

Nói tới đây, tựa như nhận ra cái câu nhất sinh nhất thế cô đơn một mình kia không khỏi quá thê lương, cái đầu đang ngúc ngoắc dưới tấm áo khoác khẽ lắc lắc, sửa miệng: "Ta cũng không phải là không có ngươi không được, không có ngươi liền muốn sống cô độc sống quãng đời còn lại.....!Toàn thành Trường An này có bao nhiêu tuấn nhi lang tâm duyệt với ta, gia tộc cũng phú khả địch quốc, diện mạo mạo so với Phan An, cầm kỳ thư họa, thơ từ ca phú, mọi thứ đều tinh thông, ta chọn ai mà không được....."

Áo khoác dày như vậy cũng không lấn át được tiếng lải nhải ồn ào này. Bàn tay còn lại đang rảnh rỗi của Nguyên Sách khẽ giơ lên, xoa xoa lỗ tai sắp đóng kén của mình, dưới chân như có gió mà bước nhanh hơn trên hành lang, đẩy cửa sương phòng ra đi vào, lại bỏ con nhộng trên vai xuống, gỡ lớp kén tằm bên ngoài ra.

Trước mắt chợt khôi phục ánh sáng, Khương Trĩ Y đầu óc choáng váng mà quơ tay tìm điểm tựa, bắt lấy trụ giường khó khăn lắm mới đứng vững,

vừa qua khỏi trận hoa mắt, liền nhìn Nguyên Sách há miệng ——
Đầu bỗng nhiên bị hắn xoay nhẹ qua hướng phía trước.
Trên giường, hình ảnh một nam tử trung niên mặt trắng như tờ giấy, ấn đường xanh đen, nằm giống như tử thi bỗng chốc lọt vào mắt.
Khương Trĩ Y vừa cúi đầu nhìn thấy đã sợ tới mức hồn phi phách tán, vội vàng buông trụ giường ra, nhảy đến phía sau lưng Nguyên Sách.
Nguyên Sách quay đầu lại, nhìn về phía người tay vỗ ngực, kinh hồn chưa định: "Thấy rõ chưa? Thân mật của ta."
Khương Trĩ Y chớp mắt nhẹ hai cái, thở sâu mấy hơi cho bình tĩnh, mang theo vài phần hồ nghi, một lần nữa dò đầu ra nhìn về hướng trên giường, nhìn thấy bàn tay nhăn nheo lại gầy trơ xương như bó củi khô, không khỏi lại nín thở thêm lần nữa.
Nhìn người này bất quá chừng ba bốn mươi tuổi, lại có bàn tay như người sắp chết thế kia, thật khó mà tưởng tượng được dưới chăn là một thân thể gầy yếu trơ xương đến mức nào.....
Lưng Khương Trĩ Y chợt nổi lên cơn ớn lạnh, rùng mình một cái vội vàng thu hồi ánh mắt, áp xuống kinh ngạc, ngửa đầu hỏi: "Hắn là....."
"Nửa năm trước bị người Bắc Yết phục kích, vì ——" Nguyên Sách chợt ngừng lại.
"Hả?"
Nguyên Sách quay đầu, nhìn chằm chằm gương mặt tiều tuỵ trên giường kia, nhẹ nhàng cong một bên khoé miệng: "Vì bảo hộ ta nên bị trọng thương, thành hoạt tử nhân, chỉ có thể dựa vào thuốc để treo một hơi."
Khương Trĩ Y lúc này mới hậu tri hậu giác trong sương phòng này có mùi thuốc dày đặc, trong đó còn hỗn tạp một tia thôi thối nói không rõ.

Càng chú ý ngửi, dạ dày càng cảm thấy không khoẻ, Khương Trĩ Y nhịn không được che mũi, lại ý thức được động tác này không ổn, liền rụt tay trên mũi lại, lấm lét quan sát Nguyên Sách.
Nguyên Sách tựa hồ vẫn chưa để ý, hắn khoanh tay quay người lại, chắn giữa nàng và chiếc giường: "Đội ngũ Huyền Sách Quân vào kinh đã chia thành hai đội, một đội vì hộ tống hắn mà hôm qua vừa đến đây, tất cả ký lục thông qua đều được ghi chép lại ở cổng thành rõ ràng, nếu nàng còn hoài nghi ta có cái thân mật gì nữa, có thể đi tra thử xem."
Nói như vậy, lúc nãy hắn nói chuyện nam phó tướng đều là thật sự.....?
Khương Trĩ Y còn chưa kịp nghĩ ra có nên tin hay không, vừa nhắc mắt

lên, liền bắt gặp ánh mắt hắn từ trên cao nhìn xuống, liền nhăn mi lại nói: "Ngươi nói gì vậy, nói như thể ta đây vô cớ gây rối vậy.....!Rõ ràng người nói là thân mật cũng là ngươi, hiện tại cũng là ngươi sửa miệng, sao ta biết phải tin cái nào!"
"Ta nói là thân mật của ta khi nào?" Nguyên Sách nhướng mày.
".....! Ngươi bớt bới lông tìm vết, soi từng câu chữ đi!" Khương Trĩ Y tức giận đến mặt đỏ lên, "Cho dù chuyện thân mật không phải chính miệng ngươi nhận, nhưng ngọc bội kia đích xác là do chính ngươi ném vỡ, ngươi giải thích như thế nào?"
Trong sương phòng rơi vào trầm mặc.

Thanh Tùng luôn chờ ở ngoài cửa nhịn không được cũng đổ mồ hôi trán thay công tử nhà mình.
Nói đúng nha, chuyện đó nên giải thích như thế nào, Đại La Kim Tiên có tới cũng vô pháp giải thích!
Nghe công tử bị hỏi đến á khẩu không trả lời được, Thanh Tùng lo sợ bất an, vừa nhấc đầu lên, thấy Nguyên Sách giơ chân lùi lại rất chiến thuật, sau đó lạnh mặt bước ra khỏi sương phòng, đi về hướng thư phòng bên đầu kia.
Lại nhìn vào trong một cái, Quận chúa cao cao tại thượng dùng ngón tay ngọc nhỏ dài chỉ vào bóng dáng công tử nhà hắn, không thể tưởng tượng đến mức thất khiếu sắp bốc khói: ".....!Hắn cứ như vậy liền đi rồi?"
Thanh Tùng vội vàng tiến lên giải thích: "Quận chúa, công tử ắt cảm thấy sương phòng này không sạch sẽ, sợ bẩn mắt ngài, mời ngài đi thư phòng tâm sự, thỉnh ngài, thỉnh....."
Khương Trĩ Y xụ mặt, vung tay hất áo khoác ngoài, đi theo hướng bên kia.
Có thể kéo dài được một khắc thì tốt một khắc, có lẽ công tử sẽ nghĩ ra được chủ ý, Thanh Tùng một đường cúi đầu khom lưng giơ gương mặt tươi cười nói lời hay, không ngờ Quận chúa vừa tiến vào thư phòng, sắc mặt lại càng khó coi.
Khương Trĩ Y mím chặt môi, đứng ở ngạch cửa, tầm mắt chậm rãi đảo qua bày trí quen thuộc bên trong ——
Giá đồ cổ thiếu một cái bình sứ.

Cái bình phong suýt nữa đập bể đầu nàng.
Trên tường là hai chữ "Tĩnh Vô".

Mỗi thứ đều là bằng chứng cho chuyện hắn đãi nàng lãnh đạm.
Lại nhìn nhìn người giờ phút này đưa lưng về phía ra vào, khoanh tay đứng ở phía trước cửa sổ không rên một tiếng, Khương Trĩ Y thất vọng tột đỉnh mà lắc lắc đầu: "Thôi, ngươi cũng không cần giải thích.....!Tóm lại, ngươi ném vỡ tín vật là thật, hồi kinh đến nay hơn nửa tháng đối đãi ta lạnh như băng cũng là thật, cho dù không có thân mật khác, ngươi cũng đã thay đổi!"
Hai tay Nguyên Sách chắp ở sau lưng khẽ vuốt ngón cái, như nghĩ ra được cái gì, hắn quay người lại nhìn về phía Khương Trĩ Y, hừ cười một tiếng: "Ta thay đổi? Ta còn nghi ngờ là nàng thay đổi.

Nếu không lạnh nhạt với nàng một phen, làm sao có thể thử được nàng, người đi qua rừng tùng xanh ngát có phiến lá nào dính thân hay không?"
"Thử ta cái gì?" Khương Trĩ Y một ngốc, "Ta đi rừng tùng khi nào....."
Ánh mắt thẩm phán của Nguyên Sách dừng ở trên người nàng, lại phẩy tay về hướng Thanh Tùng: "Lấy danh mục quà tặng sinh thần năm nay của Quận chúa tới đây."
Thanh Tùng cũng sửng sốt, ngay sau đó liền dạ dạ hai tiếng, quay đầu qua giá sách, lấy ra một quyển sổ cuốn thật dày giao lên tay Nguyên Sách.
—— Cái danh mục này là thông tin tình báo mà Mục tướng quân vơ vét được, dùng để nghiên cứu hai ngày nay nên tặng cho Quận chúa quà gì.
Nguyên Sách một tay cầm đế quyển sổ cuốn, hất hất cằm: "Bắt đầu đọc từ đầu."
Thanh Tùng nhìn mắt không hiểu ra sao quận chúa, do dự mà kéo mép quyển ra, đi tìm cái phần "Đầu" kia.
Lại kéo, lại kéo, tiếp tục kéo.....!Thanh Tùng một đường kéo, một đường từ đầu này thư phòng đi đến đầu kia, khi chạm vào vách tường không thể đi nữa, liền quẹo vòng trở về.....
Đến khi Khương Trĩ Y hết sức nghẹn họng nhìn trân trối, thì quyển sổ cuốn thật dài rốt cuộc cũng kéo đến đầu.
Thanh Tùng tằng hắng một tiếng, ra vẻ đoan chính, rướn cổ cất cao giọng đọc: "Đại công tử Vương gia, một đôi ngọc như ý mỡ dê ——! Tứ công tử Lý gia, vòng tay trân châu men gốm cùng một cái gối tựa lưng thêu hoa mẫu đơn như ý, mười sáu thất lụa mềm màu xanh da trời của Hà Nam ——!"

Khương Trĩ Y: "....."

"Nhị công tử Triệu gia, một mặt trướng khung ngà voi có thêu điểu văn và hoa cỏ ——!"
"Tam công tử Trương gia, một bộ trà gốm có hoa văn hoa cỏ viền ngọc lưu li xanh ——!"
"Thất công tử Chu gia, hai bộ quạt thêu hình bướm lưu luyến hoa của Tô Châu, bàn cờ vây gỗ tử đàn với con cờ ngọc lưu li xanh trắng——!"
.....
Trong tiếng báo lễ lảnh lót, ánh mắt Nguyên Sách nhìn người đối diện càng ngày càng áp bách, mãi cho đến khi Khương Trĩ Y bị nhìn đến chịu không nổi, xoay đầu đi như né tránh.
Nhưng mới vừa né, lại cảm thấy mình không có gì sai, Khương Trĩ Y nhíu mi quay mắt lại, hất hất cằm: "Ngươi bớt làm trò đi, ta qua cái sinh thần, nhận chút hạ lễ thì có gì chứ!"
Cái gì lụa mềm gì gì cũng chỉ dùng làm màn cửa cổ, gối như ý gì cũng bất quá gác gác chân, có rất nhiều thứ đều bỏ vào nhà kho không thấy mặt trời!
Nguyên Sách khinh phiêu phiêu liếc nàng: "Ta chinh chiến bên ngoài, đừng nói cô nương, ngay cả thỏ hoang săn được cũng không có tâm tư xem là con đực hay con cái, nàng lại ở kinh thành chúng tinh củng nguyệt, cùng mấy công tử thế gia kia ngươi tới ta đi, không hề có ý tị hiềm, nàng nói xem vậy thì có gì không?"
Miệng Khương Trĩ Y vừa há ra liền nghẹn ở tại chỗ.
Lúc trước hình như nhất thời hứng khởi liền nhận lễ của mấy công tử thế gia đó, thật đúng là không nghĩ tới tị hiềm, nàng đối với hắn hắn rõ ràng là một lòng khẩn thiết, sao cố tình lại xem nhẹ điểm này nhỉ.....
Lại nói lúc sinh nàng cũng là lúc Huyền Sách Quân đã trên đường hồi kinh, sao Kinh Chập cũng không nhắc nhở nàng chút?
Nguyên Sách vung tay lên bảo Thanh Tùng thu hồi danh mục quà tặng, nhìn thẳng vào người trước mặt không lời nào để nói.
Nói đến phân thượng này, hắn thật đúng là muốn thay huynh trưởng hỏi nàng ta rõ ràng một chút ——
Nguyên Sách khẽ cười một tiếng: "Không biết giữa mấy vị công tử này, vị nào là phú khả địch quốc, vị nào là diện mạo mạo như Phan An, vị nào là cầm kỳ thư họa thơ từ ca phú mọi thứ tinh thông?"
"....."
Khương Trĩ Y không nói gì.

Sau một lúc lâu, bực đến mức dậm chân: "Dù sao ta cũng không thẹn với lương tâm, nếu ta muốn sớm ba chiều bốn, muốn sống ngày tháng chúng tinh phủng nguyệt kia, hà tất còn ba ba đuổi theo sau ngươi lâu như vậy?"
"Cho nên ——" Nguyên Sách xốc xốc mí mắt, "Không thử thì làm thế nào biết?"

Khương Trĩ Y không thể hiểu được mà nhìn hắn, lật qua lật lại lời này ở trong đầu mấy lần, mới mơ hồ hiểu ra.
Chỉ vì trước khi nhập kinh, nghe nói nàng nhận lễ vật của mấy công tử thế gia kia, nên sau khi về đến nơi, hắn liền cố ý vắng vẻ nàng, muốn mượn chuyện này thử lòng nàng?!
Hoang đường!
Quả thực.....!Quá hoang đường!
Khương Trĩ Y vừa kinh lại ngốc, nhất thời cũng không biết nên tức hay nên cười, sắc mặt thoạt xanh thoạt trắng một trận: "Ngươi, ngươi vậy mà hoài nghi ta đến bây giờ....."
Thanh Tùng vội vàng lặng lẽ nháy mắt ra hiệu với Nguyên Sách ——
Sắp không dỗ được bây giờ, ngài mau nói câu gì dễ nghe đi!
Nguyên Sách nghiêng đầu nhìn phía ngoài cửa sổ, giống như ấp ủ câu gì không dễ ra miệng, sau một lúc lâu, mới nặng nề nhìn trăng non trên bầu trời, nói một hơi: "Ai kêu có người ——"
"Bế nguyệt tu hoa,"
"Trầm ngư lạc nhạn,"
"Thiên tư quốc sắc,"
"Phong hoa tuyệt đại,"
Khương Trĩ Y đột nhiên không kịp phòng ngừa mà sửng sốt, trái tim trong lòng ngực bùm bùm nhảy lên.
"Đi đến chỗ nào cũng chọc người chú mục, làm người nhớ thương ——chứ?" Nguyên Sách chậm rãi quay đầu lại, cách một trượng, thiếu nữ mặt hạnh má đào đỏ bừng mặt lên, sờ sờ bên tai nóng hổi của mình.
Bốn mắt nhìn nhau, ánh nến trong phòng bỗng dưng lay lắt, không khí bình tĩnh đột nhiên giũ ra một làn sóng gợn.
Một chớp mắt qua đi, hai người một người nhìn trời một người nhìn đất, đồng thời dời mắt đi.
Nguyên Sách thấp giọng khụ một tiếng: "Nói ngắn lại ——"

Khương Trĩ Y lặng lẽ dựng lỗ tai lên.
"Sau khi quan sát suốt đoạn thời gian này, ta đã tin tưởng nàng sơ tâm chưa đổi ——" Nguyên Sách khoanh tay lại, nhướng nhướng mi lên, "Khương Trĩ Y, chúc mừng nàng đã thông qua khảo nghiệm của ta.".

Chương 17: Chương 17

Đêm khuya, Khương Trĩ Y mang theo một bụng không lời gì để nói về tới Dao Quang Các.
Vừa vào cửa, thấy hai tỳ nữ ghé vào noãn các ngủ đến vui sướng tràn trề, không để ý đến chuyện bên ngoài, cảm giác không lời gì để nói trong lòng càng tăng thêm một ít.
Hồi tưởng lại mới vừa rồi khi một đường cùng Nguyên Sách trở về, cả hai nhìn nhau không nói gì, Khương Trĩ Y đi xuyên qua noãn các vào tẩm gian, cởi áo khoác ngoài ra, đầu ngã vào giường, tâm tình phức tạp mà nhìn lọng che trên đỉnh đầu, bên tai lại vang lên cái câu chúc mừng kia.
Cái gì kêu là chúc mừng nàng thông qua khảo nghiệm? Cho dù trước đây nàng hành sự có chỗ không ổn, chẳng lẽ không thể đường hoàng nghiêm túc hỏi rõ ràng, một hai phải dùng loại khảo nghiệm tổn thương lòng người như thế này? Khảo nghiệm thì thôi cũng được đi, nhưng sao tín vật cũng ném vỡ vậy?
Lòng người là thứ có thể tuỳ tiện muốn khảo nghiệm thì khảo nghiệm sao? Nếu không phải lòng nàng đủ chân thành, chân thành tha thiết, thuần túy, thâm tình, cứng cỏi.....!thì chả biết như thế nào.

Mà toàn tâm toàn ý như vậy rồi, còn suýt bị khảo nghiệm ra chân trong chân ngoài!
Ngẫm lại những uỷ khuất an uổng mình phải chịu suốt đoạn thời gian này, lại nghe cái câu chúc mừng nhẹ nhàng bâng quơ kia, trong óc bỗng có hai giọng nói cứ không ngừng chồng lên nhau.
Một giọng thì vô tâm không phổi, nói quá tốt rồi, đều là hiểu lầm thôi, A Sách ca ca không có thích người khác!
Một giọng thì giận sôi máu, nói nàng đường đường là Quận chúa, há có thể để cho hắn thẩm phán làm càn, không thể tha thứ!
Nghĩ nghĩ một lúc, không biết qua bao lâu, mệt mỏi mấy ngày nay liền

giống như ngọn núi lớn nặng nề đè xuống, Khương Trĩ Y nằm ở trên giường, mơ màng đã ngủ.
Một giấc ngủ này, tứ chi đều nặng như rót chì vậy, đầu cũng choáng váng như một bãi hỗn hão, mơ mơ màng màng, thân thể nhất thời lạnh đến rùng mình, nhất thời lại nóng đến miệng khô lưỡi khô.
Khi thức tỉnh lại, mí mắt nặng đến không thể mở ra được, chỉ nghe thấy một ít động tĩnh hỗn độn bên tai.
Tiếng bước chân, tiếng nói chuyện, tiếng chén dĩa khua nhau leng keng, chợt cao chợt thấp — —
"Đều do ta không tốt, đêm qua ta đáng ra phải mặc kệ Quận chúa mà kiên trì canh giữ ở nơi này mới đúng, làm hại Quận chúa nhiễm phong hàn không ai hay biết, nên mới sốt cao nghiêm trọng như vậy....."
"Nghe nói đại công tử vừa mới hết phong hàn, có thể ra khỏi phòng, sao lại đến phiên Quận chúa ngã xuống, thật giống như phương pháp cổ xưa kia nói, bên này giảm bên kia tăng, dương thịnh âm suy....."
"Nhưng phương pháp cổ xưa kia không phải đã sớm phá giải được rồi sao?"
"Chứ địa long cũng đốt đến ấm như vậy, đang yên đang lành, Quận chúa ở trong phòng sao lại bị cảm lạnh?"
Hai tỳ nữ mê tín tự mình dọa chính mình, làm người đang bệnh Khương Trĩ Y nghe mà sốt ruột.

Đừng lấy tên đại biểu ca đen đủi kia ra so sánh mà làm nàng ghê tởm, chẳng lẽ hai ngươi không nghĩ tới, ở thời điểm hai ngươi hô hô ngủ, Quận chúa các người đang vượt nóc, băng tường đón gió đêm trên thành Trường An?
Trong lòng nàng nghĩ, nhưng lại không có sức mở mắt nói chuyện, chỉ nghe bên cạnh có người ra ra vào vào, lần lượt đổi khăn ướt trên trán cho nàng.
Cũng không biết tới giờ nào rồi, khắp nơi đều yên tĩnh lại, không nghe thấy một chút tiếng vang.
Trong lúc nửa mộng nửa tỉnh, một cơn gió lạnh đánh úp lại, nàng lạnh đến cuộn tròn thân thể, sau đó liền cảm giác được mép giường chợt lún xuống, bàn tay ấm áp tay nhẹ nhàng sờ lên bên cổ nàng, xuyên qua màn tóc đen, lòng bàn tay có vết chai sạn bắt đầu xoa xoa bên tai nàng.
Vết chai thô ráp cọ qua làn da sau tai hơi mỏng, bởi vì động tác hết sức nhẹ nhàng nên không đau, ngược lại còn làm nàng hơi ngứa ngáy.

Nàng nhịn không được phát run một chút, ngón tay kia cũng hơi hơi ngưng động tác lại.
Một lát sau, một luồng nhiệt độ nóng nóng từ sau tai bắt đầu lan tràn ra, từng chút một thẩm thấu vào thân thể, chạy đi khắp người, chậm rãi đưa người lâng lâng như lên đám mây.
Đám mây lại dường như có một dòng suối nước nóng, sương mù hôi hổi, huân đến lỗ chân lông thật thư giãn, mồ hôi đẫm quần áo.
Nàng phảng phất như hóa thành một con cá ướt dầm dề, tung tăng bơi lội trong suối nước nóng, bơi càng lúc càng sâu, càng ngày càng nghẹn, thẳng đến lúc khó thở liền ngửa đầu, xông ra khỏi mặt nước ——
Khương Trĩ Y chậm rãi mở mắt ra, hơi thở hổn hển, mê mang nhìn lọng che trên đỉnh đầu mà chớp chớp mắt, giơ tay sờ sờ khuôn mặt ửng hồng, quay đầu nhìn lại.
Nửa đêm, trong tẩm điện, ngoại trừ tỳ nữ gác đêm ngủ say ở bên giường, không còn thân ảnh người khác.
Khương Trĩ Y khẽ liếm liếm môi, giữa không gian vô cùng yên tĩnh đó, lại nghe thấy trái tim một chút lại một chút, nhảy lên thình thịch.
*
Thời tiết âm u ba ngày, Khương Trĩ Y cũng nằm trên giường tĩnh dưỡng ba ngày, mãi đến chạng vạng ngày thứ ba, cơn sốt mới hoàn toàn hạ.
Liên tục mấy ngày ngủ đến mơ mơ tỉnh tỉnh chẳng phân biệt ngày đêm, lúc lên đèn, Khương Trĩ Y vừa tỉnh dậy từ cảm giác một ngày thật dài, liền được bọn tỳ nữ đỡ ngồi dậy, thấy cả người mình cứng đờ, xương cốt như đang đóng đinh vào nhau, muốn duỗi người cũng duỗi không ra.
Cốc Vũ cùng Tiểu Mãn một người bóp vai đấm lưng cho nàng, một người hầu hạ nàng rửa mặt.
Khương Trĩ Y giống như con rối gỗ giật dây mặc các nàng ta đùa nghịch, chờ thân thể khoan khoái chút, rốt cuộc đã có tinh thần hơn.
Hồi tưởng lại giấc mộng ướt dầm dề ba ngày nay, nàng làm như lơ đãng hỏi: "Mấy hôm nay vất vả các ngươi rồi, có ai tới thăm ta không?"
Tiểu Mãn: "Ngày hôm trước có đại công tử tới, nói mang theo chút thuốc hay giúp mình vượt phong hàn qua biếu, ngài yên tâm, bọn nô tỳ ngay cả cổng viện cũng chưa cho hắn tiến vào, đồ vật cũng tịch thu."
Cốc Vũ đụng nhẹ Tiểu Mãn một chút.
Nghe không ra Quận chúa đang muốn hỏi ai sao? Không có việc gì nói đến tên xúi quẩy họ Phương kia làm gì!

Khương Trĩ Y nhẹ nhàng à thanh: "Còn ai khác không?"
"Không có ai khác....."
Khương Trĩ Y mím môi, dựa vào gối tựa sau thắt lưng, cúi đầu không nói.
Cốc Vũ cùng Tiểu Mãn liếc nhau, đồng thời thả nhẹ động tác trên tay.
Cốc Vũ: "Quận chúa, nô tỳ chải sơ tóc cho ngài xong, liền hầu hạ ngài ngâm nước ấm nha?"
Khương Trĩ Y rũ mắt không hé răng.
Tiểu mãn: "Quận chúa ba ngày nay chỉ dùng chút thức ăn lỏng, bữa tối có gì muốn ăn hay không, nô tỳ bảo phòng bếp đi chuẩn bị?"
Vẫn không dỗ được người mở miệng.
Cốc Vũ đang suy tư xem nên nói tiếp cái gì, thì tay chải tóc đột nhiên dừng lại, "Ủa " một tiếng: "Sao phía sau tai Quận chúa bị đỏ lên hết vậy, thế này là làm sao vậy?"
*
Sau khi tắm rửa dùng cơm tối xong, Khương Trĩ Y ngồi trước bàn trang điểm, đẩy tóc ra, bảo hai tỳ nữ một trước một sau lấy một cái gương đồng đến, cẩn thận nhìn hai mảng đỏ nổi lên phía sau tai mình.
Mới vừa rồi khi Cốc Vũ phát hiện ra, ba người đều sợ không nhẹ, vội vàng kêu Y nữ tới xem là chuyện như thế nào.
Y nữ bật cười nói không phải Quận chúa bị hủy dung, là làn da của Quận chúa quá non mịn, khi chà ngải cứu lên sẽ để lại dấu vết, qua mấy ngày tự nhiên sẽ mất đi.
Vừa nghe, ba người sợ thì không sợ, nhưng lại ngốc ra ——
Cái gì ngải cứu chứ, có ai chà ngải cứu cho Quận chúa đâu?
Chiếu y sĩ nhìn dấu vết sâu cạn phán đoán, ngải cứu này còn không phải chỉ chà một lần, mà là ba ngày nay mỗi ngày đều có chà, nên mới làm cho Quận chúa đổ mồhôi thông máu, quá trình mắc bệnh cũng ngắn lại rất nhiều.
Nhưng mấy ngày gần đây bên giường Quận chúa lúc nào cũng có người, một khắc cũng chưa từng rời khỏi, mà tất cả tỳ nữ trong Dao Quang Các đều nói không biết việc này.
Cốc Vũ cùng Tiểu Mãn lại bắt đầu thần thần thao thao lên, những đáy lòng Khương Trĩ Y lại ẩn ẩn có đáp án.
Có thể ra vào Hầu phủ này như chỗ không người, cũng cũng chỉ có một người.

Cho nên, đó cũng không phải là mộng.....

Khương Trĩ Y chằm chằm vệt đỏ trong gương, dấu vết kia đột nhiên giống như bị dính nước, một đường lan ra đến bên tai, rồi lan lên gương mặt, thoạt nhìn giống như cơn sốt mới vừa hạ đã quay trở lại.
Ánh mắt Khương Trĩ Y nhẹ nhàng lập loè, nhanh chóng dời mắt đi.
Qua một lát, lại nhịn không được lặng lẽ quay lại nhìn trong gương, chạm đến dấu vết trên cổ mình.
Những xúc cảm đó đều là thật.
Hắn thật sự đã tới.
Còn chăm sóc nàng hẳn ba đêm.....
Hai tỳ nữ khiếp sợ mà nhìn khuôn mặt đã đỏ hồng của nàng, tay nâng gương đồng nãy giờ đã mỏi đến sắp không nâng nổi, làm gương trong tay cứ thỉnh thoảng run lên.
Khương Trĩ Y lấy lại tinh thần ho nhẹ một tiếng, phất phất tay: "Được rồi, đều đi xuống đi, đêm nay không cần gác nữa, bảo hộ vệ ngoài cửa phòng cũng lui ra ngoài sân luôn đi."
"Quận chúa, vậy....."
Khương Trĩ Y: "Nhiều người như vậy canh một mình ta, là ngại ta đi đứng quá tự nhiên sao?"
Hai tỳ nữ hổ thẹn mà lui ra ngoài.
Khương Trĩ Y vỗ vỗ gương mặt hơi nóng của mình, nhìn xem sắc trời, đứng dậy đi qua đi lại trong tẩm điện vài vòng, chốc lát đi đến bên cửa sổ nhìn một cái, chốc lát lại ngừng ở trước bàn nghiên cứu ánh nến, lăn lộn mệt mỏi rồi, liền trở lại trên giường nằm xuống.
Nằm không được trong chốc lát, lại lần nữa đứng dậy, soi gương đồng sửa sang lại áo ngủ và tóc.
Lại lần nữa trở lại trên giường, Khương Trĩ Y chọn một tư thế nằm đoan trang, lấy cho mình một cái chăn đẹp, đôi tay ưu nhã giao nhau đặt trước người, nhắm mắt lại.
Đồng hồ nước trôi qua từng chút một, đêm đã về khuya.
Ban ngày ngủ nhiều, giờ phút này Khương Trĩ Y không có chút buồn ngủ nào, nàng nhắm mắt đếm số, từ một đếm tới một trăm, lại từ một trăm đếm về một, không biết đếm tới lần thứ mấy rồi, trong lòng có chút chờ không được.
Chỗ cũng dọn xong rồi, không phải là không tới đó chứ.....

Đang muốn mở mắt ra nhìn sắc trời, bỗng nhiên một trận gió lạnh thổi tới, một tiếng cùm cụp vang lên.
Khương Trĩ Y mới vừa rồi còn mở to mắt liền lập tức nhắm tịt lại.
Trước cửa phòng, một thân ảnh lén lút vượt qua ngạch cửa, u mê mờ mịt mà nhìn người nằm trên giường ngủ say, nhếch môi cười, quay người lại lặng lẽ khép cửa.
Khuê phòng của Quận chúa quả nhiên là không giống mấy nơi pháo hoa làm người phát ngấy kia, ngay cả mùi hương cũng làm người phiêu phiêu dục tiên.....
Phương Tông Minh say mê hít sâu vào một hơi, rón ra rón rén đi vào bên trong.
Quỷ môn quan hắn cũng vừa đi một chuyến, mẫu thân bị nhốt rồi, một chút chỗ tốt cũng không vớt được, chẳng phải uổng phí đeo tội danh!
Tối nay không biết sao Dao Quang Các lại giảm phòng thủ, biểu muội xinh đẹp của hắn lại đang bệnh, một thân mảnh mai yếu đuối, đúng là thiên thời địa lợi nhân — —

Vừa nghĩ đến đây, đuôi mắt hắn khẽ liếc thấy cái gì chợt lóe, dường như là một bóng đen uyển chuyển nhẹ nhàng nhảy vào sau cửa sổ.
Bước chân Phương Tông Minh chợt dừng lại, chần chờ xoay đầu qua, nhìn chăm chú chỉ thấy hai chiếc ủng dưới tà áo choàng dài, tầm mắt chậm rãi hướng lên trên, thình lình đối diện với một cặp mắt đen láy âm trầm.
Sao đột nhiên lại có người tới!
Phương Tông Minh không tiếng động hít hà một hơi, cất bước định chạy, mới vừa giơ ra nửa chân liền ngừng lại.
Từ từ.....!Người tới từ sau cửa sổ?
Vậy còn không phải là người đồng đạo với hắn? Hôm nay là ngày đại hỉ gì vậy?
Phương Tông Minh xoay người, đứng tại chỗ, nhớ lại mới vừa rồi vội vàng liếc mắt một cái, nhìn thấy một gương mặt có điểm quen thuộc, lại có điểm xa lạ.
Quen thuộc chính là, người này hình như từng là đồng học với hắn ở thư viện, xa lạ chính là, hắn đã rất nhiều năm chưa từng nhìn thấy gương mặt này.
.....!Thẩm Nguyên Sách?!
Phương Tông Minh ngây người một cái, quay đầu vừa muốn xem lại,

người đã quỷ mị lắc mình một cái, tiếp theo đó, một thanh kiếm liền gác lên trên cổ hắn.
Phương Tông Minh cúi đầu vừa thấy, run run một cái, chân lẩy bẩy, tay giơ cao.
Đầu giường bên kia, Khương Trĩ Y nghe tiếng bước chân tới gần lại dừng lại, thật vất vả lại vang lên một tiếng, sau đó không còn âm thanh nào nữa, ưu nhã đang cố gắng gìn giữ thật giữ không nổi nữa, bèn chậm rãi hi hí mắt nhìn qua.
Vừa thấy, liền kêu lên một tiếng sợ hãi, ngồi bật dậy.
"A ——!"
Sao lại là cái tên dơ bẩn này!
Khương Trĩ Y kéo cao chăn một phen, run rẩy nhích người qua góc giường.
Phương Tông Minh quay đầu vừa thấy, lắp bắp nói: "Biểu biểu.....!Biểu muội đừng sợ! Cái tên Thẩm Nguyên Sách này, nửa đêm lẻn vào khuê phòng muội, không biết đánh cái chủ ý gì, để ta đối phó hắn!"
Mặt Khương Trĩ Y trắng bệch, không ngừng thở dốc: "Ngươi tới làm gì! Cút đi!"
Nguyên Sách cùng Phương Tông Minh đồng thời nhìn đối phương, liếc mắt một cái.
Phương Tông Minh cảnh giác nhìn nhìn chuôi kiếm còn chưa ra khỏi vỏ trước mắt, giơ một ngón tay chỉ Nguyên Sách: "Nghe thấy chưa? Biểu muội ta hỏi ngươi đó, ngươi tới làm gì!"
Kiếm trong tay Nguyên Sách chợt xoay một cái, đánh vào chỗ câu dây cạnh giường, màn trướng rào rạt rũ xuống, kiếm quay lại, chuôi kiếm đập một phát vào bụng nhỏ của Phương Tông Minh.
Phương Tông Minh há hốc mồm, đau đến không kêu ra nổi một tiếng mà liền mềm chân quỳ rạp xuống đất, nghe thấy trên đỉnh đầu truyền đến một âm thanh lạnh lẽo: "Nàng đang hỏi ngươi ——".

Chương 18: Chương 18

Khương Trĩ Y khẩn nắm chặt chăn trong tay, kinh hoàng rúc người ở góc giường.
Trước đây là nể mặt cữu cữu, nên nàng chưa xử lý gì với vị đại biểu ca ốm đau nằm trên giường này, ai ngờ cái tên xấu xa này không động đậy hơn nửa tháng, mới vừa có thể xuống đất, lại một ngày cũng không ngừng nghỉ, hiện giờ ngay cả sân viện của nàng cũng dám xông vào!
Nếu giờ phút này trong phòng chỉ có một mình nàng.....
Khương Trĩ Y lắc lắc đầu, cố gắng giũ bỏ những ý niệm đó đi, lại vỗ vỗ ngực lấy lại bình tĩnh, nhìn thân ảnh đeo kiếm đang đứng nói chuyện bên ngoài màn trướng, trái tim nhảy đến cổ họng lại an tĩnh một chút.
Trên mặt đất, Phương Tông Minh ôm bụng đau đến trước mắt biến thành màu đen, suýt nữa một hơi cũng thở không lên.

Hắn hoãn hoãn một chút, ôm một đầu mồ hôi lạnh nâng mắt lên tới, nhìn nhìn người đảo khách thành chủ trên đỉnh đầu, lại nhìn nhìn Khương Trĩ Y đang im lặng sau màn trướng tựa hồ ngầm đồng ý.
.....!Không phải chứ, đây không phải là phủ đệ của Phương gia bọn họ sao? Tên Thẩm Nguyên Sách này không phải đối thủ một mất một còn của nàng ta sao?!
Phương Tông Minh cong người ngồi dậy, miệng run rẩy muốn mắng ra tiếng.
Kiếm trong tay Nguyên Sách liền áp xuống một cái, thân kiếm còn trong vỏ nằm ngay hõm vai hắn.
Khắp bả vai cùng phía sau lưng tê rần, cái sống lưng của Phương Tông Minh vô luận như thế nào cũng thẳng không nổi.
Phương Tông Minh giống con gà con bị ép trên mặt đất, mặt đỏ cổ nổi gân xanh, chỉ còn mỗi cái đầu là có thể ngẩng lên: "Ta.....!Ta không phải là thấy Thẩm Nguyên Sách lén lút, nên mới đến đây bảo hộ an nguy cho biểu

muội hay sao? Sao biểu muội không hỏi xem hắn tới làm gì!"
Trong phòng trầm mặc một chốc.
"Ngươi nói đi!"
"Ngươi nói đi?"
Một chốc qua đi, hai giọng nói một cao một thấp cùng vang lên.
Nguyên Sách nghiêng đầu nhìn về phía giường.
Cách màn trướng màu vàng, hai ánh mắt lập tức giao hội, lại nhanh chóng rời đi.
Khương Trĩ Y nhẹ nhàng ho khan một tiếng, chậm rãi kéo chăn che mặt.
Giống nghe thấy cái kinh thiên kỳ văn gì, Phương Tông Minh trợn mắt há hốc mồm mà nhìn nhìn Nguyên Sách đang bễ nghễ đứng trên đỉnh đầu hắn, lại nhìn nhìn biểu muội đang thẹn thùng trên giường, trong óc bỗng nhiên như có một tiếng nổ vang lên!
.....!Đôi cẩu nam nữ này!

Hõm vai đột nhiên đau xót, Phương Tông Minh ai da một tiếng, nhe răng trợn mắt cong lưng lại.
Nguyên Sách cầm kiếm nghiêng nghiêng trong tay, dùng kiếm chỉ chỉ hắn: "Giữ miệng cho tốt, cút đi."
Phương Tông Minh liếc mắt nhìn thanh kiếm kia, lông tóc dựng đứng một mảnh, rốt cuộc cũng không dám nhìn thêm một cái, vội vã té ngã lộn nhào mà chạy đi ra ngoài.
Cửa phòng lạch cạch mở lại lạch cạch đóng, ánh nến lắc lư, tẩm điện nhất thời an tĩnh lại.
Khương Trĩ Y trốn trong chăn thở phào nhẹ nhõm một hơi thật dài.
Thở xong lại nhớ trong phòng còn có người, nhịn không được liền thả nhẹ hô hấp, khẩn trương dựng lỗ tai đi nghe động tĩnh.
Nghe xong nửa ngày, lại không nghe thấy một tia động tĩnh.
Người nên đi cũng đi rồi, người không nên đi không phải cũng đi luôn rồi chứ?
Nghĩ nghĩ, Khương Trĩ Y nghi hoặc chui ra khỏi chăn.
Lại thấy Nguyên Sách đứng ở cách đó hơn nửa trượng vẫn không nhúc nhích nhìn nàng, trong ánh mắt dường như lộ ra một ít cảm xúc cổ quái phức tạp.
Chỉ là đứng trước mặt người ngoài thừa nhận quan hệ của bọn họ, có phức tạp như vậy sao.....

Hay là nói ——
"Ngươi đừng lại nghĩ oan cho ta đi!" Khương Trĩ Y đột nhiên nhớ lại có một số người khi lật nợ cũ ra thì đáng sợ đến cỡ nào, "Loại người ghét cẩu ngại đó, nhìn một cái đều ghê tởm, không có can hệ gì với ta! Tối nay là ta để cửa cho chàng ——"
Nguyên Sách hơi cúi mi xuống, từ xoang mũi hừ ra tiếng: "Ta còn cần nàng để cửa?"
Khương Trĩ Y nghẹn lời, biết hắn bản lĩnh rồi, cách tấm trướng hầm hừ trừng mắt liếc hắn một cái.
"Ta không để cửa, thì là chàng trộm hương trộm ngọc, ta để cửa, đó là ngươi tình ta nguyện, sao có thể giống nhau....."
"....."
"Sao đánh giặc đánh đến khó hiểu phong tình như vậy chứ!"
Nguyên Sách lạnh mặt xoay người xách kiếm lên: "Tâm tình lý giải phong tình cũng có, xem ra hết bệnh rồi, ta đi đây."
"Ai!" Khương Trĩ Y dùng đầu gối bò tiến lên, kéo màn trướng, chui đầu ra tới, "Ta còn chưa có khỏi đâu!"
Nguyên Sách quay đầu, trong mắt đầy nghi vấn.
"Ta, đầu ta đau quá! Ta còn ho khan ——" Khương Trĩ Y ánh mắt lập loè che miệng ho khan vài tiếng, lại sờ sờ trán chính mình, "Nha, nóng quá, có phải ta bị sốt lại rồi hay không? Chàng mau sờ sờ xem."

Nguyên Sách rũ mắt liếc người, không thể tưởng tượng mà nghiêng nghiêng đầu.
Cái kỹ thuật diễn này, lúc trước nàng cùng hắn huynh trưởng hắn nói chuyện yêu đương, đến tột cùng là như thế nào mà toàn thành Trường An này không những không ai biết, còn đều cho rằng hai người bọn họ là đối thủ một mất một còn?
Thật là một kỳ tích.
Nguyên Sách cong ngón trỏ lại, đặt đốt ngón tay lên giữa mày nàng, ấn người đang ngồi trên giường lại trong màn trướng như mới vừa rồi ấn gà con: "Chưa khỏi thì nằm trở về."
"Ta nằm chàng liền không đi nữa sao?" Khương Trĩ Y ngửa đầu nhìn hắn, thấy hắn không nói lời nào, khẽ thở dài.
"Kỳ thật ta có hơi sợ mà....."
"Nếu tối nay chàng không có tới, hoặc là tới chậm một bước, không biết sẽ

phát sinh chuyện gì....."
"Quận chúa thì như thế nào, chung quy cũng chỉ là nữ tử yếu đuối ăn nhờ ở đậu, nếu đại biểu ca đánh bạo quay trở lại.....!Cho dù xong việc truy cứu, cho dù có giết hắn thì có tác dụng gì?"
Nguyên Sách mặt vô biểu tình mà nghe nàng nói lảm nhảm nửa ngày, quay người lại ngồi xuống mép phía chân giường của nàng, một tay cầm kiếm một tay đặt trên đầu gối, chỉ để cho nàng một cái ót.
Khương Trĩ Y chớp chớp mắt, bò đến mép giường: "Không đi nữa hở?"
Thấy hắn không nói lời nào, lại phồng má đi xem biểu tình của hắn: "Có phải không đi nữa hay không?"
Thanh âm phía sau nghe thánh thót như tiếng suối chảy, thanh triệt, lại mang theo chút giảo hoạt mừng thầm khi được toại nguyện.
Nguyên Sách lạnh giọng nhíu mày: "Còn không câm miệng thì liền đi."
Khương Trĩ Y à một tiếng, mím môi cười, cẳng chân đang hơi nhếch lên khẽ quơ quơ trên không trung, nàng nằm thẳng xuống kéo chăn, ti hí mắt nhìn bóng dáng đĩnh bạt của hắn cùng chuôi kiếm trong tay, an lòng một chút.
Tuy rằng vẫn còn hơi tức giận với cái khảo nghiệm vớ vẩn kia, nhưng nể tình hắn mấy hôm gần đây đêm nào cũng qua chăm sóc nàng, thật lòng muốn đền bù, cũng không phải không thể tha thứ cho hắn lần này.
Khương Trĩ Y cao hứng, đổi thành tư thế nằm nghiêng, hơi cúi đầu nhìn nhìn cái ót của hắn, đầu ngón tay khẽ gõ lộc cộc bên gối.
Tầm mắt nàng sáng quắc như ánh sao, sáng đến sắp phát ra ánh sáng được, mãnh liệt đến không thể làm ngơ.
Nguyên Sách hơi hơi hé miệng, lại lười đánh vỡ bình an đáng quý này, dứt khoát cầm kiếm nhắm mắt lại, chỉ xem như mình mù.
Sáp nến trên ngọn nến màu vàng nơi góc tường dần dần chảy đầy trản nhỏ, không biết hắn nhắm mắt dưỡng thần bao lâu, tia sáng mong manh phía sau ánh mắt kia dần dần mờ đi, mãi đến khi hoàn toàn biến mất.
Cả phòng chỉ còn tiếng hít thở đều đều.
Nguyên Sách quay đầu lại, cách tấm màn trướng mông lung nhìn mặt người trên giường đang ngủ say.

So với bộ dáng không thoải mái ninh mi nhăn mũi mấy đêm trước, tối nay đã mềm mại hơn rất nhiều, khóe môi hơi hơi cong, không biết đang cao hứng cái gì.

Làm được đến nước này, cũng coi như đủ bồi tội với huynh trưởng.
Nguyên Sách căng đầu gối đứng dậy, hoạt động gân cốt, cất kiếm vào eo, không tiếng động đi đến sau cửa sổ, đẩy cửa sổ ra.
Sắp đến khi xoay người phóng qua, bên tai lại bỗng dưng vang lên tiếng lẩm bẩm ban nãy ——
Nếu đại biểu ca đánh bạo quay trở lại.....!Cho dù xong việc truy cứu, cho dù có giết hắn thì có tác dụng gì?
Ngừng lại một chốc, Nguyên Sách lại quay đầu nhìn về phía giường, giữa mày nhiu nhíu, thu tay lại.
Đêm dài đã qua quá nửa, trăng lên giữa trời, nửa nén nhang sau, trên nóc nhà Dao Quang Các.
Thiếu niên một thân y phục dạ hành đang đứng thẳng người trên nóc nhà, khoanh tay đứng ở dưới ánh trăng, lẳng lặng quan sát cả sân viện.
Bốn phía Đông, Tây, Nam, Bắc, đại môn, nhị môn, cửa nách, cửa ngăn, hành lang, gian giữa, nhà thuỷ tạ, rừng trúc ——
Bỏ qua chuyện một bộ phận hộ vệ đêm nay bị điều đi không nói, kết cấu cùng canh phòng của cái viện này cũng là cho đẹp chứ không xài được, chỗ nào cũng thấy có sơ suất.
Khó trách tên ngu xuẩn kia có thể lợi dụng sơ hở tiến vào.
Vạt áo theo gió bay phất phơ, Nguyên Sách vuốt vuốt lòng bàn tay, trong đầu thực mau phác họa ra một bản vẽ.
Phải dời cái cây cổ thụ ngoài tường kia.
Phải gia cố cửa sổ.
Phải chia nhân thủ ra, để bọn họ gác theo ca và không được gác cùng thời gian cố định trong các ngày.....
Bỗng nhiên "Phanh" một tiếng giòn vang từ tẩm điện dưới chân truyền đến.
Nét mực đang vẽ rõ ràng trong đầu dường như ngừng lại, mí mắt Nguyên Sách vừa nhấc lên, thả người từ trên nóc nhà nhảy xuống, đẩy cửa mà vào một phen.
Tẩm điện, cái chén sứ trên bàn nhỏ gần mép giường bị quét xuống đất, người trên giường thở gấp ngồi ở chỗ kia, hoảng sợ nhìn ra cửa sổ, dường như mới từ cơn ác mộng nào đó thức tỉnh.
Vừa quay đầu qua thấy hắn, vẻ mặt ngơ ngẩn chưa phục hồi tinh thần lại, nhưng vẫn theo bản năng co rút về góc giường.
Mãi cho đến khi hắn đi đến trước giường, vén màn trướng lên, nàng mới

hình nhận ra hắn, ánh mắt chợt lóe, đột nhiên nhào lên trước, ôm vòng lấy eo hắn một phen.
Câu hỏi của Nguyên Sách đến bên miệng liền bị cánh tay ngọc quấn lấy này làm cho nghẹn lại, tay đang vén màn trướng lẫn thân thể đều cứng đờ, chậm rãi cúi đầu.
Người trong lòng ngực vừa ôm lấy hắn liền bật khóc: "Làm ta sợ muốn chết! Chàng đi đâu....."
"Không phải đã nói nếu ta im miệng chàng liền không đi sao, sao lại gạt người như thế chứ?"
Nguyên Sách: "Ta ——"
"Ta đâu có nói đùa với chàng, ta thật sự rất sợ hãi mà....."
"Cữu cữu không có ở đây, ta một mình ở trong phủ, một người thân cũng không có....."

Khương Trĩ Y thút tha thút thít, nức na nức nở, không biết suy nghĩ đã chạy tới đâu rồi, nàng nâng một đôi mắt lã chã nước mắt lên: "Có phải chàng còn chuyện gì khác lừa ta hay không?"
"?"
"Nói không có thân mật, có phải cũng là gạt ta hay không....."
"Nói không có thay lòng đổi dạ, có phải cũng là gạt ta?"
"....."
Nợ cũ cũng có thể lật ra như vậy?
Nàng nằm một cái ác mộng, vậy công sức hắn bốn ngày bốn đêm nay đều thành hoang phí?
.....!Đây rốt cuộc là ác mộng của ai?
Lệ ướt cả chăn, mắt thấy y phục dạ hành đen của mình cũng bị nước mắt nhuộm mất một chỗ thành màu đậm, dưới đáy lòng Nguyên Sách xẹt qua một nghi vấn ấp ủ đã lâu ——
Huynh trưởng rốt cuộc thích cái túi hay khóc này ở chỗ nào chứ?
Thích nàng vênh mặt hất hàm sai khiến, thích nàng ngang ngược vô lý, thích nàng lảm nhảm, thích nàng phiền toái?
Nguyên Sách cúi đầu, tức đến phì cười một tiếng: "Nàng nói có đạo lý chút được không?Nếu ta đi rồi, thì hiện tại người nàng đang ôm....." Chính là ai?
"Chàng mới nên nói có đạo lý! Nếu không phải chàng thay lòng đổi dạ, thì ta đã khóc thành như vậy, chàng không ôm ta thì thôi ——" Khương Trĩ Y

nhìn tay hắn rũ bên người, "Sao còn giống như muốn đánh ta.....?"
Nguyên Sách nghiêng đầu về một bên, bàn tay nắm chặt không biết khi nào bỗng dưng buông lỏng.
Lúc quay mắt nhìn lại, liền thấy người hai mắt doanh doanh đẫm lệ mà nhìn hắn, giống đang như nhìn một tên khốn bội tình bạc nghĩa.
Cửa phòng mới vừa rồi không kịp đóng đã để cơn gió đêm luồng vào, phất động màn trướng, trong một chốc, dải lụa mỏng từ từ phiêu đãng làm mê mắt người.
Nguyên Sách chớp chớp mắt, tay rũ bên người chậm rãi nâng lên, từng chút một nâng đến giữa không trung, rồi ngừng ở phía sau lưng nàng.
Khương Trĩ Y quay đầu nhìn nhìn tay hắn, lại giương mắt nhìn hắn.
Đối diện với ánh mắt bất mãn cùng thúc giục của nàng, Nguyên Sách hơi nghiêng đầu đi, bàn tay cũng hạ xuống một tấc, rồi hơi vuốt nhẹ lên mái tóc đen xoã sau lưng nàng.
Không biết sao, trong chớp mắt này hắn bỗng nhiên nhớ đến cái dải tơ lụa thuỷ linh kia mà hắn chưa bao giờ dùng tới.
"Còn một bàn tay nữa đâu?"
Một bàn tay khác cũng vòng qua hướng còn lại, phủ lên tóc sau lưng nàng.
"Ôm chặt một chút!" Khương Trĩ Y xiết thật chặt cánh tay ôm sau eo hắn.
Giống bị thủy triều mềm mại xô đẩy, Nguyên Sách nín thở một hơi, hầu kết nhẹ nhàng lăn lộn, giương mắt nhìn hư không, chậm rãi xiết chặt hai tay, ôm nàng vào lòng..

Chương 19: Chương 19

Bình minh ngày hôm sau, Khương Trĩ Y bị một tiếng gọi "Quận chúa" đánh thức, mơ mơ màng màng mở mắt ra, thấy Cốc Vũ khom người trước mép giường nàng, cách đó không xa, Tiểu Mãn đang quét tước cái chén sứ đêm qua khi nàng kinh mộng đã đánh vỡ.
Trong phòng đã không có thân ảnh Nguyên Sách.
Khương Trĩ Y chớp chớp mắt, hồi tưởng lại ký ức cuối cùng của đêm qua ——
Hình như là nàng ôm hắn không buông tay, không biết ôm bao lâu, khóc đến mệt mỏi liền ngủ.
Sau đó, thì hình như chả còn mộng mị gì nữa.
.....!Vậy hắn đi khi nào?
Cốc Vũ: "Quận chúa, Thẩm Thiếu tướng quân mới rời đi từ hai khắc trước."
Khoé môi Khương Trĩ Y cong lên: "Tính ra, hắn không nuốt lời."
—— khó trách trước khi Thẩm Thiếu tướng quân đi còn làm dáng vẻ kia, như là bực bội đợi không nổi quận chúa tỉnh lại, cố ý rời đi ngay trước mặt nàng ta cùng Tiểu Mãn, phảng phất như muốn các nàng làm chứng vậy.
Cốc Vũ nghĩ nghĩ, lại móc từ trong tay áo ra một tấm bản vẽ: "Thẩm Thiếu tướng quân còn để lại cái này, nói viện này của chúng ta phòng vệ đều sơ hở, phải sửa lại theo bản vẽ này đi."
Khương Trĩ Y từ trên giường bò dậy, nhận lấy xem.
Trên mặt giấy Tuyên Thành trắng phau là một bức vẽ Dao Quang Các từ trên nhìn xuống, nét mực mới tinh, còn chưa khô hẳn, tuy bút hoạ không phải quá xuất sắc, nhưng mỗi một cánh cửa, cửa sổ, mỗi vị trí đều thập phần rõ ràng tường minh, giống như bản đồ bố phòng quân sự vậy.
Hoá ra đêm qua hắn biến mất không thấy là do đi làm cái này.....
Cốc Vũ: "Nhưng mà Quận chúa, nếu chúng ta bố trí phòng vệ lại như vậy, thì Thẩm Thiếu tướng quân còn đi vào được sao?"

"Ngươi có thấy ai đào hố chôn chính mình chưa? Còn không phải là vì phòng ——" nhắc tới cái tên dơ bẩn kia, Khương Trĩ Y nháy mắt không còn gương mặt tươi cười, "Đại biểu ca bên kia có động tĩnh gì không?"
"Có lẽ là vì sợ ngài vấn tội, đại công tử sáng sớm liền ra phủ."
"Nhìn chằm chằm đi, người vừa hồi phủ liền nói cho ta."
"Vậy hôm nay Quận chúa không đi ủng hộ công chúa Bảo Gia sao? Nô tỳ mới vừa rồi đánh thức ngài, là muốn nhắc ngài sắp đến giờ rồi."
Khương Trĩ Y lúc này mới nhớ lại, thật là nàng bệnh một trận liền quên hết ngày tháng.
Tuy vào Đông nàng thường đóng cửa ít ra ngoài, nhưng thiếp mời lại chưa từng ngừng nghỉ, những quý nữ thế gia đó, ai mở Tuyết yến, ai mở tiệc thưởng mai, ai chủ trì dạo hồ băng, dù biết rất rõ nàng ghét gió lạnh không muốn ra ngoài chơi, nhưng khi tổ chức yến tiệc đều đưa thiệp mời đến xem như tôn trọng.
Nàng cũng không xem mấy chuyện này là chuyện lớn gì, thiệp mời xếp thành núi cũng không xem một cái, duy chỉ mỗi Bảo Gia a tỷ là nàng cố ý dặn tỳ nữ giữ kỹ rồi nhắc nhở nàng tham dự.
"Tửu lầu của tỷ ấy là hôm nay khai trương?" Khương Trĩ Y nhìn ánh mắt trời sáng rọi ngoài cửa sổ, tạm thời vứt cái tên đen đủi kia ra sau đầu, "Vậy mau trang điểm cho ta đi."
*
Một canh giờ sau, chợ phía tây.
Xuyên qua mấy tiệm hàng rong san sát, người đến người đi từ đầu đường đến cuối đường, xe ngựa dừng lại trước một mảnh sân nhỏ, Khương Trĩ Y dẫm lên ghế kiệu xuống xe ngựa, cách một tầng mũ có rèm lụa mỏng mà nâng mắt lên.
Trước mặt là một toà nhà mái củng ba tầng vô cùng sang trọng, tráng lệ huy hoàng, trên biển hiệu là ba chữ thư pháp "Phong Từ Lai" phiêu dật màu vàng, có thể thấy đây là nhã danh của tửu lầu này.
Một người người cung trang tỳ nữ nhanh chóng bước lên đón: "Cuối cùng cũng mong được Quận chúa đến! Công chúa đã ở nhã gian lầu 3, đặc biệt lệnh cho nô tỳ đứng đây đợi, xin Quận chúa theo nô tỳ lên lầu."
Khương Trĩ Y nhận ra tỳ nữ này tên là Thuý Mi, liền cười khanh khách tiếp lời, nói: " Thanh phong từ lai, thuỷ ba bất hứng (Editor: Gió nhẹ thổi qua, nước không gợn sóng), a tỷ nghĩ thế nào không biết, sao lại lấy tên cho tửu lầu thanh đạm như canh suông vậy."

"Phải không? Nô tỳ cũng nói tên này nhạt nhẽo quá, không thể hiện được uy danh công chúa, tiên sinh phong thuỷ cũng nói tên này không may mắn, sợ sẽ lỗ vốn, công chúa càng không nghe, ngài ấy nói dù sao ngài ấy chỉ là người ở phía sau màn ra tiền ra bạc, cũng không ra làm trưởng quầy nhọc lòng lao động, cùng lắm thì ——" Thuý Mi nói tới đây liền che che miệng thấp giọng nói, "Cùng lắm thì bớt nuôi mấy trai lơ mà thôi."
"Thôi đừng nha, đều là đầu quả tim của a tỷ đó, bỏ đi ai cũng khó xử, lúc đó lại mệt ta an ủi tỷ ấy!" Khương Trĩ Y một đường vừa đi vào hướng bên trong vừa cùng Thuý Mi nói giỡn, xuyên qua đám khách quan tụ tập ở đại đường, tới lầu một, không khí náo nhiệt đã thanh tĩnh hơn.
Khương Trĩ Y vịn cánh tay Cốc Vũ, vừa muốn chuyển qua chỗ ngoặc ở thang lầu, bỗng nhiên nghe thấy một giọng nói say khướt, âm thanh có chút quen thuộc ——
".....!Các ngươi hỏi ta sầu cái gì? Còn không phải sầu cái biểu muội Quận chúa kia!"
Bước chân Khương Trĩ Y chợt dừng lại, ngừng ở cửa thang lầu.
Sắc mặt Cốc Vũ cùng Thuý Mi đi theo khẽ biến, đưa ánh mắt nhìn nhau.
Phía sau nhã gian, lại một giọng nam tử vang lên: "Biểu muội kia của ngươi, mắt cao hơn đầu, người sống chớ gần, cũng khó trách ngươi nhiều năm như vậy cũng không được đến tay....."

"Ngươi thì biết cái gì? Đó đều là giả vờ.....!Người ta đã ngầm sớm có thân mật!"
"Thiệt hay giả?!"
"Ta tận mắt nhìn thấy hai người đó nửa đêm lén gặp nhau, còn có thể có giả?"
"Ai vậy? Ai vậy?"
"Nói ra chắc các ngươi nhảy dựng —— người nọ là Thẩm, Nguyên, Sách!"
Trong nhã gian một mảnh ồ lên.
".....!Không phải chứ, hai người bọn họ không phải đối thủ một mất một còn sao?"
"Hai người này sao lại trộn lẫn vào một chỗ được?"
"Nhìn không ra Quận chúa thích cái thứ....."
Khương Trĩ Y lạnh mặt chậm rãi hít sâu một hơi, quay đầu lại nhìn về phía nhã gian phía sau.
Vừa vặn bên trong có người nói "Đi đi ngoài chút" rồi đẩy cửa mà ra, một

tên công tử ôm cái bụng rượu bước qua ngạch cửa, một khắc trước thì miệng còn vui vẻ cười hì hì, sau một khắc, chân này liền vướng chân kia, ngã một cái té sấp.
"Mới uống bao nhiêu đâu mà thành như vậy!" Bên trong truyền ra một trận cười vang.
Người đang quỳ rạp trên mặt đất run run nâng mắt lên, nhìn thấy Cốc Vũ cùng Thuý Mi, liền biết người mang mũ có rèm là ai.
"Quận, Quận chúa....."
Trong nhã gian chợt tĩnh lặng, cả đám công tử thế gia vây quanh bàn tiệc ấm từ từ quay đầu, nhìn về hướng ngoài cửa.
Đối diện với đôi mắt dường như lạnh như băng sau tấm lụa mỏng kia, Phương Tông Minh giơ chén rượu bên miệng run lên, làm rượu trong ly đổ hơn phân nửa ra ngoài: "Biểu, biểu muội sao, sao lại ở chỗ này....."
Khương Trĩ Y cười khẽ: "Tới tửu lầu tốt nhất thế này, không dùng bữa cho đàng hoàng, lại ở chỗ này đại nói nói càn —— đại biểu ca, nếu không biết miệng nên dùng như thế nào, không bằng cứ cắt đi?"
Phương Tông Minh giật mình một cái, rượu lên đến não thoáng chốc tỉnh một nửa, mặt đang đỏ hồng cũng trắng bệch đi như cà tím mắc sương.
Thúy Mi trầm mặt khoanh tay lên, nhìn Phương Tông Minh liếc mắt một cái, lại đảo qua từng gương mặt say xỉn trong nhã gian kia: "Quận chúa nói thật đúng, vừa vặn hôm nay trong yến tiệc của Công chúa, có món mõm heo trộn rau với lỗ tai heo hầm nấm hương đang thiếu nguyên liệu chính."
"Vậy sao? Hôm nay là ngày tốt, ngày khai trương tửu lầu, cần phải chuẩn bị thật đầy đủ mới được." Khương Trĩ Y khẽ hừ một tiếng từ trong xoang mũi, phất tay áo xoay người, nhấc chân muốn đi lên trên lầu.
Mọi người trong phòng đều run rẩy mà nhìn theo bóng dáng Khương Trĩ Y biến mất ở chỗ ngoặt, sờ sờ lỗ tai và miệng mình, sau lưng chảy xuống một tầng mồ hôi lạnh đầm đìa.
Nhã gian lầu ba, tiếng đàn sáo nhạc giao hưởng lượn lờ, giữa sân khấu lớn ở trung tâm, hơn mười vũ cơ Tây Vực ăn mặc mát mẻ đang múa đến tà áo tung bay.
Các nữ khách chia nhau đứng hai bên, tụm năm tụm ba mà nói nói cười cười.
Tâm tình vui vẻ của Khương Trĩ Y đều bị đánh rớt ở lầu một, không mấy hứng thú mà vào cửa, để thị nữ gỡ nón có rèm và áo choàng giúp.
Một đám quý nữ ở gần cửa vội vàng đứng dậy muốn chào hỏi nàng, nhưng

nhìn kỹ liền thấy nàng đang xụ mặt, liền run run dừng lại, ngồi trở về.
Ở ghế chủ tọa bên kia, công chúa Bảo Gia trong bộ váy bằng sa mỏng nhiều lớp màu cát nhẹ nhàng bay bay, mắt phượng trang điểm vũ mị, đang dựa vào ghế cùng mấy người khác chuyện trò vui vẻ, nghe thấy động tĩnh liền ngồi dậy: "Nha, là ai chọc tiểu Vĩnh Doanh chúng ta không cao hứng vậy?"
Thuý Mi dẫn Khương Trĩ Y tới bên đó, thỉnh nàng ngồi xuống bên cạnh Bảo Gia, sau đó cúi đầu thì thầm vài câu cùng Bảo Gia.
"Có chuyện như vậy sao?" Bảo Gia khẽ nhíu mi, đáy mắt hiện lên một tia chán ghét, khẽ nháy mắt ý bảo Thuý Mi đi chuẩn bị, sao đó với người qua níu lấy cánh tay Khương Trĩ Y, "A tỷ liền đuổi hết mấy cái đám lưu manh chẳng ra gì đó đi! Lời đồn hôm nay đã rải ra ở tửu lầu của ta, sẽ không chảy được ra bên ngoài, muội cứ an tâm."
Sắc mặt Khương Trĩ Y đẹp hơn chút: "Làm phiền a tỷ."
"Mới một tháng không gặp mà đã khách sáo với ta, tức giận đến như vậy, lời đồn đãi này —— chẳng lẽ là thật sao?"
Khương Trĩ Y hạ thấp hai đuôi mày: "Sao có thể!"
"Vậy muội mặt đỏ cái gì?"
Khương Trĩ Y nghẹn lời, từ trước dường như nàng cũng chưa từng lộ ra tâm tình như vậy, nếu không nàng cùng A Sách ca ca sớm đã bại lộ, hiện giờ sao cũng đã qua nhiều năm, vừa nghe người nhắc tới hắn liền thiếu kiên nhẫn.
"Tức thôi," Khương Trĩ Y hừ lạnh một tiếng, "Bịa đặt ta cùng ai không được, lại là Thẩm Nguyên Sách, a tỷ không phải không biết ân oán của ta cùng hắn."
"A, ta thiếu chút nữa đã quên mất! Vậy làm sao bây giờ, hôm nay ta cũng có gửi thiệp cho hắn, hai người gặp mặt sẽ không đánh nhau luôn đấy chứ?"
"Hắn tới chưa?" Khương Trĩ Y quay đầu nhìn về phía nam tịch (Editor: bàn tiệc dành cho nam giới) ở bên ngoài bình phong.

Bảo Gia khẽ mỉm cười: "Chưa đâu, kiên nhẫn thôi, có lẽ trong chốc lát sẽ tới."
Nhìn ánh mắt của Bảo Gia dường như nhìn thấu hết mọi thứ, Khương Trĩ Y tằng hắng một tiếng, nâng chung trà trong tay lên, chậm rãi uống một ngụm, lại chậm rãi xoay đầu đi.

Nhưng vừa xoay qua, chợt cảm thấy có một ánh mắt nhìn trộm ánh mắt dừng trên mặt mình.
Khương Trĩ Y tìm tòi nhìn lại, liền thấy một thiếu nữ mặc áo trường bào cổ đứng màu xanh thiên thanh, trang sức thuần tịnh.
Làm như thấy nàng phát hiện, đối phương lập tức trốn tránh ánh mắt nàng, nắm chung trà cúi đầu.
Nàng hồi lâu không ra ngoài, trong nhã gian này không ít người đều đang trộm đánh giá nàng, nhưng ánh mắt này lại không giống như vậy,nó tựa hồ như đang nhìn chằm chằm vào môi nàng, phảng phất như đang nỗ lực đọc khẩu ngữ từ miệng của nàng cùng Bảo Gia vậy.
Khương Trĩ Y hồi tưởng một chút, người này là sau khi nàng tiến vào tửu lưu, lúc nàng cùng đám Phương Tông Minh đối mặt, người này hình như đã ở ngay phía sau chỗ ngoặt thang lầu, có lẽ đã nghe được những lời nói bậy.....
Khương Trĩ Y hỏi Bảo Gia: "Đó là ai vậy? Nhìn có chút lạ mắt."
Bảo gia nhìn nhìn rồi cúi đầu khẽ nói: "Tiểu nữ nhi của Bùi tướng gia, Bùi Tuyết Thanh, tiểu thư khuê các chính cống, ngày thường không ra khỏi đại môn một bước, chả trách muội thấy lạ mắt, ta cũng lạ mắt mà.....!Nhưng mà nói tiếp, gần đây hình như ta thường thấy nàng ta ở bên ngoài, có lẽ là tới tuổi rồi, mượn yến hội ra để xem mắt đối tượng thôi."
Khương Trĩ Y lại đưa mắt nhìn Bùi Tuyết Thanh, liếc mắt một cái.
Cũng trang điểm như người khác, mặt mày thanh tú đạm nhã, khuôn mặt nhỏ nhắn chỉ bằng bàn tay an an tĩnh tĩnh cúi thấp, cũng không nói chuyện với hai bên trái phải, nhìn bềngoài không giống mấy người lưỡi dài hay xen vào việc người khác.
Đã là cô nương Bùi gia, hẳn cũng là người thông minh, hiểu được có một ít lời nói nghe xong nên lập tức quên đi mới đúng, sao còn tò mò với nàng?
Đang nghĩ ngợi, Thuý Mi lại dẫn một hạ nhân tiến vào, Khương Trĩ Y vô tình thoáng nhìn qua, liền thấy một gương mặt quen mắt ——
Là Thanh Tùng.
Khương Trĩ Y liếc mắt vềphía nam tịch, không thấy có mặt Nguyên Sách, chỉ chớp mắt một cái, Thanh Tùng đã cúi đầu hành lễ đến trước mặt, tự báo gia môn.
"Tiểu nhân bái kiến công chúa, quận chúa, công tử nhà ta đang ở quân doanh, không tiện dự tiệc, đặc biệt lệnh cho tiểu nhân đưa đến một phần hạ lễ để chúc mừng."

"Bận như vậy sao, thật đáng tiếc." Bảo Gia ngó ngó Khương Trĩ Y, "Vĩnh Doanh có muốn mở ra xem xem không?"
"Muốn —— cái gì mà muốn, cũng đâu phải hạ lễ cho ta!"
Bảo Gia cười vẫy tay, bảo Thuý Mi trình hộp lễ lên, mở ra vừa nhìn, thì ra là một con Tỳ Hưu sáu chân bằng vàng nạm ngọc, ngụ ý trừ tà chiêu tài.

Khương Trĩ Y đưa mắt nhìn, liếc Thanh Tùng âm dương quái khí cười: "Ta còn tưởng rằng công tử nhà ngươi chỉ biết tặng bảo kiếm thôi chứ."
"....." Thanh Tùng thình lình chột dạ một trận, liền gục đầu xuống.
Khương Trĩ Y: "Yến hội này của Bảo Gia a tỷ tổ chức cũng cả một ngày, đến đêm mới nghỉ, công tử nhà ngươi thật bề bộn như vậy, cả ngày cũng không rút ra được chút thời gian nhàn rỗi? Hay là hắn hiện giờ có quân công trong người, không coi ai ra gì, ngay cả Bảo Gia a tỷ cũng không cho chút mặt mũi?"
Thanh Tùng hơi há hốc miệng, cẩn thận suy ngẫm về lời này trước.
Công tử đã bốn đêm khuya đầu không ngủ mà chạy ra ngoài, nếu không phải thân thể vốn khoẻ mạnh, sợ là đứng cũng có thể ngủ gục luôn, đã vất vả đến như thế, quận chúa hẳn phải cùng công tử hòa hảo như ban đầu rồi chứ, không đến mức cố ý gây khó dễ.....
A hiểu rồi! Đang hỏi hắn đây mà!
Thanh Tùng: "Quận chúa hiểu lầm rồi, công tử sáng nay có việc trì hoãn, đi quân doanh trễ, nên phải đến đêm khuya mới về được, ước chừng giờ Tuất mới tới phủ, xác thật phải bỏ lỡ yến hội của công chúa."
Khương Trĩ Y nhẹ nhàng à thanh, nhớ lại cái câu có việc trì hoãn kia, tay lại cầm chung trà lên che khuất khoé môi cong cong, yên lặng nhớ kỹ canh giờ.
*
Hơn nửa Giờ Tuất, Dao Quang Các.
Khương Trĩ Y từ tửu lầu trở về, sau khi nghỉ mệt tắm gội một lúc, liền ngồi trước kính để tỳ nữ lau khô mái tóc dài ướt đẫm.
Lúc chạng vạng, sau khi hồi phủ, nàng liền hỏi thăm tin tức của Phương Tông Minh trước, lại nghe nói cả ngày nay hắn cũng chưa hồi phủ lần nào, phỏng chừng hôm nay lại bị nàng bắt tận tay như thế, nên tên này không dám trở lại.
Nếu hắn hồi phủ, nàng còn có thể dẫn người bao vây sân viện của hắn, gõ hắn một trận, còn nếu hắn cứ mãi lang thang bên ngoài như thế này, nàng

cũng không tiện gióng trống khua chiêng đi bắt người, có khi còn bị lộ chuyện riêng, người bị tổn hại thanh danh ngược lại lại là nàng.
Khương Trĩ Y phiền lòng bực bội ngồi, vẫn luôn chờ đến khi tỳ nữ lau khô mái tóc dài, cũng không nghĩ ra được biện pháp nào hay.

Lại nhìn nhìn cái giường phía sau kia, dường như nàng có bóng ma tâm lý, không muốn nằm lên trên đó.
Đêm qua nàng nằm mơ thấy Nguyên Sách tuy hứa không đi nhưng lại nuốt lời, kết quả Phương Tông Minh ngóc đầu trở lại, bò lên trên cái giường kia.....
Hôm nay Tiểu Mãn không theo nàng ra cửa, đã đem này chăn đệm, màn trướng lẫn cái giường này đi chùi rửa, thay đổi một lần —— cho dù có xảy ra trong mộng, thì cũng bị ô uế rồi.
Cốc Vũ cùng Tiểu Mãn thấy nàng vừa mới hết phong hàn không bao lâu, lo lắng lại tái phát, tận tình khuyên bảo nàng đi ngủ.

Kỳ thật sau khi sửa lại bố trí phòng vệ trong viện như hình vẽ của Thẩm Thiếu tướng quân, viện này đã là phòng thủ kiên cố, chỉ là đêm qua Quận chúa mới vừa bị kinh sợ, trong lòng vẫn chưa hết ám ảnh, mới cảm thấy không an toàn.
Hai người liền cam đoan nói, các nàng nhất định sẽ thức canh ở chỗ này cho đến khi Thẩm Thiếu tướng quân tới mới thôi, tuyệt không để nàng một mình ở bất cứ thời điểm nào nữa.
Khương Trĩ Y nghe được lời này, nhìn nhìn canh giờ, nhất thời lại không xác định.
Thanh Tùng rốt cuộc có nghe hiểu nghĩa bóng trong lời nàng nói không nhỉ? Câu "Giờ Tuất tới phủ" kia có ý là canh giờ A Sách ca ca lại đây đúng không?
Lúc này đã là giờ Hợi.
Nghĩ tới nghĩ lui, Khương Trĩ Y phái một hộ vệ đi Thẩm phủ truyền lời, uể oải không vui mà ngồi ở trên giường chờ tin.
Một lúc sau, lại nửa canh giờ qua đi, chỉ chờ được hộ vệ hồi báo, nói Thẩm Thiếu tướng quân hôm nay căn bản chưa từng hồi phủ.
Khương Trĩ Y càng buồn bực, gục mặt xuống tựa người ra sau: "Trễ như vậy còn chưa hồi phủ, hắn chạy đi đâu chứ?"
Cốc Vũ: "Có thể là quân doanh có chuyện quan trọng, liền ở lại luôn hay

không?"
"Đó là do ta không đủ quan trọng thôi....."
"Nếu không tới, cũng phải phái người tới nói một tiếng....."
Cốc Vũ tiến lên dịch dịch góc chăn cho nàng: "Vậy quận chúa cũng đừng đợi nữa, nếu ngủ không được, nằm xuống nhắm mắt dưỡng dưỡng thần cũng tốt."
"Cái tên dơ bẩn kia nói không chừng sẽ hồi phủ bất cứ lúc nào, ta làm sao nhắm mắt được chứ!"
Cốc Vũ liền không khuyên nữa, cứ như vậy ở bên cạnh nàng, nghĩ cùng lắm thì ngồi đến khi Quận chúa thật sự mệt mỏi, sẽ không rảnh lo nghĩ nhiều như vậy.
Không biết qua bao lâu, Cốc Vũ ngồi ở chân giường thiếu chút nữa ngủ gục, thì Tiểu Mãn thở hồng hộc chạy vào: "Tới tới!"
Khương Trĩ Y bỗng chốc nâng mắt lên nhìn về phía sau cửa sổ.
"Không, không phải Thẩm Thiếu tướng quân tới, là đại công tử đã trở lại!"
Hay nha, không đợi được tình lang, đợi được sài lang cũng tốt!
Phương Tông Minh hắn đã dám trở về, nàng nhất định phải giáo huấn cho hắn một trận, để ngày sau hắn không còn dám đứng bên ngoài bêu xấu nàng, thật nhớ đến thôi cũng làm nàng tức đến run rẩy!
Khương Trĩ Y tỉnh thần, khoác áo xuống giường, vung tay lên: "Mang theo người, chúng ta liền ——"
"Quận chúa không cần....." Tiểu Mãn vừa mới thở đều lại được, đã nói, "Đại công tử gãy chân được người ta khiêng về!"
"?"
"Là gãy ngay hai cái đùi, gào thét như quỷ khóc mà được người khiêng trở về!"
Khương Trĩ Y sửng sốt: "Sao lại như vậy?"
"Nô tỳ cũng không rõ ràng lắm, chỉ nghe tin liền sốt ruột tới báo tin cho ngài."
Sao nàng còn chưa kịp ra tay, trời liền giáng chính nghĩa rồi? Khương Trĩ Y chớp chớp mắt, hất hất cằm: "Đi, đi qua nhìn xem."
*
Khương Trĩ Y buộc tóc, đổi xiêm y chống lạnh, ngồi lên trên kiệu nhỏ đi về hướng mặt Đông, vừa đến trước cửa viện của Phương Tông Minh viện, liền nghe bên trong truyền ra tiếng hét như người ta giết heo.
Khương Trĩ Y nhíu mày xoa xoa bên tai, được Cốc Vũ cùng Tiểu Mãn hầu

hai bên, đi vào trong viện.
Xa xa liền thấy trong căn phòng đốt đuốc sáng như ban ngày đã có một đám người vây lấy, hai vị đại phu khom người bận việc, mấy nha hoàn cùng hạ nhân bưng chậu nước, khăn sạch, còn có vị thiếp thất Hứa thị của cữu cữu.
Đại phu ra tay một chút, người trên giường liền lại cắn vải kêu lên ngao ngao, hai tay quơ quào lung tung, làm thế nào cũng ấn xuống không được, thật là vô pháp.
"Phương công tử, ngài chịu đựng một chút, chân này của ngài nếu không dùng ván kẹp cố định cho tốt, thì xương cốt sợ là không lành nổi đâu!"
Khương Trĩ Y đứng ở ngạch cửa nhìn vào bên trong: "Chuyện gì vậy?"
Một đám người vừa nghe thấy thanh âm này, lập tức cúi đầu nhường đường.
Tiếng kêu rên của Phương Tông Minh liền cứng lại, mắt thấy nàng đang về hướng vào trong, liền trừng lớn hai mắt như thấy quỷ, giãy giụa run run dịch người về hướng bên trong giường.
"Ai Phương công tử không thể không động đậy, đừng động mà!"
Khương Trĩ Y không thể hiểu được mà nhìn về phía Hứa thị.

Hứa thị: "Nửa đêm quấy nhiễu Quận chúa rồi, đại công tử không biết ra bên ngoài lại nổi lên tranh chấp với ai ——"
"Bị người đánh thành như vậy?" Mặt Khương Trĩ Y lộ vẻ kinh ngạc, "Mới vừa rồi đại phu nói cái gì xương cốt không lành được, không lành được thì sẽ như thế nào?"
Đại phu: "Nếu không lành được, nhẹ thì chân thọt, nặng thì nửa đời còn lại không thể xuống đất được!"
"Ai nha, nghiêm trọng như vậy sao? Vậy chẳng phải chỉ có thể cả đời nằm trên giường?"
"Dạ....." Một tiếng tiếc hận của đại phu còn chưa kịp ra khỏi miệng, vừa quay đầu lại thấy Quận chúa lấy khăn che mũi, dùng một loại ánh mắt thập phần cảm thông như không kém phần ghét bỏ nhìn người trên giường, đột nhiên không xác định được mình có nên nói tiếp nữa hay không.
"Nếu như thế, đại biểu ca vẫn nên cắn răng nhẫn nhịn đi, dù sao cũng phải trị cho hết cái chân, nửa đời sau mới có cái trông cậy vào." Khương Trĩ Y nói xong chuyển hướng đại phu, "Người phải trải qua đau khổ trong đau khổ mới là người đứng trên người khác, đại phu không cần quan tâm đại

biểu ca gào bao nhiêu lớn, cứ việc thẳng tay đi —— phải nặng tay một chút, giờ phút này, sự nhẫn tâm của ngài đều là vì tương lai H`âu phủ sau này."
Phương Tông Minh nước mũi nước mắt đ`ầy mặt mà lắc lắc đ`âu, miệng cắn vải cũng li`êu mạng ư a cái gì không rõ.
Đại phu: "Quận chúa yên tâm, lão phu nhất định tận lực chữa trị, để cho Phương công tử hai chân tung tăng nhảy nhót."
Trong phòng lại l`ần nữa vang lên tiếng heo tru, hai tên hạ nhân một trái một phải ấn mạnh tay Phương Tông Minh xuống, cuối cùng cũng khống chế được người.
Mắt thấy Phương Tông Minh từ khóc lóc gào thét đến gân xanh cũng nổi rõ, đến d`ần d`ần thành hơi thở mong manh, kêu không nổi nữa, Khương Trĩ Y khịt một tiếng xem thường.
Khương Trĩ Y lắc đ`âu thở dài: "Trải qua l`ần giáo huấn này, đại biểu ca phải nhớ cho rõ nga, phải tránh chọc tới người không nên dây vào, nếu lại có l`ần sau, thật không biết thứ bị gãy tiếp theo là cái gì."
Đáy mắt Phương Tông Minh tràn ngập hoảng sợ, một hơi không thở lên, đ`âu ngã qua một bên, ngất xỉu.
*
Từ mặt đông đi ra, Khương Trĩ Y ng`ồi trên kiệu nhỏ quay trở lại Dao Quang Các, vừa đi vào tẩm điện li`ền tò mò hỏi tỳ nữ: "Hỏi thăm ra chưa, đến tột cùng là chuyện như thế nào?"
Cốc Vũ: "Mới vừa r`ồi nô tỳ vờ nói chuyện với tên h`ầu bên cạnh đại công tử mấy câu, nghe hắn bảo đêm nay đại công tử cùng một đám h`ồ bằng cẩu hữu lưu luyến ở Yến Xuân Lâu, trên đường v`ề đột nhiên bị người xách cổ áo kéo vào hẻm tối, một lời không nói không nghe li`ền ăn hai côn, hai cái đùi cứ bị đánh gãy ngay trước mắt như vậy!"
"Hoắc!" Khương Trĩ Y nhẹ nhàng che miệng.
"Lại còn nữa, không chỉ riêng đại công tử, có vài vị công tử đ`ồng hành cùng đại công tử cũng gặp phải chuyện giống như vậy, bất quá chỉ khác một chỗ là bọn họ đ`ều bị đánh gãy có một chân thôi....."
Tiểu Mãn kinh ngạc: "Ai thay trời hành đạo, còn lý trí phân minh, thưởng...phạt rõ ràng như vậy?"
"Nói là đêm tối không trăng, trời cũng không động chút gió nên nhìn không rõ, chỉ nhìn ra được vóc người rất cao, khoác một thân áo choàng đen như mực đột nhiên từ trên trời giáng xuống, giống Diêm La đòi mạng vậy, vừa

kinh sợ lại rất thần bí!"
Vừa dứt lời, ánh nến trong tẩm điện có hơi nhoáng lên.
Ba người đồng thời dừng miệng, hình như cảm giác mà từ từ quay đầu lại, nhìn về phía cửa sổ sau lưng.
Chỉ thấy một kẻ thần bí vóc dáng cao ráo, khoác một thân áo choàng đen từ trên trời giáng xuống, rơi xuống đất liền lật mũ áo choàng ra, lắc lắc cổ trái phải hoạt động một chút, ngẩng đầu lên.
Khương Trĩ Y: "....."
Nhìn một chủ hai tớ đang ngây người như phỗng trước mắt, Nguyên Sách vừa kéo áo choàng trên người xuống, hơi hất hất mí mắt: "cho chén nước."
Cốc Vũ cùng Tiểu Mãn bị lôi ra khỏi cơn sửng sốt liền dạ dạ hai tiếng, vội vàng đi rót nước, đôi mắt vẫn còn nhìn chằm chằm hắn.
Khương Trĩ Y thì ngây người tại chỗ một lát, nhìn người đối diện, đôi mắt chậm rãi sáng lên.
Quả nhiên là A Sách ca ca trùng quan nhất nộ vi hồng nhan!
Khương Trĩ Y bước nhanh tiến đến, nắm lấy một cổ tay của hắn lật lên xoa xoa, "Nhiều người như vậy, đánh đau tay không?"
Nguyên Sách: "....."
Khương Trĩ Y lại giơ một bàn tay ra nhận chung trà Tiểu Mãn mang đến, còn nâng chung lên đến bên miệng hắn đút cho hắn, thấy hắn bất động, liền nghiêng đầu hỏi: "Không phải khát sao? Mau uống đi."
Nguyên Sách nhìn nhìn chung trà trước mắt, lại nhìn nhìn hai tỳ nữ cách đó không xa nhìn chằm chằm bên này, khẽ tránh về sau một bước, rồi dùng cái tay còn tự do kia nhận chung trà, xoay người ngửa đầu uống.
Mắt Khương Trĩ Y lấp lánh như phát sáng mà nhìn hắn: "Sao chàng biết hôm nay ta bị người khi dễ?"
Công chúa Bảo Gia là người khôn khéo, xảy ra tin đồn như vậy, hiển nhiên sẽ báo cho bên đương sự còn lại, nên bảo Thanh Tùng mang theo lời nhắn lại cho hắn.
Sự việc ảnh hưởng đến danh dự của huynh trưởng, tất nhiên không thể ngồi yên không nhìn đến.
Nguyên Sách: "Vậy sao? Ta bất quá chỉ thấy những tên đó không vừa mắt, như thế nào, bọn họ còn trêu chọc nàng?"
Tâm tình Khương Trĩ Y lúc này rất tốt, không rảnh lo để ý hắn mạnh miệng, liền à một tiếng thật dài: "Nhưng tuy rằng những tên này hỗn trướng, xuất thân của bọn hắn lại đều không thấp, chàng tuỳ ý làm bậy như

thế, không sợ bị quan viên trong triều buộc tội?"
"Buộc tội ta, thì mấy kẻ bất lực bọn họ thay ta đi chiến trường à?"
Khương Trĩ Y mím môi cười: "Chàng nghỉ tạm trên giường ta một chốc lát đi, ta vừa mới qua bên sân viện của đại biểu ca, người dơ muốn chết, phải tắm lại một chút."
Nguyên Sách đưa mắt nhìn chiếc giường của nàng, lại hơi giơ cằm cúi mi: "Trong nhà ta chẳng lẽ không có giường?"
"Nhưng trong nhà chàng không có ta nha!" Khương Trĩ Y dậm dậm chân trừng hắn, "Ta đi một chút sẽ quay lại, không cho chàng đi đâu nha!":,,..

Chương 20: Chương 20

Khương Trĩ Y vội vàng chạy vào trong tắm lại, tẩy đi những cái mùi kỳ cục trong sân viện kia, trong lòng vẫn canh cánh nhớ đến tình lang còn ngồi bên ngoài, liền tắm nhanh một chút, chỉ đơn giản tắm với nước thơm xong, bôi chút cao dưỡng ẩm liền mặc đồ đi ra gian ngoài, cho lui Cốc Vũ cùng Tiểu Mãn.
Một mình trở lại tẩm gian, Khương Trĩ Y nhẹ tay nhẹ chân đi vào, khi liếc mắt một cái nhìn về hướng trên giường, lại không nhìn thấy người đâu.
Ánh mắt dời xuống, mới thấy thiếu niên thân hình cao dài đang cong chân ngồi dưới đất tựa vào chân giường nàng, cánh tay trái gối lên sau đầu, tay phải tùy ý để trước người, nhắm hai mắt không nhúc nhích, hình như là ngủ rồi.
Đã nói đi lên trên giường nàng nghỉ, sao còn ủy khuất chính mình như vậy chứ?
Khương Trĩ Y nhíu nhíu mày, thả nhẹ bước chân đi về phía trước, nâng cái chăn mỏng của mình trên giường lên, ôm vào trong ngực rồi ngồi xổm đi xuống.
Mới vừa tới gần, người đang ngủ say bỗng nhiên trợn to mắt thật dữ tợn, nâng cánh tay đỡ một phát, cong đầu gối, thuận thế hất người qua một bên, lật mình lên trên.
"Ai....." Khương Trĩ Y mới tràn ra nửa tiếng kinh hô, liền trời đất quay cuồng điên đảo một trận, cả người liền bị đè chặt dưới đất.
Rũ mắt nhìn cánh tay đang bóp chặt yết hầu nàng, Khương Trĩ Y bị bắt ngẩng đầu lên, nhưng vẫn ôm chặt chiếc chăn mỏng trong lòng ngực, đôi mắt ngơ ngẩn, lông mi run run.
Ánh mắt sắc nhọn trên đỉnh đầu nàng giống như đụng phải một bãi nước mềm ấm, nháy mắt liền hoà tan.
Nhìn kia một mảng da trắng đến lóa mắt, nõn nà như có thể bóp ra nước trước mặt, địch ý trong đáy mắt Nguyên Sách chợt rút đi, hình như nhớ ra

thân ở nơi nào, ánh mắt chợt lóe lên vội vàng dời mắt đi, buông lỏng tay xoay người qua chỗ khác.
Khương Trĩ Y do dự mà theo ánh mắt hắn cúi đầu nhìn xuống, lập tức giơ tay kéo lại vạt áo đang xoã ra, cũng ôm lấy chăn lăn long lóc bò lên, nhẹ nhàng thở phì phò sờ sờ gương mặt nóng lên.
Mắt thấy hắn xoay người đứng ở trước giường, không nói một lời cũng không quay đầu lại, Khương Trĩ Y lấy lại bình tĩnh, nhìn ót hắn nói: "Ta, ta thấy chàng ngủ rồi, nên định đắp chăn cho chàng....."
Nếu không phải liên tục thức suốt năm đêm, hắn làm gì đến nỗi ngủ lại địa phương nguy hiểm như vậy.
"Về sau đừng có đến gần ta khi ta đang ngủ." Nguyên Sách chậm rãi đè xuống hoả khí trong lòng, đi đến trước bàn nhỏ tự rót một ly nước.
"Vì sao vậy?"
"Không vì sao cả, không thích."
"Trước đây chàng cũng đâu có cái quy củ này....."
Động tác uống nước của Nguyên Sách chợt dừng lại.
Tất nhiên, sống ở thành Trường An này tuy không có tự do, bó tay bó chân, nhưng cũng không cần lo lắng cho tánh mạng mình, không có ai bị huấn luyện đến trở thành một con dã thú giống như hắn, khi ngủ còn cảnh giác hơn cả khi tỉnh, đối với những sinh vật đến gần mình, đều một mực xem là địch nhân ngươi chết ta sống.
Sau một lúc lâu.
Nguyên Sách: "Lúc trước là lúc trước."

"Thôi được rồi, chuyện có bao lớn đâu, nghiêm túc như vậy làm gì....."
Khương Trĩ Y lầm bầm đứng lên, buông chăn ra, cúi đầu sửa sửa trung y, vừa nhắc mắt, thấy hắn vẫn luôn đứng ở bên bàn trà nhỏ, liền chủ động đi lên phía trước.
Cảm giác được bước chân tới gần, Nguyên Sách xoay người, ấm trà trong tay giơ lên trước ngực như tạo chướng ngại vật cấm thông hành, ngăn cách giữa hai người.
"Làm sao vậy, hiện tại không phải chàng đang thức hay sao? Vậy chàng có ngủ hay không đều không thể lại gần, ngươi dứt khoát nói thẳng luôn đi, bảo ta tránh khỏi chàng mấy trượng cho xong?"
Nguyên Sách chậm rãi xoay ấm trà, dùng vòi ấm chỉ chỉ hướng giường, hất hất cằm: "Xa cỡ vậy là được."

Thật đúng là nói thẳng nha!
Khương Trĩ Y nghẹn lời, oán hận xoay người đi trở về giường, bò lên trên, xốc chăn lên che hắn từ đầu tới chân, nhưng ngẫm lại cảm thấy còn chưa đủ, lại xoay người nằm nghiêng một cái, lạnh lùng đưa lưng về hướng hắn.
Nguyên Sách uống ngụm nước xong vừa quay đầu lại, nhìn thấy cái cục trong chăn kia không biết là tức quá phát run, hay là thương tâm đến phát run, hắn nghiêng tai cẩn thận nghe, còn thấy có tiếng lẩm nhẩm rì rầm
——
"Nói cái gì không thích, rõ ràng trước kia thích nhất là ta dựa lại gần....."
"Chẳng lẽ là hiện giờ ta không làm cho người thích sao....."
"Đã tắm đến thơm tho sạch sẽ như vậy còn bị người ghét bỏ, cái hồng trần to lớn thế này sợ là không còn chỗ cho ta chỗ dung thân, không bằng đến am làm ni cô luôn cho xong!"
Chăn trùm trên đỉnh đầu bị người kéo ra một phen, cái miệng đang lầm rầm của Khương Trĩ Y lập tức dừng, đỏ mặt quay đầu qua chỗ khác.
Nguyên Sách xách theo góc chăn nàng, không có biểu tình gì mà hơi gục đầu xuống: "Muốn như thế nào đây?."
Mày Khương Trĩ Y lập tức buông lỏng, bò dậy, vỗ vỗ khúc giường bên người: "Đêm nay chàng cũng mệt mỏi rồi, ngồi đây đi, để ta làm cho."
"?"
"chàng thật sự cho rằng ta tức giận hở?" Khương Trĩ Y chớp chớp mắt, hắn vì nàng không tiếc đắc tội quyền quý, nàng sao lại vì một chút chuyện cỏn con mà lãng phí ngày tốt cảnh đẹp này, "Trước nay chỉ có ta ghét bỏ người khác, không có chuyện người khác ghét bỏ ta đâu, điểm tự mình hiểu lấy này ta cung có, chỉ là chọc chọc chàng, tình thú mà thôi!"
"....."
Vẫn là lần đầu tiên nghe người ta dùng từ tự mình hiểu lấy trong trường hợp này.
Nguyên Sách trầm mặt xoay đầu qua một bên.
Khương Trĩ Y: "Sao nữa vậy, ta không tức giận, đến phiên chàng tức giận hở?"
"Chọc chọc nàng, tình thú mà thôi." Nguyên Sách không mặn không nhạt mà nhướng nhướng mí mắt, m dưới ánh nhìn tha thiết chăm chú của nàng, khẽ xốc tà áo lên, ngồi xuống mép giường, mặt vô biểu tình mở hai cánh tay ra, ý bảo nàng muốn làm gì làm.
Khương Trĩ Y liền tự mình động tay.

Nàng liếc liếc người một lát, tìm góc độ thích hợp, trong chốc lát lại bẻ bẻ vai hắn, trong chốc lát lại cong cong cánh tay hắn lại.
Nguyên Sách gồng hết toàn thân, mặc nàng đùa nghịch.
Bất quá cứ xem mình là công cụ ổn định đại cục, coi như mình chết rồi đi.
Khương Trĩ Y điều chỉnh xong, liền thoải mái dễ chịu ôm chầm khuỷu tay hắn một phen, dựa vào trong lòng ngực hắn, đầu ngã lên bả vai hắn.
Hơi thở Nguyên Sách hơi hơi căng thẳng, cơ thể mới thả lỏng một chút lại căng về, eo bụng cũng theo bản năng mà gồng cứng như thép.
Khương Trĩ Y không hề hay biết, cảm thấy mỹ mãn mà thở ra một tiếng.
Khó trách Bảo Gia a tỷ cứ huyên thuyên với nàng rằng trai lơ có tác dụng kỳ diệu lắm, nói cái gì ban đêm có người thị tẩm sung sướng tựa thần tiên, thật là như muốn làm người bay lên không trung.
Dưới đáy lòng Khương Trĩ Y yên lặng nghĩ, nhìn xem tối nay này, một màu an bình, năm tháng tĩnh hảo, nàng đột nhiên hỏi: "A Sách ca ca, chàng nói sau chuyện đêm nay, đại biểu ca còn dám đến đây không?"
Ôm cứng ngắc đến như vậy mà còn không bịt được miệng nàng.
Nguyên Sách hơi nhắm mắt lại, ngưng thần tĩnh khí một lát, thuận miệng đáp: "Nếu hắn không sợ chết."
"Nhưng đừng làm hại tánh mạng hắn, như vậy không tốt lắm ——"
"Thế nào, nàng thật đúng là muốn đi am ni cô làm ni cô, phổ độ chúng sinh?."
Khương Trĩ Y ngẩng đầu trừng hắn, liếc mắt một cái: "Không phải ta phát thiện tâm, là do cữu cữu ta chỉ có mỗi đứa con vợ cả này, cũng không thể vì ta mà lại tuyệt hậu.....!Nếu sau này giữa ta cùng cữu cữu đều phải cách nhau một mạng của đại biểu ca, vậy trên đời này ngay cả người có quan hệ huyết thống cuối cùng ta cũng không còn!"
Nguyên Sách mở mắt ra, cúi đầu.
"Kỳ thật lúc ta còn rất nhỏ đã biết mợ không phải là thiệt tình đối đãi ta, bất quá chỉ bởi vì thân phận ta, bởi vì a cha ta có công với nước với triều, với Hoàng bá bá cũng có công tòng long, chỉ cần tốt với ta, liền có thể được rất nhiều chỗ tốt, cho nên mới làm ra bộ dáng cửu mẫu tốt như vậy.

Những người khác trong Phương gia cũng không ngoại lệ....."
"Nếu đã như thế, phủ Ninh Quốc công, hoàng cung, nơi nào không thể ở,

hà tất phải ở chỗ này nhiều năm như vậy?"
"Bởi vì cữu cữu đối đãi ta là thiệt tình, ta muốn ở cạnh cữu cữu, mà chỉ có nơi này mới có cữu cữu."
Nguyên Sách nhắm mắt quay đầu đi, nhíu nhíu mày: "Vậy chờ chân hắn tốt lên, lại đánh thêm một trận."

Khương Trĩ Y ngẩn người ra, chợt phản ứng lại đây hắn đang nói đại biểu ca.
"......! Kỳ thật làm như vậy cũng là trị ngọn không trị gốc, ta có một biện pháp nhất lao vĩnh dật này,chàng nghe một chút xem có lý hay không,"
Khương Trĩ Y hắng giọng nói, như có chút ngượng ngùng, nắm thật chặt khuỷu tay hắn, "Theo như trạng huống của đại biểu ca hiện giờ, ít nhất cũng phải nằm trên giường ba tháng, chỉ cần trong vòng ba tháng này ta đã hứa hôn hoặc cưới gả, thì cho dù hắn tà tâm bất tử cũng không thể làm gì, chàng nói có phải hay không?"
Giống có một tia sét trắng sáng loá mắt hiện lên từ trong bóng đêm, mí mắt Nguyên Sách bỗng dưng giật giật.
"Mấy lời không sạch sẽ hôm qua, nói cho cùng cũng đã lọt vào tai người khác.

Tuy rằng bọn họ bị chàng đánh đến phải nằm liệt trên giường trăm ngày, nhưng sau một trăm ngày đó thì sao? Đã là lời đồn thì không có khả năng ngăn chặn hoàn toàn được, cho nên chỉ cần trước khi đến một trăm ngày, chúng ta cưới nhau, thì nhàn thoại của bọn họ chính là lời chúc mừng tân hôn của chúng ta.....!"
Trên đầu không nghe thấy có âm thanh nào đáp lại, gio giọng Khương Trĩ Y càng nói càng nhỏ, càng nói càng yếu lại: " Hiện giờ cách cuối năm còn hơn một tháng, đến lúc đó vừa vặn cữu cữu hồi kinh, vậy việc hôn nhân của chúng ta có phải —— có thể định ra kịp rồi không?"
Khương Trĩ Y nói xong, chờ mong mà ngẩng đầu nhìn lại.
Lại thấy người đang nhắm hai mắt an an tĩnh tĩnh, đừng nói miệng, ngay cả lông mi cũng giống như dính chặt vào mắt, không chút lay động.
Lại ngủ rồi?
"A Sách ca ca?" Khương Trĩ Y thử thăm dò kêu một tiếng, không được đáp lời, lại nhẹ nhàng lay lay cánh tay hắn, "A Sách ca ca?"
Không biết đến lần "A Sách ca ca" thứ bao nhiêu, tẩm gian rốt cuộc rơi

vào yên lặng, chỉ còn lại có một tiếng nữ tử sâu kín thở dài.
*
Sáng sớm hôm sau, quân doanh Kinh Giao.
Mục Tân Hồng theo thường lệ dậy sớm tuần tra đại doanh, khi vác đao đi đến gần luyện võ trường, nhìn thấy bóng người cao cao đang tập trung kéo căng dây cung, liền đấm nhẹ một đấm vào bả vai tiểu binh đứng cạnh: "Không đi thu mũi tên cho thiếu tướng quân, ngẩn người ở chỗ này làm gì?"
"Mục tướng quân, hôm nay trời còn chưa sáng, thiếu tướng quân liền tới rồi, không nói không rằng đi thẳng vào luyện võ trường bắn tên, nhìn giống như có chuyện gì phiền lòng, tiểu nhân không dám đi vào quấy rầy."
Phiền lòng? Canh giờ mà trời vẫn chưa sáng thì gà còn chưa thức nữa, ai có thể tới làm phiền lòng thiếu tướng quân?
Mục Tân Hồng chạy nhanh vào luyện võ trường, nhìn cái bia bắn đã rậm rạp đầy mũi tên cắm vào, lại đi đến bên cạnh Nguyên Sách, quan sát thấy sắc mặt hắn không biết hỉ nộ, liền há miệng thở ra vài hơi lại nhắm lại.
Tay trái Nguyên Sách cầm cung, tay phải rút tên từ trong bao đựng ra, "Nói."
"Thiếu tướng quân, ngài không có chuyện gì chứ?"
"Ngươi thấy ta giống có chuyện gì sao."
Mục Tân Hồng ho nhẹ một tiếng: "Thì là.....!Bộ dáng ngài trước mắt đây...! thật giống ti chức thời điểm cùng vị trong nhà...!cãi nhau qua đêm....."
"Ta là ngươi?" Nguyên Sách nhướng mày.
"Vậy khẳng định không phải, thiếu tướng quân là người có thiên tư, cho dù cãi nhau, chỉ cần ngài ra ngựa đi dỗ người, nhất định là một câu có thể bằng người ta nói mười câu.

Nhắc đến mới nhớ, đã nhiều ngày qua đi, Quận Chúa ắt hẳn đã trở nên ngoan ngoãn dễ bảo, đào tim đào phổi, nhất định phải gả cho ngài đúng không!"
"....."
Nguyên Sách: "Sao ngươi không nói sớm?"
"Hả?" Mục Tân Hồng sửng sốt, hắn bất quá chỉ nói mấy câu vuốt mông ngựa thôi, này có gì quan trọng sao, "Ngài gặp phải chuyện gì....."
Nguyên Sách nhắm mắt: "Một chút phiền toái nhỏ."

"Cái gì phiền toái? Ti chức nguyện vì ngài phân ưu!"
"Không cần." Nguyên Sách giương cung cài tên, kéo căng dây cung, liếc mắt nhìn cái bia với hồng tâm đã chen chật mũi lên, giơ cung nhắm thẳng, liền thả tay buông dây cung ra.
"Vụt " một tiếng sắc bén, ở nơi tận cùng trong tầm nhìn hơn 30 trượng, một mảnh lá trúc từ từ rơi xuống.
Nguyên Sách khoanh tay nhét cung tên vào trong tay Mục Tân Hồng, đi ra ngoài: "Tạm thời tránh đi vậy."
Mục Tân Hồng vội vàng cầm cung đuổi theo, không đợi hắn hỏi rõ ràng một chút, thì một tiểu binh tay ôm hộp đồăn vội vàng từ phía trước đi tới.
"Thiếu tướng quân, Vĩnh Doanh quận chúa sai tỳ nữ tới, nói ngài.....!nói ngài sáng nay đi sớm quá, còn chưa kịp dùng cơm, đây là cơm sáng cho ngài ạ."
Nguyên Sách cúi đầu, nhìn chằm chằm hộp đồăn ba ngăn bằng gỗ tử đàn trước mắt một lát, chần chờ kéo tầng trên nhất ra.
Liếc mắt nhìn, là một cái bánh màn thầu trắng tinh có viết hai chữ hỉ đỏ.
"....."
Tầng thứ hai ——
Táo đỏ.

Đậu phộng.
Tầng thứ ba ——
Long nhãn.

Hạt sen.
"....."

Chương 21: Chương 21

Lúc hoàng hôn, Khương Trĩ Y tựa người bên cửa sổ noãn các, tay trái chống cằm, tay phải chán nản khẽ quơ quơ cọng lông khổng tước chọc mèo.
Trên mặt đất, con mèo cưng của nàng từ lúc ban đầu còn hứng thú bừng bừng nhảy nhót lung tung hết chụp đến bắt, nhưng thời khắc này nó cũng đã lười biếng nằm bò, ngẫu nhiên nâng một móng vuốt lên, xem như cho nàng một chút mặt mũi —— rốt cuộc thì có con mèo nào bị người ta dùng lông khổng tước trêu suốt từ sáng đến tối mà còn chịu nổi, cả đời này nó thật không muốn nhìn thấy lông khổng tước nữa.
Người thì trêu mèo mà không mấy hứng thú, mèo thì bị trêu đến kiệt sức, cứ thế, một người một mèo phơi mình trong ánh hoàng hôn từ phía tây, mặt mũi đều có điểm héo úa, ỉu xìu.
Một ngày dài đằng đẵng rốt cuộc cũng đi qua.

Khương Trĩ Y chưa bao giờ từng hy vọng ngày mau đi, màn đêm buông xuống nhiều như lúc này.
Đêm qua thật vất vả mới nương theo không khí, thuận nước đẩy thuyền mà hỏi ra câu mình đã nhịn từ rất lâu, kết quả lại là hoa rơi có ý, nước chảy có buồn ngủ.....
Biết hắn gần đây vất vả, nàng không đành lòng trách móc nặng nề, nên cũng không đánh thức hắn —— đương nhiên là sau khi kêu thử vài lần nhưng hắn thật sự không tỉnh mới bỏ cuộc, định sáng sớm lại nói, ai ngờ sáng nay vừa mở mắt, bên giường lại đã rỗng tuếch.
Nếu chưa từng hỏi ra miệng cũng thôi, rốt cuộc hiện giờ cách cuối năm còn tương đối lâu, nàng cũng không vội vã một ngày hai ngày này, nhưng hỏi đều đã hỏi, lại không một tiếng động giống như đá chìm đáy biển, chẳng phải làm người khó chịu như có gì nghẹn ở ngực sao?
Trước mắt, phần cơm sáng đại hỉ kia đã đưa qua đó một ngày, cũng không

biết khi nào mới có thể chờ được hắn hồi âm.....
Chỉ mong hắn nhìn thấy, có thể nhớ lại lời tận đáy lòng của nàng đêm qua, nếu nhớ không nổi cũng không sao, phàm là người không bị mù, đều có thể nhìn là hiểu nàng có ý tứ gì.
Khương Trĩ Y nhìn hoàng hôn óng ánh vàng ngoài cửa sổ, tiếp tục nâng má, chán chường quơ quơ cọng lông khổng tước trên tay trêu mèo.
Đúng giờ phút này, Tiểu Mãn lại vội vàng từ bên ngoài đi đến: "Quận chúa, Thanh Tùng đến truyền lời của Thẩm Thiếu tướng quân, có nên mời vào?"
Khương Trĩ Y nắm chặt cọng lông khổng tước trong tay, ngồi bật dậy: "Mời, mau mời vào."
Thanh Tùng được người hầu mau chóng mời vào, ánh mắt nhìn thẳng, cúi đầu hành lễ, còn cẩn thận ti hí mắt liếc qua một chút, nhìn thấy trong đáy mắt Khương Trĩ Y đầy chờ mong, liền cố gắng nặn ra một nụ cười: "Quận chúa, công tử nhà ta nói, phong hàn của quận chúa đã khỏi, cũng tị hiềm mấy nhàn ngôn toái ngữ như hôm qua, nên tối nay liền không tới, thỉnh quận chúa bảo trọng quý thể, chú ý nghỉ ngơi....."
Khương Trĩ Y chớp chớp ánh mắt buồn bã, nhẹ nhàng à một tiếng, thở dài, lại tựa người về bệ cửa sổ, im lặng một lát lại như nhớ ra điều gì, bỗng nhiên bật dậy một lần nữa: "Hôm nay ta sai người đưa cơm sáng cho hắn, hắn có ăn không?"
Thanh Tùng ánh mắt lập loè hạ: "Công tử có ăn chứ, ăn....."

"Tất nhiên không chỉ ăn, còn.....!còn rất tán thưởng cơm sáng ngài đưa thật sắc hương vị đều đầy đủ, không chỉ ngon miệng, mà cái hình trên màn thầu kia cũng thập phần độc đáo!"
".....!Đó là hình sao?" Cánh môi Khương Trĩ Y không thể tin tưởng mà run rẩy một chút, "Đó là cái chữ!"
"A? Đó là chữ sao?" Thanh Tùng đổ mồ hôi lạnh gục đầu cáo tội, "Tiểu nhân không biết mấy cái chữ to, lại mắt nhìn không tốt, quận chúa thứ tội!"
"Ngươi không biết chữ, chẳng lẽ công tử nhà ngươi cũng không biết chữ?!"
Thanh Tùng cúi đầu khó xử nói: "Công tử lúc trước khi còn ở thư viện Thiên Sùng đọc sách, ba ngày hai đầu trèo tường trốn học, sau này liền đi biên quan đánh giặc, đối một ít chữ nhiều nét quá có lẽ cũng không thể....."
Nàng chỉ nghĩ đến nếu như không mù liền có thể xem hiểu là có ý tứ gì, nhưng làm thế nào cũng không nghĩ tới trên đời này còn có người có mắt

như mù đâu!
Một lát sau, Khương Trĩ Y mở mắt ra, bực mình đến ném đi cọng lông khổng tước trong tay.
"Kêu công tử nhà ngươi không có việc gì thì đọc sách thêm chút đi ——!"
Liên tiếp mấy ngày, Nguyên Sách đều viện cớ tránh cho người khác chú ý, không đến Dao Quang Các nữa.
Khương Trĩ Y cũng thời thời khắc khắc theo dõi cái " chú ý " này.
Nhưng nàng nghe nói bên ngoài một mảnh gió êm sóng lặng, mấy tên cậu ấm bị đánh đó cũng chỉ an an tĩnh tĩnh tịnh dưỡng trên giường giống như đại biểu ca nàng, không hề có chút ý tứ đi truy cứu và xác nhận kẻ hành hung.
Nghĩ đến cũng đúng, việc này dù sao cũng là bọn họ đuối lý trước, nếu thật sự muốn truy cứu, nhất định sẽ liên lụy thành tội lớn hãm hại quận chúa, cân nhắc như vậy, tất nhiên chỉ có thể ngậm đắng nuốt cay mà im miệng.
Mấy ngày không có việc gì phát sinh, mắt thấy cái "chú ý" này cũng đi qua, sáng sớm hôm nay, Khương Trĩ Y lại động tâm niệm, phái một hộ vệ đi Thẩm phủ, bảo hắn hỏi một chút, xem tối nay Nguyên Sách có thể lại đây hay không, khi nào mới nói cho hết câu chuyện lần trước?
Nhưng đến nơi rồi mới biết, mấy ngày nay hắn bận tối mày tối mặt, ngày ngày đều phải tiếp đón y sĩ từ khắp nơi đến trong phủ, trị liệu cho vị phó tướng nằm như "hoạt tử nhân" từ biên quan trở về kia.
"Thái y trong cung cho đến cả các danh y ở mấy huyện lân cận thành Trường An cơ hồ đều được Thẩm Thiếu tướng quân mời hết một lần, xem bộ dáng khẩn trương này của Thẩm Thiếu tướng quân, hẳn là tuyệt đối không bỏ cuộc, phải cứu sống người cho bằng được, phỏng chừng thời gian gần đây sẽ không nhàn rỗi." Hộ vệ trở về báo tin đã nói như thế.
Khương Trĩ Y từng tận mắt nhìn thấy trạng huống của vị "Hoạt tử nhân" gần chết kia, lại biết người này là vì bảo hộ A Sách ca ca trên chiến trường mới bị trọng thương, nên cũng hiểu được mấy hôm gần đây hắn không thể phân thân, nghĩ như thế, cũng có thể khoan dung cho việc hắn không biết chữ Hỉ là chữ nào.
Ân nhân cứu mạng đang còn sinh tử chưa biết, lúc này lại thương nghị việc đại hỉ đích xác là không phải lúc, thân là thê tử tương lai của hắn, nàng sẽ kính những gì hắn kính, hộ những gì hắn hộ, ân nhân hắn là ân nhân của nàng, nàng cũng nên phân ưu một phần với hắn mới đúng!
Nghĩ nghĩ, Khương Trĩ Y đã định được chủ ý, phân phó nói: "Mời đại phu

của ta đến, theo ta đi đến Thẩm phủ một chuyến."

*

Cùng thời khắc đó, ở Đông viện Thẩm phủ, sương phòng phía Đông.
Nguyên Sách đứng ở trước giường, rũ mắt nhìn người sắc mặt trắng bệch, hơi thở yếu ớt nằm trên giường, lẳng lặng nghe từng luồng hô hấp đứt quãng.
Thanh Tùng vắt một cái khăn ướt trong thau nước trước mặt, đi đến bên cạnh giường, nhẹ tay lau lau mặt người trên người, lo lắng sốt ruột nói: "Cao tướng quân này hơi thở mỗi ngày một yếu đi.....!Mấy hôm nay có nhiều đại phu đến như vậy, cũng kê không ít phương thuốc, sao công tử không thử một đơn nào hết vậy?"
Nguyên Sách nhếch khóe miệng: "Tất nhiên là vì chờ cho được phương thuốc tốt nhất."
"Vậy hôm nay không thấy công tử thỉnh y, phải chăng đã tìm được phương thuốc đó?"
"Đúng vậy, sương phòng này sắp sửa không còn ai ở rồi."
"Vậy thật tốt quá!"
.....! Cơ mà cái phương thuốc thần tiên nào lại nhanh như vậy có thể làm một người bệnh nặng đến thế này liền có thể xuống đất đi ra khỏi phòng?
Tận đáy lòng Thanh Tùng tấm tắc khen lạ, tay vẫn tiếp tục lau sạch sẽ gương mặt Cao tướng, lại đi vắt một cái khăn sạch khác, khi hắn tiến lên đây, nhìn thấy Nguyên Sách giơ tay ra: "Đưa khăn cho ta, đi ra ngoài đi."
Gần đây công tử thường xuyên ở trong sương phòng này một mình, ai cũng nhìn ra được công tử đối với vị Cao tướng quân này thập phần có tình có nghĩa, Thanh Tùng liền không quấy rầy, đưa khăn đưa cho Nguyên Sách rồi lui ra ngoài khép cửa phòng lại.
Trong sương phòng chỉ còn hai người.
Nguyên Sách đứng giường trước trầm mặc một lát, không biết suy nghĩ cái gì, một lát sau, tay nắm chặt khăn ướt, hơi hơi cúi người xuống, nhìn thẳng kẻ nằm trên giường: "Bọn họ nói, tuy ngươi không mở được mắt ra, nhưng vẫn còn có thể nghe thấy thanh âm —— nếu ta nói cho ngươi, người mà ngươi một lòng trung thành, hôm qua đưa tới một phương thuốc độc đòi mạng, muốn giết ngươi, thì ngươi có còn nằm nổi trên giường bệnh này tiếp không?"
Người nằm trên giường vẫn nhắm hai mắt thật chặt, chỉ có đỉnh mày lại

nhíu chặt thêm, mấy hơi thở ra đột nhiên trở nên thô nặng.
"Bị người tín nhiệm nhất phản bội, có phải rất tuyệt vọng hay không."
"A huynh của ta lúc trước cũng đã tuyệt vọng như vậy đấy."
Hô hấp yếu ớt chợt thở ra một hơn dài, người trên giường hữu khí vô lực kéo hơi ràn, khóe mắt tràn ra một chút vẩn đục ướt át.

Nguyên Sách nhàn nhạt thẳng lưng dậy, nhìn ánh sáng mặt trời của ngày mới ngoài cửa sổ, chớp chớp mắt, nắm lấy khăn ướt trong lòng bàn tay, chậm rãi phủ lên mặt hắn, ấn xuống.
Miệng mũi hoàn toàn bị khăn ướt bịt lại, người trên giường vội vàng thở dốc lên, lồng ngực gầy trơ cả xương kịch liệt phập phồng, giống như muốn hấp thu chút không khí còn sót lại trong phế phủ đã rách nát.
Nguyên Sách nắm chặt bàn tay, chậm rãi ấn giãy giụa của hắn xuống.
Người dưới bàn tay hắn run lên, kinh hãi hấp hối như một con cá sắp chết, cuối cùng thân thể kéo căng ra như khúc gỗ, sau đó tất cả liền tĩnh mịch lại.
Nguyên Sách vừa thu lực lại, nhẹ nhàng kéo khăn lên, ném vào trong cái thau gỗ bên cạnh.
Khăn rơi vào trong thau, bang một tiếng làm văng ra một đóa bọt nước.
Từng vòng gợn sóng nhẹ nhàng lan ra, sau một lát, mặt nước cũng tĩnh mịch lại, phản chiếu ra một đôi mắt đen tối tăm.
Nguyên Sách lẳng lặng nhìn chằm chằm mặt nước đục, vẫn không nhúc nhích đứng ở nơi đó, phảng phất như bản thân mình đã lọt vào một cánh đồng bát ngát, vô biên vô hạn, tất cả cảm quan đều bị đóng lại.
Cái gì cũng không nhìn được, không cảm thụ được.
Trong không gian yên tĩnh bỗng nhiên vang lên ba tiếng gõ cửa "Đốc đốc đốc".
"A Sách ca ca!"
Như đột nhiên bị một luồng ánh sáng mạnh kéo ngược về nhân thế,
Nguyên Sách bỗng nhiên quay đầu lại, nhìn về phía cửa phòng.
Ngược sáng mặt trời, trên tấm bình phong chiếu ra một thân ảnh yểu điệu kiều tiếu.
"A Sách ca ca, ta nghe nói chàng đến khắp nơi mời danh y, sao không tới tìm ta? Ta cũng có rất nhiều đại phu giỏi đó, hôm nay mang đến một vị cho chàng, chàng nhìn xem có thể giúp đỡ chàng hay không?"
Nguyên Sách quay đầu đi, nhìn nhìn người đã không còn tiếng động trên giường.

"A Sách ca ca?"
"......!Chàng không mở cửa ta tự mình vào đó nha!"
Trong tiếng thúc giục ngang ngược kiêu ngạo, Nguyên Sách trầm mặc, rồi kéo rèm che lại giường, tiến lên mở cửa phòng ra.
Người ngoài cửa một thân váy áo tươi sáng đang nâng mặt lên, không cao hứng mà lẩm bẩm: "Sao lâu như vậy mới mở cửa! Nếu không phải Thanh Tùng nói chàng đang ở bên trong, ta thật sắp đi rồi....."
Nguyên Sách không đáp, giương mắt nhìn về phía một lão tiên sinh râu tóc bạc phơ đứng sau lưng nàng.
Khương Trĩ Y nhớ tới chính sự, liền hướng về phía sau duỗi tay giới thiệu: "Nhạ, chính là vị Hoàng lão tiên sinh này đây, ta từ nhỏ đến lớn mỗi khi bệnh đều là ông ấy xem, nói câu diệu thủ hồi xuân, Hoa Đà tái thế cũng không quá, chàng mau để cho Hoàng lão tiên sinh vào xem."

Đại phu gật đầu.
Nguyên Sách: "Không cần."
Khương Trĩ Y nhíu mày liếc liếc hắn: "Ta là người bắt bẻ cỡ nào chắc chàng cũng biết, ta nói là đại phu giỏi, khẳng định chính là đại phu giỏi, chàng còn không tin được ta?"
"Chẳng lẽ chàng lo lắng nếu ta giúp chàng trị khỏi cho người kia, chàng liền không còn cớ để không tới tìm ta sao?"
"....."
Nguyên Sách trầm mặc thở ra một hơi, nghiêng thân đi, giơ tay ý bảo người tiến vào.
Đại phu đeo theo hòm thuốc vào cửa.
Khương Trĩ Y theo vào sau, mới vừa vượt qua ngạch cửa đi được hai bước, liền bị Nguyên Sách duỗi tay cản lại: "Đứng xa một chút."
"Vì s....."
Nguyên Sách: "Dơ."
Khương Trĩ Y à một tiếng: "Không sao cả, đã là ân nhân của chàng, ta không chê đâu."
Nhưng thấy hắn giơ ngang cánh tay ngăn trở, Khương Trĩ Y vẫn ngoan ngoãn ngừng bước chân lại, nhân cơ hội túm cánh tay hắn, choàng tay mình qua khuỷu tay hắn.
Nguyên Sách: "....."
Bên kia đầu giường, cách một tấm rèm, đại phu nhẹ nhàng nâng cánh tay

đang rũ xuống ở mép giường lên, sắc mặt bỗng nhiên biến đổi, trừng lớn mắt, quay đầu lại nhìn Nguyên Sách.
Sắc mặt Nguyên Sách vẫn như thường, một bàn tay bị Khương Trĩ Y níu lấy, khoát cái tay còn lại, nói: "Nếu quận chúa nói tiên sinh là người có thể tin, ta liền tin tưởng y thuật của ngài, tiên sinh không cần cố kỵ, mời xem."
Đại phu chậm rãi quay lại đầu đi, cách màn giường mà nhìn chằm chằm người nằm trên giường, trán dần dần đổ mồ hôi to như hạt đậu, sau một lúc lâu qua đi, liền run rẩy nâng ba ngón tay lên, đặt vào mạch trên tay người kia.
Lại một lúc lâu sau, Khương Trĩ Y từ xa nhìn xung quanh một lát: "Hoàng lão tiên sinh, thế nào?"
Giọng nói đã rơi xuống, nhưng vẫn mãi mà không nghe được câu trả lời.
Nhìn bóng dáng cứng đờ ngồi kia, Nguyên Sách khẽ cười một tiếng: "Tiên sinh, quận chúa hỏi ngài đó——".

Chương 22: Chương 22

Âm thanh người phía sau rõ ràng mang theo tiếng cười, nhưng lời này vừa hỏi ra, lại giống như một cơn gió lạnh lẽo quét ngang lưng, kích đến tim người đập nhanh một trận.

Đại phu mồ hôi lạnh ròng ròng ngồi ở giường trước, cảm giác lưng mình phảng phất bị mũi kiếm lạnh lẽo nhẹ nhàng chạm vào, tánh mạng như treo trên dây, sắp phải rơi vào kết cục giống như người đang nằm trên giường này ——
"Người bệnh" trên giường đã không có bất kỳ dấu hiệu nào của sự sống, ngón tay cứng đờ ở trạng thái đang co rúm lại, miệng mũi đều bị bẹp xuống, tuy thân nhiệt trên tứ chi vẫn còn ấm áp, mặt mũi vẫn chưa hiện ra nhiều triệu chứng của tử thi, nhưng cơ bản đã có thể phỏng đoán được, hẳn là bị ngoại lực tác động, dẫn tới hít thở không thông mà chết.

Người làm tướng, có khi còn không giết kẻ địch đã xin hàng, thế mà đối với một người trong quân dưới tay mình đã hoàn toàn mất đi năng lực phản kháng, vì sao lại muốn dùng thủ đoạn tàn nhẫn như thế để giết hại! !
Thậm chí giờ này khắc này, còn mặt không đổi sắc mà bảo một vị đại phu đi bắt mạch khám cho một người chết! !
Dưới ánh mắt người người thúc giục, đại phu run rẩy thả lỏng tay đang bắt mạch, quay đầu lại, liền đối diện với một ánh mắt mỉm cười.

Nguyên Sách: "Như thế nào, vị phó tướng này của ta có còn cơ hội tỉnh lại không?"
Đại phu run run đứng dậy đi lên trước, cúi đầu làm lễ vái chào hai người trước mặt, nuốt nuốt nước miếng nói: "Hồi, hồi bẩm quận chúa, Thẩm Thiếu tướng quân, sức khỏe người bệnh! cũng tạm được! ! "
Khương Trĩ Y: "Tạm được là ý gì? Ngươi có cách trị được hay không?"

"Nếu được thì mau chóng kê cái phương thuốc ra, bất luận cần dược liệu quý hiếm thế nào, chỉ cần có thể trị khỏi, bổn quận chúa sẽ trọng thưởng!"
Đại phu lặng lẽ nâng mắt lên nhìn về hướng Nguyên Sách, thấy hắn gật đầu, liền thở phào một hơi như nhặt được một cái mạng từ bờ vực, run rẩy đi đến bên bàn bày giấy bút, ngồi xuống bắt đầu viết phương thuốc.

Khương Trĩ Y kéo khuỷu tay người bên cạnh, nhẹ nhàng hất hất cằm: "Chàng xem, có phải ta ra ngựa liền giải quyết xong hay không?"
Nguyên Sách quay đầu đi, rũ mắt liếc liếc nàng: "Hình như vậy.

"
"Nên nếu chàng hỏi ta sớm một chút, đã không cần trì hoãn nhiều như vậy, lần sau còn có mấy chuyện tìm y hỏi dược như thế này, có một quận chúa như ta ở đây, còn không giúp được chàng?"
Nguyên Sách xoay đầu qua một bên, ý vị không rõ mà cười: "Ừm ——"
—— Mục Tân Hồng một chân đi đến cửa sương phòng, liền nhìn một cảnh tượng quỷ dị như vậy.

Một người đã chết, một đại phu đang ngồi kê thuốc cho người chết, một quận chúa đang liếng thoắng tranh công, cùng với một thiếu tướng quân không biết bị lời nói thú vị nào chọc cười.

Thiếu tướng quân còn có thể bị người ta chọc cười? Hẳn là giết người xong cảm thấy cao hứng đi.

Đại phu run rẩy viết xong phương thuốc, đứng dậy, vừa thấy hai quý nhân đối diện tay trong tay đang đùa giỡn, liền thấp thỏm nuốt nước bọt, nhất thời không biết có nên vì cái phương thuốc vô dụng này mà quấy rầy bọn họ hay không! !
"Đưa ta đi.

" Mục Tân Hồng chủ động tiến lên nhận phương thuốc, gấp lại làm ba rồi bỏ vào vạt áo, nhìn về phía Nguyên Sách.

Thiếu tướng quân đang bị quận chúa lôi lôi kéo kéo khẽ liếc hắn, truyền đạt một ánh mắt.

Mục Tân Hồng hơi gật đầu tỏ vẻ trong lòng hiểu rõ, liền duỗi tay về hướng ra ngoài, nói: "Vất vả lão tiên sinh chạy đến đây một chuyến, ta đưa ngài ra phủ.

"
Nghe đến cái câu "Đưa ngài", lại nhìn Mục Tân Hồng thân thể cao to, bên hông đeo đao, trong lòng đại phu run sợ, ôm hòm thuốc ra khỏi sương phòng, bước thẳng một đường ra ngoài, mỗi khi bước thêm một bước, lại thấy cứ như đang bước đến bên bờ vực thẳm thêm một bước vậy.

Mãi đến khi đến gần tường vây, bước chân Mục Tân Hồng chợt ngừng lại.

"Tướng, tướng quân tha mạng, hôm nay ta không có nhìn thấy cái gì cả! ! " Chân vị đại phu già run lên bần bật, sắp muốn quỳ xuống.

Mục Tân Hồng giơ tay ngăn lại, đỡ người: "Hôm nay ngài cũng không thể nói là chưa nhìn thấy gì.

"
Mục Tân Hồng nhìn lại phương hướng sương phòng, dưới đáy lòng khẽ thở dài.

Trận chiến nửa năm trước, đại công tử sở dĩ bị đám người Bắc Yết phục kích, đó là bởi vì vị Cao tướng quân này thông đồng với địch, tiết lộ kế hoạch tác chiến cùng bản đồ hành quân của đại quân.

Năm đó khi đại công tử mới tới biên quan, Cao Thạch còn mới chỉ là một bách phu trưởng trong quân, nhân lần đó hắn chắn một đao cho đại công tử ở trên chiến trường, từ đó liền thành người được đại công tử tin trọng.

Cao Thạch liền đi theo bên cạnh đại công tử trẻ tuổi, dạy hắn làm thế nào ngăn địch, làm thế nào giết địch, cùng đại công tử kề vai chiến đấu hơn hai năm, một đường thăng nhiệm lên làm phó tướng cho đại công tử.

Có thể nói, với đại công tử, hắn vừa là thầy vừa là bạn, thậm chí là một sự tồn tại như phụ thân vậy.

Ai ngờ đến, một người như vậy nhưng lại là một khối u ác tính ẩn giấu trong Huyền Sách Quân, hắn đúng là nhìn trúng đại công tử mới bước ra đời, chưa có đủ lòng phòng người, mới cố ý chắn một đao kia, lấy được sự tín nhiệm của đại công tử.

Cuối cùng, trong trận phục kích đó, để làm cho quân chủ lực bên ta toàn quân bị diệt, vì hãm hại Huyền Sách Quân, hãm hại Thẩm gia rơi vào tội thất trách, bản thân Cao Thạch cũng thân chịu trọng thương trong lúc thu xếp chu toàn âm mưu của hắn.

Sau khi thiếu tướng quân tiếp nhận thân phận của đại công tử, thời khắc đầu tiên liền thỉnh Quân Y muốn bảo vệ tánh mạng Cao Thạch cho bằng được.

Cao Thạch vì đạt được mục đích không tiếc hy sinh chính mình, hiển nhiên không phải xuất phát từ ích lợi cá nhân hắn, mà là bị người sai sử.

Vì điều tra rõ độc thủ phía sau màn, cần phải giữ mạng hắn.

Chỉ cần Cao Thạch tỉnh lại, thiếu tướng quân có trăm ngàn loại thủ đoạn tra tấn làm người mở miệng, nhưng suốt nửa năm nay, vị Lý quân y có năng lực nhất trong quân dùng hết biện pháp trị liệu, nhiều lắm chỉ có thể giữ cho Cao Thạch một hơi.

Đại phu tốt nhất thế gian này đã ở ngay trong quân bọn họ, từ trước khi hồi kinh, thiếu tướng quân đã tin tưởng rằng chuyện Lý quân y không thể làm được, thì không còn đại phu nào trên đời có thể làm được —— Cao Thạch nghiễm nhiên đã không còn có thể cứu trị.

Nhưng nếu người chết không mở được miệng, thì người sống có thể khai giúp hắn.

Thiếu tướng quân phái người ngàn dặm xa xôi trịnh trọng hộ tống một cái người sắp chết hồi kinh, lại làm ra vẻ vô cùng sốt sắng quan tâm, tự mình đi ngoài thành đón người, rồi sau đó tỉ mỉ chăm sóc, giống trống khua chiêng thỉnh danh y, đó là vì muốn ép kẻ trốn sau lưng kìm nén không được ra tay diệt khẩu.

Hôm qua, cái phương thuốc nhìn như cứu mạng, kỳ thật chính là muốn giết người đã được đưa đến, kẻ này rốt cuộc cũng trồi lên mặt nước.

Mục Tân Hồng lấy lại tinh thần, tỉnh lại trong hồi ức, nhìn về phía tiểu lão đầu trước mặt đang run bần bật.

"Lão tiên sinh, hôm nay ngài phụng lệnh quận chúa, theo quận chúa tiến vào đây xem bệnh cho Cao tướng quân, không ngờ khi xem bệnh, Cao tướng quân đột nhiên cả người run rẩy, miệng sùi bọt mép, hư hư thực thực là đang hôn mê trúng độc mà tử vong, thiếu tướng quân giận tím mặt, liền dọa Ngài thành dáng vẻ như thế này —— ngài xem, là như vậy đúng không?"
Đại phu vội không ngừng liên tục gật đầu: "Dạ, là như vậy, như vậy đó! ! "
"Còn quận chúa —— quận chúa tâm tư đơn thuần, thiếu tướng quân không đành lòng làm nàng ấy hoảng sợ, liền che giấu nàng ấy việc này, cho nên quận chúa hoàn toàn không biết chuyện Cao tướng quân đã thân vong, một lòng cho rằng Cao tướng quân vẫn còn có thể cứu trị, ngài nói, thiếu tướng quân đã làm như vậy, đúng không?"
"Đúng vậy, đúng! ! Nếu có người hỏi lão phu, lão phu nhất định đáp lại như thế! ! "
Mục Tân Hồng thủ thế mời ra ngoài, nói: "Vậy Hoàng lão tiên sinh, ngài về cẩn thận.

"
*
Thư phòng Đông viện.

Đã cách gần 10 ngày, khi lần nữa trở lại gian thư phòng này, tâm tình Khương Trĩ Y đã tốt hơn nhiều, nhưng mà khi nhìn bố trí trong gian thư phòng này, nàng vẫn không quá thích thú ——

"Cái bình phong này sao chàng không mau chóng đổi cái khác đi, thứ này suýt nữa đập vào mặt ta, nhìn thấy nó ta thật không vui vẻ nổi.

"
"Còn cái giá trang trí này nữa, để cái khung trên đó trống không!.

.

Nếu bình sứ vỡ rồi, thì lấy cái đồ mới nào đó bày lên đi, cứ bỏ trống không như vậy, chả phải vô duyên vô cớ làm người nhớ tới chuyện thương tâm sao?"
"Còn nữa, trên tường bên này chàng có thể đổi thành chữ Phúc hay cái gì đó không? Cái gì Tĩnh với không tĩnh chứ? Có ta ở đây, khẳng định là vô cùng náo nhiệt rồi.

"
Nguyên Sách đứng trước giá đặt thau rửa mặt, rửa sạch tay hai lần.

Mới rửa tay có hai lần thôi, mà vị quận chúa xoi mói kia đã tự quyết định, cải tạo thư phòng hắn đến hoàn toàn thay đổi.

"Nàng cũng biết, có nàng ở đây, khẳng định là vô cùng náo nhiệt ?"
Nguyên Sách thong thả ung dung chùi chùi tay, ngó lại đây liếc mắt một cái.

Khương Trĩ Y bị hắn nhìn đến nghẹn: "Như thế nào, ta mới vừa giúp chàng một đại ân, chàng còn chê ta ồn ào hay sao?"
Nguyên Sách: "Không cần ta chê.

"
Là vốn dĩ đã ồn ào rồi.

Khương Trĩ Y tức giận trừng mắt liếc hắn một cái.

Tuy rằng khi nhìn thấy những đồ vật đó nàng cũng có chút thương tâm,

nhưng nàng cũng không đến mức hùng hổ bắt ép người ta nhất định phải làm theo cho bằng được.

"Còn không phải là vì ta muốn nói mấy lời để thu hút sự chú ý của chàng sao, ai bảo chàng cứ mãi nghĩ ngợi cái tâm sự gì đó?"
Động tác lau tay của Nguyên Sách ngừng lại, nghiêm túc lại nghi hoặc hỏi: "Ta suy nghĩ —— tâm sự gì?"
"Đúng vậy, mới vừa rời khi tiến vào đây ta liền phát hiện, hôm nay tâm tình chàng không tốt, còn muốn giấu diếm qua mắt ta.

"
Người nhìn không ra tử thi cách mình có hai trượng, lại nhìn ra được trong lòng hắn có việc.

Nàng cũng tính là thông minh thật, nhưng lại lúc có lúc không.

Bất quá, là do hắn biết nàng không có địch ý, không có lòng phòng vệ đối với nàng, cho nên đem tâm sự không hề phòng bị mà viết lên trên mặt, hay là do nàng quá hiểu huynh trưởng, đến mức vừa nhắc mắt một cái đã nhìn rõ cả trong lòng?
Nhưng giờ phút này người ở đây chính là hắn, không phải huynh trưởng.

Chẳng lẽ khi trong lòng huynh trưởng có việc, thì bộ dáng cũng giống như hắn?
Nguyên Sách hiếm khi cảm thấy có chút hứng thú: "Nàng thử nói xem, nhìn thế nào mà nhìn ra ta có tâm sự?"
Khương Trĩ Y đứng lên khỏi giường La Hán, đôi tay trắng nõn chấp lại sau lưng, cao cao tại thượng mà đi vòng quanh hắn một vòng, ánh mắt chậm rãi đảo từ trên xuống dưới đánh giá hắn.

"?"Nguyên Sách đứng tại chỗ, ánh mắt cũng chậm rãi xoay một vòng theo nàng.

Cuối cùng nhìn thấy nàng đứng yên ở trước mặt hắn, rất tự đắc mà hất hất cằm lên: "Lòng ta có chàng, trong mắt ta tất nhiên sẽ nhìn thấy được tất cả của chàng.

"

"! ! "
Sao hắn lại có thể nghĩ bản thân sẽ nghe được một đáp án đứng đắn cơ chứ.

Nguyên Sách không biết suy nghĩ thế nào, chỉ hừ cười một tiếng rồi chuyển mắt đi, nhìn về phía ngoài cửa sổ.

Vừa liếc mắt một cái, liền nhìn thấy cánh cửa sương phòng phía Đông mở ra, Mục Tân Hồng đang dẫn người khiêng cái thi thể che vải bố trắng kia ra.

Tin Cao Thạch chết vốn dĩ cũng muốn truyền ra ngoài, như thế mới có thể làm cho "con cá" sau lưng kia yên lòng, nên hiện giờ đích xác có thể quang minh chính đại khiêng thi thể ra khỏi Thẩm ph.

Bị bất luận bị ai nhìn thấy cũng không sao! !
Từ lý luận mà nói.

Thấy ánh mắt Nguyên Sách đột nhiên chăm chú, Khương Trĩ Y tò mò xoay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ theo, mới vừa quay được một nửa, cánh tay bỗng nhiên bị người nắm lại, một sức kéo lôi cả người nàng ngã về phía trước một phen.

Khương Trĩ Y lảo đảo cả kinh vừa muốn ngẩng đầu, liền cảm nhận được có một màn tay chạm vào sau đầu mình, mạnh mẽ ấn chặt nàng vào trong lòng ngực.

Nhiệt độ cơ thể ấm áp bỗng như cơn sóng tràn, nháy mắt liền ập đến, xô đổ đê đập trong trái tim, còn xông lên thẳng lên đầu óc, lan tràn ra khắp người từ đầu đến chân.

Nhìn phiến áo gần trong gang tấc kia, đầu Khương Trĩ Y như biến thành khúc gỗ, không nhúc nhích mà dựa vào hắn, tay chân cứng đờ đến dường như không phải của mình, hô hấp cũng chậm rãi ngưng lại.

Nguyên Sách một tay ấn đầu nàng, một tay ôm ở phía sau lưng nàng, nghiêng đầu nhìn về phía ngoài cửa sổ.

Cáng vận chuyển thi thể rõ ràng đi rất nhanh, nhưng không hiểu sao khi lọt vào tầm mắt hắn lại giống như biến thành động tác chậm.

Mắt thấy cáng một đường lề mề đi xuyên qua hành lang, cuối cùng cũng biến mất ở trong tầm mắt, Nguyên Sách mới thoáng nới lỏng cánh tay ấn đầu nàng, quay mặt xuống rũ mắt nhìn qua một bên.

Cảm giác được hắn thu chút lực, Khương Trĩ Y đỏ mặt ngẩng đầu, nhẹ chớp chớp mắt, ánh mắt khẩn trương chớp động, dùng giọng nói nhỏ nhẹ thì thầm: "A Sách ca ca, vừa mới rồi tim chàng đập thật nhanh! ! "
Lông mi Nguyên Sách chớp một cái, tay đang ôm sau lưng người hơi hơi cứng đờ.

Khương Trĩ Y: "Ta nghe được, trong lòng chàng cũng có ta.

"
Nàng nghe được cái gì, hắn không biết.

Nhưng hắn biết, công sức hắn đóng cửa trốn nàng nhiều ngày như vậy, tại cái ngày thường thường vô kỳ hôm nay, tại thời khắc vốn không cần thiết này, hết thảy đều thất bại trong gang tấc.

.

Chương 23: Chương 23

Mục Tân Hồng cùng Thanh Tùng một trái một phải đứng ở hai bên án thư, mắt thấy Nguyên Sách từ sau bữa tối liền trầm mặc mà ngồi ở chỗ này, lâu như vậy rồi, đừng nói tư thế không đổi một lần, cả mắt cũng chưa chớp được mấy cái.

Mục Tân Hồng ở cạnh bên nhìn thấy, một mặt bội phục định lực chuyên chú của thiếu tướng quân khi có điều suy nghĩ, một mặt âm thầm lo lắng cho tiền đồ của thiếu tướng quân sau này.

Hôm nay hắn chỉ mới đi ra ngoài xử lý thi thể, cũng không biết đã xảy ra cái gì, sau khi trở về liền thấy quận chúa từ trong thư phòng thiếu tướng quân đi ra, ánh mắt thấm đẫm nhu tình xưa nay chưa từng có, lưu luyến không rời, trước khi đi còn vô cùng săn sóc mà để lại cho thiếu tướng quân câu nói ——
"Có chút lời nói vốn ta đã định sớm nói, nhưng thấy gần đây có quá nhiều chuyện làm chàng phiền lòng, chờ khi nào tâm tình chàng tốt hơn, ta lại bàn với chàng.

"
Này không phải còn thiếu nói thẳng "Chờ tâm tình chàng tốt một chút, ta lại đến thúc giục chàng sớm sinh quý tử" sao?
Trời biết thiếu tướng quân đã tính toán vô cùng tỉ mỉ chuyện của Cao Thạch từ đầu tới đuôi, mặc dù hôm nay bị người xen vào cũng không sao cả, mấy ngày nay chuyện chân chính làm hắn phiền lòng đều phát sinh từ vị "tẩu tẩu" ngoài kế hoạch này! !
Lúc trước nghĩ, thứ nhất là quận chúa thân phận quý trọng, thứ hai là bỏ bốn lên năm cũng xem như goá thê của huynh trưởng, giết là giết không được, thiếu tướng quân mới đành nhận vị "thân mật" này để ổn định đại

cục, ai ngờ vừa vững một chút thì đã đi quá xa rồi!
"Thiếu tướng quân, ngài sẽ không thật sự đi cưới quận chúa chứ?" Suy nghĩ nửa ngày, Mục Tân Hồng rốt cuộc nhịn không được hỏi ra miệng.

Kết quả Nguyên Sách còn chưa kịp nói lời nào, Thanh Tùng đã giành đáp trước: "Sao có thể chứ! Gặp thì đối phó cho qua, cũng là bất đắc dĩ, nếu thật sự động vào chẳng phải có lỗi với đại công tử!"
Thanh Tùng từ nhỏ đã ở trong kinh hầu hạ đại công tử, tình cảm đối với đại công tử rất thâm hậu, Mục Tân Hồng lại ở biên quan, nên người hắn quen biết trước lại là Nguyên Sách.

Mục Tân Hồng: "Cái gì gọi là có lỗi với đại công tử? Nói như thể thiếu tướng quân chiếm được lợi lớn lắm vậy, ngươi nghĩ thiếu tướng quân nguyện ý hiến thân cho quận chúa?"
Nguyên Sách hơi hé mắt, cho hai người một cái liếc mắt đầy nguy hiểm.

Tất nhiên, tuy hai tên không quá thông minh này bên nào cũng cho là mình đúng, nhưng lời bọn họ nói cũng không phải không có lý, kết luận cũng là trăm sông đổ về một biển ——
Hồi tưởng lại đoạn thời gian đối phó cho qua chuyện này, hắn cũng không thể biết được lúc trước huynh trưởng đã làm như thế nào để lén lút qua lại với vị tẩu tẩu này, cũng không biết là có phải do tác phong hành sự của hắn cùng huynh trưởng trùng hợp là khá tương tự nhau, hay là do vị quận chúa này tự mình đắm chìm, tóm lại, tạm thời nàng ta không có khả nghi gig đối với hắn.

Đã ổn định được người, hiện giờ phải nên kéo ra chút khoảng cách, thứ nhất để tránh làm nhiều sai nhiều, lại phát sinh phiền toái ngoài ý muốn như hôm nay, thứ hai cũng có thể chặn được con đường giục hôn của nàng.

Hắn sẽ không ở Trường An lâu, cái hôn sự này, trốn qua mùng một, tất nhiên cũng trốn không khỏi mười lăm.

Đã định được chủ ý, Nguyên Sách nhẹ nhàng vuốt vuốt lòng bàn tay mình, đứng dậy đi ra ngoài: "Ta đi Vĩnh Ân Hầu phủ.

"
Dao Quang Các, Khương Trĩ Y nằm trên giường trằn trọc, h`ồi lâu cũng chưa ngủ, yên lặng nhớ lại tư vị một khắc được Nguyên Sách ôm vào trong lòng hôm nay, khóe miệng thỉnh thoảng lại cong lên không dừng được.

Đúng lúc khóe miệng sắp kéo đến tới mang tai, thì sau cửa sổ bỗng nhiên truy`ền đến một tràn tiếng gõ — —
Khương Trĩ Y vội vàng bò dậy, nhìn chăm chú ra ngoài cửa sổ.

Ngay sau đó, quả nhiên thấy Nguyên Sách quen cửa quen nẻo leo cửa sổ mà vào.

"A Sách ca ca, sao chàng đột nhiên tới vậy?!" Khương Trĩ Y cười cười ôm m`ền định nhảy xuống giường, li`ền gặp phải một làn gió lạnh nghênh diện đánh tới, bả vai co rụt lại, rùng mình một cái.

Bước chân Nguyên Sách dừng lại, cúi đ`ầu phủi phủi sương giá trên người, đi đến bên cạnh chậu than trong phòng li`ền uốn gối ng`ồi xổm xuống: "Ta có l`ần nào tới mà không đột nhiên?"
"Cũng đúng, A Sách ca ca giỏi nhất là cho ta kinh hỉ!" Khương Trĩ Y đi đến bên cạnh chậu than ng`ồi xổm xuống cùng, r`ồi chống cằm nhìn hắn.

Lúc cữu cữu còn ở trong kinh cũng đối xử với nàng như thế này, rõ ràng bản thân không lạnh, lại sợ hơi lạnh trên người mình từ ngoài tiến vào sẽ làm nàng lạnh, nên li`ền đến bên cạnh cậu than trong phòng nàng sưởi ấm, sưởi cho thân thể ấp áp lại mới đến g`ần nàng.

Nhớ tới mới vừa r`ồi khi hắn gõ cửa sổ, Khương Trĩ Y cười ngâm ngâm nói: "Chàng vẫn còn nhớ rõ ám hiệu lúc trước của chúng ta nha.

"
Là do cái hôm nàng giả vờ như không nhà để v`ề đến, cậy nhờ hắn, hắn nghe thấy tiếng đập cửa có chút kỳ quái nên mới có ấn tượng thôi.

Nhưng mà mấy chuyện linh tinh như gõ cửa ba tiếng ngắn ba tiếng dài này

chính là kiểu ám hiệu phổ biến trong mấy quyển thoại bản giang hồ, ai cũng có thể biết, sao có thể xứng với hai chữ "ám hiệu" cơ chứ?
Hong khô một thân quần áo ẩm ướt, Nguyên Sách đứng dậy đi thẳng vào vấn đề nói: "Tối nay ta tới là muốn chào từ biệt nàng.

"
Nụ cười tươi tắn trên mặt Khương Trĩ Y liền cứng đờ, nàng đứng phắt dậy, kinh hãi: "Chào từ biệt? Chàng phải về Hà Tây?"
Nguyên Sách lắc đầu: "Thánh Thượng săn sóc ta, bảo ta bên ngoài chém giết đã ba năm, muốn giữ ta ở kinh thành để tĩnh dưỡng một thời gian, nhàn rỗi cũng là nhàn rỗi, nên ta muốn tìm chút chuyện làm.

"
Khương Trĩ Y biết, lúc trước khi hắn hồi kinh diện thánh, Hoàng bá bá đã cho rất nhiều ban thưởng, nhưng vẫn chưa chính thức ban cho hắn chức quan nào.

Thiếu niên lang còn chưa cập quan, chỉ có chiến tích mà không có quan tích, muốn kế thừa tước vị quân trọng như Tiết Độ Sứ Hà Tây, chỉ sợ sẽ thiếu tư lịch, chắc Hoàng bá bá cũng đang do dự, cho nên mới tạm thời để trống cái chức vị này.

Gần đây ngoại trừ đi quân doanh luyện binh, hắn cũng không còn chuyện gì khác, nhưng thông thường chuyện luyện binh đã có Mục tướng quân lo, xác thật cũng không cần hắn tự tay làm.

Khương Trĩ Y: "Vậy chàng muốn đi làm cái gì?"
Nguyên Sách cong môi: "Mấy ngày hôm trước không phải nàng bảo Thanh Tùng truyền lời cho ta, kêu ta nhiều đọc nhiều sách một chút? Ta thấy đề nghị này rất tốt, định sắp xếp lại đi Thiên Sùng thư viện.

"
"Ta, đó chỉ là thuận miệng nói như vậy thôi, sao chàng lại xem là thật!"
Khương Trĩ Y sốt ruột, tay vô ý thức xoắn xoắn mép mền, "Thiên Sùng thư viện ở tận thành Đông, cách Hầu phủ xa như vậy, chúng ta sao có thể thỉnh thoảng chạm mặt nhau được?"

"Cho nên —— ta không phải tới đây chào từ biệt nàng đây sao?"
Thấy hắn nhướng mày, một bộ không có gì lưu luyến, não Khương Trĩ Y vang lên ong ong.

Mới vừa rồi nàng nói sai rồi, hắn đâu phải giỏi nhất là cho nàng kinh hỉ, rõ ràng là cho nàng kinh hách, hắn quả thực là muốn chọc nàng tức chết mà!

Khương Trĩ Y dậm dậm chân, khó thở mà ôm mền đi qua đi lại: "Chàng ly kinh ba năm, trở về mới chưa đến một tháng, trong một tháng này lại có hơn phân nửa thời gian là làm cái khảo nghiệm ta rồi, hiện tại đang yên đang lành lại đi kiếm thêm việc!"
Luận công lực lôi chuyện cũ, tất nhiên là không ai so được nàng.

Mạch đập trong đầu Nguyên Sách ẩn ẩn nhảy lên: "Ăn bổng lộc của hoàng thượng, phải vì hoàng thượng phân ưu, ta ở kinh đã không có công vụ, nghiêm khắc kiềm chế bản thân, tu thân dưỡng tính cũng coi như không phụ Thánh ân.

"
"Hoàng bá bá ban ân cho biết bao nhiêu người, cũng không thấy cả triều văn võ có ai băn khoăn, chàng đừng có nói mấy cái đạo lý lớn với ta!"
! ! Hắn rõ ràng chỉ tới thông tri nàng chuyện này, không phải là thương lượng, cũng không cho nàng ý kiến!
Thấy hắn nghẹn lời, Khương Trĩ Y bĩu môi: "Chàng vì Hoàng bá bá mà đi học, ý là Hoàng bá bá còn quan trọng hơn cả ta!"
"! ! Ta đọc sách không phải cũng là vì nàng?" Nguyên Sách khẽ cắn cắn răng.

Khương Trĩ Y sửng sốt, nâng mắt lên: "Vì ta cái gì?"
Lời vừa ra khỏi miệng, nhìn bộ dáng hắn cứng họng, lại bỗng nhiên nghĩ tới cái gì ——
Lúc trước sở dĩ nàng cùng hắn âm thầm tư thông, đó là vì hắn không hề có chút thành tựu nào trong việc học, suốt ngày trốn học đi chơi bời lêu lổng, khắp nơi trêu chọc thị phi, tiếng tăm cực kỳ xấu ở thành Trường An này, nếu lúc ấy dám công bố cho thiên hạ, chắc chắn sẽ bị cữu cữu nàng "bổng đánh uyên ương".

Hai người liền thương lượng nhau, đợi ngày sau hắn kiến công lập nghiệp, có thể cùng nàng xứng đôi vừa lứa, thì đó chính có lúc có thể báo cho cữu cữu nàng, quang minh chính đại cầu hôn nàng.

Nàng vốn tưởng rằng hiện giờ hắn thắng trận trở về, thì cơ hội đã đến, thời cơ đã chín mùi rồi, nhưng nếu hắn có thể học tập ở thư viện trước khi cữu cữu nàng hồi kinh, cho dù chỉ là lâm thời ôm chân Phật, cho dù chỉ là làm ra vẻ một chút, đích xác có thể tích cóp được thêm ấn tượng tốt chỗ cữu cữu nàng! !
Nguyên Sách còn đang suy tư nên nói ra lời giải thích như thế nào, vừa nhấc mắt lên liền thấy thần sắc người đối diện chậm rãi toát ra vẻ bừng tỉnh đại ngộ.

"Nàng ——" Nguyên Sách thử thăm dò nhìn nhìn nàng, "Hiểu rồi đúng không?"
"Thôi được, ta hiểu! ! " Khương Trĩ Y ỉu xìu thở dài, đưa mắt trông mong nhìn hắn, "Nhưng hiểu thì có hiểu, ta vẫn không nỡ tách xa khỏi chàng! ! "
Nguyên Sách trầm mặc, ho nhẹ một tiếng: "Thơ cũng có câu, nếu tình đã cửu trường, cần gì sớm sớm chiều chiều thấy nhau .

"
"Nhưng thơ còn nói một khắc xuân tiêu đáng giá ngàn vàng đó thôi!"
"! ! "
Mấy cái thi nhân kia có thể thống nhất ý tưởng một chút có được không.

Nguyên Sách nhắm mắt, không còn thừa lại bao nhiêu nhẫn nại: "Vậy nàng muốn thế nào?"
"Được rồi, được rồi, chàng đã dụng tâm lương khổ như vậy, sao ta lại có thể lại không thông cảm ——" Khương Trĩ Y thở dài một tiếng, tự nhủ mình tương lai còn dài, "Nếu như vậy, sáng mai ta đi tiễn chàng nha, có mỗi yêu cầu này, cũng có thể đáp ứng đi?"
Trước sau chỉ còn ngày mai, trong khoảng thời gian ngắn sẽ không gặp lại, còn mỗi lần gặp mặt cuối cùng này, thôi thì mặc kệ nàng đi.

Nguyên Sách gật đầu: "Được.

"

*

Bình minh hôm sau.

Từ nửa đêm trời đã bắt đầu rơi trận tuyết nhỏ, thành Trường An lúc này như khoác trên người một tấm áo choàng trắng lấp lánh.

Thành Đông, những đụn tuyết đọng đang được người ta dọn qua hai bên đường, vó ngựa dừng lại trước thềm đá xanh ướt dầm dề, ngựa khẽ lắc lắc bờm, phì phò chậm rãi gõ gõ móng xuống trước cửa Sùng Thiên thư viện.

Lập tức, thiếu niên một thân huyền y kéo dây cương, góc áo hất lên, xoay người xuống ngựa, tuỳ ý vứt roi ngựa trong tay cho tùy tùng.

Tối hôm qua trời đột nhiên đổ tuyết, sáng nay hắn bảo Thanh Tùng đi Vĩnh Ân Hầu phủ truyền lời, kêu Khương Trĩ Y đừng đội tuyết tiễn đưa làm gì, không khéo lại bị lạnh mắc thêm một trận phong hàn phiền toái.

Nguyên Sách khoanh tay đứng ở dưới bậc thềm, ngẩng đầu nhìn về phía thư viện to lớn ngay trước mặt, ánh mắt hắn dừng lại ở biển hiệu chữ vàng đẹp đẽ quý giá có thừa, mà phong độ trí thức không đủ.

Cái thư viện Sùng Thiên này, thực chất không phải lập ra vì khoa cử.

Từ sau khi có chế độ khoa cử, lục nghệ của quân tử từ xưa đã dần dần mai một (Editor: lục nghệ bao gồm: lễ (lễ nghĩa), nhạc (âm nhạc), xạ (bắn cung), ngự (cưỡi ngựa) thư (thư pháp) và số (Toán học)), hiện giờ người đọc sách đều là một lòng nghiên đọc tứ thư ngũ kinh, mười năm gian khổ học tập chỉ là vì một ngày đề tên bảng vàng.

Nhưng trên đời này luôn có một ít người thật sự không cần thiết phải dùi mài đọc sách mới có thể bước lên con đường khoa cử này —— đặc biệt là cái đám con cháu thế gia "Ngũ hoa mã, thiên kim cừu" (*)từ khắp nơi đến thành Trường An này.

(*) Trong bài thơ "Thương Tiến Tửu" của Lý Bạch, có đoạn:
Ngũ hoa mã,
Thiên kim cừu,
Hô nhi tương xuất hoán mỹ tửu,
Dữ nhĩ đồng tiêu vạn cổ sầu.

(Này con ngựa năm sắc hoa,
này áo cừu vàng,
hãy gọi trẻ đem ra đổi lấy rượu ngon,
để cùng với các bạn cùng tiêu tan mối sầu muôn đời.

Ý chỉ những tràng ăn chơi say sưa ngày xưa.

Cho nên mới có một cái thư viện như thế này, là nơi phục dậy lục nghệ của quân tử, dạy học sinh "Lễ, nhạc, xạ, ngự, thư, số", một mặt là phòng đám người kia sa đọa thành đám ăn chơi trác táng, chơi bời lêu lổng, một mặt cũng là nơi sinh hoạt cho một ít kẻ ăn chơi trác táng.

Lúc trước, huynh trưởng là bị liệt vào trong cùng một hàng ngũ như thế này.

Nghĩ một lát, Nguyên Sách nâng mũi giày, định đi vào bên trong.

Đúng lúc này, xa xa truyền đến một tràng tiếng xe ngựa lộc cộc, trong đuôi mắt khẽ liếc thấy một chiếc xe ngựa khắc hoa khảm ngọc, vô cùng hoa lệ đang chạy tới.

Nguyên Sách hình như có sở cảm, mũi giày vừa ấn xuống, liền nghiêng đầu nhìn lại.

Xe ngựa toàn thân dát vàng một đường chạy đến trước cửa thư viện liền dừng lại, một vị tiểu "lang quân" mặc nam trang hoa lệ, khoác áo khoác lông bạch hồ, vịn tay "gã sai vặt", dẫm lên ghế đi kiệu mà xuống xe ngựa, giương mắt thấy hắn, nhẹ nhàng thở ra: "Đuổi kịp rồi!"

"! ! "
Tuy toàn thân nam trang thế này Nguyên Sách chưa bao giờ thấy qua, nhưng cũng không trở ngại hắn liếc mắt một cái liền nhận ra gương mặt quen thuộc mỗi ngày cứ lắc qua lắc lại trước mặt hắn.

Nguyên Sách nhíu nhíu mày: "Không phải nói không cần tiễn?"
"Ta không phải tới tiễn nha," Khương Trĩ Y ngẩng đầu bước đi lên trước, giơ một lóng tay chỉ lên cái biển hiệu vàng choé kia, "Ta cũng là đến Sùng Thiên thư viện đọc sách.

"
"?"
"Ăn bổng lộc của hoàng thượng, phải vì hoàng thượng phân ưu, ta ở kinh đã không có công vụ, nghiêm khắc kiềm chế bản thân, tu thân dưỡng tính cũng coi như không phụ Thánh ân —— không phải A Sách ca ca đã nói sao?"
"! ! "
"Ta thân là quận chúa, so với bổng lộc của chàng ta còn nhận được nhiều hơn, nhưng suốt ngày chỉ nhàn rỗi ở nhà, thật sự áy náy lắm!" Khương Trĩ Y cười đến thập phần "Ngượng ngùng".

Một chút lặng im qua đi, Nguyên Sách xác nhận, nàng nghiêm túc.

"! ! Nàng muốn đọc sách có thể đi nữ học, thư viện này là thiết lập cho nam tử, một cô nương gia như nàng tới nơi này, còn ra thể thống gì?"
Khương Trĩ Y cúi đầu vừa nhìn nhìn một thân nam trang này của mình, chớp chớp mắt: "Cho nên ta mới nữ giả nam trang a.

"
Với gương mặt này, dáng người này của nàng, ai nhìn không ra dưới nam trang là thân nhi nữ?
Nguyên Sách: "Nơi này không có ai mù.

"
"Vậy sao?" Khương Trĩ Y nhìn nhìn phía sau.

Đúng canh giờ vào học, từng chiếc xa ngựa tinh xảo xa hoa lục tục ngừng ở trước cửa thư viện, một đám thế gia công tử từ trên xe ngựa đi xuống.

Khương Trĩ Y hất đầu, hướng về phía mọi người phất phất tay: "Các vị đồng học, chào buổi sáng!"
Một vị công tử thế gia cách đó gần nhất theo tiếng xoay đầu, một chốc sửng sốt qua đi, lập tức nhớ tới sáng nay trước khi ra cửa có nhận được tin tức, liền hướng về phía Khương Trĩ Y lễ phép vái chào: "Khương tiểu công tử, chào buổi sáng!"
Theo sau, càng nhiều thế gia công tử nhìn lại đây, vô số giọng nói liền chen chúc, chồng lên nhau ——
"Thỉnh an Khương tiểu công tử ——!"
"Trời tuyết đường trơn, Khương tiểu công tử để ý dưới chân ——"
Nguyên Sách: "! ! "
Khương Trĩ Y quay đầu lại nhìn về phía Nguyên Sách, giương cằm lên: "Nhưng bọn hắn có thể giả mù nha.

".

Chương 24: Chương 24

Cả thư viện giống như một thau nước lạnh chợt bị đổ vôi sống vào, lập tức sôi trào lên.
Giữa thời tiết mùa đông lạnh cóng tay cóng chân, ngay cả con gà trống cũng gáy trễ hơn ngày thường, càng đừng nói đến đám con cháu thế gia sống trong nhung lụa này, vốn dĩ ở những ngày như thế này, bọn họ có thể ngáp dài ngáp ngắn ôm sách đi học đã xem như người xuất sắc trong thư viện, nhưng phần nhiều các cậu ấm này ngay cả giường cũng xuống không nổi.
Nơi đây, nói cho cùng, cũng không phải cái nơi đứng đắn bồi dưỡng nhân tài gì, cho nên các tiên sinh dạy học vốn đã quen thuộc với cảnh tượng phổ biến này, nhiều năm nay, sớm đã tâm lặng như nước.
Không ngờ hôm nay phá lệ, mấy đám công tử thế gia không chỉ cơ hồ tới đầy đủ, còn chả có chút nào uể oải, cả đám hưng phấn đến hai mắt tỏa ánh sáng, nhìn còn có tinh thần hơn mấy tiên sinh dạy học.
Trong học đường chữ "Thiên", một chúng học sinh tốp năm tốp ba châu đầu ghé tai, một mặt đang tranh luận chuyện gì đến mặt đỏ tai hồng, một mặt lại liên tiếp đảo tròng mắt nhìn một loạt xung quanh.
Sáng sớm nay nghe nói Vĩnh Doanh quận chúa muốn tới thư viện đọc sách, bọn họ đều kinh ngạc lẫn tò mò, cơn buồn ngủ bỗng chạy đâu mất, có mấy người tuy ở nhà xa nhưng không muốn ở lại học xá, thế mà cả xe ngựa cũng chưa ngồi, dùng thuật cưỡi ngựa không mấy thành thạo của mình, một đường không ngừng tăng tốc, chỉ vì tới đón tiếp quận chúa.
Nhưng chỗ không nghĩ tới chính là, quận chúa thì nghênh đón được rồi, còn nghênh đón được thêm một cái "đính kèm" nữa ——
Sau khi Thiên Sùng thư viện được các quan lớn dựng lên ở kinh thành, yêu cầu đầu tiên là người nhập học phải không quá nhược quán, hai là chưa lập gia đình, ba là phải là đích trưởng tử trong nhà.
Thẩm Nguyên Sách đều có đủ ba yêu cầu này, nên tới chỗ này học cũng

không có vấn đề gì, nhưng đã là người mang binh đánh giặc biền biệt suốt ba năm, trở về liền tiếp tục đi học như cũ? Nghĩ như thế nào cũng thấy kỳ quái.
Lại nói, mọi người ai cũng biết quận chúa và Thẩm Nguyên Sách không hợp nhau, nhưng hai người này lại cùng nhau đến thư viện học cùng một ngày, tất nhiên không phải trùng hợp, như vậy rốt cuộc ai là người đến trước, ai đến sau, ai tới tìm ai kiếm chuyện? Là kiesm chuyện gì?
Nhìn nhìn hai cái án thư mới được kê vào một lát, mọi người cũng liền quay đi, châu đầu chạm trán mà bắt đầu xì xào thảo luận mười ba hồi kịch tưởng tượng.
Ở án thư cuối cùng trong lớp, phía sau Khương Trĩ Y là tường, bên trái là cửa sổ, bên phải và phía trước người đều có che một màn rèm châu rũ xuống, hai bên tai như không nghe thấy chuyện ngoài rèm mà ngồi ngay ngắn ở trước bàn, cầm chung trà lên, nhấp một ngụm trà nóng.
Cổ có Hoàng Thái Hậu buông rèm chấp chính, nay có Vĩnh Doanh quận chúa buông rèm nghe giảng bài.
Học đường này vốn được xây dựng cho một đám người tinh quý, nên rường cột được chạm trổ tinh xảo, sáng sủa sạch sẽ, cũng không đến mức ủy khuất nàng, tuy chỉ có thể dành ra cho nàng một cái góc nhỏ hẹp riêng tư này, nhưng cái gì cũng đầy đủ ——
Án thư, lò huân hương, lò sưởi tay, trà cụ, giấy và bút mực các loại, tất cả đồ vật đều là tốt nhất, Cốc Vũ cũng ở một bên ăn mặc như thư đồng hầu hạ nàng, Khương Trĩ Y đối với hoàn cảnh này cũng coi như vừa lòng, mà cho dù có hơi chút bất mãn, vừa chuyển đầu, thấy tình lang ngồi ngay bên ngoài rèm châu bên tay phải, thì tâm thần cũng đều bình ổn được.
Nguyên Sách cách nàng ước chừng không đến một trượng, hắn đang nhắm mắt ngồi trước án thư, mặt không có biểu tình, không biết suy nghĩ cái gì, từ lúc mới vào cửa liền vẫn luôn là bộ dáng tâm tình không tốt, người sống chớ gần này.
Lúc này còn chưa đến canh giờ, Khương Trĩ Y vừa định đẩy rèm châu ra kêu hắn một tiếng, thì một nam tử trung niên dáng người cường tráng, làn da ngăm đen bỗng nhiên đi đến.
Cả đám người ngồi phía trước vừa thấy liền giống như rơi vào địa ngục Tu La, cùng kêu lên một trận: "Xong rồi, sao lại quên mất chuyện này cơ chứ!"
"Là xảy ra chuyện gì?" Khương Trĩ Y hỏi Cốc Vũ.

Cốc Vũ nói nàng ta cũng không biết, vừa định đi hỏi một chút, nhưng còn chưa đứng dậy, từ vị trí phía trước bỗng vang lên một thanh âm ôn nhuận: "Vị này chính là Võ giáo đầu của học đường chữ Thiên, họ Phùng, sáng hôm nay sẽ theo lệ thường mà dạy cưỡi ngựa bắn cung, rất nhiều người không giỏi mấy việc này cứ hay tính ngày để tìm cớ trốn học ——"

Kết quả lại bị cái tin Khương Trĩ Y hôm nay nhập học làm mù mờ đầu óc. Người ngồi trước chủ động giải đáp, nhưng tư thế vẫn đoan chính, mắt nhìn phía trước, cũng không quay đầu lại nhìn nàng.

Trong cái nơi ăn chơi trác táng thành đàn thế này, cũng hiếm hoi lắm mới xuất hiện một người đúng mực có lễ độ như thế.
Khương Trĩ Y: "Vậy người mới đến như ta cũng phải tham gia?"
Trong quân tử lục nghệ, "Ngự" ở thời cổ vốn là chỉ ngự xe, nhưng ở đương thời thì môn học này đã mất đi phần lớn ý nghĩa, cho nên liền cải biến thành ngự mã, cưỡi ngựa bắn cung là hai môn học "Ngự" cùng "Xạ" kết hợp.
Khương Trĩ Y biết nàng không cần tham dự bất luận môn học nào trong đó, nàng chỉ là quan tâm xem Nguyên Sách sẽ đi đâu thôi.
Phùng giáo đầu liếc mắt một cái nhìn bên dưới, cất cao chất giọng ồm ồm của người học võ thẳng thừng nói: "Người mới tới ở học đường tự ôn tập, không cần tham gia."
"Tại sao chứ?" Hàng phía trước vang lên một giọng nam nhân cà lơ phất phơ, "Đều là đồng học dưới cùng một mái hiên, Phùng giáo đầu trước nay luôn luôn thiết diện vô tư, hôm nay sao lại nhìn kẻ này khác người khác? Chẳng lẽ là muốn bao che ai?"
Là đích trưởng tử nhà mẹ đẻ của cữu mẫu Khương Trĩ Y, Chung Bá Dũng. Nếu nàng nhớ không lầm, trong cái đám bị A Sách ca ca đánh gãy chân lần trước, cũng có thân đệ đệ của tên Chung Bá Dũng này.
Quả nhiên, Chung Bá Dũng nhìn Nguyên Sách cong cong khóe miệng: "Nghe nói Thẩm tiểu tướng quân ở trên chiến trường mười bước giết một người, trăm bước có thể tiêu diệt cả đội quân lớn, hẳn là không cần Lương giáo đầu đánh yểm trợ đâu nhỉ?"
Trong học đường là một mảnh lặng ngắt như tờ, hơn mười mấy ánh mắt đánh giá vèo vèo nhìn về phía Nguyên Sách.
Nguyên Sách mở mắt ra, đối diện với khuôn mặt khiêu khích của Chung

Bá Dũng, chỉ nhàn nhàn đứng dậy, hướng ra ngoài so cái thủ thế mời.
- -----
Khương Trĩ Y kéo lại áo lông chồn ngồi trên ghế dài, trong lòng ôm lò sưởi tay, lạnh mắt nhìn cái tên Chung Bá Dũng đang đứng ở điểm xuất phát đang nóng lòng muốn thi thố kia.
Trước mắt là một khu vực rộng lớn có phân thành đường riêng để phi ngựa nhảy qua bảy cái hàng rào, hai bên sườn còn có mười cái bia sừng sững cách đường phi ngựa theo những khoảng cách khác nhau.
Bọn học đồ phải giục ngựa từ điểm xuất phát, vừa phải điều khiển ngựa sao cho chạy về đích an toàn, vừa phải xoay người bắn vào mười cái bia này.
Thi thố khó khăn đến như vậy đã thuộc đòn sát thủ ở thư viện Thiên Sùng, những học đồ thuộc học đường chữ Huyền, chữ Hoàng thì tuổi nhỏ nên không cần tham gia.
Nhưng tuổi lớn chưa chắc bản lĩnh đã lớn, học đường chữ Thiên này có mười bảy mười tám cậu ấm, hơn một nửa trong số đó nếu có thể cưỡi ngựa được đến đích, còn bắn đại ra được vài mũi tên đã tính là không tồi, còn chuyện bắn trúng bia ngắm hay không, phải xem duyên phận.
Nếu duyên phận quá cạn, còn thể còn luống cuống tay chân mà ngã ngựa.

Tất nhiên, Phùng giáo đầu võ nghệ cao siêu, suốt hành trình sẽ ở bên coi sóc, sẽ không để bọn họ té bị thương, nhưng dù vậy, nỗi sợ hãi cũng vô cùng chân thật.
Trên ghế dài gần đích đến, cả đám công tử vì bị sắc đẹp hấp dẫn mà nhảy vào cái hố sâu của ngày hôm nay đang run lên cầm cập, thậm chí bắt đầu hoài nghi Khương Trĩ Y là kẻ nằm vùng mà giáo đầu phái tới để bọn họ rơi vào cái bẫy này.
Ở vạch xuất phát, là người đầu tiên ứng thí, Chung Bá Dũng cũng không có mấy do dự, hắn đứng ở điểm xuất phát cao giọng nói: "Phùng giáo đầu, mấy trò này thi đi thi lại cũng biết bao nhiêu lần rồi, không có gì hấp dẫn, hôm nay chúng ta thay đổi một chút đi!"
Phùng giáo đầu không nói nhiều, chỉ trực tiếp bảo người thêm mấy hàng rào gỗ nữa vào giữa khoảng cách những hàng rào trên đường phi ngựa.

Đây liền có nghĩa là nếu tốc độ giục ngựa không đủ nhanh, thì đừng nói

bắn tên, ngay cả mấy chướng ngại vật trên đường cũng qua không được.....
Khương Trĩ Y nhăn nhăn mày, muốn nhìn xem bản lĩnh tên cháu trai của cữu mẫu nàng có bao nhiêu.
Chỉ mới nghĩ ngợi một lát, mà Chung Bá Dũng bên kia đã đeo bao đựng tên, cầm lấy cây cung dài vàng óng nhảy lên lưng ngựa.
Đồng la vừa gõ, lệnh kỳ phất lên, tuấn mã nháy mắt chạy băng băng vụt ra, dũng mãnh phóng qua chướng ngại vật đầu tiên trên đường, lập tức đôi mắt người trên ngựa liền nhìn chằm chằm cái bia gần nhất, nhắm chuẩn thời cơ, dùng sức kéo dây cung, bắn một mũi tên ra.
Chung Bá Dũng nheo mắt lại, nhắm đến cái bia kế tiếp, cắn chặt răng bắn ra một mũi tên.
Tuấn mã một đường hữu kinh vô hiểm mà lướt qua chướng ngại vật trên đường, mọi người lập tức đứng bật dậy, tất cả mười mũi tên, vậy mà mũi nào cũng bắn thẳng vào hồng tâm!
"Bá Dũng hôm nay muốn giằng co với Thẩm Nguyên Sách sao?"
"Ta thấy Bá Dũng cũng không cần phải lấy ra hết bản lĩnh làm gì, Thẩm Nguyên Sách còn chưa học được một khoá cưỡi ngựa bắn cung nào, sao có thể có được bản lĩnh "thiên chuy bách luyện" như Bá Dũng, làm sao so sánh được!"
"Người ta từng lên chiến trường rồi mà?"
"Trên chiến trường chỉ toàn nhắm mắt giết loạn lung tung thôi! "
—— trong đám người lại xì xầm vang lên tiếng nghị luận, nói đến một câu này, liền vang lên một trận cười.
Ngồi trên ghế dài, Cốc Vũ nhỏ giọng thì thầm với Khương Trĩ Y: "Mới vừa rồi nô tỳ có đi hỏi thăm, vị Chung tiểu bá gia này đích xác có bản lĩnh cưỡi ngựa bắn cung, mỗi lần khảo thí đều là hạng nhất, khó trách lại đắc ý đến như vậy....."
Khương Trĩ Y không cao hứng mím mím môi, nàng không lo lắng thuật cưỡi ngựa cùng tài bắn cung của A Sách ca ca, nhưng Chung bá dũng lại chủ động muốn thêm chướng ngại vật, lại chiếm tiên cơ bắt lấy điểm tuyệt đối, cho dù A Sách ca ca cũng có thể bắn trúng hồng tâm của mười bia ngắm, thì nhiều nhất chỉ là
ngang tay với hắn ta, cũng không dập được cái khí thế kiêu ngạo kia của hắn ta.....

Quả nhiên có đệ này tất có huynh này, có cô cô này tất có chất nhi này, cả một đám hay kiếm chuyện thật sự chỉ sợ làm người ta không ngại!
Khương Trĩ Y oán hận thở dài ra một hơi, nhìn về phía Nguyên Sách đang đứng đợi ở bên cạnh.
Nguyên Sách một tay cong lên ở sau người, lẳng lặng nhìn Chung Bá Dũng đang càng lúc càng đến gần, thần sắc không thấy một tia dao động.
Tuấn mã lướt qua vạch đích, Chung Bá Dũng kéo dây cương, quay đầu lại nhìn về phía mười cái bia đều cắm tên ở hồng tâm, từ trên cao nhìn xuống liếc Nguyên Sách: "Thẩm tiểu tướng quân xa cách thư viện đã lâu, chắc không biết quy củ của khảo thí này, mấy chướng ngại vật kia là tự ta yêu cầu Giáo đầu thêm vào thôi, nếu ngươi nhận thấy bản thân lực bất tòng tâm, thì không cần thể hiện, cứ bảo người dọn đi là được!"
"Đa tạ Chung tiểu bá gia nhắc nhở, ta cũng có điều tự biết." Nguyên Sách cười cười chuyển tầm mắt, ánh mắt chậm rãi đảo qua một vòng trong đám người, định lại trên gương mặt vị tiểu lang quân mặt mày như ngọc bên cạnh, "Khương tiểu công tử có thể giúp ta một chút được không?"
Một câu "Gấp cái gì chứ!" của Khương Trĩ Y suýt chút buột miệng thốt ra, vừa thấy người chung quanh đang ném ánh mắt tò mò nhìn lại đây, liền hắng giọng, ra vẻ làm giá nói: "Chuyện chi?"
"Cho ta mượn dây cột tóc trên đầu ngươi dùng một chút."
Khương Trĩ Y sửng sốt, à một tiếng, sau đó nghiêng đầu bảo Cốc Vũ tới gỡ xuống, chớp chớp mắt, ra vẻ kiêu căng nói: "Ta không có thói quen mượn đồ của ai, mà đồ người khác từng dùng ta cũng bỏ, cho ngươi."
Mọi người còn lờ mờ chưa kịp hiểu rõ đây là muốn làm cái gì, liền thấy Nguyên Sách nhận dây cột tóc màu đen kia xong, vậy mà liền dùng nó bịt kín mắt, còn thắt lại thành một mối gút chắc chắn gọn gàng ở sau đầu!
Chung Bá Dũng bỗng nhiên ngẩng đầu, đáy mắt hiện lên một tia không thể tưởng tượng.
Trong đám người chợt ồ lên một mảnh ——
".....!Ê, đây là..

đây là muốn làm như ta nghĩ sao?"
"Trời ạ, cái khảo thí này hoá ra còn....!còn có thể chơi như vậy?"
Trong một tràng những tiếng xuýt xoa khiếp sợ ồn ào, Nguyên Sách tay cầm cung dài xoay người lên ngựa, một đường cưỡi ngựa tới vạch xuất phát, lại quay đầu ngựa một cái, mặt hướng về phía mọi người.

Khương Trĩ Y giống như bị dán dính vào trên ghế dài, nhìn chằm chằm thân ảnh thiếu niên cao cao kia, mắt nhìn thấy dây cột tóc đen đang bịt kín mắt hắn đang phất phơ hai cái đuôi dây sau đầu, gió cuốn đuôi dây khẽ chạm vào thái dương hắn, chợt cảm giác như mình đang cùng hắn nhĩ tấn tư ma (Editor: tóc liền tóc, tai kề tai).....
Trái tim chợt đập nhanh thình thịch, Khương Trĩ Y sờ sờ bên tai đột nhiên nóng lên, ép cái ý niệm lỗi thời này xuống.
Đồng la chỗ vạch xuất phát gõ một cái, bảo mã đen bóng nhẹ nhàng phóng đi.
Lập tức, thiếu niên trở tay lấy mũi tên, cài tên lên cung, nhẹ nhàng kéo căng dây, ngón tay thon dài lười nhác buông lỏng.
Mũi tên nhẹ như cơn gió bắn ra, đến trước bia, không hề chần chừ mà hung hăng cắm vào ba phân, trúng ngay hồng tâm!
Trong đám người chợt vang lên một tràn tiếng hít khí, mọi người đồng thời đứng thẳng lên khỏi ghế dài, ai cũng dài cổ ngóng về phía trước.
Khương Trĩ Y cũng vạn phần hưng phấn, lập tức đứng dậy, tay đưa lên trước ngực theo bản năng chắp lại.
"Bộp" một tiếng vang lên, cả đám cậu ấm xoay đầu lại, đầy mặt kinh ngạc mà nhìn thẳng nàng.

.....!Làm gì có đạo lý đi vỗ tay cổ vũ cho đối thủ một mất một còn.
Hai tay Khương Trĩ Y lập tức tách ra, xoay ngang thành hình chữ thập, cúi đầu xoa xoa hai lòng bàn tay vào nhau như muốn kiếm chút hơi ấm: "Thật đúng là mèo mù vớ phải cá rán mà....."
Mọi người rất muốn phụ họa theo Quận chúa một câu, cũng rất muốn khoác một chiếc choàng lên cho vị Quận chúa đang bị lạnh đến đông cứng tay này, nhưng mà giữa sân đang có một màn kỳ quan như thế, không thể nào bỏ lỡ một khắc được! Nên sau một chút do dự, mọi người lại quay đầu nhìn về phía Nguyên Sách.
Mắt thấy ngựa vẫn còn đang phi trên đường, con ngựa đen bóng cường tráng kia không cần tốn nhiều sức mà bay vọt qua khỏi chướng ngại vật, lập tức, thiếu niên lại lưu loát lấy ra một mũi tên.
So với thái độ nín thở ngưng thần, tập trung đến trán nổi gân xanh của Chung Bá Dũng, giờ phút này thiếu niên liền càng giống như đang chơi một trò chơi không mấy thú vị, mỗi một mũi tên lười biếng bay đi cứ như hạ bút thành văn, mũi tên nào cũng đều chặt chẽ đinh vào hồng tâm.

"Cái dây cột tóc đó có phải hơi mỏng, có thể nhìn loáng thoáng hay không nhỉ?" Trong đám người có người khó có thể tin mà cất lời.
Khương Trĩ Y bất mãn nhíu mày: "Bổn quận chúa sao có thể có thể sử dụng thứ dây cột tóc thứ phẩm, mỏng đến ánh sáng có thể xuyên qua đó chứ!"
Mọi người lập tức sợ hãi ngậm miệng lại.
Chung Bá Dũng thì cứng đờ người đứng tại chỗ vạch đích, nhìn gương mặt khí định thần nhàn ở xa xa kia, tay rũ bên người chậm rãi nắm chặt thành quyền.
Mấy chớp mắt trôi qua, có người thật sự không chấp nhận được, chạy như bay từ trên vạch đích xuống, lại kéo cái bia cuối, cố gắng dịch nó ra khỏi vị trí, kéo ngược lại về hướng Nguyên Sách vừa mới lướt ngang qua.
"Ngươi ——" Ngón trỏ Khương Trĩ Y thẳng tắp nhấc lên, chỉ thẳng về hướng kẻ động tay chân kia.
Mọi người chung quanh lại sửng sốt, lần nữa nhìn về hướng nàng.
Khương Trĩ Y tức giận cong ngón trỏ lại, chậm rãi thả tay xuống dưới: "Làm tốt lắm.....!"
Một chiêu này xác thật "tốt lắm", giờ thì cái bia này đã ở sau người, khi kéo cung nếu không biết để quay mũi tên lại, bất luận như thế nào khi về đích thì thành tích cũng sẽ thiếu một mũi tên!
Mắt thấy Phùng giáo đầu căn bản mặc kệ, Khương Trĩ Y sốt ruột dậm dậm chân, vừa định nói gì để ra ám hiệu cho Nguyên Sách ——
Trong nháy mắt theo, thiếu niên lập tức hơi cong khóe miệng, trường cung trong tay vừa chuyển, bỗng nhiên hắn ngửa người ra sau, dương tay bắn ngược ra một mũi tên.
Một tiếng "phập" lại một vang lên, lại một mũi tên nữa trúng hồng tâm!
Mười mũi tên, mười hồng tâm!
Hô hấp mọi người như cứng lại, há hốc miệng ăn đầy gió lạnh, mắt thấy con ngựa đen kia vững vàng phóng qua vạch đích, Nguyên Sách mới thẳng lưng, kéo dây cương, thúc ngựa xoay người, kéo dây cột tóc xuống một phen, quay đầu nhìn về phương hướng nào đó trong đám người, nở nụ cười.
Trái tim Khương Trĩ Y treo trên cổ họng đã rơi xuống ngay một khắc hắn vững vàng vượt đích đến, thế nhưng hiện tại lại vì một ánh nhìn này mà khẩn trương lên.
Cách một màn không khí ẩm ướt lạnh lẽo, cách một đám người náo nhiệt

ồn ào, hai ánh mắt nhẹ nhàng chạm vào nhau.
Khương Trĩ Y không biết sao lại khẩn trương, hoảng loạn mà dời mắt đi. Trong lúc nàng vừa cúi đầu, thoáng thấy đầu ngón tay hắn đang thưởng thức sợi dây buộc tóc kia, tim bỗng đập thình thịch như sấm chấn vang..

Chương 25: Chương 25

Mãi đến khi học đồ tiếp theo tiến vào vạch xuất phát, mọi người vẫn còn đắm chìm vào trong một màn chấn động không phải ngày nào cũng được thấy ban nãy, thật lâu còn chưa phục hồi tinh thần lại.
Cũng không thể trách bọn họ chưa hiểu sự đời, người sống an nhàn trong thư viện này lâu rồi, luôn cho rằng cái trò khảo thí cưỡi ngựa bắn cung của học đường chữ "Thiên" đã vô cùng đỉnh, mà cao nhất cũng bất quá giống như Chung Bá Dũng vậy, mười mũi tên mười hồng tâm, nào biết được rằng trên đời này "thiên ngoại hữu thiên".
Đương nhiên, càng chấn động hơn chính là, cái thiên bọn họ đang nhìn lên này, cư nhiên lại là Thẩm Nguyên Sách.
Tuy đã qua nửa năm, biên quan cũng truyền đến chiến báo lần lượt chấn động Trường An, nhưng bọn hắn là đồng học của Thẩm Nguyên Sách ngày xưa, ấn tượng đối với Thẩm Nguyên Sách trước sau chỉ dừng lại ở chuyện đó là tên trộm cắp trèo tường trốn học, mở sách ra liền ngủ đến bất tỉnh nhân sự, trong lúc học còn tụ tập ném xúc xắc, mở miệng là chống đối, chọc cho tiên sinh dạy học tức đến suýt ngất xỉu.....
Bọn họ tốt xấu gì thì cũng còn phụ mẫu ở Kinh thành, kiếm chuyện quá mức thì sẽ có gia pháp hầu hạ.

Nhưng năm đó phụ thân Thẩm Nguyên Sách ở xa tận Hà Tây, mẹ kế lại ôn ôn nhu nhu, chưa từng mắng hắn nửa câu, muốn nói đến kiếm chuyện gây sự, Thẩm Nguyên Sách nhận thứ nhì, ai dám nhận thứ nhất?
Cho nên bất luận bên ngoài nói như thế nào, nói Thẩm Nguyên Sách rèn luyện trong quân ba năm có thể nói là đã thoát thai hoán cốt, phượng hoàng niết bàn, nói tướng môn quả thực vô khuyển tử, thì mấy kẻ đã từng là đồng học như bọn họ cũng chỉ bỏ ngoài tai.
Huyền Sách Quân vốn chính là đội quân hùng mạnh nhất Đại Diệp, có binh lính thiện chiến ở đó, còn có quân sư lợi hại bày mưu tính kế, động đao

động thương thì cũng có sẵn lá chắn thịt, nói vậy tùy tiện một tướng quân nào cũng đều có thể chỉ tay năm ngón mà đánh thắng trận, bất quá chỉ là vấn đề thời gian thôi!
—— Trước trận khảo thí cưỡi ngựa bắn cung này, bọn họ đã cho rằng như vậy.
Yên lặng suy nghĩ, mọi người dần dần lấy lại tinh thần, hậu tri hậu giác cảm thấy không ổn lắm.
Bình thường một mình Chung Bá Dũng bá chiếm ngôi đầu trong học đường còn chưa tính, hiện giờ một Chung Bá Dũng xuất sắc nổi bật, lại thêm một Thẩm Nguyên Sách còn cao hơn một bậc, nếu Chung Bá Dũng là người không chịu thua, tiếp tục cố gắng.....
Thật vất vả tập luyện thì thuật cưỡi ngựa tài bắn cung mới tiến bộ một chút, còn nghĩ muốn mang thành tích về để được ngợi khen, hiện giờ vừa thấy thành tích của nhất bảng, nhì bảng như vậy, thì thành tích vốn khiêm tốn mong manh của bọn họ, phải nhìn vào đâu mới có thể phát hiện ra có điểm tiến bộ đây?
Cả đám người đang ngồi bắt đầu lo lắng cho tiền đồ chính mình, ngoại trừ Khương Trĩ Y lúc này có chút mệt mỏi vì cảm xúc dao động quá nhiều.
Hưng phấn đi qua, mắt thấy những học đồ kế tiếp lên khảo thí cũng chả ai có biểu hiện đáng xem, Nguyên Sách lại ngồi cách mình xa vạn dặm, Khương Trĩ Y không thú vị mà che tay áo lên mặt, ngáp một cái, đầu ngả về sau, dựa vào Cốc Vũ nhắm mắt dưỡng thần.
Không biết qua bao lâu, trong lúc mơ màng ngủ liền nghe được một thanh âm quen thuộc: "Đưa nàng ấy hồi phủ ngủ."
Mơ hồ cảm giác được cánh tay mình bị người xách lên, Khương Trĩ Y vội vàng đánh nhau với cơn buồn ngủ, giãy giụa mở mắt ra.
Ngẩng đầu lên, phát hiện một cái giáo trường to như vậy giờ đã trống không, chúng học đồ cùng Giáo đầu đều đã không còn ai, Nguyên Sách đang đứng ở trước ghế dài liếc nhìn đỉnh đầu nàng, bộ dáng như thấy nàng đúng là không bớt lo.
Khương Trĩ Y tỉnh táo lại, chớp chớp mắt: "......!Ta không trở về phủ đâu!"
Nguyên Sách: "Mới vừa rồi cũng thấy được trong thư viện này là những loại người nào, còn muốn ở chỗ này?"
"Ta quan tâm bọn họ là loại người nào làm chi, có chàng không phải được rồi sao?" Khương Trĩ Y hừ giọng, được Cốc Vũ đỡ đứng dậy, "Chàng đúng là thay đổi sắc mặt cũng thật mau, không muốn ta ở chỗ này, vậy mới

vừa rồi chàng cười với ta làm cái gì....."
Nguyên Sách nhướng mày: "Ta còn không phải bị nàng ra sức biểu diễn chọc cười?"
Khương Trĩ Y không cam lòng mà trừng mắt liếc hắn một cái: "Đã tình thế như vậy còn phân thần nghe ta biểu diễn, chàng chính là thích ta ở cạnh chàng thôi!"
"Kẻ hèn nghe thanh biện vị, tình thế trên chiến trường thay đổi trong nháy mắt, còn nguy hiểm hơn thế này trăm ngàn lần."
Khương Trĩ Y: "Dù sao ta không đi, lần đầu tiên xem chàng bắn tên, ta còn chưa có xem đã ghiền đâu!"

"Đúng rồi, trước kia khi ở trong sân bắn cung, không phải chàng đều giả dạng làm mèo ba chân sao? Những lúc đó làm sao tính được."
Tất nhiên, có một vị phụ thân ở biên quan tay cầm trọng binh, huynh trưởng giống như tù nhân mà ở lại Trường An, càng không học vấn không nghềnghiệp thì càng làm người khác an tâm, càng không dễ bị người ghen ghét.
Cả thành Trường An này đều cho rằng ba năm qua đi, tên ăn chơi trác táng ngày nào đã ăn đau ăn khổ, học được nhiều điều, cũng trưởng thành rất nhiều, lại không ai biết tên ăn chơi trác táng chưa bao giờ là ăn chơi trác táng, mà tên ăn chơi trác táng đó cũng đã không còn cơ hội trưởng thành lên.
.....!Nhưng mà, nhìn dáng vẻ, năm đó huynh trưởng giấu diếm mọi người, nhưng lại chỉ thanh thản thể hiện với người trong lòng.
"Ngẩn người làm gì?" Bàn tay trắng như tuyết của Khương Trĩ Y quơ quơ ở trước mắt, "Ta nói sai cái gì sao?"
"Vậy còn đuổi ta đi nữa không?" Thấy hắn không nói lời nào, Khương Trĩ Y thừa thắng xông lên, "Không nói cái khác, chàng cũng không thể qua cầu rút ván, nếu hôm nay không có dây cột tóc của ta, làm sao chàng có thể biểu hiện thắng Chung Bá Dũng? Tốt xấu gì ta cũng coi như là tiểu phúc tinh của chàng nha."
"Nếu ta đây trả lại ân tình này của nàng, nàng liền chịu đi?"
Sao có người là chấp nhất đến như vậy chứ, Khương Trĩ Y không cao hứng mà bĩu môi: "Chàng trả trước đi rồi nói."
"Được, muốn ta trả như thế nào?"
Câu này đột nhiên vừa hỏi, Khương Trĩ Y nhất thời cũng không nghĩ được

ý kiến hay gì, nàng đưa mắt nhìn nhìn xung quanh, chợt loé lên một suy nghĩ, liền giơ ngón tay chỉ chỉ cái bia cách đó không xa: "Hay là chàng dạy ta bắn tên?"
"?"
"Đây cũng không phải là chuyện một ngày có thể trả xong."
Nguyên Sách trên dưới đánh giá nàng, bổ sung nói: "Chỉ sợ một năm còn chưa được."
".....! Bảo chàng dạy ta bắn tên thôi, cũng chưa nói nhất định phải dạy cho thật lão luyện mà! Ta muốn thử cái loại cảm giác —— vèo một cái liền bắn trúng đích, không được sao?"
Nguyên Sách trầm mặc nhìn nàng trong chốc lát, xoay người đi ra khỏi đường phi ngựa, tiện tay xách lên một cái bia, kéo những mũi tên cắm hỗn độn trên đó xuống, mang bia ngắm lên đất trống, đưa mắt ước lượng khoảng cách đến chỗ nàng một chốc, lại dịch bia lại gần hơn một nửa.
Khương Trĩ Y: "....."
Xem vẻ mặt nàng hầm hừ phảng phất như bị sỉ nhục, Nguyên Sách quay đầu sang một bên, khoé miệng hơi cong lên, lại xoay người mang cung trở về, lấy khăn tay Cốc Vũ đưa cho mà chùi chùi mặt cung, lại đưa cung vào lòng bàn tay trái của nàng: "Còn thất thần làm gì, tiểu phúc tinh?"
Khương Trĩ Y nhận cung, trong miệng vẫn lẩm nhẩm lầm nhầm: "Chàng cũng không đừng có khinh người, ai chả có thế mạnh của mình , võ nghệ thì ta dốt đặc cán mai, nhưng viết thơ khẳng định hơn chàng không ít....."
Cốc Vũ thấy hai người lại đang sắp làm lớn chuyện một hồi, liền thoái thác nói mình đi trông chừng, rồi lui đến một chỗ xa.
Nguyên Sách đứng đó, chỉ chỉ giày nàng: "Hai chân đứng dang ra một chút, khoảng cách bằng vai."
Lại chỉ chỉ vai nàng: "Bả vai phải thẳng lên."
".....!Sao phiền toái như vậy."
"Vậy còn muốn cái cảm giác vèo một chút liền bắn trúng hay không?"
"Muốn muốn muốn ——"
Nguyên Sách điều chỉnh tư thế cho nàng xong, cúi đầu cầm lấy một mũi tên, nhét vào giữa kẽ tay nàng.
"Từ từ....." Nhìn đuôi mũi tên giữa hai ngón tay, Khương Trĩ Y bừng tỉnh nhớ ra, "Lúc này ta đứng xem toàn thấy bọn họ có đeo nhẫn ngọc ban chỉ, ta không có mang, có phải sẽ rất đau hay không?"

Nguyên Sách rũ mắt nhìn ngón tay trắng nõn suông như cọng hành, không h`ê tỳ vết kia ——
"Có."
"......!Có cách nào không đau nhưng vẫn có thể bắn mũi tên bắn ra hay không?"
Nguyên Sách nhắm mắt nâng tay mình lên: "Vậy để ta đây đau, được chưa?"
"Ta cũng không thể để cho chàng....."
Lời còn chưa dứt, một cái bóng chợt trùm qua đỉnh đ`âu, lòng ngực ấm áp từ phía sau áp lại, tay đang kéo căng dây cung bỗng nhiên bị người nắm qua, bàn tay đang c`âm cung kia cũng bị gói vào trong một lòng bàn tay to rộng.
Giống như có một ngọn lửa thốc thẳng lên đỉnh đ`âu, hô hấp Khương Trĩ Y cứng lại, đột nhiên ngừng miệng, tay chân lại như biến thành gỗ giống cái hôm bị hắn ôm vào trong lòng ngực.
Cảm giác được người trước người đột nhiên cứng đờ, tay Nguyên Sách nắm lấy tay nàng hơi hơi ngừng lại.
.....!Hắn chỉ là bị nàng làm phi`ên đến không còn nhẫn nại.
Trên giáo đường to rộng, hai cái người đ`ông thời rơi vào yên lặng.
Chỉ có gió dường như không cảm giác được hơi thở tr`âm mặc, vẫn như không có việc gì mà phất quá từng trận, thổi vạt áo hai người dây dưa lại với nhau.
l
Nguyên Sách chậm rãi rũ mắt xuống, theo hình dáng người trong lòng ngực mà thấy từ cái trán bóng loáng no đủ, thấy hàng mi dài cong cong, cái chóp mũi thon nhỏ hơi hếch lên ——
Nguyên Sách dời ánh mắt đi, h`âu kết nhẹ nhàng lăn lộn: "......!Ta sẽ không đau."
"......!À à." Khương Trĩ Y vội vàng gật gật đ`âu, sợi tóc hơi phất qua cằm hắn
"Đừng lộn xộn."
"À." Khương Trĩ Y chớp chớp mắt, khe khẽ dùng đ`âu ngón tay kh`êu lòng bàn tay đang ấm nóng lấm tấm m`ôhôi của hắn.
Lực chú ý của Nguyên Sách cũng trở lại trên tay, hắn nắm chặt lấy tay đang kéo dây cung của nàng.
Khương Trĩ Y rung rung lông mi, mắt nhìn cái bia phía trước: "Cứ như vậy,

có thể, có thể bắn trúng hồng tâm sao?"
"Đương nhiên." Cầm Nguyên Sách ép xuống, tầm mắt chuyên chú nhìn thẳng bia, chậm rãi kéo căng thêm dây cung.
Cung bị uốn thành gần như hình trăng tròn, Khương Trĩ Y cũng không phân rõ là do dây cung căng chặt hơn, hay là nàng khẩn trương hơn, một tư thế này đứng lâu rồi, lòng bàn chân bỗng thấy tê tê, cảm giác có hơi váng đầu hoa mắt.
Một khắc khi dây cung được kéo căng ra hết mức, Khương Trĩ Y bỗng nhiên quay đầu lại: "Chờ....."
Cánh môi mềm mại cọ qua cằm, tay Nguyên Sách liền buông lỏng, mũi tên bất ngờ bị bắn thẳng ra ngoài ý muốn.
Mũi tên nhọn phá không, vèo một tiếng vang lên, bắn trúng cái cây ở sau tấm bia.
Cả một màn tuyết đọng trên cây bị mũi tên này đánh rơi xuống.

Gió to nổi lên, những bông tuyết li ti đang bay tán loạn đầy trời phía trên giáo trường, giống như như trận tuyết cuối mùa ra sức bay múa một lần cuối trước khi ngày xuân đến.
Máu cả người Khương Trĩ Y trong nháy mắt đọng lại, rồi bất chợt trào dâng vùn vụt như nước sôi trào ra khỏi ấm.
Đối diện với ánh mắt chấn động của Nguyên Sách, hồi tưởng lại chuyện mới xảy ra vừa rồi kia, Khương Trĩ Y nhìn hắn, lại chậm rãi giơ tay chạm chạm môi mình.
Lông mi Nguyên Sách khẽ chớp, buông lỏng người trong lòng ngực ra.
Khương Trĩ Y cũng lập tức thối lui một bước.
Bông tuyết lạc li ti rơi trên mái tóc đen của hai người, Khương Trĩ Y chớp mắt, quay đầu nhìn phía cái bia trống trơn, vờ như không có gì mà nói một câu: "Không, không phải nói có thể bắn trúng sao?"
".....!Gió quá lớn." Nguyên Sách nói xong, liền hạ trường cung, xoay người bước nhanh đi ra khỏi giáo trường.
*
"Gió quá lớn ——" giữa trưa, bên trong xe ngựa yên tĩnh rộng rãi, Khương Trĩ Y chống cằm ngồi trước bàn dà, một mặt cười, một mặt không biết lặp lại lời này đến lần thứ mấy rồi.
Cốc Vũ nhìn một đĩa ngọc đựng đầy món ăn trân quý trước mặt nàng: "Quận chúa, ngài mau dùng bữa đi, đồ ăn sắp lạnh rồi."

Thư viện Thiên Sùng không có chuẩn bị cơm, nói gì thì nói, mấy bữa ăn của các thế gia công tử đây thì bữa nào cũng phải giống như ăn tiệc, đôi khi còn thích món này, ghét món khác, cho nên đều là cơm cho gia đình trong nhà chuẩn bị trước mang theo.
Nguyên Sách rời khỏi giáo trường, Khương Trĩ Y hỗn hỗn độn độn mà đứng thất thần ở đằng kia hồi lâu, cũng đã quên chuyện sáng nay còn khoá khác, chờ nàng lấy lại tinh thần, cũng đã tới canh giờ giữa trưa tan học.

Tiểu Mãn cũng mang cơm trưa tới cho nàng.
Khương Trĩ Y à một tiếng, gắp một đũa măng mùa đông lên, nhấm nháp rồi nuốt xuống, lại đưa tay chống má, tủm tỉm nở nụ cười: "Gió quá lớn ——"
"....."
Thôi được rồi, ăn kiểu thế này cũng sẽ không được bao nhiêu, Cốc Vũ từ bỏ.
"Nếu ngài không ăn nữa thì súc miệng đi." Cốc Vũ dâng lên cho nàng một trản trà xanh.
Khương Trĩ Y sao cũng được, cầm chung trà lên súc miệng, một lát sau bỏ xuống: "Gió....."
Cốc Vũ: "Quá lớn!"
Khương Trĩ Y lấy lại tinh thần, liếc mắt một cái: "Ngươi hiểu ta đang nói cái gì?"
Cốc Vũ lắc đầu, mới vừa rồi nàng ta muốn trông chừng cho hai người bọn họ nên đứng ở khá xa, căn bản không biết quận chúa bên kia đã xảy ra cái gì, mãi đến khi quận chúa bắt đầu một mình lang thang không có mục đích trong giáo trường, cái câu "Gió quá lớn" này mới vào tai nàng ta, và luôn quanh quẩn đến hiện tại.
Khương Trĩ Y rất có hứng thú hỏi: "Ngươi nói, một người cưỡi ngựa bắn cung dù che mắt vẫn có thể bách phát bách trúng, thế nhưng khi đứng vững chải dưới đất, mắt cũng mở to, mà một mũi tên bắn ra lại bắn không trúng bia, này chứng tỏ cho cái gì?"
Cốc Vũ bừng tỉnh đại ngộ: "Chứng tỏ —— gió quá lớn ha?"
Khương Trĩ Y vừa thu lại cười: "Thôi, không nói với ngươi nữa, ta về học đường đây."
"Quận chúa, giờ còn chưa tới giờ dạy học buổi chiều đâu!"
"Ta đi xem A Sách ca ca có dùng bữa không!"

Khương Trĩ Y kéo áo bào nhảy xuống xe ngựa, hướng về học đường chữ Thiên.

Khi tiến vào học đường, thấy bên trong chỉ có vài cậu ấm đang tụ tập nói chuyện phiếm, Nguyên Sách lại không có ở đây.

Nghe thấy động tĩnh, mấy người này vội vàng hướng nàng hành lễ.
Khương Trĩ Y tùy ý nhìn bọn họ gật đầu, đi về hướng hàng phía sau, khi sắp đến chỗ ngồi của mình, liền liếc mắt thấy trên án thư của Nguyên Sách có một cây thước chặn lên một tờ giấy trắng, phía trên đề một hàng câu thơ.
Lúc lướt qua các bàn phía trước, nàng cũng thấy trên án thư của mọi người đều có một tờ giấy Tuyên Thành trắng như vậy, hình như là bài tập mà tiên sinh giảng lúc nãy để lại.
Có người đã viết xuống chi chít mấy hàng, cũng có người, giống như Nguyên Sách vậy, vẫn còn trống rỗng.
Nàng biết ngay mà, luận viết thơ, hắn khẳng định không so được với nàng.
Khương Trĩ Y nghoẹo đầu qua một bên, đưa mắt nhìn hàng thơ kia, nghĩ nghĩ, rồi vén tay áo lên, bước chân cũng hơi lệch hướng.
Khi sắp ngồi xuống trước án thư của hắn, nàng lại cẩn thận ngẩng đầu nhìn xung quanh.
Tạm thời không ai để ý bên này.
Khương Trĩ Y ngồi xuống, mau chóng nhắc lấy bút trên án thư, chấm mực mà múa bút xuống.
Một câu thơ đã thành, đang suy tư cho câu tiếp theo, bỗng nhiên nghe thấy một giọng nam không mấy thân quen vang lên ở một cửa sổ: "Nguyên Sách, kể chuyện trên chiến trường cho chúng ta nghe đi, đám người Bắc Yết kia có phải đều mặt mũi hung tợn hay không....."
Khương Trĩ Y vội vàng gác bút xuống, nhanh chóng trở lại án thư của mình.
Mới vừa ngồi xuống, đám người đang vây quanh Nguyên Sách cũng bước vào cửa.
Mới một hồi khảo thí ban nãy thôi, những người này trở mặt cũng thật mau.....
Ý niệm Khương Trĩ Y vừa chuyển, liền cách rèm châu nhìn lên phía Nguyên Sách, liền thấy không biết hắn nói với bọn họ câu cái gì, đã đuổi

được người đi rồi, sau đó liền cất bước đi về hàng phía sau.
Mắt một đường nhìn thẳng, cũng không hướng về phía nàng nhìn một cái.
Dưới đáy lòng Khương Trĩ Y hừ lạnh một tiếng, thấy hắn đi đến trước án thư, còn chưa ngồi xuống mà tựa hồ như đã nhận thấy đồ vật trên án thư bị người động vào, nàng liền hấp tấp cúi mắt xuống.
Nguyên Sách đứng trước án thư, tầm mắt từ cây thước chặn giấy đã bị người động qua dời về phía tờ giấy trắng, lại im lặng dừng một chút trên những dòng chữ mực đen nổi bật, rốt cuộc chậm rãi nghiêng đầu, nhìn về hướng rèm châu cách vách.
Liền đối diện với một đôi mắt hạnh giảo hoạt mỉm cười, đã sớm chờ ở nơi đó.
"Nguyên Sách ——" đột nhiên có người kêu tên của hắn rồi đi lên trước.
Nguyên Sách nhấc tay, vội vàng dịch cây thước chặn giấy, che khuất dòng chữ trên giấy.
Ngẩng đầu lên, nhưng trước mắt lại từ từ hiện ra cảnh giáo trường tuyết rơi sáng nay ——
Một mũi tên bắn ra.
Đầy trời bông tuyết bay tán loạn như hoa hạnh.
Cảm giác mềm mại cọ qua cằm.
Mỗi một màn, đầu nhất hô bá ứng với hai dòng câu thơ dưới cây thước chặn giấy kia ——
"Tháng hai gió Đông tung hoa tuyết
Chạm vào lòng xuân thấy lâng lâng."
(Editor: này editor bịa nha, tại câu thơ nguyên bản không tìm được, còn câu convert nghe kỳ quá, hiu hiu....).

Chương 26: Chương 26

Thanh Tùng hai tay ôm một bộ y phục sạch sẽ đứng ngoài cửa phòng tắm ở Yến Cư viện, chờ đến tay mỏi sắp ôm không nổi nữa, mà vẫn chưa đợi được công tử ra tới.
Không giống như đại công tử trước kia, công tử hiện tại từ nhỏ đã sống ở biên quan, chưa từng trải qua ngày tháng người hầu kẻ hạ, cao lương mỹ vị, khi tới thành Trường An phồn hoa này rồi, cũng không quen với chuyện để người hầu hạ tắm gội thay quần áo, mỗi lần tắm rửa đều tự mình làm, mà tắm gội cũng cực nhanh.
Thanh Tùng cảm thấy, nếu nhỡ như khi đang tắm gội đột nhiên có tiếng chiến giác thổi lên, công tử cũng có thể nháy mắt liền khoác áo rút kiếm ra trận.
Nhưng mà tối nay, sau khi từ thư viện trở về, công tử đã ở trong phòng tắm cho đến canh ba luôn rồi.
Vốn dĩ công tử đã tính toán trước, nếu đến thư viện Thiên Sùng, liền ở lại học xá nơi đó, chỉ ở ngày nghỉ mới hồi phủ.
Đáng tiếc, người tính không bằng trời tính, trời tính không bằng quận chúa tính, quận chúa miệt mài theo đuổi không bỏ như vậy, học xá cũng không nên ở ——
Vạn nhất quận chúa cũng đi dọn đi vào theo, chẳng phải ngược lại cho nàng cơ hội quá tốt, ngày cũng dây dưa, đêm cũng dây dưa, không dứt.
Lại đợi một lát, Thanh Tùng nhịn không được nghiêng tai nghe ngóng động tĩnh trong phòng tắm.
Một hồi lâu cũng không nghe thấy tiếng kêu thêm nước, giờ thì nước hẳn cũng lạnh rồi.....
"Công tử ——" Thanh Tùng thật cẩn thận nói với bên trong, "Vạn sự luôn có biện pháp giải quyết, ngài ngàn vạn lần đừng nghĩ không thông nha?"
"Tiểu nhân cảm thấy, nếu thật sự kéo dài không được, tránh không khỏi cái màn thúc giục hôn này.....!Dù sao quận chúa hiện giờ tạm thời không có

nghi ngờ đối với thân phận của ngài, chi bằng ngài tìm thời cơ thích hợp thời cơ, nói lý do nào đó dễ làm người tiếp nhận, rồi cắt đứt quan hệ này với quận chúa?"
"Ngài xem, ngài cũng không thích quận chúa, người quận chúa thích cũng không phải ngài, theo tiểu nhân thấy, nếu đại công tử ở trên trời có linh thiêng, khẳng định vừa không muốn nhìn ngài bị tra tấn, cũng không muốn nhìn quận chúa sống trong sự dối trá, có được hạnh phúc giả dối....."
"Cùng với như vậy, đau dài không bằng đau ngắn, đại công tử có lẽ thà rằng ngài thế hắn làm kẻ ác bội tình bạc nghĩa ——"
"Bang" một tiếng vang lên, tấm bình phong bị người kéo ra một phen, Thanh Tùng bỗng dưng ngẩng đầu.
Người trước mặt người rõ ràng chỉ mặc một thân trung y, lại giống như đã mặc giáp đeo đai, đứng ở nơi đó, một thân sát khí lạnh lùng.
Nguyên Sách: "Huynh trưởng có lẽ cũng không muốn nhìn thấy tôi tớ bên người của hắn nói nhiều quá nhiều, lải nhải lẩm bẩm phiền phức không yên, ngươi nói —— nên làm cái gì bây giờ?"
Thanh Tùng lập tức im miệng lại, hai lời không nói, cúi đầu dâng xiêm y lên.
.....! Hắn không phải cũng chỉ là có lòng tốt, bày mưu tính kế giúp một chút, lúc này mới nói mấy câu, quận chúa nói còn nhiều hơn hắn cơ mà.
Nguyên Sách nhận trường bào, một chút đã mặc xong quần áo, thuận tay xách quần áo mới vừa thay ra đưa cho hắn.
Thanh Tùng thành thật nhận, mới vừa quay người đi, chợt có cái gì bằng tơ lụa bỗng nhiên từ lòng bàn tay chảy xuống.
Vừa cúi đầu, thấy một sợi dây cột tóc màu đen từ từ rơi xuống.
Thanh Tùng cuống quít duỗi tay đi vớt, lại có một bàn tay khác còn nhanh hơn hắn, một phen nắm chặt dây cột tóc vào lòng bàn tay.

"Công tử thứ tội, tiểu nhân liền đem sợi dây cột tóc này đi giặt....." Thanh Tùng vội vàng duỗi tay muốn lấy.
Vừa nhắc mắt, thấy Nguyên Sách vẫn đang không nhúc nhích rũ mi mắt, có chút cứng đờ mà nhìn chằm chằm dây cột tóc trong lòng bàn tay.
Thanh Tùng vừa định hỏi cái dây cột tóc này bị sao vậy, tập trung nhìn vào, phát hiện trên thân ngón giữa thon dài của công tử thình lình xuất hiện một lỗ thủng, vốn chỉ là vết thương nhỏ, nhưng vì bị ngâm nước nên hơi trương lên, giờ phút này nhìn có chút khiếp người.

Ánh mắt Nguyên Sách chậm rãi từ dây cột tóc dời về phía vết thương nhỏ do dây cung gây ra trên ngón tay kia.
Lần cuối cùng kéo dây cung sơ suất bị thương tay là khi nào nhỉ, bảy tuổi? Hay là tám tuổi?
"Không có việc gì." Nguyên Sách rũ tay xuống đi ra ngoài, đi ra vài bước bỗng nhiên ngừng lại, trầm mặc một lát, quay đầu, "Ngươi mới vừa rồi nói cái gì?"
Thanh Tùng trợn trắng mắt suy nghĩ nửa ngày: "À, tiểu nhân nói đau dài không bằng đau ngắn, đại công tử có lẽ thà rằng ngài thay hắn làm kẻ ác bội tình bạc nghĩa....."
"Ngươi nghĩ nàng là người có thể cam tâm bị bội tình bạc nghĩa?"
"....."
Nửa ngày rồi mới nói, tài tình nhạy bén như công tử, không phải là suy nghĩ lâu như vậy mới nghĩ được lấy lời nào ra dỗi hắn đi.....
Thanh Tùng sửng sốt một lát, mới nhẹ nhàng à một tiếng.
Thôi được rồi, thật sự nếu muốn tìm được một lý do mà quận chúa có thể tiếp nhận để đoạn tuyệt quan hệ với nàng ấy, đích xác không dễ dàng.

Lại nói hôm nay công tử ở thư viện đại triển thân thủ, ngay cả đám con cháu thế gia kia cũng đều bị mê mẩn đến không tiếc lời ngợi khen, càng không cần phải nói đến quận chúa, trước mắt quận chúa đang trong độ tình yêu nồng nàn, cũng không phải thời cơ tốt để tách ra.....
Nghĩ đến đây, Thanh Tùng đột nhiên nhanh trí a một tiếng: "Tiểu nhân nghĩ đến một ý kiến hay! Ngài nói xem.....!Nếu không thể bội tình bạc nghĩa với quận chúa, vậy nếu như để cho quận chúa bội tình bạc nghĩa với ngài thì sao?"
*
Một khắc sau, trong thư phòng, Nguyên Sách nhìn một chồng các cuộn giấy bích hoạ chất cao đến nửa người, khó hiểu mà khoanh tay, mí mắt hơi nhướng lên: "Đây là chủ ý mà ngươi nói là rất tốt?"
Chồng bích hoạ này là bích hoạ của toàn bộ các công tử thế gia ở thư viện Thiên Sùng, trên mỗi một bức đều có nhận xét phê bình về thân phận tính cách của mỗi người, có sở trường, sở đoản nào, quan hệ thân sơ với huynh trưởng ra sao.
Hắn lấy thân phận huynh trưởng để chu toàn tại thành Trường An này, tất nhiên phải hiểu được tất cả mối quan hệ cá nhân của huynh trưởng, ngoại

trừ các quan lại trong triều, cũng có các thiếu niên lang mà hắn phải sắp phải cùng một mái hiên.
Mới vừa rồi Thanh Tùng hự hự ôm tới chồng bích hoạ, nói chủ ý của hắn ta là ở chỗ này.
"Đúng vậy, tiểu nhân cảm thấy ngài cũng không cần lo nghĩ xem làm cách nào để đuổi quận chúa đi, thư viện này đã là nơi thi thố, cũng là nơi có nhiều kỳ ngộ —— ngài xem, thư viện này không chỉ có ngài, còn có các thế gia công tử khác, hiện giờ quận chúa cùng ngài dưới một mái hiên, cũng là cùng bọn họ dưới một mái hiên, nói không chừng lâu ngày sinh tình, quận chúa liền di tình biệt luyến, bội tình bạc nghĩa với ngài thì sao?"
Nguyên Sách chỉ vào kia chồng bích hoạ cuộn tròn đằng kia, không thể tưởng tượng mà cười: "Mấy người này còn có thể làm cho nàng ấy di tình biệt luyến, bội tình bạc nghĩa với ta?"

"Ách.....!Ngài đừng nóng giận, nói đúng ra, là bội tình bạc nghĩa với đại công tử kia, còn đối với ngài vốn không có chút dính dáng gì, sao có thể nói là bỏ được?"
"....."
Thanh Tùng: "Còn mấy thế gia công tử này, ngài quên rồi sao, lúc trước quận chúa không phải từng nhận lễ vật quý của bọn họ sao? Quận chúa đối bọn họ, ít nhất sẽ không đến nỗi chán ghét như đối với cái tên đại biểu ca kia đâu!"
"Đương nhiên, nếu ngài cứ tự làm mình nổi bật giống hôm nay vậy, trong mắt quận chúa sẽ rất khó lọt vào người khác.

Không bằng sau này ngài cố gắng thu liễm một chút, nhường cho bọn họ thể hiện, giúp bọn họ nổi bật?"
"Chỉ với những người thế này, bảo ta làm cho bọn họ nổi bật, với một bàn tay....." Nguyên Sách đang giơ tay trái lên rồi chợt dừng lại, lại giơ thêm tay phải, "Hai bàn tay, cũng rất khó lòng nâng đỡ được dù chỉ một chút."
Thanh Tùng lật lật mấy bức họa, xách một bức lên nói: "Vậy thôi không nói về mặt võ nghệ, về tướng mạo đi, người này nhìn cũng rất anh tuấn, có khi có thể làm cho quận chúa thay lòng được chăng?"
Nguyên Sách liếc mắt, lắc đầu: "Hôm nay ta đã gặp người này ở ngoài rồi, thua xa trong bức họa, thiếu chút nữa ta cũng nhận không ra."
"Có chuyện đó luôn sao??! Mục tướng quân điều tra quá không cẩn thận

r`ồi, thế này không phải hại ngài hay sao....." Thanh Tùng tiếp tục quay đ`ầu đi lựa chọn, qua qua lại lại một lát, lại xách lên một bức, "Vậy còn cái này, nhìn khí chất rất là ngoan ngoãn, quận chúa thường ăn mệt chỗ ngài, có lẽ sẽ cảm thấy ngoan ngoãn nghe lời là không t`ồi?"
Nguyên Sách mặt vô biểu tình: "Có thể hỏi ra cái câu có phải người Bắc Yết ai cũng đ`ều mặt mũi hung tợn hay không , thì đã thấy đ`ầu óc không được."
"Vậy thì không được, đ`ầu óc không thể không được, đ`ầu óc không được thì làm sao xứng đôi được với quận chúa....." Thanh Tùng gật gật đ`ầu, không ngừng cố gắng tiếp tục tìm, ánh mắt sáng lên, "Người này đ`ầu óc được đây! Là người văn thải nổi bật hiếm có khó tìm trong thư viện, nếu đi h`ầu chuyện với quận chúa, có lẽ cũng có thể đi?"
Nguyên Sách: "Mấy tên thư sinh khoang văn thải, khoe chữ này nọ, không bị nàng ấy ném ánh mắt hình viên đạn đã không t`ồi."
"Người này....."
"Huân hương trên người hắn, kẻ đứng xa một trượng cũng có thể ngửi được, nàng ấy chịu không nổi."
"Vậy còn....."
"Ngày ngày lưu luyến câu lan ngõa xá, cũng có một mặt hàng với biểu ca của nàng ấy."
.....
Ánh nến lay động, trước mắt Thanh Tùng d`ần d`ần hiện ra bóng ch`ồng, hắn xoa xoa đôi mắt đã mỏi mệt, đưa tay lật qua bức hoạ cuối cùng.
"Được r`ồi," Nguyên Sách nhéo nhéo giữa mày, "Mang mấy chủ ý của ngươi sưu v`ề dãy nhà sau đi."
*
Trưa hôm sau, trước cửa Thiên Sùng thư viện, Cốc Vũ đỡ Khương Trĩ Y một thân nam trang xuống xe ngựa.

H`ầu phủ cách thư viện thực sự xa, hôm qua quận chúa vì không muốn trễ giờ học nên đã thức dậy khi canh giờ còn rất sớm, nên hôm nay thật sự bu`ồn ngủ dậy không nổi.
Cốc Vũ li`ền khuyên nàng, dù sao người cũng ở đó, cũng không chạy, không bằng buổi trưa hẵng đến, vừa vặn còn có thể mang cho Thẩm Thiếu tướng quân cơm trưa dịu dàng thắm thiết.
Quận chúa nghe xong, khen nàng ta biết làm việc, yên tâm mà ngủ một

giấc thẳng đến khi mặt trời lên cao, dưỡng đủ tinh thần, thần thanh khí sảng mang cơm trưa tới.
Cốc Vũ một tay xách theo hộp đồ ăn, một tay đỡ Khương Trĩ Y, cùng nàng đi vào bên trong: "Nô tỳ đã đưa tin cho Thanh Tùng, bảo hắn hôm nay không cần tới đưa cơm, Thẩm Thiếu tướng quân lúc này khẳng định đang đói bụng."
"Vậy chúng ta đi nhanh chút!" Khương Trĩ Y cười cười bước nhanh đi vào học đường chữ Thiên, nhưng khi liếc mắt một cái nhìn đến cuối cùng, chỉ là một loạt trống không.
Lại xoay người nhìn lại, cả gian học đường giờ phút này chỉ có một người.

Là vị công tử ngồi ở chỗ phía trước nàng.
Vờ như dư quang thoáng nhìn thấy nàng vào cửa, người nọ ngẩng đầu lên khỏi quyển sách, ánh mắt rơi xuống trên mặt nàng, liền hơi hơi gật đầu với nàng, rồi liền lại cúi đầu đọc sách.
Khương Trĩ Y nghĩ nghĩ xem nên làm thế nào lơ đãng hỏi thăm về Nguyên Sách, nàng đi đến chỗ ngồi của mình, ngồi xuống, nhìn nhau với Cốc Vũ một cái, dùng ngữ khí tò mò nói: "Lúc này mới vừa đến canh giờ tan học thôi, sao nhanh như vậy đã không còn ai nhỉ?"
Quả nhiên, người ngồi phía trước cũng giống như trước kia, không quay đầu lại, nhưng chủ động giải thích cho nàng: "Hôm nay tiên sinh cho tan học sớm một khắc."
Khương Trĩ Y hơi cảm khái: "Những người này nha, tôi tớ trong nhà đến đưa cơm cũng thật nhanh."
Người phía trước tiếp tục ôn ôn hòa hòa mà nói tiếp: "Sợ bỏ đói chủ tử sẽ ăn trượng hình, nên thông thường đều đến sớm một khắc."
"Vậy nếu như tôi tớ trong nhà không tới, giờ phút này biết đi đâu?"
"Vậy mấy người đó tự lo thôi."
Ba câu hỏi đáp qua đi, Khương Trĩ Y rơi vào trầm mặc.
Chưa nói không thể quá trắng trợn táo bạo hỏi thẳng, cho dù có cũng hỏi không ra cái gì, thôi liền chờ một chút đi.
Nghĩ nghĩ, Khương Trĩ Y không thú vị mà nâng má lên, liếc liếc bóng dáng ăn nói thập phần phong độ trí thức phía trước: "Sao ngươi không đi dùng cơm trưa?"
"Hôm nay là xá muội tới đưa cơm, cước trình nàng ấy chậm hơn một chút, ta ở chỗ này chờ nàng ấy."

Xem xem, người ta biết muội muội muốn tới đưa cơm, liền an an tĩnh tĩnh chờ ở nơi này, nhìn xem cái tên nhà nàng này!
Khương Trĩ Y liếc liếc chỗ ngồi trống không bên tay phải, dưới đáy lòng khẽ hừ một tiếng, lại chuyển mắt qua, thấy một thân ảnh mảnh khảnh xách theo hộp đồ ăn đi đến.
"A huynh, giữa đường ta gặp một lão nhân đột ngột phát bệnh, nên đưa người đưa đi y quán, chậm trễ canh giờ, có phải huynh đã đói lả rồi hay không?"
Cơ hồ là ánh mắt đầu tiên, Khương Trĩ Y liền nhận ra người tới ——
Là cái người hôm khai trương tửu lầu của Bảo Gia tỷ tỷ, từng cùng nàng gặp mặt một lần, vị nữ nhi của Bùi tướng, Bùi Tuyết Thanh.
.....!Nói như vậy, người ngồi ở trước mặt nàng đây, chính là nhi tử của tướng quốc.
Đích trưởng tử của Bùi tướng gia, không hảo hảo đi nghiên tập tứ thư ngũ kinh, lại ngồi trong cái thư viên hỗn tạp không có chút thành tựu này làm gì?

Nghi hoặc chợt lóe lên, Bùi Tuyết Thanh đã bước ngắn bước dài đi nhanh đến trước mặt huynh trưởng nhà mình, tựa như phát hiện phía sau bức rèm che còn có một người đang ngồi, liền cuống quít hướng Khương Trĩ Y hành lễ.
Khương Trĩ Y nhìn nàng ta, gật đầu, nghe hai anh em trước mặt bắt đầu nói chuyện riêng tư, liền tiện tay cầm lấy ly trà ấm Cốc Vũ mới vừa rót lên uống một ngụm.
Khi nâng mắt nhìn lên, phát hiện Bùi Tuyết Thanh một mặt cùng huynh trưởng nói chuyện, một mặt lặng lẽ ngó qua chỗ ngồi của Nguyên Sách.
Khương Trĩ Y theo hướng tầm mắt nàng ta, nhìn về phía bên tay phải.
Bùi Tuyết Thanh nhìn một lúc, chợt chú ý tới ánh mắt của nàng, liền vội cúi đầu.
"A huynh từ từ ăn, ta đi rửa tay chút....." Một lát sau, Bùi Tuyết Thanh nhỏ giọng cáo từ cùng huynh trưởng, lại hướng Khương Trĩ Y hành lễ, xoay người vội vàng đi ra ngoài.
Khương Trĩ Y nắm chung trà, nhăn nhăn mày.
Nàng nhớ rõ, cái vị Bùi Tuyết Thanh này lần trước ở tửu lầu đã nghe thấy được tư tình của nàng cùng A Sách, sau đó thì suốt buổi yến hội của Bảo Gia a tỷ vẫn luôn nhìn trộm nàng nhiều lần.

Xem ánh mắt Bùi Tuyết Thanh mới vừa rời nhìn về phía chỗ ngồi của A Sách ca ca, dường như lộ ra một chút cổ quái nói không nên lời.
Cái ánh mắt kia, tựa như ánh mắt nàng khi lén nhìn về chỗ ngồi của A Sách ca ca vậy.....
Một loại trực giác không quá thoải mái quanh quẩn trong đầu Khương Trĩ Y, làm nàng có hơi ngồi không nổi nữa.
Nhìn mắt hộp đồ ăn mình cố ý chuẩn bị trong tầm tay, Khương Trĩ Y nghĩ nghĩ, đứng dậy đi ra học đường.
Bước qua ngạch cửa, nàng tình cờ đưa mắt nhìn quanh, đúng lúc nhìn đến một chỗ cuối hành lang, Bùi Tuyết Thanh đang đứng đối diện cùng Nguyên Sách, ngươi tới ta đi mà nói nói cái gì.
Quả nhiên bị nàng đoán trúng.....
A Sách ca ca hồi kinh lâu như vậy, có từng đặt đôi mắt lên người nữ tử nào khác, từng đứng gần như vậy nói chuyện cùng nữ tử khác chứ?
Ngực Khương Trĩ Y bỗng uất nghẹn, tức khí mà đi về phía trước.
Đầu bên kia, Nguyên Sách nhạy bén nhận thấy được có người tới gần, liền đưa mắt ra hiệu về phía Mục Tân Hồng đứng sau, lại liếc mắt một cái nhìn qua chỗ nàng.
Nhưng chỉ liếc mắt một cái mà thôi, sau đó lại giống như bị lời nói của Bùi Tuyết Thanh trước mặt kéo đi lực chú ý ——
"Tuyết Thanh lược thông y thuật, có thể băng bó cho tướng quân một chút....."
Khương Trĩ Y căn bản không nghe rõ băng bó cái gì, hai chỉ lỗ tai đầu chỉ lấy được hai chữ "Tuyết Thanh".
.....!Ở trước mặt huynh trưởng ruột thịt của mình mà chỉ tự xưng là "Ta", nhưng trước mặt ngoại nam lại xưng khuê danh?
Nàng còn chưa từng xưng hô như vậy trước mặt A Sách ca ca lần nào đâu!
Khương Trĩ Y run rẩy hít sâu một hơi, bước nhanh đi đến phía sau Bùi Tuyết Thanh, tư thế như mang theo đao vừa mài soàn soạt vừa đi về hướng Nguyên Sách, hung hăng hất cằm: "Trĩ Y cũng lược thông y thuật, vẫn là để Trĩ Y băng bó cho tướng quân đi!"
Mục Tân Hồng giật mình một cái, giơ đao tiến lên, bảo vệ cái tay bị thương của Nguyên Sách..

Chương 27: Chương 27

Một câu băng bó hùng hổ như vậy, sợ không phải ngay sau đó liền "băng bó" cho tay thiếu tướng quân mà là chém cho hắn một đao.....
Mắt thấy tay thiếu tướng quân rũ bên người cứng lại, gương mặt dưới mũ sa của vị Bùi cô nương này tựa hồ như cũng trắng bệch, không khí trong hành lang nháy mắt căng chặt lên ——
Lần cuối cùng Mục Tân Hồng nhìn thấy trường hợp giương cung bạt kiếm như vậy, vẫn là khi hắn một chọi mười hai trên chiến trường.
Nghe thấy phía sau có tiếng chân tới gần, Bùi Tuyết Thanh nghiêng người né qua một bên, cúi đầu, hai mắt phía sau mũ sa kia bất an mà rũ xuống.
Khương Trĩ Y trừng mắt nhìn Mục Tân Hồng chặt chẽ hộ ở bên người Nguyên Sách.
Trong lòng Mục Tân Hồng chạy qua một loạt 36 kế thượng, quay đầu lại cho Nguyên Sách một ánh mắt "Ngài tự cầu nhiều phúc", liền vì kế trong lòng mà yên lặng lui về phía sau Nguyên Sách.
Gót ủng Khương Trĩ Y nhấc lên, dẫm vào viên gạch ban nãy Bùi Tuyết Thanh mới vừa dẫm, nhìn thẳng Nguyên Sách, cằm nhẹ nhàng hất một chút: "Thẩm thiếu tướng quân ý ngài như thế nào?"
Nguyên Sách nhìn người đối diện, như có như không mà thả nhẹ một câu: "Đa tạ Khương tiểu công tử cùng Bùi cô nương quan tâm, một chút thương nhỏ thôi, Thẩm mỗ sẽ tự xử lý, không nhọc phiền nhị vị."
"?"Khương Trĩ Y lạnh mặt, từ trên xuống dưới đánh giá hắn, "Ta cứ tự hỏi Thẩm Thiếu tướng quân không ăn cơm trưa là đi làm cái gì....."
Mục Tân Hồng vừa định nói là do hắn tới hội báo quân vụ, nên thiếu tướng quân mới ——
"Xa nhà lâu ngày cũng luyện ra một tay rất có hiệu quả ha, mưa móc cũng chia thật đều." Khương Trĩ Y xụ mặt nhìn hắn, "Bất quá cuộc đời này ta ghét nhất là bị người khác chia cho như thế này, bổn quận chúa hiện tại —— lệnh cho ngươi qua đây với ta."

Sau khi gằn xong từng chữ một, Khương Trĩ Y túm lấy tay Nguyên Sách một phen, ngay trước mặt hai người bên cạnh, cứ như vậy kéo lên người đi mất.
Trơ mắt nhìn thiếu tướng quân không hề có sức phản kháng mà bị túm đi xa, Mục Tân Hồng trợn mắt há hốc mồm cảm khái một câu "Người đâu mạnh dữ", mới nhớ tới bên người còn có người đang đứng, vội vàng hướng Bùi Tuyết Thanh chắp tay, trầm giọng nói: "Bùi cô nương, thất lễ, cáo từ."
Bùi Tuyết Thanh run rẩy lông mi gật đầu, nhìn chăm chú thiếu niên thiếu nữ ở cuối hành lang dài càng lúc càng đi xa kia, ánh mắt lập loè một chút liền ảm đạm đi.
Cuối hành lang dài, Khương Trĩ Y hấp tấp kéo người đi qua chỗ ngoặt, vừa thấy xung quanh là một phiến rừng trúc trống trải không dấu chân người, mới buông lỏng tay, xoay người sang chỗ khác.
Cảm xúc ấm áp trên đầu ngón tay chợt biến mất, Nguyên Sách cúi đầu vuốt vuốt bàn tay trống rỗng.
Khi lại nâng mắt lên, Khương Trĩ Y đã là một bộ hưng sư vấn tội: "Nói đi, chàng cùng với Bùi cô nương này là sao?"
Nguyên Sách khẽ hạ mi: "Ta cho rằng nàng sẽ hỏi, ta bị thương chỗ nào trước chứ."
"A," nàng gấp quá đã quên mất, " chàng bị thương chỗ nào vậy?"
"Hả?" Sắc mặt Khương Trĩ Y biến đổi, lập tức kéo tay hắn lên, thấy đốt thứ hai trên ngón giữa của hắn chợt có một vết thương đang thấm ra màu đỏ thẫm, liền kinh mà "Ui" một tiếng.
Tay hắn quá lớn, mới vừa rồi kỳ thật nàng chỉ túm được ba ngón tay của hắn, nhưng hình như lại trùng hợp chộp trúng cái vết thương này.....!Vậy thì đau lắm nha!

"Quận chúa có lệnh —— thần nào dám chối từ?"
"Ta không phải là nhất thời tình thế cấp bách mới nói như vậy....."
Khương Trĩ Y mau mau kéo tay hắn qua, hướng về phía đình hóng gió bát giác phía trước mà đi, lúc này cũng cẩn thận tránh đi miệng vết thương của hắn, "Mau, tới đây ta nhìn xem."
Nguyên Sách bị nàng kéo vào đình hóng gió, ấn bả vai ngồi xuống trên ghế dài.
Khương Trĩ Y ngồi ở bên cạnh hắn, nắm ngón tay hắn ngó trái ngó phải, lo

lắng sốt ruột: "Nhìn giống như có chút chảy máu thì phải, có khi nào là do ban nãy ta chộp vào trúng....."
Vừa nhấc đầu, lại thấy Nguyên Sách tùy ý buông tay xuống, bộ dáng như không có gì liên quan đến mình mà liếc đỉnh đầu nàng, xem cũng không thèm liếc mắt nhìn ngón tay kia một cái.
"Sao vậy, chàng cùng với ngón tay này không thân nhau sao?" Khương Trĩ Y tròn mắt kinh ngạc, "Chảy máu luôn rồi, chàng không đau?"
Nguyên Sách giống như nghe thấy chuyện buồn cười gì đó: "Một chút thế này, lúc ba tuổi đã ——"
"Hả?" Khương Trĩ Y sửng sốt, "Cái gì ba tuổi?"
Ánh mắt Nguyên Sách hơi lóe lên: "Ta nói ba năm nay ta cũng bị thương nhiều, vết nào cũng tính là đau?"
"Chàng không đau tay, nhưng ta đau lòng.....!" Khương Trĩ Y cầm lấy khăn gấm tùy thân nhẹ nhàng đè xuống miệng vết thương rướm máu, nhịn không được "ui" một tiếng xuýt xoa.
Nguyên Sách lười nhác dựa vào cột đình hóng gió, cong cong môi: "Không cần cảm thấy như bản thân cũng bị, nếu như nàng mà bị vết thương thế này, cũng sẽ không đau, đã sớm ngất đi rồi."
"....."
Khương Trĩ Y trừng mắt liếc hắn một cái, tiếp tục cúi đầu: "Cái vết thương ngắn như vậy, sao lại sâu thế, chàng bị cái gì làm ——"
Nói một nửa, Khương Trĩ Y bỗng dưng ngừng lại, trong đầu nhấp nháy hiện ra hình ảnh môi nàng kề sát vào cằm hắn, hắn buông tay bắn ra một mũi tên kia.
Giống như tiếng dây cung chấn động ong một tiếng, hai người đồng thời cứng lại, trầm mặc nhìn nhau một lát, vội vàng xoay đầu qua chỗ khác.
Trong không khí lạnh lẽo đột nhiên bốc lên một dòng nhiệt nhè nhẹ.
Khương Trĩ Y đỏ mặt nhìn thẳng mũi giày của mình: "À, ờm, gì nhỉ, dù cho vết thương nhỏ thì cũng là thương, vẫn phải nên băng bó một chút....."
Nguyên Sách đưa mắt nhìn rừng trúc: ".....!Tùy nàng."
"Khăn gấm này của ta rất sạch sẽ, nhưng mà phải xé một chút, ta xé không nổi....." Khương Trĩ Y rũ mắt đem đưa khăn qua.
Nguyên Sách cụp mắt xuống nhận, xé mảnh vải kia ra, sau đó tiếp tục nhìn rừng trúc mà đưa trả lại cho nàng.
Khương Trĩ Y chậm rãi đem mảnh vải quấn từng vòng lên ngón tay hắn.

Miệng vết thương rốt cục cũng không còn nhìn thấy, mà hơi nóng trên mặt cũng chậm rãi tiêu đi.
Loay hoay với hai đầu mảnh vải trên tay, Khương Trĩ Y rốt cuộc cũng buộc lại nút thắt cuối cùng: "......!Xong, chàng nhìn xem."
Nguyên Sách quay đầu: "....."
Khương Trĩ Y nháy nháy mắt: "Như, như thế nào?"
Một ngón tay bị bó đến to bằng hai ngón, còn đính một cái nơ con bướm to đùng mà ai đứng cách hai trượng cũng đều có thể trông thấy, nàng ta còn hỏi như thế nào?
Nguyên Sách: "Đây là nàng —— lược thông y thuật?"
"....."
"Băng bó còn không phải là bó lại xong rồi thắt chặt cho đừng rơi ra thôi sao, ta làm có chỗ nào không đúng? Nếu ghét bỏ như vậy, chàng để Bùi cô nương lược thông y thuật giúp chàng đi!"
Khương Trĩ Y không cao hứng bĩu môi, mới nhớ tới việc này thiếu chút nữa bị lừa lừa qua đi: "Chàng còn chưa nói với ta, chàng cùng Bùi cô nương kia rốt cuộc là như thế nào, nàng ta vì sao lại nói với chàng mấy lời thân mật như vậy, còn quan tâm chàng nữa?"
Bất quá là gặp ngay giữa hành lang, nàng ta chào hỏi, hắn chắp tay thi lễ, nên để nàng ta nhìn thấy được vết thương này.
Nguyên Sách theo sự thật mà đáp.
"Vậy vì sao nàng ta lại tự xưng khuê danh trước mặt chàng?"
"Chuyện đó có gì không bình thường sao?" Nguyên Sách chớp chớp mắt, "Ta gần đây khi ở Trường An ngẫu nhiên gặp mấy quý nữ trẻ tuổi, hơn phân nửa đều tự xưng như vậy."
"....."
Thôi được đi, nếu không phải hôm nay hắn lỡ miệng, nàng thật sự không biết trong cái thành Trường An này còn có ngàn ngàn vạn vạn cái Bùi Tuyết Thanh!
Khương Trĩ Y đứng dậy dậm dậm chân: "Mấy cô nương dám đứng trước mặt chàng tự xưng khuê danh, về sau không được nói chuyện với các nàng ta nữa, bằng không thì không có quả ngọt cho chàng ăn đâu!"
*
Bọn học đồ dùng cơm xong bắt đầu lục tục đi về hướng học đường, hai người bọn họ không nên sóng vai đồng hành trước công chúng, Khương Trĩ Y bảo Nguyên Sách ở đình hóng gió chờ Cốc Vũ đưa hộp đồ ăn qua,

sau đó ăn cơm trưa xong lại về, còn mình thì về học đường chữ Thiên trước một bước.
Qua giờ cơm trưa là khoá đầu tiên của buổi chiều, trong học đường vốn đang một mảnh không khí mơ màng sắp ngủ, khi tiên sinh dạy học tiến vào, Khương Trĩ Y phát hiện cả đám công tử thế gia ngồi hàng phía trước ngủ gà ngủ gật thế mà lại giật mình thanh tỉnh một nửa.
Lão tiên sinh đầy đầu tóc bạc đi đến trên bục giảng, đập cây thước chặn giấy mạnh xuống bàn, thế là một nửa buồn ngủ kia cũng bay đi mất.

Xem bộ dáng lão tiên sinh mặt mũi khó đăm đăm thế này, có lẽ cũng giống như Phùng giáo đầu, là một nhân vật làm người nghe tiếng liền sợ vỡ mật.
Nhưng mà Khương Trĩ Y không gì phải sợ, ngồi sát góc bàn, thỉnh thoảng hướng về phía bên tay phải nhìn Nguyên Sách một cái, chỉ lo tự nghĩ chuyện vẩn vơ của chính mình.
Là nàng sai khi cho rằng hắn vẫn còn là tên ăn chơi trác táng chọc người ngại lúc trước, là nàng quên mất hiện giờ hắn huy hoàng như thế nào, đã trở thành miếng bánh thơm phức chạm vào là bỏng tay đối với mấy quý nữ trong kinh thành.
Nàng hiện giờ vô danh vô phận, kỳ thật cũng không trách được những quý nữ đó có tâm tư với hắn.

Hay là dứt khoát hôm nào bày cái yến, đem tin tức miếng bánh này là "Danh hoa có chủ" ám chỉ cho các nàng ta?
Trên bục giảng, tiên sinh bắt đầu giảng bài, Khương Trĩ Y ngẫu nhiên nghe được chữ vào chữ ra, đến lúc nghĩ chuyện tổ chức yến hội, nàng lại càng chuyên tâm suy nghĩ xem nên xử lý như thế nào.
Không biết bao lâu qua đi, bỗng nhiên nghe thấy một tiếng "Khương tiểu công tử".
Mí mắt Khương Trĩ Y vừa nhấc, liền đối diện với ánh mắt sắc bén của lão tiên sinh trên bục giảng nhìn lại đây.
"Câu hỏi vừa rồi, thỉnh ngươi đáp lại đi."
Khương Trĩ Y sửng sốt, thấy ở mấy hàng trước có người sột sột soạt soạt quay đầu, tựa hồ cũng thực kinh ngạc không biết sao lão tiên sinh lại gọi ngay tên nàng.
Sửng sốt qua đi, Khương Trĩ Y liền hiểu rõ vì sao mới vừa rồi khi vị tiên sinh này vào cửa lại có uy lực như vậy.

Đại nho không sợ quyền quý, có là Hoàng bá bá cũng chịu không nổi.
Khương Trĩ Y há miệng thở ra ——
Câu hỏi là gì vậy?
Tuy nhìn thấu được nàng căn bản không nghe giảng, lão tiên sinh vẫn không đến mức cho nàng mất hết mặt mũi, lại gợi ý một câu: "Nếu ngươi là thần tử trong triều, lúc đó, là chủ chiến, hay là chủ hòa?"
Hoá ra là hai chọn một, vậy liền tùy ý chọn một cái là được.
Khương Trĩ Y vừa muốn mở miệng ——
"Lý do là gì?"
"....."
Khương Trĩ Y nhẹ nhàng nhắm mắt.
Nàng cũng không giống như mấy bọn công tử trong học đường sợ hãi cái gì, cũng liệu định lão tiên sinh này cũng không có khả năng phạt nàng, chỉ là đứng trước mặt cái đám ăn chơi trác táng đông đúc này, nếu nàng cũng một cái hỏi đã hết ba cái là không biết giống như bọn hắn, không khỏi cũng quá mất mặt.
Việc này nếu truyền ra ngoài, đừng nói yến hội không cần tổ chức, ngay cả hôn tịch ngày sau của nàng cũng không cần bày!
Cả đời này đều khỏi ra ngoài gặp người!
Khương Trĩ Y nâng tay áo che che trán, lặng lẽ đưa một ánh mắt về hướng bên tay phải.

Đúng lúc thấy Nguyên Sách gác bút xuống, nhẹ nhàng kéo tờ giấy tuyên thành trên án thư xuống dưới bàn, lại gấp vào trong lòng bàn tay.
"Tiên sinh, xin cho ta ngẫm lại ——" Khương Trĩ Y kéo dài thời gian, ngóng trông tờ giấy này mau chút ném lại đây, đang lúc hết sức khẩn trương, dư quang bỗng nhiên thoáng nhìn thấy phía trước có cái gì chợt lóe.
Khương Trĩ Y chuyển mắt qua, thấy người ngồi hàng trước mình giống như vô tình mà nâng cao quyển sách trong tay hơn chút.
Giữa quyển sách có một tờ giấy nhỏ, thình lình viết mấy cái chữ to.
Khương Trĩ Y liếc mắt qua một cái, như được đại xá: "Ta chủ hòa."
Bên phải, tờ giấy Nguyên Sách đang định ném đi chợt dừng lại trong lòng bàn tay.
Khương Trĩ Y tằng hắng mấy tiếng, hồi tưởng lại lời nhắc nhở trong mấy chữ to kia, tiếp tục nói: "Chuyện hai tộc Tây Bắc liên hợp phát động chiến

tranh, nếu nghênh chiến, quân ta tất tổn hao nhiều, ngẫm lại ở tiền triều, Lục Khi Khanh, Lục trung thư đại nhân đã từng tạo ra tiền lệ, giữa lúc hai tộc Thổ Phiên cùng Nam Chiếu liên hợp khởi chiến, đạt được bất chiến mà thắng, nếu hoà đàm đã có thể đánh bại liên minh hai tộc Tây Bắc, cần gì phải có một trận chiến này?"
Lão tiên sinh vuốt vuốt râu dài, vẻ mặt vừa lòng gật gật đầu: "Câu hỏi này cũng không định luận đúng sai, chủ chiến hoặc chủ hòa, chỉ là muốn mỗi người đều phát biểu ý kiến của mình.

Khương tiểu công tử vì vậy lại liên tưởng đến chiến cuộc Thổ Phiên cùng Nam Chiếu ở tiền triều, cũng coi như có dẫn chứng thuyết phục —— được rồi, hôm nay khóa liền ngừng ở đây."
Khương Trĩ Y vì nhặt về được mặt mũi, nhẹ nhàng thở ra.
Lão tiên sinh vừa ra khỏi học đường, đám công tử thế gia phía trước đồng loạt quay đầu lại: "Khương tiểu công tử thật là thông kim bác cổ, làm ta bội phục không thôi!"
"Nếu ta đây có một nửa khả năng nói có sách, mách có chứng như Khương tiểu công tử, cũng sẽ không còn sợ ai đánh đòn!"
"....."
Tất cả đều câm miệng đi! Người chân chính thông kim bác cổ, nói có sách, mách có chứng, là người ngồi phía trước nàng kìa.
Khương Trĩ Y giơ tay ra hiệu dừng về hướng mọi người, sau đó lại xấu hổ liếc mắt một cái về phía người ngồi chỗ trước mình.
Bùi Tử Tống hình như có cảm giác, nửa quay đầu lại, hướng về phía nàng nhỏ giọng nói: "Đây là Khương tiểu công tử đáng được khen, ta bất quá viết mấy từ nhắc nhở, nếu Khương tiểu công tử không thông hiểu này đoạn lịch sử này, không có khả năng nhìn một cái liền hiểu, nếu không phải thiệt tình chủ hòa, cũng không có khả năng đáp được đến nơi đến chốn."
.....!Lời này thật ra cũng không phải không có lý.
Không hổ là nhi tử Tướng quốc, khen người cũng khen có tấc có độ, làm người nghe không đến mức xấu hổ, không giống đám vua nịnh nọt thích tâng bốc kia.
Khương Trĩ Y chậm rãi gật gật đầu, tán thành trình độ mực nước trong bụng mình.
"Đó là tự nhiên, cùng vì dân vì nước thôi!" Chuyện chủ hòa này tất nhiên là chính xác không thể nghi ngờ, nếu như đánh nhau, A Sách ca ca không

phải lại đi biên quan chịu khổ, chia ly ngăn cách với nàng sao?
Khương Trĩ Y cười khanh khách nói xong, cảm giác được bên tay phải có một ánh mắt dừng ở trên mặt mình, quay đầu nhìn lại, liền nhìn Nguyên Sách ra vẻ hiểu ý cười cười, khẽ chớp mắt phải.
Nguyên Sách mặt vô biểu tình liếc mắt, ở một góc không ai trông thấy, đem tờ giấy tuyên thành có viết hai chữ "Chủ chiến" xé thành hai nửa..

Chương 28: Chương 28

Sáng sớm hôm sau, Khương Trĩ Y lại tham ngủ thêm nửa canh giờ, khi đến thư viện Thiên Sùng thì đã qua mất nửa thời gian của khoá đầu tiên buổi sáng.
Nghe nói khoá này là do vị lão tiên sinh hôm qua truyền thụ, Khương Trĩ Y lập tức đánh mất ý niệm đi vào học đường.
Mấy lão đại nho tính tình cương trực lại có tư lịch bậc này, hôm qua đã có thể điểm danh nàng ngay trên học đường, hôm nay thấy nàng đến trễ, thì ngay trước mặt mọi người răn dạy nàng vài câu cũng không phải không thể.
Ngẫm lại từ sau khi phụ thân mẫu thân không còn, đừng nói ai dạy dỗ, gần mười năm nay một câu nói nặng nàng cũng chưa nghe qua, Khương Trĩ Y dứt khoát nghỉ ngơi ở trong xe ngựa đến khi khoá này kết thúc, chờ đến canh giờ nghỉ giữa các khoá mới tiến vào học đường.
Vừa đi vào, lại phát hiện bên trong chỉ có rơi rớt rải rác vài tên học đồ, Nguyên Sách cũng không có ở chỗ ngồi.
Khương Trĩ Y ngồi xuống sau án thư, nhìn về phía Bùi Tử Tống đằng trước.
Có giao tình "Làm rối kỉ cương" hôm qua, nàng cũng không còn làm bộ làm tịch hỏi Cốc Vũ, gọn gàng dứt khoát hướng phía trước hỏi: "Những người khác đi đâu hết vậy?"
Bùi Tử Tống ngẩng đầu lên khỏi quyển sách, đáp: "Hôm nay đệ nhị khóa là đánh mã cầu, Chung tiểu bá gia cùng Thẩm tiểu tướng quân tổ chức hai đội đi đấu mã cầu, bọn họ đều đi đổi trang phục rồi."
"Vậy chẳng phải là lại....." Có thể sắp nhìn thấy tư thế oai hùng của A Sách ca ca một lần nữa!
Khương Trĩ Y cao hứng phấn chấn đến giữa chừng liền chột dạ, đột nhiên thay đổi: "....!Lại bày ra chuyện náo nhiệt phiền hà."
Nhìn bóng lưng nói hỏi gì đáp nấy, không hỏi liền không lắm miệng,

Khương Trĩ Y rất vừa lòng, nhớ tới cái gì, liền đưa mắt ra hiệu cho Cốc Vũ ở một bên Cốc Vũ.
Cốc Vũ ngầm hiểu, cầm lấy một hộp lễ vật đã sớm chuẩn bị sẵn sáng nay. Quận chúa không thích thiếu nhân tình, mỗi lần chịu ân huệ của người, sẽ ban thưởng lại một chút.

Hôm qua được vị Bùi công tử này tương trợ, sau này cũng muốn tiếp tục hỏi thăm về Thẩm Thiếu tướng quân trong thư viện, nên lần này đưa một phần đáp lễ là vô cùng thích hợp.
Cốc Vũ đi đến trước án thư của Bùi Tử Tống, giải thích ý định của mình, sau đó dùng hai tay trình lên hộp lễ: "Lễ vật lễ mọn, thỉnh Bùi công tử vui lòng nhận cho."
Mặt Bùi Tử Tống lộ ra thần sắc kinh ngạc, đứng dậy quay đầu lại, hành lễ với Khương Trĩ Y: "Giữa đồng học với nhau, vốn nên hỗ trợ lẫn nhau, chuyện nhỏ không tốn sức cần gì nói đến? Bùi mỗ vô công, không dám nhận lộc."
Khương Trĩ Y phiền nhất là mấy lý do thoái thác từ chối kiểu như thế này, trong kho của nàng có rất nhiều đồ cổ cùng kỳ trân dị bảo để đóng bụi, phân phó quản sự chọn phần lễ vật bất quá chỉ là chuyện một câu nói, còn phải lải nhải dài dòng với người, đó mới là tốn nhiều công sức.
"Cho ngươi chính là cho ngươi, tự ngươi mở ra nhìn xem, nếu không cần, thì cho đồng học nào đó cũng được." Khương Trĩ Y tùy ý vung tay lên.
Nhận thấy được Khương Trĩ Y không vui, Bùi Tử Tống mở hộp lễ ra, vừa mở liền ngẩn cả người: "Đây là nghiên mực mà Lục trung thư tiền triều đã dùng khi làm quan, đương thời chỉ còn lại mỗi một cái này —— sao Khương tiểu công tử lại biết ta hâm
mộ Lục trung thư đại nhân?"
"Ngươi hôm qua không phải trích dẫn chuyện của Lục trung thư hay sao, chuyện này rất khó đoán?"
Đáy mắt Bùi Tử Tống hơi sáng lên, lập tức càng trịnh trọng cúi người vái chào về phía nàng: "Đã là nghiên mực của Lục trung thư, không thể để lưu lạc khắp nơi, Tử Tống liền mạo muội nhận lấy."

Tuy là người đọc sách khiêm tốn thủ lễ, nhưng rốt cuộc vẫn chưa cập quan, đều còn lại chút tính thiếu niên, nhìn thấy vật yêu thích, liền không nhớ nổi mấy lời Tướng quốc phụ thân ân cần dạy bảo.

Bùi tử Tống yêu thích không buông tay mà ôm mãi nghiên mực kia, một hồi lâu mới khép hộp lễ lại, khẽ cười một tiếng: "Có nghiên mực này, ngày sau Tử Tống sẽ càng viết nhiều chữ mà Khương tiểu công tử muốn nhìn."
Nàng tới thư viện này là vì tình lang, không phải tìm văn hội hữu, không bao giờ muốn bị tiên sinh hỏi thêm một lần nào nữa!
Khương Trĩ Y nhẹ nhàng dựng bàn tay lên, nghiêm trang xụ mặt: "Mấy cái chuyện làm rối kỉ cương nơi lớp học này, Lục trung thư sẽ không muốn nhìn thấy đâu, ngươi vẫn nên lấy nó làm công khoá đứng đắn đi thôi."
Nhìn ra Khương Trĩ Y xấu hổ, Bùi tử Tống gật đầu cười: "Khương tiểu công tử giáo huấn thật đúng, là Tử Tống hẹp hòi."
Ở một nơi cách đó mấy trượng, thiếu niên một thân quần áo đánh mã cầu đứng yên bên ngoài cửa sổ, nhìn hai người bên trong rất là chí thú hợp nhau, ngươi một câu tới, ta một câu đi, đuôi lông mày lạnh lùng nhăn lại.
Mới đầu vẫn là "Bùi mỗ", nói nói liền thành "Tử Tống", tình nghĩa này tới thật đúng là rất nhanh.
Nói cái gì không cho hắn cùng những nữ tử tự xưng khuê danh đó nói chuyện, đúng là chỉ cho quan châu đốt lửa, không cho dân chúng thắp đèn.
Nguyên Sách ngó Khương Trĩ Y đang chưa phát hiện ra hắn chút nào, một tay một xách gậy đánh cầu, trầm mặt xoay người đi về phía mã cầu trường.
Khương Trĩ Y dẫn theo Cốc Vũ ngồi xuống trên đài xem mã cầu, liền vội vàng hướng mắt tìm kiếm trong sân.
Hôm nay hai đội mã cầu có mười người, một đội mặc đồ xanh, một đội mặc đồ màu đỏ.

Quy củ của trận mã cầu này, đó là mỗi nhi lang nhân thủ của mỗi đội sẽ có một cây gậy đánh cầu, vừa cưỡi ngựa vừa đánh cầu về phía cầu môn của đối thủ, mỗi lần đánh vào liền được tính một điểm, cuối cùng tính xem bên nào nhiều điểm hơn sẽ thắng.
Tầm mắt Khương Trĩ Y nhanh chóng lướt qua một lượt, liền tìm được thân ảnh nổi bậc như hạc trong bầy gà kia ——
Thiếu niên mặc một thân đồng phục mã cầu màu đỏ, đeo một băng vải đỏ trên đầu, chân mang ủng da, một tay để trên lưng ngựa cầm cương, một tay cầm gậy đánh cầu bằng gỗ mun có vẽ hoa văn bằng chỉ vàng, đang đứng phía tiền tuyến, lẳng lặng chờ đợi đội đối diện chuẩn bị cho ổn thoả.
Khương Trĩ Y định định tâm thần.

Mới vừa rồi nàng ở học đường đợi nửa ngày, mới nghe nói A Sách ca ca đã tới mã cầu trường, liền ngồi kiệu nhỏ không ngừng đẩy nhanh tốc độ lại đây, may mắn vừa kịp lúc mở màn.
Bất quá nhìn kỹ, mặt A Sách ca ca hôm nay lại xụ xuống như vậy, tựa hồ tâm tình không tốt.
Chẳng lẽ là cho rằng nàng không tới trợ uy cho cho hắn, nên không vui sao?
Lần này không thể so với lần khảo thí cưỡi ngựa bắn cung lần trước, đài cao và mã cầu trường cách một khoảng cách rất xa, cho dù Nguyên Sách có phân thần như thế nào vì nàng, cũng không thể nghe thấy giọng nàng.
Khương Trĩ Y đang muốn đứng lên quơ quơ tay để Nguyên Sách nhìn thấy nàng, đừng có xụ mặt xuống như thế, nhưng lại ngại với mấy tên đồng học khác đang cùng ngồi trên đài cao và mấy nhóc tiểu công tử của các lớp Huyền, Hoàng, nên đành phải thôi.
Trong sân bên kia, Chung Bá Dũng cùng chín tên đồng đội bên cạnh đã điều chỉnh xong trận hình, sau khi bố trí xong chiến lược cuối cùng, liền quay đầu ngựa xoay người, nhìn người phát lệnh phất phất tay.
Người phát lệnh liền đem một trái mã cầu nhỏ cỡ một nắm tay đặt xuống đường trung tuyến màu vàng kim vẽ giữa sân mã cầu.

Đồng la vừa gõ, hai sắc màu thiếu niên lang giục ngựa chạy vào, cả sân đầy tuấn mã nháy mắt chia thành hai bên chạy thẳng vào nhau.
Một trận hoa cả mắt người qua đi, hai con ngựa dẫn đầu thực mau liền đối mặt với nhau ở đường trung tuyến.
Chỉ thấy Nguyên Sách cùng Chung Bá Dũng lướt ngang người nhau ngay đường trung tuyến, hai cây gậy đồng thời vung lên.
Ánh mắt Khương Trĩ Y nhìn chằm chằm trong sân, mắt thấy trái cầu kia bị đầu hình trăng khuyết của một cây gậy mã cầu đánh lên.
Nháy mắt tiếp theo, một nhi lang áo đỏ đón lấy quả cầu Nguyên Sách chuyền qua.
Trong lòng Khương Trĩ Y vui vẻ, nhìn chằm chằm trái cầu kia đang uyển chuyển qua từng cây gậy như tiếp sức nhau, nhanh chóng đến gần cầu môn của đội đối thủ.
Nguyên Sách cùng với con ngựa dưới thân hắn giống như rồng bơi qua sông, giảo hoạt lướt đến đoạn đường cuối cùng, cánh tay vung lên.
Quả cầu bắn thẳng lên cao, bay thẳng tắp vào cầu môn đội xanh, vô cùng

tinh chuẩn bay thẳng vào trong!
Người phát lệnh liền giơ cờ đỏ trên tay lên, cả đài cao là một mảng hoan hô, hai tay Khương Trĩ Y vỗ vào nhau, nhờ có Cốc Vũ bên cạnh mà tay mắt lanh lẹ che lại.
Tiếng cổ vũ bỗng hóa thành một lời thở dài, Khương Trĩ Y áp xuống cảm xúc mênh mông, cố thu lại vui mừng tràn ra cả đuôi lông mày.
Đích xác cũng không nên vui vẻ quá sớm.

Cái tên Chung Bá Dũng này từ lần khảo thí cưỡi ngựa bắn cung lần trước, sau khi bị bại bởi A Sách ca ca, liền tìm mọi cách muốn gỡ lại.

Nghe Bùi tử Tống nói, trận mã cầu hôm nay đây chính là do Chung Bá Dũng hạ chiến thiếp A Sách ca ca, bên đội đỏ kỳ thật cũng chỉ là những người thừa không được đội Chung Bá Dũng chọn, tuy đã thắng được một trận đầu, nhưng kết quả thắng thua cuối cùng còn chưa biết được.
Khương Trĩ Y không dám thiếu cảnh giác mà nhìn lại, liền rất mau phát hiện, lo lắng này tựa hồ có chút dư thừa.
Bởi vì —— căn bản không ai đuổi kịp ngựa của Nguyên Sách.
Tuy rằng thực lực của cả đội rõ ràng yếu kém, nhưng chỉ cần đồng đội hơi phụ trợ chuyền cầu một chút, bất luận là cầu lăn hướng nào trong sân, ngựa của Nguyên Sách đều có thể phóng đến nhanh như chớp.
Đợi mấy nhi lang đội xanh quay đầu đi cản, đã thấy bụi đất bay mịt mờ, chỉ có thể ăn một miệng cát dơ do vó ngựa bắn lên.
Cho dù bọ họ có đuổi kịp gió, cũng đuổi không kịp Nguyên Sách.
Mới qua một lát, bên đội đỏ lại đánh vào một cầu nữa.
Thanh đội liên tiếp thất lợi hai cầu, khí thế rõ ràng yếu xuống một đoạn.

Cầu thứ ba, Nguyên Sách dẫn theo hai đồng đội thừa thắng xông lên, tả hữu phá vây, đánh đâu thắng đó, không gì cản nổi, đội xanh không những không dám chặn lại, thậm chí bắt đầu kinh hoảng trốn tránh ——
Tuy rằng Chung Bá Dũng hôm nay mang theo một quyết tâm cùng không cam lòng, nhưng Nguyên Sách tựa hồ càng không dễ chọc, lần trước khi cưỡi ngựa bắn cung còn cong miệng cười cười, hôm nay trên sân bóng lại là một gương mặt lạnh từ đầu tới đuôi, người biết còn hiểu được là đang đánh mã cầu, không biết còn tưởng rằng đang đi đánh trận!
Cái tên Chung Bá Dũng này, khẳng định lại chọc A Sách ca ca không

vui.....
Cũng tốt, lần này để cho hắn thua hoàn toàn, để lần tới hắn không dám đi chọc vào người không nên dây vào!
Cả sân cầu chỉ thấy Nguyên Sách lần lượt đánh cầu, thậm chí ngay cả khi Chung Bá Dũng có được cơ hội hiếm hoi đến gần khung thành đội đỏ cũng không vớt được gì, sắc mặt đã khó coi đến cực điểm.
Cầu vừa rơi vào cầu môn, trên đài cao liền một trận lại một trận kinh hỉ hoan hô, duy mỗi có Khương Trĩ Y lại còn đang làm ra bộ dáng khinh thường không thèm xem "Đối thủ một mất một còn" của nàng, mỗi khi muốn vỗ tay cổ vũ cho A Sách ca ca đều bị Cốc Vũ nỗ lực ấn xuống, nhịn đến gần cuối trận, tay cũng sắp rút gân rồi.
Mắt thấy cờ đội đỏ trong sân tung bay, nghĩ đến thắng bại đã định, tâm tình Khương Trĩ Y không có chỗ phát tiết, thực sự nghẹn muốn chết, liền thoáng đem ánh mắt dời ra khỏi sân cầu, muốn hoãn lại một hơi.
Nhưng mới vừa quay ra, liền phát hiện Bùi Tử Tống không biết khi nào cũng tới đài cao, giờ phút này đang ngồi ở kế bên nàng, an tĩnh xem đấu.
Lúc này Khương Trĩ Y mới nhớ tới ——
"Sao ngươi không đi theo bọn họ đánh mã cầu?"
Bùi Tử Tống chuyển mắt qua: "Ta không giỏi việc này, người cũng đủ rồi, nên không đi góp náo nhiệt."
Mấy người hôm nay không lên sân cầu đích xác đều là chút công tử văn nhược, có mấy người khi lần trước khảo thí cưỡi ngựa bắn cung thậm chí còn bị hất té xuống khỏi lưng ngựa.
Nhưng mà, thành tích cưỡi ngựa bắn cung của Bùi Tử Tống tựa hồ như không tồi.
Khương Trĩ Y nhớ rõ, lúc ấy hắn khảo thí sau A Sách ca ca hai lượt, thuật cưỡi ngựa thì không phải quá giỏi, nhưng thắng ở chỗ dáng người thon dài đĩnh bạt, tư thái tuấn dật, có khí khái của văn nhân nhất phái.

Tuy chỉ bắn ra một mũi tên, nhưng cũng gần sát hồng tâm, có thể thấy được đây không phải người hoàn toàn không biết cưỡi ngựa bắn cung, chỉ là không giỏi, chỉ hành sự trong phạm vi có nắm chắc.
Khương Trĩ Y gật gật đầu, nói ra nghi vấn từ hôm qua: "Ở thư viện này học võ thì tạm được, học văn lại thật khó có tiến bộ, ngươi cũng không giỏi võ nghệ, vì sao không đi học thi khoa cử đàng hoàng?"
Phụ thân nàng cùng Bùi tướng ngày trước là đồng đăng đệ khoa cử cùng

năm, vẫn luôn tán thưởng tài học của Bùi tướng, cho nên từ nhỏ nàng liền biết Bùi tướng là một nhân vật thập phần ghê gớm, hiện giờ thấy đích trưởng tử của Bùi tướng lại trộn lẫn trong một đám ăn chơi trác táng, thật là có chút tiếc hận.
Không ngờ Bùi Tử Tống bỗng nhiên cười: "Đi rồi, sau khi đăng đệ mới đến nơi này."
Khương Trĩ Y cả kinh: "Nếu đã đăng đệ, vì sao không nhập sĩ?"
"Triều ta có luật, phụ tử không thể đồng thời làm quan, cùng nhau lên triều, gia phụ ở Kinh thành, nếu ta nhập sĩ, tất yếu sẽ bị phân bổ đi xa."
"Quan văn đều là như vậy, người ở lại triều không có bao nhiêu, chuyện này thì có gì?"
"Gia mẫu thân thể không tốt, không biết còn bao nhiêu thời gian ở bên cạnh, ta nghĩ, vì nước vì dân, có khối người, không thiếu mỗi ta, mà mẫu thân chỉ có một nhi tử như ta vậy, vì xã tắc vứt bỏ chí thân, thật không phải tâm nguyện của ta."
Ánh mắt Khương Trĩ Y nhẹ nhàng chợt lóe, nhìn ánh mắt hắn kiên định, nàng liền cụp mắt xuống, sắc mặt ảm đạm đi.
Bùi Tử Tống quay đầu thấy thần sắc của nàng, đột nhiên ý thức được mình nói sai ——
Khi Thánh Thượng hiện giờ chỉ mới là Đoan Vương, phụ thân của vị Vĩnh Doanh quận chúa này với thân phận biểu huynh đệ của Đoan Vương, là mưu thần trung thành bên cạnh ngài ấy.
Mười năm trước, lúc Đoan Vương còn trấn thủ biên quan vùng Hà Đông thay tiên đế, đột nhiên nghe được hoàng đệ mình đang phát động cung biến ở thành Trường An.

Đoan Vương vội vàng từ Hà Đông chạy về, trên đường về lại bị phản quân chặn giết.
Phụ thân Quận chúa vì bảo vệ Đoan Vương thuận lợi hồi kinh, lấy thân quan văn chỉ huy lính địa phương ứng chiến, chiến đến khi dưới tay không còn một binh một tốt, cuối cùng một mình thủ lấy thành, lấy thân tuẫn thành, chỉ vội vàng lưu lại một phong huyết thư 21 chữ cho thê nhi, nói "Chết vì xã tắc, chết có ý nghĩa, mỉm cười cửu tuyền, chớ oán chớ than, tự bảo trọng lấy mình".
Sau đó, Đoan Vương một đường giết về kinh thành đăng cơ, thành Thánh Thượng hiện giờ.

Cảm nhớ ân nghĩa của phụ thân quận chúa, truy phong làm Ninh Quốc công, nữ nhi duy nhất cũng liền đặc cách thành quận chúa.
Hôm nay hắn ở chỗ này khinh phiêu phiêu nói một câu "Vì xã tắc vứt bỏ chí thân, thật không phải tâm nguyện của ta", sợ là trong lúc vô tình chọc tới chỗ đau của quận chúa.
Khương Trĩ Y lẳng lặng nhìn Bùi Tử Tống, hồi lâu không nói gì.
Trong sân mã cầu, mắt thấy ngựa dưới thân Nguyên Sách chậm rãi ngừng lại, vậy mà để cho Chung Bá Dũng đoạt lấy cầu ngay trước mắt hắn, dẫn cầu đi qua, một chúng nhi lang áo đỏ đều nghi hoặc mà theo tầm mắt của Nguyên Sách, nhìn về phía đài cao.
Khổ nỗi khoảng cách quá xa, nhìn nửa ngày, cũng không xác định Nguyên Sách đang nhìn đến nơi nào.
Trên đài cao, Bùi tử Tống đang muốn tạ lỗi cùng Khương Trĩ Y, miệng vừa há ra, chợt thấy Cốc Vũ kéo kéo ống tay áo Khương Trĩ Y: "Quận chúa!"
Khương Trĩ Y nghe lời Cốc Vũ nhìn qua, phát hiện Nguyên Sách kéo dây cương, ném gậy mã cầu đi, xoay người xuống ngựa.
"Nguyên Sách, ngươi đi đâu vậy?!!"
"Chung tiểu bá gia kỹ cao một bậc, Thẩm mỗ cam bái hạ phong." Nguyên Sách để lại một câu như vậy, rồi bước đi ra khỏi sân.
Khương Trĩ Y kinh hãi: "Làm sao vậy?"
Cốc Vũ cũng không biết, mới vừa rồi Thẩm Thiếu tướng quân còn rất là khí phách hăng hái, liên tục trình diễn một phen huyễn kỹ liên kích trên ngựa, đột nhiên liền như mất hết hứng thú, không muốn đánh nữa.
"Mới vừa rồi nô tỳ thấy Chung tiểu bá gia vẫn luôn đưa mắt ra hiệu cho ai đó trong đội đỏ ấy, có khi nào đồng đội của Thẩm Thiếu tướng quân có tên nào là do Chung tiểu bá gia phái đi nằm vùng, cho nên chọc Thẩm Thiếu tướng quân không vui?"
"Còn có chuyện như vậy?" Khương Trĩ Y bất chấp mọi thứ, vội vàng đi xuống khỏi đài cao, đuổi theo về hướng Nguyên Sách rời đi.
Mắt thấy thiếu niên áo đỏ phía trước đang sải rộng bước chân, căn bản đuổi không kịp, chỉ đành nhỏ giọng kêu: "A Sách ca ca ——!"
Nguyên Sách lại càng đi nhanh.
Khương Trĩ Y đành phải chạy bước nhỏ theo, một đường vừa chạy vừa thở hồng hộc: "A Sách ca ca, chàng, chàng từ từ chờ ta! Ta sắp, sắp thở không nổi!"

Nguyên Sách rốt cuộc đứng lại, nhưng vẫn không xoay người.
Khương Trĩ Y bước nhanh đi đến sau lưng hắn, thở gấp nói: "A Sách ca ca, kia, có phải tên Chung Bá Dũng kia giở trò gian xảo hay không? Vậy mà muốn dùng loại thủ đoạn xấu xa này để chiến thắng chàng, thật là thật quá đáng, trong đội của chàng có rất nhiều người của hắn....."
"Một đấu mười chín, ta cũng sẽ không thua." Nguyên Sách bỗng nhiên quay đầu lại ngắt lời nàng.
Quả thực như thế, đến mức một đấu mười chín luôn rồi.....!Cái tên Chung Bá Dũng quả thực khinh người quá đáng!
Khương Trĩ Y vội vàng lắc đầu, khuôn mặt kiên nghị: "A Sách ca ca tuyệt đối không phải lẻ loi một mình, một đấu mười chín, ta vĩnh viễn cùng tồn tại bên cạnh A Sách ca ca!"
"Phải không?" Nguyên Sách nghiêng mí mắt, cười lạnh một tiếng, "Vậy vĩnh viễn của nàng cũng thật ngắn ngủi.".

Chương 29: Chương 29

Bất thình lình bị người lạnh giọng mỉa lại, Khương Trĩ Y ngốc ra, lời ngon tiếng ngọt bỗng dưng ngừng lại bên miệng: "Chàng nói —— cái gì?"
Thấy hắn không trả lời, Khương Trĩ Y nhớ tới lúc trước khi trận đấu bắt đầu, hắn đã mang một khuôn mặt đen thui như vậy, liền nhìn hắn chớp chớp mắt, bừng tỉnh đưa một ngón tay chỉ về phía sau: "......!Có phải chàng cho rằng hôm nay ta không có tới cổ vũ cho chàng không? Ta tới muộn, trễ hết một khoá, nhưng ta cũng kịp đến đây ngay khi mới vừa khai cầu.

Mới rồi ta vẫn luôn ngồi ở phía trên kia, chàng không nhìn thấy sao?"
Nguyên Sách theo ngón trỏ sốt ruột của nàng mà nhìn về phía trên đài cao kia.
Đúng vậy, nhìn thấy chứ, nhìn thấy quận chúa tôn quý vô cùng, trước nay chỉ dùng cằm nhìn người thế mà hôm nay lại ngồi trên đài cao kia, bốn mắt nhìn nhau với người khác cả vạn năm, cặp mắt sáng lấp lánh đó dường như xuất thần, cứ nhìn người đối diện lại sáng lên.....
Cho dù đúng như lời Thanh Tùng nói, nàng ấy bị vây quanh bởi đám công tử thế gia lâu ngày như vậy, khó đảm bảo sẽ có một ngày nàng sẽ "lâu ngày sinh tình" với một ai đó ——
Nhưng cái ngày này, không khỏi tới quá nhanh đi, có chút sét đánh không kịp bưng tai.
Nếu hôm nay người ở đây đánh mã cầu không phải hắn, mà là huynh trưởng, nàng ấy cũng coi huynh trưởng không ra gì như vậy, vẫn hồn nhiên mày đi mắt lại với người khác như thế?
Khương Trĩ Y: "Trên đài xem đấu còn nhiều người khác nữa, ai cũng nhìn thấy ta, nếu chàng không tin, để ta gọi cả đám lại đây hỏi....."
"Không cần, biết rồi." Nguyên Sách quay đầu tiếp tục đi về phía trước.
Khương Trĩ Y lại lần nữa vội vàng theo sau, một đường đi theo cả hành lang dài, mấy lần đang định há mồm nói chuyện đều bị hắn đi nhanh kéo

xa khoảng cách.

Vất vả đuổi theo nửa ngày, mệt đến chân cũng mỏi muốn run rẩy, nàng dứt khoát không thèm hầu hạ, dậm mạnh chân ngừng lại.
Bước chân Nguyên Sách ngừng lại, quay đầu nhìn về phía nàng đang mặt ủ mày chau, gục đầu xuống.
"Đã biết trách oan ta, còn đối xử với ta bãi như vậy, chàng....." Khương Trĩ Y không vui nói đến một nửa, chợt thấy vành tai Nguyên Sách hơi khẽ động, nháy mắt tiếp theo, một bàn tay ấm áp chợt xuất hiện trước mặt nàng, bịt lại cánh môi đang lúc đóng lúc mở của nàng một phen.
Cả người Khương Trĩ Y theo lực tay này lảo đảo lui về phía sau, bị người kéo theo, xoay người một cái quẹo qua một chỗ ngoặt, phía sau lưng bỗng chốc tiếp xúc với một mặt tường bụi bặm.
Lông mi Nguyên Sách quét xuống, một tay bịt miệng nàng lại nàng, một tay giơ lên ra dấu im lặng.
Khương Trĩ Y vừa khẩn trương lại giật mình, mím chặt môi, an tĩnh dựng lỗ tai lên.
Một lát sau, nghe thấy vài tiếng bước chân lao xao lớn dần, có vẻ như đang tới gần.
Ngay sau đó, một giọng nam tử hậm hực, tức muốn hộc máu liền vang lên trên hành lang dài ban nãy sát bên chỗ ngoặt: "Người đâu?!"
Một khác giọng nam tử trẻ tuổi khác liền vang lên, nói: "Lúc nãy thấy đi về hướng này mà.....!Bá Dũng, bớt giận đi, chúng ta chia nhau ra tìm xem!"
"Bớt giận? Hắn đang thắng ta mười một cầu, ta mới vừa ghi được một cầu hắn liền nói ta kỹ cao một bậc , hắn cam bái hạ phong .....!Đây không phải là thẳng thừng làm nhục ta?" Chung Bá Dũng nghiến răng nghiến lợi, "Nếu hôm nay ta còn có thể nuốt xuống cục tức này, ta liền không họ Chung!"

Nhìn khuôn mặt "nhân vật chính" trong câu chuyện đang cách mình chỉ hai lóng tay, ngay cả hơi thở cũng có thể nghe thấy, lại nghe tiếng những bước chân xôn xao kia có thể đến gần bất cứ lúc nào, trong lòng Khương Trĩ Y chỉ có bất ổn và lo lắng, hơi thở dần dần nặng lên.
Hơi thở nóng ướt chợt phà ra trong lòng bàn tay, cảm giác ngứa ngáy dường như lan sột từ ngón tay suốt đến cả trái tim.
Nguyên Sách khẽ cuộn lại ngón tay, tầm mắt không còn nhìn về chỗ xa nữa, hắn cúi đầu, thấy gương mặt người trước mặt đang dần dần đỏ hồng

lên, chợt, nàng ấy liền nâng lên hai ngón tay, bóp chặt mũi chính mình.
Khương Trĩ Y dùng ánh mắt nói "không kịp giải thích", chỉ lo dùng sức bóp chặt hai ngón tay, trong mắt đều là cảnh giác, người càng dựa sát vào bờ tường phía sau lưng.
Vẫn luôn chờ đến khi mấy tiếng bước chân dần dần đi xa, không còn nghe thấy một tia động tĩnh.
Khương Trĩ Y nhanh chóng buông mũi chính mình ra, bắt đầu thả hắt ra từng ngụm từng ngụm.

Nguyên Sách cũng khẽ buông tay, buông người ra.
"Thật, thật nghẹn, nghẹn chết ta rồi....." Khương Trĩ Y thở hổn hển một hồi lâu mới có thể nói nên lời, "Chàng xem chàng đi, sao lại quên mất ta còn có cái mũi?"
"Trong mấy quyển thoại bản không phải cũng nói đó sao, người luyện võ nhĩ lực phi phàm, có thể nghe thấy cả tiếng hít thở ở gần đó?"
Nguyên Sách: "Người luyện võ trong mấy thoại bản nàng đọc là nói loại như ta này, còn mấy đám phế vật kia không nghe được."
Khương Trĩ Y sửng sốt: "Vậy mới vừa rồi chàng cứ mãi bịt miệng ta lại làm cái gì? Ta cũng không ngốc đến mức lên tiếng vào những thời điểm như thế....."
Nguyên Sách nắm chặt bàn tay, xoay đầu qua một bên: "....!Quên mất."
Khương Trĩ Y ló đầu ra nhìn nhìn về phía sau, nhớ lại mấy câu mắng như thể đúng lý hợp tình của Chung Bá Dũng vừa rồi.

Nếu không phải đám bọn họ chơi ám chiêu, nàng cùng A Sách ca ca hôm nay cũng sẽ không có chuyện gây nhau không vui vẻ.
Khương Trĩ Y hừ lạnh một tiếng: "Cái tên Chung Bá Dũng này, hễ thấy mặt chàng ở đâu liền tìm chàng muốn so tài.

Lần trước khảo thí cưỡi ngựa bắn cung, tuy hắn khiêu khích chàng trước, nhưng cũng tính là quang minh lỗi lạc đi.

Hôm nay thế mà lại dùng mấy thủ đoạn dơ bẩn đó.....!Ta phải giáo huấn hắn một trận mới được!"
Nguyên Sách: "Nàng lấy cái gì giáo huấn? Dùng cánh tay nhỏ hay cái chân nhỏ của nàng?"

Khương Trĩ Y quay đầu: "Đương nhiên là dùng miệng ta, ta có thể đi qua chỗ Hoàng bá bá cáo trạng nha!"

"Lạc Khang Bá mấy năm nay tuy rất hiếm khi trở ra tiền tuyến, nhưng lúc trước cũng là người từng lập chiến công hiển hách, Hoàng bá bá của nàng sẽ vì một câu nói của nàng mà làm gì nhi tử của công thần?"
"Thì ít nhất cũng có thể phạt hắn ở nhà đóng cửa tự ngẫm mười ngày nửa tháng, chàng ở thư viện không phải có thể thanh tịnh được một thời gian rồi sao?"
"Không cần," Nguyên Sách nâng mắt lên, nhìn về phía hành lang dài theo hướng Chung Bá Dũng vừa mới rời đi, khoé miệng chợt hạ cong lên, "Ta chính là muốn hắn tới trêu chọc ta."
- -----
"......!Đừng có giằng co giở trò kiếm chuyện với Thẩm Nguyên Sách!"
Canh hai đêm đó, tại Lạc Khang bá phủ, Lạc Khang bá đập cây gập xuống đất thật mạnh, rồi dùng nó chỉ chỉ vào nhi tử trước mặt: "Có nghe thấy không?"
Chung Bá Dũng đứng ở án thư, không phục mà ngẩng đầu: "Hắn đánh gãy chân đệ đệ, đệ đệ lại vẫn luôn ấp úng không chịu nói là vì sao bị đánh, ta thay em trai đòi lại công đạo thì có gì sai!"
"Vậy ngươi đòi lại được công đạo chưa?"
Chung Bá Dũng liền nghẹn lời.

Trưa hôm nay hắn tìm được Thẩm Nguyên Sách, chất vấn vì sao không đấu tiếp, kết quả Thẩm Nguyên Sách khinh phiêu phiêu nói một câu ——
"Ngươi nhét vào ba cái nội ứng cũng chỉ được kết quả như vậy, không bằng ta lấy tay trái đấu với tay phải còn hơn."
"Sao ta lại có thể sinh ra một nhi tử ngu xuẩn như ngươi vậy!" Lạc Khang bá oán hận lắc lắc đầu, "Bị đánh cũng đâu phải chỉ có mỗi đệ đệ ngươi, vừa nhìn liền biết là một đám nhi lang huyên náo với nhau mà thôi, có cái gì làm cho ngươi phải ý nan bình (Editor: tâm nguyện khó yên) như thế?"
"Đệ đệ bị gãy một chân rồi mà còn kêu là chỉ huyên náo, vậy ở trong mắt ngài cái gì mới gọi là đại sự.....?"
"Tất nhiên là tánh mạng của cả nhà trên dưới Chung thị! Nhi tử của cô cô ngươi còn không phải bị đánh gãy cả hai chân sao? Này liền thuyết minh đệ đệ ngươi cũng không phải là đầu sỏ gây tội, trêu chọc Thẩm Nguyên

Sách.

Hiện giờ ngươi quậy lên như vậy, mới thật sự là muốn bị hắn ghi nợ trong lòng!"
Chung Bá Dũng không thể tưởng tượng được mà cười rộ lên: "Ta thật đúng là không hiểu, chiến công mà phụ thân thời trẻ lập được chẳng lẽ không cao hơn so với một tên tiểu tử mới ra đời như hắn? Cứ nói cái chân thọt này của phụ thân đi, ngay cả Thánh Thượng cũng nhiều lần tiếc hận.....!Thẩm Tiết độ sứ đã không còn, hiện giờ vị trí Tiết độ sứ Hà Tây vẫn bị bỏ không, thuyết minh Thánh Thượng cũng không tin tưởng Thẩm Nguyên Sách, một tên tiểu tử mười tám tuổi như hắn, đáng giá để ngài sợ hãi đến vậy sao?"
Lạc Khang bá nhắm chặt mắt, hít sâu một hơi thật dài: "Một thời gian trước, cô cô ngươi bị Vĩnh Doanh quận chúa giam lỏng ở trong Hầu phủ, không ngừng phái người truyền tin cho ta, bảo ta đi cầu tình với Thánh Thượng, ngươi có biết vì sao ta vẫn mặc kệ?"
".....!Vì sao?"
"Bởi vì thánh ân không phải là nước sông mà lấy không hết dùng không cạn, nếu chẳng bao lâu đã dùng xong, vậy vạn nhất tương lai có một ngày cần dựa vào nó bảo mệnh, liền không còn gì dựa vào....." Lạc Khang bá mở mắt ra, ánh mắt trầm xuống, "Đừng bao giờ đứng bên ngoài há mồm ngậm miệng nhắc đến chiến công trong quá khứ hay cái chân thọt này của ta.

Trong thời gian Thẩm Nguyên Sách còn ở trong kinh này, ngươi hạ thấp người hành sự cho ta, tốt nhất là thấp đến mức hắn không nhìn thấy ngươi! Nếu lại để phát sinh thêm chuyện giống như hôm nay, ngươi đừng mơ tưởng bước ra khỏi phủ một bước!"
*
Cùng thời khắc đó, bên ngoài thư phòng Thẩm phủ.
Mục Tân Hồng gõ cửa ba tiếng, nghe thấy bên trong vang lên một tiếng "Vào", liền đẩy cửa đi vào, liếc mắt một cái liền nhìn thấy Nguyên Sách cầm cuốn binh thư đọc ở dưới đèn.
Thế gian này, tướng quân dụng binh đánh giặc đại khái chia làm hai loại, một là lập nghiệp dựa trên lý luận, một là dựa trên thực chiến.

Đại công tử thuộc người trước, khi còn ở kinh giả vờ làm ăn chơi trác táng, hắn đã lén lút nghiên cứu binh thư trong thư phòng này, mà thiếu tướng quân lại trái ngược hoàn toàn cùng đại công tử ——
Thiếu tướng quân cơ hồ là lớn lên trong thực chiến.
Lúc trước vì phòng bị người ta phát hiện ra gương mặt hắn giống như đúc đứa con trai duy nhất nhà Thẩm gia, khi thiếu tướng quân còn bé, mỗi ngày đều ở một trong một toà nhà không thấy ánh mặt trời.
Tuy nói tòa nhà đó là nhà, không bằng nói nó là một cái luyện võ trường, hết thảy binh khí đều có.

Thẩm tiết độ sứ không thể nào thường xuyên ở cạnh trông chừng thiếu tướng quân, liền phái thân tín đi qua đó huấn luyện nhi tử.
Từ khi mới biết đi đường, thiếu tướng quân đac phải học hết tất cả mười tám ban võ nghệ, từng cái một, từ gập ghềnh chông gai cho đến lúc xe nhẹ đường quen.
Lại sau này, chờ thiếu tướng quân lớn lên một chút, có chút năng lực, liền bị Thẩm tiết độ sứ đưa vào trong quân.
Ở trong quân đội, cũng có một loại người thần bí, tồn tại trong bóng tối giống như vậy, chưa bao giờ công khai lộ diện, đó là "Thám báo".
Bọn họ là những người có bản lĩnh vượt qua tiền tuyến, đột nhập vào phe địch thám thính tình hình, màn trời chiếu đất, cùng ngựa làm bạn, khát thì uống nước mưa, mệt thì ngủ nhánh cây, khi nguy hiểm tới gần, còn phải có thiên tính phát hiện và lẩn trốn.
Một thám báo ưu tú cần phải có được kinh nghiệm thông qua rèn luyện thực chiến, có khi không thua gì một tướng quân chỉ huy tác chiến.
Khi Mục Tân Hồng quen biết Nguyên Sách, hắn từng rất kinh ngạc với một thiếu niên lang mới chừng mười tuổi, thế nhưng lại là thám báo binh tinh nhuệ nhất của Huyền Sách Quân.
Chính là này đoạn thời gian thám báo này đã làm thiếu tướng quân đi khắp mỗi con sông ngọn núi của Hà Tây, đem vị trí từng dòng suối khắc vào trong tâm khảm.
Ba năm qua, Thẩm tiết độ sứ cùng đại công tử đều lần lượt tử trận, những thiếu tướng quân với kinh nghiệm mười tám năm dày dặn rốt cuộc cũng làm nên thành tựu, đánh thắng một trận khiếp sợ tứ hải.
Mục Tân Hồng lúc ấy liền suy nghĩ, có phải Thẩm tiết độ sứ đã sớm đoán

được sẽ có một ngày như vậy, cho nên đã chuẩn bị từ rất sớm, thậm chí hai nhi tử cũng một người tên Thẩm Nguyên Sách, một người tên Nguyên Sách, đều là muốn làm cho một người trong đó sớm quen dần với việc trở thành bóng dáng của người còn lại.

.....

Mục Tân Hồng thất thần một lát, khi nhìn về phía Nguyên Sách vẫn còn đang ngồi đọc binh thư, liền nghi hoặc nói: "Thiếu tướng quân thấy thế nào tốt liền làm thế đó, mấy cái binh thư đó đối với ngài không có tác dụng gì."

Nguyên Sách cũng không ngẩng đầu lên, nhàn nhạt nói: "Nhìn xem trước kia huynh trưởng trước đã đọc cái gì."

Cũng đúng, hai huynh đệ mười mấy năm chưa từng gặp mặt, tương phùng không lâu liền âm dương tương cách, chú định chỉ có một người có thể sống dưới ánh sáng, hiện giờ tất cả của đại công tử đều sẽ chậm rãi tan biến đi, cũng chỉ có thể dựa vào những di vật này chứng minh dấu vết tồn tại của cố nhân.

Mục Tân Hồng thở dài, nghĩ đến đại công tử, liền hỏi chính sự: "Thiếu tướng quân, trận mã cầu hôm nay, ngài có dò ra được hư thật quan hệ của Chung Bá Dũng và mấy đồng học không?"

Ánh mắt Nguyên Sách dừng lại, ngẩng đầu lên khỏi quyển sách.

Mục Tân Hồng yên lặng nhìn qua phía hắn.

Lần này Thiếu tướng quân đi thư viện Thiên Sùng tất nhiên không phải là không có việc gì đi tìm việc, trốn tránh Vĩnh Doanh quận chúa thúc thúc hôn bất quá chỉ là nhân tiện, càng quan trọng hơn là muốn mượn cớ này lẩn vào bên trong đám công tử thế gia đó.

Chơi mã cầu chính là tác chiến đoàn đội, đúng là cơ hội rất tốt để thăm dò quan sát được mối quan hệ của mấy công tử thế gia kia, cho nên thiếu tướng quân mới ứng chiến chơi cùng.

"Một nửa." Sau một lúc lâu, Nguyên Sách phun ra hai chữ.

"Hả?"

Nguyên Sách xoa xoa giữa mày: "Có chút việc, chỉ đấu đến một nửa."

Mục Tân Hồng quan sát thấy thần sắc hắn mỏi mệt, vội vàng khuyên giải an ủi: "À, có phải đang đấu thì quận chúa lại cáu kỉnh làm phiền ngài? Không có việc gì, cũng không vội nhất thời, lần sau còn cơ....."

"Không phải nàng."

"Vậy trong thư viện này còn có ai khó lường như vậy, có thể ngáng chân ngài?"
"Không phải do nàng ấy cáu kỉnh." Nguyên Sách nhăn mày lại, nhắm mắt.
Mục Tân Hồng hình như đã hiểu, lại hình như không hiểu, nhưng rốt cục cũng không dám nói tiếp nữa.
Trong thư phòng yên tĩnh chỉ còn sót lại tiếng đồng hồ nước tí tách, không biết bao lâu qua đi, Nguyên Sách mở mắt ra: "Nếu một người không có cách nào phân thân, có hai việc, làm một việc thì sẽ khó hoàn thành việc kia, phải làm như thế nào?"
"Vậy tất nhiên là làm một việc bỏ một việc, làm việc nào quan trọng hơn trước!"
Nguyên Sách chậm rãi gật gật đầu, nhìn về phía một bức hoạ cuộn tròn đặt trên rìa án thư, bức hoạ mà Thanh Tùng vẫn chưa kịp mở ra.
Hắn biết, trong bức hoạ kia, chính là Bùi Tử Tống.
Nguyên Sách: "Ngươi nói, nếu như nàng ấy cũng không đến nỗi kiên quyết một mực, không phải huynh trưởng ta thì không thể, hoặc là một ngày kia nàng ấy nảy sinh hảo cảm đối với người khác, ta có nên bất bình cho huynh trưởng hay không?"
Mục Tân Hồng sửng sốt, mới hiểu được hoá ra lòng vòng vẫn là đang nói quận chúa, cẩn thận nghĩ nghĩ, đáp: "......! Ngài cảm thấy không đáng cho đại công tử thì cũng bình thường, nhưng mà rốt cuộc đại công tử đã không còn, ti chức cảm thấy nếu thực sự có một ngày như vậy, thì cứ tuỳ quận chúa đi, cũng coi như là thay đại công tử hảo tụ hảo tán."
"Hảo tụ, hảo tán." Nguyên Sách gằn từng chữ một, lại lần nữa gật gật đầu.
Ba tiếng gõ cửa đốc đốc đốc phá tan tĩnh lặng, giọng Thanh Tùng bỗng nhiên vang lên ngoài cửa thư phòng: "Công tử, quận chúa đêm khuya lại đây, nói hôm nay tâm tình ngài không tốt, quận chúa lại đây an ủi ngài."
Ánh mắt Nguyên Sách nhẹ nhàng lóe lên, bàn tay đang nắm quyển sách hơi hơi bóp chặt.
Mục Tân Hồng nhanh chóng nói vọng ra ngoài: "Trời lạnh như thế sao không mau mời vào....."
"Từ từ." Nguyên Sách đột nhiên lên tiếng ngắt lời hắn, nhăn mi lại.
Ngày tháng ở kinh thành không có bao lâu, hắn chậm trễ ngày nào là mất ngày đó, hôm nay hắn vậy mà bất bình cho huynh trưởng đến quên chính sự, sai lầm như vậy, không thể lại có lần thứ hai.
Nếu kết quả cuối cùng đều phải thay huynh trưởng hảo tụ hảo tán, thì phần

bất bình này thật không đáng giá.....
Chi bằng, để cho ngày này tới sớm hơn một chút.
Trầm mặc một lúc lâu, Nguyên Sách giãn mày ra, trên mặt đã không còn do dự, nghiêng đầu nhìn ra phía ngoài cửa sổ nói: "Không cần mời vào, nói với nàng ấy ta mệt mỏi, đã ngủ.".

Chương 30: Chương 30

Trời rét đậm, gió thổi vù vù suốt đêm.

Sáng hôm sau, cả thành Trường An đều đầy lá khô rụng lả tả, khung cảnh vô cùng hiu quạnh.
Ngày âm, mặt trời chậm chạp chưa mọc, canh giờ vẫn mới tờ mờ sáng, trên đường cái không có bao nhiêu dấu chân, chỉ có tiếng xe ngựa lộc cộc chạy trên đường, Khương Trĩ Y ngáp một cái, lại tiếp một cái.
Hôm qua sau khi hết khoá, thấy tâm tình A Sách ca ca tựa hồ vẫn không tốt, nàng hồi phủ liền nghĩ tới nghĩ lui, ngồi không được, kêu phòng bếp hầm chút canh thuận khí an thần, đi một chuyến đến Thẩm phủ.
Không ngờ hầm xong canh giờ có chút trễ, A Sách ca ca đã ngủ rồi, coi như uổng công đi một chuyến.
Sau khi dẹp đường hồi phủ, nàng liền dặn dò Cốc Vũ cùng Tiểu Mãn ngày hôm sau nói cái gì cũng phải kéo được nàng ra khỏi giường, không thể đến trễ nữa, kẻo lại làm trái tim A Sách ca ca càng thêm băng giá.
Nên sáng sớm hôm nay, Khương Trĩ Y đấu tranh với cơn buồn ngủ thật lâu, trong lòng mặc niệm 180 lần "A Sách ca ca đang đợi ta", rốt cuộc ngáp dài bò lên, mơ mơ màng màng rửa mặt, thay y phục xong, liền lên xe ngựa.
Xe ngựa chậm rãi chạy về phía Đông Nam rồi dừng lại trước cửa thư viện Thiên Sùng, Khương Trĩ Y ôm hai con mắt vẫn còn mơ màng, chảy nước mắt đi vào.
Giờ phút này vẫn còn sớm, chỉ mới có vài tên công tử trọ tại học xá tới học đường, ngay cả học đồ ưu tú nhất của học đường chữ Thiên kiêm nhi tử tướng quốc còn chưa tới.
Vào học đường, vừa thấy Nguyên Sách còn chưa tới, Khương Trĩ Y bảo Cốc Vũ lặng lẽ đem một phần canh nóng hầm hập để ở dưới án thư của hắn, còn bản thân mình thì ngồi xuống chỗ ngồi của mình, sau đó gục đầu ngủ bù.

Ánh sáng dần dần rõ ràng lên, mặt trời chậm rãi chui ra khỏi tầng mây dày nặng.

Ánh sáng vàng xuyên qua cửa sổ, dừng lại trên án thư, hong cho Khương Trĩ Y cả người ấm áp, càng thêm khát ngủ.
Khương Trĩ Y đang còn nhắm mắt dưỡng thần liền nghe thấy từng tiếng bước chân lác đác, tiếng nói chuyện, thậm chí là cả tiếng ngáp, cao thấp phập phồng, từ xa đi tới.

Cơn buồn ngủ của nàng cũng giống như bọn học đồ lục tục tiến vào, dào dạt kéo đến.
Khi ẩn ẩn sắp sửa chìm vào ngủ mơ, trên học đường đột nhiên vang lên tiếng thước chặn giấy vỗ vào trên bàn, "bang" một cái.
Cả người Khương Trĩ Y run lên, bỗng dưng mở mắt ra nhìn, vừa nhấc đầu, thấy tiên sinh dạy học không biết từ khi nào đã đứng trên bục giảng, đang nhắc nhở mọi người ngồi đây tỉnh táo lại, chuẩn bị nhập học.
Khương Trĩ Y nhìn Cốc Vũ đưa mắt ra hiệu: Người đâu? Cốc Vũ há miệng làm khẩu hình, không có tới.
Tiên sinh dạy học đứng trên bục giảng bắt đầu nói về bài giảng hôm nay, mắt thấy Nguyên Sách vẫn còn chưa tới, Khương Trĩ Y nhăn nhăn mày, đang muốn kêu Cốc Vũ đi ra ngoài hỏi thăm xem đã xảy ra chuyện gì, chợt thấy phía trước cửa sổ có một thân ảnh cao dài đi qua ——
Khương Trĩ Y nhẹ nhàng thở ra, nhìn theo hắn cho đến khi hắn ngồi xuống chỗ kế bên, nhỏ giọng kêu hắn một tiếng, chỉ chỉ xuống phía dưới án thư của hắn.

Nguyên Sách không quay đầu nhìn nàng, nhưng rũ mắt nhìn lướt xuống, hẳn là phát hiện cái hộp đồ ăn kia, chỉ là liếc mắt qua đi rồi lại mau chóng đưa mắt quay về phía trước, vẫn không mở ra.
Có lẽ là nghĩ ở trên học đường không tiện ăn uống.
Khương Trĩ Y thở dài, đáng tiếc hôm nay nàng thức sớm như vậy, còn hắn lại đến chậm như thế, cả hai chưa kịp nói với nhau một câu nào, ngay cả canh nàng chuẩn bị cũng sắp bị bỏ phí rồi.
Khương Trĩ Y nhìn tiên sinh dạy học đứng trên giảng thượng.

Hôm nay là khoá âm luật, tiên sinh nhìn có vẻ hiền từ, hẳn là không phải

mà một khối "Xương cứng".
Nghĩ vậy, Khương Trĩ Y kéo tờ giấy Tuyên Thành trong tầm tay qua, đề bút viết xuống một hàng chữ nhỏ ——
Trong hộp đồ ăn là canh lê ngọt, khi ăn có thể uống thêm trà, không cần khách sáo.
Viết xong, lại xếp lại làm ba, đưa cho Cốc Vũ.
Cốc Vũ ngầm hiểu đưa tay nhận, thừa dịp khi tiên sinh dạy học cúi đầu, liền ném tờ giấy trong tay về phía bên tay phải.
Một đường parabol qua đi, tờ giấy không tiếng động dừng lại bên chân Nguyên Sách.
Người từ trước đến nay đều vô cùng nhạy bén với động tĩnh quanh thân lại giống như hoàn toàn không chú ý tới, vẫn không nhúc nhích nhìn thẳng về bục giảng kia, mắt cũng chưa chớp một chút.
Khương Trĩ Y đành phải lại xé xuống một tờ giấy trắng nữa, lại viết lại một lần, hất hất cằm với Cốc Vũ, ý bảo nàng ta ném vào trên thư án ấy.
Cốc Vũ gật gật đầu, lại lần nữa ném tờ giấy ra, lần này ném lên được trên rìa một góc bàn của Nguyên Sách.
Nhưng hình như quá rìa rồi thì phải, người ngồi đó vẫn hay biết gì.
Khương Trĩ Y nhẫn nại xé giấy thêm lần thứ ba, thấy tờ giấy này khó ném như vậy, nếu thật vất vả ném qua được, chỉ nói có một câu thì không khỏi quá không đáng, liền lại viết thêm mấy chữ nữa xuống bên dưới ——
Đêm qua ta tới trong phủ đi tìm chàng, Thanh Tùng nhưng có nói cho chàng không?
Mới vừa rồi trước khi chàng tới, tiên sinh có nói khoá âm lực hôm nay sẽ tổ chức hai người một tổ, dùng bất kể nhạc cụ nào mà mọi người có thể sử dụng để sáng tác một khúc hợp tấu.

Lát nữa rút thăm chàng động tay một chút, chúng ta cùng nhau cầm sắt hòa minh!
Sau khi xếp tờ giấy lại, nghĩ ước chừng là Cốc Vũ cùng A Sách ca ca duyên phận không đủ, lần thứ ba này Khương Trĩ Y quyết định tự mình làm, nàng nheo một mắt lại, nhắm nửa ngày, mới ném về phía Nguyên Sách.
Khương Trĩ Y vui vẻ, nhìn ở khoảng cách hơn một trượng kia, Nguyên Sách trầm mặc hơi cúi đầu, một tay mở tờ giấy nhìn lướt qua: "....."

Thấy hắn lại nhìn về phía chính mình, Khương Trĩ Y lập tức vứt cho hắn một ánh mắt.
Nguyên Sách chậm rãi dời mắt đi, nhìn về phía ống thẻ trên bục giảng, nhíu nhíu mày.
Thấy hắn có vẻ đã hiểu rõ, trong lòng Khương Trĩ Y liền yên tâm hẳn, nàng quay đầu nhìn lên phía trên.

Một lát sau, nghe thấy tiên sinh đứng trên bục giảng nói: "Đầu lên rút thăm đi."
Cốc Vũ vén rèm châu lên, thay Khương Trĩ Y đi ra phía trước.
"Cổ có Du Bá Nha với Chung Tử Kỳ, cao sơn lưu thủy ngộ tri âm, dùng nhạc kết bạn, quả là một chuyện vô cùng tốt đẹp ở nhân sinh.

Trên thế gian này, mỗi nhạc cụ đều có âm sắc khác nhau, hai người tuỳ ý cùng hoá tấu, lại có thể va chạm ra vẻ đẹp thiên biến vạn hoá của âm luật.

Hôm nay bất luận chư vị rút được bất cứ thăm nào, hợp tấu cùng ai, đều là duyên phận trời cho.

Có lẽ sau hôm nay, trong học đường chữ Thiên này, biết đâu lại có thể sinh ra một đôi Du Bá Nha cùng Chung Tử Kỳ đương thời——" Tiên sinh ở trên bục giảng cười tủm tỉm vuốt râu, tự cảm thấy này khóa này quả là sáng kiến tuyệt diệu nhất.
Khương Trĩ Y cũng ngồi phía dưới cười khúc khích, cảm thấy vị tiên sinh này quả thực là người tận tâm săn sóc nhất trong cái thư viện Thiên Sùng.
Đang nghĩ ngợi lang man, Cốc Vũ cầm thẻ trở về, nhỏ giọng nói: "Nô tỳ mới vừa rồi có lén để cho Thẩm Thiếu tướng quân xem số thẻ."
Khương Trĩ Y cho nàng ta một ánh mắt tán thưởng, nhìn mọi người đang vây quanh ở trên bục giảng kia, lát sau, thấy Nguyên Sách từ trong đám người đi trở về.
Sau khi thẻ được rút sắp xong, cả học đường đều là tiếng xì xào, mọi người châu đầu ghé tai, hỏi nhau xem ai rút được số mấy, ai số 1, ai số 2.
Chờ những người phía trước đã trao đổi số thẻ, khớp số với nhau xong, lại có người lục tục muốn mang nhạc cụ của mình cùng đồng bạn được ghép tổ đi ra ngoài tìm nơi thanh tịnh để tập luyện, Khương Trĩ Y nhìn Nguyên Sách bên tay phải, tằng hắng giọng nói, làm như tình cờ nói: "Ai là số 9?"

Đang chờ một câu đáp chắc chắn trả lại, thì từ chỗ ngồi phía trước bỗng nhiên vang lên một câu —— "Là ta."
Khương Trĩ Y quay đầu lại nhìn Bùi Tử Tống sửng sốt: "Ta nói là số 9."
Bùi Tử Tống rũ mắt nhìn tấm thẻ trong tay, lại xoay mặt thẻ lại cho nàng xem.

Thình lình, chính là một chữ "Cửu".
Khương Trĩ Y nhanh chóng quay ngoắt lại nhìn về phía bên phải, đúng lúc thấy Nguyên Sách cầm thẻ lên, một mình đi ra ngoài.
"Ê —— Thẩm Nguyên Sách!" Khương Trĩ Y buột miệng gọi người lại.
Bùi tử Tống nhìn nhìn Khương Trĩ Y, lại nhìn nhìn bóng dáng Nguyên Sách đứng yên: "Nếu trong lòng Khương tiểu công tử đã có người muốn hợp tấu, ta có thể đổi thẻ cùng hắn."
Khương Trĩ Y nhìn Bùi Tử Tống, đang do dự, thì bên kia, Nguyên Sách không hề quay lưng lại mà nói một câu "Không cần", rồi đi thẳng ra khỏi học đường.
*
Trên hành lang dài u tĩnh, Cốc Vũ im lặng không lên tiếng đi theo phía sau Khương Trĩ Y cùng Bùi Tử Tống, ngửi được một hơi thở mưa gió sắp tới.
Là do khi rút thăm Thẩm Thiếu tướng quân không có động tay chân, lại không muốn bại lộ quan hệ cùng quận chúa, cho nên mới không muốn đổi thẻ với Bùi công tử sao?
Nhưng cái câu "không cần" kia của Thẩm Thiếu tướng quân nói rõ ràng cũng sẽ làm Bùi công tử nhìn ra manh mối, nếu như có đổi thẻ hay không cũng là kết quả giống nhau, thì sao Thẩm Thiếu tướng quân lại phải đem quận chúa đẩy cho Bùi công tử?
Nhớ lại vừa rồi khi ném qua ba tờ giấy, hai tờ đầu thật sự là Thẩm Thiếu tướng quân không thấy được, hay là giả vờ không thấy được.....!Tựa hồ cũng có nghi vấn.
Ngay cả bản thân nàng ta đều có thể nghĩ ra không thích hợp, quận chúa khẳng định cũng nghĩ đến, Cốc Vũ nhìn liền đưa mắt nhìn bóng dáng thực không cao hứng của quận chúa, đáy lòng ẩn ẩn có chút lo lắng.
Cốc Vũ: "Quận chúa, nếu không muốn học khoá này, hay là chúng ta trở về nghỉ ngơi đi?"
Bùi Tử Tống nghe vậy dừng bước chân lại, nhìn về phía Khương Trĩ Y: "Nếu Khương tiểu công tử mệt mỏi, một mình Bùi mỗ cũng có thể....."

"Ai nói ta không muốn? Ta muốn lắm luôn đây này!" Khương Trĩ Y banh mặt lạnh hừ một tiếng, "Mới vừa rồi bất quá là thấy tên Thẩm Nguyên Sách kia cầm cái nhạc cụ gì ta chưa từng nhìn thấy, muốn hỏi hắn mượn chơi chơi thử xem sao, ai ngờ hắn keo kiệt như vậy.....!Cũng không phải ta lại không mang nhạc cụ, tiên sinh không phải đã nói sao, bất kỳ hai nhạc cụ tuỳ ý nào trên thế gian đều có thể va chạm ra âm luật đẹp đến thiên biến vạn hóa, làm gì có chuyện không phải hắn thì không thể!"
Bùi Tử Tống hồi tưởng, tựa hồ vẫn không nhớ mình có thấy Nguyên Sách mang bất luận cái nhạc cụ gì, nhưng vẫn gật gật đầu: "Một khi đã như vậy, Bùi mỗ biết có một chỗ rất yên tĩnh, khương tiểu công tử đi theo ta đi."
"Được." Khương Trĩ Y hất cằm, cùng Bùi Tử Tống đi về phía trước.
Đi qua chỗ ngoặt, không ngờ liếc mắt một cái liền thấy một nơi vô cùng quen thuộc, là mái đình hóng gió bát giác nằm giữa rừng trúc xanh um.
Là nơi mà ngày ấy nàng ngay trước mặt Bùi Tuyết Thanh đã lôi Nguyên Sách đi, sau lại băng bó vết thương nơi tay cho hắn.
Thấy Khương Trĩ Y bỗng nhiên dừng chân, Bùi Tử Tống quay đầu lại nhìn: "Làm sao vậy?"
".....! Không có việc gì," gót giày Khương Trĩ Y vừa nhấc, đi vào đình hóng gió trước một bước, "Xác thật là nơi tốt để diễn tấu."
Chợt, có một người đang đứng chỗ sâu trong rừng trúc nghe thấy động tĩnh, đi ra vừa thấy: "Là Tử Tống huynh cùng Khương tiểu công tử sao?."
Bùi Tử Tống cũng đi về phía hắn, hướng về người tới cúi chào: "Văn Trạch huynh, sao một mình ở đây?"
"Ta rút được thăm sẽ cùng Thẩm tiểu tướng quân một tổ, nhưng hắn ở đâu không thấy, ta liền bị bỏ lại một mình.....!Ta, ta kỳ thật đã ngưỡng mộ ——" rồi nhìn thoáng qua người đứng bên trong đình hóng gió một chút, thấy Khương Trĩ Y mang nhạc cụ là huân (*), "Huân nghệ của Khương tiểu công tử đã lâu, nếu Tử Tống huynh nguyện ý, chẳng biết có thể nhờ ngươi nhường lại tấm thẻ thăm cho ta được không?"
(*) Huân: sáo Huân là một trong những loại nhạc cụ thổi cổ xưa, đã tồn tại khoảng 7000 năm về trước.

Khoảng 4000 đến 5000 năm trước, Huân đã phát triển từ 1 lỗ âm thành 2 lỗ âm, có thể thổi ra 3 âm điệu.

Đến thời Xuân Thu, Huân đã có 6 lỗ âm, có thể thổi ra 7 âm điệu hoàn chỉnh.
Nhớ tới chuyện mới vừa rồi trên học đường, lần này Bùi Tử Tống đã không còn dò hỏi Khương Trĩ Y, nói thẳng: "Đã rút thăm được cùng tổ đó là duyên phận, duyên phận đều không phải là đồ vật, làm gì có đạo lý đổi tới đưa đi đâu?"
Lông mi Khương Trĩ Y run lên, ngồi ở đình hóng gió mím môi.
"Hay là Văn Trạch huynh vẫn là nên đi tìm xem Thẩm tiểu tướng quân ở đâu đi." Bùi tử Tống lại hướng người làm vái chào, lần này là ý tiễn khách.
Người đối diện ngượng ngùng mà đỏ mặt cáo từ, rời khỏi rừng trúc.
Bùi Tử Tống đi vào đình hóng gió, gác cây thất huyền cầm trong tay kia lên trên bàn đá, nhìn về phía Khương Trĩ Y đang không mấy cao hứng: "Mới vừa rồi ta liền muốn hỏi, sao Khương tiểu công tử lại mang huân tới?"
So với nhạc cụ là đàn hiện rất thịnh hành với yểu điệu thục nữ trong giới văn nhân nhã sĩ, huân thổi lên âm sắc buồn rầu ai oán, không giống một nhạc cụ mà quý nữ sẽ cố ý đi học.
Khương Trĩ Y tùy tiện đáp: "Gia mẫu từ trước thích thổi huân, ta cũng theo học qua một vài, đánh đàn tay đau lắm, ta chịu không nổi."
"Hoá là như thế." Bùi Tử Tống cười, ngồi xuống ghế đá, "Vậy Khương tiểu công tử liền thổi huân đi, chuyện đau tay này liền giao cho ta là được."
Khương Trĩ Y vừa nhấc mắt, bên tai hoảng hốt thổi qua hai giọng nói trên giáo trường mấy ngày phía trước, khi cùng đứng trước bia ngắm ——
".....!Vậy không có biện pháp nào không đau, lại có thể bắn mũi tên bắn ra sao?"
"Vậy để ta đây đau, được rồi chưa?"
Ánh mắt Khương Trĩ Y hơi hơi buồn bã, một chốc xuất thần qua đi, nàng liền ngồi xuống đối diện Bùi tử Tống, lại bảo Cốc Vũ mở nhạc phổ cho hai người, đôi tay cầm lấy huân: "Bắt đầu đi, hợp tấu lần này, ta muốn hạng nhất."
Tiếng huân uyển chuyển cùng tiếng đàn từ từ phiêu đãng bay đi, bay ra khỏi đình hóng gió, một đường kéo dài không dứt mà bay về hướng phương xa.
Nơi xa, trên cây cao, thiếu niên một thân huyền y gập chân ngồi trên ngọn cây, lẳng lặng nhìn hai người cầm sắt hòa minh trong đình hóng gió kia.
Khi ánh nắng chiếu xuống, đáy mắt hai người cũng sẽ lập loè lên một tia

sáng.
Khi gió thổi lên, vạt áo hai người cũng sẽ tung bay, có khi phiêu đãng vào cạnh nhau như muốn quấn vào nhau.
Hai chiếc lá cây đang kẹp giữa ngón tay giữa của Nguyên Sách được giơ lên trên miệng, rồi nhẹ nhàng bắt đầu phát ra tiếng nhạc.
Là lạc thú duy nhất của hắn giữa những ngày ngày xuyên qua dưới đao quang kiếm ảnh trong ngần ấy đó năm, thỉnh thoảng có được một lát thở dốc, liền ngồi trên nhánh cây cất lên tiếng nhạc lá hiu quạnh.
Nơi xa, tiếng huân cùng tiếng đàn bỗng nhiên dừng lại, dường như hai người hợp tấu có gì sai lầm, giọng nữ lảnh lót kia lại leng ka leng keng vang lên, không biết đang quở trách người đối diện cái gì.
Quả nhiên đúng như lời nàng, có nàng ở đâu, khẳng định ở đó vô cùng náo nhiệt.
Những nơi có nàng đều là một mảnh náo nhiệt, hắn chẳng liên quan gì nhưng lại thay huynh trưởng cảm thấy không yên tâm.
Con đường hắn phải đi quá hẹp, vốn là không thích hợp với người đồng hành ồn ào như nàng..

Chương 31: Chương 31

Một buổi sáng qua đi, tiên sinh tuyên bố thành tích, nghe nói hợp tấu của Khương Trĩ Y cùng Bùi Tử Tống được ngợi khen vô cùng, bảo là "Như nghe được tiên nhạc", khen hai người ăn ý như "Sơn minh cốc ứng, phong khởi vân dũng" (Editor: núi kêu hang vọng, gió giục mây vần), hay cho một cái châu liên bích hợp.
Hợp tấu của huân cùng thấy huyền cầm vốn là hiếm khi nghe được, tiếng huân ai oán hoà với tiếng đàn uyển chuyển lại đúng lúc ý cảnh tương hợp với khúc tấu "Du Bá Nha điệu Chung Tử Kỳ" của tiên sinh, cho nên Khương Trĩ Y cùng Bùi Tử Tống may mắn lượm được cái hạng nhất.
Một đám thế gia công tử vuốt mông ngựa vuốt mông ngựa, ganh tị lại ngưỡng mộ, nói Bùi Tử Tống thật là may mắn tám đời tu luyện được, vậy mà có được cơ hội cùng quận chúa hợp tấu, nhìn tiên sinh híp mắt mắt cười thành một đường kẽ như vậy, thật chỉ còn kém nói thẳng hai người trai tài gái sắc, không ai xứng bằng.
Chuyện Quận chúa tiến vào thư viện này học vốn là cổ quái, nhưng vẫn luôn có người suy đoán quận chúa kỳ thật là tới tìm lang tế tương lai, cho nên cả đám mới không ngại thức khuya dậy sớm, ngày ngày không dám bỏ qua một khoá nào, hy vọng nói không chừng vận khí này sẽ dừng lại trên đầu mình.
Hiện giờ vừa thấy, muốn nói trong thư viện này ai có thể vào được mắt quận chúa, quả thực cũng chỉ có Bùi Tử Tống —— xuất thân tướng phủ, niên thiếu đã đăng khoa nhưng lại vô tâm với sĩ đồ, từ bỏ con đường làm quan, tới thư viện này cũng không cậy tài khinh người, đãi người hiền lành lại xử thế khiêm tốn, nhìn xác thật rất hợp với tính tình của quận chúa.
Buổi trưa, cả đám người châu đầu vào chỗ ngồi phía trên bàn luận việc này, có người đột nhiên ai da một tiếng: "Đừng nói quận chúa vốn là nhắm trước Bùi Tử Tống nên mới tới đây đi? Bằng không nhiều người như vậy, hôm nay sao lại vừa vặn rút thăm trúng người tài học tốt nhất, nhân phẩm

lại tối ưu kia?"
Có người ngay sau đó liền nhớ lại, nói: "Ngươi nói như vậy, ta nhớ ra rồi, thời điểm rút thăm hình như Bùi Tử Tống vốn dĩ không phải muốn rút cây thăm này, là Thẩm Nguyên Sách lắc lắc ống thẻ....."
"....!Ý ngươi là quận chúa muốn cùng Bùi Tử Tống một tổ, Thẩm Nguyên Sách giúp nàng ta một phen? Vậy sao được, quan hệ của Thẩm Nguyên Sách cùng quận chúa là có thể hỗ trợ nhau như vậy sao?"
"Đúng rồi, sao có thể! Ngươi không thấy gần đây khi Thẩm Nguyên Sách tỏ ra nổi bật thì quận chúa đều khó chịu sao....." Cả đám người nói nói, liền đánh mất cái phỏng đoán này.
Chuyện này nghe ra, xác thật là một phỏng đoán không có khả năng, nếu Khương Trĩ Y cũng không biết được sự tình cũng sẽ không tin được.
Ngay cạnh cửa học đường, Khương Trĩ Y im lặng đứng không tiếng động, lông mi rung rung hít sâu một hơi, trầm mặc, cúi đầu quay lại nói với Cốc Vũ: "Không học nữa, hồi phủ."
- ----
Trời vào đông vô cùng giá rét, năm nay lại là năm rét nhất trong ba năm gần đây, bọn công tử của học viện Thiên Sùng lại càng không thể ngồi dậy nổi mỗi sáng sớm, cộng với việc mấy ngày gần đây quận chúa cũng không xuất hiện ở thư viện, người đến học lại càng thưa thớt thấy rõ.
Sau giờ ngọ ngày hôm nay, trong noãn các phủ công chúa tại phường Thắng Nghiệp, Bảo Gia nhìn người lười nhác ỷ ở trên giường mỹ nhân, thắc mắc nói: "Trưa hôm nay ta ở tửu lầu gặp vài vị công tử, hỏi mấy ngày gần đây có gặp qua ngươi hay không, sao ngươi không đi thư viện.....!Ta còn nói trời giá rét như thế này, tiểu Vĩnh Doanh của chúng ta làm sao có thể để gió thổi rát mặt nàng, ta chưa bao giờ trông thấy.

Ai ngờ ta mới vừa nói xong, ngươi liền chạy qua nơi này của ta."
Khương Trĩ Y nắm quyển thoại bản trong tay, như có như không liếc mắt một cái lúc nhìn lúc không, há mồm cắn viên mứt Cốc Vũ đưa tới miệng nàng, chậm rì rì nhai nuốt xuống, lại nhấp một ngụm trà xanh: "Bọn họ thật lớn gan, dám trốn học tới tửu lầu của công chúa uống rượu."
"Vậy hình như không phải, nghe bọn hắn nói, hôm nay dường như là ngày nghỉ của thư viện."

Tay Khương Trĩ Y đang lật thoại bản chợt ngừng lại, thấy ánh mắt Bảo Gia

truyền đến một câu nghi vấn, liền nhẹ nhàng à một tiếng.
Bảo Gia liếc liếc khuôn mặt đột nhiên xụ xuống của nàng, nói: "Được rồi, hôm nay trời rét đến như vậy, ngươi còn có thể di giá từ trong kim ốc kia của ngươi ra tới, tất nhiên là không có việc gì không đăng tam bảo điện, gặp phải chuyện gì, nói đi."
"Thì cũng.....!không phải đại sự gì," Khương Trĩ Y tằng hắng giọng, bỏ quyển thoại bản trong tay xuống, từ trên giường hơi ngồi thẳng lưng lên, nói, "Là thế này, a tỷ, ta có một vị tỷ muội khuê mật ——"
"Hở?" Bảo Gia chớp chớp mắt, "Ngoại trừ ta, cái thành Trường An này còn có người dám làm khuê mật của ngươi?"
"À thôi," Bảo Gia nhẹ nhàng vung tay áo, bưng chén trà lên nhấp một ngụm, "Cho nên vị tỷ muội khuê mật này của ngươi gặp phải chuyện gì?"
"Thì đó, đầu đuôi câu chuyện là, nàng ta có một vị tình lang âm thầm lui tới đã ba năm ——"
"Phụt" một tiếng, một ngụm trà trong miệng Bảo Gia sặc vào yết hầu, nàng ta che miệng bắt đầu ho khan, Thuý Mi hầu hạ ở bên vội vàng đi vỗ vỗ lưng cho nàng ta thuận khí.
"Không có việc gì," Bảo Gia ho hết một trận, lấy khăn chấm chấm khóe môi, "Chỉ là đã ba năm luôn, lâu hơn so với ta nghĩ đến quá."
".....!Ừm, thực ra là vì nguyên do bất đắc dĩ nào đó, hai người bọn họ bị chia cách hai nơi hồi lâu, gần đây mới gặp lại, kỳ thật thời gian chân chính lui tới đảo cũng không phải quá nhiều."
Bảo Gia hình như đang cố gắng giữ bình tĩnh, gật gật đầu: "Vậy đó là cửu biệt gặp lại, hẳn là hỉ sự nhân gian, rồi thì sao?"
"Thì vốn cũng là hỉ sự, nhưng mấy ngày trước đây, tình lang kia cũng không biết bị sao, đột nhiên liền không quá tình nguyện phản ứng vị tỷ muội kia của ta.

Không chỉ như thế, ngày ấy có một chuyện, vị tỷ muội kia của ta vốn định cùng hắn làm, hắn lại cố ý đẩy cơ hội này cho một công tử khác....."
Khương Trĩ Y thở dài: "Tuy nói chỉ là một chuyện cực kỳ nhỏ thôi, nhưng có thể từ chuyện nhỏ suy ra chuyện lớn, vậy không phải là đang đem nàng ta đẩy cho nam tử khác hay sao? Vị tỷ muội kia của ta không thèm nói một tiếng liền bỏ đi, vốn nghĩ là nàng ta tức giận như vậy, thì tình lang kia cũng nên tới giải thích một chút, nhưng hoàn toàn không có! Vị tỷ muội kia của ta cũng thử hắn, muốn xem đến khi nào hắn mới đến, không muốn lại chủ

động đi tìm hắn, thế mà qua liên tiếp vài ngày....."
Bảo Gia bừng tỉnh đại ngộ: "Cho nên bởi vì việc này ngươi mới không đi thư viện hả?"
"Còn không phải là sao? Tỷ nói hôm nay bọn họ được nghỉ, hắn nhàn rỗi còn không tới....." Khương Trĩ Y nói một nửa, bị Cốc Vũ kéo tay áo một phen, vừa ngậm miệng lại liền thấy Bảo Gia cùng Thuý Mi cười, nhìn nhau liếc mắt một cái.
Trên mặt bỗng nhiên nóng bừng, hai chân Khương Trĩ Y duỗi ra, tụt xuống giường, lê hai chiếc giày muốn đi: "Thôi thôi, không thèm nói với các người nữa, không thú vị gì cả, ta hồi phủ đây!"
"Ai, đừng nha đừng nha!" Bảo Gia nhanh chóng đứng dậy cản người lại, "Lần trước ngay cái hôm khai trương tửu lầu, nghe đại biểu ca ngươi nói chuyện ngươi cùng Thẩm Nguyên Sách, ta liền đoán được là không có lửa làm sao có khói.

Ta còn chưa trách ngươi có tình lang hơn ba năm mà giấu ta, ngươi còn tức giận ta trước nữa sao?"
Khương Trĩ Y quay đầu lại bĩu môi: "Ta cũng đoán a tỷ khẳng định đoán được, nhưng đây còn không phải là chuyện không biết phải mở miệng như thế nào sao, mới từ không thành có một phen, a tỷ nhìn thấu không nói toạc ra là được, hà tất phải ghẹo ta!"
"Được rồi, được rồi, tiểu tổ tông, đều là a tỷ sai," Bảo Gia hướng một bên vẫy vẫy tay, Thuý Mi vội vàng dâng lên một chén trà nhỏ, "Đây, uống một ngụm trà cho bớt giận, đừng vội bỏ đi.

Còn không phải là cái tình lang thôi sao, thế gian này tình lang ngàn ngàn vạn vạn, không có thì ta liền đổi, a tỷ hôm nay lấy trân bảo nhiều năm ra chiêu đãi ngươi, chúng ta vui vẻ một hôm nào!"
Khi ngọn đèn dầu của vạn gia thắp lên, trong phủ công chúa là một mảnh xa hoa truỵ lạc, sênh ca lượn lờ.
Dưới mái ngói lưu ly, noãn các trống trải được những ngọn đuốc sưởi đến ấm áp như xuân về, trên đài cao bày một bàn các món ngon đẹp mắt, quỳnh tương ngọc dịch.

Khương Trĩ Y dựa vào ghế, tay cầm một chiếc ly lá sen nhỏ tinh mỹ bằng

bạch ngọc, ánh mắt mông lung mà nhìn phía dưới.
Giữa noãn các, hai gã thiếu niên phong tư nhẹ nhàng, thân nhẹ như yến đang múa kiếm cùng tiếng, kiếm hoa tung bay làm người người hoa cả mắt, giữa những tiếng gió kiếm vù vù xem lẫn ánh sáng kim loại lập loè, chợt có một người thẳng tay đi một đường kiếm mạnh mẽ, chỉ thẳng phía trước.
"Đẹp!" Khương Trĩ Y từ xa xa nhấc ly lên, gương mặt chuyển hồng hồng quay sang phía Bảo Gia một bên, "Không hổ là trân bảo nhiều năm của a tỷ....."
"Đây chỉ mới là múa kiếm, phía sau còn có bắn cung, nhào lộn,...!còn mười mấy người đang xếp hàng kìa.

Bảo bọn hắn thay phiên lên biểu diễn cho ngươi xem, ngươi thấy ai thuận mắt chút cứ mang về, nếu đều thích cả, thì mang cả về đi."
Khương Trĩ Y say say lờ mờ mà xua xua tay: "Ta chỉ nhìn xem, không đoạt sở ái của a tỷ....."
Bảo Gia lắc đầu: "Đây bất quá chỉ là mời đến yến tiệc giúp vui thôi, cũng không phải là trai lơ của ta, tuỳ ngươi thích đi."
"À, ta nhớ ra rồi, a tỷ là thích cái tên một thân bạch y, phiêu phiêu như tiên, trên người có dược vị kia!" Hai mắt Khương Trĩ Y cong cong, "Nếu như thế, ta đây liền chọn xem....."

Các thiếu niên thay phiên nhau trổ tài mua vui cho hai vị chủ tử, hai gã lên sân khấu nhào lộn thậm chí còn vén lên để lộ cánh tay săn chắc đầy cơ bắp.
Lúc đầu Khương Trĩ Y còn không dám đưa mắt xem, cố gắng dùng hai tay che mắt, bị Bảo Gia chê cười vài câu, nói bất quá lộ hai cánh tay thôi, cũng đáng để thẹn thùng? Liền hừ hừ rũ tay xuống.
Này vừa thấy, thật đúng là xem đến mê, Khương Trĩ Y một mặt nhẹ nhàng vui vẻ uống rượu gạo, vẻ say rượu trên mặt càng ngày càng nùng, ý cười nơi đáy mắt cũng càng ngày càng sâu.
"Hay, tiếp đi!"
"Cánh tay các ngươi sao lại có thể rắn chắc như vậy, làm sao luyện được nha....."
—— Lúc Nguyên Sách vội vàng chạy tới, là thấy một màn này.
Một đường cưỡi khoái mã, bước nhanh vào lại nhìn thấy cái Quận chúa "đã xảy ra chuyện" trong miệng tên nô bộc phủ công chúa đang như si như

say, vẻ mặt ngây thơ mà nhìn chằm chằm hai gã nam tử một đỏ một trắng đánh nhau.
Chính xác ra, không phải chỉ có hai gã.

Đang đứng một bên đợi lên sân khấu còn có một đám thiếu niên lang, mỗi người đều cao dài đĩnh bạt, một thân huyền y, tóc đen cột thúc lên cao. Nếu không nhìn mặt, suýt nữa hắn đã cho rằng mình không chỉ có một cái huynh trưởng, mà còn có nhiều huynh đệ sinh đôi như vậy.
Nguyên Sách dừng chân đứng yên trước ngạch cửa, cúi đầu nhìn nhìn bản thân "mờ nhạt trong biển người" của mình, lại nhìn nhìn Trương Trĩ Y hết sức chuyên chú xem diễn, chưa chút nào phát hiện hắn đến, cuối cùng nhìn về phía Bảo Gia: "?"
Lúc này Bảo Gia mới chú ý tới có người tới, kinh ngạc mà nhìn về phía Nguyên Sách khoác sương mang tuyết, một thân gió lạnh: "Tới nhanh như vậy à!"
"Đúng vậy, đúng vậy," Khương Trĩ Y cười ngâm ngâm chỉ vào trên sân khấu, tán đồng với Bảo Gia nói, "Một chiêu này tới quá nhanh đi, quá đẹp!"
Nguyên Sách: "....."
Bảo Gia che miệng cười, vỗ vỗ mu bàn tay của Khương Trĩ Y, đưa ngón tay chỉ về chỗ xa: "Không phải, ngươi nhìn một cái xem, ai tới?"
"Hở?" Khương Trĩ Y theo tay Bảo Gia nhìn qua, mở to đôi mắt mơ hồ một chút, "Nha, lại một người mới tới nữa! Tên này có trò gì vậy?"
Nguyên Sách: "....."
"Đây là đại sự mà công chúa phải đêm khuya phái gia nô vội vàng đến trong phủ thần để thông báo?" Nguyên Sách rít từ kẽ răng ra một câu hỏi.
"Sao lại không phải chứ?" Bảo Gia đúng lý hợp tình một ngón tay chỉ Khương Trĩ Y, "Ngươi nhìn xem, đã đến mức nhận không ra Thẩm Thiếu tướng quân ngươi, còn không phải là có đại sự xảy ra sao?"
Khương Trĩ Y mê mê hoặc hoặc nheo mắt lại, cố gắng nhìn Nguyên Sách: "Cái gì tướng quân? Người này là tướng quân hở? Tướng quân ta thích nha, bảo hắn tới múa thương cho ta xem đi!"
"....." Nguyên Sách trầm mặc, quay đầu liền đi.

"Thẩm Thiếu tướng quân, xin dừng bước ——" Bảo Gia tay vừa nhấc tay lên ra hiệu ngừng tiếng nhạc đang tấu lại, mà các thiếu niên lang trên sân

khấu cùng những người tấu nhạc cũng chỉnh chỉnh tề tề dừng lại, lục tục lui xuống.
Khương Trĩ Y sửng sốt: "Sao lại đều đi hết rồi.....!Tiếp tục tấu nhạc, tiếp tục diễn đi nha!"
"Trong chốc lát sẽ có cho ngươi xem, cứ từ từ," Bảo Gia quay đầu lại trấn an người, ôm tay đi đến phía sau lưng Nguyên Sách, nhìn bóng dáng hắn nói, "Thẩm Thiếu tướng quân nói xem, nếu đây không gọi đại sự, vậy ngươi cho rằng ở phủ công chúa với 300 thị vệ tượng trưng hoàng uy thì có thể để quận chúa xảy ra cái đại sự gì chứ?"
Nguyên Sách đứng im không nói gì.
"Xem ra Thẩm Thiếu tướng quân dụng binh như thần, cũng chạy không thoát cái dương mưu(*) khó phá nhất thế gian này ——" Bảo Gia nhẹ giọng cười, "Tỳ nữ của Quận chúa đã bị ta đuổi về phủ, tối nay quận chúa ngủ lại nơi này một mình, sẽ không có ai chiếu cố, Thẩm Thiếu tướng quân muốn đi hay muốn ở, xin cứ tự nhiên."
(*) Dương mưu: Dương mưu được các nho gia bàn đến là cái mưu của người chính nhân, tức là khi mưu sự thì không được hại người mà chỉ dựa trên trí tuệ của mình để thắng đối phương chứ không phải là bằng những âm mưu thủ đoạn tàn bạo của những kẻ tàn ác.
Bảo Gia nói xong, liền dẫn theo Thuý Mi bước ra khỏi noãn các, quay đầu lại nhìn về phía Nguyên Sách mặt trầm như nước: "Đúng rồi, đây —— cũng là cái dương mưu."
Trong khi Khương Trĩ Y cúi đầu rót ly rượu, người trong phòng đã đi hết rồi.
"Sao a tỷ cũng đi rồi....." Khương Trĩ Y mê mang nâng mắt lên, nhìn nhìn khắp nơi, nhìn phía bóng dáng Nguyên Sách cứng đờ bất động, "Vậy ngươi một mình có thể vừa tấu nhạc vừa múa thương sao?"
Nguyên Sách nhắm mắt, giữa mày nhăn chặt lại.
Đợi nửa ngày cũng không chờ được hồi đáp, Khương Trĩ Y không cao hứng gác chén rượu qua một bên: "Ngươi sao lại thế này, vô lễ như thế, bổn quận chúa đang cùng ngươi nói chuyện đó, xoay người lại!"
Gót giày Nguyên Sách vừa chuyển, quay người lại, ánh mắt nặng nề: "Quận chúa xem cả đêm, còn chưa có xem đủ sao?"
"Lúc này là lúc nào, ta xem đến chỗ nào chứ?" Khương Trĩ Y hất cằm, "Thế nào, ngươi thoái thác như thế, là không muốn biểu diễn sao?"
Nguyên Sách quay đầu qua một bên, không đáp.

"Vậy a tỷ kêu ngươi tới làm cái gì? Nếu ngươi không muốn thì đi đi, bổn quận chúa không thích miễn cưỡng....." Khương Trĩ Y nói xong âm thầm thở dài, nhìn Nguyên Sách đứng xa như tránh ôn dịch, lại nhìn nhìn này cả noãn các này không còn ai khác, người đi trà lạnh, chợt không còn hứng thú mà xách theo bầu rượu đứng dậy, một ngã một nghiêng đi xuống đài cao, "Không ai chơi với ta, ta tự mình chơi....."
Lời còn chưa dứt, dưới chân vướng lại, Khương Trĩ Y kinh hô một tiếng, mặt liền đổ sấp xuống mặt đất.
Bỗng nhiên một thân ảnh xuất hiện ngay trước mắt, điện quang hoả thạch kề sát vào nàng, một cánh tay hữu lực ôm lấy eo nàng, Khương Trĩ Y nhắm chặt hai mắt lại, ngã xuống.
Một giọng nam tử suýt xoa vang lên.
Khương Trĩ Y sợ tới mức trái tim trong lồng ngực đập bịch bịch, nhưng mãi vẫn không cảm thấy đau, khi ti hí mở mắt ra, liền ngạc nhiên nhìn nhìn bầu rượu trong tay chưa rơi một giọt, lại nhìn nhìn người dưới thân đang nhíu chặt mày, chậm rãi chớp chớp mắt: "Ủa, ngươi hình như —— giống một cái ca ca của ta!"
"Ta không phải ca ca ngươi." Nguyên Sách nhẫn nhịn hít sâu một hơi, "......!Ngươi là tổ tông ta.".

Chương 32: Chương 32

Nguyên Sách thở ra một hơi, nhắm mắt, khi lại mở mắt ra, liền thấy con ma men này căn bản không nghe được lời hắn nói, chỉ lo ghé vào trên người hắn, đôi mắt say lờ đờ, ướt át mông lung đang miêu tả mi hắn, mắt hắn, mũi hắn, môi hắn từng chút một.
Dường như xem không đủ, còn chưa tin tưởng mà ngơ ngác khẽ há cánh môi, ngơ ngẩn nâng ngón trỏ lên, điểm nhẹ vào giữa mày hắn, theo xương mũi hắn chậm rãi vạch xuống.
"Làm cái gì." Nguyên Sách nhíu mày nắm lấy ngón trỏ kia.
"Ta đang xem ngươi nha ——" Cái tay tự do kia của Khương Trĩ Y bỏ bầu rượu xuống, cong lại chống chỏ lên đầu vai hắn, nâng má mình lên, đầu hơi nghiêng nghiêng một bên, đầy mắt là nghi hoặc kinh ngạc, "Thật sự quá giống, ngươi là huynh đệ sinh đôi của A Sách ca ca ta sao?"
"Hai người các ngươi giống nhau đến vậy.....!Có phải vì vậy nên Bảo Gia a tỷ cố ý tìm ngươi tới, để chữa khỏi đau lòng cho ta?"
"Mấy tên vừa rồi —— còn chưa đủ chữa khỏi?" Nguyên Sách lạnh giọng, nghiêng mắt liếc nàng một cái.
"Bọn họ không giống bằng ngươi....." Khương Trĩ Y nghiêng đầu đánh giá người, nhìn một lát lại thở dài, "Đáng tiếc ngươi có giống hắn đi chăng nữa, chung quy cũng không phải là hắn....."
Lông mi Nguyên Sách chớp một cái, tay đang nắm ngón trỏ của nàng hơi hơi buông lỏng.
"Thôi được rồi, ngươi cũng không cần hao tổn tâm huyết đi lừa gạt ta," Khương Trĩ Y tiếc hận mà lắc lắc đầu, "Ta thích, đều không phải là túi da của A Sách ca ca, mà là linh hồn của hắn, trái tim của hắn.....!Thế gian này chỉ có một A Sách ca ca, cho dù các ngươi có giống nhau như đúc, ta cũng sẽ không thích thế thân của hắn....."
Nguyên Sách lạnh mặt: "Vậy còn không mau bò lên khỏi người cái thế thân như ta?"

"Ngươi hung dữ như vậy làm cái gì, làm như ai thèm ngươi lắm....."
Khương Trĩ Y hừ lạnh, nhấc cằm lên, quay đầu nhìn thoáng qua, không thoải mái động động, "Ngươi ôm chặt như vậy, ta làm thế nào ngồi dậy....."
Nguyên Sách nheo mắt, tay ôm phía sau eo người bỗng dưng buông lỏng.
Khương Trĩ Y hầm hừ một tiếng, chống bả vai hắn, dứt khoát lưu loát mà dẫm lên người bò lên.
"Aiii ——" Nguyên Sách nhắm mắt lại, nắm tay khẽ đè lên trên trán bình tĩnh một chút, chờ khi một mảnh tà áo khinh phiêu phiêu kia đảo qua khỏi trên mặt hắn, mới mở mắt ra.
Khương Trĩ Y vừa xoay người, liền lấy ngón áp út câu bầu rượu kia lên, không chút nào lưu luyến mà tránh ra, lảo đảo lắc lư dẫm lên bậc thang trở lại đài cao, thân mình ngã bào trên ghế, ngẩng đầu lên, nghiêng bầu rượu xuống.
Rượu mát lạnh rưới vào cổ họng, trong noãn các không mấy rộng lớn vang lên một tiếng thở ra cảm thấy mỹ mãn.

Đang uống đến tận hứng, Nguyên Sách đã đứng dậy đi lên, đoạt lấy bầu rượu của nàng một phen.
"Ngươi làm gì!" Khương Trĩ Y kinh ngạc duỗi tay tới giằng lấy.
Tay Nguyên Sách đưa ra sau lưng, cũng giấu luôn bầu rượu theo.
Duỗi tay lên giành lại vài lần cũng chưa được, Khương Trĩ Y gục mặt xuống, la lối khóc lóc duỗi duỗi chân: "Nhạc thì không cho nghe, biểu diễn cũng không cho xem, rượu cũng không cho người ta uống.....!Sao mệnh ta lại khổ như vậy chứ!"
Thấy hắn không hề có ý trả lại bầu rượu, Khương Trĩ Y vô cùng uỷ khuất ôm đầu gối úp mặt xuống, không nói nữa.
"Mau chóng ngủ đi ——" Nguyên Sách rũ mắt cúi người xuống, bỗng nhiên nghe thấy một tiếng nức nở quen thuộc.
Tay Nguyên Sách cứng đờ, thấy nàng ấy thật sự là một tiếng lại một tiếng nức nở, trầm mặc một lát, nhăn mi lại, tay cầm bầu rượu đưa qua: "Một ngụm cuối cùng."
"Không cần!" Khương Trĩ Y đẩy bầu rượu hắn đưa qua một phen, nghiêng đầu dựa vào đầu gối, nước mắt lóng lánh như trân châu rớt xuống, "Dù sao A Sách ca ca cũng không cần ta....."
Nguyên Sách: ".....!Chuyện này có quan hệ gì với hắn cần ngươi hay

không?"
"Không quan hệ, không có quan hệ gì cả," Khương Trĩ Y cọ cọ vào đầu gối chính mình, dường như tự mình an ủi mà nói, "Cũng không phải lần đầu tiên bị người vứt bỏ....."
Nguyên Sách khoanh chân ngồi xuống trước mặt nàng, bỏ bầu rượu qua một bên, nói: "Cho nên —— trước A Sách ca ca, còn có ca ca khác?"
"Ca ca? Ta không có ca ca, cha mẹ ta chỉ sinh một mình ta....."
"Còn rất biết đáp," Nguyên Sách hừ cười một tiếng, "Vậy còn có ai vứt bỏ ngươi?"
Khương Trĩ Y rũ mắt bĩu môi, giọng nói buồn bã nặng nề: "Chính là cha ta cùng nương ta nha....."
Ý cười trên mặt Nguyên Sách vừa thu lại.
"....! Sao chứ, ngươi vậy mà không biết cha ta là ai sao?" Khương Trĩ Y giương mắt nhìn về phía gương mặt kinh ngạc của hắn, nghiêng nghiêng đầu, "Cha ta chính là đại danh đỉnh đỉnh Ninh Quốc công!"

Nguyên Sách gật đầu: "Ta biết."
"Không, ngươi không biết....." Khương Trĩ Y chống đầu gối lắc lắc đầu, dường như tự hồi tưởng lại cái gì, "Khi ta còn nhỏ, cha ta rất thương ta, tên của ta chính là do cha ta đặt đó.....!Cha ta nói cái ngày ta sinh ra, ánh mắt đầu tiên cha ta nhìn thấy ta, ta đang được úm lại trong mớ khăn mềm mại, chỉ mặc cái tả lót nhỏ xíu, trên tả lót còn buộc lại cọng dây lưng, thắt cái nơ con bướm xinh xinh, tựa như một kiện xiêm y nho nhỏ, cho nên ta liền tên là Trĩ Y....."
"Sau đó thì sao?"
"Sau đó....." Đầu Khương Trĩ Y hơi choáng váng, nàng lắc lắc đầu, tiếp tục hồi tưởng nói, "Sau đó khi ta 6 tuổi, cha ta muốn đi theo Hoàng bá bá đi Hà Đông, ta không nỡ rời xa ông, hỏi ông phải đi bao lâu, ông nói ngày cuối cùng của năm ông liền trở lại, ông sẽ mang về thật nhiều món ngon ở bên ngoài cho ta, còn có đồ chơi nữa, bảo ta ở nhà ngoan ngoãn chờ ông....."
"Ta liền ở nhà từng ngày từng ngày đếm ngón tay chờ đợi, còn chưa đến ngày cuối năm, thì có một hôm nương ta đột nhiên nói cho ta, cha đã trở lại.....!Ta thật là cao hứng mà chạy ra, lại thấy được quan tài của cha ta....."
Tay Nguyên Sách đặt ở trên đầu gối nắm lại, nhìn thẳng đôi mắt bỗng

nhiên buồn bã của nàng.
"Nương ta nói, cha ta là một đại anh hùng, nhưng mà làm anh hùng, liền không thể làm cha ta....." Khương Trĩ Y ngẩng đầu, nghiêm túc nhìn hắn, "Ngươi nói xem, cha ta có phải là quá đáng lắm hay không, ngôi vị hoàng đế kia ai ngồi thì có cái gì quan trọng, vì sao ông lại muốn đi làm anh hùng của người ta, mà không muốn làm cha ta?"
Không đợi Nguyên Sách đáp, Khương Trĩ Y lại lần nữa ôm đầu gối cúi đầu, thấp giọng lẩm bẩm: "Ta thật chán ghét, quá chán ghét những người đánh nhau đoạt ngôi vị hoàng đế đó, nếu bọn họ không đánh nhau, thì không cần có cái anh hùng gì....."
Nguyên Sách rũ mí mắt xuống, nhìn lớp chai hơi mỏng trên đầu ngón tay mình.
"Ngày cha ta hạ táng ta vẫn luôn kêu khóc, nhưng nương ta lại một giọt nước mắt cũng không rớt, ta hỏi nương vì sao bà lại không thương tâm, bà nói bà cũng không biết nữa.....!Nhưng sau khi cha ta hạ táng xong, mỗi đêm ta đều sẽ nghe thấy nương ta thổi huân.

Bà nói tiếng huân có thể triệu hoán vong hồn cố nhân, mỗi đêm bà đều có thể nhìn thấy cha ta, nên ta cũng bắt chước học theo bà, nhưng ta có thổi như thế nào cũng đều không nhìn thấy....."
"Ta cứ tưởng do ta thổi không tốt, nên mỗi ngày đều chăm chỉ học, học học mãi cho đến ngày cuối năm.

Đêm giao thừa năm đó ở bên ngoài thật náo nhiệt, nhưng mà ta chỉ nhớ được cha ta vậy mà không có thủ tín, nhìn một bàn cơm tất niên lớn đó, một ngụm cũng ăn không vô.....!Thế nhưng nương ta lại ăn được một chén tràn đầy, ăn xong rồi, bà nói bà mệt mỏi, muốn đi nghỉ ngơi, bảo ta ngoan ngoãn tự mình ăn cơm....."

"Một mình ta ngồi ở bàn ăn, nhìn tỳ nữ đem thức ăn trên bàn hâm nóng một lần lại một lần, không biết tới giờ nào rồi, ta rốt cuộc có hơi đói bụng, liền gắp một con sủi cảo ăn, lúc này, ma ma trong nhà đột nhiên vội vã chạy tới nói cho ta, nương ta uống thuốc độc tự sát....."
Nguyên Sách bỗng nhiên giương mắt.
Người đối diện lại bình tĩnh giống như đang nói về một sự kiện xa xôi của một ai khác, trên mặt cũng không có ý thương tâm nào.

"Nhìn thấy nương ta an an tĩnh tĩnh nằm ở nơi đó, ta đột nhiên biết được vì sao hôm cha ta hạ táng bà ấy lại không thương tâm.

Lần này, hình như ta cũng không thương tâm, khi nương ta hạ táng, bọn họ đều nói ta thật quá đáng thương, nhưng một giọt nước mắt ta cũng không rớt....."
Khương Trĩ Y nói tới đây liền nhấc mắt lên, thấy Nguyên Sách nhíu mày, không cao hứng mà liếc liếc hắn: "Sao ngươi lại cũng nhìn ta giống như bọn họ vậy? Ta không có đáng thương, ta không có cha không có nương, nhưng ta làm quận chúa nha! Bọn họ càng nhìn ta như vậy, ta liền phải ăn tốt nhất, mặc tốt nhất, dùng tốt nhất, làm cho bọn họ đều kính sợ ta, dỗ dành ta.....!Ngươi xem, hiện tại bọn họ không ai cảm thấy ta đáng thương!"
"Bất quá.....!Nếu cha ta cùng nương ta có thể trở về, ta liền không cần cái quận chúa này....." Khương Trĩ Y xuất thần suy nghĩ một phen, còn gật gật đầu, nhưng thực mau lại thở dài, "Nhưng mà vì sao cha ta chọn Hoàng bá bá, không chọn ta, nương ta chọn cha ta, cũng không chọn ta? Vì sao ta luôn là người bị vứt bỏ kia....."
Nguyên Sách nâng tay lên ——
"Ta cho rằng A Sách ca ca sẽ chọn ta....."
Khương Trĩ Y nhẹ nhàng nấc rượu tiếng cách: "Hiện tại A Sách ca ca hình như cũng không cần ta....."
Bàn tay Nguyên Sách vừa rơi xuống đỉnh đầu nàng liền dừng lại, ngón tay chậm rãi cong lại từng ngón một, nắm thành quyền thu trở về.
Khương Trĩ Y nói nửa ngày, hình như nói đến mệt mỏi, thở ngắn than dài mà gối lên khuỷu tay mình, chậm rãi nhắm hai mắt lại.
Trong noãn các ấm áp yên tĩnh thực mau vang lên một tiếng lại một tiếng thở đều.
Nguyên Sách khoanh chân ngồi ở chỗ kia, lẳng lặng nhìn người ngủ yên trước mặt một lát, hắn liếc mắt một cái, cầm lấy bầu rượu trong tầm tay, ngửa đầu uống sạch rượu còn lại bên trong.
Hơi rượu cay nồng dính vào cổ họng, Nguyên Sách nhíu nhíu mày, nhìn về phía người trước mặt đang cuộn tròn thành một cụm nho nhỏ.
"Hắn không phải không cần ngươi."
"Không cần ngươi chỉ là một ——" tên hỗn trướng (Editor: tên khốn nạn) không có liên quan gì đến ngươi mà thôi.

*

Bảo Gia tắm gội rửa mặt xong, khi định tới noãn các xem một cái, vừa lúc nhìn thấy Nguyên Sách ôm ngang người đang ngủ say từ trên đài cao đi xuống.
Bước chân Nguyên Sách không tiếng động đi xuống bậc thang, hướng về phía Bảo Gia đưa một ánh mắt nghi vấn.
Thúy Mi lập tức duỗi tay làm cái thủ thế mời, ý bảo tẩm gian ở đầu kia, bảo hắn đi theo mình.
Nguyên Sách ôm người đi ra ngoài, đuổi kịp bước chân Thuý Mi.
Vừa ra khỏi noãn các, bỗng nhiên đón lấy một trận gió lùa từ trước mặt đánh tới.
Thúy Mi cả kinh, đang định làm gì đó, vừa quay đầu lại, thấy Nguyên Sách đã nghiêng người một cái, đem người trong lòng ngực giấu hẳn vào trong áo khoác của chính mình.
Bảo Gia ở phía sau cười cười, đi lên theo.
Một đường xuyên qua hành lang, vào tẩm gian, Nguyên Sách cúi người đặt người trong lòng lên giường, xoay người nhìn về phía Bảo Gia, nhỏ giọng nói: "Chuyện rửa mặt chải đầu thần làm không tiện, vẫn là làm phiền tỳ nữ của công chúa giúp một tay."
Bảo Gia đưa mắt ra hiệu cho Thuý Mi, ý bảo nàng ta cởi áo ngoài cho Khương Trĩ Y.
Nguyên Sách xoay đầu qua một bên, quay người đi.
Trên giường, Khương Trĩ Y bị người động đến lại bỗng nhiên tỉnh dậy, mơ hồ mở mắt ra, nghiêng đầu nhìn phía bìa giường, nhìn Bảo Gia chớp chớp mắt: "A tỷ?"
Bảo Gia cười cười ngồi xuống mép giường, rũ mắt nhìn nàng: "Sao lúc A Sách của ngươi ca ca ôm ngươi thì ngươi ngủ đến an an ổn ổn, Thuý Mi mới đến gần hầu hạ ngươi liền tỉnh?"
".....!A Sách ca ca tới sao?" Khương Trĩ Y mê mang mà nhìn khắp nơi.
Thân ảnh Nguyên Sách vừa vặn bị một chủ một tớ trước mặt che khuất.
Cũng không có ý xoay người lại đây.
"Ngươi gạt ta, hắn đâu có tới....." Khương Trĩ Y bĩu môi hít hít mũi, "Mấy ngày rồi hắn không để ý tới ta, hắn đã vứt bỏ ta....."
"Nói cái gì ngốc vậy?" Bảo Gia khẽ cười một tiếng, quay đầu nhìn về phía bóng dáng trầm mặc cứng đờ đằng kia, "Đêm nay a tỷ giúp ngươi xem rồi,

hắn nha — — vứt không được ngươi đâu.".

Chương 33: Chương 33

Mặt trời lên cao, ánh sáng chiếu rọi qua màn cửa sổ mỏng, đánh thức người đang ngủ say sau một đêm không mộng mị.
Khương Trĩ Y không quá thoải mái mà nhíu lại mày mở mắt ra, xoay đầu qua một bên, thấy Thuý Mi nhanh chân bước lên đón: "Quận chúa tỉnh rồi, có chỗ nào không khoẻ không?"
"Có hơi đau đầu....." Khương Trĩ Y hữu khí vô lực mà ấn ấn thái dương.
"Chắc là do hôm qua say rượu, nô tỳ hầu hạ ngài rửa mặt xong uống chút canh dưỡng thần?"
Khương Trĩ Y được đỡ ngồi dậy, sau khi Thuý Mi hầu hạ rửa mặt, uống qua một bát canh nóng hầm hập mới hơi chút thoải mái, hỏi: "Bảo Gia a tỷ đâu?"
"Công chúa ra phủ rồi, nói ngài chỉ thói quen được nô tỳ hầu hạ, liền bảo nô tỳ lưu lại nơi này."
Năm đó khi Hoàng bá bá vẫn còn là Đoan Vương, nàng thường đi theo cha đi Đoan Vương phủ làm khách, cha cùng Hoàng bá bá ở thư phòng nghị sự, nàng liền cùng các ca ca tỷ tỷ trong vương phủ chơi.
Sau này nàng thành quận chúa, những cái ca ca tỷ tỷ đó cũng thành hoàng tử công chúa, nhiều năm như vậy trôi qua, mọi người đã có người thành gia lập thất, cũng có người thay đổi không ít, tất cả đều xa cách lẫn nhau, chỉ có Bảo Gia a tỷ năm nay 22 còn chưa xuất giá, vẫn còn thân thuộc với nàng giống khi còn nhỏ.

Thúy Mi thân là nô tỳ hầu hạ lâu năm bên cạnh Bảo Gia a tỷ, tất nhiên hiểu biết thói quen tính nết của nàng.
Khương Trĩ Y cũng nghĩ Thuý Mi là người thân cận, lại hỏi: "Ta có hơi nhớ không rõ, nhưng đêm qua hình trong phủ có ai đó tới nhỉ —— khách nhân nào?"
Thúy Mi cười rộ lên: "Công chúa nói, nếu ngài đã quên thì xem như quên

đi, cũng không xảy ra cái gì quan trọng, nhưng công chúa có để lại cho ngài ba cái cẩm nang dịu kế, nói là có thể giải được tâm sự của ngài."
Khương Trĩ Y chớp chớp mắt, nhận ba cái túi gấm thần thần bí bí, chiếu theo lời Thuý Mi nói, rút ra một cái có buộc chỉ đỏ đầu tiên.
Một tờ giấy rớt ra tới, là chữ viết của Bảo Gia a tỷ ——
"Âm thầm tư thông, tất không chỗ phát triển, nếu muốn tình lang thành tân lang, phải hoá ám thành minh, chiếu cáo thiên hạ chính là thượng kế."
Khương Trĩ Y nhìn Thuý Mi đang cười tủm tỉm, ho nhẹ một tiếng, cất tờ giấy về, lại rút ra túi gấm thứ hai buộc bằng chỉ xanh đậm ——
"A tỷ vì muội muội ra diệu kế này, hy vọng ngươi có qua có lại, giúp a tỷ một chuyện.

A tỷ cảm thấy có hứng thú với vị Bùi công tử kia trong miệng ngươi, thỉnh ngươi thay ta hỏi thăm, xem Bùi gia công tử này đã có hôn phối chưa, nếu chưa có, thì hắn thích cái dạng nữ tử gì? Nhớ lấy, cần muội muội chính miệng hỏi hắn, không thể mượn tay ai đi hỏi, a tỷ không yên lòng."
"Tổng cộng cũng chỉ có ba cái diệu kế, vậy mà hết một cái đã là muốn ta giúp đỡ?" Khương Trĩ Y sửng sốt, hôm qua bất quá nàng chỉ nói chuyện cùng Bùi tử Tống hợp tấu, a tỷ nghe nói người ta cầm nghệ không tồi, liền động ý niệm.....!loại gì vậy?
"Người ta dù sao cũng là nhi tử của tướng quốc, không thể làm như ca nhi cho a tỷ, a tỷ thật là....."
"Chắc là công chúa nhân tiện muốn hỏi thế thôi, quận chúa cùng Bùi công tử nói chuyện được, chỉ là giúp đỡ hỏi hai câu, khi hỏi cũng không cần đề đến danh hào công chúa, khỏi phải dọa người, còn Bùi công tử có tâm tư hay không, liền tùy duyên đi."
"Vậy được rồi." Khương Trĩ Y liền muốn đi rút ra túi gấm thứ ba có buộc chỉ hồng, liền bị Thuý Mi giơ tay ngăn lại.
"Công chúa nói, chờ sau khi chuyện hai túi gấm kia xong xuôi, ngài hẵng mở ra túi thứ ba này, nếu không chỉ sợ chuyện tốt không thành."
Sáng sớm hôm sau, Khương Trĩ Y ngồi ở trước bàn trang điểm, nhìn hai tờ giấy của Bảo Gia đưa cho, liền rơi vào một ngày trầm tư mới.
Hôm qua sau khi nàng thức dậy, rời khỏi phủ công chúa xong cũng không có đi nơi khác, về phủ nghỉ ngơi cả một ngày, một mặt suy nghĩ nên làm thế nào đi làm chuyện trong hai cái túi gấm này.
Rốt cuộc Bảo Gia a tỷ nói, chỉ có xong việc mới có thể xem túi gấm thứ ba.

Chuyện nàng cùng A Sách ca ca thật ra có thể chờ, dù sao cũng chờ bao nhiêu ngày rồi, thêm mấy hôm cũng không nhiều ——
Không được, đã nhịn một ngày rồi, hiện tại nàng cấp thiết muốn biết, túi gấm thứ ba này rốt cuộc viết cái gì!
.....! Muốn chiếu cáo thiên hạ quan hệ của nàng cùng A Sách ca ca, thì cũng phải có cơ hội có "thiên hạ" ở đó, còn muốn vừa vặn giúp a tỷ hỏi thăm hôn phối của Bùi Tử Tống, nghĩ tới nghĩ lui, biện pháp một công đôi việc đó là đi một chuyến đến thư viện.
Khương Trĩ Y định chủ ý, sờ sờ bộ diêu trên đỉnh đầu, nhìn người phía sau phân phó: "Gỡ ra đi, đổi thành búi tóc nam tử, hôm nay đi thư viện."
Cốc Vũ: "Hả? Nhưng nô tỳ nghe nói hôm nay thư viện không có nhập học ở học đường, chúng công tử đều đi ngoại ô săn thú.

Nếu ngài đi qua đó, chịu xóc nảy chịu lạnh không nói, ở ngoài nơi hoang dã đều là bùn đất dơ, mà việc săn thú cũng máu me nhiều lắm."
Khương Trĩ Y nhíu mày che che mũi, giống như đã ngửi được những mùi tanh đó: "Sao thư viện còn có khoá săn thú vậy?"
"Nghe nói mùa đông năm nay săn thú là quân lễ , cũng thuộc mộtlễ trong lục nghệ."
"Săn thú phải hai ngày một đêm, nhanh nhất cũng đến ngày sau nữa, nếu giữa chừng có công tử nào yếu đuối, mệt mỏi muốn nghỉ ngơi một chút, thì thật không dám nói chắc là đến khi nào."
Vậy sao nàng có thể chờ được, còn chờ đợi nữa, thì túi gấm thứ ba kia phải bị ánh mắt của nàng xé rách ấy chứ.....
Khương Trĩ Y nhắm mắt, hạ quyết tâm: "Thôi được rồi, không vào hang cọp, làm sao bắt được cọp con, săn thú thì săn thú, còn có chuyện bổn quận chúa không làm được sao?"
Khương Trĩ Y được Cốc Vũ đỡ đi xuống xe ngựa, giơ tay chắn chắn ánh sáng ban trưa chói mắt, nhìn ra xa về hướng doanh trại trước mặt.
Có mấy công tử thế gia đó ở đây, doanh trại này cũng không tính đơn sơ, dựng lên ở nơi giữa non xanh nước biếc vờn quanh, rào chắn cao vô cùng kiên cố, đường đi lại bên trong cũng toàn trải thảm nỉ, trên đầu là nóc doanh trướng hình lục giác bằng rèm bố chắc chắn, trang trí tráng lệ, đỉnh trướng còn có cờ đỏ phấp phới, giữa mỗi doanh trướng đều cách nhau một đoạn để đảm bảo tư mật.

Hôm nay ông trời thương, được một ngày nắng chiếu chói chang cũng không quá lạnh, coi như thiên thời.
Khương Trĩ Y nâng ủng đi vào hướng bên trong.

Quan viên Lễ Bộ tham gia giám sát thi đấu săn thú lần này lập tức treo gương mặt tươi cười ra nghênh đón, nói nàng bất thình lình lại đây, không kịp dựng doanh trướng dành riêng cho nàng ngay lập tức, bất quá cũng có dựng sẵn mấy đỉnh để chuẩn bị cho tình huống ngoài ý muốn, nên nhờ nàng tạm chấp nhận dùng.
Khương Trĩ Y không định ở chỗ này qua đêm, cũng chỉ ngồi ngồi một chút mà thôi, liền không bắt bẻ, vừa rải bước vào bên trong khu vực doanh trướng vừa đưa mắt nhìn nhìn, vẫn chưa thấy được thân ảnh mấy cậu ấm trong thư viện.
Quan viên tha thiết nói: "Mới vừa rồi vừa kết thúc nghi thức tế lễ, lúc này tạm thời không có việc gì, có mấy công tử đi ra ngoài cho quen thuộc địa hình trước, cũng có mấy người ở bên trong màn nghỉ tạm."
Khương Trĩ Y gật gật đầu, nhìn về mấy doanh trướng đang khép chặt màn kia: "Mấy doanh trướng này phân phối dựa trên cái gì?"
"Sợ mấy công tử chọn phong thuỷ lại gây hấn với nhau, nên trước tiên đã rút thăm quyết định."
"Vậy doanh trướng của Bùi tử Tống Bùi công tử ở đâu?"
"Ngài đi theo ta."
Khương Trĩ Y đi theo quan viên này, một đường đi tới trước cửa doanh trướng trên đầu có treo một miếng gỗ khắc chữ "Bùi".
Nàng nghĩ kỹ rồi, chuyện trong túi gấm thứ hai có vẻ dễ làm hơn túi gấm thứ nhất, vậy lên tiếng hỏi giúp chuyện của Bảo Gia a tỷ trước đã, Bùi tử Tống kia không phải là người ham thích với chuyện luyện võ, nói vậy sẽ không tích cực đi ra ngoài cho quen thuộc địa hình, nhưng còn A Sách ca ca thì thời điểm này rất có khả năng không ở trong doanh.
Hơn nữa, nhất thời nàng cũng có chút không biết phải đối mặt với hắn như thế nào.....
Mấy ngày nay, ngay từ đầu là nàng giận hắn, nhưng đêm hôm trước nàng mơ hồ nhớ rõ hắn đã tới, hình như khi nàng té ngã hắn còn đưa người làm "đệm thịt" cho nàng, bây giờ nếu nói tha thứ đi, thì nàng vẫn còn tức giận, nếu nói tức giận đi, lại cứ cảm thấy hình như đêm hôm trước hắn đã chăm sóc nàng thật lâu.....

Khương Trĩ Y vừa mới phân thần một lát, quan viên kia đã thay nàng gọi Bùi Tử Tống.
"Mấy ngày không gặp, Khương tiểu công tử có an khang?" Bùi Tử Tống hướng nàng hành lễ mà làm vái chào, cũng không hỏi nàng vì sao nhiều ngày nay không đi thư viện.
"An, an," Khương Trĩ Y tùy ý xua xua tay, bảo quan viên kia lui xuống, lại dáo dát nhìn bốn phía một chút, thấy gần đây không có ai, liền đi thẳng vào vấn đề, nói, "Ta tới đây là muốn hỏi ngươi chuyện này."
"Khương tiểu công tử, xin cứ nói."
"Là như thế này," Khương Trĩ Y vừa mở miệng, nhớ tới Thuý Mi dặn nàng tạm thời đừng đề ra danh hào của Bảo Gia a tỷ, "Ta có một vị tỷ muội khuê mật, nàng ấy nhờ ta hỏi thăm ngươi một chút ——"
"Là chuyện gì?"
Nhìn ánh mắt trong suốt sạch sẽ của người đối diện, Khương Trĩ Y nhất thời có chút hơi xấu hổ, tằng hắng giọng, nói: "Chính là, à là.....!Không biết Bùi công tử đã có hôn phối chưa?"
Ở một doanh trướng cách đó không xa, Nguyên Sách xách theo cung xốc màn trướng môn lên bước ra, liền nghe thấy một giọng nữ cố tình hạ nhỏ giọng nói lời này.
Cái ngữ khí e lệ ngượng ngùng, cái cách dùng từ này hắn đã quá quen thuộc, cơ hồ không cần nghe xong một câu hoàn chỉnh, liền đã nhận ra là ai.

Nguyên Sách một chân đứng yên, đầu thoáng ngả về một bên vai, nhìn về phía trước ——
Chỉ thấy ánh mắt nam chính của cuộc đối thoại đang chợt lóe, bên tai ửng đỏ mà lắc lắc đầu, hơi có chút lắp bắp nói: "Không, chưa từng."
Ngay sau đó, thiếu nữ đưa lưng về phía hắn bên này à lên một tiếng thật dài, lại hỏi: "Vậy ngươi thích nữ tử như thế nào?"
Nam chính lại là lỗ tai càng đỏ: "Ta còn chưa cập quan, chưa từng suy xét việc hôn phối."
Thiếu nữ bất mãn mà hứ một tiếng, từng bước ép sát truy vấn: "Vậy hiện tại ngươi suy xét một chút?"
"Ta ——" nam chính bị hỏi đến vô pháp chối từ, nghẹn nửa ngày nghẹn ra một câu, "Ta có lẽ thích nữ tử an tĩnh chút....."
"Như vậy sao....." Thiếu nữ phát ra một tiếng thở dài thất vọng.

"?"Nguyên Sách xách theo cung, ôm cánh tay đi tới.
Cốc Vũ đứng đầu kia trông chừng, đang ngó nghiêng ngắm ngắm, lại ngắm đến chỗ Nguyên Sách nơi này, đột nhiên hoảng sợ mà kéo kéo góc áo Khương Trĩ Y.
Khương Trĩ Y theo ánh mắt nàng ta nhìn lại, liền đối diện với ánh mắt giết người không cần đao của Nguyên Sách.
"......?"
Chỉ một cái chớp mắt, Nguyên Sách đã lạnh mặt xoay người một cái, nhanh chân bước về hướng bên ngoài doanh trại.
Sau một chốc sửng sốt qua đi, Khương Trĩ Y nhìn về phía Bùi Tử Tống phía sau, mới chậm rãi nhận ra vấn đề.
"......! Thẩm Nguyên Sách!" Khương Trĩ Y cất bước đuổi theo, đi được hai bước, nhớ tới Bùi tử Tống còn đang đứng tại chỗ, vội vàng quay đầu lại giải thích, "Thật sự là tỷ muội khuê mật của ta nhờ ta hỏi, không phải ta hỏi đâu, ngươi ngàn vạn lần đừng hiểu lầm!"
Bùi Tử Tống chần chờ mà chớp chớp mắt, gật gật đầu, nhìn theo hướng Khương Trĩ Y vội vàng chạy theo Nguyên Sách rời đi.
Một nơi khác, trướng môn đang được mở ra đã lâu cũng dần dần khép lại
——
Trong doanh trướng, Chung Bá Dũng nhìn bằng hữu phía sau, nói: "Thẩm Nguyên Sách đi ra ngoài xem địa hình, chúng ta cũng đi chứ?"
Trác Khoan không nhanh không chậm ngồi uống một ngụm trà: "Xem hay không xem địa hình đều giống nhau, hắn có công phu cưỡi ngựa bắn cung kia, nếu ngươi muốn thắng hắn ở bãi săn thú này, căn bản là vô căn cứ."
Chung Bá Dũng oán hận vung tay, ngồi xuống bên cạnh bàn dài: "Cha ta lại không cho ta chủ động kiếm chuyện, kỳ săn thú này là cơ hội duy nhất mà ta có thể ganh đua cao thấp với hắn trong mấy ngày gần đây."
"Hắn đánh gãy chân đệ đệ ngươi là hành hung trong đêm tối, ngươi cần gì nhất định phải so tài với hắn ở chỗ quang minh chính đại này?"
"Ngươi lại có sáng kiến gì hay?" Ánh mắt Chung Bá Dũng sáng lên.
Tổ tiên của Trác gia lập được chiến công phong hầu, tước vị truyền tới đời cha của Trác Khoan là quan văn, vậy đầu óc nhi tử của quan văn ắt hẳn thông minh hơn vũ phu như hắn nhiều.
Lần trước khi đánh mã cầu, cũng là Trác Khoan ra chủ ý cho hắn, nói có thể nhét nội ứng vào trong đội ngũ của Thẩm Nguyên Sách.
Trác Khoan: "Lần trước khi đấu mã cầu ta còn chưa xác định, mới vừa rồi

đã rõ ràng như vậy, ngươi còn chưa nhìn ra?"
"Nhìn ra cái gì?" Chung Bá Dũng chỉ lo nhìn chằm chằm cánh cung lớn kia của Thẩm Nguyên Sách.
"Quận chúa cùng Thẩm Nguyên Sách chỉ sợ không phải là đối thủ một mất một còn của nhau, mà là ——" Trác Khoan bước đến gần, che miệng nói khẽ vào tai Chung Bá Dũng một câu.
Chung Bá Dũng cả kinh: "Ý của ngươi là?"
"Nói không chừng là do đệ đệ ngươi biết được quá nhiều, mới bị bọn họ ——"
Nhớ lại bộ dáng lúc ấy đệ đệ mãi ấp úng không chịu nói nguyên nhân, Chung Bá Dũng tức giận đến đỏ mặt, chậm rãi siết chặt nắm tay.
"Buồn cười, thù này không báo, ta còn làm huynh của ai nữa.....! Ngươi nói nhanh lên, có biện pháp gì có thể trừng trị bọn họ?"
Trác Khoan từ tốn lắc lắc chung trà: "Nếu đệ đệ ngươi phải ngậm bồ hòn làm ngọt, ngươi liền cho bọn hắn cũng ăn thử bồ hòn xem sao, ngươi không động được Thẩm Nguyên Sách, chẳng lẽ còn không động được một tiểu nha đầu?"

*
Ở một trong sâu trong doanh trại, Khương Trĩ Y ngồi trong trướng đơn dành cho một người, sau khi cẩn thận trải qua dòng hồi tưởng thật dài, đôi tay lại bang một tiếng vỗ vào nhau: ".....! Hiểu rồi, giờ thì ta hoàn toàn hiểu rõ rồi!"
"Ngài hiểu rõ cái gì?" Cốc Vũ ngồi bên rót cho nàng chén trà nóng.
Khương Trĩ Y nhận trà, chậm rãi phẩm vị một phen.
Mới vừa rồi khi nàng cùng Bùi Tử Tống nói chuyện, nhất định là làm cho A Sách ca ca hiểu lầm, đáng tiếc hắn thực sự đi quá nhanh, nàng không thể đuổi theo kịp để giải thích, liền đành phải tìm cái doanh trướng để đặt chân.
Ngồi xuống nghỉ ngơi một lát, lại hồi tưởng một chốc, liền cảm thấy ánh mắt lạnh nhạt mới vừa rồi của A Sách ca ca hình như đã gặp qua ở đâu rồi.
Lại nhớ lại lần trước khi xem đấu mã cầu, lúc hắn đột nhiên bỏ gánh, nàng tựa hồ cũng đang cùng Bùi Tử Tống nói chuyện.

Kể từ lúc đó, hắn liền bắt đầu không phản ứng nàng.....
Vậy xâu chuỗi lên, không phải hoàn toàn khớp rồi sao?
"Không thể tưởng tượng được....." Khương Trĩ Y tấm tắc lắc đầu, "A

Sách ca ca vậy mà lại để ý ta đến như thế, ngay cả ta cùng nam tử khác nhiều lời hai câu đều chịu không nổi....."
"Nhưng mà nha —— ta có cái gì không cao hứng đều trực tiếp tìm hắn nói chuyện, vì sao hắn không nói với ta? Chỉ cần hắn nói với ta, đừng nói một cái Bùi Tử Tống, cho dù là mười cái Bùi Tống Tử, Tống Tử Bùi, Tống Bùi Tử vây quanh ta, ta cũng sẽ không đưa mắt nhìn bọn họ một cái nha!"
"Ai, xem việc này lộn xộn thế nào rồi đây này!"
Khương Trĩ Y yên lặng lẩm ba lẩm bẩm, màn khói mù mấy ngày nay liền trở thành hư không, qua một lát, đột nhiên hứng thú bừng bừng bỏ chung trà xuống: "Cốc Vũ, tìm một con ngựa tốt tới đây hảo, chúng ta cũng đi ra ngoài cho quen thuộc địa hình đi!"
"Hả? Nhưng ngài biết cưỡi ngựa sao?"
Vừa dứt lời, một cơn kình phong từ trước mặt đánh úp lại, "xoạt" một tiếng vang lên, một mũi tên mỏng nhẹ xuyên qua màn trướng bỏ lại một cái lỗ, bắn ngang qua hai người đang nói chuyện rồi cắm lên cây cột phía sau.
Một chủ một tớ liền hoảng sợ, đồng thời kinh hãi quay đầu lại, thấy trên đầu mũi tên còn đính một tờ giấy.
Cốc Vũ: "Hả? Chẳng lẽ là Thẩm Thiếu tướng quân....."
"Mau gỡ xuống xem!"
Cốc Vũ nhón chân nhẹ nhàng nhổ mũi tên xuống, gỡ tờ giấy ra cho Khương Trĩ Y xem, trên này có vẽ một sơ đồ địa hình đơn giản, đường đi vòng ra một mảnh rừng cây nhỏ ở gần phía đông cổng doanh trại, bên dưới chỉ viết hai chữ nhỏ ——
Chờ nàng.
*
Một khắc sau, Khương Trĩ Y vòng qua phía đông cổng doanh trại, vội vàng vừa đi vừa cúi đầu đánh giá tờ giấy trong tay.
Là chữ viết của A Sách ca ca, cũng là bản đồ địa hình mà A Sách ca ca hẳn là quen vẽ.

Đây rốt cuộc là hiểu ra không nên giấu tâm sự trong lòng một mình, muốn tìm nàng hỏi cho ra lẽ chăng.....
Một đường đi ra thật xa, nhìn thần sắc Khương Trĩ Y hân hoan nhảy nhót, Cốc Vũ nhịn không được nhỏ giọng lẩm bẩm: "Thẩm Thiếu tướng quân cũng thật là, vừa không cao hứng thì mặc kệ ngài có mệt hay không, hẹn ở cái chỗ xa đến như vậy, còn là nơi xe ngựa qua không được nữa!"

Một đoạn đường này đối với người tập võ mà nói thì quá nhẹ nhàng, nhưng đối với Khương Trĩ Y, ngày thường tuyệt đối đi không được. Nhưng mà giờ phút này tâm tình Khương Trĩ Y rất tốt, cũng không trách cứ này đó, hết sức chuyên chú theo đường chỉ dẫn trên bản vẽ đi tới.
Mắt thấy rốt cuộc tới lối rẽ vào trong rừng, Khương Trĩ Y đứng ở đầu đường ngó nghiêng nhìn vào trong rừng, thấy ước chừng cách đó mười trượng một góc áo màu đen lấp ló sau một thân cây, trong lòng liền an tâm, đưa mắt ra hiệu cho Cốc Vũ.
Cốc Vũ gật gật đầu, đứng gác ở đầu đường, để cho hai người bọn họ có không gian riêng như thường lệ.
Khương Trĩ Y cất tờ giấy đi đến phía trước, nhìn bóng dáng đang đứng ôm cánh tay, lặng lẽ thả nhẹ bước chân.
Nhưng mới vừa rón rén đi được nặng vài bước, liền vô tình giẫm lên một cái lá khô nhỏ xíu trên đường mòn ẩm ướt, trong lòng liền yên lặng đánh mất ý niệm cho người ta cái kinh hỉ —— lấy nhĩ lực của A Sách ca ca, chỉ sợ ngay lúc nàng bước vào rừng hắn đã nghe được.
Khương Trĩ Y tự cảm thấy không thú vị mà sờ sờ mũi, lại lê bước chân đi như bình thường tiến về phía trước, đi được vài bước, nhìn thân ảnh kia vẫn nói vẫn không nhúc nhích, bỗng nhiên cảm giác có chỗ nào đó không đúng.
Nàng đã đi gần đến như vậy, sao hắn lại không có chút phản ứng nào.....
Khương Trĩ Y do dự thả chậm bước chân, vừa cảm thấy không thích hợp, thì trong nháy mắt, trong đầu xẹt qua càng nhiều chỗ kỳ lạ.
Nếu như A Sách ca ca đang tức giận, làm sao có thể nói ra lời ngon tiếng ngọt như "chờ nàng" mà bình thường hắn cũng không thèm nói? Còn nếu là không có tức giận, hắn biết rõ hai cái chân này của nàng không phải dùng để đi đường, sao nỡ lòng để nàng đi xa đến như vậy.....
Khương Trĩ Y ngừng hẳn một chân, đứng lại, nhìn cái thân ảnh đến giờ vẫn chưa mở miệng chưa nhúc nhích, lông mi run lên, trên lưng cũng nổi lên một cơn ớn lạnh, lập tức xoay người muốn quay trở về.

Thế nhưng cái thảm cỏ dưới chân kia lại đột nhiên như bị cái lực đạo quỷ dị gì đó giật một cái, Khương Trĩ Y xoay người được một nửa liền hụt chân lảo đảo, đạp vào một khoảng trống không!
"A ——!" Nháy mắt tiếp theo, cả người rơi thẳng xuống bên dưới.
Mắt cá chân truyền đến một cơn đau nhức, Khương Trĩ Y té ngã vào vũng

bùn, ngay cả tiếng kêu đau cũng không có sức kêu, trước mắt bỗng nhiên chỉ là một màn đen tối mịt, người liền ngã về một bên, cứ như vậy mà hôn mê bất tỉnh.

*

Giống như sau khi hụt chân rơi xuống, thì không chỉ là rơi xuống hố mà là rơi xuống một cơn ác mộng, trong bóng tối, Khương Trĩ Y cảm giác linh hồn của chính mình phảng phất như bay lên ở giữa không trung, trước sau vẫn lờ đờ không chấm đất, mãi vẫn không quay về trong thân xác nàng.

Cả người đau nhức vô cùng, đặc biệt mắt cá chân giống như bị vặn gãy, nàng muốn khóc, nhưng thân thể cứ phiêu phiêu, ngay cả nước mắt cũng không rơi được xuống dưới.

Cứ như vậy, lại tiếp tục rơi xuống, lại tiếp tục bay lên, không biết bao lâu qua đi, bốn phía bỗng nhiên vọt tới một tràng âm thanh như sóng triều hết sức ồn ào.

Ngay sau đó, thân thể lại rơi vào một vòng tay mạnh mẽ hữu lực.

Có người đang kêu tên nàng bên tai nàng.

Khương Trĩ Y giãy giụa, mê mang mở mắt ra, thấy một một thân ảnh mơ hồ cứ quơ quơ trước mắt, dần dần, màn sương mù nơi đáy mắt lui tán, trong tầm mắt xuất hiện một đôi mắt quen thuộc.

Giống bắt được cọng rơm cứu mạng, Khương Trĩ Y nắm chặt phiến áo trước mắt kia phiến, nước mắt lập tức rơi như mưa: "Sao bây giờ chàng mới đến a....."

Tứ phía liền liên tiếp vang lên tiếng hít một ngụm khí lạnh.

Nguyên Sách chống một đầu gối lên, đặt ngang người vào trên đùi, hơi nhẹ nhàng thở ra mà hỏi: "Ngã trúng chỗ nào rồi?"

Khương Trĩ Y vừa khóc vừa khụt khịt: "Chân, chân đau quá....."

"Có đập đầu không?"

"Hông, hình như hông có....."

Trái tim Nguyên Sách mới được thả lỏng, hắn thẳng lưng, ôm ngang người trong lòng ngực lên.

Tứ phía liền có vô số ánh mắt dại ra theo sát hai người.

Khương Trĩ Y lúc này mới phát hiện không đúng, đôi mắt mông lung đẫm lệ xoay về phía sau, phát hiện nàng còn đang ở bên rìa hố bắt thú trong rừng cây nhỏ, chung quanh là một vòng lớn các công tử thế gia đang vây lấy.

Mặt bỗng nổi lên một trận đỏ bừng, hơi thở của Khương Trĩ Y như dừng

lại, bỗng chốc vùi mặt vào trong lòng ngực Nguyên Sách.
Tứ phía lại là vô số tiếng hít khí vang lên.
Nguyên Sách ôm người bước về hướng ngoài rừng, ném cái đám công tử thế gia đang ngây ra như phỗng lại phía sau.
"A Sách ca ca, có phải chúng ta.....!bị phát hiện rồi hay không....."
Khương Trĩ Y lặng lẽ nâng mí mắt lên, xoay đầu nhìn lại.
Bước chân Nguyên Sách vẫn không ngừng lại, cúi đầu nhìn cái tượng đất nhỏ trong lòng ngực mình: "Còn tâm tư đi quản mấy chuyện đó?"
Khương Trĩ Y mới nhớ tới mắt cá chân còn đang đau, liền nắm chặt vạt áo hắn, run rẩy hít sâu một hơi: "A Sách ca ca, hay là, hay là chàng làm giống như lần trước ở quân doanh đi, có được không? Đánh ngất ta đi.....!Chân ta thật sự đau quá....."
Nguyên Sách nhíu mày: "Hiện tại ta làm sao còn tay?"
"Vậy, vậy chàng cứ đặt đại ta ở ven đường cũng được, dù sao quần áo ta cũng dơ hết rồi, không sao đâu.

Hiện tại, quan trọng nhất là chàng làm ta ngất xỉu đi, không đau nữa....."
Nguyên Sách không nói gì, tiếp tục bước nhanh về hướng doanh trại.
"Nhanh lên mà!" Khương Trĩ Y rớt nước mắt thúc giục.
Nguyên Sách: "Không được."
"Sao lại không được? Lần trước không phải chàng vừa nhấc tay lên, liền vèo một phát đánh ta hôn mê liền sao....."
"Lần trước là lần trước."
".....!Vậy hiện tại có cái gì khác nhau sao!"
Nguyên Sách nhắm mắt, dừng chân lại: "Hiện tại không nỡ, được rồi chưa?".

Chương 34: Chương 34

Giọng nói vừa vang lên, nước mắt đọng trên hàng mi dài của người trong lòng ngực chợt như ngưng lại, dưới sự sửng sốt, gương mặt vốn dĩ tái nhợt liền hiện lên màu đỏ nhàn nhạt, bốn mắt nhìn nhau, rồi dường như bị ánh mắt hắn làm bỏng, nàng khẽ chớp mắt nhanh chóng nghiêng đầu đi, lại chôn mặt vào lồng ngực hắn.
Chỗ vải dệt trên vai bị cọ xát hơi ngưa ngứa, cái đầu nhỏ dựa vào đầu vai hắn khẽ run lên, một tiếng khí âm ngắn ngủi vang lên —— "Hì".
Nguyên Sách đứng ở tại chỗ, nhìn cái đầu dính đầy bùn hôi kia, không thể tưởng tượng mà chớp mắt hai cái.
Đầu vai lại truyền đến một cơn chấn động nhỏ —— "Hì hì hì".
Nếu như đổi thành người khác, đã bị hắn cho một đòn vật vai đo ván rồi.
Nguyên Sách nhẫn nhịn xoay đầu qua nhìn nàng: "Không đau nữa à? Vậy tự mình đi trở về đi?"
"Đau quá, đau quá....." Khương Trĩ Y lập tức giấu đi vui mừng, giương mắt ngắm ngắm hắn, mày nhíu thành chữ xuyên 川 thống khổ, "Đau quá à!"
Mặt Nguyên Sách trầm xuống, ôm người tiếp tục đi về hướng phía trước.
Cốc Vũ từ đằng xa vừa thở hổn hển vừa chạy lại, ngay cả lễ tiết cũng quên mất, vội vàng hỏi: "Quận chúa thế nào?!"
Mới vừa rồi sau khi quận chúa đi vào trong rừng, đột nhiên có bàn tay từ sau lưng nàng ta vòng lên, lấy khăn ướt bịt kín miệng mũi nàng ta, nàng ta ngay cả giãy giụa cũng không kịp, lập tức liền mềm mại ngã xuống đất, mất đi thần chí.
Khi tỉnh lại, phát hiện mình đang đưa lưng dựa thân cây ngồi dưới đất, khắp nơi không có một bóng người.

Nàng ta hoảng hoảng loạn loạn mà chạy khắp nơi vừa gọi vừa tìm kiếm, rốt cục tìm được quận chúa bên dưới hố bắt thú, vội vàng chạy qua gần đó

cận cầu cứu, cũng may kịp thời gặp Thẩm Thiếu tướng quân.
Lúc ấy nàng ta cũng không kịp nghĩ nhiều, ngay trước mặt một nhóm công tử, nàng ta vừa mở miệng liền tiến thẳng đến gọi Thẩm Thiếu tướng quân, phải nói là hoàn toàn làm lơ đám người ngưỡng mộ kia của quận chúa.
Mà đám công tử thế gia kia vẫn còn đang đứng trong rừng quanh hố bắt thú —— kẻ ôm đầu, người không ngừng lắc lắc đầu hô "Không có khả năng", kẻ ngồi kế miệng hố cắn lá cây cũng đang ngơ ngác không tin.....
Cốc Vũ yên lặng quay đầu, vội vàng chạy chậm đuổi theo Nguyên Sách đang đi ra thật xa.
Trở lại doanh trại, Nguyên Sách ôm người vào màn, đặt cái kẻ đang vùi mặt cười trộm lên trên giường, sau đó đi về phía đuôi giường, cố gắng khống chế góc độ cùng lực đạo mà nhẹ nhàng cởi giày của nàng ra.
Khương Trĩ Y còn chưa kịp chú ý tới chân bị cọ xát đau đớn, giày đã rơi xuống đất.

Ngay sau đó lòng bàn chân chợt lạnh, hai đôi vớ cũng đồng thời bị cởi ra.
"Ai da....." Khương Trĩ Y bất an cử động khuỷu tay, "Hay là cho người đi mời nữ thái y của ta....."
Khương Trĩ Y nằm yên lại, nghiêng đầu nhìn ánh mắt hắn dừng ở trên chân nàng, ngón chân trên bàn chân trái không bị thương nhịn không được ngọ nguậy rồi cuộn cuộn lên.
"....." Nguyên Sách dừng lại đánh giá, chậm rãi nghiêng đầu nhìn về phía đầu giường, sau đó nhìn lại về phía đuôi giường, ánh mắt vốn không có bất kỳ tâm tư gì cũng đột nhiên ngừng lại.
Trước mắt là hai bàn chân trần trắng nõn bị ướt sương đã có hơi tái, mắt cá chân nhỏ gọn thon dài, ngón chân lại mượt mà, bộ móng nghe đồn sau khi tắm còn phải bôi các loại hương cao dưỡng cho sạch sẽ xinh đẹp, hiện ra trắng hồng phơn phớt.
Nguyên Sách trầm mặc, dời mắt đi: "Mau chóng xử lý thì bớt đau mười ngày nửa tháng, tự nàng chọn đi."
Khương Trĩ Y từ nhỏ đến lớn dù cho bệnh vặt cũng phải để cho vị Hoàng lão tiên sinh kia xem, còn đến mức đổ máu thì tuyệt đối phải thỉnh vị nữ thái y nổi tiếng kia đến xem mới được.

Đây vẫn là lần đầu đưa chân giao cho nam tử.

Tất nhiên, giao cho quân y của doanh trại, còn không bằng giao cho Nguyên Sách.
"Thôi được rồi, vậy chàng làm đi....." Khương Trĩ Y lừng lẫy mà nhắm mắt chịu chết.
Nguyên Sách không hề đây dưa nói nhiều với nàng, nói câu "Đau thì kêu"xong, lòng bàn tay ấn về phía mắt cá chân hơi sưng của nàng, lực ấn tăng dần từ nhẹ đến nặng.
"A —— đau đau ——" Khi tăng lực đến lần thứ tư, Khương Trĩ Y kêu lên đau đớn.
Nguyên Sách dừng tay, lại nắm lấy toàn bộ chân nàng, trên dưới trái phải, chậm rãi xoay xoay một vòng.
"A ——" khi xoay tới góc nghiêng, Khương Trĩ Y lại kêu lên.
"Có phải chân ta bị gãy luôn rồi hay không, kiếp này ta còn có thể lại đứng lên sao....." Khương Trĩ Y co rút đau đớn, nhìn đỉnh màn trướng trên đầu, tuyệt vọng mà chảy xuống hai hàng lệ.
"Sao ta lại đau đến như vậy chứ? Đau đến chân ta sắp đứt luôn rồi!"
"Bởi vì đau đã là chuyện mà nàng không thể chịu đựng được."
.....!Hắn nhẹ tay như người ta làm đậu hũ ấy, người này, vừa chạm vào liền vỡ hay sao?
Khương Trĩ Y giơ khuôn mặt khóc tang lên nhìn hắn: "Ta vì ai mới bị thương, chàng cũng không thể nói ít lời dễ nghe sao?"
Nguyên Sách nhấc mí mắt lên.
Mới vừa rồi dọc theo đường đi, Cốc Vũ kể hết chân tướng từ chuyện lớn đến chuyện nhỏ cho hắn nghe, trong khi tự thuật, giọng nói cũng ẩn ẩn mang theo oán trách.
Tất nhiên, nếu không phải mới vừa rồi hắn quay đầu chạy lấy người, cũng sẽ không để cho người có âm mưu chui được vào chỗ trống này.
Nguyên Sách nhíu nhíu mày, xoè tay về hướng Cốc Vũ đứng phía sau, nhận túi băng bó, một tay nắm chân Khương Trĩ Y, một tay bắt đầu băng bó cho nàng.
Khương Trĩ Y hít sâu một ngụm khí lạnh, khổ hề hề rên đau, sau đó lấy hai tay che mặt lại.
Nguyên Sách: "Che cái gì?"
Ai muốn để cho người trong lòng mình nhìn đến cảnh mình nhe răng trợn mắt chật vật dạng chứ, Khương Trĩ Y rầm rì: "Không muốn chàng nhìn thấy, không được sao?"

"Đâu có xấu ——"
Khương Trĩ Y bỗng chốc mở một khe ngón tay, lộ ra một con mắt nhìn nhìn hắn: "Thật vậy chăng?" Nghĩ nghĩ lại hỏi, "Chỉ là không xấu thôi sao?"
"Vậy đẹp như thiên tiên, được chưa?"
Khương Trĩ Y hừ lạnh một tiếng: "Chàng xoá giúp ta chữ vậy cùng với được chưa đi được không?!"
Nguyên Sách: "Đẹp như thiên tiên."
"Ai đẹp như thiên tiên?"
"......!Nàng."
"Ta là ai?"
Hắn là vì muốn phân tán lực chú ý của nàng mới cùng nàng tung hứng mấy câu vô bổ như thế này, nàng còn được một tấc lại muốn tiến một thước.
Nguyên Sách khống chế được lực ấn trên vải băng, đổi thành tay trái, khỏi phải quen dùng lực tay phải mà nhịn không được hạ nặng tay, sau đó gằn từng chữ một mà đọc từng chữ tên đầy đủ của nàng ra.

"Nhưng mà trước kia chàng không phải gọi ta như vậy....."
"....."
"Trước kia chàng gọi ta như thế nào, chàng đã quên rồi sao?"
Không cần nhớ rõ, nàng ấy không phải đã đem đáp án viết thành thơ rồi đó sao? Nguyên Sách nhắm mắt lại bình tĩnh, phun ra một chữ: "Y."
Một lát sau, lại phun ra một chữ: "Y."
"Tên của ta làm bỏng miệng chàng hở!" Khương Trĩ Y không vui mà bĩu môi, "Vậy chàng nói xem, Y Y của ai?"
"......!Nàng muốn của ai thì của người đó."
"Ta đương nhiên muốn là của chàng!"
Nguyên Sách liếc mắt qua, trầm mặc một lúc lâu, nghe được phía sau lại truyền đến tiếng suýt xoa thống khổ, nhìn đỉnh màn trướng, hít sâu một hơi: "Được rồi, của ta."
"Tốt, kế tiếp, chàng nói hết mấy từ nãy giờ lại một lần đi."
"....."
"Nhất định phải như vậy?" Nguyên Sách quay người nhìn qua.
Khương Trĩ Y che mặt thở dài một tiếng: "Muốn nghe một câu lời ngon tiếng ngọt dễ nghe đều phải tự mình đặt câu, nhét từng chữ một vào trong miệng người ta, người ta cũng không chịu nói.....!Ta đâu phải bị thương

chân, mà là thương tâm."
"....."
Nguyên Sách há miệng thở ra một hơi, lại nhắm lại, quay đầu nhìn về hướng phía sau.
Cốc Vũ cười ngây ngô nghe diễn nửa ngày xong, vội vàng thu lại biểu tình trên mặt mình, thấy Khương Trĩ Y cho mình một ánh mắt, liền chủ động lui xa, ra ngoài chỗ bồn rửa tay giặt khăn, một mặt lại xoay người dựng lỗ tai đợi nửa ngày, rốt cuộc nghe thấy trong phòng vang lên một câu nghiến răng nghiến lợi, phảng phất bị đao kề vào trên cổ mới nói ra ——
"Y —— Y —— của ta —— đẹp như thiên tiên."
Vừa dứt lời, ánh sáng bỗng loé lên, có người đột nhiên xốc cửa mành trướng lên tiến vào.
Nguyên Sách ngậm chặt miệng, cổ cứng đờ chậm rãi quay đầu đi.
Nam tử xốc mành tiến vào liền dừng chân đứng lại, chắn chờ đứng bên cạnh cửa chớp chớp mắt, lại nhìn về phía đầu giường nhẹ nhàng "à" một tiếng: "Nhìn có vẻ —— hình như không cần ta?"
Khoé miệng Khương Trĩ Y mới vừa kéo về hướng bên tai, bỗng dưng thu lại nụ cười, quay đầu thấy người tới là một nam tử xa lạ, lập tức xê dịch về hướng đuôi giường.
Nguyên Sách cũng thả rèm sa cạnh giường xuống.
Cạnh cửa doanh trướng, một nam một thân bạch y nhẹ nhàng, ngọc trâm vấn tóc đang cúi đầu tạ lỗi, rồi lui về phía sau một bước: "Sốt ruột cứu người, quấy rầy nhị vị, tại hạ đây xin cáo từ."
"Từ từ," Nguyên Sách nhíu mày gọi người lại, "Tới cũng tới rồi, bắt cái mạch đi."
Khương Trĩ Y nghi hoặc: "Là đại phu chàng biết hở?"
Nguyên Sách gật đầu.

Mới vừa rồi Cốc Vũ lại đây cầu cứu, mở miệng ra chính là "Quận chúa rơi vào hố bắt thú hôn mê bất tỉnh", ngã tới mức hôn mê thì không biết nặng hay nhẹ, tất nhiên phải mời đại phu tinh tưởng đến xem.

Cho nên trước khi hắn chạy về phía rừng cây nhỏ, đã phái người ra roi thúc ngựa đi Huyền Sách Doanh đón người.
Vị này chính là Quân Y giỏi nhất của Huyền Sách Quân, người trước đây

đã giữ mạng cho cái tên "hoạt tử nhân" Cao Thạch kia nửa năm, rồi một đường hộ tống hắn hộ vào kinh, Lý Từ Phong.
Trong Huyền Sách Quân, vô số tướng sĩ từng bồi hồi đứng trước quỷ môn quan sĩ đều được Lý Từ Phong kéo trở về, bao gồm cả chính Nguyên Sách.
Muốn nói đại phu mà hắn tin được, thế gian chỉ có một người này.
Lý Từ Phong gật đầu tiến lên: "Tại hạ Lý Từ Phong, là quân y trong Huyền Sách Quân, nếu quận chúa có kiêng dè, tại hạ có thể dùng huyền ti bắt mạch cho ngài."
Bắt mạch bằng huyền ti là quy củ chỉ có quý nhân ở hậu cung mới có, nàng còn chưa đến mức, đã là Quân Y Nguyên Sách tín nhiệm, Khương Trĩ Y liền đưa bàn tay ra, hất hất cằm: "Cứ khám như vậy đi."
Lý Từ Phong đặt ba ngón tay lên, qua một lát liền hỏi: "Quận chúa mấy ngày gần đây có từng uống rượu?"
Khương Trĩ Y vốn đang bày ra cái giá quận chúa đoan chính nằm, nghe thấy lời này liền kinh ngạc mà chuyển mắt qua: "Chuyện này cũng có thể khám ra được?"
"Khi nỗi lòng dao động là lúc không nên uống rượu, dễ tổn thương gan tì, sau này quận chúa cần chú ý.

Ngoài ra, chứng tắc nghẽn máu của ngài cũng không nhẹ, ngoại trừ ở chân, quận chúa còn té ngã chỗ nào nữa không?"
Khương Trĩ Y hoạt động tay chân một chút, lắc đầu: "Hết rồi."
"Khi nào về xin thỉnh nữ đại phu bên người ngài đến kiểm tra lại cẩn thận một chút, nếu không còn chỗ nào khác bị ứ máu bầm, chỉ là bị ở mỗi chân thôi, thì xin thỉnh thiếu tướng quân mỗi ngày qua xoa bóp với thuốc giúp ngài là được."
Nguyên Sách ho nhẹ một tiếng.
Lý Từ Phong nhìn Nguyên Sách liếc mắt một cái: "Đương nhiên, người khác cũng được."
"Người khác ta không yên tâm." Khương Trĩ Y mím môi cười, thấy vị đại phu này tuổi còn trẻ, y thuật lại rất là lợi hại, còn thập phần biết nói chuyện, liền nhìn kỹ một chút.

Nhưng khi vừa nhìn như vậy, bỗng nhiên lấy làm kỳ quái mà nheo mắt lại, "Sao ta cứ cảm thấy ngươi —— có chút quen mắt?"

Lý Từ Phong: "Tại hạ vốn là nhân sĩ Trường An, gia phụ từng nhậm chức ở Thái Y Viện trong cung, ước chừng bảy tám năm trước mới ly kinh, có lẽ năm đó quận chúa từng gặp mặt tại hạ."
Nguyên Sách liếc mắt nhìn Khương Trĩ Y: "Trí nhớ cũng khá tốt."
Nhìn cái ánh mắt này của hắn, Khương Trĩ Y lập tức nhạy bén hiểu ra: "Vậy không thể nào đâu, ngoại trừ thiếu tướng quân các ngươi, ta không nhớ được ai lâu như vậy đâu!"
Nguyên Sách khẽ nâng cằm, xoay đầu qua một bên.
"Hơn nữa sao ta cứ cảm thấy, hình như hai ngày trước ta mới vừa gặp ngươi thì phải?" Khương Trĩ Y vén lên một góc màn, nhìn ra bên ngoài đánh giá.
Cảm giác được ánh mắt Nguyên Sách không vui, Lý Từ Phong gật đầu, muốn cáo từ.
"Ta nhớ ra rồi!" Khương Trĩ Y bỗng dưng bật dậy từ trên giường, được Nguyên Sách đỡ một phen, liền chỉ vào Lý Từ Phong nói, "Quân Y này của chàng sao lại giống mấy trai lơ của Bảo Gia a tỷ quá vậy?"
Nguyên Sách: "?"
Lý Từ Phong: "....."
Nguyên Sách khẽ nhướng mày: "Ngày ấy những người nàng tìm đến không phải cũng đều rất giống ta đó sao, đều có hai con mắt một cái mũi?"
"....." Nàng biết ngay mà! Ngày đó hắn đã tới!
Nhưng giờ phút này Khương Trĩ Y không kịp nói về chuyện của mình, nàng tiến tới bên tai Nguyên Sách nhỏ giọng thì thầm: "Không phải, không giống nhau đâu! Nếu chỉ là một người giống thì thôi không nói, ta thấy tất cả trai lơ mà Bảo Gia a tỷ sở hữu đều có vài phần giống hắn, nếu là đem đôi mắt, mũi, cái miệng của những gã trai lơ đó tách ra, sau đó khâu lại một phen, khả năng đó là gương mặt này của hắn....."
Nguyên Sách nhìn Lý Từ Phong đang cáo từ nửa chừng hiện tại đang đứng cứng đờ, liền liếc Khương Trĩ Y nói: "Nàng nói như vậy, hắn nghe thấy rồi."

"....! À, vậy sao?" Khương Trĩ Y tằng hắng giọng, vui vẻ vẫy vẫy tay, hơi mỉm cười, "Lý Quân Y không cần quá để ở trong lòng, có thể chỉ là trùng hợp."
Lý Từ Phong cúi đầu, nói: "Nếu không còn chuyện quan trọng, tại hạ liền cáo lui."

Nguyên Sách vừa vặn có mấy câu muốn hỏi Lý Từ Phong, liền đứng dậy đi theo hắn ra ngoài, bảo Cốc Vũ lại đây chăm sóc Khương Trĩ Y trong chốc lát.
Khương Trĩ Y nhìn Cốc Vũ lau khô đồ trang sức, nhưng tâm trí lại đang đắm chìm trong bí mật kinh thiên động địa, vừa mới bình tĩnh lại, nghĩ đến Bảo Gia a tỷ, bỗng nhiên nhớ đến ——
Chuyện hôn phối của Bùi Tử Tống đã hỏi xong, quan hệ của nàng cùng A Sách ca ca cũng coi như đánh bậy đánh bạ thông cáo thiên hạ, chẳng phải hiện giờ nàng đã có thể mở cái túi gấm thứ ba ra rồi sao?
Vết thương được băng bó xong, chỗ đau đớn ở mắt cá chân tạm thời có điều giảm bớt, Khương Trĩ Y hơi lên tinh thần, liền nhìn Cốc Vũ vẫy tay: "Mau, diệu kế của ta đâu?"
Cốc Vũ sửng sốt một chốc mới phản ứng lại, móc cái túi gấm thứ ba kia từ trong tay áo ra.
Khương Trĩ Y mau chóng tháo dây ra, mở tờ giấy ra đọc, nhìn chằm chằm mất dòng chữ đặc biệt phía trên xong, đọc một chữ liền trừng lớn mắt một chút.
Cốc Vũ thò qua hỏi: "Sao vậy quận chúa, diệu kế thứ ba này viết cái gì vậy?"
Khương Trĩ Y gấp tờ giấy lại một phen, biết rõ Cốc Vũ không biết chữ, vẫn không lý do mà hoảng hốt, nhìn vào hư không đờ đẫn chớp mắt hai cái, khẽ nuốt nuốt nước miếng: "Không, không có gì."
Ngoài cửa doanh trướng, Nguyên Sách hỏi xong việc cần hỏi, liền nhàn rỗi đưa mắt đánh giá Lý Từ Phong: gương mặt này, mũi cao, mắt đào hoa, mày rậm, môi mỏng ——
"Bảy năm trước ngươi để lại cái nợ phong lưu nào ở thành Trường An vậy?" Nguyên Sách khẽ chậc một tiếng.
"Hay là ngươi tự đi quản nợ phong lưu của mình trước đi." Lý Từ Phong hất hất cằm về hướng bên trong trướng, nở nụ cười vui sướng khi người gặp họa, xách theo hòm thuốc rồi xoay người đi xa.
Nguyên Sách đứng ở tại chỗ, đuôi lông mày nhướng lên, quay đầu lại nhìn về phía trong trướng.
Ngay cả "Y Y của ta " cũng dám mở miệng, nợ này còn cái gì khó trả?
Nghĩ xong, Nguyên Sách xốc mành trướng môn lên, nhấc ủng đi trở về trong trướng, vừa lúc gặp Cốc Vũ bưng chậu nước đi ra.
Trong trướng chỉ còn hai người, Nguyên Sách nhìn Khương Trĩ Y đã nằm

lại trên giường, liền đi ra phía trước.
Khương Trĩ Y khoanh tay đoan trang nằm thẳng, thấp thỏm hít sâu một ngụm.
Nguyên Sách đi đến cạnh giường, chuẩn bị bôi thuốc cho nàng, sau khi ngồi xuống mép giường, hắn đưa mắt nhìn mắt cá chân nàng một cái: "Có còn đau không?"
Ánh mắt Khương Trĩ Y lập loè, chớp chớp mắt: "Còn, còn đau ——"
"Còn đau?" Nguyên Sách nhăn mi lại, duỗi tay liền định đi nắm lấy chân nàng.
Khương Trĩ Y kéo cổ tay áo hắn lại một phen: "Nhưng mà ta thật ra có biết cái biện pháp có thể giảm đau....."
"?"
Khương Trĩ Y vẫy tay với hắn: "Chàng đưa lỗ tai lại đây ——"
Nhớ tới bộ dáng nàng mới vừa rồi cùng hắn kề tai nói nhỏ, Nguyên Sách nói: "Hiện tại cũng không có ai khác ở đây."
"Chàng lại đây là được!" Khương Trĩ Y không kiên nhẫn thúc giục.
Nguyên Sách trầm mặc, cúi người xuống một chút ——
Một cánh tay trắng nõn bỗng nhiên nhấc lên, nắm lấy vạt áo hắn một phen, nháy mắt tiếp theo, cả người hắn không hề phòng bị mà bị kéo xuống.
Người bên dưới lại ngửa đầu rướn người lên, cánh môi mềm ấm nhẹ nhàng dán lên khóe môi hắn.
Cánh tay Nguyên Sách chống ở trên giường bỗng nhiên nắm chặt thành quyền, nhìn chằm chằm màn sa trước mắt bị gió thổi hơi phồng lên, trong chớp mắt liền cứng người tại chỗ.
Mềm mại như chuồn chuồn lướt nước, vừa chạm đến liền bay đi.
Khoé mắt hắn nhìn thấy, đôi môi nhỏ căng mọng lại đỏ hồng kia khẩn trương mà run rẩy, khẽ hé ra nói: "Như vậy là không đau.....".

Chương 35: Chương 35

Khương Trĩ Y nhỏ giọng thì thào xong, chậm rãi buông vạt áo hắn ra, lại chột dạ lén liếc hắn, thở nhẹ ra một hơi rồi hấp tấp quay đầu đi.
Một cơn nóng bừng đến muộn liền giống như sóng triều hung mãnh dâng lên, gương mặt bị nóng đến đỏ lên hừng hực, không chỉ nóng, trong thân thể còn kích động lên một cảm giác bí bách rất kỳ lạ, làm người đột nhiên rất muốn đi ra ngoài hóng gió.
Khương Trĩ Y thở ra từng hơi thở vô cùng nhẹ nhàng, cố gắng thoát khỏi cảm giác kỳ quái này, nhưng khi thấy dường như chung quanh an tĩnh đến phảng phất chỉ có một mình nàng, liền lặng lẽ hơi nghiêng đầu lại, đưa mắt liếc qua ——
Nguyên Sách còn vẫn duy trì tư thế cúi người không hề nhúc nhích, tay chống ở mép giường nắm chặt nắm thành quyền, mu bàn tay nổi gân xanh, đôi mắt vẫn còn nhìn chằm chằm rèm sa sau lưng nàng, phảng phất như muốn dùng ánh mắt xẻo thủng nó một lỗ vậy.
Đột nhiên, trong chậu lửa than phát ra một tiếng nổ bụp một phát, bình thường chả có gì nhưng lúc này lại như tiếng sấm sét đánh vào đỉnh đầu, Nguyên Sách bỗng nhiên đứng lên, lắc mình một cái lùi nhanh về phía sau.
Chỉ bước hai bước, người đã lui ra cách giường nàng hơn một trượng.
Túi gấm của Bảo Gia a tỷ rõ ràng nói trên đầu chữ Sắc có một cây đao, trên đầu chữ Nhẫn cũng có một cây đao, không có một nam tử bình thường nào có thể đồng thời khiêng được cả hai thanh đao, chỉ cần nàng hôn lên, hắn khẳng định sẽ hôn trở về.
Khương Trĩ Y nâng mắt lên, thấy biểu tình hắn hãy còn ở trong mộng, không biết hắn đang nhìn chằm chằm chỗ nào của nàng, liền do dự chống khuỷu tay ngồi dậy, hơi bĩu bĩu môi.
Lông mi của Nguyên Sách cũng động đậy theo cử động môi dưới của nàng, lại lui về sau thêm một bước, vừa xoay người bước nhanh ra hướng bên ngoài.

Mới vừa xốc màn trướng lên một phen, chính gặp phải Cốc Vũ múc nước trở về.
"Thẩm Thiếu tướng quân muốn đi đâu vậy nhỉ, nhanh như vậy mà đã bôi thuốc cho quận chúa xong rồi sao?" Cốc Vũ lẩm bẩm nghi hoặc lại nhìn về hướng bên trong.
"......!À chưa, còn chưa có bôi thuốc đâu!" Khương Trĩ Y đáp lời Cốc Vũ, nhưng âm thanh lại hướng về phía bóng dáng sắp chạy trối chết kia.
"Nô tỳ cũng không biết bôi thuốc trị thương....." Cốc Vũ nói với theo bóng dáng Nguyên Sách đang dường như muốn phủi tay chạy lấy người, sau đó quay đầu chặc lưỡi, "Ai da, quận chúa cũng thật đáng thương, Thẩm Thiếu tướng quân lần này bỏ đi, chỉ sợ....."
Nguyên Sách nhắm mắt lại, trầm mặc một lát, thở ra một hơi thật dài, liền xoay người đi trở về trong trướng.
Khương Trĩ Y nhìn Cốc Vũ chớp mắt hai cái tán thưởng, ánh mắt lại dính lên người Nguyên Sách, cong cong môi vừa muốn mở miệng, lại thấy lần này hắn đổi thành đưa lưng về phí nàng, ngồi xuống cuối giường xong, liền thành thạo vặn ra lọ thuốc ra.
Lòng bàn tay với những vết chai mỏng xoa xoa thuốc mỡ lên hai tay, sau đó bôi trên chỗ sưng ở mắt cá chân, nhẹ nhàng xoa xoa quanh vết thương.
Hắn ra tay cực nhanh, giống có chút không kiên nhẫn, nhưng khi thực sự chạm vào mắt cá chân của nàng lại rất nhẹ nhàng, giống như sợ làm đau nàng.
Làn da non mịn bị mấy vết chai trên tay hắn cọ qua, Khương Trĩ Y nhịn không được rụt rụt chân.
Động tác Nguyên Sách chợt dừng lại, quay đầu nhìn một cái.
"Chịu đựng." Nguyên Sách nhíu mày, nắm chân nàng kéo trở về, tiếp tục bôi thuốc.
Khương Trĩ Y nhìn về phía bóng dáng hắn khẽ hừ một tiếng, thấp giọng nói thầm: "Được lợi còn khoe mẽ....."
Nguyên Sách tất nhiên nghe không hiểu, với tay lấy một cuộn vải mịn: "Băng kỹ lại cho nàng, rồi phái người hộ tống nàng trở về."
Khương Trĩ Y muốn làm trái ý hắn, nhưng vừa mới há miệng liền bình tĩnh lại.
Săn thú đích xác quá mức nguy hiểm, nàng sợ nàng thật sự không chịu nổi, lại nói chân đầu đã như vậy, nếu như hắn đi ra ngoài săn thú, nàng lại

không có sức để làm gì, ở mãi trong một nơi như thế này cũng sợ hãi.

Khương Trĩ Y: "Cũng được đi, vậy việc hôm nay ——"
Mới vừa rồi trên đường hồi doanh, nàng vốn định đem cái tờ giấy giả mạo chữ viết của hắn cho hắn xem, nhưng tìm mãi cũng không có, nhớ lại một chút, lúc đầu là nàng nắm tờ giấy đó trong tay, cho nên khi rơi vào hố săn thú hố có lẽ nó cũng bị bay xuống, bị đối phương nhặt đi tiêu hủy rồi không chừng.
Tờ giấy không còn, mũi tên trong trướng cũng không thấy đâu, cái thuốc mê đánh cho Cốc Vũ mê choáng rất có thể là độc gây mê dùng để bôi lên mũi tên khi săn thú, phòng ngừa trường hợp bị dã thú hung mãnh tấn công, mỗi doanh trướng đều có trang bị, cũng không thể chỉ ra được cái gì.
Nghĩ đến đối phương nếu đã dám hạ độc thủ với một quận chúa như nàng, ắt hẳn là tính sẵn để không lưu lại chứng cứ, còn nhận định rằng nàng không thể nào công khai chuyện mình cùng A Sách ca ca lén lút qua lại, cho nên chỉ có thể ngậm bồ hòn làm ngọt.
"Ai làm, lòng ta hiểu rõ." Nguyên Sách đáp.
Tuy nói không nghĩ cũng biết ai có hiềm nghi lớn nhất, nhưng việc này hiển nhiên đều không phải là hành vi của một người, nhất định còn có đồng lõa, hơn nữa, không giống như đám tiểu công tử lần trước bị Nguyên Sách đánh gãy chân, mấy công tử thế gia học trong thư viện này đều là đích trưởng tử, tương lai sẽ kế thừa tước vị trong nhà, nếu không có chứng cứ mà tùy ý động thủ, dễ dàng chọc phải phiền toái.
"Không cần chứng cứ." Nguyên Sách đứng dậy, chùi chùi mấy vệt thuốc mỡ còn sót lại trong lòng bàn tay một chút, "Nói với bên ngoài là hôm nay bị trượt chân rơi xuống hố, chuyện còn lại không cần nàng nhọc lòng, về phủ ngủ một giấc đi ——"
Khương Trĩ Y nhìn phía khoé miệng hắn hơi nhếch lên, đột nhiên cảm thấy trong doanh trướng kín như thế này, lại vô cớ nổi lên một cơn gió lạnh.
Nguyên Sách: "Khi tỉnh lại, mọi chuyện đều kết thúc."
Bãi săn thú cách doanh trại của Huyền Sách Quân không xa, Khương Trĩ Y được mấy binh lính Huyền Sách Quân hộ tống trở về thành, hồi phủ xong, tác dụng của thuốc mỡ dần dần biến mất, mắt cá chân lại bắt đầu ẩn ẩn làm đau.
Nàng chịu đau không nổi, cũng không rảnh lo suy nghĩ xem Nguyên Sách rốt cuộc muốn làm cái gì, liền thỉnh nữ thái y đến xem vết thương, xác

nhận cũng không còn bị thương chỗ nào khác, liền uống một chén thuốc an thần cho quên đau rồi khép mắt lại, dặn dò Cốc Vũ nếu có tin tức gì thì phải lập tức đánh thức nàng.
Một giấc này ngủ đến sâu, có lẽ là do hôm nay có quá nhiều biến đổi bất ngờ, Khương Trĩ Y lại nằm mộng hết cái này đến cái khác, càng lún càng sâu, làm thế nào cũng tỉnh không nổi, vẫn luôn ngủ đến đêm dài, mới mơ hồ bị tiếng nói chuyện xì xào thức.
Nàng mệt mỏi mở mắt ra, tầm mắt từ mông lung đến dần dần rõ ràng, thấy bên cạnh tẩm gian có hai tỳ nữ đưa lưng về phía nàng, đầu chạm đầu đang nhỏ giọng tranh chấp cái gì.
"Ồn ào cái gì ——" Khương Trĩ Y hữu khí vô lực hỏi một câu.
Cốc Vũ cùng Tiểu Mãn cả kinh im miệng, quay đầu lại.
"Quận chúa tỉnh rồi," ánh mắt Tiểu Mãn hơi sáng lên, tới đến hầu hạ, "Chân ngài có còn đau không?"
"Có thể không đau sao....." Khương Trĩ Y thoáng nhúc nhích chân mình, "Hai ngươi mới vừa mới tranh cái gì vậy?"
Tiểu Tiểu nhìn Cốc Vũ bên cạnh, Cốc Vũ lại đưa mắt nhìn về phía chén thuốc đang còn được hâm nóng trên bếp lò nhỏ: "À, chính là vừa vặn tới giờ nên uống thuốc rồi, nhưng thấy ngài ngủ say quá, chúng nô tì mới bàn nhau xem có nên đánh thức ngài hay không."
"Vậy hai ngươi liền không nghĩ tới hai ngươi đứng đây bàn như vậy, còn không phải ồn ào làm ta tỉnh?" Khương Trĩ Y liếc liếc hai người.
Hai người sờ sờ mũi, tiến lên hầu hạ nàng súc miệng uống thuốc.
Khương Trĩ Y được đỡ ngồi dậy, suy nghĩ rút ra khỏi giấc mộng, nhớ tới chuyện mình canh cánh trong lòng trước khi ngủ, lập tức hỏi: "Bên bãi săn thú bên kia có tin tức gì không?"
Khương Trĩ Y nhìn nhìn hai người đáp "không có" dứt khoát như chém đinh chặt sắt, nhíu nhíu mày, nhìn sắc trời đen nhánh bên ngoài cửa: "Hiện tại giờ nào rồi?"
"Giờ Dậu."
"Giờ Tuất."
Khương Trĩ Y: "?"

Thần sắc hai người căng thẳng, liếc nhau.
Khương Trĩ Y: "Mới vừa còn rất ăn ý lắm mà, cái này là sao?"
Tiểu Mãn: "......!Không phải đã nói trước, rằng sẽ nói sớm một canh giờ

sao?"
Cốc Vũ: "Đó là lúc chúng ta thương lượng, hiện tại đã trễ hơn một canh giờ rồi, phải là sớm hai canh giờ mới đúng chứ!"
Khương Trĩ Y: "Hai ngươi khinh ta bị điếc, hay là bị ngốc vậy?"
"Quận chúa thứ tội, bọn nô tỳ không phải cố ý giấu ngài....."
"Rốt cuộc là giờ nào?"
"Đã là giờ Hợi, quận chúa."
"Còn giấu ta cái gì?" Khương Trĩ Y xụ mặt, nghiêm giọng lên.
Cốc Vũ khẩn trương nuốt nuốt nước miếng: "Bọn nô tỳ được tin tức, nói là buổi chiều nay trong bãi săn thú, một đám công tử thế gia ngươi truy ta đuổi không ai nhường ai, vì giành nhau con mồi đã xảy ra chuyện ngoài ý muốn.

Chung tiểu bá gia không cẩn thận bắn mũi tên vào ngựa của Trác tiểu hầu gia, con ngựa kia bị đau bỏ chạy như điên, Trác tiểu hầu gia ở trên lưng ngựa bị nó ném xuống nửa người, đầu đụng phải cục đá ven đường, liền bất tỉnh nhân sự ngay tại chỗ.

Khi cả đoàn y quan đuổi đến nơi thì cũng đã là buổi tối, người thì được cứu tỉnh, nhưng Trác tiểu hầu gia lại giống như thành...thành ngốc tử, không nhận ra ai cả, cũng nghe không hiểu lời nói, chỉ liên tiếp ê ê a a mà khóc nháo, tưởng tượng thôi cũng rất đáng sợ....."
Khương Trĩ Y sởn tóc gáy mà rùng mình một cái.
Trác tiểu hầu gia, hẳn là nói nhi tử của Tuyên Đức hầu, Trác Khoan.

Tuyên Đức hầu khi còn trẻ dưới gối vẫn mãi không có con, nghe đồn là có cái bệnh kín gì đó.

Sau này điều trị được, tới khi lão niên mới rốt cuộc có được nhi tử này.

Tuổi già có con mọn, lại là huyết mạch duy nhất, có thể nói là yêu con như mạng.
Một mũi tên của Chung Bá Dũng lại biến Trác Khoan thành bộ dáng như vậy, nếu trị liệu không tốt, Tuyên Đức Hầu chỉ sợ là không để yên cho Chung Bá Dũng, à không, là không để yên cho cả Chung gia.

Chung Bá Dũng, Trác Khoan, chẳng lẽ là — —
Khương Trĩ Y còn chưa kịp chải vuốt suy nghĩ trong đầu, lại thấy có điểm không đúng: "Không phải, nếu nói vậy thì đây cũng là chuyện của Chung gia cùng Trác gia, vì sao hai ngươi phải giấu ta?"
Hai người cúi đầu xuống, nơm nớp lo sợ nói: "Dạ, là bởi vì nghe nói, khi Trác tiểu hầu gia còn bị treo trên lưng ngựa, vốn là sắp cả người lẫn ngựa lao xuống vực sâu, ngay cả tánh mạng cũng đều khó giữ được, nhưng may mà có Thẩm Thiếu tướng quân kịp thời đuổi tới kéo ngựa lại, nhưng Thẩm Thiếu tướng quân lại vì kiềm chế con ngựa kia mà bị lôi đi một đoạn thật dài ở trên đường,.....!Nghe nói thương thế lúc đó của thiếu tướng quân còn đáng sợ hơn cả Trác tiểu hầu gia, cả người đều là máu....."
Sắc mặt Khương Trĩ Y trắng nhợt, một hơi thở nghẹn lại trong ngực, rồi giống như sáng nay khi mới rơi xuống hố săn thú, trước mắt bỗng tối đen lại.
"Quận chúa!" Cốc Vũ cùng Tiểu Mãn cuống quít nhào lên.
Cùng lúc đó, cửa sổ phía sau vừa mở ra liền đóng lại, một thân ảnh màu đen quen thuộc đã nhảy vào — —
"Khoan hẵng ngất."
Cả người Khương Trĩ Y đều sắp ngã lại trên giường, được Cốc Vũ cùng Tiểu Mãn một trái một phải đỡ lấy, giương mắt nhìn thấy người tới, liền từ trạng thái sắp ngất mạnh mẽ tỉnh táo lại, trong lồng ngực lại thông thoáng một hồi, hít sâu vào một hơi thật dài.
Cốc Vũ cùng Tiểu Mãn đồng thời cả kinh, kinh ngạc trừng lớn mắt, nhìn thấy người đáng lý ra nên dưỡng thương trên giường đột nhiên từ trên trời giáng xuống, đi một bước vào bên trong.
"Thuật lại tin tức thì cứ thuật, không cần nói đến sinh động như thế."
Nguyên Sách lạnh mắt ngó hai tỳ nữ, "Đi xuống đi."
Hai người do dự nhìn về phía Khương Trĩ Y: "Nhưng mà quận chúa có khỏe không?"
Khương Trĩ Y ngơ ngác đánh giá người trước mắt cũng không có thiếu tay thiếu chân gì, áp xuống kinh sợ, nâng tay lên phất phất với hai tỳ nữ: "Ta không sao."
Hai người lưu luyến mỗi bước mà rời đi.

========== Truyện vừa hoàn thành ==========
1.

Đau Đến Mấy Vẫn Yêu
2.

Giọt Lệ Tình
3.

Cuộc Dây Dưa Không Lường Trước!
4.

Lai Sinh: Tương Tư Huyễn Mộng
==========
Nguyên Sách chậm rãi ngồi xuống bên thành giường của nàng, thoáng hoạt động cánh tay.

Khương Trĩ Y vội cúi đầu nhìn người hắn: "Bị thương chỗ nào vậy? Bị thương sao lại còn đến đây?"
"Sao lại còn đến đây?" Nguyên Sách quay đầu lại liếc nàng một cái, "Đến chậm một bước nàng liền hôn mê rồi, được lợi còn khoe mẽ."
"....."
"Vậy chàng bị thương chỗ nào? Ta nhìn xem." Khương Trĩ Y cúi đầu lục lục cổ tay áo hắn.
"Không phải chỗ này." Nguyên Sách thở dài, biết đã đến thì tất nhiên trong trốn được màn này, liền đứng dậy dứt khoát kéo cổ áo tay phải ra.
Từ khuỷu tay trở lên đều bị cuốn lại trong một lớp vải mịn, tuy không thể nhìn thấy vết thương cụ thể qua lớp băng bó, nhưng ngẫm lại lần trước khi hắn bị thương nhẹ còn căn bản lười xử lý, hiện tại băng bó đến kín mít như thế, cách lớp vải mịn còn nghe được mùi máu thoang thoảng, khẳng định là bị thương vô cùng nặng rồi.
Khương Trĩ Y đỏ mắt kéo tay hắn qua xem xem, muốn chạm vào lại không dám đi chạm vào, trong giọng nói còn xen lẫn tiếng hơi nức nở: "Chàng quản chuyện chết sống của người ta làm cái gì.....!Khuỷu tay là chỗ quan trọng như vậy, còn là tay phải nữa, nếu có vấn đề gì, thì làm sao dùng trường thương được nữa!"
"Nàng còn nghĩ được như vậy, Tuyên Đức Hầu tất nhiên cũng sẽ nghĩ vậy." Nguyên Sách cười.

Khương Trĩ Y ngừng tiếng nức nở, ngẩng đầu lên.
"Con mồi hôm nay vốn là Chung Bá Dũng tranh cùng ta, cho dù mũi tên kia là do Chung Bá Dũng bắn ra, Tuyên Đức Hầu khó tránh khỏi sẽ chia đầu mâu cho ta một nửa, nhưng nếu ta vì cứu con của hắn mà thành người bị hại, đầu mâu của Tuyên Đức Hầu chỉ biết nhắm ngay Chung gia, muốn mượn đao giết người, đao tất nhiên phải đủ sắc bén, đủ chuẩn."
Cho nên nàng đã không đoán sai, người hôm nay hạ độc thủ với nàng, ngoại trừ Chung Bá Dũng, người còn lại chính là Trác Khoan.
Như vậy, cái gọi là Chung Bá Dũng "không cẩn thận" bắn trúng ngựa của Trác Khoan, chỉ sợ cũng không phải là do không cẩn thận, thậm chí chuyện đầu Trác Khoan va phải cục đá, có lẽ cũng không phải trùng hợp.....
Khương Trĩ Y sửng sốt một lát mới phản ứng lại: "Cho dù có như vậy, chàng cũng không thể lấy mạng mình đi cược được!"
Nhìn người trước mắt bị thương còn đang cười cười, Khương Trĩ Y giận sôi máu, nàng thấy hắn đúng là người điên mà! Lúc trước ở trên chiến trường lấy thân làm mồi đi dụ địch, hiện tại trả thù người ta cũng không tiếc thương tổn chính mình!
Khương Trĩ Y không còn muốn hỏi xem hắn có đau hay không, hỏi thì thế nào cũng trả lại một câu "Này cũng gọi là đau à".
Nguyên Sách thu tay, nhàn nhạt kéo cổ tay áo xuống: "Nhìn có vẻ doạ người chút thôi, một cái Chung gia, còn không đáng."
Việc đã đến nước này, nhiều lời cũng vô dụng, Khương Trĩ Y nhìn nhìn khuỷu tay bị băng bó của hắn, lại nhìn nhìn mắt cá chân cũng đang bọc vải mịn của mình, không biết là đang an ủi ai mà thở dài: "Thôi đi, coi như chàng là vì muốn chịu khổ cùng ta vậy."
"....."
Khương Trĩ Y hoãn lại một lát, hỏi: "Nhưng mà, cái tên Trác Khoan kia thật sự biến thành.....!kẻ ngốc sao?"
Nguyên Sách nghiêng nghiêng đầu: "Không phải hắn thích động não ra chủ ý lắm sao?"
Nghe ý tứ này, chắc là có trị cũng không hết.
"Vậy có phải hơi quá rồi hay không....." "Bị té ngã va chạm vốn là phải xem may rủi của mọi người, nếu may mắn thì chỉ bị trẹo chân, nếu xui xẻo thì đập đầu cũng bị biến thành như vậy, quả bảo của hắn, làm sao biết trước được?"
Tưởng tượng bộ dáng nếu như mình biến thành ngốc tử, Khương Trĩ Y hít

một ngụm khí lạnh, hai tay ôm lấy mặt: "Ta cũng sẽ không biến thành như vậy!"
Nghĩ nghĩ lại hỏi: "Lỡ như có lúc ta biến thành như vậy thì làm sao bây giờ, chàng sẽ chăm sóc ta cả đời sao?"
"....."
Không đợi Nguyên Sách đáp, Khương Trĩ Y lại tự mình lắc lắc đầu: "Thôi đi, nếu thật sự biến thành ngốc tử, chuyện mất mặt như vậy, tốt nhất không nên có người biết, nếu có ai biết, ta giết hắn diệt khẩu luôn.

Ta cũng không cần chàng chăm sóc, ta tìm một nơi không ai biết ta để kết liễu thân tàn này đi.....".

Chương 36: Chương 36

Nguyên Sách không ở Vĩnh Ân Hầu phủ lâu, lúc này hắn vốn không nên tới đây, nếu đã đánh tiếng bản thân bị thương không nhẹ với bên ngoài, nên tránh lưu lại hành tung để người ngoài biết được, sở dĩ đêm khuya hắn vẫn cố tới, là vì biết vị tổ tông này vừa nghe thấy tin tức sợ là có ngồi xe lăn cũng muốn chạy đến Thẩm phủ, nên liền tới cửa cho nàng nhìn một cái.
Nhìn cũng nhìn rồi, thuận tay đổi thuốc cho nàng một lần, Nguyên Sách lặng yên không tiếng động trở lại Thẩm phủ, ám dạ tới, vô ảnh đi, tựa như chưa bao giờ bước ra khỏi Đông viện vậy.
Khương Trĩ Y biết trước mắt phải lấy đại cục làm trọng, cũng lo lắng Nguyên Sách bôn ba qua lại làm thương tích càng nặng thêm, nàng đã có nữ thái y theo hầu cạnh bên, liền không cần hắn trở lại chăm sóc, qua đi mấy ngày, chỉ thư từ lui tới cùng hắn.
Mỗi ngày, đến đêm lại viết một phong thư, nói một chuyện xảy ra lúc ban ngày, sáng sớm hôm sau lại sai người đưa qua.

Nàng hiểu hắn bị thương tay phải, cũng không cần hắn hồi âm, bảo người hỏi thăm Thanh Tùng, biết mỗi phong thư hắn đều đọc liền rất là vui vẻ.
Hai người như thế mà mỗi người tự dưỡng thương hết 10 ngày, thì một tin chấn động triều dã đã nổ tung tại kinh thành ——
Tuyên Đức Hầu vì ái tử bị thương nặng, xin nghỉ 10 ngày không vào triều, thế nhưng một sớm trở vềKim Loan Điện, lại dâng trạng thư tố cáo Lạc Khang bá tham ô quân lương, nguyện lấy tước vị của Trác gia ra đảm bảo, tất cả tội trạng này từng câu từng chữ đều là thật, tuyệt đối không hư cấu.
Thánh Thượng xem trạng thư xong liền tức giận tím mặt, hạ lệnh cho Tam Tư bộ xác minh nghiêm tra, Lạc Khang bá bị bãi chức ngay tại chỗ, nam đinh của Chung gia trong một đêm tất cả đều bị bắt vào tù.
Hiện giờ bên ngoài ai ai cũng cảm khái, đều nói Chung Bá Dũng cứ tự cao mình võ nghệ cao cường, nhưng tài đức không tới, tạo cái đại nghiệt này.

Chung gia có đứa nghịch tử như hắn quả thật gia môn bất hạnh, nhưng mà cũng là ác nhân đều có quả báo, nếu không thì đang yên đang lành, chỉ mấy trò đùa giỡn lại vô tình chọc trúng ngay người đang cầm chứng cứ Chung gia tham ô cơ chứ.
Khi Khương Trĩ Y nghe tin tức này thì đang cặm cụi viết thư cho Nguyên Sách, người khác không biết là ai ở sau lưng thao túng những việc này, nhưng nàng biết, nàng muốn hỏi hắn một chút, chuyện này thật sự chỉ là trùng hợp thôi sao?
Nếu như chuyện Tuyên Đức Hầu cáo trạng Lạc Khang bá tội tham ô quân lương cũng là một trong những đòn trả thù của hắn, vậy thì từ lúc nàng xảy ra chuyện ngoài ý muốn đến khi hắn ra tay bất quá chỉ nửa ngày ngắn ngủn, hắn làm như thế nào lại chuẩn bị được kế hoạch tỉ mỉ từ chứng cứ có thể vặn ngã Chung gia đến thiết cục như vậy chỉ trong nửa ngày chứ?
Chả lẽ là, hắn đã xuống tay điều tra Chung gia từ trước rồi sao?
Ở nơi nàng không nhìn thấy, hắn đang làm những gì, và vì sao phải làm như vậy?
Nghi vấn một vụ tiếp theo một vụ, đặt bút xuống cũng nghĩ đến lúc này hai nhà Chung, Trác đang đứng ở nơi đầu sóng ngọn gió, án tử chưa định, tuyệt đối không thể để A Sách ca ca bị cuốn vào trong đó, thư từ qua lại không khỏi quá mức nguy hiểm, vẫn nên để đến khi giáp mặt nói mới tốt, tiếp tục nói chuyện hôm nay ăn cái gì thì hơn.
Mục Tân Hồng đứng ở trước án thư, hỉ khí dương dương hướng về phía Nguyên Sách hồi báo: "Tam Tư bộ đã tra được số tiền tham ô đã đạt trăm vạn lượng, Lạc Khang bá vì chân bị thọt phải rời khỏi tiền tuyến, ẩn cư sau bức màn, mấy năm nay có lẽ đã tham lam không ít tiền tài để lấp đầy không cam lòng của bản thân, tích lũy chưa bao lâu đã khổng lồ đến như vậy, không có gì bất ngờ xảy ra, tử tội đã định."
Trên mặt Nguyên Sách lại không có quá nhiều vui mừng, nhìn thư trong tay, nhàn nhạt nói: "Án là do Tam Tư bộ tra, tội định như thế nào phải xem Thánh Thượng, không nên vui vẻ quá sớm."
Mục Tân Hồng gật đầu khen đúng, khôi phục biểu cảm túc mục.

Trước đây bọn họ dưỡng cái tên hoạt tử nhân Cao Thạch nửa năm, câu ra được độc thủ đứng phía sau màn là Lạc Khang bá, biết được hoá ra lúc Lạc Khang bá còn trẻ, đi đánh giặc ở tiền tuyến từng có ân với Cao Thạch, Cao

Thạch không tiếc phản bội Huyền Sách Quân cùng đại công tử cũng muốn trung thành với Lạc Khang bá, đó là vì trả ân.
Nhưng Lạc Khang bá thân là kẻ bôn ba trong quan trường nhiều năm, đã phạm tội lớn thông đồng với địch, làm sao có thể ngây ngốc để lại chứng cứ phạm tội? Thiếu tướng quân lại chưa chính thức thụ quan, không thể tiếp cận con cáo già này, liền quả quyết dứt khoát vào Thiên Sùng thư viện, định thông qua Chung Bá Dũng thăm dò đến đế Chung gia này.
Sau lại tra được quan hệ của Chung gia cùng Trác gia, phát hiện hai tên nhi tử của Chung gia cùng Trác gia lén giao hảo, hai vị phụ thân cũng có ích người lợi ta, liền tìm được chỗ đột phá.
Chỉ là vốn dĩ Trác gia cũng không phải là mục tiêu của thiếu tướng quân, theo kế hoạch ban đầu, thiếu tướng tính toán dùng ích lợi để chia rẽ hai nhà Chung, Trác, kết quả ngày ấy quận chúa xảy ra chuyện, Trác tiểu hầu gia tự mình dâng tới cửa như thế, liền một hòn đá ném hai chim, thu thập hết cả bọn.
Hiện giờ hết thảy đều phát triển theo kế hoạch của thiếu tướng quân, nhưng mà càng đến thời điểm như thế này, xác thật càng phải cẩn thận, không thể khinh địch.

Mục Tân Hồng cảm thấy lời của thiếu tướng quân thật có lý, hắn nghiêm túc nghĩ đến đây, vừa nhấc đầu, lại thấy người mới vừa rồi kêu hắn đừng cao hứng quá sớm hiện giờ khóe miệng hơi cong, bản thân có vẻ còn rất cao hứng.
Hắn biết ngay mà, mối thù giết người thân, mắt thấy sắp báo được, ai có thể không vui?
Mục Tân Hồng ấp ủ một câu hợp với tình hình nói ra: "Tóm lại hiện giờ hung thủ ám hại đại công tử đã ở trong lao ngục, cũng có thể an ủi đại công tử trên trời có linh thiêng!"
Ý cười trên mặt Nguyên Sách bỗng nhiên vừa thu lại, nâng mi mắt lên khỏi tờ giấy viết thư.
Mục Tân Hồng sửng sốt.

Lời này cũng không thể nói sao? Hắn nói sai cái gì à? Mục Tân Hồng do dự nhìn kỹ mặt sau lá thư trên đầu ngón tay Nguyên Sách ——
Hoa văn là hoa bồ công anh chìm giữa sắc màu rực rỡ, còn có ánh nắng vàng rực rỡ chiếu qua, cẩn thận ngửi một chút còn có mùi thơm thoang

thoảng.
"À....." Mục Tân Hồng mới phát hiện mình phản ứng sai hoàn cảnh, xấu hổ cười gượng mấy tiếng, "Ngài đang cao hứng cái lá thư này nhỉ."
Nguyên Sách trầm mặt hơi nhướng mí mắt: "Đọc đến đoạn có chút chuyện ngu xuẩn thôi."
Nhớ tới mấy ngày trước đây Thanh Tùng trộm thở dài nói, công tử gần đây mỗi ngày xem thư quận chúa gởi đều sẽ cười, không biết đại công tử ở trên trời nhìn thấy có cảm tưởng gì.....!Mục Tân Hồng ho nhẹ một tiếng: "Không có việc gì, thiếu tướng quân của chúng ta, cười cũng chỉ như đánh cái hắt xì, đều là nhân chi thường tình, ai nhịn được chứ, ta muốn cười liền cười, không cần để ý tới ánh mắt người khác!"
Nguyên Sách chậm rãi nâng lên một ngón trỏ lên, chỉ hắn, rồi chậm rãi xoay ngón tay một vòng về bên phải.
Mục Tân Hồng quay đầu nhìn theo ngón tay kia, thấy đó là phương hướng tiễn khách, liền sờ sờ ót lui đi ra ngoài.
Cửa phòng vừa đóng, trong thư phòng lại trở về yên tĩnh, Nguyên Sách rũ mắt xuống, ánh mắt một lần nữa trở về trên giấy viết thư trong tay ——

"A Sách ca ca thân khải, đảo mắt thì ngày tháng "thấy chữ như thấy mặt" đã gần nửa con trăng rồi, khi nào có thể chân chính gặp mặt nhau đây? Nghe Thanh Tùng nói, thương thế của chàng đã gỡ băng rồi, chân ta cũng lành lại tương đương vậy, hôm nay nữ thái y bảo ta xuống đất đi thử một chút xem, ta đi được hai bước, xác thật không đau, chỉ là ta đi đường có chút lọng cọng không quen.

Uy Vũ ngồi bên cạnh nhìn ta, ta đi một bước nhỏ, nó liền nhảy theo một bước lớn, quay đầu lại còn nhìn ta kêu meo meo meo.

Chàng nói xem, nó có bốn cái chân, đi nhanh hơn kẻ hai chân như ta thì có gì đáng để kiêu ngạo? Ngày mai đừng hòng ăn cá của ta."
Nguyên Sách quét ánh mắt xuống, đọc tiếp từ đoạn bị Mục Tân Hồng ngắt ngang ban nãy ——
"Đúng rồi, hôm nay Bảo Gia a tỷ tới trong phủ, lần trước nàng ấy tới thăm ta cứ trúng vào thời điểm ta uống thuốc đi ngủ rồi, hôm nay cuối cùng cũng nói được với nàng ấy mấy lời.

Nàng ấy nói nếu sớm biết được ta sẽ xảy ra chuyện như vậy, đã không nhờ ta đi giúp nàng ấy hỏi thăm hôn phối của Bùi Tử Tống.

Hiện tại chàng cũng biết rồi đó, không phải là ta có ý tưởng an phận gì với Bùi Tử Tống.

Hôm nay ta nhân tiện cũng hỏi Bảo Gia a tỷ, nàng ấy là tình nhân cũ của Lý Từ Phong hay sao? Ta nghĩ tới nghĩ lui đều cảm thấy không thích hợp, tửu lầu của Bảo Gia a tỷ khai trương sau khi Lý Từ Phong vào kinh không lâu, lại còn trùng hợp tên là Từ Phong Lai , nhất định có gì đó.

Nhưng Bảo Gia a tỷ không muốn nói cho ta biết, còn nói tiểu hài tử không cần lo chuyện người lớn.

Khi nào có thời gian chàng hỏi thăm Quân Y của chàng thử, xem hắn có thể nhả ra một chút manh mối nào hay không, ta thật sự quá tò mò đi!"
"Nhưng mà hôm nay còn thu được một tin tức xấu, cữu cữu gửi thư nói, chuyện tu cừ (Editor: tu sửa cừ để đắp đập, đê) của cữu cữu bên kia còn chưa xong, nên hôm nay không có thể khởi hành hồi kinh, chỉ sợ không về kịp đêm trừ tịch (Editor: Giao thừa), chuyện chúng ta chắc phải chờ thêm chút nữa rồi, ai da.....!Nhưng mà xem ý trong thư, cữu cữu chỉ là không về kịp đêm trừ tịch, chứ qua năm mới thì hẳn sẽ về sớm.

Chàng cũng không cần lo lắng, hiện giờ chàng kiến công lập nghiệp, vốn là đã vô cùng xứng đôi với ta, trước mắt bên ngoài đều đang lan truyền chuyện của chúng ta, cho dù là vì danh dự của ta, cữu cữu cũng chắc chắn nhận vị ngoại sinh nữ tế (cháu rể bên ngoại) như chàng đây.

Chờ đợi đã hơn ba năm, rốt cuộc cũng chờ đến lúc mưa tạnh mây tan, thấy ánh trăng sáng, ta thật vui đến ngủ không yên.

Còn chàng thì sao, vui vẻ không?"
Nguyên Sách nắm chặt giấy viết thư trên tay, ánh mắt hơi hơi ảm xuống.
Đúng giờ phút này, một loạt tiếng bánh xe lộc cộc lộc cộc vang lên, cùng với một giọng nữ không cao hứng đến gần thư phòng: "Bổn quận chúa

ng`ồi cả xe lăn tới, công tử nhà ngươi cho dù có bận đi chăng nữa, sao có thể không gặp ta? Ngươi bảo hắn giáp mặt nói với ta lời này đi!"
Giọng nói rơi xuống không lâu, cửa phòng bị gõ vang, Thanh Tùng đứng ở ngoài cửa run run rẩy rẩy nói: "Công, công tử, Vĩnh Doanh quận chúa tới."
Nguyên Sách cúi đ`ầu nhìn giấy viết thư trong tay, im lặng một lát, sau đó gấp tờ giấy lại bỏ vào một cái tráp gỗ đàn bên cạnh, nói "Vào đi".
Cửa phòng mở ra, hai gã sai vặt tráng kiện khiêng xe lăn qua ngạch cửa, người nửa tháng không gặp mặc một cái váy vàng nhạt khoác áo khoác xanh đậm, đ`ầu cài một bộ trâm vàng tua rua hơi rũ xuống, giữa trán còn vẽ một cái hoa điền bằng bột trân châu lóng lánh, vừa vào cửa li`ền giống như đem sắc xuân phủ lấy không khí tử khí tr`ầm tr`ầm trong căn phòng này.
"Nghe nói có người bận đến mức không rảnh gặp ta?" Khương Trĩ Y ôm tay ng`ồi trên xe lăn, hất cằm lên, liếc án thư bên kia, rõ ràng người ng`ồi lùn hơn một khúc, khí thế lại không giảm một mảy may.
Ánh mắt Nguyên Sách rơi xuống trên người nàng r`ồi rút đi, nhìn v`ề phía Thanh Tùng ở phía sau nàng: "Ngươi còn chưa tới thông bẩm với ta, ta nói không gặp khi nào?"
Khương Trĩ Y sửng sốt, Cốc Vũ một bên tức giận mà nhìn Thanh Tùng lên tiếng: "Sao ngươi lại như thế, còn giả truy`ền lệnh của công tử nhà ngươi?"
Thanh Tùng đổ m`ồ hôi lạnh cúi đ`ầu không dám nói lời nào, chỉ là hắn cảm thấy cứ tiếp tục như vậy ắt đại sự không ổn, công tử hình như thật sự muốn cùng quận chúa nên duyên, cho nên mới tự tiện làm chủ.....
Nguyên Sách nhìn hắn phất phất tay, ý bảo lui xuống.

Thanh Tùng nhẹ nhàng thở ra, vội vàng cáo tội lui đi ra ngoài.
Khương Trĩ Y vốn định nói thêm vài câu, nhưng nghĩ nửa tháng còn chưa gặp mặt A Sách ca ca, không muốn lãng phí thời gian trên mấy hạ nhân, li`ền bảo Cốc Vũ mau mau đẩy xe lăn đưa nàng tiến lên.
Nguyên Sách: "Chân còn không khỏi, lăn lộn làm cái gì?"
"Chàng chưa đọc thư của ta hôm nay sao? Nữ thái y nói ta có thể xuống đất, đừng đi đường quá là được, ta đi hai bước cho chàng xem." Khương Trĩ Y nói nói li`ền muốn đứng dậy chứng minh một phen.
"Không c`ần, đi qua chỗ đó ng`ồi đi, ta xem." Nguyên Sách hất mắt ra hiệu cho Cốc Vũ.
Khương Trĩ Y bị đẩy đến đ`ầu kia của giường La Hán, sau khi ng`ồi lên giường li`ền cúi đ`ầu cởi giày cởi vớ.

"Nửa tháng không gặp, lần đầu tiên gặp lại lại muốn xem chân ta, chân ta đẹp hơn mặt ta sao?" Khương Trĩ Y lẩm bẩm đá đá vớ đi, "Nhạ, nhìn xem đi, xem cho đủ!"
Nguyên Sách ngưỡng người ra phía sau, bắt lấy cái chân đang chỉ thẳng vào mặt hắn.

Hắn quỳ một đầu gối xuống bên cạnh giường, rũ mắt nhìn bàn chân trắng nõn đã không còn nhìn thấy vết bầm xanh ứ máu, dùng mặt trong ngón tay cái ấn nhẹ xuống khớp xương gân cốt nàng, khi nhấc mí mắt lên, liền đẩy cái chân này trở vềmột phen.
Khương Trĩ Y khẽ hô một tiếng, gương mặt không thể tưởng tượng mà nhìn chằm chằm động tác thô bạo này của hắn: "Lúc trước chàng đâu có đối xử với ta như vậy!"
Nguyên Sách căng đầu gối đứng dậy: "Bởi vì hiện tại đã lành rồi."
Khương Trĩ Y tức giận đem chân đưa cho Cốc Vũ, để nàng ta mang vớ mang giày lại cho mình, lại nhìn hắn hừ lạnh: "Ta còn chỗ khác mới bị thương đây!"
Đuôi lông mày Nguyên Sách nhướng lên, đang định nói nàng sắp nói nàng bị thương tâm đúng không, thì liền thấy nàng đột nhiên mở hai bàn tay ra, lắc lắc mười ngón tay, mỗi đầu ngón tay đều bày ra vết cắt lớn lớn nhỏ nhỏ, cũ cũ mới mới, có vết đã kéo mài xám xám, có vết vẫn còn đỏ thắm.
Khương Trĩ Y thần thần bí bí cong khóe môi, từ trong tay áo móc ra một cái túi thơm: "Làm túi thơm cho chàng đó nha!"
Nguyên Sách nhìn vềphía cái túi thơm màu đen thêu hoa văn hổ vàng kia, ánh mắt chợt lóe.
"Vốn định viết thư cho chàng kêu ca, nói mỗi ngày ta đều đâm phải ngón tay mình mấy lần, nhưng ngẫm lại nói như thế liền không còn kinh hỉ, có phải ta nhẫn nhịn giỏi lắm hay không?" Khương Trĩ Y đắc ý mà cười, cười xong lại thở dài, đau lòng thổi thổi đầu ngón tay của mình, "Mấy cái việc thêu thùa này thật sự quá khó khăn, nếu không phải vì chàng, cả đời ta đều sẽ không chạm vào....."
Nguyên Sách nhíu mày nhìn nàng: "Ta cần túi thơm làm gì?"
"Đây cũng không phải là một cái túi thơm bình thường nha, trước kia ta cho chàng một miếng ngọc, không phải bị chàng quăng vỡ rồi sao, vỡ rồi cũng không may mắn.

Gần đây ta không động đậy được chân, liền động đậy tay làm tín vật mới cho chàng, cũ không đi, mới không tới, như vậy cũng tốt, coi như là một bắt đầu mới sau ba năm ——" Khương Trĩ Y đưa túi thơm qua, giục hắn nhận, "Mau cất đi, lần này không được làm hỏng đâu đó!"
Bàn tay đang rũ bên người của Nguyên Sách nhẹ nhàng nắm chặt, hắn rũ mắt xuống, nhìn cái túi thơm kia, còn có bàn tay đầy vết thương chồng chất, đột nhiên nhớ tới câu hỏi cuối cùng trong lá thư của nàng ngày hôm nay ——
Nếu hỉ nộ ai nhạc của một người đều là trộm tới, có lẽ vui vẻ của hắn sớm hay muộn cũng phải trả về.
Mấy ngày nay, khi hắn cầm những lá thư đó, liền phút chốc mà quên đi huynh trưởng, rồi mỗi ngày trôi qua, sau khi buông lá thư xuống, lại là một lần hắn nằm mơ thấy gương mặt của huynh trưởng.
Bên tai lại vang lên giọng nữ trong trẻo còn đang lẩm nhẩm lầm nhầm ——
"Vốn dĩ ta cũng không biết nên thêu hoa văn gì, nhưng nhìn Uy Vũ cứ nhảy nhót lung tung ở bên cạnh ta như thế, ta liền thêu con hổ, về sau chàng trở thành quận mã của ta, nếu cũng vây quanh ta giống như Uy Vũ vậy thì tốt quá!"
"Tuy rằng cái hoa văn con hổ này thực sự phức tạp chút, bất quá trên đời này không có chuyện gì mà Khương Trĩ Y ta làm không được, có phải thêu cũng không tệ lắm hay không?"
"Ta còn thêu bên trong túi thơm tên của ta nha....."
Nguyên Sách nâng mắt lên, nhìn lúm đồng tiền ngây thơ hồn nhiên nhảy nhót trước mắt này, lần đầu tiên muốn biết, nếu nàng phát hiện đây không phải là một bắt đầu mới, mà là một sai lầm, là một sự thay thế không nên xảy ra ——
Nàng vẫn sẽ giống như bây giờ, sẽ nhìn hắn cười, hay là sẽ sợ tới mức xoay người bỏ chạy..

Chương 37: Chương 37

Đưa xong tín vật đính ước, Khương Trĩ Y hỏi phủ lại nghỉ ngơi mấy ngày, khi thái y lại đến bắt mạch, nói chân này của nàng đã không còn phải cố kỵ gì nữa, có thể hành động tự nhiên giống như trước.
Người này bình thường trời lạnh là vô cùng lười, chỉ muốn ở trong nhà, nhưng bản thân mình không muốn đi ra ngoài và không thể đi ra ngoài lại là hai việc hoàn toàn khác nhau.

Như bị cấm túc hơn nửa tháng, vừa được một lời chắc chắn của nữ thái y, Khương Trĩ Y một khắc cũng chờ không được mà phái người đi Thẩm phủ truyền tin, bảo Nguyên Sách cùng nàng lên phố đi dạo.
Sau nửa canh giờ, Khương Trĩ Y lần đầu tiên nhìn thấy Nguyên Sách ban ngày ban mặt đường hoàng đứng ở cửa chính Hầu phủ tìm nàng.
Nhìn một màn cảm động lòng người này, Khương Trĩ Y chợt cảm thấy cận hương tình khiếp mà dừng chân ở ngạch cửa trong chốc lát, nắm chặt khăn gấm trong lòng bàn tay, nhịn không được đưa khăn lên chấm khóe mắt.
Khương Trĩ Y lau lau khóe mắt, buông tay xuống nhìn hắn: "Nghĩ đến sau này sẽ không cần phải lén lút gặp nhau nữa, nhất thời có chút vui quá mà khóc."
Nhưng mà chuyện này đã lan tràn khắp nơi, không thể cứu vãn, đi cửa bên cũng không thay đổi được gì, thôi, không cần làm điều thừa.
Nguyên Sách nhướng mắt liếc liếc nàng: "Vậy trước tiên nàng ở nơi này khóc một lát đi, ta đánh ngựa đi một vòng lại đến?"
"Không khóc, không khóc nữa, xuất phát liền!" Khương Trĩ Y vội vàng thu nước mắt lại, vịn tay tỳ nữ đi ra phía trước, xách váy dẫm lên ghế lên kiệu, ngồi vào xe ngựa, vừa nhấc đầu, liền thấy Nguyên Sách còn đang bất động tại chỗ, "Làm sao vậy, đi lên đi!"
Nguyên Sách nhíu mày nhìn chiếc xe ngựa hoa hoè loè loẹt, động đậy một chút lại kêu lách cách trước mắt: "Một hai phải ngồi cái kiệu nổi bật này

của nàng dạo phố?"
"Xe ngựa của chàng quá nhỏ, ngồi ở bên trong chật hẹp lắm, chiếc này của ta để cả giường còn được."
"Nàng dạo phố cần giường làm gì?"
Nàng chỉ là muốn hình dung xe ngựa to nên nói quá lên thôi, nghiền ngẫm từng chữ một làm gì: "Vậy chàng cùng người đi dạo mở miệng nhiều như vậy làm gì?"
"Chàng chưa từng ngồi trên xe ngựa cao như vậy sao? Ta dạy cho, chàng dẫm lên cái ghế lên kiệu kia đi, sau đó lấy đà nhón một chân liền có thể....."
Nguyên Sách giơ chân dài về phía trước, một chân bước lên xe ngựa, khom lưng đi vào: "Ta là nàng?"
Khương Trĩ Y liếc liếc hắn, dò đầu ra ngoài cửa sổ nhìn bọn tỳ nữ nói: "Hôm nay không cần theo ta, ta muốn cùng quận mã cầm tay đồng du, không muốn có người quấy rầy, các ngươi đem toạ kỵ của quận mã chăm sóc cho cẩn thận là được."
Xe ngựa lộc cộc lái ra khỏi phường Sùng Nhân.

Hiện giờ đang gần cuối năm, trong triều đình các bộ các tư vì chuyện tham ô kinh thiên động địa của Chung gia vội đến đầu óc choáng váng, không khí khẩn trương căng thẳng, nhưng không hề ảnh hưởng gì đến vui mừng của dân chúng vào dịp cuối năm, đang lục tục thu xếp trang phục trừ tịch.
Ngày tốt, khắp phố lớn ngõ nhỏ của thành Trường An nơi nơi giăng đèn kết hoa, các hộ đều treo lên đèn lồng màu đỏ, bên dưới còn có tua rua, hành tứ phố phường ở chợ phía Tây tấp nập, sinh ý thịnh vượng đến các chưởng quầy không khép miệng được, người bán hàng rong bên đường và các quán ăn nhỏ đều không ngớt người ghé qua lui tới không dứt.
Tới một đoạn đường xe ngựa không thể thông hành, Nguyên Sách bước đi xuống một bước trước, quay đầu lại mở hai tay ra đón người.
Xa phu vừa muốn đi bài ghế lên kiệu, liền thấy quận mã một tay ôm quận chúa xuống dưới, quận chúa ở trong tay quận mã nhẹ đến giống như một mảnh lá cây, nháy mắt liền thân hình ổn định, đứng xuống đất.
Khương Trĩ Y đứng trong đám người sửa sửa mũ có rèm trên đỉnh đầu: "Mũ có rèm này chàng còn chưa mang xong cho ta này, cứ bị nghiêng nghiêng qua một bên."
Nếu sớm nói cùng người đi dạo phố chính là làm nô dịch cho người ta, thì

hắn đâu đến nỗi nỏ một đống chuyện không làm mà đi tới nơi này, Nguyên Sách nhíu mày: "Thích mang thì mang."
Khương Trĩ Y nheo mắt nhìn khắp nơi, nhìn thấy có một phụ nhân đang chọn vải bố ở một sạp bên đường, liền tháo mũ có rèm xuống đưa qua: "Cho ngươi!"

Phụ nhân sửng sốt, nhận cái mũ có rèm tràn đầy tua mũ vàng: "Đa tạ quý nhân, đa tạ quý nhân!"
Khương Trĩ Y: "Vậy ta liền không đeo, nếu trong chốc lát nữa nam tử đầy đường đều nhìn ta, ngươi đừng ghen là được."
Khương Trĩ Y choàng cánh tay Nguyên Sách đi về phía trước, lại rất mau liền phát hiện, không riêng nam tử đầy đường, già trẻ gái trai đầy đường đều đang nhìn về hướng bọn họ, thấy bộ dáng kinh ngạc kia, hình như còn có người nhận ra Nguyên Sách.
.....!Đã quên mất, đây là người hai tháng trước mới vừa đánh ngựa dạo phố oanh động toàn thành.
Trước quán ăn vặt bên đường, nhóm năm ba khách một bàn đang xì xào bàn tán cái gì, nhĩ lực Khương Trĩ Y không đủ, liền nhỏ giọng hỏi Nguyên Sách: "Bọn họ đang nói cái gì vậy?"
Tuy rằng không nghe rõ, nhưng cũng không khó đoán được, khẳng định có người nhận ra nàng ——
Chính là vị quý nữ vênh váo tự đắc, đứng trên trà lâu khiêu khích dây dưa, bị tướng quân lạnh nhạt nói lại một câu "xin hỏi cô nương là ai", một kích mất mạng.
Thực hiển nhiên, trong đoạn đối thoại phong lưu giữa quý nữ kinh thành cùng chiến thần tướng quân, nàng là cái nhân vật phản diện không mấy thảo hỉ kia.
Nguyên Sách nghiêng tai nghe nghe, cúi đầu nhìn Khương Trĩ Y.
Khương Trĩ Y vừa thấy ánh mắt này của hắn liền biết mình đoán không sai, mặt liền đỏ lên, hận không thể tìm cái khe đất chui vào: "Đều tại chàng, lúc trước giả vờ không quen biết ta làm gì, mặt cũng để cho thiên hạ dẫm lên rồi.....!Về sau ta không bao giờ ra phố nữa....."
Nguyên Sách chậm rãi rút cánh tay của mình đang bị nàng choàng lấy ra.
Khương Trĩ Y dùng sức kéo tay hắn trở về: "Bọn họ vốn là cảm thấy là ta dây dưa chàng, chàng còn làm như vậy, ta chẳng phải là....."
Lời còn chưa dứt, bàn tay đang giãy giụa bỗng nhiên bị người nắm lấm,

Khương Trĩ Y bỗng dưng cúi đầu, thấy mấy ngón tay dài của hắn nhẹ nhàng xen kẽ qua năm ngón tay của nàng, nắm chặt lấy tay nàng.
Bốn phía liên tiếp vang lên tiếng kinh ngạc cảm thán.

Nguyên Sách quay đầu lại quét mắt về phía đám khách đang ngồi kia ăn, cả đám người sợ tới mức giật mình, vội vàng ngậm miệng cúi đầu.
Nguyên Sách: "Như vậy có thể nhặt được mặt mũi của quận chúa lên chưa?"
Khương Trĩ Y cúi đầu nhìn mười ngón tay hai người đan vào nhau, trái tim nhảy thình thịch, chậm rãi nâng mắt lên: "……!Sao chàng biết tình nhân thường muốn nắm tay như vậy."
Khương Trĩ Y theo ánh mắt hắn nhìn qua, thấy trên con đường phía trước có một nhà ba người vừa nói vừa cười, người cha trẻ tuổi trên vai cõng khuê nữ, tay lại nắm tay thê tử.
"Thôi được rồi, chỉ cần hôm nay trên phố chàng không buông tay ta một khắc nào, bổn quận chúa liền miễn cưỡng tha thứ cho lỗi không nhận người của chàng lúc trước." Khương Trĩ Y cười ngâm ngâm kéo người đi về hướng phía trước.
Đi một đoạn, sau khi bỏ lại sau lưng những ánh mắt xem náo nhiệt kia, Khương Trĩ Y bắt đầu chuyên tâm đi dạo phố, thấy phía đối diện có cái sạp bán đồ chơi làm bằng đường, đang chuẩn bị hỏi Nguyên Sách có muốn ăn không, nhưng khi ánh mắt xẹt đi, bỗng nhiên chú ý tới bên cạnh sạp bán đồ chơi làm bằng đường có một thân ảnh duyên dáng yêu kiều ——
Thiếu nữ đứng ở trước quán, nhưng lại không nhìn đồ chơi làm bằng đường, một đôi mắt bình tĩnh nhìn nàng cùng Nguyên Sách, không biết đã nhìn được bao lâu.
Là người lần trước từ biệt ở thư viện, gần một tháng không gặp, Bùi Tuyết Thanh.
Khương Trĩ Y theo tầm mắt Bùi Tuyết Thanh, cúi đầu nhìn về phía tay Nguyên Sách nắm lấy tay mình.
"……!Có người đang nhìn chúng ta." Khương Trĩ Y thu lại nụ cười, nói thầm.
"Biết."
Cũng đúng, lấy sự nhạy bén của hắn, khẳng định đã sớm phát hiện hơn cả nàng.

Khương Trĩ Y không cao hứng mà bĩu môi: "Đã biết quan hệ của chúng ta là cái gì, sao nàng ta cứ nhìn chàng như vậy?"
"Ta nào biết." Nguyên Sách nhướng mi lên.
Khương Trĩ Y lại liếc mắt một cái về hướng Bùi Tuyết Thanh, phát hiện lần này nàng ta cũng không tránh đi, hoặc là đang xuất thần, vẫn không nhúc nhích nhìn chằm chằm hai bàn tay nắm chặt của bọn họ.
"Ta muốn ăn đồ chơi làm bằng đường!" Khương Trĩ Y vừa hất cằm.
Nguyên Sách nhìn lại về hướng sạp đồ chơi làm bằng đường cạnh Bùi Tuyết Thanh, lại nhìn nhìn tiểu tổ tông bên cạnh, thở dài một hơi, liền dắt người đi về phía đối diện.
Mắt thấy hai người đi tới, Bùi Tuyết Thanh mới như tỉnh mộng, thu lại ánh mắt, vội vàng kéo rèm sa trên mũ có rèm xuống.
"Không cần che, từ thật xa liền thấy Bùi cô nương rồi." Khương Trĩ Y cười, chào hỏi nàng ta.
Tay đang kéo màn sa trên mũ có rèm của Bùi Tuyết Thanh dừng lại, hướng hai người hành lễ: "Quận chúa, Thẩm Thiếu tướng quân."
Khương Trĩ Y nhìn về phía người bán hàng phía sau, hất hất: "Mua đồ chơi làm bằng đường nè."
"Được, được," người bán hàng rong bận rộn làm đồ chơi, đưa tay chỉ Bùi Tuyết Thanh, "Làm cho vị cô nương tới trước này xong liền làm cho ngài, nhị vị khách quan cứ chọn lựa kiểu dáng đi!"
"Cũng làm một con thỏ giống như vị cô nương này, một cái là được, hai người chúng ta ăn chung." Khương Trĩ Y nhìn Nguyên Sách một cái.
Nguyên Sách đưa bạc đủ cho một que đồ chơi làm bằng đường.
"Được rồi, ăn cái đồ chơi làm bằng đường này của ta nha, bảo đảm nhị vị ngọt ngọt ngào ngào, ân ái không rời!"
Lông mi Bùi Tuyết Thanh run lên, lẳng lặng rũ mắt xuống.
Khương Trĩ Y nhìn gói thuốc trong tay nàng ta: "Bùi cô nương đây là đi bốc thuốc cho lệnh đường (Editor: cha mẹ) sao?" "Không phải gia mẫu, là gia huynh."
"Bùi công tử sao?"
Nguyên Sách ho nhẹ một tiếng.
Khương Trĩ Y quay đầu lại nhìn hắn, nhỏ giọng nói: "Nói câu khách sáo thôi."
Nguyên Sách: "Ngứa cổ thôi."

"......! Gia huynh đột nhiên bị cảm phong hàn, cũng không có gì đáng ngại, đa tạ quận chúa quan tâm." Bùi Tuyết Thanh có gắng bày ra nụ cười trừ, hít nhẹ một hơi, hình không muốn lại tiếp tục ở chỗ này, đột nhiên vội vàng cáo từ nói, "Quận chúa cùng Thẩm Thiếu tướng quân chậm rãi đi dạo, Tuyết Thanh về phủ trước."
"Cô nương! Đồ chơi làm bằng đường của ngài còn chưa xong đâu!" Người bán hàng rong gọi người lại.
"Trong nhà ta có chút việc gấp, chờ không được, dù sao đều là kiểu dáng giống nhau, không bằng cứ đưa cho vị cô nương này đi." Bùi Tuyết Thanh vòng qua sạp, cúi đầu bước nhanh đi ra ngoài.
"Tiền này của ngài ta đã thu rồi, vậy ngài lấy đỡ cái đồ chơi bằng đường trong bao này đi, đây là đường với sữa bò, cũng sẽ không thiệt cho ngài đâu!" Người bán hàng rong một tay làm đồ chơi làm bằng đường, một tay xách lên một bao giấy dầu, duỗi tay đưa về hướng người đi xa.
Bùi Tuyết Thanh dừng chân đứng lại.

Thấy nàng vừa vặn ngừng ngay bên sườn phía sau Nguyên Sách, Khương Trĩ Y huých nhẹ một cái vào cánh tay Nguyên Sách.
Nguyên Sách nhận bao giấy dầu từ tay người bán hàng rong, chuyển về hướng Bùi Tuyết Thanh.
Ánh mắt liếc thấy bàn tay cầm theo bao giấy dầu kia, Bùi Tuyết Thanh dường như ngẩn ra, nàng ta trầm mặc đứng tại chỗ hồi lâu, lát sau mới chậm rãi quay đầu, giương mắt nhìn về phía Nguyên Sách.
Cặp mắt ửng đỏ hồng hồng, đáy mắt đẫm lệ.
Nguyên Sách không rõ nguyên do, hơi khựng lại.
"Ta từ nhỏ đã không thể uống sữa bò, vừa uống liền phát bệnh sởi, thở không nổi ——" Bùi Tuyết Thanh nhìn hắn, nặng nề nói ra từng chữ một.
*
"Nàng ta từ nhỏ đã không thể uống sữa bò, vừa uống liền phát bệnh sởi, thở không nổi ——" sau nửa canh giờ, bên trong xe ngựa chạy lộc cộc, Khương Trĩ Y nhíu chặt mày, "Cái đồ chơi bằng đường kia là của người bán hàng rong đưa cho, sao không nói với hắn, mà phải nhìn chàng nói?"
Nguyên Sách tựa lưng vào vách xe: "Nàng hỏi ta ta đi hỏi ai đây."
"Ta không hỏi chàng, ta đi hỏi ai đây?" Khương Trĩ Y quay đầu trừng hắn một cái, "Chàng nói rõ ràng cho ta, chàng là có biết Bùi cô nương kia không thể uống sữa bò, có đúng không?"

"Ta nếu biết như vậy còn đưa cho nàng ta?"
"Kia vì sao bộ dáng nàng ta như cảm thấy chàng hẳn phải biết việc này?"
Nguyên Sách híp híp mắt: "Nàng chắc chứ?"
"Cái gì gọi là ta chắc?" Khương Trĩ Y tức đến phì cười, "Từ trước đến nay chàng có cùng Bùi cô nương này quen biết hay không, có biết việc tư của nàng ta hay không, chính chàng không biết?"
"....." Thật ra hắn cũng muốn biết lắm chứ.
"Ta tất nhiên là không biết, nhưng mà ——" Nguyên Sách không nhanh không chậm mà đi đường vòng, thử thăm dò nhìn nhìn Khương Trĩ Y, "Theo ý của nàng, nàng ta cảm thấy ta hẳn phải biết việc này?"
"Đúng rồi, bằng không sao nàng ta lại giống như bị ủy khuất ghê gớm lắm ấy, giống như bị chàng khi dễ vậy, cảm giác của cô nương gia chúng ta tuyệt đối sẽ không sai!"
Nguyên Sách ôm cánh tay nhìn về phía ngoài cửa sổ, nhăn mi lại.
Nếu thật sự giống như Khương Trĩ Y nói, huynh trưởng hẳn là biết chuyện tư mật như thế của Bùi Tuyết Thanh, vậy huynh trưởng cùng Bùi Tuyết Thanh này là cái quan hệ gì?
Nếu đã cùng Khương Trĩ Y tư định chung thân, vì sao lại cùng Bùi Tuyết Thanh có quan hệ thân mật như vậy?
"Ta đang hỏi chàng đó, chàng còn định giấu giếm?" Khương Trĩ Y tức giận đến mặt đỏ lên, khẽ đánh vào vai hắn, "Chàng thành thật nói cho ta, năm đó ngoại trừ ta, chàng còn cùng cô nương nào khác có tư tình gì? Niêm hoa nhạ thảo khắp nơi ha!"
"Không có." Nguyên Sách hồi thần, nhìn qua.
"Vậy chàng thề cho ta nghe!"
Nguyên Sách trầm mặc, dựng thẳng ba ngón tay lên: "Ta, Thẩm ——"
"Hả?"
Thôi được rồi, hiện hắn cũng không quá tin tưởng nhân cách của huynh trưởng nữa rồi.
Nguyên Sách: "Ta, Nguyên Sách, xin thề với trời ——"
"Sao lại lược bớt cái họ đi vậy!" Khương Trĩ Y xụ mặt, "Có phải chàng cố ý để thề vậy cho quả báo lên người nào tên là Nguyên Sách có phải không?"
"....."
"Dòng họ đại biểu cho gia tộc, không nên tùy ý lấy ra thề, người ta giữ họ đặt tên cũng phân biệt được vậy."

"Thôi được đi, Nguyên Sách thì Nguyên Sách, vậy chàng thề đi."

Nguyên Sách lại lần nữa dựng thẳng ba ngón tay lên: "Ta, Nguyên Sách, xin thề với trời, cuộc đời này chưa bao giờ hái hoa bắt bướm khắp nơi, chưa bao giờ từng cùng nữ tử có bất luận cái tư tình gì."
"Ngoại trừ nữ tử tên Khương Trĩ Y." Khương Trĩ Y nhắc nhở.
Nguyên Sách: "Chưa bao giờ từng cùng nữ tử có bất luận cái tư tình gì ngoại trừ nữ tử tên Khương Trĩ Y."
"Nhân tiện nói thêm hai câu," Khương Trĩ Y mau mau suy tư một phen, "Nói ngày sau chàng cũng chỉ tâm duyệt (Editor: yêu ^^) một mình ta, cuộc đời này nếu ta không rời, chàng tất không bỏ."
"....."
Nguyên Sách gác tay xuống, không thể tưởng tượng mà cười: "Thề còn có nhân tiện?"
"Sao lại không có chứ," Khương Trĩ Y đưa ngón tay chỉ chỉ đỉnh thùng xe, "Ông trời trên kia bận rộn biết bao nhiêu đâu có rảnh ở chỗ này chờ nghe chàng mỗi ngày mỗi thề.

Nếu đã thề, thì một lần thề cho xong chẳng phải bớt việc?"
"....."
Ông trời bớt việc, là chuyện hắn nên quản sao.
"Thế nào, hiện giờ quan hệ của hai người chúng ta toàn thành đều đã biết, chẳng lẽ chàng còn định vứt bỏ ta hay sao?"
Nguyên Sách nghĩ nghĩ, lười nhác dựa vào vách thùng xe, lại lần nữa dựng thẳng ba ngón tay lên thề: "Ta, Thẩm Nguyên Sách, xin thề với trời, cuộc đời này chỉ tâm duyệt một mình Khương Trĩ Y, nếu nàng không rời ——"
"Từ từ," Khương Trĩ Y cười khanh khách nghe được một nửa liền ngăn hắn lại, nghi hoặc nói, "Sao lần này lại kèm theo cả họ?"
Nguyên Sách liếc mắt nhìn nàng: "Vậy nàng muốn Thẩm Nguyên Sách, hay là Nguyên Sách?"
Khương Trĩ Y không thể hiểu được: "Không phải chính chàng nói phát lời thề không nên liên lụy gia tộc sao? Chỉ muốn Nguyên Sách cũng được rồi nha."
"À, phải không." Nguyên Sách quay đầu đi chỗ khác.
Khương Trĩ Y cúi người về phía trước, nhìn thẳng khoé môi khả nghi của hắn: "Chàng cười cái gì?"

"Không có gì."
"Vậy có còn thề nữa không? Nếu như chàng không thề, hiện tại ta lập tức rời đi, chàng cũng quên đi hết đi!" Khương Trĩ Y xụ mặt bĩu môi.
Nguyên Sách im lặng thở ra một hơi, lần thứ tư dựng thẳng ba ngón tay lên, ngồi dậy nhìn về phía Khương Trĩ Y: "Ta, Nguyên Sách, xin thề với trời, cuộc đời này chỉ tâm duyệt một mình Khương Trĩ Y, nếu nàng không rời, ta tất không bỏ, nếu vi phạm lời thề này ——"
Khương Trĩ Y tiến lên bịt miệng hắn lại một phen.
"Được rồi," Khương Trĩ Y vừa lòng cười, "Nhìn thấy chàng có thành ý là được, ta mới không nỡ để ngươi bị ngũ lôi oanh đỉnh (Editor: trời đánh) đâu!"
Nguyên Sách rũ mắt lấy tay nàng ra, nắm vào trong lòng bàn tay: "Hết giận?"
"Ư, tin tưởng chàng cùng Bùi cô nương không có gì."
Nguyên Sách gật gật đầu, nghiêng đầu nhìn bầu trời xanh thẳm phía ngoài cửa sổ.
Nàng tin, nhưng hắn lại có chút không tin.
Cái cô nương Bùi Tuyết Thanh này đích xác có chỗ kỳ lạ, nếu huynh trưởng thật sự là niêm hoa nhạ thảo (Editor: hái hoa ngắt cỏ), thì cũng không thể cả hoa lẫn cỏ hắn đều phải.....
Nguyên Sách vuốt ve bàn tay nhỏ nhắn trong lòng bàn tay kia, híp mắt nghĩ..

Chương 38: Chương 38

Ba ngày sau, ngày trừ tịch, sáng sớm tinh mơ Khương Trĩ Y liền bị tiếng cười đùa náo nhiệt rộn ràng trong viện đánh thức.
Trong Dao Quang Các, các hạ nhân đều biết mùa đông Quận chúa sợ lạnh lại tham ngủ, khi mới tỉnh lại đặc biệt không thích ồn ĩ, người hầu sáng sớm vẩy nước quét nhà trước nay đều phải nhẹ tay nhẹ chân, chỉ ngoại trừ mỗi ngày này trong năm.
Ngày từ cựu nghênh tân (Editor: Tiễn cái cũ, đón cái mới), mọi người đều không nhịn được vui mừng phấn khởi, cả viện từ phòng khi cho đến chủ viện, góc xó xỉnh nào cũng được quét dọn sạch sẽ, còn lau cả song lớn đến phòng ngói, nhỏ đến góc xó xỉnh lại đều đến cửa sổ, treo bùa đào.

Trước đây, từng có một năm bọn họ vừa bận rộn làm việc vừa đùa giỡn, không cẩn thận đánh thức quận chúa, nhưng thế mà quận chúa thức dậy không những không tức giận, còn nói ngày trừ tịch là phải vô cùng náo nhiệt, hôm nay ai náo nhiệt nhất, thì có thể được thưởng nhiều nhất.
Bọn họ trừng mắt nhìn nhau, sau khi len lén thăm dò, mới hiểu được mẫu thân quận chúa đã qua đời vào rạng sáng ngày đầu tiên của năm mới, cho nên thời điểm từ hôm trừ tịch cho đến mùng một, mọi người luôn cố gắng thêm chút không khí náo nhiệt vui mừng cho quận chúa, có thể làm ngài ấy bớt nhớ chuyện cũ mà thương tâm.
Từ lúc đó trở về sau, mỗi năm vào ngày này, mọi người liền không còn kiêng nể gì mấy chuyện huyên náo ồn ào.
Khương Trĩ Y đang đứng dậy trong tiếng cười đùa, nhìn cả viện vui mừng, đáng tiếc năm nay cữu cữu lại không khéo bận việc, không trở về kịp để ăn Tết, Kinh Chập thì bận dưỡng thương, cũng không thể ở bên cạnh nàng.
Mấy ngày trước nàng cũng nhận được thư tín từ chỗ Kinh Chập thuật lại tình hình gần đây của nàng ta, nói thương thế nàng ta đã chuyển biến tốt đẹp rất nhiều, tuy còn chưa thể xuống đất đi lại, nhưng ở trên giường hoạt

động đã không trở ngại gì.
Ngoài ra còn có một chuyện hỉ sự, nghe nói Kinh Chập cùng kia một vị học đồ của y quán kia nhìn nhau vừa mắt, cho nên thông thường cũng không cần tỳ nữ nàng phái đến chăm sóc hầu hạ, toàn bộ đều do vị học đồ kia tự mình chiếu cố.
Khương Trĩ Y phái người trước tiên tặng tiền mừng tuổi qua, ngay cả vị học đồ kia cũng có phần.

Kết quả vị học đồ kia không nhận, nói sợ Kinh Chập cho rằng mình nhắm vào gia thế nàng ta.
Khương Trĩ Y nghe nói vậy liền vui vẻ một trận, định chờ Kinh Chập khỏi hẳn liền đứng ra mai mối cho hai người, đến lúc đó hôn sự của nàng cùng A Sách ca ca hẳn là cũng định ra xong, vậy là song hỷ lâm môn.
Đang thầm nghĩ như vậy, chợt thấy Cốc Vũ vội vàng tiến vào hồi báo: "Quận chúa, bên chỗ Phật đường nhỏ bên kia xảy ra chút chuyện, hộ vệ phát hiện phu nhân cải trang giả dạng thành vú già muốn lẻn ra khỏi phủ, không biết muốn làm cái gì."
Khương Trĩ Y đang nghĩ đến toàn những chuyện tốt tốt đẹp đẹp, bị ngắt ngang như thế, nhất thời không còn hứng thú gì, nhăn nhăn mày: "Hiện giờ người đâu?"
"Quận chúa yên tâm, hộ vệ đã đưa phu nhân về Phật đường, chỉ là phu nhân lúc này vẫn luôn miệng mắng chửi, đang Tết nhất....."
Không nghĩ cũng biết cữu mẫu này của nàng mắng người khó nghe đến mức nào.

Ngày lành tháng tốt, hộ vệ người ta không duyên không cớ chịu mắng một trận cũng thật oan ức.
Khương Trĩ Y phiền não mà thở dài, quyết định đi xử lý việc này.

Sau khi mặc áo choàng xong lại đi ra sân, ngồi trên kiệu nhỏ đi về hướng Phật đường ở mặt Bắc.
Tới bên ngoài viện, còn chưa vào cửa, liền nghe được một trận mắng nghiến răng nghiến lợi trút xuống ——
"Thứ đồ vong ân bội nghĩa, hại mẫu tử chúng ta chia lìa hai tháng rồi, ngay cả ngày trừ tịch cũng không cho chúng ta gặp mặt, còn bảo hầu gia không về kinh kịp.....!Bản thân mình chết cha chết nương, nên không nhìn được

cả nhà người ta đoàn viên mà.....!"
"A huynh bị hạ ngục cũng nhất định là bị nó làm hại.....!Hiện nay ta không ra được, ngươi nghĩ cách đi Lạc Khang bá phủ truyền tin, nói cho a huynh ta là nha đầu này muốn phá đổ mẫu gia của ta, cố ý lập mưu hãm hại hắn....."

"Cữu mẫu đã bái Bồ Tát hai tháng rồi, sao Bồ Tát vẫn chưa dạy ngài, mọi việc đừng nghĩ bản thân mình quá quan trọng?" Khương Trĩ Y một chân bước vào Phật đường.
Chung thị run lập cập, ngồi trên đệm hương bồ hơi dịch về một bên, rồi lảo đảo chống mặt đất bò lên.
"Ngươi ——" Chung thị ngã xuống một cái lại tiếp tục bò lên, đi về phía trước, bị hộ vệ giữ lấy, cách xa Khương Trĩ Y hơn một trượng, "Ta muốn gặp hầu gia, ta muốn gặp nhi tử ta.....!Ta muốn gặp Lạc Khang bá!"
"Người cữu mẫu muốn gặp cũng không ít nhỉ, đáng tiếc bọn họ chưa chắc muốn gặp ngài." Khương Trĩ Y nhìn bà, mặt lộ vẻ đồng tình, "Ngài vì đại biểu ca mưu tính sâu xa, chuẩn bị tỉ mỉ như vậy, nhưng sau khi đại biểu ca lành bệnh thì nơi đầu tiên hắn đi lại là Yến Xuân Lâu, nửa bước cũng chưa từng bước vào Phật đường này.

Lạc Khang bá mà ngài tâm tâm niệm niệm muốn hắn đi gặp Thánh Thượng cầu tình cho mình, sau khi nghe nói ngài bị nhốt lại, liền bo bo giữ mình còn không kịp ——"
"Ta là đứa không cha không mẹ, còn ngài có một nhà đoàn viên, sao nhìn cũng không có gì khác vậy."
"Ngươi, ngươi đừng ở chỗ này khua môi múa mép! Chẳng qua là do ngươi ngăn cản thư tín ta gửi đến Lạc Khang bá phủ, ngươi ngăn cản không cho đại biểu ca ngươi tới gặp ta....."
Chung thị nói tới đây, tựa nhớ tới cái gì vô cùng đau đớn, run rẩy sở giơ ngón tay chỉ vào nàng: "Ngươi cái đồ vong ân bội nghĩa, mới cùng tên Thẩm Nguyên Sách giao hảo mấy ngày, vậy mà dám sai khiến hắn đánh gãy chân đại biểu ca ngươi.....!Nhiều năm như vậy, đại biểu ca ngươi và ngươi lớn lên cùng một mái hiên, đối đãi ngươi cũng là đào tim đào phổi, vậy mà vẫn kém một ngoại nhân mới giao hảo cùng ngươi được có hai tháng!"
Khương Trĩ Y chớp chớp mắt: "Ta cùng Thẩm Thiếu tướng quân là quan

hệ thế nào, chả phải ba năm trước cữu mẫu đây đã biết rồi sao?"
"Cái gì ba năm trước đây.....?" Chung thị sửng sốt, "Ta biết cái gì....."
Sửng sốt qua đi, bà ta lập tức phản ứng lại: "Ngươi vậy mà đã cùng cái tên Thẩm Nguyên Sách kia cẩu thả với nhau những ba năm?! Thật hay, chờ ta nói cho cữu cữu ngươi, xem hắn đánh gãy chân tên Thẩm Nguyên Sách kia....."
"Tuồng này tính ra cữu mẫu diễn thật không tồi," Khương Trĩ Y tán thưởng hạ mắt đánh giá người, "Ba năm trước đây ngài còn lén lút giở thủ đoạn bẩn thỉu muốn ngăn cản ta cùng Thẩm Thiếu tướng quân, ta đều nhớ rất kỹ, ngài thử đi tìm cữu cữu nói xem, đến lúc đó chúng ta giằng co một phen, xem cữu cữu là cảm thấy đứa cháu ngoại gái này khác người, hay là thê tử như ngài đây ác độc."
Chung thị sững sờ tại chỗ một lúc lâu: "......!Ba năm trước ta giở thủ đoạn gì ngăn cản ngươi chứ? Ngươi đừng có ở đây ngậm máu phun người!"
Tết nhất, Khương Trĩ Y cũng lười cãi nhau cùng bà ta, thở dài nói: "Ngài muốn nói thế nào thì nói, hôm nay ta tới đây, một là muốn nói lời chúc mừng năm mới cữu mẫu, hai là nhắc nhở cữu mẫu, ngài kêu xé trời cũng vô dụng, Phật đường này, ngài là ra không được, không bằng tiết kiệm sức lực, bớt mắng người hai câu, còn có thể tích được chút đức trước mặt Bồ Tát."
Bị Chung thị náo loạn một hồi, Khương Trĩ Y tự nhiên bị ăn một bụng tức khí, dùng cơm trưa cũng không có hứng thú ăn.
Kỳ thật vốn dĩ hôm nay là ngày trừ tịch, để cho mẫu tử bọn họ đoàn cái viên cũng không sao, rốt cuộc nàng cùng A Sách ca ca đều sắp làm hôn sự, hai mẫu tử này cũng không thể làm ra chuyện xấu gì nữa.
Nhưng cố tình trước mắt đang điều tra vụ án tham ô của Chung gia, Chung thị tuy không phải là người thông minh, nhưng lại biết rất nhiều chuyện của nàng cùng A Sách ca ca, nếu bà ta đi ra ngoài cắn ngược một hồi, bảo nàng cùng A Sách ca ca liên thủ làm hại Chung gia, chẳng phải là để bà ta mèo mù vớ phải cá rán, nói bậy mà trúng rồi ——
Lần trước nàng đã hỏi A Sách ca ca, vì sao hắn điều tra chứng cứ phạm tội của Chung gia trước đó, A Sách ca ca nói, là vì cữu mẫu này của nàng đối đãi nàng ác độc, hắn mới muốn nắm nhược điểm của Chung gia để chuẩn bị cho bất cứ tình huống nào.
Chung thị tuy không có chứng cứ gì, nhưng mấy chuyện chói tai thế này truyền ra ngoài dễ dàng lung lạc nhân tâm, nàng không thể làm A Sách ca

ca bị Tuyên Đức H`ầu hoài nghi, cho nên trước khi vụ án của Chung gia án có định luận, c`ần phải coi chừng Chung thị.
Khương Trĩ Y không ăn được mấy ngụm cơm trưa, tới chạng vạng, dứt khoát đi phủ công chúa sớm một chút, tìm Bảo Gia a tỷ.
Đêm giao thừa thế này, mấy năm trước nàng hoặc là ở trong cung ăn yến hội, hoặc là ở H`ầu phủ cùng cữu cữu và người nhà Phương gia ăn cơm tất niên, nhưng năm nay do án tham ô mấy trăm vạn lượng vừa bị phát hiện, Hoàng bá bá vì muốn làm gương tiết kiệm phí tổn đã hủy bỏ cung yến trừ tịch cung, cữu cữu lại không ở nhà, nàng li`ền tìm qua chỗ người tự lập môn hộ là Bảo gia a tỷ ăn tết.
Vào phủ công chúa, Bảo Gia vừa thấy nàng li`ền trêu chọc: "Tính ra năm nay ắt là năm cuối cùng ngươi cùng ta ăn cơm tất niên ha?"
Khương Trĩ Y sửng sốt, còn chưa kịp hiểu lời này có ý tứ gì, thì Thuý Mi đứng một bên cười phụ họa: "Còn không phải sao, khi đã gả cho người, tất nhiên phải ăn cơm tất nhiên ở nhà ch`ồng r`ồi."
Khương Trĩ Y dậm một chân, ng`ồi xuống bên cạnh Bảo Gia: "Ta mới vào cửa thôi đã lấy ta trêu ghẹo.....!Nếu A tỷ luyến tiếc ta như vậy, thì tuyển Quân Y bên nhà ch`ồng ta làm phò mã không phải được r`ồi sao, đến lúc đó chúng ta bốn người cùng nhau đoàn viên!"
Bảo Gia nghẹn nghẹn, chuyển mắt v`ề hướng Thuý Mi: "Nhìn cái cao thủ qua c`ầu rút ván này đi, ra diệu kế cho nàng ta xong li`ền nhận được sắc mặt như vậy, còn lấy a tỷ nàng ta ra cười nữa này."

"Nô tỳ cũng cảm thấy đ`ề nghị này rất là không t`ồi đâu."
Bảo Gia liếc liếc Thuý Mi, lại hỏi Khương Trĩ Y: "Sao A Sách ca ca của ngươi biết tối nay ngươi chỉ có một mình cũng không ở cạnh ngươi?"
"Trong nhà hắn còn có mẫu thân, tuy là mẹ kế, không có ơn sinh cũng có ơn dưỡng, đã ba năm không ở nhà, thì mấy ngày trừ tịch thế này sao có thể lại bỏ đi chứ? Lại nói tướng sĩ trong quân doanh đi theo hắn rời xa quê hương tới Trường An, cũng nên khao quân, đêm nay hắn đã có tới hai bữa cơm tất niên phải ăn.

Là ta nói với hắn, tối nay ta có a tỷ chơi cùng r`ồi, bảo hắn cứ lo việc của hắn đi." Khương Trĩ Y nghiêm chỉnh suy tư đúng phong phạm tướng quân, chậm rãi đáp lại.
Bảo Gia như suy tư gì, gật gật đ`ầu: "Nói như vậy.....!Buổi tối hắn còn phải

đi quân doanh?"
"Đúng vậy, chúng ta hẹn rồi, chờ ta tan tiệc với a tỷ xong thì gửi tin cho hắn, đến lúc đó đón giao thừa có thể cùng nhau....." Khương Trĩ Y nói tới đây chợt ngừng lại, lấy lại tinh thần, "A tỷ hỏi vậy là muốn thông qua lời ta, xem Lý Quân Y tối nay ở đâu chứ gì?"
Khương Trĩ Y thở dài một tiếng: "Chuyện của ta thì để cho a tỷ bóc hết từ đầu đến đuôi, còn chuyện của a tỷ ta không hề biết được một chút nội tình, thật không thú vị gì cả, bữa cơm đoàn viên này có cái gì là đoàn viên, rõ ràng là bụng người cách một lớp da mà!"
"Không phải ta không muốn nói với ngươi, nhưng ngươi cũng biết tên họ Lý kia rời kinh bảy năm rồi đúng không? Còn có thể có cái gì?
Ai nói người ở lại nhất định là người bị vứt bỏ? Không phải hắn bỏ ta, là ta bỏ hắn."
Bảo Gia cười cười đứng dậy, "Không biết ngươi tới sớm như vậy, còn chưa kịp trang điểm, ngươi ở chỗ này nói chuyện với Thuý Mi một lát đi, chút nữa lại cùng nhau ăn cơm tất niên xong, thả cái đèn cho ngươi."
Bảo Gia nói xong liền đi trang điểm.

Khương Trĩ Y nâng má nhìn về phía Thuý Mi: "Thúy Mi, ngươi sẽ không nhẫn tâm không nói cho ta giảng đúng không? Ngươi nghe lời a tỷ nói lúc nãy đi, nàng ấy kêu ta ở đây nói chuyện với ngươi một lát, đó là nàng ấy không muốn nói, muốn nhờ ngươi nói thôi, ngươi nghe vậy hẳn là hiểu được?"
Thúy Mi bật cười: "Công chúa cùng Lý tiên sinh lúc trước chia tay không vui như thế nào, nô tỳ cũng không biết tình hình cụ thể, nhưng mà chuyện Lý tiên sinh rời kinh cũng không phải là chuyện hắn muốn, do hắn bất đắc dĩ có phụ thân bị hạch tội, nên đều bị lưu đày đi biên quan."
Khương Trĩ Y cả kinh: "Bị hạch tội? Hạch tội gì?"
"Nếu ngài muốn nghe, vậy phải nói đến một câu chuyện xưa rất dài."
"Ta đương nhiên muốn nghe, ngươi đừng úp úp mở mở nữa."
Thúy Mi đáp: "Đó là chuyện trước cả khi quận chúa sinh ra, tiên đế tại vị lúc đó tín ngưỡng Đạo giáo, khi đó có một người đạo trưởng tên là Kiến Vi thiên sư, tuổi còn trẻ lại rất giỏi bói toán, xem tinh tượng, tục truyền hắn có cả năng tiên đoán tương lai, tuy không biết thật sự tiên đoán có chuẩn hay không, nhưng tiên đế rất tin trọng hắn, quận chúa có từng nghe nói đến người này?"

Khương Trĩ Y gật gật đầu.
Lúc trước Chung thị còn ăn nói bừa bãi, muốn gạt nàng nói cái túi thơm hạ cổ kia là cái bùa bình an, được Kiến Vi thiên sư tặng cho, buồn cười chính là Chung thị không biết, vị Kiến Vi thiên sư này vừa vặn năm nay đã xin Hoàng bá bá từ quan, đi vân du tứ hải, hiện giờ căn bản không ai thỉnh được phù của hắn cả.
"Ngươi tiếp tục nói đi, vị thiên sư này sao?"
"Ước chừng 20 năm trước, vị thiên sư này xem tinh tượng, xem ra một dị tượng đại hung, tiên đoán rằng trong năm đó sẽ có song sinh yêu tinh lâm thế, ngày sau sẽ làm dao động quốc thống, nguy hiểm cho hoàng quyền, cho nên cả năm đó, từ kinh đô đến vùng lân cận rồi cả vùng biên cương, tất cả những đứa trẻ song sinh được sinh ra đều bị tiên đế bí mật hạ lệnh xử tử....."
Lưng Khương Trĩ Y bốc lên một cổ khí lạnh, đôi tay nắm chặt chén trà nóng, giống bị dọa ngây người: "Nhiều trẻ sơ sinh như vậy, đều mới sinh ra, căn bản không có làm gì sai cả, tất cả cứ như vậy mà đều bị giết chết từ trong tã lót sao....."
"Cũng không phải là tất cả, cái lệnh này muốn hạ xuống phải qua tầng tầng truyền đạt, luôn có tiếng gió lọt ra ngoài.

Phụ thân của Lý tiên sinh năm đó nhậm chức ở Thái Y Viện, từng phát thiện tâm, lặng lẽ bảo vệ cho một đôi trẻ song sinh nữ trong nhà một người quan lại.

Tám năm trước, cái chuyện xưa này liền bị đối thủ trên quan trường của Lý thái y chọc ra, Lý thái y liền bị cách chức, phán xử ba năm lưu đày."
"Vậy đôi nữ anh song sinh năm đó thì sao? Tám năm trước hẳn đã lớn lên hết rồi, chẳng lẽ phải xử tử luôn hay sao?"
"Đôi nữ anh năm đó không sống quá một tuổi liền vì bệnh mà chết non cả đôi, cũng không biết nếu các nàng ấy còn sống thì sẽ như thế nào.

Nhưng mà đương kim Thánh Thượng không quá tin trọng những cái đạo thuật đó, sau khi đăng cơ cũng không trọng dụng thiên sư, chỉ là vì Lý thái y ngỗ nghịch với tiên đế, phạm phải tội khi quân nên mới bị trừng phạt hắn.

Lúc đó cho dù đôi nữ anh đó còn sống, thì thân nữ nhi cũng lên không được quan trường, ắt hẳn không đến mức phải xử tử.

Hiện giờ cuộc sống này thái thái bình bình, sẽ không lại có chuyện như vậy xảy ra đâu, quận chúa đừng lo."
Khương Trĩ Y uống miếng trà dằng xuống kinh sợ trong lòng, câu chuyện này quá kinh khủng đến mức nàng quên luôn chuyện phong nguyệt tình tình ái ái, cũng đã quên hỏi, vì sao lưu đày chỉ phán ba năm, Lý Đáp Phong lại suốt bảy năm không hồi kinh.
*
Hai thân ảnh một đen một trắng sóng vai nhau đứng thẳng trên tháp canh cao ngất, vạt áo phần phật tung bay trong gió, im lặng, chậm rãi giơ bình rượu cầm trong tay lên.
Lý Từ Phong uống một ngụm rượu, xốc áo bào ngồi xuống, thở dài một tiếng: "Người có gia thất, Tết nhất còn ở chỗ này cùng ta uống rượu buồn làm gì?"
Nguyên Sách một tay cầm vò rượu, rũ mắt liếc hắn: "Gia thất chỗ nào tới?"
"Biết ý tứ là được, một võ nhân như ngươi mà cứ suốt ngày đi bắt từng chữ của văn nhân như ta làm cái gì?"
Nguyên Sách nhìn ra xa về hướng thành Trường An: "Vậy ngươi đi hỏi vị kia công chúa kia của ngươi một chút.

vì sao trễ thế này rồi còn chưa thả người?"
"Hoá là đứng chờ tỷ muội người ta tan tiệc." Lý Từ Phong khẽ cười một tiếng, "Vị quý nhân kia hưởng lạc là không nói canh giờ, vui vẻ suốt đêm cũng là chuyện bình thường —— còn nữa, công chúa chính là công chúa, cái gì là của ta?"
"Không phải là nợ phong lưu ngươi thiếu hay sao?"
"Lại tới nữa," Lý Từ Phong liếc liếc hắn, "Gần đây sao ngươi cứ mãi quan tâm chuyện đó thế?"
Nguyên Sách uống một ngụm rượu: "Ngươi nghĩ ta muốn? Có người bảo ta hỏi thăm ngươi."
"Vị quận chúa kia của ngươi thật là lòng hiếu kỳ không cạn." Lý Từ Phong tấm tắc lắc đầu, "Ngươi rảnh rỗi đến như vậy, không bằng đi nhọc lòng

nhọc lòng nợ phong lưu của a huynh ngươi đi, chuyện của vị Bùi cô nương kia tra đến thế nào rồi?"
Nguyên Sách lắc đầu.

Ba ngày trước hắn liền phái người nhìn chằm chằm động tĩnh ở Bùi gia, nếu Bùi Tuyết Thanh thật sự cùng huynh trưởng có cái quá khứ gì, sau khi hắn trở về, giả sử đã nhận thấy được hắn có dị thường, có lẽ sẽ có động tác.
Nhưng ba ngày nay nhìn chằm chằm như vậy, chút động tĩnh cũng không có.
Vị Bùi cô nương này hàng năm ở nhà phụng dưỡng mẫu thân bị bệnh, kinh nghiệm đã phong phú đến mức tính như nửa cái y sư, ra cửa cũng là đi y quán, cũng không có tung tích gì khác thường, bên trong phủ cũng không có thư tín truyền ra.

Kể từ đó, hắn liền cảm thấy cặp mắt "ghen tị" ngày đó của Khương Trĩ Y có lẽ nhìn sự tình quá phức tạp.

Rốt cuộc —— huynh trưởng đáng lý ra cũng không phải là người bắt cá hai tay.
"Không tra được thì không tra được, thở dài cái gì?" Lý Đáp Phong cười ngẩng đầu lên.

liếc hắn một cái, "Ngươi hy vọng huynh trưởng ngươi là ác nhân sao?"
Nguyên Sách liếc mắt nhìn hắn: "Ta đang thầm than, xử lý mấy chuyện cô nương gia này còn phiền toái hơn nhiều so với đánh giặc."
"Đúng là như thế thật." Lý Từ Phong tán đồng gật gật đầu, chợt thấy từ trên không trung ở xa xa có hai cái đèn Khổng Minh lập loè bốc lên bay đến, "Đây là cái thứ mấy của hôm nay rồi? Sao đêm nay gió cứ mãi thổi về hướng bên này nhỉ."
Nguyên Sách cũng có chút phiền mấy thứ này, cháy hết dầu châm nó liền rơi xuống, mới vừa rồi có một cái đèn Khổng Minh mắc vào trên cái cây trong doanh địa, suýt nữa là nổi lửa một trận, xem hướng đi của hai cái đèn này, cũng sắp lọt vào doanh địa cho người ta thu dọn.
Mắt thấy một đôi đèn Khổng Minh kia đã sắp đốt hết dầu, càng bay càng gần, càng bay càng thấp, vừa vặn thổi qua tháp canh, Nguyên Sách dứt

khoát duỗi tay vớt lấy, dập tắt đèn.
Lý Từ Phong: "Ngươi làm thế này thật có chút không phúc hậu, lỡ như cái chuyện ngươi dập tắt đèn của người ta, làm hứa nguyện của người ta không linh nghiệm được thì sao?"
"Dù sao cũng sắp rớt xuống mặt đất, có cái gì khác biệt?"
"Thôi nếu đã tới tay ngươi rồi thì cũng coi như là duyên phận, nhìn xem người ta hứa nguyện cái gì, nói không chừng có thể giúp đỡ thực hiện được."
"Thiện tâm như vậy làm y sư làm gì nữa, đi làm Bồ Tát đi." Nguyên Sách vừa muốn vo lại cái đèn Khổng Minh trong tay thành một cục ném xuống, bỗng nhiên thấy một chữ "Lý", liền ngừng lại, đưa mắt nhìn Lý Từ Phong, rồi mở chụp đèn ra.
Bất thình lình, mười con chữ to rồng bay phượng múa hiện ra ——
Lý Từ Phong sống cô độc cả quãng đời còn lại.
Lý Từ Phong: "....."
Hai người chậm rãi nhìn nhau, một trận lặng im qua đi ——
Nguyên Sách: "Lý Bồ Tát, có thiện tâm như vậy, ngươi giúp đỡ thực hiện đi?"
Nói xong liền quay đầu lại, nhìn về phía một cái đèn Khổng Minh khác đã tắt, nằm trong tay Lý Từ Phong.
Nguyên Sách hiển nhiên cũng đoán được cái đèn đó xuất phát từ tay ai.

Hắn giật lấy đèn từ trong tay Lý Từ Phong, im lặng, do dự mà chậm rãi mở ra.
Một chữ "Thẩm" trước tiên liền rơi vào trong mắt.
Ngay sau đó, từng chữ từng chữ tròn vẹn mảnh khảnh duyên dáng quen thuộc lộ ra ——
Thẩm Nguyên Sách và Khương Trĩ Y bạch đầu giai lão, sinh tử không rời.
Quả nhiên là Thẩm Nguyên Sách.
Đương nhiên là Thẩm Nguyên Sách.
Bên trong đèn dầu vạn gia, toàn thành Trường An này tên ai cũng có khả năng sẽ xuất hiện trên đèn Khổng Minh, duy chỉ có một cái tên "Nguyên Sách" là không bao giờ có thể xuất hiện..

Chương 39: Chương 39

Sau nửa canh giờ, Nguyên Sách về lều lớn thay áo khoác ngoài đã một thân mùi rượu, khi ăn mặc sạch sẽ ra tới, nhìn thấy Mục Tân Hồng cùng một đám binh lính đang vây quanh đống lửa trại, vừa uống rượu vừa nói vừa cười.
"Có thư tín không?" Nguyên Sách đi đến phía sau mấy người, hỏi một câu.
Cả đám binh lính chìm trong men say say bí tỉ cả kinh vừa quay đầu lại, mặt đang cười hì hì lập tức nghiêm túc lên: "Thiếu tướng quân nói cái tin báo gì....."
Mục Tân Hồng cười cười ấn mấy bả vai khẩn trương xuống một phen: "Đừng hoảng hốt đừng hoảng hốt, thiếu tướng quân cũng giống như chúng ta, nhớ tức phụ mà thôi!"
"Thiếu tướng quân, quận chúa tối nay sợ là bận đến nhớ không nổi ngài, ngài thật sự không có việc gì làm thì đi nghỉ ngơi đi!" Mục Tân Hồng chậc chậc mấy tiếng rồi hắc hắc.
"Thẩm thiếu tướng quân quanh năm việc lớn quấn thân cũng có lúc thanh nhàn nhỉ." Một giọng nói bàng quan xem diễn từ từ vang lên.
Nguyên Sách quay đầu lại, thấy Lý Từ Phong một mình ngồi ở nơi xa, bên cạnh một đống lửa khác, bàn tay diệu thủ quanh năm chỉ bốc thuốc đang bẻ mấy nhánh cây, khảy khảy lửa trại kế bên —— à, nói cho chuẩn xác, là một đống lửa đang đốt cái đèn giấy đến không còn hình dáng gì.
"Lý quân y cứu tử phù thương cũng rảnh rỗi ăn đến no căng không có việc gì làm nhỉ." Nguyên Sách nhàn nhàn ôm cánh tay bước tới nhìn hắn.
"Thế nào là ăn no căng? Cái đèn viết tên họ đầy đủ lại không có gì dùng, không thể vứt lung tung, tất nhiên đem đốt là thỏa đáng nhất."
"Là đốt thỏa đáng nhất, hay có người lo lắng đèn này sẽ ứng nghiệm?"
Lý Từ Phong không tỏ ý kiến mà cười, đuôi mắt hơi nhướng lên: "Là một cô nương mà hứa nguyện ác độc như vậy dễ bị phản phệ, đốt là vì tốt cho nàng."

Lý Từ Phong nhìn về phía một cái đèn Khổng Minh khác phía sau, hất cằm: "Nhàn rỗi cũng là nhàn rỗi, không bằng ngươi cũng đốt đi."
Nguyên Sách quay đầu lại, nhìn cái đèn giấy kia của Khương Trĩ Y, không nói gì.
"Người ta hứa nguyện chính là sinh tử không rời , là bất luận hắn sống hay hắn chết đều sẽ theo hắn, nếu ứng nghiệm, ta thấy người sống cô độc suốt quãng đời còn lại chính là ngươi." Lý Từ Phong lấy nhánh cây móc lấy đèn giấy, cười đưa cho hắn.
Mặt Nguyên Sách không có biểu tình, quay mắt nhìn, cầm căng chặt, không đi tiếp.
Lý Từ Phong dứt khoát quăng cả nhánh cây về phía trước, làm đèn giấy cũng bị ném vào trong đống lửa: "Nếu ngươi không ngăn cản, cũng coi như ngươi chính tay đốt vậy."
Ngọn lửa hừng hực thiêu đốt, đèn giấy trắng tinh nhanh chóng cháy đen một bên, Nguyên Sách vươn tay ra lại dừng lại, năm ngón tay đang mở rộng chợt cứng lại ở giữa không trung, mắt thấy đèn giấy từng chút một bị đốt thành tro tẫn, cũng như nguyện vọng tốt đẹp của chủ nhân đèn và người trong lòng nàng ấy từ từ biến mất ——
Đúng lúc này, một giọng nữ trong trẻo ở sau người vang lên: "Đang đốt cái gì mà cười vui vẻ vậy?"
Hai người đồng loạt quay đầu lại, ánh mắt đầu tiên liền nhìn thấy hai làn váy diễm lệ không chút phù hợp với mặt đất đầy bùn, lại hướng mắt nhìn về phía trước, liền gặp hai thân ảnh thướt tha đang lượn lờ đi tới.
Ý thức được này hai ánh mắt nghi hoặc này có lẽ đã từ xa nhìn không sót một cái gì, cơ hồ là cùng một thời khắc đó, Nguyên Sách và Lý Từ Phong cùng nhau đứng lên, vai chạm vào vai dựa sát nhau, đồng lòng che đống lửa lại.
Nguyên Sách một chân đá đá, đẩy mấy mảng giấy trắng còn sót lại vào trong ngọn lửa để lửa cháy mạnh hơn, đầu ủng còn thuận thế đá vào gót chân Lý Đáp Phong: "Hỏi ngươi kìa, đốt cái gì cười vui vẻ như vậy?"
Khương Trĩ Y cùng Bảo Gia từ cảm giác tò mò đơn thuần đến đầy bụng hồ nghi.
"Hai người đang làm chuyện xấu sao?" Khương Trĩ Y chắp tay sau lưng nghiêng đầu, đi về hướng sau lưng hai người, nhìn nhìn.
"Quận chúa xin đừng ——" Lý Từ Phong chắp tay hành lễ với Khương Trĩ Y, "Cũng không phải là chúng ta, mà là thiếu tướng quân hạ lệnh cho ta

làm."

Nguyên Sách: "....."
"Lý Quân Y mở to mắt cũng có thể nói dối ——" Nguyên Sách hừ cười, "Nhưng sao ngươi chỉ hành lễ với mỗi quận chúa, không nhìn thấy công chúa ở bên cạnh à?"
Lý Đáp Phong gật đầu khom người, chuyển hướng Bảo Gia.
"Không cần," Bảo Gia cười khanh khách, nhìn cũng không nhìn Lý Đáp Phong một cái, "Cũng không phải ai hành lễ, bản công chúa cũng nhận."
Khương Trĩ Y ngó ngó Lý Từ Phong, lại ngó ngó Bảo Gia, cảm giác được một không khí xấu hổ đang lặng yên lan tràn.
Mắt thấy binh lính đang ngồi quanh mấy đống lửa bên cạnh xa không biết khi nào đã nghiêm chỉnh đứng dậy, Khương Trĩ Y quay về hướng mọi người, tằng hắng giọng nói: "Chư vị tướng sĩ không cần đa lễ, ta cùng công chúa lần này tiến đến là muốn khao chư vị, mang cho các ngươi chút rượu và đồ nhắm bữa đêm, đêm dài đón giao thừa, đỡ bị đói bụng."
Giọng nói vừa rơi xuống, một hàng hơn mười người hầu ăn mặc chỉnh tề khiêng từng nồi to gà vịt thịt cá đi vào doanh địa.
"Thẩm mỗ đại diện tướng sĩ trong quân cảm tạ công chúa, quận chúa săn sóc." Nguyên Sách quay về hướng hai người chắp tay hành lễ, rồi khoác tay với những binh lính khác, ý bảo mọi người cứ ăn đi.
Nhìn qua một vòng, mắt thấy mọi người đều bị những món sơn trân hải vị hấp dẫn, tốp năm tốp ba hưng phấn vây quanh qua, không còn ai nhìn lại bên này, Khương Trĩ Y tiến lên, choàng lấy cảnh tay Nguyên Sách một phen: "Nhớ ta không?"
Nguyên Sách chậm rãi nghiêng đầu, nhìn Lý Từ Phong cùng Bảo Gia đang đứng một bên nhưng đều quay đầu đi không nhìn lẫn nhau, lại nhìn các binh ở phía đằng xa đang đưa lưng về phía nơi này.
Khương Trĩ Y chỉ lo tự mình nói tiếp: "Vốn dĩ là thả xong đèn liền phải đưa tin cho chàng tới đón ta hồi phủ đón giao thừa, nhưng ta muốn nhìn một chút xem chàng ăn tết trong quân doanh bên này là như thế nào, liền lôi kéo Bảo Gia a tỷ lại đây, đêm nay chúng ta liền đón giao thừa ở chỗ này đi!"
Nguyên Sách nhìn nàng trong bộ xiêm y trắng như tuyết, choàng áo choàng màu bạc lông xù xù: "Ở chỗ này không dơ? Không lạnh?"
Khương Trĩ Y tất nhiên càng thích nơi sạch sẽ ấm áp như ở bên trong nhà

hơn, chỉ là nghĩ đến nàng cùng A Sách ca ca có thể ngồi ở trên một cái giường đón giao thừa, Bảo Gia a tỷ cùng Lý Quân Y tuy ngay cả mặt nhau cũng không chịu nhìn, nhưng nàng cũng không phải ngốc, vì tạo một cơ hội hoàn hảo cho Bảo Gia a tỷ cùng Lý Quân Y hòa hảo lại với nhau, nàng chỉ có thể giả vờ mình tùy hứng một hai phải lại đây.
"Nơi nào có chàng đều là sạch sẽ, ấm áp." Khương Trĩ Y cười đến hai mắt cong cong.
Nguyên Sách ho nhẹ một tiếng, kéo tay nàng đi về hướng lều lớn.
Khương Trĩ Y bị hắn kéo đến lảo đảo: "Chàng gấp như vậy làm cái gì!"
"Nàng cho rằng mấy người ngoài kia chỉ lo ăn thôi hay sao?"
"Hả?" Khương Trĩ Y quay đầu lại nhìn đám binh lính kia nhìn lại, cả đám diễn cũng rất giống, "Bọn họ đang nghe lén chúng ta nói chuyện sao?"
"Lần nào vào kinh cùng ta đều là binh lính tinh nhuệ nhất của Huyền Sách Quân, nàng nói lớn tiếng như thế, không cần nghe lén cũng có thể nghe thấy."
Mặt Khương Trĩ Y chợt nóng lên, bước chân càng nhanh hơn: "Quân doanh của các người thật nguy hiểm....."
Bốn người trước sau đi vào chủ trướng của Nguyên Sách, sau khi bố trí lại đồ trên cái bàn dài giữa doanh trướng liền ngồi xuống, người hầu liền nối tiếp nhau bưng món ăn vào cho các chủ tử dùng bữa đêm ——
Gân nai hầm, rượu Chiêu Dương, cua sư tử, tôm La Hán, cá lát thuỷ tinh, cá hấp uyên ương, ngũ trân bảo,...!Đều là những món đặc sắc của Từ Phong Lai, từng đĩa từng đĩa đồ ăn tinh xảo đặt trên mặt bàn, đặt đến khi cả bàn đều tràn đầy, chỉ chừa lại một khoảng trống nhỏ ở trung tâm, sau đó một nồi nhỏ canh nấm trắng sữa đục còn đang sôi ùng ục được bưng lên, đặt vào đó.
Lúc này đã là hai canh giờ sau khi dùng cơm tất niên, vừa vặn bụng có chút đói, mắt thấy Bảo Gia bên cạnh có vẻ không định nói chuyện, Khương Trĩ Y liền thay nàng ấy làm chủ, tiếp đón Nguyên Sách cùng Lý Từ Phong đối diện: "Đều động đũa đi!"
Nguyên Sách cùng Khương Trĩ Y cầm đũa lên trước.

Người hầu đứng một bên nhìn thấy trong nồi nước nấm đã sôi vừa phải, liền nhúng những lát thịt mỏng vào cho các vị chủ tử.
Khương Trĩ Y liếc qua một cái, ngừng đũa của người hầu lại: "Đây là thịt gì?"

"Hồi quận chúa, là thịt bò, thịt thăn bò ngon nhất."
Lý Từ Phong nhìn Nguyên Sách phía bên tay phải liếc mắt một cái.
Nguyên Sách khẽ lắc đầu nhỏ đến khó phát hiện.
Nháy mắt tiếp theo, Khương Trĩ Y ngồi đối diện liền vẫy vẫy tay: "Dẹp, đổi món khác, Thẩm Thiếu tướng quân không ăn được thịt bò."
Đũa trên tay Nguyên Sách chợt dừng, bỗng dưng nâng mắt lên.
Ánh mắt Lý Từ Phong cũng chợt lóe, nhìn về phía Khương Trĩ Y.
Vừa thấy bộ dáng hai người đối diện đồng thời ngơ ngẩn, Khương Trĩ Y chớp chớp mắt: "Sao, là Lý Quân Y thích ăn thịt bò sao? Vậy hay là lấy hai cái nồi nước nấm đến đây đi."
Lý Từ Phong lắc đầu: "Không, không phải."
Không phải hắn thích ăn thịt bò, mà là Nguyên Sách xác thật không ăn được thịt bò.
Nhưng người không ăn được thịt bò là Nguyên Sách, chứ không phải Thẩm Nguyên Sách.
Nguyên Sách chần chờ nắm đôi đũa đang dừng ở trên không: "Ta —— không ăn thịt bò?"
Khương Trĩ Y sửng sốt: "Không phải sao? Ta nhớ lầm sao?"
Nguyên Sách nheo mắt lại nhìn thẳng nàng: "Vì sao ta lại không ăn thịt bò?"
Khương Trĩ Y nháy mắt hồi tưởng một lát, lại kỳ quái mà không nhớ ra được.
"Hình như chàng cũng đâu có nói nguyên nhân với ta, ta cũng không nhớ rõ.....!Nhưng ta nhớ rõ chàng rất ghét mùi vị thịt bò, không phải sao?"
Đúng, hắn ghét mùi thịt bò, là bởi vì trong quân có một loại y thuật đặc thù, dùng để cứu trị những người bị thương nặng gần chết.

Đó là mổ bụng một con bò còn sống, sau đó đem người gần chết nhét vào, để người này ngâm mình trong máu nóng hổi một hồi, sẽ có cơ hội khởi tử hồi sinh.
Năm đó có lần bị trọng thương, hắn cũng từng được đưa vào bụng bò như thế.
Nếu là hắn của hiện giờ, chuyện qua đi sẽ không để lại ám ảnh hay kiêng kị gì, nhưng lúc ấy hắn thật sự còn niên thiếu, nên từ đó về sau, hắn liền không thể chịu đựng mùi vị thịt bò, mỗi khi bỏ vào miệng liền muốn buồn nôn.

Nhưng đó là kiêng kỵ của hắn chứ không phải của huynh trưởng hắn.

Sau khi về cái nơi coi thịt dê bò như món ăn trân quý mỹ vị, chỉ có các quý tộc mới được thưởng thức như thành Trường An này,hai tháng nay hắn đã chịu đựng ăn xong không ít thịt bò, quen dần cũng không phải việc khó.
Mới vừa rồi Lý Từ Phong nghe nói là thịt bò liền nhìn hắn một cái, hắn cũng không muốn để một vị công chúa cùng một vị quận chúa ngồi ở đối diện này nhìn ra mình khác thường.

Tuy không phải việc quan trọng, nhưng càng bớt đi một chuyện khác biệt với huynh trưởng luôn là càng thoả đáng hơn.
Nhưng mà —— Khương Trĩ Y làm sao mà biết được?
Nếu nàng nói như vậy, nghĩa là huynh trưởng đã từng nói qua cùng nàng.

Nhưng khi huynh trưởng ở kinh thành, căn bản cũng không biết có tên đệ đệ là hắn, càng không thể biết hắn kiêng ăn cái gì.
"Mọi người làm sao vậy?" Bảo Gia không thể hiểu được mà liếc liếc hai nam nhân đối diện, "Cô nương người ta có ý tốt nhớ kỹ ngươi kiêng ăn cái gì, cho dù có nhớ lầm, cũng không cần phải nghiêm trọng như thế đi?"
Nguyên Sách lấy lại tinh thần đưa mắt nhìn Khương Trĩ Y: "Biết hảo ý của nàng rồi, chỉ là ta không có không ăn thịt bò."
"À, vậy có thể thật sự là ta nhớ lầm," xác thật nhớ không nổi lý do vì sao hắn không ăn thịt bò, Khương Trĩ Y cũng hồ đồ, "Việc rất nhỏ, hiện tại ta ghi nhớ lại lần nữa là được!"
*
Ăn xong bữa đêm, đã gần kề gần giờ Tý, Khương Trĩ Y súc một miệng trà, mắt thấy Bảo Gia hơi say ngồi ở rìa bàn, bộ dáng lười nhác không muốn nhúc nhích, linh quang chợt lóe, nói muốn đi ra ngoài tản bộ cho tiêu cơm, nhờ Lý Từ Phong chiếu cố Bảo Gia giúp, sau đó nhanh chóng lôi Nguyên Sách đi.
Nguyên Sách nhìn ra ý tứ của Khương Trĩ Y, phối hợp mà để lại màn trướng cho hai người, lại cùng nàng đi ra ngoài.

Vốn định tìm đỉnh màn khác cho nàng nghỉ ngơi, nàng lại nói muốn tản bộ tiêu cơm là thật, nên liền mang nàng ra doanh địa.

Hồi tưởng lại chuyện mới vừa rồi trong bữa tiệc, Nguyên Sách vẫn chưa thông suốt được chuyện Khương Trĩ Y "nhớ lầm" rốt cuộc là trùng hợp, hay là trong đó có cái gì dị thường.
Đang lúc nhíu mày suy tư, bỗng nhiên cảm giác ngón út bị người ngoéo một cái: "Trời lạnh như vậy, ta còn nghĩ để tiện cho chúng ta nắm tay nên không mang lò sưởi tay, chàng không nắm tay ta sao?"
Nguyên Sách gom tay nàng vào trong lòng bàn tay mình: "Đã nói chỉ cần đổi đỉnh màn khác là được rồi mà."
"Chàng thật đúng là không có một chút thú vị, đã tới nơi sơn dã rồi, giày cũng dẫm dơ rồi, không xem được chút cảnh đẹp chẳng phải là quá phí?"
Khương Trĩ Y vừa đi tới, vừa ngửa đầu nhìn phía trên trời, vùng này không phải đầy ngọn đèn dầu lộng lẫy như trong thành, nhưng có thể thấy được dải sao trời vô cùng rõ ràng, những hạt sáng lấp lánh rải trên trời cứ như dòng trân châu chảy xuôi vậy.
"Cảnh đẹp?" Nguyên Sách nhìn bầu trời sao mười mấy năm chả có gì thay đổi trên đỉnh đầu, khắp nơi là sài lang hổ báo ẩn nấp, hoang sơn dã lĩnh, dưới chân chỉ có lá rụng cùng bùn dơ, mà cũng đúng, mấy thứ hắn nhìn đã chán mắt, có lẽ lại là thứ mà các quý nữ khuê các như nàng khó lòng nhìn thấy được, "Nơi này không có gì đẹp, nơi sơn dã ở Hà Tây còn đẹp hơn so nơi này trăm ngàn lần."
"Vậy ta theo chàng đi Hà Tây nha!" Khương Trĩ Y buột miệng thốt ra.
Hơi thở của Nguyên Sách hơi hơi cứng lại, quay đầu đi: "Biên quan không phải là nơi chơi đùa."
"Nhưng mà chờ chúng ta thành thân xong, ta liền phải gả gà theo gà gả chó theo chó rồi."
"....."
"Chẳng lẽ chàng chưa từng nghĩ tới việc này sao?" Khương Trĩ Y lắc lắc tay hắn, nghiêng đầu nhìn hắn.
Nguyên Sách tránh ánh mắt chân thành nóng bỏng của nàng đi: "Đi một bước tính một bước đi."

Khương Trĩ Y không vui mà dừng lại: "Giờ này sắp qua năm mới rồi mà chàng còn ở đi một bước tính một bước, cữu cữu ta mỗi ngày đều gần một bước rồi này!"
"....."
Bước chân Nguyên Sách ngừng lại, xoay người đối mặt với nàng: "Vậy

nàng muốn....."
Lời còn chưa dứt, bỗng nhiên có mấy tiếng nổ vang bùm bùm một trận.
Khương Trĩ Y sợ tới mức kêu lên một tiếng sợ hãi, đầu nép vào trong lòng ngực Nguyên Sách.
Nguyên Sách nhanh chóng giơ tay, bịt kín lỗ tai người trong lòng ngực, đưa mắt nhìn nơi xa, cúi đầu nói vào bên tay nàng: "Là pháo trúc, năm mới tới rồi."
Khương Trĩ Y từ trong lòng ngực hắn ngơ ngác chui ra, nhẹ nhàng thở hắt một cái, cười ôm eo hắn, người dựa vào hắn, mắt nhìn đám người vừa hát vừa đùa ầm ĩ ở đầu bên kia doanh địa.
Chờ một trận pháo trúc náo nhiệt này qua đi, Khương Trĩ Y ngẩng đầu lên: "Mới vừa rồi chàng vừa hỏi ta cái gì?"
Nguyên Sách vừa định buông tay, lại phát hiện lỗ tai nàng bị lạnh đến giống như băng, liền vẫn đặt tay nguyên chỗ cũ hơi xoa xoa cho nàng, thở dài: "Ta nói, vậy nàng muốn như thế nào?"
Khương Trĩ Y nghe một trận pháo trúc rơm rả vui mừng như thế, đã hoàn toàn quên đi so đo mới vừa rồi, liền ôm hắn giảo hoạt mà chớp chớp mắt: "Ta muốn —— muốn chàng hôn ta một cái."
Tay Nguyên Sách đang mơn trớn lỗ tai nàng chợt ngừng lại, cứng đờ tại chỗ.
"Chàng không chịu hôn ta, vậy để ta hôn chàng vậy, dù sao đều là giống nhau," Khương Trĩ Y ngửa đầu nhìn hắn, "Tự chàng chọn đi!"
Ánh mắt Nguyên Sách lập loè, rũ mắt nhìn thấy cánh môi đỏ mọng lúc đóng lúc mở kia, một cái chớp mắt qua đi, lại dời mắt quay đầu qua chỗ khác.
"Được rồi, vậy để ta hôn chàng vậy!" Khương Trĩ Y hừ hừ, cố gắng nhón chân lên, đôi tay ôm ở eo hắn cũng dịch lên phía trên, choàng lên cổ hắn.
Cảm giác được đôi tay kia đang nỗ lực kéo thấp cổ hắn hắn xuống, nỗ lực kéo gần lại khoảng cách hai người, nỗ lực mà khiến cho hắn cúi đầu phối hợp với nàng ——
Trong lòng Nguyên Sách như có một lực đạo vô cùng hung mãnh đang đấu đá lung tung, muốn phá tan những gông xiềng, những lá chắn vững chắc hắn đã dựng lên.
"Chàng thấp đầu một chút nha!"
Nguyên Sách nâng tay lên, gỡ hai bàn tay nàng đang choàng qua cổ hắn xuống.

Khương Trĩ Y gục mặt xuống, buông lỏng hắn ra, nhíu mày mím môi, lúc này là thật sự tức giận.
"Ta chủ động hôn chàng, chàng cũng không muốn, ta phải miễn cưỡng chàng đến mức nào...." Khương Trĩ Y bĩu môi, xoay người một cái đi về phía doanh địa.
Mới vừa đi hai bước, cánh tay bỗng nhiên bị người lôi lại, cả người Khương Trĩ Y theo lực đạo này xoay người trở về.

Không đợi nàng đứng vững, một bàn tay to rộng trụ lấy ót nàng, cái cổ mới vừa rồi làm như thế nào cũng không chịu cong xuống giờ cũng cúi xuống.
Nguyên Sách cúi đầu, hôn lên khóe môi nàng.
Trước mắt là đôi mắt nàng vì kinh ngạc mà trừng lớn, xuyên qua ánh mắt trong suốt này, hắn hình như lại thấy hình ảnh cái đèn giấy tối nay bị thiêu đốt trong ngọn lửa hừng hực, những tàn tro đó lại giống như đang ép hắn phải thừa nhận — —
Phải, hắn chính là không hy vọng tâm nguyện của nàng trở thành sự thật, hắn chính là một tội nhân thích người trong lòng của huynh trưởng mình, muốn dùng danh nghĩa của hắn, thay thế hắn..

Chương 40: Chương 40

Bầu trời đầy sao treo trên cao, gió gào thét thổi qua những chạc cây khô tàn lụi, thổi vào trên gò má người những luồng hơi giá rét, vậy mà Khương Trĩ Y lại không cảm giác được chút lạnh lẽo nào.
Bị Nguyên Sách một đường nắm tay kéo vềhướng doanh địa, nhiệt độ nóng hổi trên gương mặt của nàng mãi mà chưa chịu tiêu tán, bàn tay nhỏ bị giam trong lòng bàn tay hắn đã ướt hồhôi không biết của ai, Khương Trĩ Y lặng lẽ đưa mắt ngắm người bên cạnh, thấy Nguyên Sách trầm mặc nhìn vềphía trước, không biết suy nghĩ cái gì, nhỏ giọng nói: "A Sách ca ca, chàng cũng thực nóng sao?"
Khương Trĩ Y vừa dứt lời, lại tự mình ai thán nói tiếp: "Hay là chỉ có mỗi mình ta thấy trong lòng nóng hầm hập?" Lại tò mò mà xem xét hắn, "Khi chàng hôn ta, có cảm thấy tim đập thật nhanh, cả người nóng lên hay không?"
Nguyên Sách há miệng thở d/ốc một hơi, lại muốn cho nàng an tĩnh chút, liền quay lại nghiêm túc nhìn nàng, híp híp mắt: "Ta có như thế hay không, nàng không biết?"
"Chẳng lẽ trước kia ——" Nguyên Sách thử thăm dò nhìn thẳng vào mắt nàng, "ta chưa từng hôn nàng?"
Khương Trĩ Y sửng sốt: "Chẳng lẽ trước kia chàng từng hôn ta rồi sao?"
"Không có....." Khương Trĩ Y hồi tưởng chớp chớp mắt, "nhỉ?"
".....!Có chính là có, không có chính là không có, cái gì kêu nhỉ ?"
"Không phải, vậy có hay không chàng cũng không biết sao? Nói như thế nào cũng nghe như chàng mất trí nhớ vậy chứ!"
Thôi được rồi, xem phản ứng này của nàng, hẳn là chưa từng có, chắc là lúc đó hai người còn niên thiếu, huynh trưởng lại khắc kỷ thủ lễ, không giống hắn ——
Cảm xúc mềm ấm lại giống như vềtới bên môi, Nguyên Sách nhắm mắt lại, hầu kết nhẹ nhàng lăn lộn.

Khi mở mắt ra, vừa chuyển đầu, lại thấy Khương Trĩ Y còn đang thừ người rơi vào trầm tư, giống như còn đang cân nhắc việc này.
"Tùy tiện hỏi thôi, xem nàng có nhớ chuyện chúng ta trước kia hay không." Nguyên Sách bù lại một câu.

Truyện Teen Hay
"Nhưng sao ta lại nhớ không rõ nhỉ?" Khương Trĩ Y nhíu mày nhớ lại, "Kỳ thật hình như là có hôn rồi, chàng có nhớ không, đó là vào tháng hai đầu xuân, trên cánh đồng cỏ lau mọc dầy, tuyết trắng như hoa hạnh nở đầy trên đầu...
"?"
"Diều của ta không cẩn thận vướng lên nhánh cây, chàng đứng ở phía sau ta, giúp ta tháo con diều xuống, sau đó ta vừa quay đầu lại, chàng vừa cúi đầu, chúng ta liền ——"
"....."
"Nói mấy chuyện vô dụng làm gì?" Bước chân Nguyên Sách ngừng lại, mặt cũng trầm xuống.
Khương Trĩ Y vừa rút đầu óc ra khỏi hồi ức, thấy thần sắc hắn không vui, liền không thể hiểu được: "Còn không phải chàng hỏi ta trước sao?"
"Ta hỏi nàng, nàng cứ đáp có hay là không có, ai bảo nàng nói chuyện cứ như đọc thoại bản cho ta nghe vậy?" Nguyên Sách buông tay nàng ra, trầm mặc, quay đầu đi kéo kéo vạt áo.
.....!Còn bảo nhớ không rõ, cái này kêu là nhớ không rõ? Kể sinh động như thật, hắn thật cảm thấy mình như đang tận mắt chứng kiến ấy.

"Ta chỉ lấy làm kỳ quái là, ta chỉ nhớ đến chỗ này, sau đó chàng hôn ta như thế nào, khi chàng hôn ta, ta có cảm giác gì, ta đều nhớ không nổi.....!Chàng còn nhớ rõ không?"
"Nàng còn muốn cảm giác gì, hiện tại ta liền làm cho nàng nhớ lại?" Nguyên Sách quay đầu lại, rũ mắt nhìn nàng, khẽ nhếch cánh môi.
Khương Trĩ Y nghi hoặc chớp chớp mắt, thấy rõ tầm mắt hắn dừng lại ở nơi nào, cười cười lại tiến lên ôm vòng qua eo hắn: "Chuyện này lâu lắm rồi, không nhớ rõ cũng không thể trách ta, đừng nóng giận được chưa, vậy chàng lại hôn ta thêm một chút, lần này hôn lâu một chút, ta khẳng định sẽ không quên!"
Nhìn nàng nhắm chặt mắt đưa mặt lên, vô cùng ngây thơ, toàn tâm tin

tưởng, không có chút nào đề phòng — —
Tay Nguyên Sách rũ ở bên người nắm chặt lại buông ra, buông ra lại nắm chặt, cuối cùng nâng tay lên, vịn lấy cằm nàng, nhẹ nhàng đẩy mặt nàng ra: "Quá muộn, sáng mai còn phải đi tế bái mẫu thân nàng, đưa nàng hồi phủ trước vậy."
Khương Trĩ Y không nghĩ tới Nguyên Sách sẽ nhớ kỹ chuyện này, càng không nghĩ tới không cần nàng nói, hắn liền quyết định sẽ đường hoàng cùng nàng đi nghĩa trang.

Nàng còn tưởng rằng năm nay không có cữu cữu, nàng phải đi một mình.
Khương Trĩ Y mím môi cười, kéo khuỷu tay Nguyên Sách, đi theo hắn lên xe ngựa trở về thành.
Trở lại phường Sùng Nhân, sau khi ước định xong canh giờ xuất phát hôm sau, nàng cũng không để hắn dừng lâu trước cửa phủ nữa.
Sáng sớm hôm sau, Nguyên Sách thức dậy trước thời gian đã định nửa canh giờ, sau khi rửa mặt, mặc quần áo xong, đang chuẩn bị đi Vĩnh Ân Hầu phủ đón người, mới vừa một bước ra cửa phòng, chợt thấy Thanh Tùng bước nhanh qua đường hành lang, hướng hắn hồi báo: "Công tử, có khách nhân tới phủ, là vị thiên kim của Bùi gia kia."
Nguyên Sách nhăn mày lại: "Đi cửa nào đến?"
Thanh Tùng sửng sốt: "Tất nhiên là đi cửa chính, nói là tới chúc tết."
Không phải đi cửa hông là được.
Thanh Tùng: "Hiện giờ phu nhân đang ở chính đường đãi khách, Bùi cô nương có ý muốn bái phỏng ngài, phu nhân biết sáng nay ngài định đi cùng quận chúa, vốn định từ chối khéo giúp ngài, nhưng xem thái độ Bùi cô nương rất kiên quyết, không biết ngài có tiện đi qua một chuyến hay không."
Nên tới cũng đã tới, rốt cuộc là món nợ tình thứ hai của huynh trưởng lưu lại, hay là đầu trâu mặt ngựa nào đó muốn thăm dò thân phận của hắn, cũng phải thấy cho rõ một lần.
"Ngươi phái người đi Vĩnh Ân Hầu phủ, nói với quận chúa ta đến trễ một bước." Nguyên Sách hạ lệnh cho Thanh Tùng xong liền bước ra ngoài, nhưng chưa đi được hai bước, liền nhìn thấy Thẩm gia kế phu nhân dẫn Bùi Tuyết Thanh đi vào sân.
Từ xa xa, kế mẫu đã hướng về phía hắn truyền đạt một ánh mắt, lắc lắc đầu, ý bảo ngăn không được.

Thanh Tùng kinh ngạc mà nhìn Bùi Tuyết Thanh đang cúi đầu xuống chậm chậm đi đến gần.

Vị thiên kim Bùi gia này nhìn nhu nhu nhược nhược, ôn hòa nhã nhặn lịch sự, không nghĩ tới lại có hành động trong nhu có cương như vậy.
Nghĩ một lát, Thanh Tùng vội cúi đầu đi ra đứng sau lưng Nguyên Sách.
Bùi Tuyết Thanh đi đến trước mặt Nguyên Sách, nhìn hắn rồi cúi đầu hành lễ: "Sáng sớm đã đến đây, mạo muội quấy rầy, Tuyết Thanh có mấy câu muốn nói cùng Thẩm Thiếu tướng quân, nói xong liền đi, sẽ không trì hoãn Thẩm Thiếu tướng quân bao lâu."
Nguyên Sách duỗi tay chỉ về hướng thư phòng: "Bùi cô nương, thỉnh."

Trong thư phòng, Bùi Tuyết Thanh ngồi trên cái ghế đối diện thư án, uyển chuyển từ chối trà Thanh Tùng dâng lên, nhìn về phía Nguyên Sách ngồi ở bên kia bàn: "Thẩm Thiếu tướng quân có thể cho bọn họ tạm thời lảng tránh một lát được không?."
Tay Nguyên Sách gác ở trên đầu gối hơi cong ngón tay lên, nhìn Thanh Tùng gật đầu.
Thanh Tùng gật đầu lui xuống, còn khép cửa thư phòng lại cho hai người.
Bên trong thư phòng an tĩnh không tiếng động, chỉ có những tia lửa than thỉnh thoảng vang lên tanh tách, Bùi Tuyết Thanh nhìn lò than bên chân thất thần một lát, nhẹ giọng nói: "Ngươi vào đông vốn không sợ lạnh, hiện giờ trong thư phòng lúc nào cũng có lò than, là chuẩn bị cho quận chúa đi."
Ngón tay Nguyên Sách đang vuốt trên đầu gối hơi hơi ngưng lại.
"Tranh chữ, bình phong, những đồ vật trên giá đồ cổ, cũng đều thay đổi....." Bùi Tuyết Thanh nâng mắt lên, đánh giá cả gian thư phòng, lại quay lại đầu về, nhìn về phía Nguyên Sách trước sau vẫn chưa mở miệng.
"Ngươi không cần khẩn trương, hôm nay ta lại đây không phải là để hưng sư vấn tội, chỉ là muốn lấy lại đồ vật của ta.

Ngươi đã quyết định cùng quận chúa kết vi liên lí, có thể đem tín vật năm đó ta cho ngươi trả lại cho ta không?"
Sắc mặt Nguyên Sách vẫn không biến đổi, nhưng bàn tay giấu bên dưới thư án chậm rãi nắm chặt.
"Ta nhớ rõ....." Bùi Tuyết Thanh đưa tay chỉ về hướng giá đồ cổ, "Vốn dĩ ở chỗ kia có một cái bình sứ, nhưng mà hình như mới đổi thành bình khác

r`ồi, là quận chúa thấy ngọc bội bên trong không vui, bảo ngươi ném đi sao?"
Nguyên Sách nhìn theo ngón tay nàng ta chỉ, chậm rãi nghiêng đ`ầu đi, nhìn v`ềphía cái bình sứ kia ——
Vì cái bình sứ cũ chứa ngọc bội bị hắn ném vỡ, Khương Trĩ Y canh cánh trong lòng thật lâu, sau đó mới nói trên giá đ`ồcổ nếu cứ để trống một chỗ như vậy sẽ khiến nàng nhớ chuyện cũ mà thương tâm, nên mới đổi thành một cái bình sứ mới.
Giống như nghe thấy một cái mở màn bất ngờ, Nguyên Sách nhìn bình sứ mới kia, chớp chớp mắt: "Ngươi nói —— cái gì?"
Bùi Tuyết Thanh quan sát biểu cảm Nguyên Sách thay đổi, từng chút một đ`ầu để vào trong mắt, một lát sau, nghẹn ngào nói: "......!Ngươi không nhớ rõ sao? Là một nửa còn lại của khối ngọc bội này."
Nguyên Sách quay mắt lại.

Thấy tay Bùi Tuyết Thanh giơ lên cao r`ồi khẽ buông lỏng ra, một sợi dây đỏ rơi xuống, đ`ầu kia có gắn một cái ngọc bội ——
Được gắn tua rua màu xanh nhạt trang trí, trên miếng bạch ngọc óng ánh thình lình nổi bật điêu khắc một chữ "Phi" (非).
Trong đ`ầu Nguyên Sách chợt hiện lên kiểu dáng chữ Y (衣) trong ngọc bội của Khương Trĩ Y, Nguyên Sách bỗng nhiên ngẩng đ`ầu.
Bùi Tuyết Thanh nhìn khối ngọc bội trong tay, hít sâu một hơi: "Miếng ngọc bội này vốn có khắc một chữ Bùi (裴), sau khi chia thành hai, một miếng nhỏ kia đưa cho ngươi, còn lại thì để ở chỗ ta, ngươi còn nói chờ ngươi có thể hỏi cưới ta đàng hoàng, mới dám đem chúng nó hợp hai thành một....."
Bùi Tuyết Thanh lại l`ần nữa nhìn v`ềphía Nguyên Sách: "Vậy nửa miếng kia, hiện tại ở nơi nào?"

Nguyên Sách cứng đờ người ng`ồi ở sau thư án, bình tĩnh nhìn ngọc bội trong tay nàng ta, sau một lúc lâu qua đi, chậm rãi c`ầm lấy cái hộp gỗ trong t`ầm tay kia, ch`ần chờ lấy ra miếng ngọc có khắc chữ "Y" được ghép lại cẩn thận từ nhi`ều mảnh vỡ: "Ngươi nói là —— khối ngọc bội này?"
Vừa dứt lời, một tiếng `ầm ĩ vang lên, Thanh Tùng bên ngoài sốt ruột hoảng hốt kêu "Ngài không thể đi vào", nhưng không thay đổi được gì, nháy mắt tiếp theo, cửa phòng bị một khí thế rào rạt quen thuộc đẩy ra một phen.

Khương Trĩ Y một chân bước vào thư phòng, liếc mắt một cái đã nhìn thấy hai người ngồi đối diện nhau, mặt liền hiện ra biểu cảm quả thực như thế, kiên quyết gật gật đầu: "Tốt, thực tốt lắm —— đây là lý do mà chàng đến trễ một bước sao?"
Nguyên Sách cùng Bùi Tuyết Thanh mỗi người cầm một khối ngọc bội, quay đầu nhìn qua.
Khương Trĩ Y vừa muốn tiếp tục lên tiếng, ánh mắt xẹt qua ngọc bội trên tay Bùi Tuyết Thanh, trước mắt dường như có gì đó hơi hoa lên làm nàng chớp mắt, sau đó chăm chú nhìn lại một lần, liền ngơ ngẩn chớp chớp mắt, nhìn về phía miếng ngọc bội đang trong tay Nguyên Sách.
"......?"
Khương Trĩ Y xem bên phải một cái, xem bên trái một cái, cách không mà nhìn hai miếng ngọc bội qua lại hết ba lần: "Có ý gì.....!Sao lại có đến hai miếng ngọc, đây là có ý gì?"
Nguyên Sách cúi đầu, nhìn ngọc bội trong tay.
Hắn cũng còn đang tự hỏi, đây là có ý gì.
Khương Trĩ Y chấn động trừng lớn mắt, bước nhanh đi lên trước, đoạt lấy miếng ngọc có chữ Y trong tay Nguyên Sách, rồi đi đến trước mặt Bùi Tuyết Thanh, lấy hai miếng so vào nhau.
Hai miếng ngọc bội hoàn mỹ vô khuyết mà hợp thành một chữ "Bùi" (裴).
Khương Trĩ Y đầy mặt kinh ngạc xoay đầu, không thể tưởng tượng mà nhìn thẳng Nguyên Sách: ".....!Ngươi đây là một tín vật mà dùng hai đầu, đến chỗ ta thì là chữ Y, đến chỗ nàng ta thì là chữ Bùi ?! Ngươi còn nói ngươi và nàng không có quan hệ, ngươi còn nói ngươi không có hái hoa ngắt cỏ!"
Nguyên Sách: "....."
Lông mi Bùi Tuyết Thanh run lên: "Quận chúa nói lời này là có ý gì?"
Khương Trĩ Y nắm chặt miếng ngọc bội chữ Y đầy vết nứt vào trong tay: "Đây là vật đính ước ta cho hắn, Bùi cô nương cảm thấy đây là có ý gì?"
Sắc mặt Bùi Tuyết Thanh trắng nhợt, giống như suy đoán đã được chứng thực, nước mắt kềm giữ dưới đáy mắt đã mãnh liệt lăn xuống, ánh mắt dại ra lẩm bẩm nói: "Là như vậy, quả thật là như vậy....."
Khương Trĩ Y vốn đang ở trong trạng thái tức giận, còn chưa tới đoạn muốn khóc, nhưng thấy Bùi Tuyết Thanh khóc trước, bản thân liền không nhịn được, run rẩy chớp mắt: "Thẩm Nguyên Sách, ngươi sao có thể là người như vậy a....."

Trong đầu Nguyên Sách còn đang cố gắng chải vuốt đầu đuôi câu chuyện, vừa nhấc đầu, liền thấy hai gương mặt đẫm lệ, khóc như hoa lê đái vũ nhìn thẳng về phía mình.
"....."
Tựa như thấy một sự kiện chấn động chưa từng chứng kiến trong đời, Nguyên Sách nâng hai tay lên, sau đó đồng thời do dự mà ép xuống: "Nhị vị, hay là, bình tĩnh một chút trước, nghe ta nói?"
Khương Trĩ Y: "Ngươi bảo ta bình tĩnh như thế nào!"
Bùi Tuyết Thanh: "Không cần....."
Hai người một người từng tiếng nức nở, một người lặng im rơi lệ, mắt thấy càng khóc càng to.
Nguyên Sách nhắm mắt lại, thái dương nổi gân xanh thình thịch.
Chuyện đáng sợ hơn một cái cô nương đứng trước mặt ngươi khóc, chính là có hai cô nương khóc.
Chuyện đáng sợ hơn hai cái cô nương ở trước mặt ngươi khóc, chính là hai cô nương đang khóc này đều cảm thấy hắn là kẻ phụ bạc.
Chuyện đang sợ hơn hai cái cô nương đang khóc đều cảm thấy hắn là kẻ phụ bạc, chính là kỳ thật hắn một người cũng không phụ.
"....."

Nguyên Sách mười vạn phần tin tưởng, so với chuyện bị thiên tử kiêng dè quan sát, đối thủ tính kế, kẻ thù như hổ rình mồi ——
Thì thời khắc này, mới là nguy cơ lớn nhất mà hắn gặp phải từ sau khi vào kinh tới nay.
Huynh trưởng nếu ở trên trời có linh thiêng, nên hiển linh cho hắn một lời giải thích.
Sau một thời gian chờ đợi qua đi, cũng không thấy phát sinh cái gì, ngoại trừ tình thế càng lúc càng thêm căng thẳng.
Phật không độ chúng sinh, chỉ có tự mình độ mình.
Nguyên Sách mở mắt ra, nhìn Khương Trĩ Y vừa khóc vừa gạt lệ, lại chuyển hướng về Bùi Tuyết Thanh: "Bùi cô nương ——"
"Ngươi vậy mà đi dỗ nàng ta trước!" Khương Trĩ Y giơ ngón tay chỉ vào hắn, tức giận đến ngực phập phồng lúc lên lúc xuống, cả người run lên, thoạt nhìn khóc đến sắp ngất xỉu luôn rồi.
"Ta không phải." Nguyên Sách thở dài đi lên trước, kéo cánh tay Khương Trĩ Y, lại lần nữa nhìn về phía Bùi Tuyết Thanh.

Không đợi hắn mở miệng, Bùi Tuyết Thanh đã sáng tỏ nhìn hắn gật gật đầu, cúi đầu lau nước mắt, nắm chặt miếng ngọc bội chữ phi kia xoay người, vội vàng ra khỏi thư phòng.
Nguyên Sách nhắm mắt, mặt lại hướng về Khương Trĩ Y: "Ta thề có trời, ta chưa làm chuyện gì có lỗi với nàng."
Khương Trĩ Y vừa nấc nghẹn vừa ngửa đầu nhìn hắn: "Nhân chứng vật chứng đều có, ngươi còn muốn giảo biện cái gì! Thề cũng không dùng được!"
Nguyên Sách cầm lấy miếng ngọc bội chữ Y kia: "Cái ngọc bội này, nàng nói là nàng cho ta, nhưng nàng ta nói....."
"Ta không nghe ——" Khương Trĩ Y bịt chặt lỗ tai, "Lần trước cũng nói xong, để ngươi dẻo miệng lừa dối qua cửa, ta không bao giờ tin tưởng chuyện ma quỷ của ngươi nữa đâu!"
Nguyên Sách xoay đầu, xoa xoa giữa mày.
Người đứng trước nước mắt tuôn rơi, tiếp tục nói: "Vì sao ngươi một hai phải chọn cái ngày hôm nay để cho ta biết chuyện tàn nhẫn này....."
"Ta vốn dĩ đã rất không thích ngày hôm nay....."
"Về sau mỗi năm, vào ngày này ta lại thêm một chuyện thương tâm, ta có cái thù án gì với cuộc sống này cơ chứ....."
Trong đầu Nguyên Sách chỉ còn mấy tiếng ong ong ầm ầm, hắn quay đầu lại, bế dựng người lên một phen, đặt lên thư án: "Nàng an tĩnh trong chốc lát đã, để ta ngẫm lại việc này một chút được không?"
Khương Trĩ Y lảo đảo một cái đỡ lấy mép bàn, vừa nhấc mắt, mới phát hiện giờ phút này độ cao của mình và hắn không khác nhau mấy, liền giương đôi mắt căm giận nhìn thẳng vào mắt hắn, hung hăng trừng hắn: "Không được!"
"Chuyện chính ngươi đã làm sai, còn muốn bảo ta an tĩnh? Thiên Vương lão tử tới cũng không có đạo lý bá đạo như vậy đâu!"
"Nếu ngươi chê ta phiền, ngươi đi ra ngoài là được, đuổi theo Bùi cô nương của ngươi đi, nàng ta rất an tĩnh đó, bị ngươi phụ lòng cũng không nói một câu mắng ngươi....."
"Ta là người nói nhiều lời như vậy đó, không phải ngươi đã sớm biết rồi sao, hiện tại mới chê ta ——"
Nguyên Sách cúi đầu, lấp kín đôi môi lúc đóng lúc mở kia.
Khương Trĩ Y nói giữa chừng liền kinh ngạc mà mở to mắt, còn chưa kịp phản ứng, thì giữa hai hàm răng đã bị vật gì đó mềm mại nóng ướt tách ra,

như cá mà trượt vào trong.
Oành một tiếng nổ ra trong đầu như tín hiệu đốt lửa, gương mặt Khương Trĩ Y một đường đỏ tới bên tai, Khương Trĩ Y hơi cong người lại, sợ hãi mà ưm ư ra tiếng, vội vàng trốn về phía sau.
Động tác thâm nhập của Nguyên Sách chợt dừng lại, chậm rãi buông môi nàng ra, rũ mắt xuống, nhìn cánh môi nàng còn óng ánh vệt nước, nhẹ nhàng nuốt một cái, nhắm mắt lại, trán để dựa vào trán của nàng: "Tiểu tổ tông, cầu nàng, an tĩnh trong chốc lát.".

Chương 41: Chương 41

Trán áp trán, Nguyên Sách nhắm hai mắt, hơi thở nóng bỏng không thể ức chế mà dâng lên.
Bên tai là an tĩnh, nhưng tiếng lòng lại càng ồn ào.
Hắn chỉ là nhìn thấy cái miệng bá bá nói không ngừng của nàng, bực bội tới cực điểm mới muốn lấp kín lại, nhưng bản thân hắn cũng không biết tại sao, trong một khắc vừa rồi kia, hắn phảng phất như bị bản năng săn thú chi phối, căn bản chưa nghĩ ra nên làm như thế nào cũng đã làm chuyện dọa đến nàng.
Nếu nàng không sợ hãi mà trốn ra phía sau, có thể hắn đã quên luôn mong muốn ban đầu của hắn chỉ là muốn nàng an tĩnh lại.
.....!Cũng không biết lúc này an tĩnh thành như vậy, có phải là bị dọa đến choáng váng rồi hay không.
Nghĩ đến đây, Nguyên Sách dần khôi phục ngũ cảm nhạy bén của cơ thể, đột nhiên phát hiện không đúng, lập tức mở mắt ra, ngẩng đầu, người trước mắt an tĩnh đến không thích hợp đang dựa hẳn vào người hắn, chỉ hơi nhích ra liền thẳng tắp ngã về phía trước.
Nguyên Sách duỗi tay ra đón được người một phen, thất kinh mà cúi đầu: ".....!Khương Trĩ Y?"
Người trong lòng ngực gương mặt ửng hồng, nhắm chặt hai mắt không đáp lại.
Nguyên Sách duỗi tay thăm dò hơi thở, mạch cổ và trán của nàng, sau đó quay đầu hướng ra phía ngoài: "Thanh Tùng ——"
Cuối canh ba, bên trong Tây sương phòng, Nguyên Sách ngồi ở mép giường, nhìn chằm chằm thần sắc Lý Từ Phong: "Tình huống như thế nào?"
Lý Từ Phong buông tay đang bắt mạch ra, nhoài người lên mở mí mắt Khương Trĩ Y ra nhìn nhìn: "Trước khi nàng ấy ngất xỉu, đã xảy ra chuyện gì?" Nguyên Sách liếc hắn một cái.

Lý Từ Phong: "Ngươi cho ta là đại la thần tiên, bắt cái mạch thì cái gì cũng biết, không kết hợp tình trạng trước đó thì làm thế nào chẩn bệnh?"
Nguyên Sách đưa mắt nhìn Lý Từ Phong, há miệng thở hốc ra lại ngậm lại, quay đầu qua một bên, ánh mắt lạc về hướng đôi môi đỏ hồng đến dị thường của Khương Trĩ Y, rồi vội vã thu mắt lại.
Lý Từ Phong hạ tay xuống: "Hiểu rồi, y giả cứu người, tâm vô tạp niệm, lần sau có chuyện cứ nói thẳng."
"....."
Nguyên Sách nhíu mày thúc giục: "Cho nên rốt cuộc là có gì hay không?"
"Chuyện ngất xỉu đi thế này, nếu không có việc gì khác, thì chỉ là cảm xúc dao động quá lớn, nhất thời không cung cấp đủ máu, sau đó sẽ tự tỉnh dậy."
"Ý ngươi là có thể có việc gì?"
"Ta vừa mới bắt mạch, phát giác chứng ứ máu của nàng ấy vẫn chưa trừ được tận gốc, ngươi xác định lần trước trừ bỏ mắt cá chân, nàng ấy không bị va đập chỗ nào khác chứ?"
"Nữ thái y bên người nàng đã nghiệm thương rồi, cũng không có gì khác."
Lý Từ Phong lại lần nữa bắt mạch cho Khương Trĩ Y: "Vậy chỉ có một loại khả năng, đó là trước lần trước, trên người nàng ấy liền lưu lại vết thương cũ chưa khỏi hẳn, cho nên nhìn từ biểu hiện bên ngoài là không ra."
Nguyên Sách nhăn mi lại, nhìn về phía người trên giường: "Có nghiêm trọng không? Có thể phán đoán máu bị ứ lại ở chỗ nào không?"
"So với lần trước, chứng ứ máu đã có điều giảm bớt, hẳn là khi trị liệu vết thương ở chân, uống thuốc tan máu bầm nên tình cờ một công đôi việc, nhưng chuyện chẩn đoán vị trí nếu chỉ dựa vào bắt mạch thì khó mà nói chính xác, ta cần phải có y án (Editor: bệnh án) của nàng ấy trong gần một năm nay."
Nguyên Sách nhìn qua Thanh Tùng, bảo hắn lập tức đi hầu phủ tìm, rồi lại chuyển mắt qua, hỏi: "Vậy trước mắt có thể làm cái gì?"

"Ta kiến nghị là, nếu nàng ấy tỉnh lại thì hai người các ngươi sẽ tiếp tục cãi nhau nữa, không bằng cứ đốt một trản hương an thần, để nàng ấy ngủ bù lại giấc tối qua, nếu không sợ là thể lực chống đỡ hết nổi, rất có thể lại ngất thêm một lần."
"....."
Trước khi hắn biết rõ ràng chân tướng của việc hôm nay, có tiếp tục cãi

nhau hắn cũng hết đường chối cãi, không chỉ Khương Trĩ Y, ngay cả hắn có khi cũng mắc chứng máu chảy ngược.
Nguyên Sách không chút do dự đốt hương an thần.
Hắn ngồi bên cạnh giường một lát, chờ Khương Trĩ Y nặng nề ngủ, liền đứng dậy rời khỏi sương phòng, trở lại thư phòng liền khép cửa, một lần nữa cầm lấy miếng ngọc bội chữ Y kia, bắt đầu chải vuốt lại chuyện này.
Cùng một cái ngọc bội, chủ nhân chỉ có thể là một người, vậy trong số hai người này, sẽ có một người đang nói dối.
Nếu người nói dối là Bùi Tuyết Thanh, vậy một nửa ngọc bội kia làm sao giải thích? Hơn nữa, Bùi Tuyết Thanh làm như thế nào biết rõ ràng cái ngọc bội này giấu ở đâu trong thư phòng huynh trưởng? Đó là nơi ngay cả Thanh Tùng cũng không biết, thậm chí Khương Trĩ Y lúc ấy bắt lấy ngọc bội này không bỏ cũng là trong một tình huống ngoài ý muốn.
Nhưng nếu người nói dối là Khương Trĩ Y.....!Hắn cùng nàng sớm chiều ở chung lâu ngày, không có khả năng một chút sơ hở cũng không phát hiện.

Nàng là chân tình hay là giả ý, hắn tự nhận mình có thể phân biệt.
Như vậy cũng không có khả năng cả hai người đều không nói dối ——
Nguyên Sách ngồi trước thư án cân nhắc đi cân nhắc lại, không biết tới giờ nào rồi, bỗng nhiên nghe thấy một loạt tiếng gõ cửa.
Mục Tân Hồng đi vào thư phòng, dâng lên một tờ giấy: "Thiếu tướng quân, Bùi cô nương đưa tới, nói nếu ngài đọc hiểu những gì trên đây, nàng ta ở thuỷ đình Đinh Lan chờ ngài, sẽ luôn chờ đến khi trời tối, bất luận thời điểm nào ngài thấy tiện, đi qua đều được."
Như dự cảm được cái gì, Nguyên Sách nhìn chằm chằm tờ giấy kia, trên mặt hiện ra một tia do dự khó phát hiện, trầm mặc nhận lấy, chậm rãi mở ra, trên này cũng không có xưng hô, chỉ hai hàng câu thơ đơn giản ——
"Quân mai tuyền hạ nê tiêu cốt,
Ngã ký nhân gian tuyết mãn đầu.."
(Editor:
Quân dưới suối vàng xương cốt đã hóa thành bùn đất
Ta gửi nơi nhân gian đầu đầy tuyết trắng)
*
Sau nửa canh giờ, thuỷ đình Đinh Lan.
Nguyên Sách xuống ngựa ở bên bờ, giương mắt nhìn vào đình trên mặt nước.

Thuỷ đình là một toà đình nhỏ xây dựng trên mặt nước, ba mặt bị nước bao quanh, một mặt tiếp nối một cây cầu gỗ, tám mặt đình đều có rèm sa tinh minh che lại cửa sổ, là địa phương thích hợp nói chuyện tư mật với nhau.
Nguyên Sách đứng bên bờ nghỉ chân một lát, đi lên cầu gỗ, chậm rãi từng bước đi về phía thuỷ đình đang mở một cánh cửa.
Trên thuỷ đình, một thiếu nữ đang ngồi an tĩnh gần lan can nghe thấy tiếng ủng bước vào liền quay đầu, chậm rãi đứng dậy, nhìn về phía hắn.

Cách một cây cầu gỗ thật dài, Nguyên Sách mơ hồ thấy sắc mặt người đối diện chợt ảm đạm đi hẳn.
Nàng ta ở chỗ này chờ hắn, lại hy vọng hắn xem không hiểu hai hàng thơ kia, hy vọng hắn đừng tới.
Nguyên Sách đi qua cầu gỗ, đi vào nhà thuỷ tạ, thấy nàng ta bình tĩnh nhìn hắn, rồi lại giống như không phải đang nhìn hắn, mà là xuyên qua hắn, đang nhìn một người khác.
Bùi Tuyết Thanh thất thần chậm rãi đi lên đến trước mặt hắn, ngẩng đầu nhìn chằm chằm mặt hắn, nâng một bàn tay, cách một khoảng không liền dùng ngón tay làm bút, nhẹ nhàng miêu tả khuôn mặt hắn, đôi mắt ướt mỉm cười: "Ngươi không phải hắn, đúng hay không?"
Nguyên Sách trầm mặc thật lâu, có chút gian nan mà gật đầu.
"Hắn có phải đã....." Bùi Tuyết Thanh hít sâu một hơi, "Đã không còn nữa....."
Im lặng lại kéo dài hơn, Nguyên Sách lại lần nữa gật đầu.
Bùi Tuyết Thanh nhắm chặt mắt lại, run rẩy áp xuống nhịp tim đập nhanh đến khó thở của mình, không nhịn được mà quay người đi.
Nàng cho rằng trằn trọc suy nghĩ mấy ngày nay đã làm nàng chuẩn bị đủ tinh thần, nàng cho rằng tâm tình bức thiết muốn biết được đáp án đã lấn át được nỗi sợ hãi của nàng đối với nó, mà khi giờ khắc này thật sự đến, tất cả những nỗ lực nàng chuẩn bị, thậm chí ép bản thân đối mặt, đều đã tan thành mây khói.
Nàng rõ ràng đã theo đuổi cái đáp án này hai tháng rồi.....
Từ sau khi hắn hồi kinh, vẫn chậm chạp không có tới tìm nàng, hai tháng này, nàng từ một người cửa lớn cũng không ra đã ép mình liên tiếp tham dự yến hội của các vương công quý tộc, đều vì tìm cơ hội gặp hắn.
Nhưng mỗi một lần nhìn thấy hắn trong đám người, lại đều phát hiệu nơi hắn nhìn đến căn bản không có nàng, chỉ một lần ánh mắt giao hội cũng

chưa từng cho nàng.

Không giống như lúc trước, mặc kệ ánh mắt nàng chờ ở góc rất xa, thì t`âm mắt hắn đ`âu có thể tìm được nàng.
Lúc đ`âu nàng cho rằng hắn có nỗi khổ gì đó.

Rốt cuộc hắn sống cả đời trong lớp ngụy trang như thế, rõ ràng trong lòng có chí lớn lại phải giả vờ làm tên cà lơ phất phơ, rõ ràng ngày ngày khêu đèn đêm đọc sách lại phải giả vờ như mình không có bản lĩnh gì.
Nàng nghĩ có lẽ hiện giờ hắn vì tình thế bức bách không thể không bộc lộ tài năng, nhưng một tướng quân tay c`âm trọng binh làm thế nào có thể cùng nữ nhi của tướng quốc kết vi liên lí? Đây là tối kỵ trong lòng đế vương.

Hắn càng cẩn thận hơn trước cũng là đi`âu dễ hiểu.
Nàng tưởng nàng chỉ c`ân kiên nhẫn chờ đợi, chờ hắn cảm thấy thời cơ thích hợp, sẽ tới giải thích cùng nàng.
Nhưng nàng an tĩnh chờ, lại chờ đến một ngày kia ở tửu l`âu nghe nói chuyện hắn cùng Vĩnh Doanh quận chúa âm th`âm qua lại, chờ đến một ngày kia ở thư viện tận mắt nhìn thấy bộ dáng hắn cùng quận chúa thân mật khăng khít, chờ đến khi nàng rõ ràng đã đứng ngay trước mặt hắn, mà hắn vẫn dùng ánh mắt xa lạ như vậy nhìn nàng, phảng phất như đó là l`ân đ`âu tiên gặp nàng.....
Nàng có thể hiểu cho việc hắn hiện giờ vô tâm với chuyện nhi nữ thường tình, nhưng không tin hắn lại đi dây dưa cùng một cô nương khác, còn là ngay lúc vẫn chưa kết thúc mối quan hệ với nàng.

Nàng bèn bóng gió mà hỏi thăm a huynh chuyện bên trong thư viện, hỏi thăm hết thảy những chuyện có quan hệ đến hắn, ở một nơi mà hắn không nhìn thấy nàng, hoặc là làm như không thấy nàng, nàng đã lặng lẽ chú ý hắn, càng chú ý càng cảm thấy, hắn giống như đã bị đổi thành người khác vậy.
Đích xác, mọi người đ`âu nói hắn thay đổi.

Một thiếu niên trước nỗi đau tang phụ, lại quyết đoán nhận lấy gánh nặng, trong ba năm trải qua nhi`âu l`ân sinh tử, nếu tính tình không h`êbiến hóa,

ngược lại đó mới là việc lạ.Không có ai cảm thấy việc hắn thay đổi có cái gì không đúng, cho dù có là một tên ăn chơi trác táng không đàng hoàng, thì trải qua sóng gió như vậy cũng sẽ trưởng thành.
Nhưng chỉ có nàng biết, hắn vốn không phải là tên ăn chơi trác táng, nàng rất rõ ràng bộ mặt chân thật của hắn, nàng cứ cảm thấy hắn hiện tại có chỗ nào đó thật sự không giống.
Cho nên ngày đó, hắn đưa cho nàng cái bao đồ chơi bằng đường có thể lấy tánh mạng nàng, nàng bắt đầu thương tâm, ủy khuất, thậm chí bắt đầu sinh ra hận ý, đột nhiên nghĩ tới một loại khả năng khác ——
Biểu tình hắn khi đưa bao giấy dầu qua cho nàng, thật giống như hắn thật sự không biết nó sẽ lấy mạng nàng.
Tựa như biểu tình trên mặt hắn mấy ngày nay nhìn về phía nàng, thật sự như hoàn toàn không quen biết nàng.
Không quen biết nàng.....
Nàng mặc niệm bốn chữ này, trong hoảng hốt, nàng đột nhiên nhớ tới năm đó, cái đêm trước khi xuất chinh, hắn tới gặp nàng lần cuối cùng.
Đêm hôm đó, hắn thoạt nhìn như mang tâm sự nặng nề xưa nay chưa từng có, vài lần muốn nói lại thôi, cuối cùng lại chỉ là lưu lại một câu như vậy: "Nếu ngày sau gặp lại, nàng phát hiện ta nhìn thấy nàng lại như chưa bao giờ gặp mặt, thì đừng tìm ta nữa, cũng đừng chờ đợi ta."
Lúc đó chiến sự nơi tiền tuyến chiến căng thẳng, nàng cho rằng hắn sợ bản thân hắn không thể còn sống mà trở về, mới nói mê sảng như vậy.
Nhưng khi đã cách ba năm, hồi tưởng lại một lần nữa, liên tưởng đến thái độ của hắn đối với nàng sau khi hồi kinh.....!Nếu hắn sợ hắn chết trận sa trường, vậy lúc đó hắn phải nói là không thể gặp lại nàng, chứ sao lại là "chưa bao giờ gặp mặt"?
Một đêm đó, cái lời hắn rốt cuộc muốn nói lại thôi là cái gì?
Nàng bắt đầu suy nghĩ miên man, nhớ tới càng nhiều chuyện cũ.
Nhớ tới khi hắn cùng nàng ở thuỷ đình Đinh Lan nói chuyện trời đất, từng nói bản thân hắn thường xuyên nằm một giấc mộng kỳ quái, thấy mình ở biên quan bị đánh ngã vào bùn trong mưa.

Trong giấc mộng, phụ thân hắn đang huấn luyện hắn giống như huấn luyện tử sĩ vậy, bắt hắn cùng với binh lính mạnh mẽ nhất của Huyền Sách Quân chiến đấu với nhau, khi hắn bị người đánh ngã, không thể kêu lên đau đớn, phải lập tức đứng dậy đánh trả một cách nhanh nhất, nếu không thì đao trên

đỉnh đầu sẽ thật sự lao xuống.....
Hắn nói, thế nhưng hắn lại cảm thấy, tiểu thiếu niên kia hình như chỉ là giống hắn như đúc, chứ đó không phải thực sự là hắn.

Hắn có thể cảm giác được nỗi thống khổ của hắn ta, cũng có thể cảm nhận được tính tình và suy nghĩ hắn ta hoàn toàn không giống hắn.
Vì thế nàng đột nhiên có một cái phỏng đoán phi thường, phi thường đáng sợ ——
Nếu trên đời này thực sự có một người giống hắn như đúc, dùng thân phận của hắn về tới kinh thành, khi người kia phát hiện cái ngọc bội chữ Y mà Thẩm Nguyên Sách dốc lòng giấu diếm kia, thì so với chữ Bùi trong Bùi Tuyết Thanh, hắn càng có thể liên tưởng đến chữ Y trong Khương Trĩ Y nhiều hơn, không phải sao?
Suy nghĩ mấy ngày mấy đêm, nàng nôn nóng bất an mà gõ cửa Thẩm phủ, kiên quyết nhất định phải gặp hắn.
Nàng nghĩ cái phỏng đoán này hoang đường đến như thế, hẳn là chỉ có khả năng một phần vạn mà thôi.

Nàng kỳ vọng hôm nay hắn có thể giống một kẻ phụ bạc, hoàn toàn hờ hững từ chối nàng.
Nhưng mà hắn không có.

Hôm nay tất cả xảy ra ở Thẩm phủ đều xác minh phỏng đoán của nàng.
Hoãn thần hồi lâu, Bùi Tuyết Thanh nâng mắt lên, nhìn về phía Tây Bắc, nghẹn ngào nhẹ giọng hỏi: "Lúc hắn ra đi.....!có đau không?"
Mày Nguyên Sách nhăn lại, tay rũ bên người nhẹ nhàng nắm chặt nắm thành quyền, không đáp.
"Là —— chuyện khi nào? Có phải là khoảng tháng 5 năm nay....."
Ánh mắt Nguyên Sách chợt lóe: "Ngươi.....!Biết?"
Bùi Tuyết Thanh xoay người chớp chớp mắt, nước mắt từng giọt lã chã rơi đầy mặt.
Nàng không biết, lúc ấy không biết, chỉ là có một buổi tối, tim nàng chợt đập nhanh thình thịch làm nàng bừng tỉnh, còn vô cớ rơi lệ.

Sau đó biên quan truyền đến tin tức, nói quân chủ lực của Huyền Sách Quân kia đại bại, cơ hồ toàn quân bị diệt, may mà viện quân kịp thời đuổi

tới cứu được thiếu tướng quân, nàng cho rằng đêm hôm đó chỉ là nàng cảm ứng được hắn đang gặp nạn mà thôi.
"Có lẽ là vận mệnh chú định, ta đều cảm ứng được....." Bùi Tuyết Thanh thừ người ra một lát, quay đầu lại, "Giống như lời hắn đã nói, hắn đã mơ thấy ngươi từ rất sớm, nhưng có phải chỉ đến đêm trước khi xuất chinh, hắn mới biết được ngươi tồn tại?"
Nguyên Sách gật đầu.
Bùi Tuyết Thanh không nói chuyện nữa, giống như những gì muốn biết đã hỏi xong.
Nguyên Sách nắm chặt tay hồi lâu: "Xin lỗi, ta —— không cứu được hắn."
"Còn việc sau khi hồi kinh, ta không biết ——"
Bùi Tuyết Thanh giống khóc lại giống cười, lắc lắc đầu: "Không phải ngươi sai, nếu không phải như vậy, ta chẳng phải sẽ bị lừa đến chẳng hay biết gì hay sao? Nếu ta sớm biết chuyện hắn ra đi, thì trên đời này liền sớm có thêm một người nhớ đến hắn, không phải sao?"
Bùi Tuyết Thanh cúi đầu thu lại cảm xúc của mình, thở dài một hơi: "Ngươi yên tâm, chuyện của ta và hắn ngay cả gia phụ cùng gia huynh đều không biết được, hôm nay những lời này sẽ để lại ở thuỷ đình này, về sau bất luận ngươi dùng thân phận của hắn làm cái gì, cũng không cần cố kỵ ta, ta cũng sẽ không nói cho bất luận kẻ nào."
Nguyên Sách nâng mắt lên.
"Hắn sinh ra đã rơi vào mưu tính, không thể làm được bản thân mình, khi đi rồi thì ít nhất cũng phải được an bình trôi chảy.

Ta không bảo hộ được hắn, thì ít nhất hiện tại có thể bảo hộ được người nhà của hắn một chút."
Nguyên Sách: "......!Đa tạ."
Bùi Tuyết Thanh miễn cưỡng nở một nụ cười: "Cũng không phải ta giúp ngươi giữ bí mật không như vậy, ta muốn ngươi giúp ta một chuyện."
"Ngươi nói đi."
Bùi Tuyết Thanh chỉ xuống con đường dưới chân hắn: "Khi ngươi trở về, đi dọc theo cây cầu gỗ này chậm một chút, ta muốn có thể xem ngươi là hắn một lần cuối cùng, coi như hắn hôm nay vĩnh biệt ta ở chỗ này, có thể chứ?"
Nguyên Sách trầm mặc, gật đầu: "Được."
Bùi Tuyết Thanh lau lau nước mắt trên đôi mắt chỉ còn nhìn thấy mơ hồ,

lắng lặng nhìn theo Nguyên Sách xoay người, nhìn hắn đi lên cầu gỗ, giơ chân đi bước đầu tiên, bước thứ hai, bước thứ ba, chậm rãi càng đi càng xa, vẫn luôn đi đến cuối cầu gỗ — —
Nàng mỉm cười giơ cánh tay lên, hướng về phía bóng dáng sắp biến mất kia dùng sức vẫy vẫy, chớp chớp mắt, hai giọt lệ nóng bỏng lăn dài trên má..

Chương 42: Chương 42

Sau giờ ngọ, trong thư phòng phía Đông Thẩm phủ.

Nguyên Sách ngửa đầu dựa vào lưng ghế mệt mỏi xoa xoa giữa mày, vì mấy câu hỏi của Bùi Tuyết Thanh kia, sau khi từ thuỷ đình Đinh Lan trở về, trong đầu vẫn luôn loé lên những hình ảnh có quan hệ cùng huynh trưởng.
Từ khi hắn có trí nhớ liền biết huynh trưởng tồn tại, mà huynh trưởng lại mãi đến khi đêm trước xuất chinh, mới biết được còn có một đệ đệ là hắn.
Ba năm trước, khi huynh trưởng mới tới Hà Tây, phỏng chừng vẫn chưa thể tin được mình thật sự có một đệ đệ sinh đôi, nên ngày ấy tương phùng, bọn họ đứng bên hai bên bờ Nhược Thủy, nhìn nhau từ xa xa, huynh trưởng thấy hắn tháo xuống mặt nạ thám báo quen thuộc kia, lộ ra gương mặt giống mình như đúc, trong ánh mắt huynh trưởng liền ràn đầy chấn động cùng kỳ quái.
Sau đó, huynh trưởng mang binh đánh giặc ở trong sáng, hắn thì lẩn mò nơi tối tăm một mặt tiếp tục thăm dò tình hình quân địch ở tiền tuyến, một mặt phụ tá huynh trưởng chế định chiến lược.

Những thời gian trống trận ngừng lại, bọn họ gặp nhau ở một chỗ không người, chơi cờ, luận bàn, so chiêu, rõ ràng tương phùng không lâu, lại giống như đã quen biết mười mấy năm.
Tất nhiên, khi hành quân dụng binh, hai người bọn họ cũng có sách lược khác nhau.

Huynh trưởng ôn hòa bảo thủ, mà hắn mạo hiểm cấp tiến.

Nơi ngọn đèn lụi tàn, huynh trưởng than rằng hắn không biết quý mạng mình, hắn nói từ nhỏ hắn học được một chuyện, đó là nếu không thể mỗi

lần đầu xông pha đến lấy mạng ra đổi, khi thua rồi thì mạng này có lưu lại cũng vô dụng.
Huynh trưởng lại nói, đó là bởi vì phụ thân muốn hắn làm cây đao sắc bén nhất của Thẩm gia, của Huyền Sách Quân, nhưng bản thân hắn thì không hy vọng đệ đệ của mình trở thành một cây đao, hy vọng hắn là một người sống dưới ánh sáng và được trân trọng.
Huynh trưởng nói, cho dù hắn chỉ sinh ra sớm hơn một khắc thôi, thì hắn cũng là huynh trưởng, trưởng huynh như cha, hắn cần phải nghe lời huynh trưởng.
Từng hình ảnh thay phiên nhau hiện ra trong trí nhớ, rồi cái cuối cùng hiện lên ở trước mắt, là đêm mưa tháng 5 kia.
Trước trận chiến ấy, hắn cùng huynh trưởng đã nhiều ngày không gặp, chiến sự nơi tiền tuyến vô cùng nóng bỏng, bọn họ không thể không chia nhau ra hành động, bôn tẩu trên chiến trường của mỗi người.

Đêm cuối cùng bọn họ gặp nhau, hắn đã gặp huynh trưởng về đề ra một kế hoạch lớn mật —— trận chiến này, để hắn thay huynh trưởng mặc giáp ra trận.

Đánh lâu binh độn (Editor: đánh lâu dần binh sẽ mệt mỏi), khi bọn họ đã mất tinh lực liền để huynh trưởng dẫn quân tập kích bất ngờ, hắn muốn lấy thân làm mồi, mục đích cuối cùng là tiêu diệt được kỵ binh dây dưa khó chơi kia của Bắc Yết, một lần xoay chuyển chiến cuộc.
Huynh trưởng không chút do dự từ chối hắn.

Bọn họ vì khác lập trường mà tan rã trong không vui.

Khi lại lần nữa gặp nhau, đó là cái đêm hắn bất chấp mưa to ngàn dặm lao tới chiến trường, đào ra trong thây sơn biển máu, tìm được thi thể huynh trưởng.
Cái đêm mưa kia, hắn mất đi huynh trưởng, cũng mất đi tư cách làm một người sống dưới ánh sáng, được người khác trân trọng.
Khi hắn lại lần nữa quyết định lấy thân làm mồi, hắn đã là thiếu tướng quân nói một không nói hai của Huyền Sách Quân, nhưng lại không có ai sóng vai đứng cùng hắn, nói với hắn: Không được.
Nguyên Sách chậm rãi mở mắt ra, thở thật dài một hơi, khi cúi đầu xuống

lần nữa, liền nhìn về phía ngọc bội kia trên thư án.
Huynh trưởng như vậy, và một cô nương ngay cả chuyện phía sau huynh trưởng đều muốn bảo hộ, hắn đã không còn bất luận lý do gì để hoài nghi trong đó có lẫn lộn thật giả.

Chủ nhân cái ngọc bội này, chính là Bùi Tuyết Thanh.
Nhưng vì sao Khương Trĩ Y lại khẩn thiết nhận định như từ tận đáy lòng rằng ba năm trước đây chính mình cầm cái ngọc bội này, cùng huynh trưởng tư định chung thân, còn đau khổ chờ hắn ba năm?
Nguyên Sách tiếp tục nghiền ngẫm mấy chữ này, bỗng nhiên nghe thấy một loạt tiếng gõ cửa dồn dập, Mục Tân Hồng nóng vội mà xông vào thư phòng: "Thiếu tướng quân, ra đại sự rồi!"
Hôm nay trước khi rời phủ đi đến thuỷ đình, hắn từng dặn dò bọn họ cần phải ổn định Khương Trĩ Y, nếu Khương Trĩ Y đột ngột tỉnh lại, cho dù có nói hắn đã chết, cũng đừng nói hắn đi gặp Bùi Tuyết Thanh.
"Không, không phải, là Lý Quân Y phát hiện, trên y án của quận chúa có ghi lại, hai tháng trước khi nàng ấy gặp sơn tặc ở ngoại ô, quận chúa không chỉ bị thương ngoài da, còn bị một cục u to ở phía sau đầu, Lý Quân Y phán đoán chứng ứ máu của quận chúa rất có thể là tới từ chỗ này....."
"Ngài khoan hẵng lo lắng cho quận chúa," Mục Tân Hồng vội vàng giơ tay dừng Nguyên Sách lại, "Theo ti chức cùng Lý Quân Y mới vừa rồi thương thảo, ngài hiện tại cần phải lo lắng, là lo cho chính mình đi."
"Lý Quân Y nói quận chúa bị thương không phải là chỗ yếu hại, hai tháng rồi cũng không có bất luận cái gì không khoẻ, chứng ứ máu này không gây tổn thương thực chất cho thân thể quận chúa.

Thế nhưng hôm nay Lý Quân Y tìm đọc một lượng lớn điển tịch, phát hiện trong quá khứ từng có nhiều người bị đập đầu thế này liền mất đi trí nhớ, sau khi ngất đi tỉnh lại, còn không nhớ nổi mình là ai, cũng không nhớ rõ người nhà của mình người nhà, còn có người lại bị đảo lộn ký ức, xem một ít chuyện mơ thấy hay chuyện suy nghĩ trong lòng thành sự thật, sau khi tỉnh lại còn hồ ngôn loạn ngữ....."
"Ti chức đã nói rõ với Lý Quân Y tình huống của quận chúa sau khi tỉnh lại ở quân doanh vào cái hôm gặp sơn tặc đó, lại liên tưởng đến chuyện Bùi cô nương hôm nay mới xảy ra, Lý Quân Y đang hoài nghi, không, hẳn là nói

cơ bản kết luận ——"
"Cái tư tình của quận chúa cùng đại công tử kia, căn bản chỉ là tưởng tượng của quận chúa sau khi bị ngã đập đầu!"
Thanh Tùng đứng một bên thay người cảm xúc không lên mặt là công tử mình khiếp sợ mà trừng lớn hai mắt.

Lần cuối cùng chủ tớ ba người cứng đờ như thế trong gian phòng này, chính là lúc biết được Khương Trĩ Y cùng Thẩm Nguyên Sách có tư tình. Nếu như gian thư phòng này bản thân cũng có suy nghĩ, chắc hẳn nó cũng cứng đờ cả ra, không biết mình vì sao phải thừa nhận nhiều chuyện như vậy.
Nguyên Sách vẫn không nhúc nhích đứng trước ghế dựa, lúc thì cúi đầu nhìn ngọc bội trên thư án, khi lại ngẩng đầu nhìn về hướng tây sương phòng mà Khương Trĩ Y đang ở.
.....!Tuy rằng việc này nghe có vẻ vô cùng hoang đường, nhưng nếu như vậy, hết thảy mọi tình tiết đều khớp rồi.
Quan hệ của Khương Trĩ Y cùng huynh trưởng là giả, nhưng lại choáng váng mà nghĩ nó thành sự thật, cho nên tất cả hỉ nộ ai nhạc nàng tỏ ra trước mặt hắn đều là xuất phát từ chân tâm, nên mới không có một chút sơ hở.
Mà Khương Trĩ Y thay đổi từ thái độ vênh mặt hất hàm sai khiến hắn đến bỗng nhiên thành mở miệng một câu là "A Sách ca ca", cũng đúng là bắt đầu từ ngày bị sơn tặc doạ ngất đi ấy.

Cho nên nàng ấy ngày đó không phải đơn thuần bị sợ phát ngất, mà thực sự bị thương ở đầu.
Chỉ là lúc đó quân y trong doanh không tiện nghiệm thương kỹ càng, chỉ bằng vào việc bắt mạch, hơn nữa lại không có năng lực như Lý Từ Phong, cho nên chưa từng phát hiện.
Mà tì nữ bên người Khương Trĩ Y cũng hình như mới đến năm nay, hoàn toàn không biết chút gì với chuyện của nàng ấy ba năm trước, nên cũng nghe theo lời Khương Trĩ Y, hiểu lầm hết thảy đều là thật.
Tất cả mọi người đều cùng Khương Trĩ Y bước vào một câu chuyện căn bản không tồn tại.

Bao gồm cả hắn.
Nguyên Sách chậm rãi nhắc mí mắt lên, từ từ nói: "Cho nên —— nàng

cùng huynh trưởng căn bản không phải cái thân mật gì, nàng chỉ là bị ngã hỏng đ`âu mà thôi?"
"Đúng vậy thiếu tướng quân! Việc này lại nháo ra như vậy, thật đúng là hại người....."
Hai chữ "không nhẹ" còn chưa ra khỏi miệng, Mục Tân H`ông vừa nhấc đ`âu lên, chợt thấy khoé miệng Nguyên Sách cong lên một chút.
".....?"

Mục Tân H`ông sốt ruột nhắc nhở: "Thiếu tướng quân còn chưa nghĩ ra điểm bất lợi trong việc này, chứng ứ máu này của quận chúa hoặc muộn hoặc sớm sẽ có ngày sẽ hết, chờ nàng ấy tỉnh th`ân lại thì sẽ suy nghĩ như thế nào v`êhành động của ngài trong thời gian này? Nàng ấy rất có thể đoán ngay ra được ngài không phải đại công tử!"
"Nàng ấy là ngã hỏng đ`âu," Nguyên Sách ng`ài trở lại ghế dựa, dựa vào lưng ghế gật gật đ`âu, giống như không nhìn thấy Mục Tân H`ông lo lắng đến m`ôhôi đ`ây đ`âu, chỉ nhẹ nhàng vuốt ve tay vịn, cong môi cười, "Nàng ấy chỉ là ngã hỏng đ`âu ——"
Mục Tân H`ông ch`ân chờ quay đ`âu nhìn v`êphía Thanh Tùng: ".....!Là ta nói không đủ rõ ràng sao? Ngươi nghe hiểu không?"
Thanh Tùng khẩn trương đến hai đùi run rẩy: "Nghe hiểu chứ, lấy quan hệ của quận chúa cùng hoàng thất, khẳng định sẽ không đứng bên này với công tử, đến lúc đó nàng ấy tố giác công tử, chúng ta li`ên xong r`ài....."
Đúng vậy, còn không phải quá có lý hay sao? Mục Tân H`ông oán hận vỗ đùi, quay đ`âu nhìn v`êphía Nguyên Sách.
Lại thấy Nguyên Sách vẫn đang cười cười không nói gì, khói mù trên gương mặt hắn toàn toàn bị quét đi, tươi tắn như tắm mình trong gió xuân, xuân phong đắc ý, đắc ý đến vênh váo.
"....."
Mục Tân H`ông cùng Thanh Tùng chậm rãi nhìn nhau liếc mắt một cái ——
Đ`âu của Thiếu tướng quân / công tử chỉ sợ cũng hỏng r`ài.
*
Đang lúc hoàng hôn, trong tây sương phòng, Nguyên Sách ng`ài ở mép giường, rũ mắt nhìn người nằm giường đàn ngủ yên.
Hương an th`ân đã tắt h`ài lâu, người nên tỉnh lại r`ài.
Lý Từ Phong ắt hẳn phán đoán không có sai, trước mắt chỉ còn một nghi vấn cuối cùng ——

Nếu như sự nhận lầm này của nàng là do ký ức bị xáo trộn, vậy mảng ký ức này là từ đâu mà tới?
Nguyên Sách híp híp mắt, đang tính xem phải làm như thế nào để biết rõ ràng chuyện này.
Nghỉ ngơi ngủ hết một ngày, người trên giường đã dưỡng về sắc mặt hồng hào tươi tắn, hàng mi dài đen nhánh lẳng lặng phủ qua mắt, chỉ là mày vẫn nhíu lại như cũ, khóe miệng cũng hạ xuống, giống như còn đang giận hắn.
Nguyên Sách vươn tay lên, dùng mặt trong ngón cái cố vuốt phẳng nếp nhăn giữa mày kia.
Cặp mắt bên dưới lông mi thế mà run rẩy mở to ra.
Bốn mắt nhìn nhau, tay Nguyên Sách dừng lại trên giữa mày người ta, đối diện với ánh mắt ngây thơ chưa tỉnh hẳn của Khương Trĩ Y, thấy nàng mê mang đến phảng phất không biết mình đang ở phương nào, trong lòng phát lên cảnh giác.
Lý Từ Phong nói chứng ứ máu của nàng đã thuyên giảm hơn trước nhiều, khó trách dạo gần đây nàng lại vì mình không nhớ rõ chuyện trước kia mà sinh lòng hoài nghi, đừng nói hôm nay cảm xúc bị dao động quá mạnh, khí huyết dâng lên, liền khôi phục lại như lúc ban đầu chứ?
Nguyên Sách thử thăm dò nhìn chằm chằm nàng nói: "Tỉnh rồi?"
Nháy mắt tiếp theo, một bàn tay trắng như tuyết chậm rãi nâng lên, lưu loát bang một cái phủi bay cái tay hắn đang dừng trên giữa mày của nàng.
Nguyên Sách do dự nhìn tay mình bị đánh một cái, nhưng nhìn qua, lại thấy Khương Trĩ Y dùng đôi mắt tức giận đến nổi lửa nhìn mình như nhìn một kẻ phụ bạc tội ác tày trời, liền quay đầu đi cười khẽ ra tiếng.
Khương Trĩ Y ngơ ngác chớp chớp mắt: "Ngươi còn cười? Ta bị ngươi chọc tức đến hôn mê, ngươi còn có mặt mũi cười?!"
Nguyên Sách quay người lại, rồi dường như hồi lâu đã chưa từng thoải mái như thế, cười đến hai vai run lên.
Khương Trĩ Y vừa ngốc ra lại nghi ngờ, giận sôi máu, đứng dậy từ trên giường: "Thẩm Nguyên Sách, ngươi đừng quá đáng quá!"
Nguyên Sách thu nụ cười lại, quay người nhìn lại: "Sao lại kêu cả tên lẫn họ?"
"Bởi vì ta đang tức giận a——!"
"Kêu khác đi."

"?"

Nguyên Sách hất hất cằm: "Bốn chữ."
Khương Trĩ Y sửng sốt phản ứng lại, khi nhận ra bốn chữ đó là chữ gì, tức đến phì cười: "Ta bị ngươi chọc tức đến hôn mê, ta có miệng kêu, ngươi có mặt nghe sao?!"
"Nàng là bị ta chọc tức đến ngất?" Nguyên Sách nhướng mày.
"Không phải sao?!"
"Nàng nghĩ kỹ lại xem."
"....."
Khương Trĩ Y trầm mặc không nói, không tự giác mím mím môi khẽ liếm một chút, gương mặt khả nghi mà đỏ ửng lên, kéo cao chăn rụt người về phía góc giường: "Ngươi —— ngươi giải thích không được, ngươi liền dùng miệng hạ mê dược ta!"
Nguyên Sách quay đầu đi, lại tiếp tục một tràn cười.
"Ngươi rốt cuộc đang cười cái gì.....! Ngươi còn không giải thích, hiện tại ta liền đi đây!" Khương Trĩ Y tức giận xốc chăn lên, muốn bò xuống giường.
Nguyên Sách cản lại người một phen: "Không phải ta không giải thích, là ta xác thật không biết giải thích như thế nào.

Hôm nay cô nương Bùi gia kia đột nhiên tới cửa, nói miếng ngọc bội nàng cho ta là của nàng ấy, còn cho ta xem nửa miếng ngọc bội còn lại của nàng ấy, ta còn đang muốn hỏi nàng xem đây là chuyện gì?"
"Lại nói ngược đúng không?" Khương Trĩ Y giơ ngón tay chỉ vào hắn, "Ta nói cho ngươi, lần này không có cửa đâu, Thiên Vương lão tử tới cũng không phải ta sai, ngọc bội kia ba năm trước ta đã cho ngươi, ta làm sao biết vì sao đột nhiên có thêm một nửa kia?"
"Vậy ta đây ở Hà Tây ba năm, ta làm như thế nào biết được?"
Hai người không tiếng động giằng co, đột nhiên có tiếng gõ cửa vang lên: "Công tử, có một vị ma ma của Bùi phủ tới, nói là nhũ mẫu của Bùi cô nương, muốn cùng ngài và quận chúa nói mấy câu, có nên mời vào?"
Khương Trĩ Y sửng sốt.
Đáy mắt Nguyên Sách cũng hiện lên một tia ngoài ý muốn, cân nhắc lại lời Bùi Tuyết Thanh hôm nay nói ở thuỷ đình, liền im lặng một lát, rồi bảo cho vào.
Một vị ma ma chừng ngoài 40 tới cúi người vào cửa, đi đến trước giường, lại hướng hai người hành lễ: "Sắc trời đã tối, mạo muội đến đây quấy rầy

quận chúa cùng Thẩm Thiếu tướng quân, lão nô lần này đến đây, là có một số việc muốn giải thích với cùng quận chúa cùng Thẩm Thiếu tướng quân."
"Tiểu thư nhà ta gần đây bị căn bệnh uất ức trong lòng, vì thấy Thẩm Thiếu tướng quân cùng ý trung nhân đã qua đời ngoài ý muốn của tiểu thư có vài phần giống nhau, mà tận đáy lòng tiểu thư lại không muốn tin mình đã cùng ý trung nhân thiên nhân vĩnh cách, liền tưởng tượng Thẩm Thiếu tướng quân chính là người kia, cho rằng mình cùng Thẩm Thiếu tướng quân có tình cũ gì đó, nên mới liên tiếp quấy rầy đến Thẩm Thiếu tướng quân, làm quận chúa sinh ra hiểu lầm."
Khương Trĩ Y kinh ngạc mà mở to mắt: "Lại có chuyện như vậy sao.....?"
Ngơ ngác nghĩ lại lời này, nàng liền nhìn về phía Nguyên Sách, "Cho nên chàng thật sự không biết....."
Nguyên Sách nhìn vị ma ma kia, liếc mắt một cái.
Bùi Tuyết Thanh vẫn chưa thương lượng với hắn việc này, hẳn là đoán được sau khi hắn hồi phủ sẽ gặp rắc rối chỗ Khương Trĩ Y, lo lắng vì chuyện nàng ta làm hôm nay mà bại lộ thân phận của hắn, liền nhờ vị nhủ mẫu mình tin trọng lại đây bịa đặt một câu chuyện nửa thật nửa giả để thoái thác.
Đối diện với ánh mắt ám chỉ của ma ma kia, Nguyên Sách nhìn Khương Trĩ Y gật gật đầu: "Đúng, ta không biết."
"Vậy, vậy ngọc bội kia là chuyện như thế nào?"
Vị ma ma kia gật đầu đáp: "Tiểu thư nhà ta có lẽ đã trông thấy ngọc bội của quận chúa ở nơi nào đó, liền bảo người làm một miếng tương tự."
Nguyên Sách nhanh chóng tiếp lời: "Khi ta sửa miếng ngọc bội kia có từng bảo thợ thủ công xem qua, có thể là khi đó bị tiết lộ ra ngoài."
Khương Trĩ Y ngàn tưởng vạn tưởng, cũng không nghĩ tới việc này sẽ là như vậy, nhớ lại một hồi lâu, nhớ tới Bùi Tuyết Thanh xảy ra dị thường như vậy đúng là sau khi ngọc bội của nàng bị ném vỡ không lâu, thời gian xác thật là khớp rồi.
Lại nhìn vị nhũ mẫu này, hiển nhiên lễ nghĩa chu đáo, cử chỉ khéo léo, nhất định là nhân vật đức cao vọng trọng trong tướng phủ, cũng không giống như người vì loại sự tình này mà nói dối.

Lại nói, ai sẽ lừa người ta nó mình bị chứng bệnh uất ức chứ?
Khương Trĩ Y: "Hoá ra là như thế này....."

"Tiểu thư nhà ta vẫn còn đang bệnh, bản thân cũng không biết vì sao lại làm ra chuyện như vậy, còn thỉnh quận chúa chớ trách.

Tiểu thư hôm nay hồi phủ đột sốt cao, không thể tự mình đến đây, lão nô thay tiểu thư nhà ta hướng quận chúa cùng Thẩm Thiếu tướng quân bồi cái không phải." Ma ma nói xong liền cúi người xuống.
Khương Trĩ Y lấy lại tinh thần, vội vàng giơ tay ngăn lại: "Đã là hiểu lầm, thì nói rõ ràng là được, không trách nàng ấy.

Nhưng trạng huống hiện giờ của Bùi cô nương, có thỉnh y sư xem qua chưa?"
"Quận chúa yên tâm, hôm nay náo loạn một hồi, tiểu thư nhà ta hẳn là cũng tỉnh thần."
Khương Trĩ Y hồi tưởng lại đối thoại của mình cùng Bùi Tuyết Thanh trong thư phòng hôm nay.
"Nhưng hôm nay hình như ta có nói mấy lần nặng nhẹ nàng ấy," Khương Trĩ Y nhìn về phía Nguyên Sách, nhỏ giọng nói, "Có phải ta chọc người ta tức đến phát bệnh rồi không? Sớm biết vậy, ta mắng chàng thôi thì tốt rồi....."
Nguyên Sách: "....."
"Quận chúa không cần nghĩ nhiều, trong lòng tiểu thư có chuyện, lâu ngày không phát tiết dễ dàng nghẹn ra bệnh, hôm nay ngài đánh thức tiểu thư, tiểu thư sốt cao một hồi như thế, có lẽ ngược lại là chuyện tốt."
"Ta hiểu cùng người chí thân chí ái thiên nhân vĩnh cách là đả kích đến mức nào, nàng ấy nhất định rất đau khổ, lại mắc phải căn bệnh như vậy....." Khương Trĩ Y thất thần toái lẩm nhẩm trong miệng, nhớ tới cái gì, hỏi Nguyên Sách, "Lý Quân Y y thuật cao siêu, hay là nhờ Lý Quân Y qua nhìn xem?"
Nguyên Sách nhìn về phía ma ma.
"Đa tạ ý tốt của quận chúa, việc này không muốn để cho nhiều người biết, nên liền không thỉnh y sư bên ngoài, nếu quận chúa cùng Thẩm Thiếu tướng quân có thể giúp tiểu thư nhà ta giữ bí mật chuyện này, lão nô vô cùng cảm kích....."
"Chuyện này có cái gì, không cần ngươi nói, tất nhiên phải giữ bí mật."
Khương Trĩ Y nghĩ nghĩ, "Nếu đã như vậy, khi nào quay về thì chuyển lời

ta, nếu tiểu thư nhà ngươi bằng lòng gặp ta, ta đi bái phỏng nàng ấy, ta cũng từng trải qua chuyện tương tự, có lẽ có thể khuyên được nàng ấy."
"Đa tạ quận chúa, vậy lão nô liền trở về chiếu cố tiểu thư nhà ta." Ma ma và Nguyên Sách trao đổi nhau một ánh mắt, liền lui ra ngoài.
Trong sương phòng chỉ còn hai người, Khương Trĩ Y nghĩ lại chuyện Bùi Tuyết Thanh đã trải qua, cũng quên mất chuyện mình đang giận Nguyên Sách, chỉ tự mình lẩm bẩm: "Sao lại có chuyện như vậy....."
"Được rồi, đừng nghĩ nữa." Nguyên Sách ngắt ngang nàng.
Khương Trĩ Y ngẩng đầu lên: "Sao chàng lại có thể vô tình như vậy?"
"Ta vô tình?"
"Đây cho dù chỉ là cái chuyện xưa cũng làm người xúc động, huống chi là chuyện thật sự xảy ra trước mắt chúng ta, sao chàng chả có cảm xúc nào vậy? Thích một người, thích đến mức sau khi hắn qua đời, vẫn tưởng tượng là mình cùng hắn ở bên nhau, phải là tình cảm sâu đậm đến mức nào mới trở nên như thế, vậy mà chàng không thấy cảm động sao?"
Bất quá chỉ là một lời nói dối, Nguyên Sách đang muốn đánh tan mấy thứ đồng cảm dư thừa của nàng, bỗng nhiên ngưng lại: "......!Thích một người, thích đến mức tưởng tượng là mình cùng hắn ở bên nhau?"
"Đúng vậy, Bùi cô nương còn không phải là như vậy sao?"
Bùi cô nương có phải như vậy hay không, hắn không biết.
Nhưng Khương cô nương thoạt nhìn giống như rất hiểu loại sự tình này.
Giọng nói của Mục Tân Hồng bỗng nhiên vang lên bên tai ——
Cái tư tình của quận chúa cùng đại công tử kia, căn bản chỉ là tưởng tượng của quận chúa sau khi bị ngã đập đầu!
Vô luận như thế nào, tưởng tượng không thể nào từ nơi trống rỗng mà sinh ra, ký ức có thể bị đảo lộn, nhưng ký ức sinh ra luôn có nguyên do, tận đáy lòng nàng có thể có một cái chuyện xưa chi tiết đến như thế.....
"Nếu nàng thích một người, cũng sẽ tưởng tượng như vậy?" Nguyên Sách nhìn thẳng nàng.
Khương Trĩ Y không thể hiểu được mà nhìn lại hắn.
"Người ta thích không phải đang ở trước mắt ta đây sao, tuy rằng hôm nay mới vừa gây một trận....." Khương Trĩ Y hừ lạnh một tiếng, "Nhưng ta cần phải tưởng tượng sao?"
"Vậy nếu như người nàng thích lại không thích nàng, thậm chí có ý trung nhân khác, mà thái độ của hắn đối với nàng lại vô cùng ác liệt, nàng cũng sẽ sinh lòng tưởng tượng như thế?"

"Không thích ta thì thôi, còn có người dám tỏ thái độ ác liệt với ta?"
Khương Trĩ Y nhăn nhăn mày, "Giả thiết này của chàng căn bản là không thể có được!"
Sao lại không thể có? Từ trước huynh trưởng luôn đối xử với nàng như vậy.
Có lẽ lúc trước huynh trưởng cũng không phải là cố tình đắc tội nàng, chỉ là vì muốn ra vẻ ăn chơi trác táng, hành sự ở bên ngoài không thể không quá đáng.....!Nhưng Khương Trĩ Y cũng không biết, giả sử như nàng ấy kỳ thật thích huynh trưởng, rồi tưởng tượng ra một câu chuyện xưa ——hắn và nàng ấy ngoài mặt cố ý ra vẻ là đối thủ một mất một còn, kỳ thật chính là thân mật của nhau, vậy chẳng phải hợp tình hợp lý rồi sao?
Mà nàng ấy còn không chỉ tưởng tượng hai người là thân mật của nhau, thậm chí còn tưởng tượng được đến bước huynh trưởng hôn nàng....
Cái gì vào tháng hai đầu xuân, trên cánh đồng cỏ lau mọc dầy, cái gì diều mắc ở trên cây, cái gì một người quay đầu, một kẻ cúi đầu.....!Quả thực không muốn nhìn.
"Khương Trĩ Y, tưởng tượng cũng rất đẹp ha?" Nguyên Sách nheo mắt lại, khoanh tay nhìn nàng, "Mộng đẹp của nàng, từ hôm nay trở đi, kết thúc.".

Chương 43: Chương 43

Khương Trĩ Y bị ánh mắt u ám này nhìn chằm chằm đến da đầu tê dại, không hiểu ra sao, ngốc ngốc nửa ngày rồi nhìn hắn: "Chàng đang nói cái gì....."
Nàng cũng có ngày ngây cả người không hiểu ra sao như vậy.

Lúc trước đầy miệng huyên thuyên nói toàn những thứ hắn nghe không hiểu, hắn vô số lần muốn hỏi "Nàng đang nói cái gì", nhưng sợ sơ sẩy bị bại lộ nên thôi.
Khương Trĩ Y kinh nghi bất định mà nhìn thần sắc hắn như trúng tà, duỗi tay tiến lên sờ cái trán hắn: "Chàng ăn nói vớ vẩn gì vậy? Chẳng lẽ chàng cũng nhiễm bệnh sao?"
Bàn tay mềm ấm xoa xoa lên trán, Nguyên Sách theo cảm xúc dễ chịu này nhắm mắt lại, đầu dựa lên trụ giường, thở ra một hơi.
Theo cái "quả tẩu" này của mình lăn lộn hai tháng, ngày cũng làm lụng vất vả, đêm cũng vất vả làm lụng, ban ngày sắm vai huynh trưởng, ban đêm bị huynh trưởng kêu đi trong mộng nói chuyện.
Muốn ép nàng ấy rời đi, huynh trưởng nói trưởng huynh như cha, trưởng tẩu như mẹ, đừng thương tổn nàng.
Vậy không đuổi thì không đuổi đi, nhưng con người chứ đâu phải cỏ cây, cùng nàng sớm chiều bên nhau, lúc động ý niệm không nên, huynh trưởng lại nói trưởng huynh như cha, trưởng tẩu như mẹ, vi huynh rất là đau lòng.
.....!Hay một câu trưởng tẩu như mẹ, thật là một hồi tai bay vạ gió.
Khương Trĩ Y theo động tác hắn tựa ra sau lưng cũng nhoài người qua, lòng bàn tay mu bàn tay qua qua lại lại sờ trán hắn: "Hình như là có hơi nóng, có phải chàng bị sốt hay không?"
Nguyên Sách dựa vào trụ giường, nhướng mi mắt lên, vừa định nói không có, liền thấy nàng vì muốn sờ trán hắn đã bò ra khỏi chăn, giờ phút này đang ngồi quỳ ở trên giường, thân thể hơi khom xuống, vạt áo trung y phất

phơ, lộ ra một góc tâm y (Editor: đồ lót) màu vàng nhạt.
Một cái gì trắng trẻo có vẻ mềm mại từ khe hở căng tràn lên, ánh mắt Nguyên Sách ngừng lại, lời nói đến bên miệng đã quên.
"Ai.....!Sao càng lúc càng nóng thế này!" Khương Trĩ Y vuốt vuốt trán hắn, cả kinh.
Nguyên Sách nhanh chóng dời mắt đi, giơ tay nắm lấy cánh tay nàng, thuận thế nhẹ nhàng đẩy người về phía sau: "Về ổ chăn của nàng đi."
Khương Trĩ Y lảo đảo chống giường, nhíu mày: ".....!Ta còn không phải quan tâm chàng sao?"
Nguyên Sách quay đầu đi, dư quang ngó thấy nàng không hề nhúc nhích, giống như đang tức giận nàng quan tâm một phen lại đổi hắn làm mặt lạnh: "Chăm sóc chính mình trước, trời lạnh lắm, không biết sao?"
Khương Trĩ Y à một tiếng, chui về chỗ cũ, lại kéo chăn lên: "Vậy chàng không thoải mái phải thỉnh y sư nha."
Ngẫm lại việc hôm nay hắn cũng chẳng hay biết gì, còn gây với nàng một trận nhất định cũng mệt mỏi cả thể xác lẫn tinh thần, Khương Trĩ Y mềm lòng lại: "Thôi được rồi, dù sao hôm nay cũng chỉ là hiểu lầm, ta cũng không cãi nhau với chàng nữa, chúng ta hu ề đi."

Nguyên Sách hơi cong người lại, quay đầu liếc nhìn nàng một cái: "Ngủ một ngày không đói bụng?"
"Đói ——" Khương Trĩ Y đang đáp lời chợt giật mình cả kinh, nhìn về hướng ngoài cửa sổ, "Từ từ, ta ngủ cả một ngày, vậy nghĩa trang bên kia?"
Sáng nay Khương Trĩ Y thức dậy rất sớm, nghĩ ngồi chờ cũng không có việc gì làm, liền tới tìm Nguyên Sách, kết quả mới đi đến gần Thẩm phủ đã gặp hạ nhân Thẩm gia tới báo tin, nói công tử bị muộn một khắc, nhìn lên phía trước liền phát hiện xe ngựa của nữ quyến Bùi gia nữ ngừng ngay trước cửa Thẩm phủ, nàng liền nộ khí đằng đằng tiến vào.
Sau đó nàng lại ngất xỉu trong thư phòng, Nguyên Sách thấy nàng hôm nay không nên đi ra ngoài nữa, liền bảo Cốc Vũ cùng Tiểu Mãn mang đồ cũng đi nghĩa trang, tính thay Khương Trĩ Y tế bái mẫu thân.
Khương Trĩ Y nhìn sắc trời đen nhánh bên ngoài, mặt lộ vẻ ảo não: "Ta ngủ một giấc này sao lại ngủ lâu như vậy....."
"Yên tâm, mẫu thân nàng không trách nàng đâu." Muốn trách cũng là phải trách ket ra tay tàn nhẫn, đốt an thần hương cho nàng cả ngày.
Nguyên Sách từ giường đứng dậy, đến cạnh bàn trà rót một chén trà lạnh

uống: "Hai tỳ nữ kia của nàng đi chậm, không biết bao lâu mới về, ta bảo người mang bữa tối vào, nàng cứ ở chỗ này ăn."
"Vậy chàng sẽ dùng bữa tối với ta sao?" Khương Trĩ Y nháy mắt hỏi.
Nguyên Sách nhìn ngoài cửa sổ, từ một khắc trước, Mục Tân Hồng liền vẫn luôn đi qua đi lại bên ngoài đường hành lang, tựa hồ rất sốt ruột với chuyện tiền đồ nghiệp lớn của bọn họ sẽ bị bại lộ bất cứ lúc nào, cũng thập phần đau đớn với vị thiếu tướng quân lưu luyến hương khuê như hắn.
"Một mình ta ăn không ngon, nhất định phải có ai ăn cùng ta mới được!"
Thấy hắn không nói, Khương Trĩ Y lại thêm một câu.
Ngoài cửa sổ, tầm mắt của Mục Tân Hồng và Nguyên Sách tình cờ tương ngộ, ánh mắt Mục Tân Hồng nôn nóng, chắp tay trước ngực như cầu thần bái phật, không tiếng động thúc giục hắn mau mau đi thương nghị chính sự —— còn không nghĩ biện pháp liền xong rồi!
*
Cuối giờ Tuất, trong thư phòng, Mục Tân Hồng cùng Lý Từ Phong mỗi người một bên, ngồi trên giường La Hán, đây là ván cờ thứ 19 rồi, trước nay chưa thấy ai có thể ăn bữa tối lâu như vậy.
Cơm tối nay phải lội xuống ruộng bẻ măng mùa đông, hay là phải đi ra sông câu cá chép rồi mới về nấu vậy?
Nếu đổi thành thiếu tướng quân ở biên quan, với ngần ấy thời gian, thì hai mươi cái bữa tối đều ăn xong rồi.
Có thời gian thế này, còn có bằng tập bắn hai trăm mũi tên, cưỡi ngựa 30 vòng, tập diễn mười tràng quân trận.....
Mục Tân Hồng nhìn ván cờ loạn lạc trước mặt, đi một quân liền nhìn ra ngoài cửa sổ một cái.
Thanh Tùng đứng hầu hạ ở bên sầu đến mức bữa tối cũng ăn chưa xong, một mặt là bị đả kích bởi chuyện của Bùi cô nương cùng đại công tử —— lúc trước nói chuyện quận chúa cùng đại công tử có tư tình, hắn tốt xấu gì còn biết được hai người này có quen biết, còn bị Bùi cô nương kia cùng đại công tử, hắn thậm chí còn không biết được bọn họ mở miệng nói chuyện với nhau khi nào!
Một bên, hắn lại lo lắng thân phận công tử hiện giờ bại lộ —— có câu nói như thế nào nhỉ, à, chết dưới hoa mẫu đơn, thành quỷ cũng phong lưu, công tử cam nguyện chết trên tay quận chúa, cũng coi như thành quỷ phong lưu đi, nhưng hắn thì cho dù không hề phong lưu, cũng không giữ được mạng nhỏ!

Đúng lúc Thanh Tùng cùng Mục Tân Hồng lo lắng không thôi, ngoài hành lang liền vang lên tiếng bước chân tiếng, Nguyên Sách đẩy cửa thư phòng ra một phen.
Mục Tân Hồng như lửa cháy tới mông mà đứng phắt dậy.
".....! Thiếu tướng quân, ngài ra rồi! Quận chúa trở về rồi sao?" Mục Tân Hồng đưa mắt nhìn ngoài cửa sổ, thấy hai tỳ nữ bên người quận chúa đã tới rồi, lại đang đi về hướng tẩm gian (Editor: phòng tắm), liền trố mắt nói, "Quận chúa đêm nay còn muốn ngủ lại?"
"Ta giữ," Nguyên Sách ngồi trên ghế dựa, "Làm sao vậy?"
"....."
"Thiếu tướng quân, trước mắt chính sự quan trọng, không thể trì hoãn ở việc nhi nữ thường tình a!" Mục Tân Hồng tiến lên đi đóng cửa sổ lại, chỉ Lý Từ Phong đang khí định thần nhàn uống trà, "Lý tiên sinh nói, chứng ứ máu của quận chúa do lần trước dùng thuốc trị nên đang chậm rãi tiêu tán, hiện giờ bao lâu sẽ hoàn toàn hết thì không đoán chắc được, nói không chừng quận chúa ngủ một giấc dậy, đột nhiên liền nhớ lại tất cả....."
"Cho nên, giữ người lại nơi này không phải an toàn nhất?"
Mục Tân Hồng sửng sốt.
Nguyên Sách nhìn về phía Lý Từ Phong.
Lý Từ Phong liếc hắn một cái: "Lại muốn kéo ta làm chuyện không có y đức?"
"Tình trạng này của nàng, nếu không dùng thuốc mau chóng tiêu trừ ứ máu, có tổn thương gì với thân thể không?"
"Không, đừng bị va chạm lần thứ hai là được."
"Vậy hôm nay ngươi xem như không hề tra được cái gì, khi nào trả y án lại cho Hầu phủ, cũng nói nàng rất bình thường, thân thể không có gì ngại là được."
Lý Từ Phong thở dài.
Mục Tân Hồng vừa thấy Nguyên Sách có điều tính toán, lập tức lấy lại sĩ khí: "Lý tiên sinh, phiền ngài!"
Lý Từ Phong: "Quen rồi."
Hắn dưỡng hoạt tử nhân nửa năm, vị sát thần này nói giết liền giết, chỉ mấy trong một chén trà liền làm người ta tắt thở.

Mấy tên phạm nhân vào hình phòng của quân doanh cũng vậy, vị sát thần này đánh tới sắp tắt thở liền đưa cho hắn trị, chờ hắn trị tốt lại liền đánh tiếp đến sắp tắt thở —— là một y giả, phải đi theo lo cho một vị thiếu tướng quân như vậy, quả thật bất hạnh.
Nguyên Sách phân phó Lý Từ Phong xong, một ngón tay chỉ về hướng Mục Tân Hồng: "Ngươi đi thăm dò xem Vĩnh Ân Hầu đến nơi nào, phái người mau chóng hộ tống hồi kinh."
"Tuân lệnh!"
"Ngươi ——" Nguyên Sách chỉ Thanh Tùng, "Hỏi thăm phu nhân xem tam thư lục sính bao gồm những gì rồi đi chuẩn bị, thỉnh phu nhân an bài thoả đáng trong thời gian ngắn nhất."
"Dạ!"
Miệng Thanh Tùng cùng Mục Tân Hồng đều nhanh hơn đầu óc, đáp xong một cái liền ngây người, chậm rãi ngẩng đầu nhìn về phía Nguyên Sách: "......!Ngài đây là muốn?"
Nguyên Sách: "Không phải nói chờ nàng tỉnh thần lại, sẽ đi đến chỗ Hoàng bá bá của nàng tố giác ta sao?"
Nếu nắm bí mật lớn nhất của Thẩm gia rồi, cũng đừng nghĩ đến ra khỏi cửa Thẩm gia.
Trước khi nàng tỉnh lại, cần phải làm cho xong chuyện nên làm, nhìn xem đến lúc đó, là vị hôn phu ván đã đóng thuyền của nàng quan trọng, hay là Hoàng bá bá của nàng quan trọng.
*
Từ trong tẩm gian sương khói mịt mờ ra tới, Khương Trĩ Y bôi xong sữa dưỡng ẩm, một thân hương khí thơm tho mà trở lại tây sương phòng, mới vừa vào cửa, liền thấy Nguyên Sách cũng đã tắm gội xong, mặc bộ y phục đơn giản ngồi ở mép giường, đang đợi nàng.
Cốc Vũ cùng Tiểu Mãn liếc nhau, đồng thời che miệng cười trộm ra tiếng.
Không hổ là tiểu sảo di tình (Editor: một trận cãi nhau nhỏ sẽ làm gia tăng tình cảm), hôm nay Thẩm Thiếu tướng quân quả thực thân thiện đến giống như đổi thành người khác vậy, đầu tiên là vừa rồi dùng xong bữa tối còn chủ động nói quận chúa ngủ lại, giống như gấp gáp khó dằn, một khắc cũng không muốn rời khỏi quận chúa.
Khương Trĩ Y cũng ngoài ý muốn, nghiêng nghiêng đầu nhìn hắn: "Sao chàng lại tới đây?"
"Không chào đón?" Đuôi lông mày Nguyên Sách nhướng lên.

"Chỉ là hôm nay chàng cứ quái quái....." Khương Trĩ Y nhớ lại mới vừa rồi khi dùng bữa, hắn vừa gắp đồ ăn cho nàng, lại lột tôm cho nàng, lúc trước khi cùng nàng đi dạo phố, rõ ràng còn không động tay làm mấy việc của hạ nhân cơ mà, "Có phải chàng kỳ thật vẫn có làm chuyện gì có lỗi với ta? Hoặc là —— có gì muốn cầu ta?"
Nguyên Sách nhìn nàng trong chốc lát, liếc mắt phân phó hai tỳ nữ: "Đi xuống đi."
Cốc Vũ cùng Tiểu Mãn thập phần ngoan ngoãn mà lui đi ra ngoài, còn đóng cửa phòng lại giúp hai người.
Khương Trĩ Y nhíu nhíu mày, giơ ngón tay trước mũi, mặt ra vẻ chắc chắn nói: "Chàng có việc, chàng khẳng định có chuyện gì."
"Đứng xa như vậy làm cái gì?" Nguyên Sách nhoài người về phía trước, "Lại đây."
Khương Trĩ Y mặc thân áo ngủ đơn bạc đi về phía trước, vừa muốn ngồi xuống mép giường, thấy hắn vừa hất cằm: "Ngồi chỗ này."
Khương Trĩ Y theo cằm hắn cúi đầu vừa nhìn, chỉ thấy đầu gối hắn, chần chờ nâng mắt lên: "Đâu, chỗ nào?"

"Muốn ngồi đâu thì nàng ngồi đó."
".....Ta không muốn đâu!"
"Vậy ta đây muốn, được không?"
Tròng mắt Khương Trĩ Y chuyển hướng một bên, ánh mắt lập loè: "Chàng muốn —— cái gì?"
Nguyên Sách lười nói tiếp, liền nắm lấy cánh tay nàng kéo vào trong lòng ngực.
Khương Trĩ Y giống đám mây mềm mại, nhẹ nhàng rơi xuống trên đùi hắn, nửa người ngồi không vững chới với muốn ngã, liền ôm lấy cổ hắn một phen.
Bốn mắt nhìn nhau trong gang tấc, hô hấp Khương Trĩ Y căng thẳng, mặt nóng lên, thoáng nới lỏng tay, lui về sau một chút.
Một tay Nguyên Sách ấn ở sau thắt lưng nàng, ôm người trở về, một tay nâng lên, đem từng cánh tay nàng vừa buông xuống đưa về trên cổ hắn..
Hơi thở Khương Trĩ Y như muốn ngưng lại, chỉ biết nhìn thẳng hắn.
"Trước kia từng ngồi như vậy chưa?" Nguyên Sách hỏi.
"Sao, sao lại hỏi trước kia?" Khương Trĩ Y nhìn nhìn hắn, hồi tưởng lại, "Ta nhớ không rõ!"

Thực hay, xem ra còn chưa tưởng tượng được đến bước này.
Đi hết hai tháng mới tìm ra lối rẽ, hôm nay hắn liền thay huynh trưởng chắn cái đoá hoa đào ồn ào này, cho huynh trưởng ở trên trời được thanh tịnh an bình, trước khi đêm dài lắm mộng, thu cái uy hiếp lớn nhất cho tương lai Thẩm gia vào trong túi, đoạn tuyệt hậu hoạn.
"Rốt cuộc hôm nay chàng....."
"Nàng không phải hỏi, ta có phải có điều muốn cầu nàng sao?"
Khương Trĩ Y hầm hừ quay đầu đi: "Ta biết ngay mà, không có việc gì không đăng tam bảo điện, hôm nay chàng rõ ràng là có chuyện muốn cầu ta!"
"Đúng," Nguyên Sách gật gật đầu, "Ta muốn cùng nàng, cầu cái thân."
Khương Trĩ Y ngây người ra trước tin tức long trời lở đất, biểu cảm trên mũi, mắt, lông mày đều tạm dừng, nhìn hư không chậm rãi chớp chớp mắt, ngơ ngác quay đầu lại, như không thể tin được lỗ tai chính mình: "....! Chàng nói cái gì?"
"Ta nói —— ta muốn cầu thân với nàng." Nguyên Sách thả tốc độ, lặp lại một lần.
Giống như pháo trúc đêm giao thừa bỗng nhiên nổ tung ở bên tai nổ, trong đầu Khương Trĩ Y bùm bùm rung động, nhìn hắn lắp bắp: "Cầu, cầu thân là nói ——"
Nguyên Sách ngẩng đầu, nhìn thẳng vào đôi mắt nàng: "Là nói, Khương Trĩ Y, nàng có muốn gả cho Nguyên Sách ta làm thê tử hay không?".

Chương 44: Chương 44

Nguyên Sách hỏi xong, liền kiên nhẫn chờ nàng đáp lại, không nói chuyện nữa.
Trong sương phòng an tĩnh đến kim rơi cũng có thể nghe thấy, lò than bên chân hun đến người choáng váng giống như say rượu, Khương Trĩ Y nhìn thẳng hắn, người thì an tĩnh không nhúc nhích, nhưng tim lại đập nhanh đến muốn nhảy ra khỏi cổ họng.
Mấy ngày nay rõ ràng là nàng vẫn luôn treo việc hôn nhân ở bên miệng, nhưng đến lúc ngồi trong lòng hắn thế này, nghe chính miệng hắn hỏi nàng, lại hoảng loạn đến đầu óc nóng lên, nói không nên lời.
Rõ ràng ba năm trước đây cũng tư định chung thân, nhưng sao lại tựa hồ như chưa từng có ấn tượng nóng bỏng như thế này.....
Chữ "muốn" đã đến bên miệng, sắp bật ra thành tiếng, Khương Trĩ Y khẩn trương mà nuốt xuống, hơi híp mắt liếc hắn, lấy lại bình tĩnh.
Một lát sau, nàng bắt đầu làm giá nhìn qua, hất hất cằm: "Trước khi đáp câu này của chàng, ta muốn hỏi chàng mấy điều ——"
"Chỉ có ngày cầu thân này chàng mới săn sóc chiếu cố ta như thế, hay là sau này mỗi ngày đều sẽ đối đãi với ta tốt như vậy?"
Đáy mắt Nguyên Sách hiện lên ý cười: "Nàng muốn mỗi ngày, vậy thì mỗi ngày."
"Ta đương nhiên muốn chàng mỗi ngày đều đối tốt với ta, thân thiết với ta giống hôm nay vậy....."
Nguyên Sách cong khóe miệng: "Chuyện này không chắc đâu, năm rộng tháng dài, cũng có lẽ.....!ngày nào đó nàng đột nhiên không muốn nữa."
"Đừng lấy lòng tiểu nhân của chàng đi so với bụng bổn quận chúa đây, ta mới không phải là người đứng núi này trông núi nọ! Chỉ cần mỗi ngày chàng đều đối tốt với ta, sao ta lại có thể chán ghét chàng chứ?"
"Phải không?" Nguyên Sách nhìn chằm chằm đôi mắt mắt, "Đây chính là tự nàng nói."

"Là ta nói, như thế nào, chàng cũng muốn ta phát lời thề?"
Khương Trĩ Y thập phần dứt khoát buông tay đang vòng qua cổ hắn ra, học theo bộ dáng hắn lần trước, giơ ba ngón tay lên thề: "Ta Khương Trĩ Y thề có trời, chỉ cần sau này A Sách ca ca ngày ngày đối tốt với ta, ta tất nhiên sẽ cùng A Sách ca ca ân ái như lúc ban đầu, tuyệt đối không ghét bỏ hắn, nếu vi phạm lời thề này....."
"Nếu vi phạm lời thề này ——" Nguyên Sách đột nhiên ngắt lời nàng, chậm rì rì nói, "Liền trói lại tay chân nàng lại, nửa bước cũng đừng hòng trốn."
Khương Trĩ Y chớp chớp mắt: "Không phải đều nói là thiên lôi đánh xuống sao?"
Nàng lại híp mắt cười: " Không nỡ thì nói không nỡ thôi! Ngay cả trói tay chân ta lại, chàng cũng nỡ sao..."
Khương Trĩ Y hí hửng choàng tay qua cổ hắn một lần nữa, rướn người lên đi, vội vàng hôn lên gương mặt hắn một cái: "Gả! Vậy liền gả!"

Nguyên Sách sửng sốt quay đầu nhìn, thấy Khương Trĩ Y đã đỏ mặt vùi đầu vào hõm vai hắn, hắn nâng tay lên, bàn tay nhẹ nhàng vuốt tóc nàng, khóe môi lại cong lên thêm một chút.
Sáng sớm hôm sau, Khương Trĩ Y thức tỉnh lại từ tiếng kèn xô na vang rung trời, vừa mở mắt liền nhìn thấy mình đang nằm trên giường, lập tức đầu phi phát tán ngồi dậy: "Ai da, xong rồi xong rồi, không còn kịp rồi!"
Cốc Vũ cùng Tiểu Mãn ở cách đó không xa đang sắp rót trà đều sửng sốt, vội vàng tiến lên: "Quận chúa, cái gì không còn kịp vậy?"
"Sao hai ngươi lại thế này, giờ nào rồi, bên ngoài kèn xô na đã thổi nửa ngày, sao còn không gọi ta dậy thay hỉ phục!" Khương Trĩ Y vội vàng xốc chăn lên muốn chạy xuống giường.
Cốc Vũ cùng Tiểu Mãn ngẩn ngơ, đứng tại chỗ nhìn nhau, liếc mắt một cái.
Khương Trĩ Y cũng sửng sốt, nhìn mặt trời vào đông ngoài cửa sổ rực rỡ, lại nhìn gian phòng tuy có rất nhiều đồ vật bài trí nàng quen dùng, lại không phải là sương phòng của nàng, mặt lộ vẻ chần chờ, mơ màng nói: "Hôm nay là ngày mấy....."
"Là ngày thứ hai sau khi cầu thân với nàng," Nguyên Sách một chân bước vào sương phòng, ánh mắt kỳ dị đánh giá nàng, không nghĩ tới cái cô nương này còn gấp hơn cả hắn, "Hỉ phục còn chưa bắt đầu làm, đã nghe thấy tiếng kèn xô na rồi sao?"

Đôi chân Khương Trĩ Y treo ở mép giường cứng đờ, rốt cuộc cũng hồi hồn lại, ngón chân xấu hổ cuộn lên.
Đầu do tối hôm qua trước khi ngủ suy nghĩ quá nhiều về chuyện thành thân, cùng hắn trò chuyện, nói hỉ phục của nàng phải được mấy chục tú nương thêu một trăm ngày, mũ phượng khăn quàng vai đều phải theo quy cách tôn quý nhất Đại Diệp triều, trừ Hoàng Hậu, ngày đại hôn phải chọn ngày thời tiết tốt, không nóng không lạnh.....
Nguyên Sách mỗi câu đều đáp, vẫn luôn ừ cho đến khi nàng nói mệt quá mà ngủ thiếp đi.
Vừa ngủ liền mơ thấy ngày mình lên kiệu hoa, nghe thấy bên ngoài tiếng pháo trúc cùng tiếng kèn xô na rộn ràng, chiêng trống vang trời, mà nàng lại ngủ quên trên giường, không sốt ruột được sao!
Khương Trĩ Y im lặng không lên tiếng nhìn Nguyên Sách, hai cái chân ban nãy nhảy ra như thế nào liền rụt về như thế ấy, trở lại trên giường lật mền ra, nằm xuống, chậm rãi kéo mền lên, che mặt lại.
Nguyên Sách không tiếng động cười cười, đi lên trước ngồi xuống cạnh mép giường, kéo chăn của nàng xuống một đoạn.
"Chưa tỉnh ngủ đâu, đừng phiền ta.....!" Khương Trĩ Y níu mền che mặt lại.
Nguyên Sách nhướng mày: "Ngày hôm qua thề rồi, nhanh như vậy đã quên?"
".....!Hôm nay chàng đối tốt với ta chỗ nào chứ, sáng sớm liền tới đây nhìn ta mất mặt, ta phiền chàng là đúng rồi!"
"Ta tới hỏi nàng, ăn sáng muốn ăn ở chỗ này, hay là đi thiện phòng?"
Khương Trĩ Y sửng sốt, quay đầu lại: "Đi thiện phòng không phải bị mẫu thân chàng thấy....."

"Chính là bà ấy kêu ta hỏi nàng."
Tuy Khương Trĩ Y đã tới Thẩm phủ nhiều lần, lại chưa từng ra khỏi Đông viện.

Lúc ban đầu Nguyên Sách vì ổn định đại cục mà không thể không nhận đoạn quan hệ này, liền bảo kế mẫu giả câm vờ điếc, không cần để ý tới động tĩnh ở Đông viện.

Hiện giờ sắp phải thành thân, kế mẫu nói bà lại không ra mặt thật sự thất

lễ, sau này để Vĩnh Ân Hầu biết được cũng không vui.
Khương Trĩ Y phản ứng lại hiện giờ đã khác trước, chớp chớp mắt hỏi: "Cho nên mẫu thân chàng muốn gặp ta?"
"Nàng muốn gặp thì gặp, không muốn gặp thì không cần miễn cưỡng."
"Có cái gì miễn cưỡng chứ, vậy đi thiện phòng ăn đi." Khương Trĩ Y đã từng chứng kiến không ít sự kiện trọng đại, sao có thể khiếp sợ mấy việc nhỏ này chứ, vội vàng đứng lên bảo hai tỳ nữ mau mau hầu hạ nàng rửa mặt chải đầu.
Nguyên Sách tựa vào bên cửa sổ chờ nàng mặc xiêm y, chải đầu, điểm trang, chờ đến khi một loạt tiếng chán chạy trên hành lang vang lên, Thanh Tùng lảo đảo vịn lấy khung cửa: "Công tử, việc lớn không tốt! Vĩnh Ân Hầu tới!"
Khương Trĩ Y bỗng dưng quay đầu, kinh ngạc nói: "Cữu cữu về đến kinh thành rồi?"
Nguyên Sách còn chưa nhận được tin Mục Tân Hồng truyền đến, cũng có chút ngoài ý muốn: "Cho nên đại sự là ——"
"Là Vĩnh Ân Hầu mặt đen đến giống như muốn giết người, tiến vào phủ, hai lời chưa nói chỉ hỏi ngài ở nơi nào, lúc này hẳn sắp xông đến....."
"Thẩm Nguyên Sách đâu! Kêu tên tiểu tử kia ra đây cho ta!" Một giọng nam tử trung niên trầm thấp từ xa tới gần.
Khương Trĩ Y vội vàng đứng dậy, Nguyên Sách tay duỗi ra không giữ được người, chỉ có thể trơ mắt nhìn nàng vui mừng thò người ra khỏi sương phòng: "Cữu cữu!"
Trên hành lang dài, Vĩnh Ân Hầu một thân mệt mỏi phong trần dừng bước chân lại, kinh nghi mà trông về hướng bên này, trừng đến đôi mắt tròn xoe ——
Mấy tháng không gặp cháu gái, vẫn trang điểm đến xinh xinh đẹp đẹp, ngăn nắp lượng lệ, lại vào cái canh giờ mà hẳn là chưa tỉnh ngủ, xuất hiện ở phủ đệ nhà người khác, phía sau còn có cái tên theo lời đồn là chắt nữ tế tương lai, sẽ cùng cháu gái hắn hỉ kết liên lí, mà hắn lại hoàn toàn không biết gì.
Khi lần đầu nghe nói việc này, vẫn là lúc hắn còn trong trạm dịch nào đó trên đường hồi kinh, một quan viên từ kinh thành ra bên ngoài gặp thấy hắn, liền chúc mừng hắn, liên tục kêu là đại hỉ, Thẩm Thiếu tướng quân cùng quận chúa thật là trai tài gái sắc, duyên trời tác hợp.

Trước khi chạy về Trường An, hắn trăm ngàn lần không thể tin mình lại lạc hậu như vậy, đứa cháu gái luôn luôn mắt cao hơn đỉnh, mấy năm nay hàng chục mối hôn sự chọn cho nó, nó chọn đều chướng mắt lại đột nhiên liền có duyên trời tác hợp.
Thậm chí mới vừa rồi khi trở lại hầu phủ, phát hiện Khương Trĩ Y không ở đó, hạ nhân trong Dao Quang Các còn nói quận chúa đi từ đêm qua vẫn chưa về, hắn vẫn còn ôm một tia hy vọng, cảm thấy có thể con bé này đi nghĩa trang tế bái mẫu thân, không trở về kịp nên mới trú lại bên ngoài, cũng nói không chừng là sau khi trở về tâm tình không tốt, liền đi phủ công chúa phủ tìm Bảo Gia a tỷ của nó tâm sự, mãi đến giờ phút này, khi hắn tận mắt nhìn thấy một màn trước mắt mới không thể không thừa nhận.
Vĩnh Ân Hầu đưa một tay ấn lên ngực, một tay đỡ sau eo: "Ai da....."
Hộ vệ hầu phủ đi theo phía sau vội vàng đỡ lấy người: "Hầu gia!"
"Cữu cữu!" Sắc mặt Khương Trĩ Y lập tức biến đổi, chạy như bay đến, đỡ lấy cánh tay Vĩnh Ân Hầu, "Cữu cữu làm sao vậy!"
Vĩnh Ân Hầu hoãn lại một trận tối tăm mày mặt trước mắt, đầu đầy đầu mồ hôi mà nâng mắt lên, thấy Nguyên Sách đi đến trước mặt mình, không nhanh không chậm mà chắp tay hành lễ với hắn: "Nguyên Sách ở đây, bái kiến Vĩnh Ân Hầu."
.....!Không nhanh không chậm? Hắn còn dám không nhanh không chậm? Đây, hắn còn dám bảo hắn ở đây?
Vĩnh Ân Hầu vươn một ngón tay, run rẩy mà chỉ chỉ hắn, lại chuyển hướng về phía Khương Trĩ Y đang đỡ mình: "Y Y, có phải tiểu tử này bắt con đến nơi đây đúng không?"
Khương Trĩ Y hậu tri hậu giác lại, mới vừa rồi lúc nàng "hỉ cực vong hình" lao ra, vì sao Nguyên Sách lại phải cản nàng một phen.
Nàng cùng cữu cữu là cửu biệt gặp lại, vị hôn phu tương lai của nàng có khả năng sắp cửu biệt với nhân thế.
Khương Trĩ Y cuống quít xua tay: "Không đúng không đúng, cữu cữu, là tự con lại đây."
"Ai da ai da....." Vĩnh Ân Hầu ôm cái bụng to lảo đảo về phía sau, trước mắt càng đen.
"Cữu cữu, cữu cữu đừng hiểu lầm, con cùng A Sách ca ca ——"
Vĩnh Ân Hầu trừng mắt, nhìn thẳng trở về: "Hả? cái gì? Cái gì ca ca?"
".....! Con cùng Thẩm Thiếu tướng quân," Khương Trĩ Y vỗ vỗ phía sau lưng cữu cữu mình để thuận khí cho hắn, "Chúng con không phải là làm

bậy, là đứng đắn chuẩn bị nghị thân, chỉ chờ cữu cữu v`ê——"
Vĩnh Ân H`ầu dựng thẳng bàn tay lên: "Không c`ần nghị, việc hôn sự này, ta không đ`ồng ý!"
*
Sau nửa canh giờ, Khương Trĩ Y ng`ồi trong Dao Quang Các cúi thấp đ`ầu, hai ngón tay bất an cào cào vào nhau, thỉnh thoảng lại đưa mắt nhìn cữu cữu ng`ồi ở bên kia.
Tất cả những gì c`ần giải thích, mới vừa r`ồi đi dọc đường nàng đ`ều đã giải thích, nói nàng chưa bao giờ cùng A Sách ca ca làm chuyện vượt rào, A Sách ca ca cũng sớm đã không còn là tên cà lơ phất phơ ăn chơi trác táng như trước, hiện giờ kiến công lập nghiệp, đã là rường cột nước nhà, đối đãi nàng càng là toàn tâm toàn ý, thấy nàng bị người khi dễ, li`ền ra mặt cho nàng, mặc kệ tính tình nàng bắt bẻ cỡ nào, hắn đ`ều nguyện ý chịu đựng.
Tóm lại, một đường nói A Sách ca ca thật tốt, nói bọn họ tình đ`ầu ý hợp như thế nào, nói đến khát khô cả cổ mà cữu cữu vẫn trước sau không có sắc mặt tốt, ngược lại từ lúc bắt đ`ầu chỉ là xúc động phẫn nộ đã biến thành bộ dáng đau đ`ầu khó thở hiện tại.

Vĩnh Ân H`ầu nhắm hai mắt, tay vịn trán, sau một lúc lâu không nói gì, khi mở miệng lại thở dài một tiếng: "Nếu hắn vẫn là cái tên ăn chơi trác táng trước kia, chỉ c`ần hai đứa tình đ`ầu ý hợp, cữu cữu cũng không phải không thể đáp ứng việc hôn sự này."
Khương Trĩ Y nâng mắt lên: "Cữu cữu nói như vậy là sao? Nếu hắn thật sự là một tên ăn chơi trác táng, con mới coi thường hắn!"
"Nhưng hắn có năng lực như vậy, có thể lưu lại Trường An này lâu dài cùng với con sao? Ngày sau hắn v`êHà Tây, con muốn xa cách hôn phu mình hai đứa hai nơi, hay là đi theo hắn chịu khổ?"
"Thẩm Tiết độ sứ lúc sinh thời trị Hà Tây rất tốt, thành Cô Tang hiện giờ ph`ồn hoa có kém gì Giang Nam, Dương Châu đâu, không có khổ đến mức như cữu cữu nghĩ....."
"Vậy không đ`êcập tới cái này, con đã quên chuyện của mẹ con? Đánh giặc là chuyện vô cùng hung hiểm, bản thân hắn là một tướng quân vào sinh ra tử, con muốn đi theo vết xe đổ của mẹ con sao?"
Khương Trĩ Y cúi đ`ầu: "Hắn võ nghệ cao cường, sẽ không....."
"Vậy cứ coi như hắn có thân thể kim cương bất hoại, nếu hắn bách chiến bách thắng, con cũng biết Hoàng bá bá của con nhìn hắn thế nào? Khi

Thẩm Tiết Độ sứ còn sống, Thẩm Nguyên Sách chính là con tin mà Thẩm Tiết Độ sứ lưu tại trong kinh, nếu tương lai hai đứa có hài tử, hài tử của hai đứa có thể được ở bên cạnh con sao?"
"Cữu cữu, cái này, cái này con còn chưa nghĩ tới mà....."
"Con chưa nghĩ tới, cữu cữu nghĩ giúp con, đây tuyệt đối không phải là một cọc nhân duyên tốt!" Vĩnh Ân Hầu xua xua tay, "Con cùng hắn bất quá chỉ mới có giao tình hai tháng, cũng chưa sâu đậm đến mức không phải hắn không gả, nhân lúc hiện giờ còn cứu được, kết thúc sớm một chút đi!"
Vừa dứt lời, Cốc Vũ kinh hồn táng đảm mà tiến vào: "Hầu gia, quận chúa, Thẩm Thiếu tướng quân tới trong phủ, nói là xin cầu kiến hầu gia....."
"Tới làm cái gì? Rót mê hồn canh cho cháu ta còn chưa đủ sao, còn tới đây muốn rót cho ta?" Vĩnh Ân Hầu nhăn mày lại, "Không gặp, đá người ra ngoài cho ta!"
"Cữu cữu ——!" Khương Trĩ Y sốt ruột dậm chân một cái, hơi há mồm lại nhắm lại, muốn nói lại thôi nửa ngày, bèn hít sâu một hơi.
Việc đã đến nước này, chỉ có thể hành binh theo nước cờ hiểm.
"Cữu cữu," Khương Trĩ Y thành khẩn mà nhìn hắn, "Nếu như chỉ là giao tình hai tháng, đích xác có thể phân li được, nhưng nếu con nói, kỳ thật con cùng hắn.....!ba năm trước đây cũng đã....."
Đồng tử Vĩnh Ân Hầu rung mạnh, run rẩy quay đầu lại.
Khương Trĩ Y: "Cữu cữu có thể suy xét một chút hay không.....?"
Vĩnh Ân Hầu chậm rãi nâng bàn tay lên, ngừng Cốc Vũ đang muốn đi ra ngoài truyền lệnh lại, nhẹ nhàng thở ra một hơi thật dài: "Không cần đá ra ngoài, mời người vào đến đây đi."
Trên mặt Khương Trĩ Y liền vui vẻ.
"Bản hầu suy xét một chút, nên đánh gãy chân nào của hắn."
".....".

Chương 45: Chương 45

Tĩnh thần một chút, Vĩnh Ân Hầu mang theo hộ vệ hùng hổ bước ra khỏi Dao Quang các.
Tới chính đường, thấy thiếu niên cao gầy, vai rộng eo thon cao gầy kia một thân huyền bào khoanh tay đứng thẳng trong đường, đang tùy ý nhìn quét qua bày biện trong phòng, nhìn tự tại như đang đứng trong nhà mình
——
Cái mã bềngoài họa thuỷ này, trải qua tôi luyện trên sa trường đã thoát thai hoán cốt, lại thêm một thân khí độ nhân trung long phượng, khó trách làm cháu gái hắn mê đến ba năm bất ngộ.....
Vĩnh Ân Hầu âm trầm nhìn từ trên xuống dưới, nhìn thấy một vị thanh niên mặc áo bào trắng thêu hoa văn chìm đứng bên cạnh Nguyên Sách, hừ lạnh một tiếng: "Thẩm Thiếu tướng quân là tự biết mình không hợp với lễ pháp, nói không thành việc hôn sự này, nên mang theo thuyết khách tới cửa sao?"
Nguyên Sách quay người lại, ngó đám hộ vệ lực lưỡng của Hầu phủ đang đứng trợ oai kia, rồi hướng vềphía Vĩnh Ân Hầu chắp tay hành lễ, chỉ Lý Từ Phong: "Vị này chính là Y sư trong Huyền Sách Quân của ta, rất giỏi trị thương, tới đây để xem bệnh cho Hầu gia."
Vĩnh Ân Hầu sửng sốt, đôi mắt tức giận chợt hơi loé lên: "Xem, xem bệnh?"
"Ta thấy Hầu gia mới vừa rồi ở phủ ta, lúc lảo đảo ngã vềsau thì đầu toát mồhôi, hộ vệ vẫn luôn dùng sức đỡ lưng ngài, xem ra không phải là do bị hỏa công tâm, hẳn là trước đó không lâu đã bị thương gân cốt."
Mình đang hùng hổ đánh tới, người lại ôn hoà đến xem bệnh, đây là một quyền đánh vào bông, có ra sức cũng không được gì.
Vĩnh Ân Hầu trừng mắt nhìn nửa ngày mắt, xấu hổ hơi vén vén tay áo, xoay đầu qua một bên: ".....!Nhãn lực của Thẩm Thiếu tướng quân cũng không tồi, bất quá cũng không cần làm phiền, thương thế của bản hầu đã

lành r`ồi!"
"Vậy ngài khởi hành v`ềkinh trước hạn một tháng, nếu không phải nửa đường vết thương cũ tái phát, làm gì nên nỗi hôm nay mới đến?"
Chiếu theo lời Khương Trĩ Y trước đây, cữu cữu này của nàng là vì công sự tu cừ mà trì hoãn, không kịp trở lại ăn tết, nhưng theo tin báo Mục Tân H`ồng mới vừa r`ồi đưa tới, công sự phía Nam từ năm trước sớm đã tạm dừng, ngày Vĩnh Ân H`ầu khởi hành kỳ thật cũng không trễ, phong thư gửi cho Khương Trĩ Y kia không phải là gửi v`ềtừ phía Nam, mà là gửi từ trạm dịch trên đường v`ềkinh.
"Ngươi....." Người trẻ tuổi nói chuyện rất thẳng, một bậc thang cũng không cho, Vĩnh Ân H`ầu nhất thời không nhịn được, "Ngươi nói cho Y Y r`ồi?"
Nguyên Sách nhìn hắn, lắc lắc đ`ầu.
Vĩnh Ân H`ầu nhẹ nhàng thở ra, lại tự nhiên cảm giác đứng trước mặt Nguyên Sách mình đột nhiên lùn đi một đ`ầu, li`ền thẳng lưng nói: "Tiểu nha đ`ầu này rất thân với ta, nếu biết nhất định sẽ khóc sướt mướt, lại hay lải nhải bám người, rất khó đối phó."
.....!Chuyện khóc sướt mướt lại hay lải nhải bám người hắn còn không biết?
Nguyên Sách: "Mới vừa r`ồi bất quá dưới tình thế cấp bách nên nàng ấy không chú ý, thương này của ngài nếu còn ch`ần chừ không chữa cho dứt, khó có thể qua mắt được nàng."
Nguyên Sách duỗi tay chỉ vào trên ghế thủ tọa: "H`ầu gia, mời."
Vĩnh Ân H`ầu hậm hực đi đến phía trên, vừa ng`ồi xuống đột nhiên ngừng lại, chậm rãi ngẩng đ`ầu lên.

.....!Không phải, đây là ở h`ầu phủ, hay là ở Thẩm gia?
Sáng sớm hôm sau, ở chính viện h`ầu phủ, Vĩnh Ân H`ầu ghé vào trên giường, ngao ngao kêu đau, nhận sự quan tâm mà ngoại sinh nữ tế (Editor: cháu rể) tương lai phải đến l`ần thứ hai.
Cái lưng này của hắn là lúc cho thả đá xuống tu cừ đã ngoài ý muốn bị đá rơi trúng nên mới bị thương, lúc ấy hai mắt tối s`ầm li`ền hôn mê bất tỉnh, may mà số hắn chưa tận, không bị thương đến chỗ yếu hại.
Hôm qua khi vị Lý Quân Y này xem bệnh cho hắn đã xoa bóp lưng hắn một l`ần, hắn ngay tại chỗ bị đau đến hô lên từng tiếng, không còn chút tôn nghiêm nào, giống như bị người nắm được mạch máu, không bày ra cái uy

của người làm cữu cữu được.

Qua một đêm, thật vất vả mới bình phục tâm thái lại chút, thì mới sáng sớm tinh mơ, diệu xuân thánh thủ lại tới cửa.
Sau khi xoa bóp kết thúc, Lý Từ Phong gật đầu cáo lui, trước khi đi còn dặn: "Thương thế này của Hầu gia từng động đến cả phế phủ, so với gân cốt, nội thương càng phải dưỡng nhiều hơn, sau này phải chú ý giữ ấm, hạn chế bị cảm lạnh."
Vĩnh Ân Hầu nhe răng trợn mắt mà nằm bò ra giường, phất tay xuống, ý bảo mình đã hiểu, chờ người đi rồi, hắn mới sảng khoái hoạt động gân cốt, khoác áo đứng dậy.
Mới vừa mặc xong, chợt thấy một tỳ nữ trong Dao Quang Các vội vàng tiến vào: "Hầu gia, không hay rồi, quận chúa ngã bệnh!"
Trong tẩm gian ở Dao Quang Các, Vĩnh Ân Hầu ngồi ở mép giường nhìn người đang nằm trên giường, khuôn mặt nhỏ trắng bệch, môi cũng không hềcó chút huyết sắc, hai mắt nhắm nghiền, kinh hãi hỏi: "Sao lại thế này, đêm qua trước khi ngủ không còn khoẻ mạnh hay sao? Y sư đâu, đã mời đến xem chưa?"
Cốc Vũ đứng một bên gật gật đầu: "Bẩm đã xem rồi, nói quận chúa bị bệnh vềkhí, khí hư, bị dồn nén đến khí trệ, khí...!khí nghịch, khí hãm....."
"Nói tóm lại, chính là do uất khí dồn nén, nên sức lực cũng không có, huyết khí cả người thiếu hụt, suy yếu vô cùng....."
"Vậy, vậy là nguyên do vì sao chứ? Phải trị như thế nào? Có kê đơn thuốc hay chưa?"
"Y sư nói, dùng thuốc cũng là trị ngọn không trị gốc, kê đơn cũng vô dụng....."
"Nói hươu nói vượn! Còn không phải là bổ khí dưỡng huyết, ăn thêm mấy củ nhân sâm mười năm, ta xem có thể tốt lên hay không?"
Cốc Vũ kinh ngạc xua tay: "Đó, đó chỉ sợ không được đâu hầu gia!"
"Khụ khụ....." Người nằm trên giường ho khan hai tiếng, mở một khe mắt ra, hữu khí vô lực mà nâng một bàn tay lên, "Cữu cữu....."
Vĩnh Ân Hầu vội vàng nắm lấy tay nàng: "Cữu cữu đây, cữu cữu ở đây."
Khương Trĩ Y hơi thở mong manh mà lắc lắc đầu: "Cữu cữu không nên trách tội y sư, đây đều là mệnh của Trĩ Y....."

"Nói bậy, sao có thể là mệnh gì chứ? Mấy cái bệnh vặt như thế này, điều trị

một chút không phải được rồi sao?"
"Không phải đâu, cữu cữu," Khương Trĩ Y hít sâu một hơi, "Cữu cữu không biết, con vốn cũng không đến mức không gả cho Thẩm Thiếu tướng quân thì không được, nhưng mà năm trước con cầm bát tự của con và hắn đi xem một quẻ, xem ra được hắn là sao hộ mệnh của con, là quý nhân trời định, nếu con rời xa hắn, con sẽ chậm rãi suy yếu đi như thế này....."
"....."
Khoé miệng Vĩnh Ân Hầu giật giật: "Thật sao?"
"Hầu gia, thiên chân vạn xác!" Cốc Vũ vội xoay người lấy ra một tờ giấy đỏ trong hộc tủ, đưa cho Vĩnh Ân Hầu.
Một chữ cát thật lớn liền đập vào mắt.

Nội dung trên này thổi công đức nhà trai đến chỉ trên trời mới có.
Vĩnh Ân Hầu nắm tờ giấy phê mệnh, nhìn nhìn Khương Trĩ Y: "Đây chắc không phải là con dùng bạc tìm người tới lừa cữu cữu đâu nhỉ?"
.....!Chắc không phải chỉ là một hai nén bạc đâu nhỉ?
"Làm sao có chứ, bát tự của con cữu cữu biết rõ ràng như vậy còn gì, còn phía trên là bát tự của Thẩm Thiếu tướng quân, cũng là suốt đêm qua ——" suốt đêm qua ta đi hỏi mới ra.
"Đêm qua thế nào?"
"Đêm qua Trĩ Y liền cảm thấy quý nhân hộ mệnh của con càng ngày càng xa con, khí lực trên người phảng phất như đang xối mòn từng chút.....!Quả nhiên, sáng nay con liền thành dáng vẻ này....." Khương Trĩ Y khổ hề hề nắm lấy cổ tay áo Vĩnh Ân Hầu, "Cữu cữu, sao số con lại khổ đến như vậy?"
Vĩnh Ân Hầu cười tủm tỉm gấp tờ giấy phê mệnh lại: "Sao số lại khổ hả? Vừa đúng lúc! cữu cữu đây liền cầm bát tự hai đứa đi hỏi lại một quẻ, xem mệnh số cob phải làm như thế nào mới phá giải."
Mắt thấy người bước đi khuất, đầu cũng không quay lại, Khương Trĩ Y lăn long lóc từ trên giường bò lên, lau lớp phấn đắp trên mặt trên môi, nặng nề thở dài, đập tay vào chăn một cái.
Cốc Vũ: "Quận chúa, nô tỳ đã nói chiêu này không thể thực hiện được, hầu gia cũng đâu có ngốc!"
"Ta đương nhiên biết cữu cữu không ngốc," Khương Trĩ Y bĩu môi, "Ta đây đã cố đến mức ngựa chết coi như ngựa sống mà chạy chữa như vậy, cữu cữu cũng phải nhìn ra ta rất quyết tâm, vậy là được rồi!"

"Nhưng mà l`ần này H`âu gia đi hợp bát tự, lỡ như hợp ra không tốt, chẳng phải càng....."

"Bớt miệng quạ đen đi," Khương Trĩ Y ngắt lời Cốc Vũ, "Ta cùng A Sách ca ca nhất định là duyên trời tác hợp, có khắc tên tên Tam Sinh Thạch!"
*
Một canh giờ sau, Thái Thanh Quan.
Vĩnh Ân H`âu ng`ồi trong phòng nhỏ ở đạo quán, an tĩnh chờ đạo trưởng đối diện phê mệnh.
Hiện giờ hai tên tiểu bối một đứa cũng không lùi bước, nếu vừa vặn lấy được bát r`ồi, chuyện này mình không quyết được, li`ền hỏi ý trời.

Đạo trưởng của Thái Thanh Quan Trương này là đệ tử thân truy`ền của Kiến Vi thiên sư, năm đó Kiến Vi thiên sư được hoàng gia tin trọng, hẳn là khả năng tiên đoán vô cùng chính xác, vị đệ tử này cũng rất có uy vọng trong giới quý tộc ở thành Trường An, nên hắn li`ền cố ý tới nơi này.
"Trương đạo trưởng, như thế nào?" Biểu tỉnh Vĩnh Ân H`âu khẩn trương hỏi.
"Phúc chủ là muốn hỏi nữ mệnh, hay là nam mệnh?"
"Nữ mệnh."
Trương đạo trưởng buông tờ giấy đỏ ra: "Đây không phải là chính duyên mà nữ mệnh đã sớm được định ra."
"Quả thực như thế?" Vĩnh Ân H`âu nhíu mày gật gật đ`âu, "Ta đã nói đoạn nhân duyên này không tốt mà.....!Vậy chính duyên trong số mệnh nàng ở nơi nào, khi nào mới tới?"
"Chính duyên trời định của nữ mệnh này nằm ở cực Tây."
Vĩnh Ân H`âu lắp bắp kinh hãi: "Cực Tây sao?"
"Chiếu theo quẻ tượng mà xem, nếu nữ phúc chủ theo duyên gả xa, cuộc đời này không có cơ hội trở v`ề cố thổ."
"Nơi cực Tây.....!không thể v`ề cố thổ.....!Vậy là nói là ở tộc Tây La kia? Sao có thể!" Đ`âu Vĩnh Ân H`âu chợt choáng váng, hắn đỡ đỡ trán.
Y Y tuyệt đối không thể nhìn trúng một người nào ở nơi hoang dã kia, cũng tuyệt đối không thể chịu đựng cuộc sống ở nơi nghèo nàn như vậy.

Nếu nói nàng theo duyên số gả xa, sẽ không còn cơ hội v`ề lại cố thổ, chẳng lẽ là.....!hoà thân?

Nhưng từ khi tiên đế còn tại vị, Đại Diệp triều đã đem một vị công chúa hoà thân về phía Tây, dưới quan hệ thông gia hai nước, hai bên đã hoà bình giao hảo mười mấy năm, chưa từng động một binh một tốt, hiện giờ đang êm đẹp, sao có thể đột nhiên lại đưa đi thêm một vị? Cho dù có muốn đưa, sao có thể đến phiên một quận chúa khác họ cơ chứ?
"Tin hay không, tuỳ theo phúc chủ." Trương đạo trưởng gật đầu cười.
Vĩnh Ân Hầu phục hồi tinh thần lại: "Ta không phải là nghi ngờ đạo trưởng, chỉ là việc này quá mức ngoài dự đoán.....!Đạo trưởng, cái nhân duyên trời định đó tuyệt đối không thể thành, có biện pháp nào tránh đi không?"

Trương đạo trưởng cười, đưa ngón tay chỉ thiếp bát tự trước mặt: "Biện pháp không phải ở ngay trước mắt phúc chủ sao?"
"Ý ngài là ——" Vĩnh Ân Hầu kinh ngạc nhìn hắn.
"Này tuy không phải là lương duyên trong bổn mệnh nữ phúc chủ, nhưng túc thế luân hồi, từ nhân sinh quả, nữ phúc chủ kiếp trùng hợp có được cơ duyên, nếu nhưng nắm lấy cơ hội, liền có thể tránh được chính duyên trời sớm định."
*
Cùng thời khắc đó, Đông viện, Thẩm phủ.
Thanh Tùng nắm một lá thiếp phê mệnh, sắc mặt ngưng trọng mà đi vào thư phòng: "Công tử, đêm qua quận chúa cùng ngài trao đổi thiếp canh, phu nhân hôm nay liền đi hợp bát tự cho hai người ——"
Nguyên Sách từ thư án ngẩng đầu lên: "Nàng ấy là muốn cầm đi dỗ cữu cữu của nàng, các ngươi cũng nhàn rỗi quá?"
"Sao lại nói là nhàn rỗi chứ? Nếu như ngài cùng quận chúa vẫn muốn thành thân, trên thiếp hợp hôn chiếu theo quy củ vốn phải có hợp bát tự." Thanh Tùng dâng cái thiếp phê mệnh lên, tiến lên đây.
".....! Công tử, ngài nên chuẩn bị tinh thần nha, hợp ra kết quả không được tốt, phu nhân hỏi nam mệnh, nói nhân duyên này khắc ngài, là —— đại hung."
Nguyên Sách dường như không chút nào ngoài ý muốn, nhấc mí mắt lên: "Chuyện nàng ấy khắc ta, các ngươi là ngày đầu tiên biết?"
".....! Trên quẻ hiện lên đại hung cũng không phải là chuyện vui đùa treo trên miệng ngày thường, đây là chuyện liên quan đến mạng đó!"
Công tử cùng đại công tử tuy là sinh đôi, tuy trước sau không cách quá xa,

nhưng lại chui ra vào hắn hai canh giờ khác nhau.
Sau khi bà mụ cắt cuống rốn cho đại công tử, thì công tử mới được sinh ra, vì người lúc đó chỉ tính canh giờ sinh sản kết thúc, nên sinh thần bát tự con trai độc nhất của Thẩm gia, kỳ thật là tính theo canh giờ ra đời của công tử. Cho nên, hiện giờ bát tự lấy ra hoàn toàn không phải là của đại công tử, mà đúng là của chính công tử.

Như vậy chuyện quận chúa khắc công tử chính là chuyện rõ như ban ngày.
Nguyên Sách nhìn cũng không nhìn lá thiếp phê mệnh kia một cái.

Mấy tên đạo sĩ này, 20 năm trước phê hắn mệnh họa quốc, hiện giờ phê hắn mệnh đại hung, một tờ giấy phê mệnh thôi, liền muốn nắm giữ càn khôn, quyết định sinh tử của hắn.
"Mệnh ta, còn chưa đến phiên bọn họ định." Nguyên Sách cười nửa miệng, "Cái nhân duyên này, ta một hai phải được.".

Chương 46: Chương 46

Từ Thái Thanh Quan ra tới, Vĩnh Ân Hầu giống như một chân đạp lên sợi bông, mất hồn mất vía mà trở về trên xe ngựa.
Ngồi trong xe ngựa nghĩ tới nghĩ lui, cứ cảm thấy không thể có khả năng này.
Khi tiên đế còn tại vị, sở dĩ đem một vị nữ tông thất phong làm công chúa đưa đi Tây La hòa thân, là bởi vì năm đó Tây La cùng Bắc Yết giáp công Tây, Bắc Đại Diệp, hai tộc này lúc nào cũng tập kích quấy rối biên cảnh Đại Diệp, nên nơi đây hàng năm đều chiến sự lớn lớn nhỏ nhỏ không ngừng, đối mặt với hai sức ép quân sự mạnh như thế, chỉ có thể áp dụng chính sách dụ dỗ.
Nhưng hiện giờ, Thẩm Nguyên Sách trong vòng ba năm đã mang binh đi đánh cho Bắc Yết hao tổn nặng, còn li kinh phản đạo đến mức đào lên đốt hết phần mộ tổ tiên vương tộc Bắc Yết, hiện tại phía Bắc mặt đã không còn uy hiếp nữa.
Nếu không bị nguy cơ hai mặt thụ địch, quan hệ thông gia của Tây La cùng Đại Diệp vẫn còn duy trì củng cố, làm sao có đạo lý lại phái một vị công chúa nữa đi hoà thân ở Tây La chứ?
Cái gì số mệnh, cái gì kiếp này, có khi chỉ là mấy trò mê hoặc khoe khoang thì sao?
Vĩnh Ân Hầu ngồi trong xe ngựa lắc lắc đầu, vẫn cảm thấy không thể tin, một đường nhíu mày suy nghĩ sâu xa trở về thành, khi tới gần cửa thành, bỗng nhiên nghe thấy bên ngoài một trận xôn xao, xe ngựa đột nhiên ngừng lại.
"Sao vậy?" Vĩnh Ân Hầu đưa mắt nhìn ra khỏi cửa sổ xe, thấy trước cửa thành có một đám Kim Ngô Vệ đang tuần tra đường phố, bảo tất cả người ngựa lưu thông đều phải tránh sang một bên, không biết có cái nhân vật nào quan trọng muốn vào thành hoặc là ra khỏi thành.
Một Kim Ngô Vệ từ xa xa nhìn thấy xe ngựa Vĩnh Ân Hầu phủ, vội vàng

tiến lên, cúi đầu hành lễ với Vĩnh Ân Hầu: "Hầu gia, phiền ngài ở cửa thành chờ một chút, sứ đoàn Tây La hiện giờ đang muốn ra khỏi thành để quay về phía Tây."
Tháng giêng, những đặc sứ của các nước có ban giao cùng Đại Diệp đều lục tục vào kinh triều cống, người Tây La tất nhiên cũng nằm trong đó.

Nghe nói chuyến này một nhi tử của Tây La vương cũng tự mình tới Trường An, nói muốn nhân cơ hội này lãnh hội văn hoá Trung Nguyên.

Mới hôm nay, trong cung còn đang mở tiệc khoản đãi vị vương tử Tây La kia, rất nhiều vương công quý tộc đều đến dự.
Vĩnh Ân Hầu kinh ngạc nói: "Sứ đoàn Tây La mới đến mấy ngày, cung yến hôm nay hẳn còn chưa kết thúc, sao có thể vội vã trở về như vậy?"
"Bẩm hầu gia, vương hậu Tây La đột nhiên bệnh tình nguy kịch, tin cấp báo tám trăm dặm vừa mới đưa vào cung, vương tử Tây La không thể không quay về phía Tây gấp."
Giống một tia sấm sét đánh xuống, Vĩnh Ân Hầu một đầu váng mắt hoa mà vịn bệ cửa sổ.
Đương kim vương hậu Tây La, đúng là vị công chúa Đại Diệp đi hoà thân mười mấy năm trước.
Hiện giờ quan hệ hai nước được củng cố, vốn dĩ không cần lại phái một vị công chúa nữa qua đi hòa thân, nhưng nếu như công chúa hoà thân lúc trước đột ngột qua đời.....
Chân trước mới vừa bặc quẻ, sau lưng liền xảy ra tin tức như vậy, thật sự là mệnh số, hay là có người cố tình an bài?

Đừng nói là Thẩm Nguyên Sách biết được tin vương hậu Tây La bệnh tình nguy kịch trước, nên lập kế mua chuộc đạo trưởng Thái Thanh Quan tới lừa gạt hắn, làm cho hắn gật đầu đáp ứng hôn sự cùng Thẩm gia chứ?
Rốt cuộc nếu như Y Y có khả năng phải gả đi nơi hoang dã như Tây La, cuộc đời này có đi mà không có về, gả cho Thẩm Nguyên Sách đac thành một lựa chọn thượng thừa!
"Vậy tin cấp báo là giờ nào đưa đến Trường An?" Vĩnh Ân Hầu nhìn Kim Ngô Vệ xác nhận nói.
Trước cuối canh ba.
Lúc đó hắn đã từ Thái Thanh Quan rời đi.

Nói cách khác, khi Trương đạo trưởng phê mệnh, tin cấp báo tám trăm dặm kia căn bản chưa kịp đến Trường An, nếu trước lúc đó, toàn bộ thành Trường An chưa có ai biết tin vương hậu Tây La bệnh tình nguy kịch, thì đừng nói Thẩm Nguyên Sách, bất luận kẻ nào khác đều không thể mua được đạo trưởng.
Chẳng lẽ Đại Diệp thật sự lại muốn đưa thêm một vị công chúa nữa đi hoà thân, và chuyện kinh khủng này sẽ thật sự rơi xuống đầu Trĩ Y nhà hắn.....
Nếu không có quẻ tượng này, thì nhiều nữ tông thất như vậy, nghĩ như thế nào thì chuyện này cũng không có khả năng đến phiên một vị quận chúa khác họ.
Xe ngựa né sang bên nhường đường, Vĩnh Ân Hầu ôm trái tim bất ổn, kinh nghi bất định mà ngồi ở bên trong xe.
Thẳng đến khi tiếng vó ngựa đạp xuống nền đất ầm ầm vang lên, một đội nhân mã mặc phục sức Tây Vực từ trong thành chạy như bay mà ra, như cuồng phong quá cảnh, nhanh chóng lướt về hướng Tây.
Vĩnh Ân Hầu hướng mắt ra cửa sổ chỉ đón được cát đá, liền híp mắt nhìn, lập tức nhìn thấy vị vương tử Tây La ngưu cao mã đại, lưng hùm vai gấu, phảng phất như một chân là có thể giẫm Trĩ Y nhà hắn thành thịt nát ——
"Mau ——!" Vĩnh Ân Hầu run rẩy, cân nhắc một hơi, giơ tay đè ngực lại, hướng ra ngoài cửa sổ nói với xa phu, "Mau đi Thẩm phủ!"
Đông Viện, Thẩm phủ, Mục Tân Hồng đang hồi báo xong tin cấp báo của Đại La cho Nguyên Sách, nhíu chặt mày nói: "Vương hậu Tây La bệnh tình nguy kịch, quan hệ thông gia này tuy không đến mức lập tức tan vỡ, nhưng vì đề phòng phía tây có dị động, ngài hiển nhiên phải rời Trường An sớm hơn so với kế hoạch."
"Trước mắt, án tham ô của Chung gia phán xử như thế nào thì vẫn còn đang tranh luận, xem ra là có người muốn bảo vệ Chung gia, ở trên triều đình quạt gió thêm củi, chỉ sợ thật sự như ngài sở liệu, Thánh Thượng sẽ không phán tử tội cho Lạc Khang bá, chúng ta phải tìm cách khác để báo thì cho đại công tử....."
"Còn quận chúa như tai hoạ ngầm, có thể lấy mạng trên dưới một nhà Thẩm gia bất cứ lúc nào, chưa kể còn có tính mạng của nhiều huynh đệ Huyền Sách Quân nữa, hiện giờ Vĩnh Ân Hầu không chịu nhả ra lời đồng ý hôn sự của ngài cùng quận chúa, mà bát tự của ngài cũng hợp ra kết quả

không thuận lợi....."
Vì Tây La thình lình xảy ra biến cố, hết vấn đề này đến vấn đề khác dồn dập ùa đến, Mục Tân Hồng sốt ruột tới đứng ngồi không yên, thậm chí muốn hỏi ra một câu, thật sự chỉ còn mỗi con đường nghênh thú quận chúa hay sao? Giết thì giết không được.....!Nếu như tệ lắm, hai người có thể tư bôn (Editor: dẫn nhau chạy trốn) hay không?
Đôi tay Nguyên Sách nắm lại, gác lên trên thư án, ngón tay khẽ vuốt lòng bàn tay, tĩnh tọa một lát: "Đem bát tự đã hợp viết lại thành cát hôn, đưa cho ta."
Tuy rằng thiếu tướng quân không tin mấy thứ này, nhưng hiện giờ quận chúa coi thiếu tướng quân như trân bảo vậy, nếu biết nhân duyên này khắc thiếu tướng quân, rất có thể tự mình quyết định không chịu gả, nên hợp bát tự này tất nhiên phải ra một kết quả làm nàng an tâm.
Mục Tân Hồng lập tức đi làm, một lát sau, cầm một phong thiếp phê mệnh mới trở về.
Nguyên Sách nhận rồi cất vào áo, đứng dậy đi ra cửa phủ, xốc áo bào lên ngựa, giơ roi đánh ngựa đi về hướng phủ Vĩnh Ân Hầu.

Đánh ngựa đến nửa đường, liền gặp xe ngựa của Hầu phủ đang không ngừng đẩy nhanh tốc độ chạy tới.
Oan gia ngõ hẹp, Nguyên Sách kéo dây cương, xe ngựa đối diện cũng hí một tiếng dừng lại.
Xa phu quay đầu vào bên trong nói câu gì, Vĩnh Ân Hầu liền thò người ra khỏi cửa xe.
Nguyên Sách xoay người xuống ngựa tiến lên, đi thẳng vào vấn đề: "Hầu gia, ta muốn nói chuyện cùng ngài ——"
Vĩnh Ân Hầu dựng thẳng một bàn tay lên: "Không cần nói chuyện, việc hôn nhân này, ta đồng ý!"
Hai khắc sau, trong Dao Quang Các, Vĩnh Ân Hầu dẫn theo Nguyên Sách tới trước cửa noãn các của Khương Trĩ Y, thấy tấm bình phong đang khép lại, liền giơ tay gõ cửa.
Thực nhanh, có người nhẹ nhàng mở cửa ra, Cốc Vũ ở bên trong vừa ngoài ý muốn thấy hai người ngoài cửa, liền muốn nói: "Hầu gia, Thẩm Thiếu tướng quân."
Vĩnh Ân Hầu: "Y Y đâu, còn nằm ở trên giường giả bệnh?"
"Bẩm đã hết giả....." Cốc Vũ giật mình ngừng lại, "Vốn dĩ cũng không

phải là giả, hầu gia, đêm qua quận chúa vì hôn sự này mà trằn trọc, mất ngủ cả đêm, đích xác không nghỉ ngơi tốt, nên giờ này đang ngủ bù."
Cốc Vũ lập tức tránh ra, thỉnh hai người tiến vào.
Hai người bước qua ngạch cửa, đồng thời thả nhẹ bước chân.

Vĩnh Ân Hầu đưa mắt nhìn mũi giày Nguyên Sách chậm rãi hạ xuống, liền liếc hắn một cái xem như vừa lòng.
Đi đến bên giường, phát hiện Khương Trĩ Y thật sự ngủ say, nhưng mà đang cau mày, có lẽ trong lúc ngủ mơ cũng còn đang nhọc lòng việc hôn sự, không bằng đánh thức, cho nàng nghe tin tức tốt rồi ngủ tiếp.
Vĩnh Ân Hầu cong lưng, vỗ nhẹ lên đầu vai nàng: "Y Y?"
Khương Trĩ Y giống kinh ngạc đến nhảy dựng, người khẽ run lên, chậm rãi mở mắt ra, ánh mắt đầu tiên thấy cữu cữu đang đứng gần, ánh mắt thứ hai liền thấy Nguyên Sách đứng xa hơn một chút, chợt, đôi mắt mở to như bị dọa tới, lập tức từ trên giường bò dậy sau đó co rụt về phía sau, kéo cao chăn lên một phen.
Vĩnh Ân Hầu cũng sững sờ, ngơ ngác quay đầu lại nhìn nhìn Nguyên Sách, lại nhìn về Khương Trĩ Y: "Làm sao vậy, Y Y?"
Khương Trĩ Y ngơ ngẩn nhìn Nguyên Sách, nghiêng đầu giống như đang muốn phân biệt cái gì, ánh mắt càng lúc càng khiếp sợ, bỗng dưng giơ một ngón tay chỉ vào hắn: "......!Cữu cữu, sao hắn lại ở trong tẩm gian (Editor: phòng ngủ) của con!"
Đôi mắt Nguyên Sách nhíu lại, nhìn thẳng vào ánh mắt kinh ngạc cùng cảnh giác của nàng.
Vĩnh Ân Hầu: "Cữu cữu dẫn hắn lại đây, cữu cữu đồng ý việc hôn sự của hai đứa, nên để hắn tới báo tin vui cho con."

"Việc hôn sự?" Khương Trĩ Y giương miệng lên, thất thần thần nhìn Vĩnh Ân Hầu một hồi lâu, lại nhìn về phía Nguyên Sách, thấp giọng lẩm bẩm, "Việc hôn sự....."
Bàn tay Nguyên Sách rũ bên người nhẹ nhàng nắm chặt thành quyền, giằng co một lát, thử thăm dò nâng gót giày lên, chậm rãi đi về phía trước.
Đi đến mép giường, liền cúi sát người xuống nhìn nàng: "Ngủ đến hồ đồ?"
Khương Trĩ Y trì độn, cúi đầu lắc lắc cái đầu đang choáng váng, giống như rút được thần trí ra khỏi những mảng trí nhớ rời rạc, một lần nữa nâng mắt

lên, bình tĩnh nhìn gương mặt gần trong gang tấc, xa lạ nơi đáy mắt dần dần rút đi như thủy triều thối lui: "......!A Sách ca ca?"
Tay Nguyên Sách đang nắm chặt liền buông lỏng ra một chút, thẳng người lên, giơ tay chỉnh vạt áo: "Ư."
"Bị làm sao vậy? Ngủ đến mức ngay cả hôn phu mà mình luôn mồm không phải hắn không gả đều không nhận ra?" Vĩnh Ân Hầu bật cười.
Khương Trĩ Y nhìn Nguyên Sách chớp chớp mắt, hồi tưởng lại, mới vừa rồi hình như nàng nằm một giấc mộng, trong mộng nàng cùng A Sách ca ca vì một con dế mà kết thù, hận nhau thấu xương, căn bản không có chút tình chàng ý thiếp gì, trong mộng cái cảm giác chán ghét hắn, và bị hắn chán ghét thật sự quá chân thật, chân thật đến mức nàng thiếu chút nữa không phân rõ cảnh trong mơ cùng hiện thực.....
Nháy mắt tiếp theo, hốc mắt Khương Trĩ Y đỏ lên, giọng mang theo nức nở nhào đến: "......!Làm ta sợ muốn chết!"
Trên eo chợt căng thẳng, Nguyên Sách cúi đầu nhìn Khương Trĩ Y đang ôm chặt lấy hắn, lại nhìn Vĩnh Ân Hầu bị đẩy qua một bên, đang ngốc ra nhìn.
"Làm sao vậy?" Nguyên Sách ho nhẹ một tiếng, nhìn Vĩnh Ân Hầu, chậm rãi nâng tay lên, xoa xoa đỉnh đầu người trong lòng ngực.
Khương Trĩ Y than thở khóc lóc, không thèm chú ý đến kẻ bên còn có một "cữu cữu" đang đứng: "Ta thấy ác mộng, mơ thấy chàng không thích ta chút xíu nào, rất chán ghét ta.....!Chàng còn hung dữ với ta, vừa nhìn thấy ta liền không có lời hay, chàng nói tính tình ta khó ưa như vậy, khẳng định cả đời đều gả không được!"
"....."
Quá đáng rồi, huynh trưởng.

Diễn ăn chơi trác táng thì diễn ăn chơi trác táng, cũng không cần diễn đến như vậy, nói lời khó nghe vậy với cô nương gia người ta.
Nguyên Sách vừa muốn mở miệng, thoáng nhìn ánh mắt hậm hực của Vĩnh Ân Hầu một bên, miệng vừa há ra liền ngậm lại.
Vẻ mặt Vĩnh Ân Hầu tràn đầy "con gái lớn giữ không được" mà thở dài, oán hận phất tay áo rời đi.
Trong tẩm gian chỉ còn hai người, Nguyên Sách ôm Khương Trĩ Y vỗ nhẹ nhẹ lưng nàng: "Giờ không phải sắp gả đi rồi hay sao?"
Khương Trĩ Y hai mắt đẫm lệ mông lung mà nâng mắt lên: "Nhưng mà

giấc mộng kia rất chân thật, ta thiếu chút nữa cho rằng mộng mới là thật ấy....."
.....!Xem ra ký ức của nàng thật sự đang dần dần hồi phục, ở thời điểm mấu chốt nguy hiểm như thế này, lại dần dần hồi phục.
Nguyên Sách rũ mắt xuống, nhìn cặp mất thuần triệt kia, thình lình, tiếng Mục Tân Hồng nhắc nhở như lại vang lên ở bên tai.
Nhìn nàng một hồi lâu, Nguyên Sách ngồi xuống ở mép giường, lấy lòng bàn tay lau nước mắt trên má nàng, chậm rãi nói: "Mộng đều là ngược lại với ngoài đời, trong mộng ta chán ghét nàng bao nhiêu, thì khi tỉnh lại, ta tâm duyệt nàng bấy nhiêu."
Khương Trĩ Y sửng sốt, thật sự đây là lần đầu tiên nghe hắn nói lời dễ nghe như vậy, đôi mắt cũng sáng lên: "Thật sao?"
"Thật."

Khương Trĩ Y nín khóc mỉm cười: "Vậy trong mộng chàng hung dữ với ta như vậy, thì nhất định rất thích rất thích ta!"
"Được rồi, một giấc mộng mà thôi, đừng nghĩ nữa, cữu cữu nàng bỏ đi rồi."
Vừa thấy cữu cữu vốn đứng bên cạnh đã đi mất từ lúc nào, Khương Trĩ Y mới dường như lấy lại tinh thần, kinh ngạc nói: "Sao cữu cữu bỗng nhiên chịu đáp ứng chúng ta?"
Nguyên Sách lắc đầu.

Hắn chỉ biết trước lúc nãy Vĩnh Ân Hầu đã đi một chuyến đến Thái Thanh Quan, nhìn dáng vẻ, đoạn nhân duyên này nữ mệnh không tốt.

Mấy tên đạo sĩ đó hẳn cũng không phải lúc nào cũng tính sai, đỡ cho hắn nhiều lời.
Nguyên Sách nghiêng mắt: "Chắc hợp xong bát tự, thấy ta thực sự là sao hộ mệnh của nàng, là quý nhân trời định."
"Ta đã nói chúng ta là trời đất tạo một đôi!" Khương Trĩ Y cười ôm chầm lấy cổ hắn, "Cũng may cữu cữu đồng ý nhanh, không trì hoãn bao lâu, vậy chàng nhanh chóng thỉnh bà mối cùng người chủ hôn tới cầu hôn hạ sính, hỉ phục cũng bắt đầu làm luôn, chúng ta có thể kịp thành hôn trước khi chàng phải về Hà Tây hay không l?"
"Không còn kịp rồi, ta phải về Hà Tây ngay."

"......!Cái gì?" Nụ cười trên mặt Khương Trĩ Y cứng lại, "Khi nào phải về, sao lại đột ngột như vậy?"
"Vương hậu Tây La đột ngột phát bệnh nguy kịch, lát nữa Thánh Thượng hẳn là sẽ triệu ta vào cung."
Sắc mặt Khương Trĩ Y biến đổi: "Sẽ không phải sắp đi đánh nhau chứ....."
"Ta đi Hà Tây, là vì không muốn đánh nhau."
Khương Trĩ Y hiểu rõ.

Hắn là muốn tọa trấn Hà Tây, uy hiếp phía Tây, như vậy cho dù quan hệ thông gia tan vỡ, Tây La cũng không dám hành động thiếu suy nghĩ.
Nguyên Sách: "Có ta ở đó, thành Cô Tang phòng thủ kiên cố, không ai dám phạm."
"Ta biết chàng sẽ không có việc gì, nhưng ta....." Khương Trĩ Y gục mặt xuống, thở dài, "Ta không nỡ xa chàng....."
"Ta nói lời này, không phải vì để trấn an nàng rằng ta sẽ không có việc gì."
Khương Trĩ Y nâng mắt lên: "?"
"Là vì muốn nàng cùng ta đi Hà Tây," Nguyên Sách cong môi cười, "Vị hôn thê của ta.".

Chương 47: Chương 47

Trên đỉnh điện, hai hàng ngói xanh lưu li chiết xạ ánh sáng tà dương như đang phát sáng, dưới thềm đá cẩm thạch trắng, thiếu niên thần tử ứng theo lời triệu kiến vào cung đang đứng thẳng người, dang rộng hai tay qua hai bên, tuỳ ý nội thị nhẹ nhàng đập đập vào vai áo, lưng, ủng để kiểm tra khí giới như thường lệ.
Một lát sau, nội thị ngồi dậy, khẽ mỉm cười duỗi tay ra bộ thỉnh, giọng hơi the thé cất lên: "Thẩm tiểu tướng quân, mời đi."
Nguyên Sách nâng ủng bước lên trên, từng chân chậm rãi bước lên thềm đá, đi vào hành lang cung cấm.
Trong hành lang dài là mùi Long Tiên Hương được hoàng gia ngự dụng lượn lờ khắp nơi, hắn một đường xuyên qua hành lang, càng đi vào trong trong, hương khí càng đậm.
Chuyển qua một chỗ ngoặt, lại đi thêm một đoạn, cánh cửa điện sơn son thiếp vàng liền đập vào mắt.
Trên bảo toạ Kim long, thiên tử một thân hoàng bào nâng mắt lên.
Nguyên Sách vượt qua bậc cửa cao, ngẩng đầu đối diện với ánh mắt uy nghiêm mà người đời vẫn xưng là cao cao tại thượng.
Vị thiên tứ mới trạc tứ tuần ánh mắt thanh minh, thấy ánh mắt thiếu niên không tránh không né, nhìn thẳng đến, trong đáy mắt sắc bén của ngài càng thêm dò xét.
Ánh mắt vừa chạm nhau liền tách ra, Nguyên Sách cụp mắt xuống, cúi đầu hành lễ: "Vi thần, tham kiến bệ hạ."
Hưng Võ Đế cũng thu ánh mắt mình lại: "Không cần đa lễ, tiến lên đây đi, ban ngồi."
"Mới vào trong nội điện, ánh mắt đầu tiên liền dám nhìn thẳng Thánh Thượng, thật ra không có mấy ai, quả không hổ danh là hổ tử của tướng môn." Phía dưới bên trái ngai vàng, một giọng nam tử trung niên hùng hồn đột nhiên cười cảm khái.

Nguyên Sách cúi đầu ngồi xuống vị trí bên phải, giương mắt nhìn về phía Tiết độ sứ Hà Đông không mấy khi thấy mặt đối: "Phạm Tiết Độ sứ quá khen."
Hưng Võ Đế nhìn hai người một trái một phải bên dưới, giơ tay nhận trà của nội thị dâng lên, cúi đầu uống một ngụm, bỗng nhiên nghe thấy Phạm Đức Niên buông tiếng thở dài.
"Phạm Tiết Độ sứ vì sao lại thở dài?" Hưng Võ Đế gác chung trà xuống, nhìn qua.
Phạm Đức Niên tiếc hận mà lắc lắc đầu: "Vi thần chỉ là nhớ tới, ngày xưa người ngồi ở chỗ này cùng bệ hạ và vi thần bàn bạc sự vụ ngoại bang vẫn là Thẩm Tiết Độ sứ, chớp mắt một cái, đã là cảnh còn người mất....."
Hưng Võ Đế cười nhìn Nguyên Sách: "Trẫm thì lại cảm thấy cũng không tính là cảnh còn người mất, người ngồi phía đối diện ngươi, ngày sau còn không phải cũng là Thẩm Tiết Độ sứ sao?"
Phạm Đức Niên im lặng, tư thái tuỳ tiện thoáng thu liễm chút, khi lại lần nữa nhìn về phía Nguyên Sách, liền giơ tay vuốt hàm râu hình chữ bát, cười nhẹ: "Bệ hạ vừa nói như thế, thần cũng rất tò mò, Thẩm Tiết Độ sứ của ngày sau này có cái nhìn như thế nào về chuyện vương hậu của Tây La đang bệnh tình nguy kịch."
Nguyên Sách: "Bệ hạ quá coi trọng, vi thần tư lịch còn thấp, tự nhận mình chưa có đủ tư cách để bàn luận về chuyện quan trọng như vậy."
Hưng Võ Đế xua xua tay: "Nếu Phạm Tiết Độ sứ đã hỏi, ngươi cứ nói nói xem."
"Như vi thần chứng kiến, Đức Thanh công chúa gả đi Tây La mười mấy năm, sinh hạ ba nữ, nhưng dưới gối cũng không có con nối dõi kế thừa vương vị, nếu lại lâm bệnh không dậy nổi như vậy, quan hệ thông gia của Tây La cùng Đại Diệp có thể bị chặt đứt.

Tây La Vương tuổi cũng đã già, hiện giờ binh quyền Tây La dần dần rơi vào tay hai vị vương tử con vợ lẽ.

Hai vị này một vị thân Trung Nguyên, một vị bài Trung Nguyên, sau này Tây La đối với Đại Diệp là thân hay là bài, liền xem hai vị vương tử này ai là người cuối cùng kế thừa quyền to."
Hưng Võ Đế: "Ý của ngươi là, Tây La sẽ không quyết định khai chiến với Đại Diệp bởi vì vương thất Tây La còn đang đấu tranh nội bộ, Đại Diệp ta

chỉ nên ngồi chờ bọn họ tranh ra cái kết quả cuối cùng?"

"Vi thần không phải có ý này," Nguyên Sách lắc lắc đầu, "Vi thần cho rằng, chỉ cần vi thần ở Hà Tây một ngày, vô luận vị vương tử nào kế thừa quyền to, Tây La cũng không dám chủ động khai chiến với Đại Diệp."
Tay nội thị đang châm trà run lên, nước trà văng khắp nơi.
.....! Thiếu niên lang này đúng là nghé con mới sinh không sợ cọp, không phải chỉ còn kém nói thẳng, Tây La có quyết định khai chiến hay không là tuỳ vào hắn?
Âm thanh khí phách vẫn còn quanh quẩn trong đại điện cao rộng, không khí đọng lại tĩnh mịch, nhưng sự tĩnh mịch này lại giống như đang ép chặt một nồi nước sôi bên dưới.
Lông mày Hưng Võ Đế hơi nhíu lại, cũng chuyển ánh mắt nhìn kỹ Nguyên Sách một lần nữa.
Nguyên Sách bình tĩnh nhìn phía trước, tiếp nhận đánh mắt đánh giá của hai người.
Hà Tây cùng Hà Đông, xưa nay đều là thế lực thiên tử muốn cân bằng hai bên.

Lúc trước Hà Tây binh hùng tướng mạnh, thắng qua Hà Đông, huynh trưởng lo lắng làm Hà Đông ghen ghét, cũng để tránh khiến cho thiên tử quá mức kiêng kị, khi ở kinh thành vẫn luôn giấu tài.
Qua ba năm, Hà Tây mất đi Tiết Độ sứ, chiến lực tổn hao nhiều, mà biên cảnh Hà Đông lại an bình, có nhiều thời gian nghỉ ngơi lấy lại sức.

Hiện giờ thế của Hà Đông đã áp qua Hà Tây, thiên tử cần một vị tân Tiết Độ sứ Hà Tây để củng cố tam giác quyền lực triều đình, Hà Đông, Hà Tây.
Nhưng một thiếu niên mười chín tuổi này đã thắng một trận chiến lịch sử như thế, thiên tử cũng lòng có nghi ngờ.

Cho nên trong thời gian này, hắn vẫn chưa chính thức được phong thực chức, chỉ có thể là do trận vu vạ vặn ngã Chung gia ở thư viện.
Nếu không thể làm cho thiên tử tin tưởng, thì chỉ có chứng minh rằng hắn mới có thể địch nổi Tây La, hắn mới có thể chống lại Hà Đông, thì không những hắn không có biện pháp báo thù rửa hận cho huynh trưởng, mà rất có thể có đến mà không có về, vĩnh viễn bị nhốt tại trong toà kinh thành

này, để cho Hà Tây rơi vào tay người khác.
Trầm mặc thật lâu, Hưng Võ Đế gật gật đầu: "Được, ngươi đã có dũng khí như vậy, thì liền về Hà Tây tọa trấn đi.

Ngay từ ngày hôm nay, quân vụ của Hà Tây giao cho ngươi xử lý, chức vị Tiết Độ sứ Hà Tây tạm thời để cho phó sứ thay thế, ngươi ở bên cạnh đi theo học tập, chớ làm trẫm thất vọng!"
Nguyên Sách đứng dậy dập đầu: "Vi thần lĩnh mệnh." Dừng lại một chút liền nói, "Bệ hạ, vi thần có một thỉnh cầu."
"Vi thần ở trong kinh thành còn một chuyện muốn làm, xin bệ hạ cho phép vi thần khởi hành về Hà Tây trễ mấy ngày."
Đúng giờ phút này, một vị nội thị vội vàng đi vào trong điện, đến bên tai Hưng Võ Đế, nhẹ giọng nói: "Bệ hạ, Vĩnh Doanh quận chúa tới....."
Hưng Võ Đế liếc mắt phía Nguyên Sách bên dưới, nhìn nội thị gật gật đầu.
Phạm Đức Niên đứng cạnh liếc nhìn Nguyên Sách cười lạnh một tiếng: "Nghe nói khi Thẩm tiểu tướng quân ở thư viện, quan hệ với nhi tử của Lạc Khang Bá là Chung Bá Dũng cũng không cạn, ngươi là luốn lưu lại kinh thành quan tâm kết quả vụ án tham ô này sao?"
Nguyên Sách nâng mắt lên.

Hưng Võ Đế nhướng cao mày nhìn về phía Nguyên Sách: "Phải không?"
"Đương nhiên không phải!" Một giọng nữ trong trẻo vang lên từ bên ngoài cửa điện, "Phạm bá bá hồi kinh ăn tết cũng đã được mấy hôm, sao còn chưa nghe nói đến chuyện hôn sự của ta cùng Thẩm Thiếu tướng quân chứ?"
Khương Trĩ Y bước qua cửa điện, được nội thị dẫn chậm rãi đi lên trước, hướng về phía người trên cao, cúi đầu nhún người hành lễ: "Trĩ Y bái kiến Hoàng bá bá."
Hưng Võ Đế thu lại ánh mắt sắc bén, lộ một nụ cười như từ phụ nói: "Nha đầu này đã bao lâu không có tới thăm trẫm? Hiếm khi tới được một chuyến, vẫn là đến vì vị hôn phu tương lai của ngươi?"
Khương Trĩ Y cười khanh khách nhìn lên nói: "Vẫn là Hoàng bá bá tin tức linh thông, Hoàng bá bá từ trước đến nay rất quan tâm việc hôn sự của Trĩ Y, hai năm trước cũng chọn cho Trĩ Y không ít thiếu niên tài tuấn, hiện giờ hôn sự của Trĩ Y sắp định, cữu cữu dặn dò Trĩ Y phải vào cung báo với

Hoàng bá bá trước tiên."
"Cho nên hắn lưu lại là vì muốn cùng ngươi đính hôn?"
"Đúng vậy đó, Hoàng bá bá, ta không cho hắn chưa cùng ta định hôn sự đã đi rồi đâu." Khương Trĩ Y cười, đưa mắt nhìn nhau cùng Nguyên Sách ở một bên.
"Nhưng vị hôn phu này mà ngươi chọn thực sự rất có năng lực, hiện giờ liền phải đi đến Hà Tây, thay Hoàng bá bá ban sai, việc hôn sự thì có thể định kịp đấy, nhưng hôn kỳ lại phải bị Hoàng bá bá trì hoãn."
Khương Trĩ Y thở dài, nhíu mày nói: "Trĩ Y đứng ở bên ngoài cửa điện đều nghe hết, Hoàng bá bá, Trĩ Y thật vất vả mới gặp được lang quân, ngài nỡ lòng nào phái người đi như vậy....."
"Vậy thì phải làm sao? Hoàng bá bá cũng không thể vì ngươi, mà lưu một võ tướng quân hữu dụng như vậy lại kinh thành?"
"Vậy Hoàng bá bá, ta muốn cùng Thẩm Thiếu tướng quân đi Hà Tây được không?"
Khương Trĩ Y lại liếc mắt nhìn về phía hắn một cái.
Mới vừa rồi Nguyên Sách đề nghị nàng cùng hắn cùng đi Hà Tây, cữu cữu cân nhắc thật lâu mới chấp thuận, nhưng nói việc này có lẽ nên được Hoàng bá bá cho phép.
Việc này nếu từ miệng Nguyên Sách nói ra, khó tránh sẽ làm Hoàng bá bá hoài nghi, hắn mang theo vị hôn thê rời kinh, là muốn con nối dõi tương lai không phải lưu lại kinh thành làm con tin.

Nhưng nếu do nàng mở miệng, liền có thể làm Hoàng bá bá bớt đi chút ngờ vực với hắn.
"Hồ nháo!" Mặt Hưng Võ Đế lộ vẻ nghiêng túc, khẽ mắng một tiếng, "Ngươi từ nhỏ sinh ra ở Trường An, lớn lên ở Trường An, đi Hà Tây sống có thể quen sao? Trường An đến Hà Tây một quãng đường xa như vậy, ngươi sợ là nửa đường liền chịu không nổi, khổ sở chạy về!"
"Vậy Trĩ Y cũng phải thử một chút, nếu nửa đường chịu không nổi, Trĩ Y liền truyền tin cho Hoàng bá bá, Hoàng bá bá lại phái người đến đón Trĩ Y hồi kinh đi, nhưng trước mắt Trĩ Y thật sự không muốn rời xa Thẩm Thiếu tướng quân đâu.....!Ta bảo đảm, một đường này nhất định không làm chậm trễ hành trình, Hoàng bá bá định cái kỳ hạn đi, ngài nói hai tháng đến Hà Tây, Trĩ Y tuyệt không kéo chân Thẩm Thiếu tướng quân ba tháng mới đến!"

Hưng Võ Đế ghé mắt nhìn nàng, vẫn chưa đồng ý.
"Hoàng bá bá, cha mẹ đi rồi, Trĩ Y ở hầu phủ ăn nhờ ở đậu mười năm, thật vất vả mới có được một cái nhà của chính mình, ngài không thể chia rẽ chúng ta như vậy....." Khương Trĩ Y oán trách bĩu môi.
Thần sắc Hưng Võ Đế thoáng buông lỏng chút.
"Hay là, hay là ngài liền đổi người khác đi Hà Tây có được không?"
Khương Trĩ Y đột nhiên chuyển hướng Phạm Đức Niên, "Phạm bá bá, ngài lợi hại như vậy, trong lòng chí lớn định không ngừng với Hà Đông, hay là Hà Đông Hà Tây đều về chỗ ngài quản, ngài thay vị hôn phu của ta đi Hà Tây đi!"
"....." Mắt Phạm Đức Niên lộ ra sợ hãi, lập tức đứng dậy, chắp tay hướng về phía trước, "Quận chúa nói đùa, bệ hạ chớ xem là thật."
Nguyên Sách cố nén cười nhìn Khương Trĩ Y.
Khương Trĩ Y khẽ hất hất cằm, dưới đáy lòng hừ lạnh một tiếng.

Cái tên Phạm Đức Niên không phải thích chọc thị phi sao? Nàng cũng chọc một cái cho hắn nhìn xem.
Hưng Võ Đế giơ tay vẫy vẫy cho Phạm Đức Niên ngồi xuống, lại nhìn Khương Trĩ Y thở dài một tiếng: "Ngươi nhìn xem, Hoàng bá bá đang nghị sự êm đẹp, ngươi tới một chuyến, gà bay chó sủa!"
"Hoàng bá bá chỉ cần đáp ứng Trĩ Y một tiếng, thì gà liền không bay, chó cũng không sủa nữa!"
Hưng Võ Đế suy nghĩ một lát, phất phất tay: "Thôi thôi, theo ý ngươi đi."
*
Từ trong điện, Khương Trĩ Y cùng Nguyên Sách sóng vai đi ra ngoài.
Chờ nội thị dẫn đường lui ra, tới một nơi vắng vẻ không người trong cung, Nguyên Sách giơ tay nhéo nhéo cằm quá Khương Trĩ Y, giống như lau mắt mà nhìn, đánh giá nàng: "Ai dạy nàng giả heo ăn thịt hổ?"
"Hở hở?" Khương Trĩ Y nghiêng về sau tránh đi, đẩy tay hắn ra, "Ta còn đang trang điểm đó, chàng mau buông tay!"
Nguyên Sách buông người ra.
"Chuyện đơn giản như vậy, còn cần ai dạy sao? Ta tốt xấu gì cũng lớn lên bên cạnh hoàng quyền, từ nhỏ đã chứng kiến không ít mấy trò tranh đấu gay gắt." Khương Trĩ Y hất hất cằm, "Còn có tổ mẫu ta, đại trưởng công chúa Định An, đảm đương nổi cái phong hào Định An này cũng không dễ nha.

Chính là năm đó từ hậu cung đi qua hẳn một triều, tuy rằng tổ mẫu ra đi sớm, ta cũng không nhớ rõ trông bà như thế nào, nhưng ta hẳn là còn chảy dòng máu thông minh của bà."
"Vậy nếu nàng có năng lực như vậy, ngày sau nếu ta đắc tội nàng, nàng cũng giả heo ăn ta như vậy?" Nguyên Sách liếc liếc nàng.
"Vậy chàng đừng đắc tội ta không phải được rồi?" Khương Trĩ Y kỳ quái mà nhìn hắn, "Lo lắng cái gì đâu ấy, lỡ làm chuyện xấu hở?"
Đuôi lông mày Nguyên Sách cong lên: "Đương nhiên không có."
*
Vào đêm, thư phòng Vĩnh Ân Hầu phủ, Nguyên Sách cùng Vĩnh Ân Hầu ngồi đối diện, đánh xong một bàn cờ, Vĩnh Ân Hầu cất mấy viên cờ ngọc, tiếp tục mở máy hát: "Hôm nay là ta bảo Y Y vào trong cung."
"Nàng ấy có nói với ta," Nguyên Sách gật đầu, "Đa tạ hầu gia suy xét chu đáo."
"Sắp là người một nhà, chuyện của ngươi là chuyện của Y Y, ngươi muốn mang Y Y đi Hà Tây, ta không phản đối, nhưng cái cửa kia của Thánh Thượng, Y Y qua đó sẽ dễ dàng hơn ngươi nhiều."
Hắn vốn ngàn không nên vạn không nên đồng ý cho Trĩ Y hấp tấp đi Hà Tây như thế, nhưng nghĩ đến cái que mà Thái Thanh Quan tính ra kia —— Hiện giờ hai đứa nhỏ chỉ là đính hôn, không kịp thành hôn, nếu phân cách hai nơi, nói không chừng tương lai sẽ sinh ra biến số gì đó.

Trước mắt thế cục Tây La không rõ, nếu Trĩ Y có thể tạm thời đi đến địa phương mà trời cao hoàng đế xa một chút, cho dù sau này sứ thần Tây La có lại lần nữa tới kinh cầu thú công chúa Đại Diệp, người Tây La cũng được, Thánh Thượng cũng được, đều không thể gặp Trĩ Y, việc hòa thân này cũng liền không đến phiên nhà bọn họ.
Nếu quẻ tượng kia nói Thẩm Nguyên Sách có thể sửa mệnh cho Trĩ Y, thì để Trĩ Y ở bên cạnh Thẩm Nguyên Sách lâu dài, mới là hành động sáng suốt.
May mà đối với Thánh Thượng mà nói, Trĩ Y nhà hắn cha mẹ song vong, gia tộc cũng mất đi quyền uy và lời nói nơi triều dã, so với những quý tộc quan văn võ tướng thế gia có thế lực rắc rối khó gỡ, thì kết thân Thẩm gia với nàng, một vị quận chúa chỉ có danh hiệu và một tướng quân tay cầm trọng binh, việc này càng thêm làm người tâm an, cho nên Thánh Thượng

cũng thấy vui mừng.
"Tất nhiên, ta làm như vậy cũng có tư tâm của mình," ánh mắt Vĩnh Ân Hầu nặng nề mà nhìn về phía Nguyên Sách, "Ta suy nghĩ cho ngươi, cũng là hy vọng sau này dọc đường đi ngươi thời thời khắc khắc chiếu cố Y Y.

Sau khi tới Hà Tây, nhất định phải làm cho nó sống như khi vẫn ở Trường An, đừng để nó chịu một chút ủy khuất nào."
Nguyên Sách gật đầu: "Việc này không cần hầu gia dặn dò, thói quen ăn mặc ngủ nghỉ của nàng, ta đều hiểu rõ."
"Đứa nhỏ này ăn mặc ngủ nghỉ đích xác rất bắt bẻ, nhưng ngươi đừng cảm thấy là nó không hiểu chuyện," Vĩnh Ân Hầu thở dài một tiếng, "Lúc trước phụ thân nó vì đại nghĩa xá tiểu gia, muội muội kia của ta cũng đi theo phu quân, bỏ nó lại không màng.

Ta thân làm cữu cữu cũng thấy thấy thẹn với nó, mấy năm nay vẫn luôn sủng nó, bao che nó, nên mới dưỡng cho nó thành như vậy."
"Mấy năm nay, nó sống với danh hiệu quận chúa, sống đến tinh quý, bừa bãi, như vậy, kỳ thật chính là cố gắng tự ăn ủi chính mình.

Nghĩ nếu không có cha mẹ, nhưng nó có mấy thứ này, liền sẽ không còn đáng thương nữa."
Nguyên Sách gật đầu: "Ta biết."
Vĩnh Ân hầu cười buồn: "Xem ra nó nói ngươi không ít chuyện, hôm nay nó có thể ôm ngươi khóc như vậy, người làm cữu cữu như ta đây cũng rất là vui mừng."
Nguyên Sách nghi hoặc ngẩng đầu lên, câu này thì hắn nghe không hiểu.
"Ngươi xem bộ dáng nó ở trước mặt ngươi, cùng với nó ở bên ngoài có giống nhau không?"
Nguyên Sách lắc đầu.
"Vậy đúng rồi, đừng thấy mấy năm nay nó ở bên ngoài tính tình ngạo, lãnh đạm như mỏ đóa thiên sơn tuyết liên, không thích nói chuyện với người khác, kỳ thật trước khi trong nhà xảy ra biến cố, đứa nhỏ này chính là cái tiểu lảm nhảm, vô cùng hoạt bát, thích ai liền dán theo người đó, suốt ngày đi theo sau mông người ta liên tục kêu ca ca tỷ tỷ, nếu như không cao hứng hay phải chịu ủy khuất, liền biến thành một cái bao nước mắt, khóc đến rối

tinh rối mù.....!Nó ở trước mặt ngươi chính là như thế?"
Nguyên Sách chớp chớp mắt: "Chỉ có hơn chứ không kém."
"Mấy năm nay nó được thánh sủng, trong kinh rất nhiều người nịnh nọt lấy lòng nó, nhưng nó không thích những cái hư tình giả ý đó, cũng lười đi phân biệt cả đám ai thật ai giả, liền rất ít giao tế cùng người.

Mỗi khi ra bên ngoài đều bày ra bộ dáng người sống chớ gần, cũng cũng chỉ có ở trước mặt người cữu cữu này, còn có Bảo Gia a tỷ của nó, thì nó mới có khóc có cười giống khi còn nhỏ.

Hiện giờ nó có thể đứng trước mặt ngươi tìm về bộ dáng mình khi còn nhỏ, đối với bên ngoài cũng thật tình hơn một chút, ta tất nhiên cảm thấy vui mừng."
Lông mi Nguyên Sách chớp một cái.
Đáng tiếc.....!Phần thật tình này không biết còn có thể duy trì được bao lâu.
"Cữu cữu ——!" Đúng lúc hai người hai sức trầm mặc, một giọng nữ oán trách từ bên ngoài cửa thư phòng vang lên, Khương Trĩ Y dậm dậm chân đi vào, "Sao cữu cữu lại bóc hết chuyện hồi bé của con như vậy chứ!"
Vĩnh Ân Hầu ngẩng đầu lên: "Ngươi đứa nhỏ này, dám nghe lén người lớn!"
Khương Trĩ Y đi ra phía trước: "Vậy không phải cữu cữu đang cùng vị hôn phu của con nói chuyện sao?"
"Cữu cữu nói mấy chuyện đó, đơn giản là muốn sau này hắn hiểu con thêm một chút, thông cảm con thêm một chút." Vĩnh Ân Hầu một tay kéo Khương Trĩ Y qua, một tay vẫy vẫy Nguyên Sách.
Nguyên Sách chần chờ mở tay ra, nhận lấy tay Khương Trĩ Y được Vĩnh Ân Hầu đưa qua.
"Từ hôm nay trở đi, ta đem Y Y giao cho ngươi, hy vọng ngươi tâm vô tạp niệm, thiệt tình thực lòng mà đối đãi nó."
Hầu kết Nguyên Sách khẽ nhúc nhích, cứng người nhìn xuống bàn tay nhỏ nhắn đang dừng lại trong tay mình.
Khương Trĩ Y nhìn nhìn Nguyên Sách: "Cữu cữu, người trịnh trọng như vậy, làm hại người ta khẩn trương, không cần cữu cữu nói, A Sách ca ca đối với con đương nhiên là tâm vô tạp niệm, thiệt tình thực lòng! Đúng không?"

Đối diện với ánh mắt Khương Trĩ Y chân thành tha thiết, toàn tâm tín nhiệm, mắt Nguyên Sách khẽ lập loè, chậm rãi cong mấy ngón tay lại, nắm lấy tay nàng, khẽ ừ một tiếng..

Chương 48: 48: Chương 47

Trên đỉnh điện, hai hàng ngói xanh lưu li chiết xạ ánh sáng tà dương như đang phát sáng, dưới thềm đá cẩm thạch trắng, thiếu niên thần tử ứng theo lời triệu kiến vào cung đang đứng thẳng người, dang rộng hai tay qua hai bên, tuỳ ý nội thị nhẹ nhàng đập đập vào vai áo, lưng, ủng để kiểm tra khí giới như thường lệ.
Một lát sau, nội thị ngồi dậy, khẽ mỉm cười duỗi tay ra bộ thỉnh, giọng hơi the thé cất lên: "Thẩm tiểu tướng quân, mời đi."
Nguyên Sách nâng ủng bước lên trên, từng chân chậm rãi bước lên thềm đá, đi vào hành lang cung cấm.
Trong hành lang dài là mùi Long Tiên Hương được hoàng gia ngự dụng lượn lờ khắp nơi, hắn một đường xuyên qua hành lang, càng đi vào trong trong, hương khí càng đậm.
Chuyển qua một chỗ ngoặt, lại đi thêm một đoạn, cánh cửa điện sơn son thiếp vàng liền đập vào mắt.
Trên bảo toạ Kim long, thiên tử một thân hoàng bào nâng mắt lên.
Nguyên Sách vượt qua bậc cửa cao, ngẩng đầu đối diện với ánh mắt uy nghiêm mà người đời vẫn xưng là cao cao tại thượng.
Vị thiên tứ mới trạc tứ tuần ánh mắt thanh minh, thấy ánh mắt thiếu niên không tránh không né, nhìn thẳng đến, trong đáy mắt sắc bén của ngài càng thêm dò xét.
Ánh mắt vừa chạm nhau liền tách ra, Nguyên Sách cụp mắt xuống, cúi đầu hành lễ: "Vi thần, tham kiến bệ hạ."
Hưng Võ Đế cũng thu ánh mắt mình lại: "Không cần đa lễ, tiến lên đây đi, ban ngồi."
"Mới vào trong nội điện, ánh mắt đầu tiên liền dám nhìn thẳng Thánh Thượng, thật ra không có mấy ai, quả không hổ danh là hổ tử của tướng môn." Phía dưới bên trái ngai vàng, một giọng nam tử trung niên hùng hồn đột nhiên cười cảm khái.

Nguyên Sách cúi đầu ngồi xuống vị trí bên phải, giương mắt nhìn về phía Tiết độ sứ Hà Đông không mấy khi thấy mặt đối: "Phạm Tiết Độ sứ quá khen."
Hưng Võ Đế nhìn hai người một trái một phải bên dưới, giơ tay nhận trà của nội thị dâng lên, cúi đầu uống một ngụm, bỗng nhiên nghe thấy Phạm Đức Niên buông tiếng thở dài.
"Phạm Tiết Độ sứ vì sao lại thở dài?" Hưng Võ Đế gác chung trà xuống, nhìn qua.
Phạm Đức Niên tiếc hận mà lắc lắc đầu: "Vi thần chỉ là nhớ tới, ngày xưa người ngồi ở chỗ này cùng bệ hạ và vi thần bàn bạc sự vụ ngoại bang vẫn là Thẩm Tiết Độ sứ, chớp mắt một cái, đã là cảnh còn người mất....."
Hưng Võ Đế cười nhìn Nguyên Sách: "Trẫm thì lại cảm thấy cũng không tính là cảnh còn người mất, người ngồi phía đối diện ngươi, ngày sau còn không phải cũng là Thẩm Tiết Độ sứ sao?"
Phạm Đức Niên im lặng, tư thái tuỳ tiện thoáng thu liễm chút, khi lại lần nữa nhìn về phía Nguyên Sách, liền giơ tay vuốt hàm râu hình chữ bát, cười nhẹ: "Bệ hạ vừa nói như thế, thần cũng rất tò mò, Thẩm Tiết Độ sứ của ngày sau này có cái nhìn như thế nào về chuyện vương hậu của Tây La đang bệnh tình nguy kịch."
Nguyên Sách: "Bệ hạ quá coi trọng, vi thần tư lịch còn thấp, tự nhận mình chưa có đủ tư cách để bàn luận về chuyện quan trọng như vậy."
Hưng Võ Đế xua xua tay: "Nếu Phạm Tiết Độ sứ đã hỏi, ngươi cứ nói nói xem."
"Như vi thần chứng kiến, Đức Thanh công chúa gả đi Tây La mười mấy năm, sinh hạ ba nữ, nhưng dưới gối cũng không có con nối dõi kế thừa vương vị, nếu lại lâm bệnh không dậy nổi như vậy, quan hệ thông gia của Tây La cùng Đại Diệp có thể bị chặt đứt.

Tây La Vương tuổi cũng đã già, hiện giờ binh quyền Tây La dần dần rơi vào tay hai vị vương tử con vợ lẽ.

Hai vị này một vị thân Trung Nguyên, một vị bài Trung Nguyên, sau này Tây La đối với Đại Diệp là thân hay là bài, liền xem hai vị vương tử này ai là người cuối cùng kế thừa quyền to."
Hưng Võ Đế: "Ý của ngươi là, Tây La sẽ không quyết định khai chiến với Đại Diệp bởi vì vương thất Tây La còn đang đấu tranh nội bộ, Đại Diệp ta

chỉ nên ngồi chờ bọn họ tranh ra cái kết quả cuối cùng?"

"Vi thần không phải có ý này," Nguyên Sách lắc lắc đầu, "Vi thần cho rằng, chỉ cần vi thần ở Hà Tây một ngày, vô luận vị vương tử nào kế thừa quyền to, Tây La cũng không dám chủ động khai chiến với Đại Diệp."
Tay nội thị đang châm trà run lên, nước trà văng khắp nơi.
.....! Thiếu niên lang này đúng là nghé con mới sinh không sợ cọp, không phải chỉ còn kém nói thẳng, Tây La có quyết định khai chiến hay không là tuỳ vào hắn?
Âm thanh khí phách vẫn còn quanh quẩn trong đại điện cao rộng, không khí đọng lại tĩnh mịch, nhưng sự tĩnh mịch này lại giống như đang ép chặt một nồi nước sôi bên dưới.
Lông mày Hưng Võ Đế hơi nhíu lại, cũng chuyển ánh mắt nhìn kỹ Nguyên Sách một lần nữa.
Nguyên Sách bình tĩnh nhìn phía trước, tiếp nhận đánh mắt đánh giá của hai người.
Hà Tây cùng Hà Đông, xưa nay đều là thế lực thiên tử muốn cân bằng hai bên.

Lúc trước Hà Tây binh hùng tướng mạnh, thắng qua Hà Đông, huynh trưởng lo lắng làm Hà Đông ghen ghét, cũng để tránh khiến cho thiên tử quá mức kiêng kị, khi ở kinh thành vẫn luôn giấu tài.
Qua ba năm, Hà Tây mất đi Tiết Độ sứ, chiến lực tổn hao nhiều, mà biên cảnh Hà Đông lại an bình, có nhiều thời gian nghỉ ngơi lấy lại sức.

Hiện giờ thế của Hà Đông đã áp qua Hà Tây, thiên tử cần một vị tân Tiết Độ sứ Hà Tây để củng cố tam giác quyền lực triều đình, Hà Đông, Hà Tây.
Nhưng một thiếu niên mười chín tuổi này đã thắng một trận chiến lịch sử như thế, thiên tử cũng lòng có nghi ngờ.

Cho nên trong thời gian này, hắn vẫn chưa chính thức được phong thực chức, chỉ có thể là do trận vu vạ vặn ngã Chung gia ở thư viện.
Nếu không thể làm cho thiên tử tin tưởng, thì chỉ có chứng minh rằng hắn mới có thể địch nổi Tây La, hắn mới có thể chống lại Hà Đông, thì không những hắn không có biện pháp báo thù rửa hận cho huynh trưởng, mà rất có thể có đến mà không có về, vĩnh viễn bị nhốt tại trong toà kinh thành

này, để cho Hà Tây rơi vào tay người khác.
Trầm mặc thật lâu, Hưng Võ Đế gật gật đầu: "Được, ngươi đã có dũng khí như vậy, thì liền về Hà Tây tọa trấn đi.

Ngay từ ngày hôm nay, quân vụ của Hà Tây giao cho ngươi xử lý, chức vị Tiết Độ sứ Hà Tây tạm thời để cho phó sứ thay thế, ngươi ở bên cạnh đi theo học tập, chớ làm trẫm thất vọng!"
Nguyên Sách đứng dậy dập đầu: "Vi thần lĩnh mệnh." Dừng lại một chút liền nói, "Bệ hạ, vi thần có một thỉnh cầu."
"Vi thần ở trong kinh thành còn một chuyện muốn làm, xin bệ hạ cho phép vi thần khởi hành về Hà Tây trễ mấy ngày."
Đúng giờ phút này, một vị nội thị vội vàng đi vào trong điện, đến bên tai Hưng Võ Đế, nhẹ giọng nói: "Bệ hạ, Vĩnh Doanh quận chúa tới....."
Hưng Võ Đế liếc mắt phía Nguyên Sách bên dưới, nhìn nội thị gật gật đầu.
Phạm Đức Niên đứng cạnh liếc nhìn Nguyên Sách cười lạnh một tiếng: "Nghe nói khi Thẩm tiểu tướng quân ở thư viện, quan hệ với nhi tử của Lạc Khang Bá là Chung Bá Dũng cũng không cạn, ngươi là luốn lưu lại kinh thành quan tâm kết quả vụ án tham ô này sao?"
Nguyên Sách nâng mắt lên.

Hưng Võ Đế nhướng cao mày nhìn về phía Nguyên Sách: "Phải không?"
"Đương nhiên không phải!" Một giọng nữ trong trẻo vang lên từ bên ngoài cửa điện, "Phạm bá bá hồi kinh ăn tết cũng đã được mấy hôm, sao còn chưa nghe nói đến chuyện hôn sự của ta cùng Thẩm Thiếu tướng quân chứ?"
Khương Trĩ Y bước qua cửa điện, được nội thị dẫn chậm rãi đi lên trước, hướng về phía người trên cao, cúi đầu nhún người hành lễ: "Trĩ Y bái kiến Hoàng bá bá."
Hưng Võ Đế thu lại ánh mắt sắc bén, lộ một nụ cười như từ phụ nói: "Nha đầu này đã bao lâu không có tới thăm trẫm? Hiếm khi tới được một chuyến, vẫn là đến vì vị hôn phu tương lai của ngươi?"
Khương Trĩ Y cười khanh khách nhìn lên nói: "Vẫn là Hoàng bá bá tin tức linh thông, Hoàng bá bá từ trước đến nay rất quan tâm việc hôn sự của Trĩ Y, hai năm trước cũng chọn cho Trĩ Y không ít thiếu niên tài tuấn, hiện giờ hôn sự của Trĩ Y sắp định, cữu cữu dặn dò Trĩ Y phải vào cung báo với

Hoàng bá bá trước tiên."
"Cho nên hắn lưu lại là vì muốn cùng ngươi đính hôn?"
"Đúng vậy đó, Hoàng bá bá, ta không cho hắn chưa cùng ta định hôn sự đã đi rồi đâu." Khương Trĩ Y cười, đưa mắt nhìn nhau cùng Nguyên Sách ở một bên.
"Nhưng vị hôn phu này mà ngươi chọn thực sự rất có năng lực, hiện giờ liền phải đi đến Hà Tây, thay Hoàng bá bá ban sai, việc hôn sự thì có thể định kịp đấy, nhưng hôn kỳ lại phải bị Hoàng bá bá trì hoãn."
Khương Trĩ Y thở dài, nhíu mày nói: "Trĩ Y đứng ở bên ngoài cửa điện đều nghe hết, Hoàng bá bá, Trĩ Y thật vất vả mới gặp được lang quân, ngài nỡ lòng nào phái người đi như vậy....."
"Vậy thì phải làm sao? Hoàng bá bá cũng không thể vì ngươi, mà lưu một võ tướng quân hữu dụng như vậy lại kinh thành?"
"Vậy Hoàng bá bá, ta muốn cùng Thẩm Thiếu tướng quân đi Hà Tây được không?"
Khương Trĩ Y lại liếc mắt nhìn về phía hắn một cái.
Mới vừa rồi Nguyên Sách đề nghị nàng cùng hắn cùng đi Hà Tây, cữu cữu cân nhắc thật lâu mới chấp thuận, nhưng nói việc này có lẽ nên được Hoàng bá bá cho phép.
Việc này nếu từ miệng Nguyên Sách nói ra, khó tránh sẽ làm Hoàng bá bá hoài nghi, hắn mang theo vị hôn thê rời kinh, là muốn con nối dõi tương lai không phải lưu lại kinh thành làm con tin.

Nhưng nếu do nàng mở miệng, liền có thể làm Hoàng bá bá bớt đi chút ngờ vực với hắn.
"Hồ nháo!" Mặt Hưng Võ Đế lộ vẻ nghiêng túc, khẽ mắng một tiếng, "Ngươi từ nhỏ sinh ra ở Trường An, lớn lên ở Trường An, đi Hà Tây sống có thể quen sao? Trường An đến Hà Tây một quãng đường xa như vậy, ngươi sợ là nửa đường liền chịu không nổi, khổ sở chạy về!"
"Vậy Trĩ Y cũng phải thử một chút, nếu nửa đường chịu không nổi, Trĩ Y liền truyền tin cho Hoàng bá bá, Hoàng bá bá lại phái người đến đón Trĩ Y hồi kinh đi, nhưng trước mắt Trĩ Y thật sự không muốn rời xa Thẩm Thiếu tướng quân đâu.....!Ta bảo đảm, một đường này nhất định không làm chậm trễ hành trình, Hoàng bá bá định cái kỳ hạn đi, ngài nói hai tháng đến Hà Tây, Trĩ Y tuyệt không kéo chân Thẩm Thiếu tướng quân ba tháng mới đến!"

Hưng Võ Đế ghé mắt nhìn nàng, vẫn chưa đồng ý.
"Hoàng bá bá, cha mẹ đi rồi, Trĩ Y ở hầu phủ ăn nhờ ở đậu mười năm, thật vất vả mới có được một cái nhà của chính mình, ngài không thể chia rẽ chúng ta như vậy....." Khương Trĩ Y oán trách bĩu môi.
Thần sắc Hưng Võ Đế thoáng buông lỏng chút.
"Hay là, hay là ngài liền đổi người khác đi Hà Tây có được không?"
Khương Trĩ Y đột nhiên chuyển hướng Phạm Đức Niên, "Phạm bá bá, ngài lợi hại như vậy, trong lòng chí lớn định không ngừng với Hà Đông, hay là Hà Đông Hà Tây đều về chỗ ngài quản, ngài thay vị hôn phu của ta đi Hà Tây đi!"
"....." Mắt Phạm Đức Niên lộ ra sợ hãi, lập tức đứng dậy, chắp tay hướng về phía trước, "Quận chúa nói đùa, bệ hạ chớ xem là thật."
Nguyên Sách cố nén cười nhìn Khương Trĩ Y.
Khương Trĩ Y khẽ hất hất cằm, dưới đáy lòng hừ lạnh một tiếng.

Cái tên Phạm Đức Niên không phải thích chọc thị phi sao? Nàng cũng chọc một cái cho hắn nhìn xem.
Hưng Võ Đế giơ tay vẫy vẫy cho Phạm Đức Niên ngồi xuống, lại nhìn Khương Trĩ Y thở dài một tiếng: "Ngươi nhìn xem, Hoàng bá bá đang nghị sự êm đẹp, ngươi tới một chuyến, gà bay chó sủa!"
"Hoàng bá bá chỉ cần đáp ứng Trĩ Y một tiếng, thì gà liền không bay, chó cũng không sủa nữa!"
Hưng Võ Đế suy nghĩ một lát, phất phất tay: "Thôi thôi, theo ý ngươi đi."
*
Từ trong điện, Khương Trĩ Y cùng Nguyên Sách sóng vai đi ra ngoài.
Chờ nội thị dẫn đường lui ra, tới một nơi vắng vẻ không người trong cung, Nguyên Sách giơ tay nhéo nhéo cằm quá Khương Trĩ Y, giống như lau mắt mà nhìn, đánh giá nàng: "Ai dạy nàng giả heo ăn thịt hổ?"
"Hở hở?" Khương Trĩ Y nghiêng về sau tránh đi, đẩy tay hắn ra, "Ta còn đang trang điểm đó, chàng mau buông tay!"
Nguyên Sách buông người ra.
"Chuyện đơn giản như vậy, còn cần ai dạy sao? Ta tốt xấu gì cũng lớn lên bên cạnh hoàng quyền, từ nhỏ đã chứng kiến không ít mấy trò tranh đấu gay gắt." Khương Trĩ Y hất hất cằm, "Còn có tổ mẫu ta, đại trưởng công chúa Định An, đảm đương nổi cái phong hào Định An này cũng không dễ nha.

Chính là năm đó từ hậu cung đi qua hẳn một triều, tuy rằng tổ mẫu ra đi sớm, ta cũng không nhớ rõ trông bà như thế nào, nhưng ta hẳn là còn chảy dòng máu thông minh của bà."
"Vậy nếu nàng có năng lực như vậy, ngày sau nếu ta đắc tội nàng, nàng cũng giả heo ăn ta như vậy?" Nguyên Sách liếc liếc nàng.
"Vậy chàng đừng đắc tội ta không phải được rồi?" Khương Trĩ Y kỳ quái mà nhìn hắn, "Lo lắng cái gì đâu ấy, lỡ làm chuyện xấu hở?"
Đuôi lông mày Nguyên Sách cong lên: "Đương nhiên không có."
*
Vào đêm, thư phòng Vĩnh Ân Hầu phủ, Nguyên Sách cùng Vĩnh Ân Hầu ngồi đối diện, đánh xong một bàn cờ, Vĩnh Ân Hầu cất mấy viên cờ ngọc, tiếp tục mở máy hát: "Hôm nay là ta bảo Y Y vào trong cung."
"Nàng ấy có nói với ta," Nguyên Sách gật đầu, "Đa tạ hầu gia suy xét chu đáo."
"Sắp là người một nhà, chuyện của ngươi là chuyện của Y Y, ngươi muốn mang Y Y đi Hà Tây, ta không phản đối, nhưng cái cửa kia của Thánh Thượng, Y Y qua đó sẽ dễ dàng hơn ngươi nhiều."
Hắn vốn ngàn không nên vạn không nên đồng ý cho Trĩ Y hấp tấp đi Hà Tây như thế, nhưng nghĩ đến cái que mà Thái Thanh Quan tính ra kia —— Hiện giờ hai đứa nhỏ chỉ là đính hôn, không kịp thành hôn, nếu phân cách hai nơi, nói không chừng tương lai sẽ sinh ra biến số gì đó.

Trước mắt thế cục Tây La không rõ, nếu Trĩ Y có thể tạm thời đi đến địa phương mà trời cao hoàng đế xa một chút, cho dù sau này sứ thần Tây La có lại lần nữa tới kinh cầu thú công chúa Đại Diệp, người Tây La cũng được, Thánh Thượng cũng được, đều không thể gặp Trĩ Y, việc hòa thân này cũng liền không đến phiên nhà bọn họ.
Nếu quẻ tượng kia nói Thẩm Nguyên Sách có thể sửa mệnh cho Trĩ Y, thì để Trĩ Y ở bên cạnh Thẩm Nguyên Sách lâu dài, mới là hành động sáng suốt.
May mà đối với Thánh Thượng mà nói, Trĩ Y nhà hắn cha mẹ song vong, gia tộc cũng mất đi quyền uy và lời nói nơi triều dã, so với những quý tộc quan văn võ tướng thế gia có thế lực rắc rối khó gỡ, thì kết thân Thẩm gia với nàng, một vị quận chúa chỉ có danh hiệu và một tướng quân tay cầm trọng binh, việc này càng thêm làm người tâm an, cho nên Thánh Thượng

cũng thấy vui mừng.
"Tất nhiên, ta làm như vậy cũng có tư tâm của mình," ánh mắt Vĩnh Ân Hầu nặng nề mà nhìn về phía Nguyên Sách, "Ta suy nghĩ cho ngươi, cũng là hy vọng sau này dọc đường đi ngươi thời thời khắc khắc chiếu cố Y Y.

Sau khi tới Hà Tây, nhất định phải làm cho nó sống như khi vẫn ở Trường An, đừng để nó chịu một chút ủy khuất nào."
Nguyên Sách gật đầu: "Việc này không cần hầu gia dặn dò, thói quen ăn mặc ngủ nghỉ của nàng, ta đều hiểu rõ."
"Đứa nhỏ này ăn mặc ngủ nghỉ đích xác rất bắt bẻ, nhưng ngươi đừng cảm thấy là nó không hiểu chuyện," Vĩnh Ân Hầu thở dài một tiếng, "Lúc trước phụ thân nó vì đại nghĩa xá tiểu gia, muội muội kia của ta cũng đi theo phu quân, bỏ nó lại không màng.

Ta thân làm cữu cữu cũng thấy thấy thẹn với nó, mấy năm nay vẫn luôn sủng nó, bao che nó, nên mới dưỡng cho nó thành như vậy."
"Mấy năm nay, nó sống với danh hiệu quận chúa, sống đến tinh quý, bừa bãi, như vậy, kỳ thật chính là cố gắng tự ăn ủi chính mình.

Nghĩ nếu không có cha mẹ, nhưng nó có mấy thứ này, liền sẽ không còn đáng thương nữa."
Nguyên Sách gật đầu: "Ta biết."
Vĩnh Ân hầu cười buồn: "Xem ra nó nói ngươi không ít chuyện, hôm nay nó có thể ôm ngươi khóc như vậy, người làm cữu cữu như ta đây cũng rất là vui mừng."
Nguyên Sách nghi hoặc ngẩng đầu lên, câu này thì hắn nghe không hiểu.
"Ngươi xem bộ dáng nó ở trước mặt ngươi, cùng với nó ở bên ngoài có giống nhau không?"
Nguyên Sách lắc đầu.
"Vậy đúng rồi, đừng thấy mấy năm nay nó ở bên ngoài tính tình ngạo, lãnh đạm như mỏ đóa thiên sơn tuyết liên, không thích nói chuyện với người khác, kỳ thật trước khi trong nhà xảy ra biến cố, đứa nhỏ này chính là cái tiểu lảm nhảm, vô cùng hoạt bát, thích ai liền dán theo người đó, suốt ngày đi theo sau mông người ta liên tục kêu ca ca tỷ tỷ, nếu như không cao hứng hay phải chịu ủy khuất, liền biến thành một cái bao nước mắt, khóc đến rối

tinh rối mù.....!Nó ở trước mặt ngươi chính là như thế?"
Nguyên Sách chớp chớp mắt: "Chỉ có hơn chứ không kém."
"Mấy năm nay nó được thánh sủng, trong kinh rất nhiều người nịnh nọt lấy lòng nó, nhưng nó không thích những cái hư tình giả ý đó, cũng lười đi phân biệt cả đám ai thật ai giả, liền rất ít giao tế cùng người.

Mỗi khi ra bên ngoài đều bày ra bộ dáng người sống chớ gần, cũng cũng chỉ có ở trước mặt người cữu cữu này, còn có Bảo Gia a tỷ của nó, thì nó mới có khóc có cười giống khi còn nhỏ.

Hiện giờ nó có thể đứng trước mặt ngươi tìm về bộ dáng mình khi còn nhỏ, đối với bên ngoài cũng thật tình hơn một chút, ta tất nhiên cảm thấy vui mừng."
Lông mi Nguyên Sách chớp một cái.
Đáng tiếc.....!Phần thật tình này không biết còn có thể duy trì được bao lâu.
"Cữu cữu ——!" Đúng lúc hai người hai sức trầm mặc, một giọng nữ oán trách từ bên ngoài cửa thư phòng vang lên, Khương Trĩ Y dậm dậm chân đi vào, "Sao cữu cữu lại bóc hết chuyện hồi bé của con như vậy chứ!"
Vĩnh Ân Hầu ngẩng đầu lên: "Ngươi đứa nhỏ này, dám nghe lén người lớn!"
Khương Trĩ Y đi ra phía trước: "Vậy không phải cữu cữu đang cùng vị hôn phu của con nói chuyện sao?"
"Cữu cữu nói mấy chuyện đó, đơn giản là muốn sau này hắn hiểu con thêm một chút, thông cảm con thêm một chút." Vĩnh Ân Hầu một tay kéo Khương Trĩ Y qua, một tay vẫy vẫy Nguyên Sách.
Nguyên Sách chần chờ mở tay ra, nhận lấy tay Khương Trĩ Y được Vĩnh Ân Hầu đưa qua.
"Từ hôm nay trở đi, ta đem Y Y giao cho ngươi, hy vọng ngươi tâm vô tạp niệm, thiệt tình thực lòng mà đối đãi nó."
Hầu kết Nguyên Sách khẽ nhúc nhích, cứng người nhìn xuống bàn tay nhỏ nhắn đang dừng lại trong tay mình.
Khương Trĩ Y nhìn nhìn Nguyên Sách: "Cữu cữu, người trịnh trọng như vậy, làm hại người ta khẩn trương, không cần cữu cữu nói, A Sách ca ca đối với con đương nhiên là tâm vô tạp niệm, thiệt tình thực lòng! Đúng không?"

Đối diện với ánh mắt Khương Trĩ Y chân thành tha thiết, toàn tâm tín nhiệm, mắt Nguyên Sách khẽ lập loè, chậm rãi cong mấy ngón tay lại, nắm lấy tay nàng, khẽ ừ một tiếng..

Chương 49: 49: Chương 48

Vào tháng giêng, thời tiết mỗi ngày lại ấm áp lên.

Liên tiếp mấy ngày, Vĩnh Ân Hầu phủ cùng Thẩm phủ hỉ khí dương dương xử lý lễ đính hôn cho hài tử nhà mình.
Trong Phật đường buồn vui không tương thông, Chung thị nghe bên ngoài vô cùng náo nhiệt, một ngày cầu hôn, một ngày hạ sính, vào giờ phút này triều đình lại tuyên án tội danh của Lạc Khang Bá là thật, niệm tình hắn ngày xưa bôn ba xa trường, vì nước lập công, miễn cho tử tội, phán xử cả nhà Chung gia, nữ quyến thì phân phát ngay tại chỗ, nam đinh lưu đày ngàn dặm.
Nhà mẹ đẻ hoàn toàn thất thế, từ đây sẽ không còn nơi nương tựa, Chung thị tâm lạnh tới đáy cốc, mắng cũng mắng không nỗi.

Suốt ngày trừng đôi mắt vô thần nhìn ra ngoài, xiêu xiêu vẹo vẹo nằm trên đệm hương bồ, từ bỏ giãy giụa.
Ngày ấy Chung gia bị định tội, Khương Trĩ Y đi Phật nhìn Chung thị một lần, thấy dáng vẻ bà thế này, khó có thể nói rõ là cái cảm tưởng gì.
Muốn nói là tội nghiệp, thì không có, nhưng nói là vui vẻ, cũng chưa tới.
Ân oán của nàng và cữu mẫu, đại biểu đến đây cũng coi như hạ màn, nhưng cữu cữu vẫn còn phải tiếp tục ngày tháng sống bên cạnh thê nhi.
Cữu cữu vì đứa cháu gái là nàng, xem như xé rách mặt, phân chia chiến tuyến với thê nhi, chờ khi nàng đi rồi, hầu phủ này không biết là cái quang cảnh gì, không biết cữu cữu có thể sống vui vẻ được hay không.
Tưởng tượng như vậy, sắp tới ngày chia li với cữu cữu, thật khó tránh khỏi có chút lo lắng không nỡ.
Hôm khởi hành đi Hà Tây, vừa lúc là ngày lễ Thượng Nguyên.
Đêm trước, Vĩnh Ân Hầu còn cùng hai cái tiểu bối cảm khái sao không lưu lại thêm một ngày nữa, người một nhà còn có thể cùng nhau xem hội đèn

l`ông, Khương Trĩ Y cũng có chút tiếc nuối, nhưng thấy Nguyên Sách không nói gì, xem ra không thể trì hoãn đi nữa, đành phải thôi.
Sáng sớm Tết Thượng Nguyên, trước cửa Vĩnh Ân H`ầu phủ, Khương Trĩ Y đứng bên cạnh xe ngựa cùng cữu cữu mình dặn dò lẫn nhau h`ồi lâu, nói xong câu này lại nghĩ ra câu kế, cứ dẫm lên ghế lên kiệu lại bước xuống mấy l`ần.
"Được r`ồi được r`ồi, cữu cữu ở thành Trường An có thể ra xảy ra chuyện gì chứ, con cố mà lo cho mình là được, trước khi trời tối nếu không đuổi kịp đến trạm dịch, phải ăn ngủ ngoài trời đó, mau đi lên đi!" Vĩnh Ân H`ầu xua xua tay thúc giục.
Khương Trĩ Y dẫm lên ghế kiệu l`ần thứ tám, quay đ`ầu lại nói: "......!Con đi thật đây."
"Đi nhanh," Vĩnh Ân H`ầu nhìn v`ề phía Nguyên Sách đứng một bên đợi nửa ngày, "Bế nó lên đi!"
"Ai da, đừng nhúc nhích, tự ta lên, tự ta lên!" Khương Trĩ Y bảo Cốc Vũ đỡ mình, rốt cuộc khom người chui vào xe ngựa.
Chuyến đi này của nàng đã tận lực giản lược, tùy thân chỉ mang theo một tỳ nữ, xe ngựa mấy ngày này cố ý cải tạo lại, bỏ đi mấy đ`ồ trang trí vô dụng để giảm bớt trọng lượng, tiện lên đường, hành lý cũng đã do dịch phu đưa đến trạm dịch từ sớm.
Cứ đi như vậy khoảng một ngày, nếu không có gì bất ngờ xảy ra sẽ tá túc hàng đêm ở trạm dịch, chờ nàng xuống đến trạm dịch, hành lý của nàng cũng được đưa xuống, an bài thỏa đáng.
Xe ngựa lộc cộc chạy v`ề phía trước, Khương Trĩ Y ghé vào cửa sổ xe, quơ quơ tay với cữu cữu mình, mãi đến khi không còn nhìn thấy người mới quay đ`ầu v`ề.
Nguyên Sách cưỡi ngựa đi kế bên cửa sổ xe, rũ mắt nhìn nàng: "Không nỡ như vậy, thì đừng theo ta đi?"
Khương Trĩ Y ghé vào bệ cửa sổ ngẩng đ`ầu: "Không nỡ xa cữu cữu là chuyện rất bình thường, đi theo chàng là quyết định của ta, hai chuyện này không có xung đột, lại nói sau này chúng ta còn rất nhi`ều thời gian ở bên nhau, con đường phía trước còn dài, nói không chừng có khi còn chán, nhìn nhau không vừa mắt ấy chứ, còn cữu cữu chỉ có vài l`ần, đừng có giành đi?"
"Nhìn nhau không vừa mắt? Bánh trái tới tay r`ồi li`ền không thơm, đúng không?" Nguyên Sách hừ giọng cười.
Khương Trĩ Y nghiêng nghiêng đ`ầu: "Chàng muốn ví mình với bánh trái,

ta đây cũng không có biện pháp!"
Nguyên Sách cong ngón trỏ, gõ nhẹ khớp xương lên trên trán nàng, ấn người trở về: "Gió lớn, đi vào."
"Biết rồi, vậy chàng cũng đừng để lạnh, lạnh nói với ta, ta đưa cho chàng lò sưởi tay cùng trà nóng." Khương Trĩ Y ngồi trở lại trong xe ngựa, nhận ly trà Cốc Vũ dâng lên uống.
Chờ xe ngựa chạy ra khỏi phường Sùng Nhân, một đường lái đến gần cửa thành, bỗng nhiên nghe thấy ngoài cửa sổ truyền đến một giọng nam trầm thấp hồn hậu: "Thẩm tiểu tướng quân, trùng hợp đến như vậy? Hôm nay ngươi cũng ly kinh."
Khương Trĩ Y nhận ra thanh âm này, là Tiết Độ sứ của Hà Đông, Phạm Đức Niên.
Hiện giờ là Tết thượng nguyên, các sứ đoàn ngoại bang và các Tiết Độ sứ khắp nơi lục tục đến kinh thành lúc cuối năm cũng đã bắt đầu lần lượt rời đi, xem ra Phạm Đức Niên cũng đang muốn trở về Hà Đông.

Cân nhắc một lát, ngoài cửa sổ không biết Nguyên Sách nói gì với Phạm Đức Niên, chỉ nghe hắn chậc lưỡi tiếc nuối nói: "Đáng tiếc ta sắp đi về hướng đông, Thẩm tiểu tướng quân lại đi về hướng Tây, đoạn đường sau này chú định là đi ngược nhau.....!Không bằng hôm nay trước khi ra khỏi kinh đô và vùng lân cận, chúng ta cùng nhau đi chung một đoạn cuối cùng?"
Khương Trĩ Y nhăn nhăn mày.

Nhớ tới lần trước Phạm Đức Niên ngay trước mặt Hoàng bá bá chọc thị phi, tựa hồ như đã biết chuyện A Sách ca ca làm với Chung gia.

Hiện tại, mặc kệ vì sao hắn đề nghị như thế, khẳng định không có hảo ý.
Nhưng quận chúa như nàng trong chỗ các thế gia công tử quý nữ chi gian có thể đại sát tứ phương, nhưng với một nhân vật ủng binh trọng đại như vậy lại không thể trực tiếp cho hắn nhìn sắc mặt.
Khương Trĩ Y nghĩ nghĩ, dò đầu ra khỏi cửa sổ xe, mũi khụt khịt, giọng hơi nức nở: "A Sách ca ca ——"
Nguyên Sách thu lại tầm mắt từ trên người Phạm Đức Niên, quay đầu tới.
Khương Trĩ Y lấy khăn lau lau khoé mắt không mấy ướt át: "A Sách ca ca, hiện tại sắp ra khỏi thành, ta đột nhiên có hơi không nỡ, chàng cùng ta lên

thành lâu nhìn thành Trường An một lần cuối cùng được không?"
Đuôi lông mày Nguyên Sách nhướng lên, nhìn lại Phạm Đức Niên: "Xem ra cả đoạn đường cuối cùng này cũng vô duyên với Phạm Tiết Độ sứ."
Phạm Đức Niên đeo đao ngồi trên lưng ngựa, cười nhìn Khương Trĩ Y: "Quận chúa chưa bao giờ rời khỏi kinh thành, có chút không nỡ cũng là điều dễ hiểu, chỉ quá kinh, có chút không tha cũng có thể lý giải, muốn liếc mắt một cái xem lại, ta ở dưới thành lâu chờ nhị vị cũng không sao."
Khương Trĩ Y đi xuống xe ngựa, xách váy đi từ từ về hướng thành lâu.
Cái thành lâu này được xây phía trên ngoại trường thành bao bọc lấy Trường An, vốn là nơi cấm địa không phải ai cũng có thể đặt chân đến.

Cấm vệ quân thủ thành nhìn thấy Khương Trĩ Y đưa ra ngự lệnh, lúc này mới để cho bọn họ qua.
"Lệnh bài này ra khỏi thành Trường An liền không dùng được, một lần cuối cùng, cũng coi như vật tẫn kỳ dụng đi!" Khương Trĩ Y dẫn theo Nguyên Sách vừa bước lên bậc thang lên thành lâu vừa lải nhải, sau đó kề tai nói nhỏ vào bên tai hắn, "......!Đợi chút nữa cho cái tên bên dưới lầu kia chờ cho biết, ta nhìn thành Trường An một cái mất bao lâu!"
Nguyên Sách ghé mắt xem nàng: "Nàng hình như rất không thích người ta?"
Đích xác, không nói chuyện Phạm Đức Niên khiêu khích Nguyên Sách, Khương Trĩ Y đối với vị Phạm bá bá này vốn cũng không quá thích.
Năm đó trong trận chiến bảo vệ được Hoàng bá bá đăng cơ ấy, phụ thân nàng và Phạm Đức Niên đều có công, chỉ là phụ thân nàng lấy thân tuẫn thành, Phạm Đức Niên mới chậm rãi đến muộn, sau này một đường thăng chức lên thành Tiết Độ sứ Hà Đông.
Phạm gia một người đắc đạo gà chó lên trời, muội muội Phạm Đức Niên vốn là trắc phi của Hoàng bá bá, sau lại thành quý phi, bắt đầu dám nói qua nói lại với Hoàng Hậu.

Nhi tử của Phạm quý phi, cũng chính là Nhị hoàng tử đương triều, cũng càng khí thế kiêu ngạo, hàng năm tranh phong cùng Thái Tử tính cách văn nhược.
Năm đó khi nàng ở phủ Hoàng bá bá, lúc đó là Đoan Vương chơi, Hoàng Hậu cùng Thái Tử đều đối với nàng không tốt, nàng tất nhiên không thích người nhà Phạm gia.

Khương Trĩ Y thấp giọng kề tai nói nhỏ với Nguyên Sách: "Bởi vì ta không thích cháu ngoại hắn, chính là Nhị hoàng tử."
Nguyên Sách như suy tư gì gật gật đầu: "Cữu cữu cũng nói với ta, khi còn nhỏ nàng thích ai liền dán theo người đó kêu ca ca, nàng không thích Nhị hoàng tử, vậy nàng thích vị nào ca ca nào? Thái Tử?"
"....." Nàng đã nói là cữu cữu không nên nói hết mấy chuyện còn bé của nàng mà.
"Sao có thể, Thái Tử lớn hơn ta gần mười tuổi, lúc ấy làm sao cùng chơi chung với nhau được, chẳng qua Thái Tử đối với đám đệ đệ muội muội chúng ta rất tốt thôi."
"Vậy đếm xuống đi, Tam hoàng tử thời trẻ chết non, Ngũ hoàng tử còn nhỏ hơn nàng vài tuổi, người có thể cùng nàng chơi chung, xem ra là Tứ hoàng tử."
Khương Trĩ Y hầm hừ: "Đều là chuyện quá khứ, ta cùng Tứ hoàng tử đã nhiều năm còn không nói chuyện!"
"Ngay cả một lời cũng không nói?" Nguyên Sách gật đầu, "Giận nhau thành như vậy, xem ra từng có tình cảm thật."

"......! Chàng đủ chưa đó!" Khương Trĩ Y chống nạnh, "Ta còn đang theo chàng đi Hà Tây rồi này, ngươi còn ở đó so đo thóc mục vừng thối!"
Trong khi nói chuyện, chân đã bước lên thành lâu, từ tường thành trên cao hai trượng, cả một toà thành hiện ra trước mắt không thiếu thứ gì, các toà phường san sát nối tiếp nhau, phố lớn ngõ nhỏ, ngựa xe như nước, người đi đường như dệt.
Vốn là vì tránh Phạm Đức Niên mới đi lên đây, nhưng khi đến đây rồi mới thấy cảm giác không nỡ rời khỏi nơi mình đã sống từ bé, đúng là cảm giác nhìn lại lần cuối trước khi ly biệt.
Khương Trĩ Y cảm hoài quan sát toà thành mình đã ở mười bảy năm, quay đầu lại hỏi Nguyên Sách: "Có phải sau này chàng sẽ không còn quay lại chỗ thành lâu này?"
"Đương nhiên," Nguyên Sách nhướng mày, "Tiết Độ sứ tay cầm trọng binh, nếu không có gì bất ngờ xảy ra, khi còn sống sẽ không bao giờ được bước lên nơi này."
Tất nhiên là có một ngày, nếu Tiết Độ sứ mang binh đánh vào thành Trường An ——
Khương Trĩ Y mỉm cười nhìn phương xa: "Nhưng ta cũng chỉ có thể dẫn

chàng đi xem ngoại trường thành, còn tường thành cung thì ngay cả ta cũng không thể đi lên."
Đúng vậy, ngoại trường thành cao hai trượng, nhưng tường thành cung cao hơn ba trượng, cho dù đứng ở chỗ này, cũng không thể nhìn thấy toàn cảnh thâm cung lồng lộng phía trong kia.
Đó là cung điện được xây cho hoàng quyền, tượng trưng cho quyền sinh sát trong tay, được bảo hộ nởi tầng tầng cả người lẫn cửa, nằm ở nơi khó công phá nhất phía Bắc thành Trường An.
Nguyên Sách dõi mắt trông về phía toà thâm cung ở xa xa kia, nheo mắt lại, giống như nhìn thấy vô số thiết kỵ chạy như bay trên đường phố Trường An, xông vào cửa cung, tường cung sụp xuống, gạch đá vỡ vụn, cung điện rơi vào lửa lớn hừng hực, chỉ trong giây lát, hết thảy đều tan thành khói bụi.
"Chàng xem, đó là phường Sùng Nhân cữu cữu đang ở ——" Khương Trĩ Y đột nhiên vòng lấy khuỷu tay Nguyên Sách.
Hình ảnh màu đỏ tươi trước mắt chợt rút đi, ánh mắt Nguyên Sách ngưng lại, chuyển hướng nhìn theo tay Khương Trĩ Y chỉ.
"Đó là phường Vĩnh Hưng mà mẫu thân chàng ở, đó là phường Thắng Nghiệp của Bảo Gia a tỷ, đó là nhà cũ ta từng ở trước năm bảy tuổi, đó là chợ phía tây mà chúng ta cùng nhau đi dạo....."
Nguyên Sách liếc liếc nhìn qua, chậm rãi buông lỏng bàn tay đang nắm chặt thả bên người ra.
"Không biết lần sau trở về sẽ là quang cảnh như thế nào," Khương Trĩ Y cảm khái, "Tối nay thành Trường An tổ chức hội đèn lồng, sẽ đặc biệt náo nhiệt, đáng tiếc không xem được, sang năm chàng nhất định phải theo ta đi xem náo nhiệt đó nha!"
Giọng nữ bên tai vẫn đang lải nhải tiếc nuối vì bỏ lỡ hội đèn lồng, có miêu tả tối nay vốn dĩ sẽ rầm rộ, xinh đẹp đến như thế nào.
Nguyên Sách rũ mắt xuống, nhìn về phía dưới thành lâu: "Thôi được rồi, Phạm Tiết Độ sứ đã bị nàng chọc tức bỏ đi rồi, đi xuống đi."
Ra khỏi cửa thành, xe ngựa của Khương Trĩ Y hội hợp cùng Huyền Sách Quân ngoài thành.
Mục Tân Hồng đã dẫn theo đại bộ phận Huyền Sách Quân đi trước một bước, Nguyên Sách chỉ điểm hơn mười binh lính tinh nhuệ và Lý Từ Phong đồng hành cùng bọn họ.
Ra khỏi thành liền bắt đầu đi vào đường cái, trên đường không tính xóc

nảy, Khương Trĩ Y ngồi trong xe ngựa mệt mỏi liền nằm xuống, nằm mệt mỏi lại ngồi dậy đọc sách giải trí, hoặc là ló đầu ra ngoài cửa sổ nói chuyện chơi với Nguyên Sách, tới canh giờ dùng cơm, liền lấy bếp lò ra hâm nóng lại đồ ăn đã chuẩn bị trước.

Nhưng mà Nguyên Sách không cùng nàng ăn cơm, mà cùng binh lính bên ngoài ăn lương khô.
Ngồi xe ngựa một ngày, dù chưa đến nỗi màn trời chiếu đất, nhưng thân thể vẫn có hơi mệt mỏi.
Vào đêm, đội ngũ đến trạm dịch, Khương Trĩ Y được Nguyên Sách bế xuống khỏi xe ngựa, rốt cuộc cũng được duỗi thân thể, đứng ngoài cửa trạm dịch hoạt động khởi gân cốt.
Dịch thừa vội vàng ra nghênh đón tiếp giá: "Quận chúa, Thẩm Thiếu tướng quân, bữa tối cho nhị vị cùng các tướng sĩ đã chuẩn bị xong, tối nay là Tết thượng nguyên, mọi người mau vào dùng tiệc nguyên tiêu đi!"
Trạm dịch vốn cũng là nơi cung cấp ăn ở miễn phí cho các quan viên qua đường, nhưng chuyến này Khương Trĩ Y rốt cuộc xem như việc tư, cho nên đã gửi bạc đến các các trạm dịch dọc đường trước.
Trạm dịch này vẫn còn ở khu vực gần kinh thành, vì là ngay dưới chân thiên tử, nên được tu sửa đến thập phần xa hoa, hôm nay là lễ thượng nguyên nên trước cửa và trong viện đều treo lồng đèn đỏ rực.
Khương Trĩ Y cùng Nguyên Sách tiến vào, mới vừa đi đến trong sân, bỗng nhiên nghe thấy một giọng nữ quen thuộc: "Thật là để ta chờ lâu quá đi mất!"
Khương Trĩ Y sửng sốt, nâng mắt lên, thấy Bảo gia a tỷ vốn nên ở nhà cách đây mấy chục dặm đang mặc một thân kỵ trang hiên ngang đi tới.
"A tỷ sao lại ở chỗ này!" Khương Trĩ Y kinh ngạc nói.

"Còn không phải là do chưa kịp từ biệt, nghĩ muốn đến đây cùng ngươi ăn Tết thượng nguyên sao?"
"....."
Nếu Khương Trĩ Y nhớ không lầm, hôm qua hai tỷ muội các nàng hẳn đã ăn một bữa Mãn Hán toàn tịch, nói chuyện suốt hai canh giờ không dừng.
Khương Trĩ Y chậm rãi quay đầu lại, nhìn Lý Từ Phong ở phía sau, ho nhẹ một tiếng: "À, đúng ha, ta lên đường lần này còn chưa từ biệt với a tỷ nữa, thật sự tiếc nuối!"

"Tiếc nuối còn không biết đi nhanh chút? Ta cưỡi ngựa hơn một canh giờ đã tới đây rồi."
"Vậy thật vất vả cho a tỷ, ở chỗ này ôm cây đợi thỏ!"
Bảo Gia xoay người đi về hướng bên trong: "Lên thượng phòng (Editor: phòng thượng hạng ;))) chờ ngươi."
Khương Trĩ Y quay đầu lại: "Hay Lý Quân Y cũng cùng chúng ta đi lên thượng phòng dùng bữa tối đi?"
Lý Từ Phong nhìn theo bóng dáng Bảo Gia, chắp tay nói: "Đa tạ quận chúa đã mời, ta cùng các huynh đệ binh lính đi nhà kề là được."
Khương Trĩ Y nhẹ huých một cái vào eo Nguyên Sách, nhỏ giọng nói: "Quân lệnh như núi của chàng đâu?"
Nguyên Sách ngó ngó Lý Từ Phong: "Là quân lệnh."
Lý Từ Phong: "....."
Nguyên Sách đứng tại chỗ suy tư một lát, xoay về hướng Khương Trĩ Y: "Nếu công chúa đã tới, tối nay nàng cùng công chúa ở thượng phòng đi, ta dùng cơm tối xong đi ra ngoài một chuyến, nàng đi nghỉ sớm một chút, không cần chờ ta."
"Trời tối như vậy đi ra ngoài làm cái gì?" Khương Trĩ Y thất vọng gục mặc xuống, "Ta vốn còn đang nghĩ ban đêm không phải lên đường, chúng ta tốt xấu gì cũng có thể làm hoa đăng trong trạm dịch, xem như ăn Tết thượng nguyên....."
"Ta đi dò đường ngày mai xem như thế nào, nàng cứ ăn Tết với công chúa đi," Nguyên Sách cho Lý Từ Phong một cái ánh mắt, "Khi ta không ở trạm dịch, ngươi coi chừng nơi này cẩn thận."
Lý Từ Phong nhận ra một tia nghiêm túc nơi đáy mắt hắn, gật gật đầu: "Yên tâm đi đi."
*
Qua giờ Tý, đêm lạnh như nước.
Ở một nơi hoang vu cách trạm dịch hơn trăm dặm, rời xa ánh đèn Tết thượng nguyên, một đám phạm nhân lưu đày tay chân mang xiềng xích, khoác chăn mỏng bên ngoài áo tù, lưng dựa vào thân cây, nhắm mắt nghỉ ngơi.
Cách đó không xa, ánh lửa trại bập bùng, mấy nha dịch áp giải phạm nhân lưu đày đang nâng bình rượu lên chạm nhau một cái, ngửa đầu há miệng uống rượu: "Tết Thượng nguyên, người ta đều ở trong thành náo nhiệt, chỉ mấy anh em chúng ta mệnh khổ, còn ở chỗ này trông chừng mấy tên phạm

nhân....."
"Còn không phải sao, ngươi nói Thánh Thượng cũng thật là, Chung gia này tham ô nhiều tiền bạc như vậy, một đao làm thịt hết là được, lưu đày cái gì chứ, hao tài tốn của....."
"Suỵt —— nói nhỏ chút, nghe nói sau lưng Lạc Khang bá này có nhân vật lớn, chính vì như vậy mới được miễn tử hình, nói không chừng lưu đày xong còn có thể Đông Sơn tái khởi, nên nói chuyện cẩn thận chút, đừng đắc tội người!"
Mấy nha dịch lao vào uống rượu, uống đến mau sắp canh tư, cả đám liên tiếp ngã người xuống bên cạnh lửa trại ngủ.
Chung Bá Dũng thấy am thanh bên tai đột nhiên ngừng lại, lấy làm lạ mở mắt ra, vừa thấy đám nha dịch đã bất tỉnh bên đống lửa trại, liền huých huých khuỷu tay lên người kế bên mình: "Cha, cha....."
Lạc Khang bá bừng tỉnh lại.
"Cha, mấy tên nha dịch đó ngã ra ngủ sao có vẻ không thích hợp a, có phải rượu của bọn hắn đã bị người ta hạ dược rồi không, là Phạm bá bá phái người tới cứu chúng ta?"
Ánh mắt Lạc Khang bá đột nhiên trầm xuống, cơn buồn ngủ nháy mắt chạy đâu mất, hắn thẳng lưng lên, cảnh giác mà nhìn khắp mọi nơi.
"Phạm bá bá ngươi nguyện ý giữ được mệnh của chúng ta đã là tận tình tận nghĩa, nơi này cách kinh thành không đến hai trăm dặm, hắn tuyệt đối không thể mạo hiểm lớn như vậy....."
Chung Bá Dũng nghe lời này, nhịn không được liền giật mình.
Từ lúc bị bỏ tù đến lưu đày, tuy chưa bị người tra tấn, nhưng hắn đã hiểu rõ cảnh cáo mà lúc trước hắn cha đã nói —— vì sao không thể đi trêu chọc Thẩm Nguyên Sách.
Tháng 5 năm trước, khi Thẩm Nguyên Sách ở Hà Tây gặp đại nạn sinh tử, một chi quân chủ lực của Huyền Sách Quân toàn quân bị diệt, hoá ra đều là bút tích của cha hắn.
Hắn cha vì tham ô quân lương, lúc trước bị Phạm Đức Niên bắt được nhược điểm, từ đó liền phải làm việc cho Phạm gia.
Cha hắn đã làm quân cờ dưới tay Phạm Đức Niên, nên cũng hoàn toàn đắc tội với Thẩm gia đắc.

Lúc trước hắn lại chỉ vì một chân của đệ đệ, mà không sợ chết đi khiêu khích Thẩm Nguyên Sách.....

Đáng tiếc, hết thảy đều minh bạch nhưng đã quá muộn.

Hiện giờ ngoại trừ tham sống sợ chết, cố gắng để lại mạng này, ngày sau lại tìm cơ hội trả thù, hắn không còn biện pháp nào khác.
Nhưng mà giờ phút này, mấy tên nha dịch đó thật sự an tĩnh đến quá quỷ dị.....
Chung Bá Dũng sởn tóc gáy, trừng lớn mắt: "Nếu người hạ dược trong rượu không phải tới cứu chúng ta, vậy....."
"Là tới giết các ngươi." Một giọng nam trẻ tuổi hơi có chút mỉm cười bỗng dưng vang lên sau lưng.
Lạc Khang bá Chung Bá Dũng lập tức xoay đầu về sau nhìn lại.
Trong bóng đêm đen đặc, thiếu niên một thân huyền y nắm lấy kiếm bên hông, dẫm lên đá vụn, cỏ cao, từng bước từng bước đi lên trước, ánh lửa trại đằng xa phản chiếu thân hình cao dài của hắn, chiếu lên gương mặt mày kiếm mắt sáng, góc cạnh rõ ràng.
Nguyên Sách: "Đã lâu không gặp, Chung tiểu bá gia."
Chung Bá Dũng cả người run lên một cái muốn bò dậy, nhưng vì xiềng xích trên chân vướng víu, lại lảo đảo một mông ngồi về trên mặt đất, chỉ có thể chật vật bò ra phía sau.
Mấy nhi tử còn lại của Chung gia cũng lục tục tỉnh dậy, thấy một màn này, liền đồng thời vừa lăn vừa bò ra sau trốn như thấy quỷ.
"Thẩm Nguyên Sách ——" Lạc Khang bá đã đứng lại được từ trên mặt đất, đứng chắn trước mặt mấy đứa con trai, giơ tay mang xiềng xích lên muốn trấn an Nguyên Sách, "Ta biết ngươi hận ta thấu xương, nhưng địch nhân chân chính của ngươi thật sự không phải là ta, ngươi tha cho chúng ta, ta có thể nói cho ngươi, chủ mưu của hết thảy chuyện này là ——"
"Là Hà Đông muốn làm suy yếu thế lực của Hà Tây, là Phạm Đức Niên muốn đẩy Nhị hoàng tử lên làm Thái Tử, là Nhị Hoàng Tử muốn bước lên đại thống." Nguyên Sách ôm kiếm dừng bước, "Mấy chuyện đó ta đã biết, Lạc Khang bá còn có lợi thế gì khác xứng đánh để đổi nhiều mạng nhà các ngươi thế này không?"
Sắc mặt Lạc Khang bá trắng nhợt, thở gấp nói: "Trong tay ta còn có chứng cớ Phạm Đức Niên cùng ngoại tộc cấu kết....."
"Nếu Phạm Đức Niên ngu xuẩn như vậy, thì Tiết độ sứ Hà Đông sao lại không phải là ngươi? Nếu Thánh Thượng của chúng ta thích xem chứng

cứ, sao ngươi còn có thể đứng ở chỗ này?"
Lạc Khang bá hít sâu một hơi: "Vậy ngươi, ngươi có cái yêu cầu gì, ngươi có thể nói! Cho dù muốn ta từ đây về sau làm trâu làm ngựa, bán mạng cho ngươi, ta cũng tuyệt không nói hai lời!"
"Cái chủ ý này nghe cũng rất có thành ý," Nguyên Sách hơi nhếch khóe miệng, "Đáng tiếc ta không thiếu trâu, cũng không thiếu ngựa, chỉ muốn đưa ngươi xuống địa ngục."
Nhìn chằm chằm thấy đáy mắt Nguyên Sách chợt lóe lên một tia sát ý, Lạc Khang bá tự biết đã không còn khả năng thuyết phục, khẩn trương nuốt xuống một cái, cúi người, rút trong giày ra một thanh chủy thủ.
Nguyên Sách khẽ cười một tiếng, rút kiếm ra khỏi vỏ, kiếm phong kêu vút lên.
Lạc Khang bá nắm chủy thủ đẩy ra trước chắn, còn chưa đụng tới kiếm, Nguyên Sách bỗng nhiên quỷ mị lắc mình một cái lướt qua hắn.
Lạc Khang bá kinh hãi quay đầu lại, khàn cả giọng: "Không ——!"
Tay Nguyên Sách nâng kiếm lên, kiếm vuốt qua một đường dứt khoát.
Mấy cậu ấm che cái cổ đang đổ máu ào ạt lại, mắt trợn to, mồm không nói nên lời mà mềm mại ngã xuống.

Mấy sinh mệnh trẻ tuổi nháy mắt không còn tiếng động.
"Thẩm Nguyên Sách ——! Tháng giêng mười lăm châm đèn cúng Phật, người đang làm Phật đang xem, ngươi không chết tử tế được ——"
Xiềng xích leng ka leng keng rung động, Lạc Khang bá gào khản cả cổ, mắt đỏ như máu, tay nắm chặt chủy thủ xông lên.
Kiếm trong tay Nguyên Sách trở ra sau chém một phát, âm thanh kiếm đâm vào thịt vang lên, một kiếm xuyên tim.
Người một thân áo tù trừng mắt, chậm rãi quỳ sụp, ngã xuống.
Nguyên Sách quay người lại, nắm lấy chuôi kiếm, rút kiếm ra.
Máu bắn ba thước, cách đó không xa, ánh lửa trại đang đốt chợt lóe lại chợt lóe, chiếu thấy dưới mũi kiếm đang buông xuống mũi là từng giọt chất lỏng đặc sệt đang chảy tích táp.
Gió thổi qua, mùi máu tanh nồng nặc lan tràn trong bóng tối giữa nơi hoang dã.
Nguyên Sách nâng tay lên, cong ngón trỏ lại, lấy khớp xương lau máu trên mặt kiếm, liếc nhìn người dưới chân đã không còn động tĩnh ——
"Ngươi cũng biết tối nay là mười lăm tháng giêng."

"Vậy còn vội vàng đưa đám lưu đày này đến trước mặt ta."
"Hại vị hôn thê ta còn chưa được xem đèn.".

Chương 50: 50: Chương 49

Sáng hôm sau, một phong tin báo kịch liệt từ ngoài trăm dặm đưa thẳng vào trong hoàng cung.
Hưng Võ Đế ngồi trước bàn, rũ mắt vừa đọc thấy, liền cười lạnh một tiếng.
"Bệ hạ," nội thị một bên rót trà hỏi, "Xảy ra chuyện gì ạ?"
Hưng Võ Đế nắm lên một góc tin báo, ném về phía một bên.
Nội thị cúi đầu nhìn, kinh hãi: "Ai da, nam đinh cả nhà Chung gia bỏ trốn trên đường lưu đày, thật lớn gan!"
Hưng Võ Đế liếc mắt nhìn hắn: "Là Chung gia lớn gan, hay là tiểu tử Thẩm gia lớn gan?"
Nội thị trầm ngâm một lát: "Chuyện này, sinh không thấy người, là chạy trốn, chết không thấy xác, cũng có thể là chạy trốn.....!Nếu là về sau, thì xem ra vụ án này của Chung gia quả thật là bút tích của Thẩm tiểu tướng quân?"
"Lạc Khang bá có tham ô cũng không phải tham quân lương Hà Tây, chỉ sợ Thẩm tiểu tướng quân sẽ không vì thế mà đại động can qua, chẳng lẽ là vì chuyện trận chiến bại trận của Thẩm gia năm trước.....!Chẳng lẽ Lạc Khang bá có dính dáng đến kết cuộc này?"
"Nếu đúng như vậy, thì đâu chỉ có mỗi Lạc Khang bá," Hưng Võ Đế chỉ chỉ về phương hướng Hà Đông, "Đều thần tử tốt của trẫm a!"
"Như vậy xem ra, Thẩm tiểu tướng quân tuy cả gan làm loạn, cũng coi như vì bệ hạ phân ưu, trước mắt vẫn chưa đến thời cơ phải xé rách mặt với Hà Đông, bệ hạ lấy cây đao Thẩm tiểu tướng quân này đi nghênh chiến thanh kiếm Hà Đông kia, thật là anh minh thần võ!" Nội thị nịnh nọt trấn an cơn tức giận của thiên tử.
"Chỉ là xem Thẩm tiểu tướng quân hiện tại, luận mưu trí có thể bốn lạng đẩy ngàn cân, luận hành quân đánh giặc, đúng là hậu sinh khả uý, luận tâm tính, tàn nhẫn quả quyết, chỉ sợ năm đó lúc hắn còn ở trong kinh, cũng

chưa chắc thật sự là tên ăn chơi trác táng không đàng hoàng.....!Một cây đao sắc bén, không biết có khi nào sắc bén quá mức, làm bị thương người c`ầm đao là bệ hạ không?"
Hưng Võ Đế nhận trà nội thị dâng lên, cúi đ`ầu, nhẹ nhàng thổi tan làn khói nóng mờ mịt: "Đã là một cây đao, trẫm muốn hắn chỉ Đông, hắn li`ền chỉ Đông, trẫm muốn hắn trở vào bao, hắn cũng phải trở vào bao."
Cùng thời khắc đó, trong thượng phòng của trạm dịch, Khương Trĩ Y bị nắng sáng chiếu đến tỉnh lại, bu`ồn ngủ mà híp mắt quay đ`ầu, thấy nửa bên cạnh giường đang trống rỗng, lấy làm lạ duỗi tay qua thăm dò, sờ thấy chăn đệm lạnh băng.
"A tỷ?" Khương Trĩ Y tỉnh tỉnh th`ần, ng`ồi dậy từ trên giường.
Trạm dịch chỉ có một gian thượng phòng, đêm qua nàng cùng Bảo Gia a tỷ cùng ngủ một giường, cùng nhau nhắm mắt, ngủ đến nửa đêm tỉnh lại lại phát hiện bên cạnh không có người.

Nàng hỏi Cốc Vũ a tỷ đâu, Cốc Vũ đáp, công chúa nói không bu`ồn ngủ, đi ra ngoài hóng gió.
Nàng thì ban ngày lên đường quá mệt mỏi, thật sự quá bu`ồn ngủ, cũng không nghĩ nhi`ều li`ền mau chóng chìm lại vào giấc ngủ.
Nhưng hiện tại a tỷ vẫn không có ở đây, vuốt đệm chăn đ`ều thấy không có hơi ấm, giống như hôm qua đi hứng gió mãi vẫn chưa trở v`ề.
Cửa phòng bị người từ bên ngoài đẩy vào, mũi giày da quen thuộc vượt qua ngạch cửa.
"Thức r`ồi?" Nguyên Sách mặc một bộ áo bào cổ lật thoải mái thanh tân đi lên trước.
"A Sách ca ca, chàng có nhìn thấy Bảo Gia a tỷ không?"
Một đêm qua hắn giết hơn trăm người, giết xong còn phải ở lại thu dọn hủy thi diệt tích, hắn cũng vừa mới v`ềtrạm dịch, mới vừa r`ồi tiến vào viện vừa lúc trông thấy Lý Từ Phong từ trong nhà k`êra tới, động tác xoay người đóng cửa vô cùng nhẹ nhàng, giống như không muốn đánh thức người bên trong.
"À mà ——" Nguyên Sách châm chước nói, "Ta có thấy Lý Từ Phong."

Khương Trĩ Y không hiểu ẩn ý trong lời hắn nói, thừ người ra nghi`ền ngẫm đáp án một lát, li`ền vỗ tay một cái.
".....! Ta đã nói mà, mười lăm tháng giêng, ngày rằm làm sao có gió gì thổi

mà đi hóng, hoá ra cái gió đó là Lý Từ Phong!" Khương Trĩ Y đầy mặc đầu là kinh ngạc, nghĩ đến chạng vạng hôm qua cho đến cả khi dùng bữa, hai người còn không muốn nhìn mặt nhau, vậy mà tới ban đêm đã có thể ngủ cùng trên một cái giường, Bảo Gia a tỷ cũng thật lợi hại.
Nghĩ đến đây lại thở dài, hối tiếc mà khoanh hai cánh tay trước ngực: "Vậy đêm qua hoá ra ta đây tự ngủ một mình? Ta vậy mà ở cái trạm dịch giữa nơi rừng núi hoang vắng này, lẻ loi một mình ngủ qua một đêm....."
Nguyên Sách: "Qua cũng qua rồi, còn có thể thế nào?"
Khương Trĩ Y ôm cổ hắn kéo xuống một phen: "Ta đây về sau cũng học bọn họ, ta cũng muốn ngủ cùng chàng!"
Nguyên Sách ngưng mắt lại, nhìn nàng, nhướng mày: "Thôi bỏ đi, tiểu hài tử học chuyện người lớn làm gì."
"Cái gì tiểu hài tử với người lớn, lời này Bảo Gia a tỷ có thể nói, nhưng chàng làm sao có thể? Chàng mới nhiều hơn ta vài tuổi thôi!"
"Nhưng kiến thức ta nhiều hơn nàng." Nguyên Sách lấy khớp xương ngón trỏ gõ gõ trán nàng.
Khương Trĩ Y nhíu nhíu mũi né tránh, lại nghĩ tới cái gì, ánh mắt sáng lên kề sát vào tai hắn: "Đúng rồi, đêm qua chàng không ở đây, ta....."
Khương Trĩ Y nói đến một nửa liền dừng lại, hướng về phía cổ hắn ngửi ngửi: "Trên người của chàng sao lại giống như....."
Nguyên Sách ngửa ra sau né tránh mũi nàng.
Khương Trĩ Y đuổi theo tiến đến, nắm vạt áo hắn kéo lại, rồi một đường từ hắn cổ hắn ngửi lên trên, ngửi đến cả tóc mai phơ phất bên cạnh mặt sắc nhọn của hắn: "Hình như có mùi máu tươi nhỉ?"
Nguyên Sách mới vừa rồi chỉ vừa kịp tắm xong, còn chưa gội đầu.
"Mũi thính như vậy?" Nguyên Sách cong môi, "Đêm qua ra cửa đánh mấy con thỏ hoang, hôm nay nướng thỏ hoang cho nàng ăn."
"Cho nên đây là.....!mùi máu thỏ hở?"
Nguyên Sách gật đầu: "Mới vừa rồi muốn nói gì?"
Muốn nói, đêm qua khi hắn không ở đây, nàng cùng Bảo Gia a tỷ cùng nhau làm hoa đăng, Bảo Gia a tỷ làm một cái đèn hình con hồ ly, nàng làm một con ——
Khương Trĩ Y chậm rãi quay đầu đi, nhìn về phía đèn con thỏ treo ở bệ cửa sổ kia.
".....!Thôi, không có gì."
Đã đến canh giờ khởi hành lên đường, Nguyên Sách thấy Khương Trĩ Y

còn mệt rã rời, liền ôm cả người lẫn chăn lên, mang đi ra ngoài.
Huyền Sách Quân đứng ngoài phòng đợi lệnh lập tức quay mặt vào vách tường, mắt nhìn mũi mũi nhìn tim, Khương Trĩ Y rúc trong "con nhộng" được bế vào xe ngựa, lại tiếp lăn ra ngủ trên giường.
Sắp đến lúc đội ngũ xuất phát, Bảo Gia cũng không xuất hiện nữa, nghe nói là ngủ đến không dậy nổi.

Lý Từ Phong liền tạm thời lưu lại trạm dịch, nói chờ nhân mã tiếp ứng Bảo Gia tới rồi, lại đuổi theo hội hợp với mọi người.

Lại lần nữa cất bước lên con đường về hướng Tây, Khương Trĩ Y dần dần quen với những ngày tháng như vậy.

Ban ngày ngồi xe ngựa, ban đêm nghỉ chân ở trạm dịch, cứ từng bước như thế, thuận lợi đi được nửa tháng, tới rồi tiết Kinh chập tháng hai, mưa liền nhiều lên.
Mới đầu chỉ là hạ mấy trận mưa nhỏ tí tách tí tách, mặc kiện áo tơi đánh ngựa cũng không trì hoãn bao nhiêu, sau lại có hôm buổi tối trời mưa cả đêm, con đường lầy lội tới mức xe ngựa cũng không đi được, chỉ đành phải ở trạm dịch đợi nửa ngày, chờ mặt đường khô một ít mới khởi hành.
Lúc ấy Khương Trĩ Y còn cảm khái, cũng may việc này xảy ra trước khi khởi hành, nếu không thì cả một chỗ dừng chân trú mưa cũng không có, đây là chuyện xui xẻo đầu tiên sau nửa tháng nay.
Sau giờ ngọ, lại tiếp tục có một trận mưa to, không chỉ xe ngựa khó đi, ngựa chạy lên đất cũng mềm nhũn, Khương Trĩ Y đang ngủ gà ngủ gật bị Nguyên Sách đánh thức, mơ hồ nghe hắn nói một đống lời, còn chưa kịp hiểu, thì đầu liền bị một cái áo choàng dày cộm nặng nề chụp xuống, người liền bị kéo đi ra ngoài.
Tiếp theo liền thấy góc áo Nguyên Sách đứng một bên xe ngựa, cúi người xuống, đưa lưng về phía nàng: "Lên đi."
Khương Trĩ Y nhìn bánh xe đang rơi vào một cái hố, vội vàng bò lên trên lưng hắn.
Trời âm u, trong gió vẫn còn lất phất mấy hạt mưa bụi, Khương Trĩ Y nhận cây dù Cốc Vũ chuyền qua, mới vừa nắm chặt cán dù, Nguyên Sách liền cõng nàng quẹo vào trong núi, Cốc Vũ cùng chúng binh lính phía sau chưa có ai chạy theo kịp.

Khương Trĩ Y mới phản ứng lại, Nguyên Sách mới vừa rồi là nói, tối nay các tướng sĩ sẽ hạ trại tại đây, ăn ngủ ngoài trời, hắn mang theo nàng leo qua ngọn núi đến trạm dịch.
.....!Leo núi?
Gió lạnh thổi qua, Khương Trĩ Y tỉnh thần lại, cúi đầu kinh ngạc nhìn hắn: "Chàng muốn cõng ta trèo qua ngọn núi này?"
Bước chân Nguyên Sách không hề ngừng lại, một chân chân dẫm lên nước bùn, đi về hướng trên núi: "Bằng không thì nàng cũng ăn ngủ ngoài trời?"
"Nhưng mà, nhưng mà cũng không đến mức leo núi ——"
"Đi đường tắt mới đến nhanh, nếu không đi cả đêm cũng không đến được."
Khương Trĩ Y một tay ôm cổ hắn, một tay nâng vành dù, nhìn lên cái núi cao đến không nhìn thấy đỉnh, lại nhìn con đường bùn lầy trơn trượt dưới chân: ".....!Chàng...!có được không?"
"Không ngã nàng được." Nguyên Sách một tay đỡ chân nàng đang cong lên, một tay ngẫu nhiên nắm lấy thân cây bên đường, mượn lực leo lên sườn núi, nhìn thì thấy nhẹ nhàng, nhưng muốn leo qua một ngọn núi như vậy, rồi chốc lát còn phải đi xuống dốc.....!Hơn nữa, trời hình như cũng đang càng lúc càng mưa to hơn thì phải.
Khương Trĩ Y lo lắng nói: "Hay vẫn là ăn ngủ ngoài trời đi, ta cũng không đến nỗi không được....."
"Ngã dù ra sau chút," Nguyên Sách căn bản không để ý tới đề nghị của nàng, "Chắn tầm mắt ta."
Khương Trĩ Y vội dịch cây dù về sau, lại phát hiện thế này thì phía sau lưng nàng đã được che kín mít, Nguyên Sách lại hoàn toàn phơi mình ở trong mưa.
"Áo tơi của chàng đâu?" Khương Trĩ Y đột nhiên hỏi.
"Ướt, mà mặc thì làm thế nào cõng nàng."
"Dù này thật sự chắn tầm mắt nàng? Hay là chàng không muốn ta dính mưa?" Khương Trĩ Y hồ nghi nói.

"Nàng dầm mưa nhiễm phong hàn, ai sẽ là người bị lăn lộn?"
"Vậy chàng dầm mưa sẽ không bị phong hàn sao?"
"Chút xíu thế này cũng gọi là mưa?"
Thôi được rồi, hiện tại thời tiết giông gió, lúc ấm lúc lạnh, nếu xối một hồi nàng phỏng chừng là chịu không nổi, Khương Trĩ Y đành phải không

khoe khoang tài cán, cố gắng che dù tốt cho mình, mỗi khi đi được một đoạn, liền lấy khăn lau mặt lau má và lau cổ cho Nguyên Sách.
Đường núi từ từ thu hẹp, mắt thấy hắn đầy mặt nước mưa, quần áo và giày đều bị nước bùn sũng nước, mà nàng ở trên lưng hắn, trước sau vẫn sạch sẽ, chưa dính một chút bụi bặm.
*
Tới gần canh hai, hai người rốt cuộc đến trạm dịch.
Trên thượng phòng ở trạm dịch, Khương Trĩ Y gỡ xuống áo choàng cũng vẫn là một thân khô mát, không cần sốt ruột tắm gội, rửa chân xong, đổi dép thoải mái xong, liền ngồi bên cạnh bếp than uống canh gừng.
Trong phòng tắm vang lên tiếng nước xôn xao, Khương Trĩ Y nghe thấy, mạc danh có chút khẩn trương.
Trạm dịch này đã gần đến sát phía Tây, không tiện lợi như kinh đô và vùng lân cận, nhà kề liền giống như cái phòng tắm vậy, mới vừa rồi Nguyên Sách muốn đi rửa ráy một thân hỗn độn, nàng liền đẩy hắn vào phòng tắm của nàng.
Bên trong thau tắm toàn bộ là hương liệu mà nàng thường dùng, trước khi trời đổ mưa to, dịch thừa đã đưa đến trạm dịch.

Bên cạnh thau tắm là những món đồ nàng hay dùng, xưa nay chưa từng có ai dùng chung với nàng.
Tưởng tượng đến đây, mặt Khương Trĩ Y liền nóng lên, hàn khí trong thân thể đều bị xua tan.
Không biết qua bao lâu, tiếng nước chậm rãi từ nhanh thành chậm, cuối cùng chỉ còn lại động tĩnh mặc xiêm y sột sột soạt soạt.
Một lát sau, Nguyên Sách đã đổi thân một thân y phục nhẹ nhàng sạch sẽ, đẩy cửa phòng tắm đi ra, vừa thấy bộ dáng Khương Trĩ Y ôm chén canh, ánh mắt lập loè hỏi: "Nàng đang làm tặc hả?"
Thấy hắn hình như thập phần tùy ý tự tại, hoàn toàn không có tạp niệm dư thừa nào, Khương Trĩ Y đánh giá hắn: "Chàng —— tắm có khỏe không?"
"?"
"Ý là, những đồ vật đó của ta, chàng dùng có tiện không?"
"Nàng ——" một hai phải hỏi rõ ra như vậy? Một chữ trong lòng cũng giấu không được?
Nguyên Sách bình tĩnh nhìn nàng trong chốc lát, hầu kết lăn lộn, xoay đầu qua một bên: "......!Quá thơm."

Khương Trĩ Y ho nhẹ một tiếng, cũng chuyển mắt đi.
Một thời gian trầm mặc qua đi ——
"Ta ——"
"Chàng ——"
Khương Trĩ Y chớp chớp mắt: "Chàng nói trước đi."
"Ta dùng thau tắm bị dơ rồi, đêm nay nàng đừng tắm nữa, cứ như vậy đi ngủ đi."
"Chàng tắm có một lúc có thể dơ bao nhiêu?" Khương Trĩ Y sửng sốt, "Chàng cõng ta tới trạm dịch, không phải vì làm muốn ta có thể tắm gội sạch sẽ, ngủ một giấc thật ngon sao? Ta nhất định phải tắm gội....."

"Không có gì là nhất định cả," Nguyên Sách gằn từng chữ một, ngắt lời nàng, "Ngủ."
Khương Trĩ Y còn muốn giãy giụa, tiếng gõ cửa đột nhiên vang lên: "Thiếu tướng quân, ngài có tin báo."
Nguyên Sách chỉ xuống giường, bảo nàng nằm trên đó ngủ, rồi xoay người ra cửa phòng.
Binh lính mang tin báo đi theo Nguyên Sách đi ra một quãng, rời xa phòng trên của Khương Trĩ Y, thấp giọng nói: "Thiếu tướng quân, kinh thành tới báo, tỳ nữ bên người của quận chúa có tên Kinh Chập, ba tháng trước bị sơn tặc gây thương tích, thời gian này vẫn luôn ở huyện Trịnh tĩnh dưỡng, hai ngày trước thương thế đã tốt nên trở về kinh thành, biết được chuyện của ngài cùng quận chúa, đang ra roi thúc ngựa chạy tới bên này ——"
Nguyên Sách bỗng dưng nhắc mắt lên.
"Ngài xem có nên hay không?" Binh lính nâng tay lên, làm động tác cắt cổ.
Gió ngoài trời càng mạnh, mưa càng nặng hạt, chân trời vẫn còn những đám mây đen kịt quay cuồng, thỉnh thoảng lại có ánh sáng chợt lóe lên, một tia chớp phá không hiện ra.
Tay Nguyên Sách rũ ở bên người chậm rãi vuốt vuốt, nhìn binh lính gật đầu.
Binh lính tuân lệnh gật đầu, vội vàng đi vào trong mưa gió.
Nguyên Sách trầm mặc đứng ở đường hành lang, chợt nghe một tiếng sấm vang lên trên đỉnh đầu.
Sau đó liền có một tiếng nữ tử kêu sợ hãi theo đến.
Nguyên Sách bước nhanh đi trở về phòng trên, đẩy cửa ra, liếc mắt một cái thấy Khương Trĩ Y đang bịt lại lỗ tai, cuộn tròn ở góc giường, một bộ như

bị dọa không nhẹ.
Khương Trĩ Y ngẩng đầu, vừa nhìn thấy hắn liền nhào lên.
"Sét đánh thôi." Nguyên Sách ngồi xuống mép giường, ôm người vào trong lòng ngực.
"Cái gì là sét đánh thôi.....!Tiết Kinh Chập thế này thì sấm sét là đáng sợ nhất!" Khương Trĩ Y kinh hồn chưa định mà ôm eo hắn, "Cái tin báo gì lại quan trọng như vậy, còn phải đi ra ngoài nghe, bỏ ta lại một mình trong căn phòng xa lạ....."
Nguyên Sách hơi nuốt xuống: "Không có gì."
Khương Trĩ Y lại lẩm bẩm lầm rầm: ".....!Trong phòng này để nhiều vật dễ cháy như vậy, không tiện chút nào.

Trước kia mỗi lần sét đánh, Kinh Chập đều sẽ đốt đèn dày đặc bên cạnh mép giường trong tẩm gian của ta."
Lông mi Nguyên Sách vừa chớp: "Kinh Chập?"
"Đúng rồi, chàng không nhớ rõ sao, chính là tỳ nữ từ nhỏ đã đi theo ta đó, nhưng mà nàng ta lúc trước vì bảo hộ ta mà trọng thương, ta cũng đã lâu không gặp nàng ta....." Khương Trĩ Y nói đến đâu nghĩ đến đó, "Vốn tưởng rằng chờ thương thế nàng ta tốt hơn, ta có thể giúp nàng ta chủ trì hôn sự nha, nhưng lần này ra đi không biết khi nào mới gặp lại."
"Nàng ta đối với nàng —— rất tốt sao?"
"Đương nhiên rồi, giống như hôm nay chàng tốt với ta vậy, nhưng nàng ta đã đối tốt với ta cả mười năm ròng rồi đó."
Tay Nguyên Sách vịn trên lưng Khương Trĩ Y lưng hơi hơi cứng đờ.
"Làm sao vậy?" Khương Trĩ Y ngẩng đầu nhìn hắn.
Nguyên Sách chớp chớp mắt: "Vậy nếu có một ngày, ta cùng nàng ta rớt vào giữa sông, mà nàng chỉ có thể cứu một người, nàng sẽ cứu ai?"
Khương Trĩ Y sửng sốt: "Chàng đang nói nhảm cái gì vậy? Hai ngươi đều biết bơi, chỉ mỗi ta là không, ta hẳn sẽ ở trên bờ cổ vũ cho hai người đi!".

Chương 51: 51: Chương 50

Người này sao lại như vậy, lần trước so đo chuyện khi nàng còn nhỏ kêu những biểu huynh hoàng tử đó là "Ca ca" còn chưa tính, lúc này còn so đo chuyện nàng cùng tỳ nữ tình cảm thâm hậu?
Khương Trĩ Y không rõ nguyên do mà nhìn Nguyên Sách, thấy hắn không biết đang cân nhắc cái gì, một lát sau đột nhiên đứng dậy, nói hắn lại đi ra ngoài một chuyến.
Mưa to gió lớn, còn có cái gì quan trọng hơn nàng đang lo lắng hãi hùng?
Khương Trĩ Y đang muốn nổi giận, lại nghĩ đến chuyện hôm nay hắn cõng nàng trèo đèo lội suối chỉ vì muốn cho nàng ngủ ngon giấc, nếu như không có gì quan trọng, cũng không thể để nàng lại đây một mình, ngủ trong trạm dịch đơn sơ này.....!Nhưng nàng bất quá chỉ mới nói mấy câu đến Kinh Chập, sao có thể làm cho hắn như thể hồ quán đỉnh vậy chứ?
Khương Trĩ Y khó hiểu mà ngồi ở trên giường, còn chưa suy tư ra kết quả, lại một tia chớp cắt ngang qua bầu trời đêm, mắt thấy cả gian phòng ẩm một phát bị chiếu đến trắng bệch, tâm can nàng run lên, lập tức chui vào trong ổ chăn "bịt tai trộm chuông".
Không biết một mình nàng co rúm lại bao lâu, cửa phòng vừa mở ra lại đóng lại, hương bồ kết quen thuộc tới gần.
"Chàng lại đi xa một chút đi, trở về đây nhặt xác cho ta là được rồi!" Khương Trĩ Y che đầu rầu rĩ nói.
Nguyên Sách kéo mền của nàng xuống, làm nàng lộ đầu ra: "Nàng cũng không có làm chuyện xấu, thiên lôi này sao có thể đánh nàng?"
"Ta thấy có chàng làm chuyện xấu, đánh chàng thì có!" Khương Trĩ Y quay đầu tới hừ lạnh.
Nguyên Sách thở dài: "Cho nên vậy còn không phải là làm chuyện xấu sao?"
Biết rõ uy hiếp tới gần, lại muốn hắn ngồi chờ chết, Nguyên Sách nhắm mắt: "Khương Trĩ Y, nàng thật là mệnh kiếp của ta."

"Cái gì chứ, chàng thật sự ăn lôi kiếp gì?" Khương Trĩ Y mơ hồ nghe không rõ, từ trong ổ chăn vươn tay ra, sờ lên trán hắn, "Sao lại bắt đầu nói mấy chuyện ta nghe không hiểu rồi?"
Khương Trĩ Y bất mãn nhăn nhăn mày: "Nói bậy nói bạ vài câu liền muốn lừa dối qua cửa? Khi chàng không có ở đây, ta đã nghe hết hai lần sấm sét, hai lần!"
"Vậy giờ thế nào," Nguyên Sách liếc nàng một cái, "Hiện tại ta phải đi lên trời tính sổ cho nàng?"
"Không cần đến vậy, ta gợi ý cho chàng hai điểm đi." Khương Trĩ Y hất hất cằm, "Thứ nhất, đêm nay chàng không được ra khỏi cửa phòng này nữa."
Tất nhiên, tỳ nữ của nàng không ở đây, đêm nay nhất định phải làm tỳ nam cho nàng, Nguyên Sách gật đầu.
"Thứ nhì, ta muốn đêm nay —— chàng chính thức thị tẩm cho ta!"
Nguyên Sách chần chờ dựa vào trụ giường, cúi đầu: "......!Chính thức cỡ nào?"
"Thì không giống lần trước, chàng ngồi, ta nằm như vậy, ta muốn hai người cùng nhau nằm, ôm nhau ngủ suốt đêm."
Khương Trĩ Y đẩy gối ra bên ngoài một ít, nhường cho hắn nửa bên giường, xốc mền lên: "Nhanh lên, ta mệt lắm rồi, đừng nói nhiều nữa!"
Khương Trĩ Y vừa rải góc chăn, mềm được bung lên, bao lấy hai người.

Nàng vừa lòng mà đáp lên bả vai hắn, tay sờ đến áo ngoài hắn: "Chàng không cởi áo ngoài sao?"
Nguyên Sách cúi đầu nhìn áo ngủ đơn bạc trên người nàng: "Ta cũng phải mặc đơn bạc như nàng vậy?"
"Nếu không thì không khó chịu sao? Phải ngủ suốt đêm đó."
"Nếu vậy thì mới khó chịu, phải ngủ suốt một đêm —— đó."
Thấy Khương Trĩ Y còn đang muốn lải nhải cái gì, Nguyên Sách một phen kéo người qua tới, ôm vào trong lòng ngực, nhắm mắt lại: "Ngủ."

Khương Trĩ Y gối khuỷu tay lên trên sườn hắn, xoay người, mím môi cười: "Rốt cuộc không cần đi hâm mộ mấy người Bảo Gia a tỷ nữa."
"Phải không?" Nguyên Sách nhắm hai mắt hừ nhẹ một tiếng, "Ta vẫn còn rất hâm mộ."
"Chàng còn đang hâm mộ cái gì?" Khương Trĩ Y mở to mắt nhìn hắn.

Nguyên Sách rũ mắt xuống, qua ánh nến lờ mờ liền thấy nàng khẽ nhếch cánh môi, liền há miệng thở hắt ra, lại ngậm miệng lại.
Khương Trĩ Y nheo mắt lại nhìn hắn: "Có phải chàng muốn hôn ——"
Lời còn chưa dứt, lại có sấm sét ầm vang một tiếng, ánh nến bị gió lọt vào cửa sổ thổi tắt, trong phòng đột nhiên rơi vào một mảnh đen nhánh.
Một nơi mềm mại chợt ép lên người, không có áo choàng cùng áo ngoài, so với khi trèo đèo lội suối vẫn mãi dán vào trên lưng, cảm xúc này lại càng mãnh liệt.

Nguyên Sách chậm rãi hơi nhắm mắt thở ra một hơi, nghiêng đầu nhìn phía ngoài cửa sổ, lúc này thực sự có ý định tính sổ với trời cao.
"Chàng đi....."
Một người cúi đầu, một người ngẩng đầu, trong bóng tối đen nhánh, hai cánh môi cọ sát nhau mà qua.

Hai người đồng thời dừng miệng, bỗng dưng hô hấp cũng cứng lên.
Bên ngoài cửa sổ phong vũ phiêu diêu, sấm mùa xuân vang lên từng trận, nhưng trong căn phòng này, động một cái cũng chưa dám.
Một lúc trầm mặc trôi qua, không biết hơi thở của ai nóng ấm đến thế, làm cho cả hai vừa ngứa ngứa vừa nhoi nhói, giống như gió mùa xuân lại mang theo mưa bụi lất phất, rơi vào trong tim người.
Nguyên Sách chậm rãi, thử thăm dò cúi đầu thấp xuống.
Cảm giác được cánh môi bị cọ cọ nhẹ nhàng, Khương Trĩ Y khẽ run lên, nắm chặt dây lưng bên hông hắn, người lại không lui về sau chút nào.
Như bắt được công văn thông quan của nàng, cái con cá ướt nóng lại giống như lần trước, trượt vào.
Nguyên Sách cúi đầu, từng chút một đảo qua môi răng nàng, chậm rãi thăm dò từng tấc một.
Tay Khương Trĩ Y đang nắm chặt dây lưng hắn run lên, khẩn trương đến đầu váng mắt hoa, cả người nóng hừng hực, giống như được ngâm vào trong thau tắm ấm áp, sức lực chậm rãi bị rút cạn, tay chân cũng mềm mại đi.
Nhận thấy được thân thể nàng đang thoát lực, động tác Nguyên Sách hơi ngừng lại, thoáng buông lỏng nàng ra một ít.
"......!Hử?" Khương Trĩ Y mê mang mà ngẩng đầu lên.
Thị lực cực giúp hắn trong đêm tối tăm cũng có thể thấy rõ má nàng ửng

h`ồng cùng đáy mắt mê mang, Nguyên Sách khàn giọng hỏi: "L`ần này sao không sợ?"
Ánh mắt Khương Trĩ Y lập loè, nhỏ giọng nói: "L`ần trước không biết, l`ần này đã biết....."
"Đã biết, cũng không cảm thấy dơ?"
Dơ? Trong lòng Khương Trĩ Y không tự giác lặp lại cái chữ này, trong đ`ầu nhấp nháy hình ảnh hắn cõng nàng hành tẩu ở giàn giụa mưa to, một thân l`ấy lội, nhưng mà lúc ấy, nàng không cảm thấy hắn dơ một chút nào.
"Ta cảm thấy A Sách ca ca là người sạch sẽ nhất thiên hạ."
Ánh mắt Nguyên Sách hơi hơi vừa động, tr`ầm mặc, tay vịn lấy eo nàng, đem người đang d`ần d`ần trượt xuống nhấc lên trên, lại tiếp tục hôn xuống.

Môi bị hôn cho tê r`ần, Khương Trĩ Y chấn động, ngẩng đ`ầu lên nhắm chặt đôi mắt.
Nhiệt độ nóng ấm của cơ thể lan tràn, giống như từng trận mưa xuân tới tấp giáng xuống, hai tiếng thở dốc ở trong bóng tối phập ph`ồng lẫn nhau như có hô có ứng.
Khương Trĩ Y cảm thấy thẹn đến ngón chân cuộn tròn, bản thân hoá thành một đóa pháo hoa hình người nổ tung, thẳng đến khi tách ra khỏi hắn, vẫn nhắm hai mắt không dám nhìn hắn.
Thật lâu sau, Khương Trĩ Y mới bình ổn được hô hấp, giật giật cái chân đã tê r`ần: "Chàng không cởi áo ngoài thì thôi, gỡ đai lưng xuống cũng được mà....."
Nguyên Sách cúi đ`ầu: "Không phải nàng nắm rất vui vẻ sao?"
"Không phải, đai lưng chàng còn treo cái gì ấy, cộm ta....."
Ánh mắt Nguyên Sách chợt lóe, ch`ần chờ xốc lên một góc chăn, cúi đ`ầu nhìn thắt lưng bên hông mình vẫn không có treo bất cứ cái gì.
Khi tay Khương Trĩ Y từ sau thắt lưng hắn sờ soạng v`ềphía trước, muốn chỉ cho hắn chỗ nào xảy ra vấn đ`ề——
Nguyên Sách lập tức nghiêng người né tránh, xoay thân xuống giường.
Khương Trĩ Y đột nhiên bị mất đi điểm tựa, li`ền ngã ở trên giường, ngây ngốc mà ngẩng đ`ầu lên, mơ h`ồnhìn theo phương hướng bóng hắn đang đứng thẳng: "Chàng làm gì vậy?"
Nguyên Sách xoay người đi vào phòng tắm: "Đi gỡ đai lưng."
Một đêm trời mưa to, buổi trưa hôm sau, hai người mới hội hợp được với Huy`ền Sách Quân đang đợi ở khu dã ngoại, tiếp tục đi v`êhướng Tây Bắc.

Hiện tại, thời tiết đã chuyển ấm, nhưng mà càng tới gần Tây Bắc, khí hậu càng lạnh hơn, cái ấm áp này trước sau vẫn đuổi không kịp bước chân đội ngũ.

Khương Trĩ Y đi từ giữa tháng giêng cho đến hiện tại đã là cuối tháng hai, khi ra khỏi xe ngựa, lại phảng phất như vẫn đang ở Trường An vào tháng giêng, lúc này mới hiểu ra vì sao lúc trước khi thu thập hành lý, Nguyên Sách bảo nàng không cần mang đồ mùa xuân.
Cuối tháng hai, đội ngũ rốt cuộc vào đến địa phận Hà Tây, dọc đường đi, núi non và rừng thẳm càng ngày càng nhiều, chỉ là mùa xuân Hà Tây còn chưa tới, trước mắt vẫn còn là một mảnh khô vàng hiu quạnh không hề có sinh cơ.
Không còn cảnh để thưởng thức, lại đi đường lâu ngày, mặc dù người trong lòng ở bên, Khương Trĩ Y cũng khó tránh khỏi có chút khô héo.

Nàng ở trong xe ngựa phỏng theo bức "Cửu cửu tiêu hàn đồ" treo trên vách, mỗi một ngày đi qua, liền tô đỏ một mảnh cánh hoa.
Đến khi mắt thấy từng đóa hoa mai dần dần tươi sáng lên, chỉ còn lại hai cánh chưa tô, hy vọng liền ở ngay trước mắt, gân cốt lại như nỏ mạnh hết đà.
Chạng vạng cái hôm sau khi tiến vào Lương Châu, tới trạm dịch mà chỉ sau một trạm dịch nữa thôi liền bước vào thành Cô Tang, Khương Trĩ Y ỉu xìu mà được Nguyên Sách ôm xuống xe ngựa, ghé vào trên người hắn không muốn xuống đất: "……!Chàng cứ như vậy ôm ta vào đi, ta không muốn đi đường."
Huyền Sách Quân phía sau thập phần có lễ phép mà chuyển mắt đi.
Nguyên Sách ném thanh kiếm cho Lý Từ Phong, ôm người đi vào trạm dịch.
Mới vừa tiến vào viện, liền có một giọng nữ khóc lóc nức nở như cảm động đến rơi nước mắt hô lớn: "Quận chúa ——!"
Bước chân Nguyên Sách dừng lại.
Khương Trĩ Y nghe thấy giọng nữ quen thuộc này, liền kinh ngạc ôm cổ Nguyên Sách ngơ ngác quay đầu lại, nhìn gương mặt quen thuộc cũng đang vô cùng kinh ngạc từ chiều hôm qua kia, khó có thể tin mà dùng sức chớp chớp mắt ——
"Kinh Chập?!"

Kinh Chập một thân nam trang mộc, gạt lệ mà bước nhanh đi lên trước: "Quận chúa, là nô tỳ.....!Nô tỳ cuối cùng cũng đuổi kịp ngài!"
Khương Trĩ Y hơi há miệng, giơ ngón tay chỉ về hướng Đông Nam xa xa: "Ngươi, ngươi không phải hẳn là ở huyện Trịnh, ở Trường An sao....."
"Quận chúa, nô tỳ cuối tháng giêng thì thương thế đã lành, sau khi trở về Hầu phủ, nghe nói ngài đã đi Hà Tây, liền đuổi theo đến đây!"
"Thương thế ngươi mới lành lặn, mà đuổi theo ta suốt cả tháng?" Khương Trĩ Y kinh hãi, "Ta có Cốc Vũ đi theo, còn có A Sách ca ca chiếu cố, cần gì ngươi lăn lộn như vậy!"
Người bị nhắc đến tên liền ho nhẹ một tiếng.
Khương Trĩ Y vừa cúi đầu, mới phát hiện mình còn đang được Nguyên Sách bế trên tay như tiểu hài tử.
Kinh Chập cũng giống như phục hồi tinh thần lại từ xúc động mãnh liệt chủ tớ cửu biệt gặp lại, ánh mắt chậm rãi nghiêng qua một bên, nhìn về phía mặt Nguyên Sách, lại hạ xuống, nhìn về phía cổ tay Khương Trĩ Y đang choàng qua cổ hắn, lại quẹo trái, nhìn về phía cánh tay Nguyên Sách ôm sau thắt lưng Khương Trĩ Y, lại lần nữa quay về trước, nhìn về phía biểu tình hai người thân mật đến thập phần không coi ai ra gì, thập phần đương nhiên ——
Đồng tử chấn động, chợt nghe thấy Nguyên Sách bỗng nhiên mở miệng: "Có phiền không nếu ta bế vị hôn thê của ta đi vào trước đã?"
Kinh Chập chần chờ mà nghiêng người đi, tránh qua một bên.
Nguyên Sách ôm người sải bước đi về hướng bên trong.
Kinh Chập ngốc ra tại chỗ, mắt thấy Khương Trĩ Y ghé vào đầu vai Nguyên Sách, hơi quay ra sau nhìn nàng ta kêu theo: "Kinh Chập, ngươi cũng một đường mệt mỏi rồi, đừng đứng đó, tiến vào cùng nhau uống chén canh gừng cho ấm áp!"
Cốc Vũ phía sau cũng đi lên trước, cảm động đến rơi nước mắt: "Kinh Chập tỷ tỷ, ta nhớ tỷ quá đi mất! Mấy trạm dịch gần đây phòng không nhiều lắm, quận chúa cùng cô gia đều bảo chúng ta ngồi cùng bàn dùng bữa, chúng ta mau vào đi thôi!"
Vị hôn thê.....!Cô gia.....
Tận đáy lòng Kinh Chập lẩm nhẩm lại mấy chữ này, bị Cốc Vũ lôi kéo, chân nhẹ như đạp lên sợi bông, lảo đảo đi về hướng trong phòng.
Vào phòng, Cốc Vũ thấy nàng ta phong trần mệt mỏi, dẫn nàng ta đến bên

một cái thau nước, cho nàng ta rửa tay rửa mặt.
Kinh Chập cũng đã quên khách sáo, cứ như vậy để Cốc Vũ hầu hạ, nàng ta nghiêng đầu, đôi mắt thẳng tắp nhìn chằm chằm bàn bát tiên bên kia ——
Một chiếc bàn bát tiên rõ ràng có bốn cái ghế dài như vậy, nhưng Khương Trĩ Y lại cùng Nguyên Sách vai kề vai ngồi trên một cái ghế dài, trước mặt chỉ có một chén canh gừng.
Khương Trĩ Y ôm chén cúi đầu uống một ngụm, nhăn mày lại nhìn Nguyên Sách lắc lắc đầu: "Ta cảm thấy không có ngon như ngày hôm qua."
"Không phải vì ngon mới uống, vì ấm thân thể mới nên uống."
"Nhưng không ngon thì người ta làm sao nuốt xuống được nha."
"Ba ngụm."
Khương Trĩ Y thở dài, cúi đầu khẽ uống hết ba ngụm nhỏ, sau đó nhăn mũi, đẩy chén cho Nguyên Sách.
Nguyên Sách nhận chén nàng đẩy tới, ngửa đầu uống hết canh gừng còn dư.
Trong phòng đột nhiên vang lên một tiếng ầm thật lớn.
Người Khương Trĩ Y run run, ngẩng đầu lên.
Nguyên Sách cũng nhấc mí mắt, nhìn về phía Kinh Chập vẻ mặt hoảng sợ, nhìn chằm chằm nàng ta một lát, lại giơ tay xoa xoa đỉnh đầu Khương Trĩ Y: "Không có việc gì, tỳ nữ của nàng làm rơi thau thôi."
Nhìn cặp kia mắt đen láy ô trầm kia, trên mặt Kinh Chập hiện lên một tia hoảng loạn, vội vàng cúi người xuống nhặt cái thau.
"Không có việc gì, đừng thu dọn, để đó đi, mau lại ngồi đây!" Khương Trĩ Y vỗ vỗ tay vào cái ghế dài khác kế bên mình.
Kinh Chập rụt rè đưa chân đi tới, ngồi xuống ghế dài bên cạnh Khương Trĩ Y.
Khương Trĩ Y chỉ chỉ chén canh gừng trước mặt nàng ta, ý bảo nàng ta uống: "Mau kể ta nghe mấy ngày nay ngươi làm như thế nào đến được đây, ngươi màn trời chiếu đất cưỡi ngựa cả một đường sao? Không động đến vết thương cũ đó chứ?"
Kinh Chập như ở trong mộng mà ôm chén canh, lắc lắc đầu: "Nô tỳ không có việc gì cả....." Lại do dự mà nhìn về phía Nguyên Sách, "Quận chúa, nô tỳ có chút lời muốn nói riêng cùng ngài....."
Khương Trĩ Y sửng sốt, nghĩ đến nàng ta ngàn dặm xa xôi tới nơi này, đích xác có chút kỳ lạ, chẳng lẽ là nàng ta mang theo tin tức gì của Hầu phủ?
Liền nhìn Nguyên Sách: "Ta đây cùng Kinh Chập đi lên phòng trên đây."

Nguyên Sách đưa mắt nhìn Kinh Chập, hỏi Khương Trĩ Y: "Đêm nay còn muốn ta cùng nàng ngủ không?"
Kinh Chập không tiếng động hít ngược một ngụm khí lạnh.
Khương Trĩ Y không thể hiểu được mà chớp chớp mắt.
Hắn cùng nàng ngủ, không phải chỉ có một lần ngoài ý muốn đó thôi sao?
Nói như thể mỗi ngày đều cùng nàng ngủ vậy.
"Không cần, Kinh Chập tới, ta và nàng ấy có rất nhiều chuyện riêng tư muốn nói mà."
Nguyên Sách gật gật đầu: "Vậy hai người đi đi."
Khương Trĩ Y và Kinh Chập cùng nhau đứng dậy đi lên phòng trên.
Kinh Chập đi theo sau lưng nàng bước vào, khép cửa phòng lại, nhìn tấm bình phong khép chặt trước mặt, mãi mà không mở miệng.
Khương Trĩ Y nhìn bóng dáng nàng ta khẩn trương như vậy, liền nói: "Làm sao vậy, hầu phủ xảy ra chuyện gì hay sao, không lẽ là cữu cữu và cữu mẫu đang nháo lên muốn hòa li chứ?"
Kinh Chập xoay người lại, lắc lắc đầu: "Quận chúa, là nô tỳ có một số việc không rõ, muốn hỏi ngài ——"
"Chuyện gì?"
"Ngài vì sao, vì sao lại cùng Thẩm Thiếu tướng quân đính hôn?"
Khương Trĩ Y sửng sốt: "Sao lại hỏi vì sao ta lại cùng hắn đính hôn, ta không phải vẫn luôn muốn cùng hắn đính hôn sao? Không nhân lúc hắn lần này hồi kinh định ra việc hôn nhân, chẳng lẽ còn muốn chờ hắn thêm ba năm?"
"Ba năm....." Kinh Chập thất thần mà lẩm bẩm.
Cuối tháng giêng, nàng ta trở lại hầu phủ, nghe nói việc hôn sự của quận chúa cùng Thẩm Thiếu tướng quân, cả kinh suýt nữa rớt cằm.
Nhưng ngày đầu tiên, nàng ta bất quá chỉ không thể tưởng tượng được quận chúa cùng Thẩm Thiếu tướng quân làm như thế nào từ oan gia ngõ hẹp thành hai người thân mật.
Mãi đến ngày hôm sau, khi nàng ta thu dọn đồ vật trong Dao Quang Các, nghe Tiểu Mãn cảm khái với mình, nói nàng ta đã bỏ lỡ rất nhiều chuyện thú vị của quận chúa cùng Thẩm Thiếu tướng quân, còn nói hai người này trải qua ba năm mới có thể tu thành chính quả, thật sự không dễ dàng, nàng ta mới phát hiện không thích hợp.
Nghe Tiểu Mãn kể đến mấy chuyện trong quá khứ ba năm trước, nàng ta

càng nghe càng ng`ồi không được, li`ền vội vàng đuổi lại đây.
".....! Ba năm trước đây ngài có khi nào thân mật với Thẩm Thiếu tướng quân đâu?" Kinh Chập ngơ ngẩn nhìn nàng, "Nô tỳ sao một chút cũng không biết được?"
Khương Trĩ Y càng sửng sốt hơn.
"Ngươi không biết được? Ba năm trước đây ta cùng A Sách ca ca gặp lén, không đ`ều là ngươi hối hả thu xếp cho hai người chúng ta hay sao?"
"Nô tỳ có từng làm chuyện như vậy đâu.....!Ba năm trước đây, ba năm trước đây ngài cùng Thẩm Thiếu tướng quân không phải là oan gia đối đ`ầu, cả đời không qua lại với nhau sao?"
Mắt to trừng mắt nhỏ, tĩnh mịch, tiếng gõ cửa bỗng nhiên vang lên.
"Y Y." Giọng Nguyên Sách vang lên ở ngoài cửa phòng.
Trước mắt Khương Trĩ Y còn đang b`ần th`ần đi tự hỏi, không để ý sao bỗng nhiên Nguyên Sách lại gọi nàng thân thiết như vậy, chỉ ngơ ngác nói câu "Vào đi".
Nguyên Sách đẩy cửa ra đi đến, nhìn hai chủ tớ đang dùng mắt giằng co: "Làm sao vậy?"
Kinh Chập cứng đờ người, quay đ`ầu đi.
Khương Trĩ Y kéo cánh tay Nguyên Sách qua một phen: "Chàng tới vừa lúc, Kinh Chập nói nàng ta không nhớ rõ chuyện hơn ba năm trước đôi ta từng gặp lén, đây là có chuyện gì.....?"
Nguyên Sách tr`ầm ngâm nhìn mắt Kinh Chập, hỏi Khương Trĩ Y: "Tỳ nữ này của nàng trước đây gặp sơn tặc bị thương, có từng bị thương mất trí nhớ?"
"Không, chưa từng....." Kinh Chập kiên định lắc đ`ầu đến một nửa, mắt thấy bộ dáng Khương Trĩ Y cùng Nguyên Sách ân ái gắn bó keo sơn như vậy, ngay cả bản thân mình cũng bắt đ`ầu nghi ngờ mình, che trán chớp chớp mắt, "nhỉ?"
"Ngươi xem ngươi, nếu thật sự mất trí nhớ, sao bản thân mình có thể biết được?" Khương Trĩ Y nhíu nhíu mày, sốt ruột mà nói cùng Nguyên Sách, "Mau, mau mời Lý Quân Y lại đây bắt mạch cho Kinh Chập đi!".

Chương 52: 52: Chương 51

Vào đêm, Kinh Chập một mình ngồi ở mép giường trong thượng phòng của trạm dịch, biểu tình hoảng hốt mà hồi tưởng chuyện mới vừa rồi.
Mới vừa rồi quận chúa thập phần lo lắng kéo nàng ta đến mép giường, hỏi nàng ta khi bị thương trước đây có bị đập đầu hay không, chuyện này nàng tất nhiên dám khẳng định là không có.
Sau đó vị Quân Y kia tiến vào bắt mạch cho nàng ta, quận chúa hỏi Quân Y, nếu như nàng ta không bị thương, có khả năng nào vẫn bị mất trí nhớ hay không?
Quân Y nói có một loại khả năng, đó là nàng ta lúc ấy bị thương đến gân cốt, lúc sau mới dùng quá nhiều thuốc giảm đau, thuốc thì có ba phần độc, nên bị để lại di chứng.
.....!Phải không? Chẳng lẽ nàng ta thật sự uống thuốc uống đến thần chí không rõ, thiếu hụt một ít ký ức? Nhưng ngoại trừ chuyện của quận chúa cùng Thẩm Thiếu tướng quân, rõ ràng mấy chuyện khác nàng ta đều nhớ rõ rành mạch.
Quận chúa nói tư tình của ngài ấy cùng Thẩm Thiếu tướng quân chỉ có một mình tỳ nữ bên người là nàng ta biết được, đây đúng là chuyện rối càng thêm rối, bí mật chỉ có một mình nàng ta biết được, xong lại bảo nàng ta đã quên mất, vậy chả phải không người đối chứng?
Cách một tiếng, cửa phòng mở ra, Cốc Vũ hầu hạ Khương Trĩ Y tắm gội xong, đỡ nàng từ phòng tắm đi ra.
Kinh Chập vội vàng từ ghế đẩu đứng dậy, hổ thẹn vạn phần: "Quận chúa, hôm nay nô tỳ ở chỗ này giống như làm khách vậy, cũng không hầu hạ được ngài....."
Khương Trĩ Y xua tay: "Có Cốc Vũ mà, ngươi cũng đừng vội, không nghe Lý Quân Y nói sao, ngươi có thể bị di chứng đó, an tâm nghỉ ngơi đi."
"Quận chúa, vị Lý Quân Y này thật sự y thuật cao siêu sao, sẽ không khám sai chứ?"

"Tất nhiên, lúc ta bị thương chân, hắn chỉ bằng cách bắt mạch liền kết luận trong cơ thể ta bị ứ máu, còn nhìn ra được mấy ngày trước ta từng uống rượu, là y sư đáng tin cậy nhất từ trước tới giờ."
Thật sự như thế? Trong đầu Kinh Chập loạn thành một đoàn, cùng Cốc Vũ đỡ Khương Trĩ Y nằm lên giường, đắp chăn cho nàng xong, khi dịch góc chăn lại hỏi: "Vậy ngoại trừ nô tỳ ra, còn có ai biết được chuyện quá khứ của ngài cùng Thẩm Thiếu tướng quân không?"
Thấy nàng ta thực sự khó có thể tiếp nhận chuyện chính mình bị mất trí nhớ, Khương Trĩ Y ngẫm lại cũng hiểu, rốt cuộc làm người mà, cái gì đều có khả năng hoài nghi, nhưng thứ có thể tin tưởng không nghi ngờ, chính là ký ức của mình.
"Không chỉ mỗi ngươi, cữu mẫu cũng biết, ngươi không nhớ rõ đó thôi, năm đó cữu mẫu vì phá hư chuyện của ta cùng A Sách ca ca, đúng là bỏ vốn gốc.

Khi đó ta cùng A Sách ca ca dùng chim truyền tin, bồ câu đưa thư đã bị cữu mẫu phái người bắn chết, bảo gã sai vặt làm chân chạy, cầm tín vật truyền tin cho A Sách ca ca, gã sai vặt lại theo lệnh cữu mẫu, ôm cả tín vật lẫn tiền bạc chạy mất, còn có một lần, ta ngồi xe ngựa đi gặp A Sách ca ca, mới ra khỏi phủ, vừa giẫm lên ghế lên kiệu, ghế liền sụp, chân cũng trật luôn....."
Khương Trĩ Y một bên vừa nhớ lại, vừa nói ra từng câu.

Kinh Chập mới đầu còn mê mang đến dần dần sáng hơn một chút: "Quận chúa, nô tỳ hình như có chút ấn tượng đối với những việc này....."
"Phải không? Ngươi xem ngươi đi, ta vừa nói, ngươi liền có ấn tượng."
Kinh Chập mở to mắt, khẩn trương mà nuốt xuống: "Quận chúa, có phải phu nhân, có phải phu nhân còn từng lén sai người giấu đồ mới của ngài ở Y Tứ phòng, còn đổi hộp lễ vật Thẩm Thiếu tướng quân đưa cho ngài thành hộp có nửa con chuột chết....."
Ánh mắt Khương Trĩ Y sáng lên, kinh hỉ nói: "Ngươi đều nhớ ra rồi sao?"
Kinh Chập choáng váng một trận, nhìn thẳng cặp mắt vô cùng chắc chắn của Khương Trĩ Y.
Đúng, nàng ta nhớ rồi, nàng ta căn bản chưa từng quên, những việc này, đều là nội dung cái chuyện xưa trong quyển thoại bản mà quận chúa xem qua bốn tháng trước.....

"Quận chúa, nô tỳ, muốn suy nghĩ việc này....."
"Nghĩ không ra cũng không sao, ta cùng A Sách ca ca hiện giờ đã tu thành chính quả, mấy chuyện vặt vãnh đã qua đó đều không quan trọng, sớm nghỉ ngơi một chút đi, sáng mai còn phải lên đường."
Kinh Chập gật đầu lui ra, đi đến gian ngoài, ngơ ngẩn đứng đó một lúc lâu, dựa vào tường chậm rãi ngồi xuống ——

Bốn tháng trước, quận chúa vì phá giải cái bùa chú cổ ác độc của phu nhân, nằm trong noãn các lặp đi lặp lại lật xem cuốn thoại bản《 Y Y truyện 》kia, sự tích và công danh của nam chính trong đó rất tương tự Thẩm Thiếu tướng quân, mà thân thế nữ chính lại vô cùng giống quận chúa.
Sau khi bùa chú bị giải, quận chúa được một thuật sĩ giang hồnhắc nhở, đi Thái Thanh Quan làm lễ tạ thần, nửa đường thì nằm ngủ trong xe ngựa, bừng tỉnh lại liền hô một tiếng "A Sách ca ca", như là mơ thấy mình thành Y Y trong thoại bản.
Sau đó bị sơn tặc tấn công bất ngờ, trong lúc đánh nhau, xe ngựa vỡ thành từng mảnh, đầu quận chúa bất hạnh đụng phải vách xe.....
Kinh Chập bỗng dưng đứng lên đi vềhướng trong phòng.

Lúc này liền gặp phải Cốc Vũ từ bên trong ra tới, giơ ngón tay nhìn nàng ta ra dấu im lặng.
Cốc Vũ: "Kinh Chập tỷ tỷ, quận chúa gần đây lên đường quá mệt mỏi, dính gối liền ngủ rồi."
Kinh Chập từ xa xa nhìn gương mặt Khương Trĩ Y ngủ say, lo lắng mà nhăn mày lại.
Hôm sau trời tờ mờ sáng, trong phòng bỗng nhiên truyền ra một âm thanh nức nở khe khẽ.
Kinh Chập cả đêm không ngủ, nghe thấy động tĩnh liền cuống quít đi vào, đi đến mép giường vừa nhìn, lại thấy Khương Trĩ Y nhắm chặt hai mắt vẫn chưa tỉnh dậy, hình như là đang khóc trong mộng.
Kinh Chập vội vàng cúi người xuống, vỗ nhẹ nhẹ vào bả vai Khương Trĩ Y: "Quận chúa, quận chúa?"
Khương Trĩ Y nhíu lại mày, chậm rãi mở đôi mắt mông lung đẫm lệ, khi thấy người rõ trước mắt, liền khóc lóc kêu nàng ta: "Kinh Chập ——"
Nước mắm Khương Trĩ Y chợt dừng lại, nấc nghẹn, chần chờ quay đầu nhìn nhìn khắp nơi: "......!Ta chỉ đang nằm mơ?"

"Dạ, quận chúa đừng sợ, không có người xấu nào....." Kinh Chập dịch khăn đi lau mặt cho nàng.
"Ta không phải mơ thấy người xấu....." Nước mắt Khương Trĩ Y còn treo trên hàng mi dài, giống như vẫn chưa hoàn toàn phục hồi tinh thần lại từ cảm giác khổ sở trong mộng, "Ta mơ thấy, mơ thấy những gì ngươi nói đều là thật, ta cùng A Sách ca ca căn bản là không có tư tình gì, hắn không thích ta thì thôi đi, hắn còn lấy con dế ra doạ ta sợ.....!Đây đã là lần thứ hai ta thấy cái mộng này....."
Động tác lau nước mắt của Kinh Chập chợt ngừng lại, ánh mắt hơi lóe, thu khăn lại, ngồi ở mép giường hít sâu một hơi: "Quận chúa, ngài có nghĩ tới hay không, sở dĩ ngài lại thấy cái mộng này, là bởi vì những chuyện này đều thật sự đã xảy ra, kỳ thật ngài cùng Thẩm Thiếu tướng quân....."
"Làm sao vậy?" Một giọng nam đột nhiên vang lên ở sau người, Nguyên Sách bước qua ngạch cửa đi đến.
Khương Trĩ Y nghe tiếng quay đầu lại, lập tức bò lên từ trên giường, giang hai cánh tay về phía Nguyên Sách: "A Sách ca ca ——"
Nguyên Sách đi lên trước, đẩy Kinh Chập ra, ôm Khương Trĩ Y vào trong lòng ngực, ánh mắt sâu thẳm nhìn quét qua, nhìn về phía Kinh Chập đang theo bản năng đứng dậy thối lui ra sau.
Bất quá chỉ một ánh mắt, nhưng lại tựa như bị một thanh kiếm sắc nhắm ngay ngực, Kinh Chập nháy mắt lông tóc dựng đứng, sởn tóc gáy mà ngẩn ra tại chỗ.
Nhưng mà nháy mắt tiếp theo, ánh mắt này lại nhẹ nhàng dời đi, rũ xuống, ôn nhu mà nhìn về phía người trên giường: "Lại thấy ác mộng?"
Khương Trĩ Y ôm eo Nguyên Sách, bĩu môi, gật gật đầu.
"Vì sao ta cứ thấy giấc mộng này?"
"Lần trước hầu gia phản đối chúng ta đính hôn, nàng sợ việc hôn nhân không thành, cho nên miên man suy nghĩ, lần này ——" Nguyên Sách ngó Kinh Chập, "Tỳ nữ của nàng cứ ở bên tai hồngôn loạn ngữ, nàng ban ngày nghĩ gì ban đêm mơ thấy cái đó, có cái gì kỳ quái đâu?"
"Cho nên cũng chỉ là mộng, không phải thật, đúng không?"
"Đương nhiên."
Kinh Chập nhìn chằm chằm Nguyên Sách, tay giấu ở trong tay áo nắm chặt thành quyền.
Cái tên Thẩm Nguyên Sách này căn bản cái gì cũng biết, cái gì cũng biết, nhưng lại lừa gạt quận chúa như vậy, lừa được việc hôn sự này còn không

đủ, còn lừa quận chúa ngàn dặm xa xôi lặn lội đến biên quan.....

Nguyên Sách cúi đầu nhìn người trong lòng ngực, hỏi nàng: "Thấy giấc mộng này, có phải rất khổ sở hay không?"
Khương Trĩ Y hít hít mũi: "Còn phải nói sao?"
"Vậy nàng —— có thích ta hiện tại hay không? Có thích ở bên ta như hiện tại hay không?"
"Đương nhiên thích.....!Bằng không ta theo chàng tới Hà Tây làm cái gì?"
Nguyên Sách mắt nhìn Kinh Chập, trong miệng tiếp tục cùng Khương Trĩ Y nói: "Nếu vui vẻ như vậy, không cần suy nghĩ những chuyện làm nàng khổ sở."
Ánh mắt Kinh Chập chợt lóe.
"Đi xuống đi." Nguyên Sách hất cằm về phía Kinh Chập.
Khương Trĩ Y nâng mắt lên, nhìn về phía Kinh Chập đang do dự: "Không có việc gì, ta cùng A Sách ca ca trò chuyện là được rồi, ngươi không cần lo lắng."
Cố gắng đứng tại chỗ một lát, Kinh Chập gật đầu lui xuống.
Trong phòng chỉ còn hai người, Nguyên Sách trầm mặc một lát, bỗng nhiên không đầu không đuôi nói: "Khương Trĩ Y, nàng nói, phụ thân nàng chọn Hoàng bá bá của nàng, không chọn nàng, mẫu thân nàng chọn phụ thân nàng, cũng không chọn nàng —— kỳ thật, ta cũng từng không được ai lựa chọn."
Khương Trĩ Y lấy làm lạ, ngẩng đầu lên: "Hở?"
Nguyên Sách cúi đầu, nhìn thẳng đôi mắt nàng: "Nàng đã chọn ta một lần, ta sẽ đối xử tốt với nàng."
"Ta không phải đã tuyển chọn chàng rồi sao?"
"Ta nói là sau này."
"Là ta thấy ác mộng hay là chàng thấy ác mộng, sao không phải chàng an ủi ta, còn phải là ta an ủi ngược lại chàng vậy?" Khương Trĩ Y nhíu nhíu mày, "Yên tâm, một trăm năm nữa, về sau cũng chỉ chọn chàng, vĩnh viễn đều chọn chàng!"
"Được."
Nguyên Sách ôm người một lát, bảo Cốc Vũ tới hầu hạ Khương Trĩ Y rửa mặt chải đầu xong, đứng dậy đi ra ngoài.
Mới vừa một chân bước ra cửa phòng, trước mặt liền có ánh đao chợt lóe lên, một thanh chủy thủ xông thẳng vào mặt.

Nguyên Sách ngưỡng người về sau, xoay người tránh đi lưỡi đao, thuận thế một chân đá vào cửa phòng sau lưng.
Kinh Chập cắn chặt hàm răng, chuỷ thủ trong tay lại lần nữa hung hăng đâm tới.

Đôi tay Nguyên Sách chắp ở sau người, nghiêng thân tránh tiếp.
Kinh Chập ngoan cố tiếp tục tiến công, Nguyên Sách một đường triệt thoái về sau, một đường né tránh, đôi tay trước sau vẫn để ở sau người.
Dù vậy, cũng không mảy may làm bị thương đến hắn.
Không biết đâm ra đến đao thứ mấy, Kinh Chập thở phì phò không còn sức lực, cầm mũi đao chỉ vào hắn, nghiến răng nghiến lợi mà nhìn thẳng hắn: "Ngươi rốt cuộc có rắp tâm gì đối với quận chúa!"
Nguyên Sách nhìn mũi đao trước mắt, mí mắt hơi híp lại: "Một tỳ nữ nho nhỏ như ngươi, có thể tồn tại từ Trường An đi đến Hà Tây, giờ phút này còn có thể cầm đao chỉ vào ta —— ngươi cho rằng, ta có cái rắp tâm gì với nàng ấy?"

Tay Kinh Chập nắm chủy thủ khẽ run lên.
Nguyên Sách nâng hai đầu ngón tay lên, miết lưỡi đao, đẩy chủy thủ đi xa: "Ta cho rằng điều ta vừa mới nói đã đủ rõ ràng, nàng ấy muốn một giấc mộng đẹp, ta theo nàng ấy xây giấc mộng này, mọi người đều vui vẻ, hà tất một hai phải đánh thức nàng ấy?"
Hai mắt Kinh Chập thất thần mà chớp chớp mắt, chậm chạp không có động tác tiếp.
Kẽo kẹt một tiếng, từ đằng xa, cửa phòng bỗng nhiên bị người đẩy ra.
Kinh Chập lập tức thu chủy thủ lại, giấu ở sau lưng, xoay người sang chỗ khác, nhìn phía Khương Trĩ Y đang thò đầu ra cửa phòng.
Khương Trĩ Y cười vẫy vẫy tay về phía hai người: "Ta chuẩn bị xong rồi, khởi hành đi!"
Kinh Chập yên lặng đứng tại chỗ, mắt thấy Nguyên Sách tiến lên nắm lấy tay Khương Trĩ Y, kéo nàng đi về hướng ngoài trạm dịch, trong ánh mắt Kinh Chập hiện ra do dự.
*
Hành trình vốn còn lại hai ngày, còn một trạm dịch nữa phải đặt chân, nhưng có lẽ là do Kinh Chập đã đến, cũng làm thay đổi lữ đồ này, nên xe ngựa ngày đêm lên đường, lập tức chạy thẳng về hướng về phía thành Cô

Tang.
Khương Trĩ Y lần đầu tiên nghỉ đêm trong xe ngựa, tuy có hai tỳ nữ thân cận ở bên, nhưng vẫn mãi chưa ngủ được, tới gần hừng đông mới buồn ngủ đến chống chọi không nổi, rốt cuộc đã ngủ say.
Lúc đoàn người vào thành là vào canh giờ mở cổng buổi sáng, đường phố bên ngoài xe ngựa chỉ toàn tiếng người qua lại ồn ào, thế nhưng vẫn không đánh thức được nàng.
Chờ Khương Trĩ Y mơ mơ màng màng cảm giác mình rơi vào đệm chăn mềm mại, liền mở mắt ra, thấy một cái giá giường hoa cúc vạn phần quen thuộc, trước mắt là màn lụa vàng kim phất động, đỉnh đầu là rường cột chạm trổ phúc hải.
"Ủa?" Khương Trĩ Y kinh nghi chớp chớp mắt, nghiêng đầu nhìn về phía Nguyên Sách ngồi ở bên giường, "Ta lại nằm mộng rồi này, ta vậy mà mơ thấy mình đột nhiên về Trường An?"
"Nàng nhìn kỹ lại xem, nơi này không phải Trường An, là Cô Tang."
Nguyên Sách hướng một bên hất hất cằm.
Khương Trĩ Y nhìn lại bên ngoài giường, mới phát hiện bày biện bố trí trong phòng tuy không quá khác biệt với tẩm gian trong Dao Quang Các của nàng, nhưng kết cấu nóc nhà cùng hình dạng nhà ở thì không giống, cảnh trí ngoài cửa sổ cũng không giống.
Nguyên Sách: "Từ lúc nàng đáp ứng lại đây đã bắt đầu cải tạo, mới có hai tháng nên chỉ được bao nhiêu, nàng còn muốn thêm cái gì, ngày sau chậm rãi thêm vào."
Khương Trĩ Y ngồi dậy, nhìn chung quanh nhà ở một vòng, mới phát hiện trong phòng còn tạo một cái cối xay nước nhỏ, lúc luân chuyển là lúc thêm hơi ẩm, miễn cho nàng bị khô nứt da.

Nàng cũng quên mất, khi nào nàng đã từng nói qua chuyện này với hắn.
Còn có cách đó không xa, trên bàn dài còn có một cái tủ trang trí, bày váy áo cùng trang sức theo phong cách Tây Vực, cho dù là ánh mắt đã quen nhìn trân bảo của thế gian như nàng, cũng thấy đây ắt hẳn là thượng phẩm không tầm thường.
Trên bàn trang điểm còn đặt rất nhiều chai lọ vại bình, có một ít là phấn mặt mà nàng quen dùng, hương cao hương lộ, còn có ít thứ nàng không quá quen thuộc, hẳn là danh phẩm địa phương của thành Cô Tang.
Hoá ra lúc tháng giêng bận rộn việc đính hôn, hắn thường xuyên lắc lư

trong tẩm gian của nàng ở Dao Quang Các, đều là vì chuẩn bị những thứ này.
Ánh mắt Khương Trĩ Y kinh ngạc: "Đủ rồi đủ rồi.....!Sính lễ chàng đã đưa đến không ít, ta sợ chàng còn tiếp tục tiêu tiền bạc nữa, thì chắc ăn bữa nay tính bữa mai quá."
"....." Còn may, hắn bán của cải lấy tiền, còn thêm chút gia sản phụ thân cùng huynh trưởng lưu lại, miễn cưỡng chắp vá.
Khương Trĩ Y đột nhiên nhớ tới cái gì: "Từ từ, chỗ này là Thẩm phủ ở thành Cô Tang sao? Ta đã vào thành?"
Nguyên Sách gật đầu.
"Không phải đã nói là sẽ dẫn ta đi dạo thành Cô Tang sao? Ta vào thành cả một đường đều ngủ mất sao?"
"Tới cũng tới rồi, tương lai còn dài." Nguyên Sách kéo chăn, đẩy nàng nằm trở về, "Tối hôm qua cả đêm không ngủ, ngủ một giấc trước đi, ta vừa trở về cũng có rất nhiều chuyện phải xử lý, buổi tối lại dẫn nàng đi ra ngoài."
Khương Trĩ Y vừa lòng gật gật đầu, cơn buồn ngủ mới vừa đánh mất một ít đã đánh úp lại, không bao lâu liền ngủ đi.
Kinh Chập ngồi ở mép giường, nhìn Khương Trĩ Y giờ phút này đi vào giấc mộng, mặt cũng mỉm cười, khó xử thở dài.
*
Đèn lồng rực rỡ treo lên, đầu đường cuối ngõ thành Cô Tang đông như trẩy hội, mấy ngọn đèn dầu lại chiếu sáng toàn bộ đường cái, ban đêm cứ như ban ngày.

Tiếng náo nhiệt sênh ca hết đợt này đến đợt khác, giữa dòng người nam nữ già trẻ, thỉnh thoáng có mấy người mặc y phục Tây Vực qua qua lại lại, ven đường có mấy quán nhỏ rao hàng cùng mỹ thực, ảo thuật, xiếc, trước mỗi sạp đều chen đầy người, phóng tầm mắt nhìn lại, không ít những đồ mới lạ.
Trên mấy tầng lầu ven đường, những vũ cơ mặc y phục lộ bụng lách cách nhảy điệu Hồ Toàn Vũ, cả nam lẫn nữ trẻ tuổi dựa vào lan can, đối rượu hát ca.
"Kinh Chập tỷ tỷ, không thể tưởng được thành Cô Tang lại cô náo nhiệt phồn hoa như thế này, chợ đêm ở đây một chút cũng không thua Trường An!" Cốc Vũ kinh ngạc cảm thán đi trên đường, vừa quay đầu, thấy bộ

dáng Kinh Chập tâm sự nặng nề, "Kinh Chập tỷ tỷ đi nhiều nên mệt sao?"
Kinh Chập lắc đầu, mắt nhìn phía trước.
Phía trước cách đó không xa, Khương Trĩ Y một thân váy đỏ thêu chỉ vàng, thắt mấy bím tóc nhỏ xinh xinh, trên trán đeo bội thúy điền, cổ là một chuỗi ngọc bích màu xanh, bên hông còn có hạt châu đỏ được thả lúc lắc trong mớ tua rua, sắc thái cả người rực rỡ đủ màu, nhưng hài hoà làm nhan sắc nàng càng tươi sáng minh diễm, giống một con bướm tiên bay vào thế gian.
Nguyên Sách kế bên hiếm khi lại mặc màu sáng, áo bào cổ lật màu trắng ánh trăng thêu chỉ bạc, eo đeo dây lưng chạm ngọc, mái tóc đen của hắn buộc thúc lên cao, đuôi tóc xoã xuống giữa lưng, cùng Khương Trĩ Y thật xứng đôi đến như một đôi thần tiên quyến lữ.
Kinh Chập từ nhỏ đi theo quận chúa, là người hiểu biết nàng nhất, hai ngày này nàng ta quan sát thật kỹ, phát hiện quận chúa khi ở trước mặt Thẩm Nguyên Sách, phảng phất như trở về lúc còn nhỏ khi trong nhà chưa xảy ra chuyện, vô ưu vô lự đến giống như một hài tử, muốn cười liền cười, muốn khóc liền khóc, muốn tức giận liền tức giận.
Nàng ta đã thật nhiều năm chưa từng thấy một quận chúa hỉ nộ ai nhạc đều đặt hết lên mặt như hiện tại.
Cái mộng đẹp này, có phải thật sự không nên bị đánh vỡ hay không?
"Mỗi một sạp ta đều muốn nhìn một chút, thì đi như thế nào cho hết nhỉ, thành Cô Tang này thật giống như toà thành không ngủ ấy, có thể đi dạo suốt một đêm!" Khương Trĩ Y kéo khuỷu tay Nguyên Sách, trong tiếng ồn ào xung quanh, không thể không lớn tiếng nói chuyện với hắn, "Lúc trước chàng có từng dạo qua nơi này, biết nơi nà thú vị nhất không?"
Nguyên Sách lắc đầu: "Ta cũng là lần đầu tiên quang minh chính đại đi ở nơi này."
"Lần đầu tiên?" Khương Trĩ Y kinh ngạc một chớp mắt, "À, ba năm qua chàng đều đi đánh giặc, hẳn là cũng không có cơ hội....."
Là mười chín năm qua đều không có cơ hội.
Trong lòng Nguyên Sách thầm đáp lời nàng, vừa chú ý mọi nơi, vừa ngẫu nhiên kéo nàng một phen lúc đám đông chợt chen lấn.
Khương Trĩ Y đưa mắt xem náo nhiệt khắp nơi, một đường đi đi dừng dừng, đi đến một gian sạp bán đồ chơi đan bằng cỏ, rất có hứng thú mà dừng chân lại, nhìn về phía con thỏ trong tay chủ quán đang bện: "Dùng cỏ mà cũng có thể bện ra được con thỏ tinh xảo như vậy? Ta muốn cái này!"

Bà bà chủ quán vẫn không ngừng tay lại, nhưng ngẩng đầu lên, cười tủm tỉm nói vài câu tiếng địa phương mà Khương Trĩ Y nghe không hiểu.
Nguyên Sách giải thích: "Bà nói sắp bện xong rồi, bảo nàng chờ một chút."
Khương Trĩ Y gật gật đầu, ngồi xổm xuống, đưa mắt xem mấy con vật được đan bằng cỏ khác trên gian hàng.

Nguyên Sách cũng ngồi xổm xuống theo nàng.
Bên cạnh có hai hai đồng chừng sáu bảy tuổi đang chơi trên mặt đất, thoạt nhìn hình như là tôn tử của bà chủ quán.
Hai đứa nhỏ đầu chạm vào đầu, trên tay cầm một cọng cỏ mỏng, đang chọc chọc cái gì đó trên mặt đất, kịch liệt đến không biết có phải đang đấu cái gì.
Khương Trĩ Y thấy không rõ đồ vật, quay đầu hỏi Nguyên Sách: "Bọn nhỏ đang chơi cái gì?"
"Bọn nón đang đấu....."
Nguyên Sách nói đến một nửa, nhớ tới cái gì, thần sắc biến đổi, vừa muốn kéo Khương Trĩ Y đi——
Một con dế tình cờ bám vào cọng cỏ, vô ý liền bị đứa nhỏ hất tung lên, vèo một cái, liền bám lên trên váy áo của Khương Trĩ Y.
Khương Trĩ Y ngơ ngác cúi đầu, nhìn chằm chằm cái con dế thân hình đen thui, râu dài quơ quơ dữ tợn, cặp chân gai móc vào trên váy nàng, ngay cả một tiếng kêu lên sợ hãi cũng đã quên.
Nháy mắt tiếp theo, Nguyên Sách kéo người một phen.
Khương Trĩ Y bị kéo đi, trước mắt lại dường như chỉ còn hình ảnh con dế kia.
Tương tự tình cảnh này, ký ức làm người buồn nôn giống như lầu các liền đổ ập xuống, đâm vào trong đầu, dạ dày Khương Trĩ Y bỗng nhiên quay cuồng một trận, cơn buồn nôn xông thẳng lên cổ họng, hai mắt tối sầm, hôn mê bất tỉnh..

Chương 53: 53: Chương 52

Kinh Chập cùng Cốc Vũ lo sợ bất an mà đứng ở bên giường, chờ Lý Từ Phong bắt mạch cho Khương Trĩ Y đang hôn mê.
Một lát sau, Lý Tưd Phong buông ba ngón tay bắt mạch ra: "Mấy ngày liền phải lên đường mệt mỏi, thêm trong lòng chấn kinh, ngủ một giấc là được, không sao."
Lý Từ Phong dặn dò các nàng ta đốt một trản hương an thần cho Khương Trĩ Y, sau đó cho Nguyên Sách một ánh mắt, quay người đi ra ngoài trước.
Nguyên Sách ngồi ở mép giường, lẳng lặng nhìn Khươmg Trĩ Y trong lúc hôn mê vẫn còn cau mày, trầm mặc thật lâu, nhẹ nhàng rút cánh tay đang bị nàng đè nặng một bên nhét vào chăn xong, liền đứng dậy ra khỏi tẩm gian.
Sau khi khép cửa phòng lại, vừa xoay người liền đối diện với ánh mắt ý vị thâm trường của Lý Từ Phong.
"Nói đi." Nguyên Sách dựa nghiêng vào cột hành lang, vừa nhấc cằm lên.
Cả một đường tới đây, hắn lâu lâu lại bảo Lý Từ Phong bắt mạch bình an cho Khương Trĩ Y, mỗi lần lại nghe Lý Từ Phong nói chứng ứ máu của nàng đã tốt hơn một chút, mãi cũng quen loại ánh mắt này của hắn.
"Máu ứ đọng trong người nàng ấy chỉ còn một chút tàn lưu cuối cùng, nhưng chỉ một chút như thế hắn đã không ảnh hưởng đến nhận tri của nàng ấy, sở dĩ gần đây nàng ấy vẫn duy trì cái trí nhớ hiện tại, có thể là trong lòng không muốn đối mặt với sự thật, hiện tại chỉ còn xem là bản lĩnh lừa mình dối người của nàng ấy lớn, hay là liên tiếp chịu kích thích lớn —— mấy ngày nay ngươi nên chuẩn bị sẵn sàng."
Nguyên Sách nghiêng đầu nhìn gian phòng ngủ kia, đèn hành lang chiếu lên mặt hắn, một nửa sáng rõ, một nửa biến mất trong bóng đêm, sau một lúc lâu, mới gật gật đầu: "Biết rồi."
Đêm dài yên tĩnh, trên giường phòng ngủ, Khương Trĩ Y hai mắt nhắm nghiền, trong giấc mơ lại thoảng qua từng hình ảnh mơ hồrải rác trong đầu ——

"Còn không phải chỉ là dế, ai không biết còn tưởng ta thả rắn cắn ngươi!"
Thiếu niên cà lơ phất phơ vô cùng cẩn thận bắt lại con dế đến trên người nàng, cúi đầu tỉ mỉ xem xét, đầy mặt đau lòng hỏi con dế xem có bị chấn kinh hay không, thấy con dế không có việc gì, còn xách cái con quái đó lên giơ ra cho nàng xem, "Con dế này của ta đá trăm trận trăm thắng, chính là chiến thần trăm năm khó gặp, nhảy trên người của ngươi, cũng là phúc khí của ngươi!"
Nàng vốn đã sắp bị ghê tởm muốn ngất xỉu, mắt thấy hắn còn muốn đưa con quái này đến trước mặt nàng, tức giận đến đầu óc quay cuồng, muốn xỉu cũng xỉu không được, vừa kinh hồn táng đảm mà lui về phía sau, vừa run rẩy nâng ngón trỏ lên: "Người đâu, mau nghiền nát thứ dơ dáy này cho bổn quận chúa!"
Hộ vệ tiến lên chụp lấy con dế kia, chưa ai kịp phản ứng, thì con dế đã bị nghiền nát dưới đế giày.
Thiếu niên trợn mắt há hốc mồm mà nhìn bọn họ, nổi trận lôi đình xông lên.
Hộ vệ nhanh chóng tiến lên cản người: "Đây là Vĩnh Doanh quận chúa, không được vô lễ!"
"Ta mặc kệ ngươi là quận chúa hay là công chúa, ngươi giết chết dế của ta, phải đền mạng cho nó!"
Hình ảnh bỗng nhiên chợt lóe, rồi lại tới một buổi tiệc khúc thuỷ lưu thương vào ngày xuân nọ ——
"Ta có một con dế rất dũng mãnh, anh dũng vô cùng, nhưng một mai rơi vào tay ả đàn bà đanh đá, bị mất mạng, quá khổ thân!" Khi đến phiên thiếu niên làm thơ, hắn giơ quạt lên, đứng trước mặt mọi người, cao giọng niệm ra một bài như vậy.
Nàng ngồi bên bờ khúc thủy, tức đến phì cười đứng dậy: "Thẩm Nguyên Sách, ngươi nói ai là ả đàn bà đanh đá?"
Thiếu niên đầy mặt ghét bỏ mà liếc mắt nhìn nhìn nàng: "Ai đứng lên chính là người đó thôi! Mọi người nói có phải hay không?"
Hình ảnh lại lóe lên, lại đến một con ngõ hẹp ——
"Ai da, ta nói là xe ngựa nhà ai mà ngang ngược như vậy, hoá ra là là của Vĩnh Doanh quận chúa ác danh vang xa!" Thiếu niên cưỡi ngựa ở phía trước tấm tắc lắc đầu, chỉ chỉ trỏ trỏ xe ngựa nàng.
Nàng vén màn cửa xe lên thò đầu ra nhìn, vừa thấy, liền cười lạnh một tiếng: "Ta nói là miệng ai thối như vậy, hoá ra là phá gia chi tử Thẩm gia

tiếng xấu đồn xa."
"Thanh danh của ta có xấu thì cũng có thể cưới được tức phụ, tính tình ngươi kiêu ngạo như vậy, có thể gả được ra ngoài sao? Quận chúa còn không biết nhỉ, nghe nói mấy ngày trước Thánh Thượng triệu kiến Tứ điện hạ, muốn chỉ hôn cho Tứ điện hạ, hỏi hắn khi còn nhỏ giao hảo với ngươi rất tốt, còn từng ngỏ ý với ngươi, Tứ điện hạ nói tám chữ —— vui đùa thiếu thời, không phải là thật!" Thiếu niên cười ha ha.
Một màn ánh sáng mơ hồ loé lên, nàng rơi vào một không gian trống rỗng, khi hình ảnh một lần nữa quay về, chính là ở nơi trà lâu, vào cái hôm Huyền Sách Quân chiến thắng trở về ——

"Muốn hạ độc cũng sẽ không hạ độc bên đường, trà này tất nhiên không có gì mà không thể uống.

Nhưng mà, vừa rồi ta đã muốn hỏi, xin hỏi cô nương là?" Thiếu niên đánh giặc trở về, cao cao ngồi trên lưng ngựa, ngửa đầu nhìn nàng hỏi.
"Quận chúa lăn lộn trong trướng này lâu như vậy, không ngại xin cứ nói thẳng, coi trọng cái gì, nếu có thể cho, thần tất nhiên sẽ không bủn xỉn."
Bước chân sơn tặc phía sau càng lúc càng gần, nàng té ngã nhoài trên mặt đất, bắt được góc áo cứu mạng ngay trước mắt kia.
Lập tức, người liền nhíu mày rũ mi xuống, chậm rãi rút góc áo của bản thân ra, ném tay nàng một phen vào trong bùn đất.
Giường trong quân doanh ——
Nàng một thân chật vật tỉnh lại, thấy thiếu niên ngồi ở mép giường, lập tức chui đầu vào trong lòng ngực hắn: "A Sách ca ca!"
.....
"A ——!" Một tiếng kêu sợ hãi thê lương cắt qua không khí sáng sớm yên tĩnh.
Ánh mặt trời chói chang chiếu vào phòng ngủ, Kinh Chập cùng Cốc Vũ đang ghé vào cạnh giường liền giật mình hoảng sợ, vừa nhấc đầu, thấy Khương Trĩ Y khiếp hãi ngồi dậy, mặt mũi tái nhợt, trán đầy mồ hôi mỏng, đang phì phò thở ra từng ngụm.
"Quận chúa sao vậy? Ngài bị bóng đè?" Kinh Chập cuống quít tiến lên vuốt vuốt lưng an ủi nàng.
Khương Trĩ Y nhìn phía trước, lại nhìn chằm chằm cảnh vật xa lạ ngoài cửa sổ, hơi thở dốc chậm rãi bình tĩnh lại, ngơ ngác quay đầu qua: "Kinh

Chập, ta đang ở đâu vậy....."
"Ở Thẩm phủ, Thẩm phủ ở thành Cô Tang, hôm qua ngài đã đi theo Thẩm Thiếu tướng quân vào ở, ngài đã quên sao?"
"Thẩm phủ, Cô Tăng....." Đôi mắt Khương Trĩ Y trống rỗng vô thần, dại ra trong một lát, "Ta hiện tại là ai?"
"Quận chúa, ngài đừng dọa nô tỳ, ngài là Vĩnh Doanh quận chúa mà!"
"Ta ngoại trừ là Vĩnh Doanh quận chúa, còn là ai?" Khương Trĩ Y vội vàng giơ tay về phía Kinh Chập, vừa lúc Cốc Vũ bưng trà lại đây, chung trà bất thình lình bị hất trúng, một tiếng bang vang lên, mảnh vỡ văng khắp sàn.
Một tiếng bước chân vội vàng chạy tới gần phòng ngủ: "Thiếu phu nhân, bên trong xảy ra chuyện gì?"
Dường như nghe thấy cái xưng hô muốn mệnh người, cả người Khương Trĩ Y run lên, trên mặt thoáng chốc không còn chút máu, miệng run run lẩm bẩm nói: "Hoá ra không phải mộng.....!Ta cùng Thẩm Nguyên Sách thật sự đính hôn....."
Kinh Chập nhìn phản ứng này của nàng, trong lòng trầm xuống, khẩn trương mà nuốt một cái, hướng ra ngoài nói: "Quận chúa gặp ác mộng, đánh vỡ chung trà, không có việc gì." Lại phân phó Cốc Vũ, "Ngươi đi theo bọn họ nói, quận chúa muốn thay quần áo rửa mặt chải đầu, bảo người ở ngoài đều thối lui ra xa năm trượng đi, sau đó ngươi liền canh giữ ở cửa, không được để bất luận kẻ nào tới gần."
Tuy Cốc Vũ không rõ đã xảy ra cái gì, nhưng thấy bộ dáng Kinh Chập như lâm đại địch, không dám hỏi nhiều mà vội vàng ra ngoài làm y như lời dặn.
Sau khi đảm bảo đã không còn ai ở gần có thể nghe thấy lời các nàng nói chuyện, Kinh Chập nhẹ giọng hỏi: "Quận chúa, có phải ngài nhớ được cái gì hay không?"
Khương Trĩ Y chần chờ gật gật đầu, lại khó có thể tin lắc lắc đầu, nắm chặt tay Kinh Chập: "Kinh Chập, ta đây bị làm sao vậy? Ta tại sao lại như thế này.....!Ta vì sao lại cùng Thẩm Nguyên Sách....."
"Quận chúa, ngài còn nhớ rõ bốn tháng trước, ngài bị đập đầu vào vách xe ngựa không?"
Hô hấp Khương Trĩ Y cứng lại, nhìn chằm chằm Kinh Chập một lúc lâu, ngơ ngẩn nói: "Cho nên chính ta mới là người mất trí nhớ kia.....?"
Từ từ, còn không chỉ mất trí nhớ, còn bị ký ức rối loạn?

"Là, là do cuốn thoại bản kia.....!Ta xem chính mình trở thành....."

Khương Trĩ Y lắp bắp nói đến một nửa liền dừng lại, trong lúc này, dường như càng nhiều mảng ký ức lẫn lộn giữa trong thoại bản và hiện thực đan xen vào nhau, cả ký ức trước và sau khi bị đập đầu.
"Ta, ta cùng Thẩm Nguyên Sách, ta cùng hắn....."
Khương Trĩ Y rũ mắt, nhìn về phía tay mình nắm lấy tay Kinh Chập, trong đầu lại hiện ra hình ảnh một cái tay khác, cùng nàng mười ngón tay đan vào nhau.
Giống bị bỏng, Khương Trĩ Y bỗng dưng buông lỏng tay ra.
Khi mở mắt, thoáng nhìn thấy cẳng chân trắng nõn của mình, lại nghĩ tới hình ảnh cái tay kia từng nắm lấy mắt cá chân nàng, nhẹ nhàng vuốt ve, xoa bóp.
Giống bị dọa đến, Khương Trĩ Y đột ngột rụt chân vào trong chăn.
Kinh Chập thấy nàng kinh hoảng thất thố như vậy, lại bắt đầu che che giấu giấu những chỗ "thất thủ" trên toàn thân mình, từ đầu phát đến bả vai, đến eo đến đùi, cuối cùng tựa hồ phát hiện làm thế nào cũng che không xong, liền ôm chặt chính mình một phen.
Lần này, đột nhiên như lại nhớ thêm cái chuyện gì càng quá đáng, nàng liền hít một hơi khí lạnh thật sâu, giơ tay chạm đến trên môi chính mình.
Trong lòng Kinh Chập lộp bộp một chút.
Mười ngón chân Khương Trĩ Y từng ngón từng ngón cuộn lại, giọng chứa đầy nức nở hô: "Kinh Chập, ta không còn sạch sẽ ——"
*
Kinh Chập trấn an Khương Trĩ Y suốt hai khắc đầu là vô dụng, thêm hai khắc sau, Khương Trĩ Y đầy mặt đầu là nước mắt hối hận, ruột gan cồn cào hỏi trời hỏi đất ——
"Tại sao lại như vậy.....!Vì sao không ai nói cho ta chân tướng, không ai ngăn cản ta?"
"Bảo Gia a tỷ giúp ta ra chủ ý, cữu cữu cũng nguyện ý nhận hắn làm ngoại sinh nữ tế.....!Ta ngốc thì thôi, bọn họ cũng không thanh tỉnh sao?"
"Hắn trước kia là người thế nào, hắn đối xử ta như thế nào chẳng lẽ không ai biết? Cả ngày chơi bời lêu lổng trà trộn sòng bạc, nói năng lỗ mãng với ta, đánh thắng trận trở về còn đắc ý không ai bì nổi, giả vờ không quen biết ta....."
"Ta vậy mà liều chết bám lấy cái loại người này, lì lợm la liếm lâu như vậy? Hắn không phản ứng ta, ta nửa đêm ngồi hóng gió lạnh trước cửa phủ hắn hai cái canh giờ? Đó chính là tháng chạp, là hôm gió tuyết ghê gớm

nhất.....!Ta sợ không phải là mất trí, mà là thất tâm phong rồi mới đi hứng cái phong (gió) này!"
"Ta vì muốn cùng hắn đính hôn còn đuổi theo tới thư viện.....!Cái thư viện kia, bên trong toàn một đám đăng đồ tử (Editor: đám dê xồm), ta vậy mà cũng nhịn vì hắn? Ta còn vì hắn bị trẹo chân, làm um xùm việc này đến toàn thành Trường An đều biết....."
"Ta đường đường là quận chúa, tất cả mặt mũi đều mất hết rồi ——!"
Khương Trĩ Y từng chút từng chút bẻ ngón tay tính sổ, tức giận lại uất ức đến thở phì phò.
Kinh Chập vỗ vỗ lưng nàng: "Quận chúa an tâm một, nô tỳ vừa rồi hồi kinh, trong thành Trường An đều lan truyền ngài cùng Thẩm Thiếu tướng quân là kim ngọc lương duyên, thật không có ai nói ngài không phải....."
"Kim ngọc lương duyên? Thẩm Nguyên Sách hắn xứng đáng cái lương duyên này, xứng đáng để ta vì hắn bôn ba ngàn dặm sao....."
Nghĩ đến đây, Khương Trĩ Y rốt cuộc nhớ lại tình cảnh chính mình, tâm như tro tàn mà nhìn về phía Kinh Chập, thất thần nói: "Hiện giờ việc hôn sự này ván đã đóng thuyền, chúng ta ở Hà Tây, cách thành Trường An hơn ngàn dặm, ta nên làm cái gì bây giờ....."
"Quận chúa, nếu ngài thật sự nghĩ kỹ, không muốn nhận việc hôn sự hồ đồ này, chỉ cần ngài nói một câu, hơn ngàn dặm này, nô tỳ có chết cũng quyết mang theo ngài trở về!"
"Ta đương nhiên nghĩ kỹ, đầu óc ta đã rõ ràng, ta còn nghĩ không rõ ràng được sao?" Khương Trĩ Y thu nước mắt lại, hít sâu một hơi, "Ngươi nói đúng, hơn một ngàn dặm này, ta có thể đi, cũng có thể về, hiện tại chúng ta liền về thôi!"
Mắt thấy Khương Trĩ Y xốc lên chăn đệm một phen, không quan tâm tất cả mà nhảy xuống giường, Kinh Chập vội vàng phủ thêm áo ngoài cho nàng, còn chưa kịp mở miệng nhắc nhở, liền thấy nàng đã đẩy cửa phòng ra một phen.
Ngoài cửa phòng, Kinh Chập mới vừa rồi yêu cầu mọi người cách xa năm trượng, nên ngoài năm trượng, từ hành lang dài kéo đến con đường đá cuội dẫn đến đình viện, lại dài đến mãi cổng viện, tất cả đều là Huyền Sách Quân khoác khôi mang giáp đứng trang nghiêm.....

Khương Trĩ Y bị cảnh tượng rầm rộ này làm cho chấn động, chậm rãi quay đầu nhìn về phía Kinh Chập.

Kinh Chập vội vàng tiến lên, khép lại cửa phòng một phen, kéo nàng lại: "Quận chúa, đây là chuyện ban nãy nô tỳ muốn nói, sáng nay Thẩm Thiếu tướng quân nhận quân vụ khẩn cấp, không thể không rời phủ đi quân doanh, trước khi đi có phái những người này lại đây, dặn bọn họ chăm sóc ngài, trước mắt viện này đã bị bao vây, nếu chúng ta không qua được chỗ Thẩm Thiếu tướng quân, chỉ sợ rất khó quay về kinh thành....."
"....!Hắn tìm người bao vây ta làm gì?"
"Quận chúa, lúc này trong đầu ngài loạn, chắc còn chưa sắp xếp rõ ràng, Thẩm Thiếu tướng quân hẳn đã sớm biết chuyện ngài mất trí nhớ....."
Tin tức quá nhiều, chấn động quá lớn, Khương Trĩ Y nửa ngày nay chỉ lo ủy khuất, đích xác còn chưa kịp suy nghĩ đến chuyện —— Thẩm Nguyên Sách sao lại thế này?
Đúng vậy, nàng cũng không phải là đơn thuần theo đuổi hắn, mà là xem chính mình trở thành nữ chính trong quyển thoại bản 《Y Y truyện》 kia, từ đầu tới đuôi đều đang lấy danh nghĩa là thân mật của hắn, vậy hẳn là ngay từ đầu hắn liền biết nàng đang nổi điên, vì sao không gọn gàng dứt khoát vạch trần nàng, nhìn nàng điên lâu như vậy, còn —— cùng nàng điên theo?
Khương Trĩ Y ngơ ngẩn lùi về từ cạnh cửa, nghĩ nghĩ: "....!Kinh Chập, sao ta cứ cảm thấy, việc này hình như có gì đó không đúng?"
"Quận chúa nói sao?"
"Ngươi cảm thấy, vì sao hắn lại cùng ta đính hôn?"
"Nô tỳ xem thì Thẩm Thiếu tướng quân là thật sự thích ngài, sợ ngài khôi phục ký ức xong không nhận nợ, cho nên vội vàng định ra việc hôn nhân, lừa ngài tới Hà Tây."
"Nhưng trước kia hắn rõ ràng rất chán ghét ta giống như ta chán ghét hắn, ngay từ đầu khi ta tìm hắn nổi điên, hắn hình như cũng rất không thích ta....."
"Vậy ngài ngẫm lại xem là từ khi nào Thẩm tướng quân lại chuyển biến thái độ đối với ngài, đại khái có lẽ là khi đó bắt đầu thích ngài đi?"
Khương Trĩ Y ngồi xuống mép giường, chịu đựng hối hận cùng xấu hổ nhắm mắt hồi tưởng lại, nghĩ nghĩ bỗng nhiên sắc mặt thay đổi.
Thái độ của Thẩm Nguyên Sách đối với nàng chuyển biến hình như là từ lúc cái ngọc bội chữ Y kia vỡ nát.....
Trong thoại bản nói, nữ chính tặng cho nam chính tín vật là một cái ngọc bội trắng hình trăng non treo tua rua màu xanh nhạt, phía trên có khắc tên

nữ chính, cho nên nàng lúc ấy mơ màng hồ đồ mà tự nhận cái ngọc bội chữ Y kia là tính vật đính ước của chính mình tặng cho hắn.
Nhưng kia cái ngọc bội chữ Y kia tuyệt đối không phải của nàng.
Trong phòng hắn vì sao lại có cái ngọc bội kia? Vậy ngọc bội đó là của ai?
Khương Trĩ Y bỗng nhiên nhắc mắt lên: "Bùi Tuyết Thanh?"
Lúc ấy vì cái ngọc bội dẫn đến trận cãi nhau kịch liệt, kết quả cuối cùng là Bùi Tuyết Thanh nói mình bị bệnh trầm uất.

Nhưng hiện tại xem ra, người mang bệnh rõ ràng là nàng.
Nếu ngọc bội kia không phải của nàng, như vậy hẳn chính là của Bùi Tuyết Thanh.....!Chẳng lẽ Bùi Tuyết Thanh cùng Thẩm Nguyên Sách mới là đôi thân mật chân chính đã tư định chung thân?
Vậy vì sao Bùi Tuyết Thanh phải nói chính mình bị bệnh, nếu Thẩm Nguyên Sách đã có thân mật, sao lại còn cùng nàng đính hôn?
Hơn nữa, Thẩm Nguyên Sách cùng nàng cầu thân, đúng là vào cái hôm Bùi Tuyết Thanh mang theo một nửa ngọc bội kia tìm tới cửa.
Một bên phụ lòng với tiền thân mật, một mặt hãm hại nàng rơi vào bất nghĩa.

cướp đoạt hôn phu người khác, còn lừa gạt nàng đi theo hắn rời khỏi kinh thành hơn ngàn dặm, làm nàng hiện giờ kêu trời trời không biết, kêu đất đất chẳng hay.....!Thẩm Nguyên Sách, hắn còn xứng làm người sao!
*
Khương Trĩ Y càng nghĩ càng loạn, càng nghĩ càng cảm thấy đáng sợ, suốt buổi sáng nay, mấy lần mở cửa phòng cùng cửa sổ ra, đều thấy những mấy binh lính Huyền Sách Quân lôi đả bất động mà thủ nàng, ngay cả Cốc Vũ đi lấy đồ ăn cho nàng, cũng có người đi theo bên cạnh.
Nàng bảo Kinh Chập theo nàng đi ra ngoài hít thở không khí, bọn họ cũng không can thiệp, nhưng chờ nàng đi đến gần cửa phủ, thử bước ra khỏi phủ, liền lập tức có người tiến lên ngăn trở, nói thiếu phu nhân đêm qua lên phố xảy ra chuyện, nếu muốn ra phủ, vẫn nên chờ thiếu tướng quân buổi tối trở về hẵng đi cho thỏa đáng.

Nàng xem như hiểu rõ rồi, Thẩm Nguyên Sách hôm qua nhìn thấy nàng vì con dế mà chịu kích thích lớn như vậy, đại khái cũng hoài nghi nàng sắp khôi phục ký ức, cho nên mới gần như "giam lỏng" nàng ở nơi này.

Nói cách khác, trước mắt nàng thật sự bị nhốt, trừ phi qua được mặt Thẩm Nguyên Sách, đừng nói không thể quay về Trường An, ngay cả cái phủ đệ nho nhỏ này đều ra không được!
Mặt trời chiều ngã về tây, sắc trời tối dần.

Khương Trĩ Y nhất thời có chút hoảng hốt, đột nhiên suy nghĩ, nếu nàng không có khôi phục ký ức, hôm nay nàng đang làm cái gì?
Vui vui vẻ vẻ chờ Thẩm Nguyên Sách hồi phủ? Cũng nói không chừng căn bản không đợi được hắn hồi phủ, liền đi quân doanh tìm hắn.
Chính là giờ phút này, mãi cho đến đêm dài, nàng vẫn như một gốc cây khô ngây ngốc ngồi ở trong phòng.
Nàng cứ cảm thấy còn có một ít việc là nàng chưa có nghĩ thông suốt, nhưng hôm nay nàng vừa khóc lại mắng, đổi ngột phải tiếp nhận nhiều tin tức như vậy, thật sự quá mỏi mệt, não cũng đình công bất động.
Không biết tới giờ nào, ngoài cửa phòng bỗng nhiên có người thấp giọng hô một tiếng "Thiếu tướng quân".
Hai tiếng gõ cửa đốc đốc vang lên, người ngoài cửa mở miệng nói ra một chữ "Khương", liền không biết sao nuốt mấy chữ còn lại trở về, rồi sau đó chỉ lẳng lặng đứng ở nơi đó chờ nàng đáp lại.
Tim Khương Trĩ Y đập đến sắp văng lên cổ họng, từ trên giường mỹ nhân ngồi thẳng người lên, trao đổi một ánh mắt hiểu rõ với Kinh Chập ở một bên.
Kinh Chập khuyến khích nhìn nàng gật gật đầu.
Khương Trĩ Y nhắm mắt lại, hít sâu một hơi.
Chỉ mới hoài nghi nàng có thể sắp khôi phục ký ức, Thẩm Nguyên Sách liền bày ra trận trượng lớn như vậy, nếu xác định nàng đã thanh tỉnh, cũng không biết còn có cái gì chờ nàng.
Trước mắt quyền chủ động duy nhất nàng có thể nắm giữ là ký ức của mình.

Chỉ cần nàng không để lộ mình đã khôi phục ký ức, ít nhất có thể tạm thời ổn định Thẩm Nguyên Sách, có cơ hội làm hắn rủ những người canh giữ này đi.
Lúc sau, thì đi một bước tính một bước.
Mở mắt ra, Khương Trĩ Y cất tiếng rõ ràng nói: "Vào đi."
Cửa phòng bị người chậm rãi đẩy ra, Nguyên Sách đứng ở ngạch cửa,

chậm rãi nhấc mí mắt lên, nhìn vào bên trong.
Khương Trĩ Y ngồi ngay ngắn ở mỹ nhân trên giường, đón nhận ánh mắt xem xét của hắn, hồi tưởng lại bản thân mình đã cười với hắn như thế nào trong bốn tháng qua, khóe miệng từng chút cong lên, ngọt ngào nói: "A ——"
Nguyên Sách chớp chớp mắt.
Khoé miệng Khương Trĩ Y cứng đờ dừng lại một chút, nỗ lực há m ồm một lần nữa: "A ——"
Nguyên Sách: "?"
"A ————"
Nguyên Sách nghiêng nghiêng đầu, tiếp tục chờ.
"Ách xì....." Khương Trĩ Y lấy khăn bịt kín miệng, đánh cái ách xì không quá hợp thời điểm.
Nguyên Sách: ".....".

Chương 54: 54: Chương 53

Ánh mắt Nguyên Sách dừng trên người Khương Trĩ Y hơi hơi đổi.
Kinh Chập phía sau lưng lạnh cả người, hơi thở như sắp ngừng lại, đứng phía sau giường mỹ nhân, thấp thỏm mà nhìn về phía quận chúa xuất sư bất lợi.
Khương Trĩ Y chậm rãi nâng mí mắt lên, nhìn chằm chằm mặt Nguyên Sách, lấy khăn che che cái miệng không thể hư tình giả ý của mình.
Nhìn người giờ phút này đứng ở trước mắt, trong đầu lại hiện ra bộ dáng đáng giận khi hắn mở miệng nhục mạ nàng, nghĩ lại đoạn thời gian này hắn xem nhiều trò cười của nàng như vậy —— cho dù có lá mặt lá trái, thì bốn chữ "A Sách ca ca" này, có thể kêu ra được một chữ đầu tiên cũng đã là nhường nhịn lớn nhất của nàng.
Không gọi được cái này, nói cái khác, có thể làm hắn tin tưởng nàng vẫn còn ngốc hay không?
Khương Trĩ Y nỗ lực chuyển động cân não hôm nay đã nặng gánh bất kham.
Đúng lúc đang hết sức giằng co, đôi ủng da dừng hẳn lâu ngoài cửa đã đi vào bên trong.
Sức khoẻ Khương Trĩ Y chợt cứng lại, sửa chăn ngồi lại cho nghiêm chỉnh thêm vài phần.
"Nàng lạnh sao?" Nguyên Sách vẫn nhàn nhạt nói như bình thường, xoay người khép cửa phòng lại, thoạt nhìn như vẫn chưa phát hiện manh mối.
Kinh Chập nhẹ nhàng thở ra, vội đưa mắt ra hiệu cho Khương Trĩ Y, câu tiếp theo không thể để bị lòi nha.
Khương Trĩ Y cũng thấy mình biểu hiện không ổn, thực mau ho nhẹ một tiếng: "Là —— tại chàng trở về trễ như vậy, ta ở chỗ này ngồi chờ chàng đến tâm cũng lạnh!"
Nguyên Sách đứng chỗ chớp mắt, đi lên trước tới: "Nghe bọn họ nói, hôm nay nàng muốn ra phủ?"

Kinh Chập ở phía sau sốt ruột, lặng lẽ lấy tay chọc chọc lưng l Khương Trĩ Y.
Có thể bản thán Quận chúa còn chưa nhận ra, nhưng nàng ta là người đứng xem, mấy ngày trước quận chúa ở trước mặt ở Thẩm Thiếu tướng quân cứ như chim nhỏ nép vào người, miệng nói chuyện liến thoắng như người ta tuốt đậu, hiện giờ nhìn lại bộ dáng này mà xem, quả thực là khác nhau như trời với đất.....
"Đêm qua không phải chưa đi dạo được bao lâu liền ngất đi rồi sao, ta mới muốn ban ngày lại đi ra ngoài dạo, ai biết người của chàng cũng dám cản ta....." Khương Trĩ Y nhận được ám chỉ, cứng rắn bổ sung một câu.
Nguyên Sách ngồi xuống bên cạnh nàng, duỗi tay đưa về hướng vai nàng.
Lông mi Khương Trĩ Y run lên, bỗng dưng đứng dậy nhảy phắt ra.

Giống như chim sợ cành cong, từ đầu sợi tóc đến ngón chân đều căng thẳng.
Cánh tay giơ ngang của Nguyên Sách liền rơi vào khoảng không, hắn ngẩng đầu, đuôi lông mày nhướng lên.
Mắt thấy thần sắc hắn ngoài ý muốn như vậy, trong đáy lòng Khương Trĩ Y bắt đầu tấu nhạc buồn.

Cái chuyện giả ngu này, thật sự khó hơn so với nàng tưởng tượng.
Nguyên Sách chậm rãi thu cánh tay về, đầu ngón tay trống rỗng khẽ chà sát vào nhau: "Vì việc này mà không vui?"
Cũng đúng, nàng hẳn là nên không vui, nên giận hắn đúng không? Giả ngu không được, giả không vui thì dễ thôi.....
Khương Trĩ Y lấy lại bình tĩnh, rốt cuộc tìm được lời kịch thích hợp với nàng, xụ mặt: "Chàng cũng nhìn ra rồi sao, ta ở chỗ này không thân không thích, bản thân chàng không có thời gian ở trong phủ, còn không cho ta đi ra ngoài giết thời gian?"

Nguyên Sách chống đầu gối nhìn nàng: "Vậy nàng muốn ta làm như thế nào?"
"Ngày mai —— không, bắt đầu từ đêm nay, bảo mấy tên hung thần ác sát thủ hạ của chàng cách xa ta một chút, ta thấy bọn họ liền không thoải mái!"
"Được, bảo bọn họ đi ra chỗ mà nàng nhìn không thấy."
"Còn nữa, ta muốn tự do ra vào, ngay ở thành Trường An mà Hoàng bá bá

đều cho ta đi đứng thoải mái, ở chỗ này của chàng liền muốn xem ta là phạm nhân sao?"
"Có thể, nhưng thành Cô Tang ngư long hỗn tạp, nếu nàng đi ra ngoài hoặc là cùng ta đi, hoặc là ta phái người đi theo bảo hộ nàng."
.....!Bảo hộ nàng? Nàng thấy nguy hiểm nhất chính là hắn, thành Cô Tang có thể là ngư long hỗn tạp, nơi này của hắn thì không có hỗn tạp, vì tất cả cả đều là ác nhân!
Tay Khương Trĩ Y giấu ở trong tay áo nắm chặt lại: "Vậy là nhất định phải như thế?"
Nguyên Sách nhìn nàng, không nói gì.
Khương Trĩ Y bực bội nhíu nhíu mi, gật đầu: "Thôi được rồi, coi như lui một bước, thành giao."
Nguyên Sách cười như không cười, khẽ nhấc cằm: "Làm buôn bán với ta hả?"
Mặt Khương Trĩ Y không có biểu tình: "Lúc ta không vui mà vẫn làm buôn bán với chàng, chàng nên thắp hương bái Phật mang ơn đội nghĩa đi."
"Xử lý chuyện quân doanh lung tung cả một ngày, có hơi mệt," Nguyên Sách hướng về nàng mở tay ra, "Nguôi giận chưa, lại đây ngồi một lát?"
Khương Trĩ Y rũ mắt nhìn hai tay hắn đang mở ra.
Nếu nàng chưa khôi phục ký ức, giờ phút này hẳn là quăng mình thẳng vào vòng tay ấy, quan tâm hỏi hắn đã xảy ra chuyện gì, sau đó dựa vào lòng hắn, ngồi ở trên giường này.....
Đầu Khương Trĩ Y khẽ lắc lắc, như muốn lắc ra mấy hình ảnh không xong trong đầu.
.....!Vì chạy ra khỏi cái phủ này, phải trả giá lớn như vậy sao?
"Hử?" Nguyên Sách lại hơi lắc lắc ngón tay.
Từ đáy mắt hắn tuy không thể nhìn ra hắn có ý thử nàng hay không, nhưng Khương Trĩ Y vẫn khẽ cắn răng một cái, chậm rãi vươn tay ra.
Nhưng khi sắp chạm vào ngón tay hắn, thì trong lòng liền kháng cự đến mức ngay cả chân tóc cũng dựng lên.
Khắc cuối cùng, Khương Trĩ Y khẽ đập một phát vào trong lòng bàn tay hắn bang một cái.
Nguyên Sách: "....."
"Làm buôn bán thành giao, đập tay xem như thề, mới vừa rồi đã quên."
Nhân lúc hắn còn chưa lấy lại tinh thần, Khương Trĩ Y nhanh chóng đi ra phía trước, ngồi xuống góc xa hắn nhất trên giường mỹ nhân l.

Nguyên Sách nhìn khoảng cách giữa hai người xa đến có thể ngồi thêm hai người nữa, ghé mắt nhìn nàng: "Trên người ta có gai, sợ đâm đau nàng?"
"......! Là ta có gai, sợ đâm phải chàng." Khương Trĩ Y nắm chặt đôi tay cong lên trước người như phòng thủ, suy nghĩ lời cũng nói xong rồi, người này sao vẫn còn không đi, mới lấy hơi nói thêm một câu, "Không phải nói mệt mỏi sao? Đi nghỉ sớm một chút đi."
"Hiện tại ta còn không phải đang nghỉ ngơi?"
"Ngồi thì làm sao gọi là nghỉ? Ngủ mới là nghỉ."

Nguyên Sách nhìn giường nàng: "Vậy ta mượn giường nàng ngủ được không?"
Đôi mắt Khương Trĩ Y chậm rãi trợn to, lưng cứng còng quay đầu đi:
"Trong phòng chàng phòng không có giường?"
"Trong phòng ta không phải không có nàng sao?"
"....."
Một ít ký ức xa xôi, nghĩ lại mà kinh đâm vào trong óc, trái tim Khương Trĩ Y run rẩy, xoay đầu qua một bên, oán hận nhắm mắt.
"Nói ra yêu cầu xong liền đuổi khách, quận chúa đây là dùng xong người liền bỏ?" Nguyên Sách nhướng mắt nhìn nàng.
Mắt thấy không khí càng thêm căng thẳng, quận chúa cũng càng lúc càng ứng phó không được nữa, Kinh Chập vội vàng hoà giải: "Thẩm Thiếu tướng quân, quận chúa đang tức giận, khó tránh khỏi nói chuyện không dễ nghe, nhưng trong lòng cũng là quan tâm ngài, ngài thấy không, mỗi câu của quận chúa đều là muốn cho ngài đi nghỉ sớm một chút!"
Khương Trĩ Y gật đầu, ý bảo Kinh Chập nói đúng.
Nguyên Sách lẳng lặng nhìn nàng trong chốc lát, trầm mặc căng đầu gối đứng dậy, đi ra hai bước lại quay đầu lại: "Sáng ngày mai ta vẫn không ở phủ, nhưng mà buổi trưa có thể rút ra được chút thời gian, nếu nàng muốn ta cùng nàng đi ra ngoài, sai người đưa tin cho ta."
Khương Trĩ Y ừ một tiếng, thấy hắn vẫn còn chần chờ tại chỗ, giống như đang đợi lời từ biệt gì, liền khẽ mở đôi môi tôn quý: "Đi thong thả."
"....."
*
Hôm sau.

sau giờ ngọ, Khương Trĩ Y dẫn theo Kinh Chập cùng Cốc Vũ ngồi xe ngựa

đi ra ngoài.
Giống như lời Thẩm Nguyên Sách đêm qua, sáng nay hắn vẫn không có ở phủ.

Như vậy, nếu không có gì bất ngờ xảy ra, đây là lần cuối cùng nàng đi ra khỏi tòa phủ đệ này.
Cái cảm giác diễn trò kia thật sự là như nghẹn ở cổ họng, như lưng bị kim chích, như đứng đống lửa, như ngồi đống than, Khương Trĩ Y nàng làm sao chịu được ủy khuất này, chỉ diễn thêm một ngày nữa thôi cũng sợ mình không nhịn nổi, nên chỉ có thể nắm chặt thời cơ, thoát đi khỏi nơi này càng sớm càng tốt.
Ngay hôm nay, nàng nhất định phải rời khỏi Thẩm Nguyên Sách, rời khỏi thành Cô Tang này.
Đêm qua, Thẩm Nguyên Sách có nói buổi trưa có thể hắn rút được chút thời gian, cho nên nàng cố ý qua buổi trưa mới xuất phát, nói muốn lên phố đi dạo.
Bên trong xe ngựa đang chạy, một chủ hai tớ sáu mắt nhìn nhau, ai cũng nhìn ra được trong mắt nhau vài phần khẩn trương.
Xa phu cùng hộ vệ đi theo đều là người của Huyền Sách Quân, Khương Trĩ Y nhớ rõ Thẩm Nguyên Sách từng nói cùng nàng, mấy binh lính tinh nhuệ này có nhĩ lực phi phàm, cho nên giờ phút này ở trong xe ngựa cũng không thể nói thêm cái gì, chỉ có cầm tay lẫn nhau, làm trong xe ngựa thêm vài phần căng thẳng.
Tới nơi dòng người chen chúc xô đẩy trên đường, Khương Trĩ Y được tỳ nữ đỡ xuống xe ngựa, đang muốn vẫy lui mấy hộ vệ đó, thì một thiếu niên thanh tú chừng 15-16 tuổi đi lên trước, vui tươi hớn hở nói: "Thiếu phu nhân, tiểu nhân tên là tam thất, tam thất trong "ba bảy hai mốt"(*), là hộ vệ bên người mà thiếu tướng quân phái cho ngài, ngài đi đến chỗ nào tiểu nhân đều đi theo ngài!"

(*) "Ba bảy hai mốt" thường được sử dụng để chỉ một người khi làm một việc gì đó mà người khác nhìn đã biết trước kết quả là không thành công và việc người đó làm chỉ được trong một thời gian ngắn mà thôi.
Kinh Chập: "Quận chúa muốn đi dạo cửa hàng son phấn trang phục, ngươi cũng đi theo?"
"Đúng vậy, thiếu phu nhân cảm thấy có cái gì không ổn sao?"

Khương Trĩ Y trên dưới đánh giá một thân khôi giáp của hắn: "Ngươi ăn mặc như vậy, tiến vào mấy cửa hàng không phải đi doạ chạy khách hàng của người ta? Nhưng có hại ta đi đến chỗ nào cũng bị người ghét bỏ."
Tam Thất cúi đầu nhìn nhìn chính mình, lập tức thành thạo dỡ khôi giáp xuống, chỉ chớp mắt, trên người hắn chỉ còn một thân bố y tầm thường.
Khương Trĩ Y: "....."
"Thiếu phu nhân giáo huấn rất đúng, thiếu tướng quân từng nhắc nhở tiểu nhân rồi, là tiểu nhân suýt nữa quên mất!" Tam Thất cười, gương mặt lộ ra hai cái lúm đồng tiền, "Thiếu phu nhân, tiểu nhân chỉ đi theo cách ngài một trượng, không làm ngài thêm phiền toái, ngài xem đi, ngài khuynh quốc khuynh thành như thế, đẹp như thiên tiên, nếu vô tình bị mấy tên du thủ du thực theo dõi, rất nguy hiểm đó!"
"....." Thẩm Nguyên Sách cố ý chọn một người như vậy tới, là nhìn trúng hắn cười lên có má lúm đồng tiền, lại có thể biết ăn nói đúng không.
Mấy binh lính này đeo bám khó gỡ cỡ nào, hôm qua nàng đã lĩnh giáo rồi, mỗi người đều là có đầu nhưng máu như bị dừng chỗ nào ấy, ngoại trừ mệnh lệnh của thiếu tướng quân, cho dù nàng lấy thân phận quận chúa đi gây sức ép, cũng ép không nổi quân lệnh như núi trong lòng họ.
Thời gian cấp bách, không nên lãng phí ở đây.
Khương Trĩ Y nhìn mấy binh lính người cao mã đại phía sau, lại thấy cái tên Tam Thất này hơi thấp bé và có chút gầy nhưng rắn chắc hơn, liền vung nhẹ tay áo, xoay người đi vào dòng người, chịu để hắn đi theo.
Tam Thất yên lặng cất bước theo.
Khương Trĩ Y tay trái Kinh Chập, tay phải Cốc Vũ, đi lên phía trước một đoạn đường, sau đó đi vào một hàng y phục hai tầng, làm bộ chọn xiêm y, đưa tay chỉ về hướng một cái váy dài, nói phải thử một chút.
Nữ chưởng quầy vội vàng nhiệt tình dẫn nàng lên lầu hai.
Tam Thất vẫn luôn theo tới cửa thang lầu trên lầu hai, nhưng liền bị Kinh Chập đuổi xuống.
Kinh Chập đi theo Khương Trĩ Y vào một gian phòng nhỏ tư mật đo may áo, sau khi nhét vào tay nữ chưởng quầy một lá vàng, bảo bà ta lại đi chọn thêm chút xiêm y tới, sau đó khép cánh cửa phía sau lại, thấp giọng nói cùng Cốc Vũ: "Ngươi ở đây với quận chúa lấy từng cái xiêm y vào thử, thử xong một bộ liền nói quận chúa không hài lòng, muốn xem bộ khác."
Lại nói với Khương Trĩ Y: "Trong thời gian nhanh nhất, nô tỳ sẽ mang ngựa lại đây, đưa ngài đi gặp khâm sai Hồng Lư Tự."

Khương Trĩ Y gật đầu.
Đêm qua nàng bình tĩnh lại liền nghĩ tới, muốn chạy trốn nhất định phải thoát đi nhanh chóng dứt khoát, nàng tất nhiên sẽ không có ý nghĩ kỳ lạ là cảm thấy mình có thể dựa vào Kinh Chập giục ngựa ngàn dặm về Trường An, Thẩm Nguyên Sách đã có ý giữ nàng, một khi phát hiện không thấy nàng, khẳng định sẽ đuổi theo, đừng nói các nàng chỉ có hai chân không phải đối thủ của hắn, mà con ngựa bốn chân của các nàng cũng chạy không lại ngựa của người ta.
Cho nên đêm qua nàng minh tư khổ tưởng, nhớ tới một sự kiện.
Lúc tháng giêng, vương hậu Tây La đột nhiên bệnh tình nguy kịch, sứ đoàn Tây La vội vàng đi ngược về Tây, triều đình lúc ấy cũng phái thái y đi theo đến Tây La.

Việc bàn bạc sự vụ với ngoại bang từ trước đến nay đều do Hồng Lư Tự phụ trách, thái y không có khả năng một mình lẻ loi đi theo sứ đoàn Tây La, trong đội ngũ nhất định còn có quan viên Hồng Lư Tự đi theo.
Đội ngũ sứ đoàn xuất phát sớm hơn so với nàng gần nửa tháng, tốc độ di chuyển cũng nhanh hơn nàng rất nhiều, lại muốn đi về xa phía Tây hơn so với nàng, nếu tính như vậy, nói không chừng lúc này quan viên Hồng Lư Tự đang vừa vặn trên đường về, sẽ đi ngang qua Cô Tang.
Nghe nàng nói như vậy, Kinh Chập nghĩ cách ra hỏi thăm, thật trùng hợp xảo, nghe nói quan viên Hồng Lư Tự quan viên tình cờ hôm nay đến Cô Tang, có thể sẽ lưu lại nghỉ ngơi chỉnh đốn một đêm.
Tuy rằng ước chừng chỉ là một quan viên nho nhỏ, nhưng được Thánh Thượng phái ra ngoài xử lý mấy chuyện trọng đại đều phải thuộc hàng ngũ "Khâm sai", giết khâm sai không khác gì động thổ trên đầu thiên tử, cho nên thân phận người này đủ quý trọng, cũng đủ đảm đương nổi cọng rơm cứu mạng cho nàng, cũng là liên hệ duy nhất cho nàng cùng kinh thành ở nơi Hà Tây mà Thẩm gia một tay che trời này.
Mặc dù nhất thời không thể đi theo khâm sai trở về, nhưng nếu nhờ được người này truyền tin về hướng kinh thành, thì thư tín này Thẩm Nguyên Sách cũng không thể cản.
Nhìn theo Kinh Chập từ lầu hai trèo qua sau cửa sổ nhảy xuống, Khương Trĩ Y làm bộ ở phòng nhỏ thử xiêm y, thỉnh thoảng còn cao giọng oán giận vài câu ——
"Xiêm y này sao lại khó mặc như vậy chứ!"

"Khó coi, thay một bộ khác đi."

"Màu này ta không thích!"
Không biết qua bao lâu, Khương Trĩ Y nói đến miệng khô lưỡi khô, thì một viên đá nhỏ đánh bộp một phát lên cửa sổ lầu hai.
Khương Trĩ Y nhanh chân tiến lên, dò đầu ra bệ cửa sổ cúi xuống nhìn, thấy Kinh Chập cưỡi một con ngựa cao đang đứng chờ ở phía dưới hẻm nhỏ, nhìn nàng nhỏ giọng nói: "Quận chúa, mau xuống đây!"
Nhìn Kinh Chập xuất hiện giống như một anh hùng cái thế, Khương Trĩ Y hớn hở gật gật đầu.
Tất cả mọi chuyện quá mức thuận lợi, thuận lợi đến thậm chí nàng còn có chút không thể tin được, mãi cho đến khi nàng phát hiện chân mình chân không thể nào trèo lên được đến bệ cửa sổ kia ——
Lúc này hình như cũng tin tưởng hơn rồi.
Quả nhiên, trốn đi đầu sẽ có trắc trở.
Thấy Khương Trĩ Y chân tay luống cuống mà ngừng trước bệ cửa sổ, Cốc Vũ ở sau lưng dùng sức chín trâu hai hổ, đẩy nàng lên.
Khương Trĩ Y cẩn thận ngồi trên bệ cửa sổ, hai cái chân chậm rãi trèo đi ra ngoài, nhìn phía dưới một cái, liền quáng mắt một trận.
Sao cái lầu hai này từ phía dưới nhìn lên chỉ thấy có hai lầu, đến khi muốn nhảy xuống sao lại có vẻ như muốn biến thành lầu bốn rồi?
Phía dưới Kinh Chập điều khiển ngựa tìm đúng vị trí, mở hai tay ra, ánh mắt ý bảo nàng yên tâm nhảy, nàng ta nhất định sẽ đón được nàng.
Khương Trĩ Y hơi nhô người ra khỏi bệ cửa sổ, chân mang ủng hơi đung đưa, hít sâu một cái dằn lại nhịp tim đang đập nhanh.
Cốc Vũ nhìn một màn cực kỳ quen mắt này, thỏ thẻ ủng hộ nàng: "Quận chúa, bốn tháng trước ngài có thể vì Thẩm Thiếu tướng quân trèo qua tường cao như vậy, hôm nay nhất định có thể vì Thẩm Thiếu tướng quân nhảy xuống lầu cao thế này!"
"....."
Thật là biết ăn nói quá, nếu nói như vậy, nàng còn không phải là phát điên hai lần sao?
Thẩm Nguyên Sách, ngươi cái tên hỗn trướng, vương bát đản!
Khương Trĩ Y nhắm mắt lại, thở mạnh ra một hơi, trong lòng không ngừng chửi thầm, rút cho chính mình đủ dũng khí, nhảy thẳng xuống.
Trong chớp mắt người ở giữa không trung thật dài đến phảng phất giống

như qua cả đời, trong tai trong mắt ngoại trừ tiếng gió thì không nghe thấy cái gì cả, Khương Trĩ Y cố nén tiếng kêu sợ hãi trỗi lên cổ họng, nhắm chặt mắt lại.
Nháy mắt tiếp theo, liền cảm giác mình đã được cánh tay rắn chắc của Kinh Chập đón lấy, trái tim trong lồng ngực lại vững vàng như cũ.
Giống một đóa lục bình tìm được bến đỗ, Khương Trĩ Y bình tĩnh lại, cảm động đến rơi nước mắt mà mở mắt ra ——
Đối diện một cặp mắt âm trầm đen lay láy.
"Quận chúa ——!" Cùng lúc đó, trong một chớp mắt, Kim Chập bị một con khoái mã ngang trời xuất thế chen qua một bên liền hô to.
Khương Trĩ Y cụp mắt xuống, thấy tình cảnh của chính mình ——
Nguyên Sách đang vững vàng ngồi trên ngựa, còn nàng lại nằm nghiêng trong lồng ngực hắn.
Cả người Khương Trĩ Y run lên, sắc mặt trắng bệch như phủ sương.
Nguyên Sách ôm người chặt một chút: "Sao mà thử có cái xiêm y cũng có thể ngã xuống, giật mình?"
.....!Làm nàng giật mình, là ngã xuống sao?
Khương Trĩ Y ngăn không được cơn rùng mình, cứng tay cứng chân mà co rúm thành một cụm: "Sao chàng lại.....!tới nơi này....."
"Bởi vì nghe thấy nàng mắng ta," Nguyên Sách rũ mắt nhìn nàng, như có như không mà thở dài, "Tiểu tổ tông.".

Chương 55: 55: Chương 54

Giống như bị ba chữ "Tiểu tổ tông" kích phát ký ức nào đó, những hình ảnh khi l`ần trước hắn xưng hô với nàng như vậy như sông cuộn biển g`ầm ào đến ở trước mắt — —
Trong thư phòng Trường An Thẩm phủ, nàng vì Bùi Tuyết Thanh mà cáu kỉnh với hắn, hắn bế nàng lên thư án, cúi đ`ầu xuống hôn nàng.....
Khương Trĩ Y run run một cái, dùng sức đẩy mạnh hắn ra một phen, lật người xuống ngựa như đi trốn.
Nguyên Sách giật mình lập tức đưa tay đi kéo người, bị Kinh Chập giành trước một bước, tay vươn ra dừng lại ở giữa không trung.
Khương Trĩ Y cũng là nhất thời hoảng loạn không thấy rõ con ngựa này lại cao như vậy, được Kinh Chập đỡ xong, nghĩ mà sợ li`ền nhìn xuống dưới chân, ngẫm lại bản thân mình đi từ bỏ ngày tháng kim tôn ngọc quý ở thành Trường An, ở chỗ này hết nhảy l`ầu lại nhảy ngựa, khi nâng mắt lên nhìn hắn l`ần nữa, tức giận nơi đáy mắt lại như sóng lớn ngập trời.
Một đội Huy`ền Sách Quân bước chân chỉnh t`ề mà dũng mãnh đi vào hẻm nhỏ, chia ra hai bên ở phía sau đợi lệnh.
Nguyên Sách nhìn ra chán ghét cùng phẫn nộ không thể giấu nỗi trong ánh mắt Khương Trĩ Y, h`ầu kết khẽ động, cánh tay giơ lên ở giữa không trung chậm rãi trở v`ề, th`ần sắc đạm mạc hẳn, một tay nắm chặt dây cương, một tay nâng lên phất một cái: "Đưa thiếu phu nhân h`ồi phủ."
Rõ ràng là bốn b`ề vắng lặng, nhưng Cốc Vũ vẫn cảm giác không khí vô cùng căng thẳng, nên khi nàng ta canh phòng nghiêm ngặt trước cửa phòng ngủ, thỉnh thoảng lại đi vòng qua cửa sổ nhìn xem, lại ngẩng đ`ầu nhìn sang nóc nhà, bảo đảm không ai có thể nghe thấy tiếng nói chuyện trong phòng ngủ.
Phòng ngủ, Kinh Chập h`ầu hạ Khương Trĩ Y thay xiêm y dơ bẩn ra, thấy ánh mắt nàng đờ đẫn ôm đ`ầu gối ng`ồi ở mép giường, ng`ồi h`ồi lâu, thấp giọng lẩm bẩm nói: ".....!Hắn phát hiện ta khôi phục ký ức r`ồi nhỉ."

Tận đáy lòng Kinh Chập thở dài.

Quận chúa tưởng tượng đến chuyện mình cùng đối thủ một mất một còn "lưỡng tình tương duyệt" đến làm nhiều chuyện thân mật như vậy, liền không thể nào làm ra vẻ không có việc gì mà diễn tiếp, thật sự rất khó không để Thẩm Thiếu tướng quân phát hiện.
"Hắn phát hiện, ta còn có cơ hội về Trường An sao....." Khương Trĩ Y mặt xám như tro tàn mà chớp chớp mắt, ngoại trừ tuyệt vọng, còn có đầy bụng hồ nghi cùng khó hiểu.
"Kinh Chập, ngươi nói rốt cuộc vì sao hắn lại đối với ta như vậy?"
Kinh Chập nói, Thẩm Nguyên Sách là vì thích nàng, sợ nàng tỉnh lại không nhận nợ mới lừa nàng tới nơi này, nhưng mà ngay từ đầu nàng đã hồi tưởng kỹ càng, thái độ từ ban đầu Thẩm Nguyên Sách đối với nàng đã chuyển biến thật sự quá đột ngột, lấy ranh giới là khi hắn làm vỡ ngọc bội, trước sau quả thực khác nhau như hai người.
Lúc trước vẫn luôn đối với nàng lạnh lẽo, thậm chí lúc ném vỡ ngọc bội còn bộc lộ vẻ mặt hung ác với nàng, thế nhưng lắc mình biến hoá một cái, liền phối hợp sắm vai tình lang của nàng, nói lúc trước mình lạnh lẽo với nàng như vậy, là đều do muốn thử xem nàng có thiệt tình hay không.
Nàng đối với hắn rất thiệt tình, chính là thiệt tình chán ghét hắn, chuyện này trong lòng hắn biết rõ ràng, còn cần phải thử? Đây rõ ràng là lời nói dối để trấn an nàng.
Hắn chủ yếu là dỗ nàng thôi, sao có thể mới trong một đêm liền đột nhiên thích nàng, khẳng định là có dụng tâm kín đáo.
"Lúc trước có khi nào hắn thấy ta bị tức đến nổi giận bỏ đi, cảm thấy không có tu dưỡng xem nữa nên hơi nhàm chán, liền lừa gạt để ta tiếp tục đến trước mặt hắn nhảy nhót lung tung?"
Kinh Chập: "Nhưng trêu cợt nhất thời thì cũng được đi, nhưng vì một chút thù hận niên thiếu mà bỏ mấy tháng theo ngài diễn trò, ngay cả việc hôn nhân cũng định ra luôn, vậy thì không có lý a."
Vậy chẳng lẽ là bởi vì cái hôm đánh vỡ ngọc bội kia, hắn lo lắng nàng khôi phục ký ức sẽ đoán được tư tình của hắn cùng Bùi Tuyết Thanh, cho nên mới muốn ổn định nàng?
Nhưng cái ngọc bội đó rõ ràng là chính hắn đánh vỡ ngay trước mặt nàng cơ mà, nếu việc này quan trọng như thế, sao hắn lại có thể không cẩn thận như vậy?

Còn không, chính là ngay cả bản thân hắn cũng đã quên kia ngọc bội được đặt trong cái bình sứ kia.
Nếu không cẩn thận nên quên cũng có thể hiểu, nhưng sau này khi Bùi Tuyết Thanh lại đi tìm hắn, vì sao hắn vẫn không có kiêng dè nàng, cũng không giống như là không muốn bị nàng phát hiện quan hệ của hai người bọn họ.
Thậm chí ngày ấy, hắn nhìn thấy nửa miếng ngọc bội trong tay Bùi Tuyết Thanh, hình như cũng vô cùng kinh ngạc giống như nàng, kiểu như có nghĩ trăm lần cũng không ra.

Chẳng lẽ hắn đã quên ngọc bội đặt ở nơi nào, còn quên luôn tư tình của bản thân mình cùng Bùi Tuyết Thanh?
.....!Loại sự tình này mà cũng có thể quên? Không đến mức nàng mất trí nhớ, hắn cũng mất trí nhớ đi.
Cũng không nghe nói chuyện Thẩm Thiếu tướng quân đánh giặc mất trí nhớ, còn nữa, trong thư viện nhiều người như vậy, không phải hắn đều nhận ra sao?
Nghĩ nghĩ, giống như gần đến được đáp án, lại giống như càng rối loạn, mạch thái dương của Khương Trĩ Y nhảy thình thịch, tâm thần và thể xác đều mệt mỏi: "Kinh Chập, đầu ta đau quá....."
*
Mục Tân Hồng nhìn sắc mặt khó coi của Nguyên Sách, khẩn trương nuốt nước miếng: "Ý ngài là, quận chúa không chỉ khôi phục ký ức, cũng đã đoán được ngài cùng đại công tử là hai người?"
Nguyên Sách lẳng lặng dựa vào lưng ghế, hồi lâu không nói gì.
Khương Trĩ Y khôi phục ký ức, tối hôm qua hắn đã nhìn ra.

Tuy rằng hắn từng dự đoán rất nhiều lần bộ dáng của nàng ấy ngày này sẽ như thế nào, nhưng kết quả cuối cùng vẫn ra ngoài dự kiến của hắn.
Hắn đích xác đã chôn xuống chỗ nàng rất nhiều manh mối, nàng hẳn là sớm hay muộn sẽ hoài nghi huynh trưởng đã bị đổi người.

Chỉ là từ lúc nàng hoài nghi cho đến trước khi xác nhận được, hắn vốn nên có dư thời gian để xây dựng hảo cảm với nàng.
Nhưng hiện tại nàng dùng thủ đoạn mềm dẻo cắt thịt, căn bản chưa cho hắn cơ hội mở miệng.

Nguyên Sách: "Nếu không phải nàng ấy thích huynh trưởng mới sinh ra tưởng tượng như vậy, lại không biết được ta đã không phải là huynh trưởng ——"
Thì ánh mắt hôm nay nàng nhìn hắn, không nên là tựa như đang nhìn một kẻ thù căm thù đến tận xương tuỷ.

Thậm chí chỉ là vì chán ghét, liền không quan tâm đến lưng ngựa cao như vậy cũng muốn nhảy xuống thoát đi.
"Vậy nếu quận chúa vốn dĩ không thích đại công tử, chán ghét đại công tử như lời bên ngoài đồn đãi thì sao?"
Lý Từ Phong nói, đoạn ký ức không có thật của nàng ấy có thể là do mình tưởng tượng, cũng có thể là nghe ấy chuyện xưa của người khác như ấn tượng khắc sâu trong lòng.
Nhưng cái chuyện xưa này, không chỉ thân thế bối cảnh của nam nữ chính, cuộc đời, mối quan hệ với những người xung quanh, cũng giống y như nàng ấy và huynh trưởng, ngay cả chuyện xưa tính tình tác phong của cữu cữu, cữu mẫu và cả đại biểu ca nữ chính cũng trùng hợp giống nhau đến từng chi tiết.
Nếu là chuyện xưa của người khác, làm gì có chuyện trùng hợp đến như vậy?
Nghĩ lại khi Khương Trĩ Y ở thư viện xem hắn cưỡi ngựa bắn cung từng nói, nàng biết trước đây hắn đều là đang giấu dốt.
Bùi Tuyết Thanh biết huynh trưởng không phải là tên ăn chơi trác táng như hắn tỏ ra, cho nên thích huynh trưởng.

Nếu như Khương Trĩ Y cũng biết như vậy, chuyện nàng ấy thích huynh trưởng cũng không có gì kỳ quái.

Mà hiện tại, ở trong mắt nàng, nếu hắn vẫn là huynh trưởng, vẫn là cái người nàng âm thầm ái mộ nhiều năm, thì ít nhất nàng nên tới cùng hắn gây lớn chuyện một trận, chất vấn hắn vì sao lừa nàng, rốt cuộc có phải thiệt tình cầu thú nàng hay không, rồi chuyện của Bùi Tuyết Thanh sao lại thế này.
Nhưng nàng không có, nàng chỉ quyết tâm nhẫn nhục phụ trọng mà chạy đi.
Chịu đựng khuất nhục ở bên cạnh hắn, để chạy đi
Sắc trời từng chút ảm đạm đi, tới lúc lên đèn, Khương Trĩ Y ngồi trước

bàn cơm trong gian ngoài của phòng ngủ, nhìn Kinh Chập bưng vào một bàn đồ ăn, ăn uống không vô, cầm đũa lên lại buông.
"Quận chúa, ngài đừng bao giờ để mình đói lả như vậy, nếu chúng ta còn muốn tìm biện pháp ra....." Kinh Chập nói đến một nửa, nghe thấy Cốc Vũ ngoài cửa cao giọng kêu một câu "Thẩm Thiếu tướng quân", liền lập tức dừng miệng.
Quả nhiên, ngay sau đó, tiếng gõ cửa vang lên.
Nhìn bóng dáng thân ảnh đang dừng ở cửa phòng kia, Khương Trĩ Y hít sâu khởi một hơi.
Nếu hắn đã biết nàng đã khôi phục ký ức, thì cũng không lại vòng quanh nữa, đêm nay cứ hỏi thẳng hắn cho rõ ràng.
Khương Trĩ Y ngồi ngay ngắn lên, chỉnh chỉnh vạt áo ngoài, nói một câu "Vào đi".
Nguyên Sách đẩy cửa ra đi đến, nhìn đồ ăn trên bàn ăn của nàng: "Còn chưa nguôi giận? Để ta thử độc cho."
Khương Trĩ Y bị lời hắn nói làm cho sửng sốt, im lặng một lát rồi nói: "Trong viện của ngươi trong không có bữa tối?"
"Phòng bếp cho rằng ta không trở về, không chuẩn bị phần cho ta."
"Vậy chờ bọn họ chuẩn bị."
"Trễ lắm, ta tuỳ tiện ăn ở chỗ nàng mấy ngụm được rồi, lát nữa còn phải đi gặp khâm sai Hồng Lư Tự." Nguyên Sách chỉ lo tự mình ngồi xuống ở đối diện nàng.
Ánh mắt Khương Trĩ Y cứng lại: "Đi chỗ nào gặp....."
"Muốn đi cùng?" Nguyên Sách cong môi cười, "Vậy ăn bữa tối xong cùng ta một qua thôi."
Khương Trĩ Y càng thêm đoán không ra người này, nàng đã biểu hiện đến rõ ràng như vậy, hắn lại dường như không có việc gì, là giả mù hay thật sự mù rồi vậy?
"Không muốn đi?" Nguyên Sách khẽ nhướng mày.
"Đi." Khương Trĩ Y gấp kế hoạch chuẩn bị xé rách da mặt làm ba làm bốn cất đi, sau đó dùng ánh mắt ra hiệu cho Kinh Chập, bảo nàng ta đi lấy thêm một bộ chén đũa lại đây, an tinh nhìn người thẳng người đối diện để xem diễn biến kế tiếp.
Giống như thật sự chỉ là tới ăn bữa cơm xoàng, Nguyên Sách lấy ướt khăn lau tay, cầm đũa lên, gấp mấy cọng măng vào trong chén, bắt đầu ăn như bình thường.

Sau mấy ngụm mới nhấc mắt lên, thấy nàng vẫn không nhúc nhích, hỏi: "Sao lại không động đũa?"
"Không muốn ăn uống."
"Có thể là lần cuối cùng ngồi cùng bàn dùng bữa, ăn nhiều một chút đi."

.....!Hắn là nhìn ra nàng rất quyết tâm, nên định thả nàng trở về?
Ánh mắt Khương Trĩ Y vừa động, trăm triệu lần không thể tưởng tượng được, hắn vậy mà sấm to mưa nhỏ, cứ như vậy chịu buông tha nàng.
Trầm mặc một lát, Khương Trĩ Y chần chờ chậm rãi cầm lấy chiếc đũa, đưa về hướng dĩa măng xào trước mặt nàng, nhưng khi sắp đến bên dĩa, lại nhớ dĩa này lúc này hắn mới gắp, liền chuyển đũa, đi gắp tôm bên dĩa bên cạnh.
Nguyên Sách liếc nhìn nàng một cái, bảo Kinh Chập lại lấy một đôi đũa tới, đổi qua cầm đũa mới gắp một con tôm, loạt xoạt một lát liền lột vỏ xong, đưa tới cái dĩa trong tầm tay nàng.
Khương Trĩ Y cứng đờ mà nhìn động tác hắn tự nhiên như vậy, cúi đầu há miệng nhỏ bắt đầu ăn cơm.
Hồi lâu sau, con tôm kia vẫn còn nằm trên cái dĩa lạnh băng.
"Sao lại không ăn?" Nguyên Sách hất hất cằm.
Khương Trĩ Y nhìn về phía con tôm được hắn lột vỏ: "Ta ăn, ngươi liền dẫn ta đi gặp khâm sai?"
Nguyên Sách nhìn ánh mắt nàng thật sự nhẫn nhục phụ trọng tới rồi cực điểm, xoay đầu qua một bên cười: "Khương Trĩ Y, ta có thể dẫn nàng đi gặp khâm sai ——"
"Nhưng ta đã chuẩn bị tốt ở chỗ khâm sai rồi, cho dù nàng có gặp được hắn, cũng ra không được Hà Tây."
Sắc mặt Khương Trĩ Y biến đổi, tay cầm đũa tay run rẩy, dằn lại cơn giận dữ muốn đập bàn, quăng đũa đứng dậy.
Kinh Chập một bên kinh hồn táng đảm mà nhìn hai người, chuẩn bị bảo hộ Khương Trĩ Y bất cứ lúc nào.
"Vậy ý ngươi là gì? Cái gì kêu là lần cuối cùng ngồi cùng bàn dùng bữa?"
"Nếu muốn xé rách mặt, tất nhiên là một lần cuối cùng." Nguyên Sách ngồi trên ghế, ngẩng đầu lên bình tĩnh mà nhìn nàng.
"Gạt ta ăn bữa cơm này với ngươi, ngươi có chỗ tốt nào chứ?"
"Không được chỗ tốt nào, nhưng mà có thể nhìn thấy được, đến tột nàng

ghét ta bao nhiêu."
"....."
Khương Trĩ Y không thể tưởng tượng được mà nhìn hắn: "Ngươi có bệnh phải không?"
Nàng chán ghét hắn đến mức nào, còn cần đến bữa cơm này chứng minh?
Nguyên Sách rũ mắt nhìn về hướng con tôm đã lột vỏ để bên cạnh mà nàng chạm cũng không muốn chạm vào: "Không phải nói.....!Ta là người sạch sẽ nhất thiên hạ này hay sao?"
Trong lòng Khương Trĩ Y lộp bộp một chút.

Không thể tránh né được những hình ảnh lần trước khi nói những lời này tái hiện trong đầu.
Sấm mùa xuân vang lên, mưa từng trận trút xuống, ở cái trạm dịch xa lạ kia, bọn họ nép vào nhau trong bóng tối, trên chiếc giường nhỏ hẹp, trao nhau hơi ấm ẩm ướt nóng hổi, hắn hỏi nàng không cảm thấy dơ sao?
Nàng nói, ta cảm thấy A Sách ca ca là người sạch sẽ nhất khắp thiên hạ này.
Khương Trĩ Y nhắm mắt, thái dương nhảy thình thịch, nổi trận lôi đình: ".....! Ta nói cái đó có phải ngươi hay không, trong lòng ngươi không phải rõ ràng sao?"
"Dùng thủ đoạn dơ bẩn như vậy lừa ta đến nơi đây, ngươi không nghĩ tới ngươi ghê tởm đến mức nào sao?"
Nguyên Sách rũ mí mắt xuống, gật gật đầu: "Ta dơ, ta ghê tởm, sạch sẽ chỉ có huynh trưởng ta phải không?"
"Đúng ——" Khương Trĩ Y thuận miệng văng ra một chữ, kéo dài âm sững sờ đứng tại chỗ.
.....!Sao?

Cái, cái gì huynh trưởng?
Thẩm Nguyên Sách còn có huynh trưởng? Hắn không phải con duy nhất của Thẩm gia sao?
.....!Không phải, hắn có huynh trưởng thì liên quan gì đến nàng?
Khương Trĩ Y đột nhiên thở phì một hơi, điệu bộ buồn cười nhìn hắn, muốn làm hắn không nhận ra cảm xúc thật của nàng.
"Nàng thích hắn như vậy, thích đến cho dù ta cùng hắn....." Nguyên Sách nói đến một nửa liền dừng lại, bỗng nhiên nhớ tới lời nàng nói cái đêm say

rượu đó, trong phủ công chúa, đã từng nói với hắn.
—— Ta thích, đều không phải là túi da của A Sách ca ca, mà là linh hồn của hắn, trái tim của hắn.....!Thế gian này chỉ có một A Sách ca ca, cho dù các ngươi có giống nhau như đúc, ta cũng sẽ không thích thế thân của hắn....
"Cũng đúng, nàng đã từng nói, không thích túi da." Nguyên Sách gật gật đầu.
Tiếng mắng sắp ra khỏi miệng Khương Trĩ Y chợt kẹt lại ở yết hầu, người vẫn không nhúc nhích mà sững sờ đứng yên tại chỗ, ba hồn bảy phách lại đang điên cuồng chấn động.
Có ý gì.....? Cái gì thích, cái gì túi da, là Thẩm Nguyên Sách điên rồi, hay là nàng lại choáng váng?
Lời này sao nàng nghe không hiểu, mà nếu hiểu đúng như thế thì lại khủng khiếp đến vậy?
Khương Trĩ Y mở to mắt, lặng lẽ duỗi tay về hướng Kinh Chập mà cầu cứu.

Kinh Chập cũng đang sởn hết tóc gáy, nhẹ nhàng nắm lấy tay nàng.
Một chủ một tớ l không dám nhúc nhích mà nhìn người đối diện cúi đầu, chỉ có thể nắm tay nhau ngầm hấp thu lực lượng, ánh mắt một đi một về.
Khương Trĩ Y: Bữa cơm hôm nay để quá nhiều rượu sao?
Kinh Chập: Không có đi.....
Khương Trĩ Y chậm rãi buông tay Kinh Chập ra, làm bộ tức giận mà phất tay đi qua qua lại lại, sau đó làm ra vẻ tình cờ đi đến bên cạnh Nguyên Sách, khẽ hít một hơi ngửi ngửi, ngửi được một mùi bồ kết hương, trong đó lại hỗn loạn một tia mùi rượu như có như không.
Quả nhiên là rượu.....!Đây là uống rượu xong, tắm một trận rồi lại đây?
Khương Trĩ Y lại làm bộ tức giận mà bước qua bước lại thêm hai lần, trở lại chỗ cũ, hướng về phía Kinh Chập làm khẩu hình: Chính hắn uống rượu.
Kinh Chập: Thì ra là thế.
Nhưng mà sau khi uống rượu không phải đều nói lời thật hay sao? Trong mấy lời này của hắn còn có huyền cơ gì hay không?
Khương Trĩ Y yên lặng suy nghĩ mấy câu đó của hắn, cảm giác hình như mình đã bắt được tin tức gì quan trọng, nhất thời lại khó có thể kết nối lại.

Khương Trĩ Y cố bình tĩnh lại, hỏi: "Huynh trưởng ngươi —— hắn ở

đâu?"
Nguyên Sách nâng mắt lên, như thể men say thực sự thấm vào người, ánh mắt hơi hơi có chút hỗn độn: "Ngươi muốn đi tìm hắn?"
Nàng nghĩ —— nếu ta không muốn thì sao?
Khương Trĩ Y khẩn trương liếm liếm môi, chọn một câu trả lời có thể tiến có thể lùi: "Đương nhiên....."
Nguyên Sách nhìn nàng, nhếch khóe miệng: "Đáng tiếc trên đời này chỉ có ta, không có huynh trưởng ta —— làm sao bây giờ đây, Khương Trĩ Y.".

Chương 56: 56: Chương 55

Người đối diện cười đến âm trắc trắc, đang hỏi nàng làm sao bây giờ đây, Khương Trĩ Y.
Khương Trĩ Y nhìn thẳng Nguyên Sách, cảm giác mình có lẽ đã chạm vào đại sự, nhưng giờ phút này trong đầu như một cuộn tơ vò, có gỡ như thế nào cũng không gỡ ra suông sẻ được.
Bị cái ánh mắt vừa giống ác lang lại giống rắn độc này nhìn thẳng như vậy, đừng nói bảo nàng suy nghĩ, nàng ngay cả thở cũng thở không nổi.
Ánh mắt Khương Trĩ Y run lên, môi cũng run lên, tóc cũng run lên từng cọng, run lên đến cản không nổi, diễn cũng diễn tiếp không nổi —— kỳ thật nói đúng ra là chịu đựng hết nổi, liền phất tay áo xoay người, đi vào gian trong.
Kinh Chập vội vàng đuổi qua, theo nàng đi vào phòng trong, quay đầu lại đóng cửa.
Tấm bình phong vừa khép tấm cuối cùng lại, khoé miệng nhếch lên của Nguyên Sách ngồi ở gian ngoài cũng hạ xuống, hờ hững cụp mắt xuống một lần nữa.
Phòng trong, Khương Trĩ Y ngồi ở mép giường, dựng tai nín thở nghe ngóng hồi lâu, rốt cuộc nghe thấy động tĩnh người bên ngoài rời đi.
Kinh Chập đi ra ngoài xem một chốc, bảo Cốc Vũ tiếp tục canh gác bốn phía, quay đầu lại nhìn về phía Khương Trĩ Y: "Quận chúa, đây là chuyện gì?"
Khương Trĩ Y khẽ dựng bàn tay lên, ý bảo cho nàng thời gian suy ngẫm.

Sau khi nỗ lực bình tĩnh lại, tách từng câu mới vừa rồi nàng nghe thấy, bắt đầu tìm hiểu từng ý nghĩa trong lời hắn.
Sạch sẽ chỉ có huynh trưởng ta? Nàng thích hắn như vậy ——
Chính là nói, Thẩm Nguyên Sách có một huynh trưởng, hơn nữa hắn còn cho rằng, người nàng thích chính là huynh trưởng hắn?

Cũng đúng, Thẩm Nguyên Sách cũng đâu biết chuyện thoại bản, xem ra hắn vẫn luôn cho rằng, sau khi bị đập đầu choáng váng, nàng đã ngộ nhận hắn thành người mà nàng vốn thích.
Nhưng vì sao hắn lại cho rằng cái "a Sách ca ca" trong miệng nàng chính là huynh trưởng hắn? Nàng căn bản không biết Thẩm gia còn có nhi tử tư sinh gì nha.
Khương Trĩ Y lẩm bẩm lại câu tiếp theo hắn nói: "Ngươi thích hắn như vậy, thích đến cho dù ta cùng hắn.....!Kinh Chập, ngươi nói nửa câu hắn chưa nói xong là cái gì, cho dù hắn cùng huynh trưởng hắn như thế nào?"
"Câu sau nữa, Thẩm Thiếu tướng quân có nói ngài không thích túi da, chẳng lẽ là nói, cho dù hắn cùng huynh trưởng hắn bộ dáng rất giống, ngài cũng chỉ thích huynh trưởng hắn?"
"Lời này có vẻ như nói thông rồi này, nhưng mà ——" Khương Trĩ Y nhăn nhăn mày, buồn cười nói, "Cho dù hai huynh đệ bọn họ có giống nhau đến mức nào đi nữa, ta một người hai mắt kiện toàn thế này, cũng không đến mức phân biệt không ra đó là hai người chứ, cũng không thể nào hai huynh đệ nhà này là cùng một khuôn mẫu khắc....."
Ý cười trên mặt Khương Trĩ Y bỗng dưng cứng lại, giống như bỗng nhiên cảm thấy một trận âm phong thổi qua lưng, cả người giật mình một cái.
"Cùng một khuôn mẫu khắc ra, hình như là...!cũng không phải không có khả năng.....?" Khương Trĩ Y ngơ ngẩn ngẩng đầu lên.
"Nếu thật sự là giống nhau như đúc, Thẩm Thiếu tướng quân cảm thấy ngài nhận sai hắn thành huynh trưởng hắn thì cũng có lý, nhưng mà như vậy, chẳng lẽ bọn họ là —— song sinh sao?" Kinh Chập cũng trừng lớn mắt.
"Song sinh....." Khương Trĩ Y không rõ nguyên do mà chớp chớp mắt, "Nếu là song sinh, vì sao mọi người đều không biết việc này? Nhi tử tư sinh thì đúng là không dám để ai biết, nhưng một cặp song sinh thì có cái gì không thể....."
Một tia chớp chợt loé lên trong đầu, bên tai nàng bỗng văng vẳng vang lên một ít lời nói mơ hồ, Khương Trĩ Y dừng miệng, hồi tưởng lại chuyện có quan hệ đến đôi song sinh mà mình từng nghe một lần ——
Hôm trừ tịch, trong phủ công chúa, nàng tò mò mà hỏi thăm chuyện cũ của Bảo Gia a tỷ cùng Lý Từ Phong, Thuý Mi liền nói cho nàng nguyên nhân mà cả nhà Lý Từ Phong bị phán lưu đày, lúc ấy hình như có đề cập đến câu chuyện của một cặp song sinh.

Nói là ước chừng 20 năm trước, Kiến Vi thiên sư đêm xem thiên tượng, tiên đoán được năm đó có đôi yêu tinh song sinh xuất thế gây họa diệt quốc, tiên đế liền hạ lệnh giết hết tất cả các cặp song sinh năm đó trong cả nước.....
Lưng Khương Trĩ Y ớn lạnh mà ngồi thẳng người dậy, lẩm bẩm: "Thẩm Nguyên Sách năm nay bao nhiêu tuổi vậy?"
Sau khi nhớ ra đáp án, Khương Trĩ Y hoảng hốt, sắc mặt trắng bệch mà đỡ bàn.
Thúy Mi chỉ nói ước chừng, nhưng thời gian này đích xác rất vừa vặn ăn khớp, nếu là thế này, song sinh còn không dám do ai biết hơn cả con tư sinh, giấu đi đúng là hợp tình hợp lý.
Nhưng mà một cái bí mật kinh thiên như vậy, toàn bộ kinh thành cũng chưa có ai biết, sao nàng có thể biết? Thẩm Nguyên Sách vì sao lại cho rằng nàng biết hắn có một huynh trưởng sinh đôi, còn thích huynh trưởng hắn chứ?
Khương Trĩ Y bỗng nhiên trợn tròn mắt.
Đúng rồi, nàng chỉ biết mỗi Thẩm Nguyên Sách này là con của Thẩm gia, cho dù có hiểu lầm, cũng nên hiểu lầm người nàng thích là Thẩm Nguyên Sách.

Cho nên, không phải Thẩm Nguyên Sách cho rằng nàng thích huynh trưởng hắn, mà là đệ đệ sinh đôi của Thẩm Nguyên Sách cho rằng, nàng thích huynh trưởng hắn, thích Thẩm Nguyên Sách.
Nói cách khác, hôm nay người đứng ở trước mặt nàng đây, không phải Thẩm Nguyên Sách.....
Không, là hơn bốn tháng nay, người đứng ở trước mặt nàng đều không phải Thẩm Nguyên Sách, mà là đệ đệ sinh đôi của Thẩm Nguyên Sách?!
Khương Trĩ Y hít ngược một hơi khí lạnh, nổi da gà hết lượt này đến lượt khác.
.....! Khó trách, nàng cứ không hiểu vì sao mình có cảm giác cái tên "Thẩm Nguyên Sách" này hình như đã quên mất tư tình của chính hắn cùng Bùi Tuyết Thanh.
Nếu tư tình của Thẩm Nguyên Sách cùng Bùi Tuyết Thanh là bí mật riêng giữa hai người bọn họ, vậy đệ đệ của Thẩm Nguyên Sách rất có thể cũng không biết.

Khi hắn thấy cái ngọc bội chữ "Y" kia, thấy nàng lại nhận đây là tín vật đính ước của nàng cho hắn, hắn còn xác định trong khuê danh của nàng có chữ "Y", liền cho rằng người cùng huynh trưởng có tư tình chính là nàng. Vì để không lộ danh tánh, ngày hôm sau hắn liền dỗ nàng trở về, muốn ổn định nàng.

Mãi đến khi thật lâu sau, Bùi Tuyết Thanh mang một nửa ngọc bội kia tìm tới cửa, hắn mới biết được mình nghĩ sai rồi.
Vì vậy, hắn lo lắng lỡ ngày sau nàng khôi phục ký ức liền phát hiện manh mối, nên quyết đoán cầu thân cùng nàng ngay tối hôm đó, còn dứt khoát lừa nàng đến Hà Tây.
Khương Trĩ Y chậm rãi đưa tay bịt kín miệng.
Kinh Chập không biết tình hình cụ thể, còn đang không hiểu ra sao: "Quận chúa làm sao vậy? Ngài đừng dọa nô tỳ!"
Khương Trĩ Y ngơ ngác mà hồi tưởng lại đủ loại chuyện xảy ra mấy tháng này, sau một lúc lâu qua đi, nàng khẩn trương nuốt một ngụm: "Kinh Chập, có một tin tức tốt, cùng một tin tức xấu, ngươi muốn nghe cái nào trước?"
Thời điểm này còn có thể có tin tức tốt? Vậy thật là quá may mắn rồi, Kinh Chập không chút do dự đáp: "Nô tỳ muốn nghe tin tức tốt trước."
"Tin tức tốt chính là, mấy ngày nay ta cũng không có cùng Thẩm Nguyên Sách khanh khanh ta ta, ta hình như ——" hình như trong bất hạnh gặp được vạn hạnh, Khương Trĩ Y giơ tay ra dấu một chút xíu, "Sống lại một chút rồi."
"Vậy, vậy mấy ngày nay người cùng ngài khanh khanh ta ta là?"
"Đây là tin xấu ta muốn nói," Khương Trĩ Y hít sâu một hơi, chậm rãi mở đôi mắt ra, "Mấy ngày nay người cùng ta khanh khanh ta ta, là đệ đệ sinh đôi của Thẩm Nguyên Sách, mà hiện tại ta đã biết bí mật này, mới vừa sống lại một chút, chắc sẽ chết sớm....."
"Phi phi phi! Quận chúa chớ nói lung tung!" Kinh Chập vội vàng xua tay như phủi đi lời không may mắn, dậm dậm chân như muốn đạp vỡ nó, "Ngài cát nhân tự có thiên tướng, chắc chắn sống lâu trăm tuổi!"
"Ta xui xẻo như vậy, còn tính là cát nhân sao? Ngươi nói ta đập đầu đến nổi điên thì thôi đi, còn vừa vặn đem điên phát lên trước mặt một cái trứng hồ đồ, cái trứng hồ đồ kia vậy mà tin tưởng ta cùng ca hắn là cái loại thân mật.....!Giờ thì hay rồi, hắn một cái trứng hồ đồ, ta một cái trứng hồ đồ, hai cái trứng hồ đồ mơ mơ hồ hồ làm xong hết mấy chuyện hồ đồ....."

"Ê, không đúng," Khương Trĩ Y lạnh người rụt chân ôm lấy đầu gối, đột nhiên hoảng sợ mà nâng mắt lên, "Lúc trước hắn một lòng cho rằng ta cùng ca hắn là thân mật, còn cùng ta làm những chuyện đó? Hắn, hắn vì bảo vệ cho bí mật nhà bọn họ mà có thể không từ thủ đoạn như vậy, chuyện tổn hại nhân luân thế mà cũng dám.....!Thẩm Nguyên Sách là đồ ghê tởm, nhưng tên đệ đệ này của hắn, quả thực là đáng sợ đến cực điểm!"
"Cho nên hắn mới không phải cái trứng hồ đồ gì, người ta thông minh như vậy, quỷ kế hết bộ này đến bộ khác, nắm ta đây trong lòng bàn tay, không chi lừa ta đến Hà Tây, còn mượn gió bẻ măng, chiếm lợi của ta....."
"Quận chúa, chỉ là ngài bị thương đầu không thanh tỉnh, hiện tại ngài khẳng định thông minh hơn hắn, ngài xem, hôm bay hắn mới say rượu không phải lộ hết thông tin ra hay sao? Khi hắn không thanh tỉnh, cũng không thông minh."
Khương Trĩ Y suy tư chớp chớp mắt, lắc lắc đầu: "Không, hắn mới không phải say rượu để lộ, người như vậy sao có thể say rượu lộ chuyện?"
"Vậy là?"
"Hắn nhìn ra sau khi ta khôi phục ký ức rất chán ghét hắn, nhưng hắn lại cho rằng ta thích huynh trưởng hắn, ta đây không có khả năng ghê tởm người mình thích như vậy, cho nên hắn đoán ta đã biết hắn không phải Thẩm Nguyên Sách, mới không thèm cố kỵ nói với ta mấy chuyện đó."
"Nói như vậy, hoá ra là hắn xem trọng ngài?"
"....." Lời này nói ra sao lại không làm người ta cao hứng một chút nào hết vậy?
Kinh Chập: "Kỳ thật cho dù hắn không lừa ngài tới Hà Tây, sau khi ngài khôi phục ký ức cũng chưa chắc đoán được hắn không phải là Thẩm Nguyên Sách, hắn vốn có thể tường an không có việc gì, sao phải làm việc thừa thải này!"
"Ai nói? Cái này sao có thể là làm điều thừa?" Khương Trĩ Y xụ mặt ngồi dậy, "Cho dù đêm nay hắn không nói chuyện này, ta cũng sắp đoán được, ta đã đoán đến khả năng hắn mất trí nhớ, ngẫm thêm chút nữa còn không phải tiếp cận chân tướng sao?"
"....." Kinh Chập khó xử nhăn nhăn mặt, "Vậy chẳng lẽ ngài còn cảm thấy, hắn lừa ngài là lừa đúng rồi?"

"Ta chỉ là nói, chuyện hắn cảm thấy ta thông minh là đúng, chuyện hắn gạt ta đương nhiên là mười phần sai!" Khương Trĩ Y run rẩy đập bàn một cái,

"Một đôi song sinh, ca ca khinh nhục ta, đệ đệ lừa gạt ta —— hay cho một cái Thẩm gia!"
"Trước mắt nếu là tình hình như thế này, chuyện chúng ta hồi kinh hình như càng không dễ dàng....."
"Vậy thì chưa chắc, lúc trước không biết vì sao hắn không thả ta đi, hiện tại nếu đã biết, hốt thuốc đúng bệnh là được," Khương Trĩ Y cân nhắc thấp giọng nói, "Để ta ngẫm lại, ngẫm lại....."
*
Khương Trĩ Y ngẫm lần này, là ngẫm suốt một đêm.
Sáng sớm hôm sau, Kinh Chập tới hầu hạ nàng rửa mặt, thấy nàng thức đến hai mắt đỏ ngầu, liền hoảng sợ: "Quận chúa, đôi mắt ngài sao lại đỏ thành như vậy!"
Khương Trĩ Y đích xác là sầu đến một đêm không chợp mắt được, thân thể mỏi mệt bất kham, đầu lại không thể nghỉ ngơi, vừa nhắm mắt lại chính là những chuyện lung tung lộn xộn đó, thật vất vả ngủ được một lát, vậy mà mơ thấy bị Thẩm Nguyên Sách.....!Không, là bị đệ đệ của Thẩm Nguyên Sách đuổi giết, nên liền lại doạ tỉnh lại.
Nàng hiện tại toàn hiểu rõ, mấy tháng qua, trong bất tri bất giác, nàn đã trải qua bao nhiêu lần nguy hiểm đến có thể đi đời nhà ma, nếu không phải nàng là thân phận quận chúa, nếu không phải hắn hiểu lầm nàng là thân mật của ca hắn ca, hiện tại có thể nàng không phải ở Hà Tây, mà là ở âm tào địa phủ.....
Tưởng tượng như vậy, nàng mạc danh cảm thấy còn một ít cát nhân tự có thiên tướng ở trên người.
Nghĩ đến đây, Khương Trĩ Y buồn ngủ mà ngồi dậy tới: "Mắt ta có chút không mở ra được, rất đỏ sao?"
Kinh Chập lấy gương đồng tới cho nàng tới: "Ngài nhìn xem, nếu không phải biết cả đêm qua ngài vẫn luôn suy nghĩ biện pháp, còn tưởng rằng ngài khóc suốt đêm đó!"
Tối hôm qua tin tức quá nhiều, Khương Trĩ Y ngay từ đầu không nghĩ được hết mọi chuyện, đến khi sắp đi ngủ mới đột nhiên ý thức được, Thẩm Nguyên Sách chân chính rất có thể không còn trên nhân thế, tâm tình xác thật có chút phức tạp.
Nàng thực chán ghét người này, nhưng tuyệt đối không đến nỗi hận hắn, muốn hắn chết.

Nghĩ đến Thẩm Nguyên Sách có thể là đã chết trận sa trường vào lúc nào đó trong ba năm qua, cũng coi như anh hùng bảo vệ quốc gia, giống a cha nàng vậy, bỗng nhiên liền cảm thấy những cái thù hận bấy lâu nhẹ tựa mây bay, không đáng nói đến.
Tưởng tượng thử như vậy, nếu hắn có cơ hội chiến thắng trở về, đánh trận ba năm phỏng chừng cũng ổn trọng, hồi kinh rồi có thể sẽ không đối nghịch với nàng nữa đi.....
Hơn nữa, nếu hắn chiến thắng trở về, thì làm gì có mấy chuyện rối rắm, càng gỡ càng rối của nàng cùng đệ đệ hắn hiện tại chứ?
"Là có hơi thổn thức, nhưng cũng chưa đến mức khóc cả một đêm....."
Khương Trĩ Y thở dài, nhìn cặp mắt đỏ bừng trong gương kia, bỗng nhiên linh quang vừa hiện, "Nhưng mà, ta cũng không phải không thể vì hắn khóc suốt đêm nha?"
"Quận chúa nói vậy là ý gì?"
"Ngươi nghĩ xem, Thẩm Nguyên Sách vì sao không thả ta đi, còn không phải sợ ta tố giác nhà bọn họ sao? Vậy nếu trước mắt ta có lý do, làm hắn tin tưởng ta sẽ không tố giác, có phải hắn có thể buông tha ta hay không?"
"Ý ngài chính là, nếu Thẩm Thiếu tướng quân đã hiểu lầm ngài thích huynh trưởng hắn, vậy ngài liền tương kế tựu kế....."
"Chính là cái này!" Khương Trĩ Y xua xua tay, "Hôm nay ngươi lên phố chọn mua vài thứ, chờ bên này chuẩn bị thỏa đáng, đi quân doanh thông báo Thẩm —— cũng không biết hắn tên là gì.....!Liền đi thông báo cho Thẩm Nguyên Sách hiện tại, nói với hắn, ta có lời muốn nói với hắn."
*
Chạng vạng, trong chủ trướng đại doanh Huyền Sách, Nguyên Sách khoanh tay đứng trước sa bàn, đang cùng Mục Tân Hồng nói chính sự, bỗng nhiên nghe thấy lảnh lót một tiếng: "Báo ——!"
"Vào." Nguyên Sách quay đầu lại, thấy là một người trong phủ tới, thở dài, "Người lại bỏ trốn?"
"Hồi thiếu tướng quân, không phải, thiếu phu nhân nói ngài ấy có chuyện muốn nói cùng ngài, thỉnh ngài hồi phủ một chuyến."
Nguyên Sách hơi nhướng mày, ra dấu cho người đi xuống, nhìn về phía Mục Tân Hồng.
Mục Tân Hồng bị hắn ánh mắt do dự này của hắn nhìn đến toàn thân khó chịu: "Ngài không cần lo lắng chuyện quân doanh, yên tâm đi đi, nơi này có ti chức đây."

"Ta lo lắng là chuyện quân doanh?"
"Vậy ngài do dự cái gì?"
Nguyên Sách đứng ở tại chỗ, âm trầm thở ra một hơi: "Nếu ngươi biết phu nhân nhà ngươi đang tìm ngươi, có thể là muốn cãi nhau, ngươi không chuẩn bị gì sao?"

"Vậy ngày đứng bất động thế này, cũng không có chuẩn bị được cái gì a."
"Chuẩn bị tâm lý không phải chuẩn bị?"
"À," Mục Tân Hồng cười ha hả, "Thì ra là thế, vậy không giống ti chức, ti chức chuẩn bị cái khác."
"Tỷ như?"
"Tỷ như ——" Mục Tân Hồng chỉ chỉ đầu gối, "Đồ đệm đầu gối để tiện quỳ xuống đất, ngài cần ti chức chuẩn bị giúp ngài không?"
"....."
"Giữ cho chính mình dùng đi." Nguyên Sách bước ra khỏi lều lớn, xoay người đi về phía binh lính đang dắt ngựa tới.
Ước chừng nửa canh giờ sau liền đến phủ, lập tức đi nội viện.
Sắc trời đã tối, trong nội viện đã thắp đèn, đình viện một mảnh sáng sủa, chỉ là không biết sao, gian phòng ngủ kia của Khương Trĩ Y lại âm u, giống vẫn chưa đốt mấy cái đèn đế mạ vàng mà hắn đặt người làm riêng cho nàng.
Nguyên Sách nhíu nhíu mày, đứng trước cửa phòng gõ hai cái, nghe thấy tỳ nữ lớn tiếng đáp "Mời vào", đôi tay liền đẩy cửa ra.
Hình ảnh đầy đất nến trắng tang tóc chợt đập vào mắt, Nguyên Sách một chân đặt lên ngạch cửa, chậm rãi ngẩng đầu lên.
Trong phòng bày một cái bàn thờ, trên bàn có đốt hương nến, bày tế phẩm, để một khối bài vị không có chữ.

Trước bàn thờ, Khương Trĩ Y một thân xiêm y trắng, quỳ thẳng tắp trên đệm hương bồ, đang an an tĩnh tĩnh mà kính hương.
Chân Nguyên Sách treo ở trên ngạch cửa chần chờ, chậm rãi buông xuống.
Bên kia bàn thờ, Khương Trĩ Y tay cầm ba nén hương, nghe thấy thấy phía sau truyền đến động tĩnh, trái tim vốn đang bất ổn liền lập tức nhảy tới cổ họng.
Tai nghe thấy tiếng bước chân Nguyên Sách từng chút một đi về phía nàng, Khương Trĩ Y cầm hương rũ mắt, dưới đáy lòng âm thầm niệm ——

Thẩm Nguyên Sách, người chết vì nghĩa lớn, thù cũ tích xưa hôm nay xóa bỏ toàn bộ, hy vọng kiếp sau ngươi đầu thai vào hộ nhân gia tốt, chớ rơi vào thân phận như thế này nữa, còn kiếp này.....!Kiếp này ta còn phải sống tiếp, là đệ đệ ngươi gạt ta trước, ta vì mưu tính đường ra, bất đắc dĩ mượn danh ngươi là để đổi lấy tự do cho chính mình, mong ngươi chớ trách!
Mặc niệm xong, Khương Trĩ Y cầm hương lễ bái ba lần, được Kinh Chập đỡ đứng dậy, đem tế hương cắm vào lư hương.
Tế hương run lên, hương tro rơi xuống tay, Khương Trĩ Y nóng đến "ui" một tiếng, còn chưa kịp phủi tay, bỗng nhiên có một bàn tay nắm lấy tay nàng kéo qua.
Khương Trĩ Y giật mình vừa nhấc mắt, thấy Nguyên Sách nắm tay nàng, vội vàng phủi hết tro hương rớt trên mu bàn tay nàng: "Sao đốt mỗi nén hương mà cũng có thể ——"
Nói một nửa, làm như cảm giác được cả người nàng cứng đờ, động tác của Nguyên Sách liền dừng lại, nâng mắt lên.
Thấy đôi mắt nàng đang đầy tơ máu, giống như khóc cả một ngày một đêm.
Ánh mắt Khương Trĩ Y hơi lập loè, chậm rãi rút tay mình trở về.
Kinh Chập vội vàng mang thuốc mỡ tới.
Nguyên Sách xoay đầu qua một bên, nhìn một phòng chất đầy những vật dùng cho tang lễ: "Ngày giỗ hắn vào tháng 5, không phải hôm nay."
"Ta biết....." Tuy rằng không biết là tháng 5, nhưng nàng đương nhiên hiểu không thể nào trùng hợp lại vào ngay ngày hôm nay như vậy, "Chỉ là đêm qua ta mới vừa biết hắn không còn nữa, nên hôm nay muốn tế bái hắn một lần."
—— còn tiếp tục nói nữa, màn diễn của nàng chắc chắn sẽ lộ đuôi.

Trong cái bầu không khí tang thương như thế này, nàng nên mau chóng nói ra điều nàng muốn nói.
"Đây là chuyện nàng muốn tìm nói sao?." Nguyên Sách nhìn lại về phía nàng.
"Đương nhiên không chỉ riêng cái này," Khương Trĩ Y đưa ngón tay chỉ về phía bàn dài trong phòng, "Ngồi nói đi."
Hai người chậm rãi ngồi xuống hai bên bàn dài, Khương Trĩ Y ghé người ngồi bên sườn, Nguyên Sách thì khoanh chân.
Châm chước một lúc, Khương Trĩ Y nói ra điều mình ấp ủ cả ngày: "Trước

đêm qua, ta là muốn liều mạng trốn đi tìm hắn, nhưng nếu tìm không thấy hắn, ta cũng không vội rời khỏi Hà Tây."
"Ta muốn thăm thú nơi mà ba năm cuối cùng hắn đã ở lâu hơn một chút, nhìn một cái, chuyện này ngươi cũng không đến mức không cho đi?"
Nguyên Sách liếc mắt, không nói gì.
"Thật ra ngươi cũng không cần lo lắng ta đi ra ngoài sẽ tố giác thân phận của ngươi, ngươi xem, ta được Hoàng bá bá sủng ái, cứ cho rằng ta đứng về phía Hoàng bá bá, nhưng ta 6 tuổi năm ấy, a cha ta vì ná nghiệp của Hoàng bá bá mà hy sinh, mẹ ta cũng có liên quan, ngươi cho rằng ta chưa từng có oán hận gì đối với Hoàng bá bá sao?"

Nguyên Sách nâng mắt lên.
"Ngươi thấy Hoàng bá bá sủng ta, có lẽ do trong lòng ông còn một ít áy náy, nhưng phần lớn là vì làm cho người khác xem.

Bởi vì Hoàng bá bá đăng cơ với cái lý ngàn dặm cần vương, chứ không phải đường đường chính chính phụng chiếu đăng cơ, lúc ấy thế lực phản loạn còn sót lại vẫn rất mạnh, Hoàng bá bá vì ngồi ổn cái vị trí này, cần phải mạnh mẽ đề bạt công thần, sau đó đối xử tử tế công thần, khuếch trương thế lực của mình.

A cha ta hy sinh thảm thiết đến như vậy, ta chính là ví dụ tốt nhất, có thể giúp Hoàng bá bá bày ra nhân đức của ông, đạt được nhiều nhân tâm và ủng hộ."
"Nàng biết —— hết?" Nguyên Sách ngoài ý muốn nheo mắt lại.
Những việc này Nguyên Sách tất nhiên đều rõ ràng, chỉ là tuy rằng hy vọng Khương Trĩ Y đứng bên phía hắn, chứ không định mượn chuyện này châm ngòi quan hệ của nàng cùng hoàng thất.
Tựa như lời của Vĩnh Ân Hầu, nàng bất quá là đang mượn vinh hoa phú quý tự an ủi mình, như vậy sẽ vô tư hơn một ít, sẽ vui vẻ hơn một ít.
Nhưng hoá ra, nàng đều biết.
"Lúc còn nhỏ ta đã biết, bất quá có được vinh sủng của Hoàng bá bá xác thật rất tốt, ta cần gì phải lo sợ mấy chuyện không đâu." Khương Trĩ Y giơ tay ấn thái dương, "Hôm nay ta nói mấy chuyện này chỉ là muốn nói cho ngươi, ta không sùng bái Hoàng bá bá như ngươi tưởng vậy, nếu ta có một người ta rất thích, ta sẽ không lựa chọn Hoàng bá bá, ta sẽ lựa chọn hắn."

"Cho nên người nàng muốn lựa chọn, là huynh trưởng ta."
Cho nên khi hắn hỏi nàng, có thể chọn hắn một lần hay không, thì lựa chọn bày ra ở trước mặt nàng, đều không phải là hắn cùng hoàng thất, mà là huynh trưởng cùng hoàng thất.
Nàng không phải không thể vứt bỏ hoàng thất, chỉ là trong lựa chọn của nàng, căn bản không có hắn.
Khương Trĩ Y ho nhẹ một tiếng: "Lúc trước ta muốn chạy trốn ra ngoài, chỉ là do ta cho rằng ngươi đoạt thân phận của hắn, đêm qua bình tĩnh lại suy nghĩ cẩn thận, ngươi cũng là bất đắc dĩ, vậy —— ta giúp ngươi bảo vệ bí mật, ngươi thả ta rời đi, chúng ta ân thù tiêu tán, không ai nợ ai!"
Nguyên Sách cong cong môi: "Ân thù tiêu tán, không ai nợ ai?"
.....!Sao hắn lại cười đến khiếp người như vậy.
"Ngươi không tin ta sao?" Khương Trĩ Y nỗ lực cười tự tin hơn một ít, "Tuy rằng hắn không còn nữa, nhưng Thẩm gia còn có kế mẫu của hắn, Huyền Sách Quân còn có huynh đệ hắn, ta sẽ không hại bọn họ!"
"Có phải ——" Nguyên Sách hồi tưởng lại những lời Bùi Tuyết Thanh đã nói trong thuỷ đình Đinh Lan ngày ấy, "Nàng không bảo hộ được hắn, ít nhất hiện tại có thể bảo hộ được người nhà của hắn?"
"Đúng vậy, xem ra ngươi cũng đã hiểu." Khương Trĩ Y tán thưởng gật gật đầu.
"Cho nên, ta là người làm đệ đệ, hẳn là nên thành toàn cho thâm tình của nàng, thả nàng rời đi?"
".....!Là ý này."
Nguyên Sách lướt qua nửa cái bàn dài, cúi người chậm rãi tới gần nàng: "Khương Trĩ Y, nàng tưởng bở."
Tay Khương Trĩ Y chống ở trên mặt đất, người ngửa ra tránh đi, bỗng nhiên hối hận là bàn dài này sao lại quá hẹp.
"Ngươi còn không phải là sợ ta làm lộ thân phận ngươi mới cầu thú ta, mới giữ ta lại chỗ này sao....."
"Trước hôm nay có thể là như vậy, nhưng mới vừa rồi, ta đổi ý."
Tim Khương Trĩ Y đập như sắp nhảy lên cổ, mắt thấy hắn càng tiến càng gần, chóp mũi cũng sắp chạm vào chóp mũi nàng, nàng ngửa ra sau đến eo cũng sắp gãy rồi, liền thật cẩn thận động môi: "Ngươi, ngươi ngồi trở lại trước đi, nói chuyện đàng hoàng.....!Này bốn bỏ lên năm, cũng xem như linh đường của huynh trưởng ngươi....."
Nguyên Sách chớp chớp mắt, rũ mắt xuống, nhìn về phía đôi môi run rẩy

của nàng: "Ta đứng trước linh đường huynh trưởng ta, cùng vị hôn thê ta cưới hỏi đàng hoàng làm cái gì, thì làm sao?"
"Ngươi, ngươi đúng là.....!Trên hợp hôn thư viết tên chính là Thẩm Nguyên Sách, không phải ngươi!"
"Sinh thần bát tự là của ta, hơn nữa, ta cũng có thể gọi là Thẩm Nguyên Sách."
"Nhà các ngươi thật quá kỳ quái....." Khương Trĩ Y khóc không ra nước mắt, "Vậy rốt cuộc phải thế nào ngươi mới bằng lòng thả ta đi?"
"Thế nào —— cũng không chịu thả nàng đi."
Khương Trĩ Y hít sâu một hơi, eo cũng buông lỏng xuống.
Cánh tay Nguyên Sách choàng tới, ôm lấy người vềmột phen, mái tóc đen của hắn đổ xuống một thân xiêm y trắng của nàng như thác nước.
"Khương Trĩ Y, đã quên mất lời mình phát thềrồi sao? Nàng nói nếu có một ngày nàng ghét bỏ ta, ta sẽ trói tay chân nàng lại.".

Chương 57: 57: Chương 56

Vòng eo bị một bàn tay nắm lấy, giống như yết hầu bị bóp chặt, lưng Khương Trĩ Y liền cứng đờ lại như một cánh cung bị kéo căng, lạnh người nhìn về gương mặt sắc bén, góc cạnh rõ ràng trước mắt dưới ánh nến mờ ảo.
Nàng vốn bố trí cái "Linh đường" này cho tối tăm như thế là muốn mượn u ám này che giấu thần sắc mất tự nhiên của chính mình, cũng dễ nói chuyện với hắn, nhưng dưới ánh nến leo lét lại thỉnh thoảng nhảy lên một cái như thế này, gương mặt người trước mắt vốn đã âm trầm trầm như vậy, thì không khí lại càng thêm vài phần khủng bố, ngược lại còn có cảm giác như sắp tiễn chính mình đi...
Thẩm Nguyên Sách, ngươi ở trên trời có linh thiêng, ngươi mau quản tên đệ đệ điên này của ngươi đi!
Sau một lúc lâu, sét cũng không đánh, trời cũng không mưa, Khương Trĩ Y khẽ he hé mắt nhìn lại, vẫn thấy cặp mắt âm u kia đang nhìn chằm chằm mình, không chớp lấy một cái.
Nếu đã nén giận dùng lời ngon tiếng ngọt vẫn vô dụng, thì nàng cũng không nhịn nữa!
"......! Gạt người ta phát thề thì tính cái gì chứ? Ông trời cũng nhìn không được loại người gian tà xảo trá, quỷ kế đa đoan, phát điên phát rồ, táng tận thiên lương như ngươi ——" Khương Trĩ Y đổi giọng, tuy vẫn run run nhưng lại tức giận đến bộ ngực phập phồng, "Xem đi! Ông trời còn ứng lời thề đó hay sao?"
"Ông trời không ứng, ta tự mình ứng." Nguyên Sách một tay ôm lấy người, một tay đẩy cái bàn dài vướng bận trước mặt ra, hướng bên cạnh kéo một phát, "xoẹt" một tiếng, kéo xuống một miếng màn che.
Mắt thấy miếng màn che kia bị hắn một tay quấn lại thành một sợi dây thừng, đây là muốn trói tay chân nàng lại thật rồi.
Khương Trĩ Y mở to mắt, một bên nghĩ Kinh Chập lấy thuốc mỡ sao đến

giờ còn chưa trở lại, một bên cái khó ló cái khôn, đá vào nến trắng bên chân.
Ngọn lửa trên cây nến bén vào màn che, nháy mắt liền nổi lửa lên tới.
Nguyên Sách ngoài ý muốn, liền trở tay dập lửa.

Khương Trĩ Y nhân cơ hội vội vàng tránh khỏi hắn, bò dậy chạy thẳng ra bên ngoài: "Hoả hoạn rồi...!"
Huyền Sách Quân trong viện đồng thời chạy như bay đến, mắt thấy thiếu phu nhân vội vàng mở cửa phòng lao ra, mà phía sau nàng, thiếu tướng quân đang dập lửa trên màn che trong phòng, một đám người toàn bộ ùa vào hỗ trợ.
Nhưng mới ùa vào lại đồng thời đứng lại, một người tiếp một người va vào nhau, kẹt lại ở ngạch cửa ——
Đây, đây là cái không khí gì đây, sao âm khí hôi hổi vậy, trong phủ có người mới qua đời sao?
Nhưng trong phủ chỉ có hai vị chủ tử là thiếu tướng quân cùng thiếu phu nhân, đều đang êm đẹp sống ở đây, chẳng lẽ là thiếu phu nhân gần đây giận dỗi thiếu tướng quân, nên lập....linh đường cho thiếu tướng quân chăng?
Nguyên Sách ba lượng hai hạ dập tắt lửa, ném màn che đi, giương mắt vừa thấy sắc mặt mọi người kinh tủng như vậy, nhìn về phía Khương Trĩ Y đang tránh ở sau người khác: "Thiếu phu nhân tế bái người thân, không cần để ý, đi xuống đi."

"Còn quận chúa, đi đâu?" Thanh âm như đòi mạng của Nguyên Sách đột ngột vang lên sau lưng.
Khương Trĩ Y giật mình một cái, lập tức cúi đầu thả nhanh bước chân hơn, còn chưa đi được vài bước, thân thể bỗng nhiên nhẹ hẫng, một cánh tay chặn ngang nàng bế lên, xốc lên đầu vai.
Khương Trĩ Y sợ hãi hô lên một tiếng, đầu cúi xuống ghé vào đầu vai hắn, đầu quáng mắt hoa nhưng vẫn cố nói: "......!Trong phòng toàn là nước, lửa thì mới dập tắt nguy hiểm như vậy, ngươi dám nhốt ta vào, ngươi chính là, chính là mưu hại quận chúa đương triều!"
"Phòng bị hoả hoạn tất nhiên không thể ở, suy nghĩ cho an nguy của quận chúa, đêm nay liền đi phòng ta ở đi." Nguyên Sách nói, khiêng người trên vai, sải bước đi ra ngoài.

Nửa khắc sau, Khương Trĩ Y sau khi phí công đá đánh giãy giụa đã kiệt sức, mặt xám như tro tàn mà bị that lên trên giường trong phòng ngủ của Nguyên Sách.
Đang đỡ eo thở dốc từng ngụm, thấy Nguyên Sách vừa vào cửa đã lục tung khắp nơi, không biết tìm được rồi thứ gì rồi, liền lập tức đi nhanh về phía nàng, Khương Trĩ Y lập vội vàng cong chân ôm đầu gối, rụt hai tay hai chân trốn vào trong góc.
Khương Trĩ Y bị doạ ra một trận khóc nức nở, ngửa đầu hung hăng trừng mắt nhìn hắn: "Nếu ngươi thật sự dám trói ta, ta liền....."
Mu bàn tay bỗng dưng chợt lạnh, Khương Trĩ Y nói đến một nửa chợt dừng lại, co rúm người cúi mắt xuống.
Lòng bàn tay với vết chai mỏng bôi vào một ít thuốc mỡ lành lạnh, sau đó nhẹ nhàng xoa xoa từng vòng lên vết đỏ ban nãy nàng bị tro nhang rơi trúng.

Nguyên Sách uốn gối ngồi xổm xuống trước giường, nhấc mí mắt lên: "Liền thế nào?"
Khương Trĩ Y chợt nghĩ mà sợ, khụt khịt mũi, im lặng ngồi ở trên giường.
"Trước khi cắm hương, phải xoay ngang rũ rũ cho tro hương dính trên đầu rớt hết đã." Nguyên Sách mặt vô biểu tình mà nói.
.....!Đã lộ gương mặt thật như Diêm La ác quỷ, còn giả vờ làm người tốt cái gì?
Khương Trĩ Y rút tay về một phen: "Ai cần ngươi lo, ta vì người mình tâm duyệt dâng hương, đau cũng cam tâm tình nguyện!"
Nguyên Sách vuốt ve chút thuốc mỡ còn sót lại trong lòng bàn tay, căng đầu gối đứng dậy, nhếch khóe miệng: "Nàng là cam tâm tình nguyện, hay là một bên tình nguyện? Cũng biết người ngươi tâm duyệt đã sớm có người trong lòng, còn tư định chung thân cùng người khác rồi, nhỉ?"
Tuy không hiểu được một cô nương thanh tú, hiền dịu như Bùi Tuyết Thanh vậy lại bị ai bịt mắt mà đi coi trọng Thẩm Nguyên Sách, nhưng mà một tên cà lơ phất phơ, ăn chơi trác táng không đàng hoàng, lại cẩn thận trịnh trọng giấu tín vật trong cái bình sứ nhỏ không để ai trong thấy, một cô nương khuê tú đại môn không ra nhị môn không mại lại vì muốn một đáp án từ tình lang đã "Di tình biệt luyến" mà không sợ xuất đầu lộ diện trước mặt người, phần lưỡng tình tương duyệt này cũng rất làm người cảm phục.
Nếu không phải tình thế bức bách, nàng cũng không muốn đi sắm vai một

người thứ ba sau khi đã thấy người khác lưỡng tình tương duyệt, huống hồ vị nam chính này lại là Thẩm Nguyên Sách, nàng phải ấp ủ cả ngày mới chịu đựng nổi cơn da gà, nghĩ ra mấy lời thoại như vậy.

Sớm biết có trả giá nhiều như thế cũng không đi được, nàng tội tình gì?
Thấy Nguyên Sách nheo mắt lại, giống như nghi ngờ tư thế dửng dưng không sao cả của nàng, Khương Trĩ Y chớp chớp mắt, ưỡn ưỡn ngực: "Thì có sao? Khương Trĩ Y ta thích ai là chuyện của ta, chỉ cần hắn đáng giá ta thích, ta cho dù có là một bên tình nguyện, cũng không cần hồi báo!"
Khương Trĩ Y trốn ra sau một phát, vừa nhắc mắt, thấy hắn dùng tư thế véo người mà nắm lấy vại thuốc mỡ đặt bên cạnh giường, rồi chậm rãi xoay cái nắp như đang vặn gãy cổ người, xoay người đi về hướng kệ cao.
Thấy hắn cất thuốc mỡ xong, tay chống lên một hóc bàn đưa lưng về phía nơi này, im lặng không lên tiếng, tựa hồ tức giận không nhẹ, Khương Trĩ Y tích cóp một một chút dũng khí, khẽ cắn răng một cái: "Tuy hắn thường xuyên chơi bời lêu lổng, chọc cho thanh danh không sạch sẽ, nhưng ở trong mắt ta, hắn liền giống như ánh trăng trên trời, sáng tỏ rạng ngời."
"Xa cách hắn đã hơn ba năm, ta ngày đêm tơ tưởng đến hắn, không có lúc nào là không tưởng niệm hắn, cho dù hiện giờ đã cùng hắn thiên nhân vĩnh cách, trong lòng ta hắn vẫn là dải chu sa, vĩnh viễn đỏ rực như thế, không bao giờ phai màu."
"Ta chỉ thích linh hồn trong nước bùn mà không hôi tanh của hắn, cho dù có đặt túi da giống hắn như đúc ở trước mặt ta, ta cũng, cũng —— không thèm liếc mắt tới!"
Răng rắc một tiếng vang lên, Khương Trĩ Y run rẩy cả người, ló đầu qua thăm dò, liền thấy cái cạnh bàn kia đã bị bẻ gãy một góc.
.....!Tức chết hắn, tức chết hắn luôn, mình đi không được, vậy ngọc nát đá tan đi!
Đúng lúc lúc này, cửa phòng bị gõ vang, ngoài cửa truyền đến một giọng nam nhân nôn nóng: "Thiếu tướng quân, không hay rồi, tỳ nữ của thiếu phu nhân đang đánh nhau cùng người của chúng ta!"
Khương Trĩ Y cả kinh.

Nhất định là Kinh Chập lấy thuốc mỡ trở về phát hiện nàng bị Nguyên Sách bắt đi, nên mới đánh nhau với người ta.
"Hai nước giao binh còn không chém sứ đâu, ngươi không được động đến

tỳ nữ của ta!" Khương Trĩ Y sốt ruột mà nhìn về phía Nguyên Sách.
Nguyên Sách quay người lại, đi lên trước: "Người ta báo chính là tỳ nữ của nàng cùng người của ta đánh nhau, nàng có phải nên đi bảo tỳ nữ của nàng buông vũ khí trước không?"
Hiển nhiên Kinh Chập đánh không lại bọn họ, cứng đối cứng chỉ có đường làm bị thương chính mình, Khương Trĩ Y vội vàng hướng ra ngoài nói: "Ngươi đi nói cho Kinh Chập, bảo nàng ta cùng Cốc Vũ không cần lo lắng cho ta, ta đã nghĩ ra diệu kế để đối phó Thẩm Thiếu tướng quân."
Nguyên Sách: "....."
Ở đây hình như còn có người khác.

Ngoài cửa, binh lính "Ai" thật dài một tiếng, thấy Nguyên Sách không phản đối, vội vàng lĩnh mệnh đi xuống: "Dạ, thiếu phu nhân!"
Khương Trĩ Y vò vò vạt áo, lại kéo kéo tay áo, ngồi ngay ngắn ở mép giường, tiếp tục trò ăn nói khó nghe vừa rồi: "Nếu ngươi muốn giữ ta tiếp tục ở lại trong phòng ngươi, được thôi, đêm còn dài, ta cùng ngươi nói một chút chuyện xưa của ta cùng huynh trưởng ngươi đi."
"....."
Nguyên Sách: "Ta không có hứng thú."
"Thầm ái mộ huynh trưởng ngươi nhiều năm, phần tình cảm này trước sau vẫn chưa thể giãy bày cùng ai, rốt cuộc tối nay cũng có cơ hội tâm sự cả đêm, ngươi không có hứng thú ta cũng muốn nói, ngươi trói được tay của ta, chân của ta, nhưng ngươi quản không được miệng....."
Cằm bỗng nhiên bị kéo lên một phen, Khương Trĩ Y nghẹn lời, bị bắt ngẩng đầu lên.
Nguyên Sách khom người nhìn nàng: "Ta quản không được sao?"
Khương Trĩ Y rung rung lông mi, trong giây lát nhớ tới trước kia hắn làm như thế nào quản cái miệng nàng, khẽ nuốt xuống, bặm môi lại.
Nguyên Sách buông cằm nàng ra, từ xoang mũi hừ ra một tiếng, xoay người đi về hướng gian phòng tắm: "Tắm xong lại đến quản nàng."
"....." Vậy ra ngươi vẫn là tên ác nhân yêu thích sạch sẽ.
*
Khương Trĩ Y ngồi ở trên giường, tinh thần căng chặt, dựng tai lên nghe tiếng nước trong gian tắm truyền ra.
Chờ hắn tắm xong, sẽ không thật sự tới quản miệng nàng chứ?
Cửa sổ đầu bị người canh phòng, chú định là ra không được, nhưng càng

không xong chính là, tuy hiện tại canh giờ còn sớm, nhưng đêm qua nàng cả đêm không ngủ, sáng hôm nay cũng bận bịu nghĩ biện pháp chưa nghỉ được chút nào, lúc này nghe tiếng nước chảy đều đều cứ như thôi miên, lại nhịn không được cảm thấy cơn buồn ngủ ập tới.
Ác lang ở ngay bên cạnh, cứ như vậy thừ người ra ngồi chờ chết cũng quá nguy hiểm, nhưng không biết bao lâu nữa hắn mới tắm gội xong, mí mắt của nàng thực sự có chút chịu đựng không nổi.
Khương Trĩ Y nhịn lại cơn buồn ngủ nhìn nhìn khắp nơi, đứng dậy xuống giường, sau đó dùng sức đẩy cái bàn đã gãy mất một góc kia đến trước giường chặn lại, rồi buông màn cạnh giường xuống, còn cột mép màn vào chân cái bàn kia, coi như tạo ra một cái thành phòng thủ tạm.
Sau đó một lần nữa trèo về trên giường, nắm chặt mép giường, nhắm mắt lại ——
Nếu hắn tiến vào giường, nhất định sẽ phải kéo màn lên, như vậy sẽ động đến cái bàn, bàn vừa động sẽ làm nàng tỉnh giấc.
Có cái công sự phòng ngự này, Khương Trĩ Y ngồi dựa vào trụ giường, hơi yên tâm một chút, trong tiếng nước chảy róc rách mà chìm vào cơn buồn ngủ.
Khi Nguyên Sách từ tắm phòng ra tới, liếc mắt một cái liền thấy một màn không biết nên khóc hay nên cười này, hắn dừng một chân trước ngạch cửa, xoay đầu qua một bên, không biết là tức giận hay phì cười.
Im lặng một lát, hắn thả nhẹ bước chân tiến lên, rũ mắt xuống nhìn nhìn cái công sự này, tay hắn chống lên mặt bàn, không tiếng động xoay người nhảy lên giường.

Khi cúi đầu xuống, thì người đang nắm chặt mép giường như con sóc giữ hạt dẻ vẫn còn đang ngủ đến bất tỉnh nhân sự.
Nguyên Sách nhẹ nhàng nắm lấy cánh tay nàng, chậm rãi rút mép màn giường từ lòng bàn tay nàng ra.
Khương Trĩ Y mất đi điểm tựa, người mềm như bông mà ngã về sau, thả người vào trong lòng ngực hắn.
Nguyên Sách cúi đầu nhìn nàng trong chốc lát, đặt người nằm xuống trên giường, tay khẽ nâng cổ nàng lên, lót một cái gối nhỏ dưới đầu nàng, sau đó cũng nằm thẳng xuống bên cạnh nàng, nhìn đỉnh màn trên đầu thở nhẹ một hơi.
Người bên cạnh lại tựa hồ không quá vừa lòng với cái gối dưới đầu, nhíu

mày không thoải mái động động, xoay người nằm nghiêng, cánh tay bỗng nhiên một choàng lên trên eo hắn.
Hô hấp của Nguyên Sách cứng lại, quay đầu đi.
Dường như Khương Trĩ Y vẫn chỉ lo tự mình tìm kiếm tư thế ngủ thoải mái hơn, động đậy đầu lại động đậy chân, tay đặt trên eo hắn tiếp tục sờ soạng hướng lên trên.
Nguyên Sách bắt lấy bàn tay lộn xộn kia, rũ mắt nhìn nàng, im lặng một lát, liền ôm gọn người vào trong lòng ngực, để nàng gối lên ngực mình.
Khương Trĩ Y rốt cuộc cũng an tĩnh lại.
"Thích tư thế này?" Nguyên Sách cúi đầu liếc liếc người trong lòng ngực, "Khi không thanh tỉnh liền thích lăn lộn người, tỉnh lại rồi thì lại không nhận nợ có phải không?"
Khương Trĩ Y mơ mơ màng màng bị đánh thức, mí mắt hấp háy mở ra, híp mắt nhìn thẳng hắn.
Tay Nguyên Sách ôm lấy người chợt cứng đờ, thoáng buông nàng ra một chút, giống đang chờ đợi mưa rền gió dữ sắp đến.
Lại thấy nàng chỉ hướng về phía hắn nhíu nhíu mày, liền tiếp tục nhắm mắt lại, tay vòng qua eo hắn: ".....!Lẩm nhẩm lầm nhầm cái gì, ta buồn ngủ quá, đừng ồn mà."
"?"Tay Nguyên Sách khẽ chần chờ, sau đó chậm rãi từng chút một, trở xuống trên người nàng.
Nháy mắt tiếp theo, người trong lòng ngực đột nhiên cứng đờ, giống như đột nhiên tỉnh thần lại, như thấy quỷ mà chậm rãi ngẩng đầu lên.
"Ngươi, ngươi....." Khương Trĩ Y nghẹn họng nhìn trân trối hắn.
Nguyên Sách giơ hai tay lên: "Nàng động tay trước."
"Ta, sao ta có thể....." Khương Trĩ Y quay đầu đi, nhìn nhìn tư thế hai người giờ phút này làm cho nàng vô pháp chối cãi, liền lập tức buông eo hắn ra, lồm cồm muốn chống ngực hắn bò dậy.
Nguyên Sách nằm thẳng, lấy cánh tay ban nãy ôm nàng gối đến sau đầu, nhướng mày: "Không phải nói là không thèm nhìn cái túi da như ta, hở? Xem ra nàng ôm rất vui vẻ, thiếu phu nhân.".

Chương 58: 58: Chương 57

Khương Trĩ Y ngốc ra trong chớp mắt, hồi tưởng lại hình ảnh ban nãy khi mình nghe tiếng nước chảy rồi ngủ gục, thế mà lại mơ thấy cái hôm đêm mưa ở trạm dịch, khi hắn đang tắm gội trong phòng nàng, trong lúc mơ mơ màng màng lại cho rằng mình còn ở trạm dịch đêm đó.

Nhìn người trên giường biểu tình lâng lâng, Khương Trĩ Y tức giận đến sắp dựng đứng tóc dậy: "Ta bất quá chỉ là đầu lại phát bệnh thôi!
Bớt nhân lúc cháy nhà đi hôi của mà còn giả vờ vô tội đi, nói ta động tay trước hở, sao ngươi không đẩy ra?"
Nguyên Sách xoay đầu qua một bên: "Không có sức, đẩy không nổi.

"
Khương Trĩ Y chỉ chỉ vềcông sự phòng ngự nàng dựng lên trước giường: "Vậy mà có sức đi trèo qua đây?"
Khương Trĩ Y nói nói liền mệt mỏi, đau đầu mà đỡ đỡ thái dương lẩm bẩm: "Một ngày một đêm không ngủ, buồn ngủ đến độ mí mắt đang đánh nhau, muốn ngủ một giấc thôi mà phải cãi thắng mới được ngủ! ! "
Nguyên Sách nhìn đáy mắt nàng đầy tơ máu, thắng eo ngồi dậy, thở dài một hơi, giơ ngón tay chỉ xuống giường ý bảo nàng ngủ: "Nàng thắng.

"
"Ta vừa ngủ, có phải ngươi lại muốn động thủ động chân hay không? Ngươi để ta về——"
Nửa khắc sau, Khương Trĩ Y cúi đầu nhìn Nguyên Sách mảnh vải đang quấn quanh cổ tay hắn, bặm môi cầm hai đầu mảnh vải, thắt gút lại mười lần, rốt cuộc yên lòng, đầu vừa dính gối liền ngủ không còn hay biết gì.

Sáng sớm hôm sau, Khương Trĩ Y bị một tiếng hít ngược khí lạn đánh

thức.

Vừa mở mắt, liền thấy Kinh Chập chân tay luống cuống đứng ở trước giường, nhìn quanh căn phòng một mảnh hỗn độn: "Quận chúa, Thẩm Thiếu tướng quân đêm qua khi dễ ngài sao! ! "
Khương Trĩ Y híp đôi mắt buồn ngủ, phát hiện người nằm bên cạnh đã đi đâu mất, ngáp dài một cái, rồi nhắm mắt quay mặt đi: "Hắn không có bản lĩnh khi dễ ta đâu.

"
"Quận chúa, ngài đừng vì lo cho nô tỳ mà không nói lời thật!" Kinh Chập gấp gáp cất giọng nói.

"Bị ta chọc tức chết.

"
"Vậy, vậy sao màn giường này bị xé tơi tả vậy?"
"Bởi vì không có mảnh vải nào để trói tay.

"
"Hắn vậy mà dám trói ngài! ! "
"Không phải hắn trói ta, là ta trói hắn.

"
Kinh Chập thở phào nhẹ nhõm, nhưng thở đến một nửa, nhớ tới cái gì không thích hợp: "Từ từ, ngài nói Thẩm Thiếu tướng quân bị ngài trói lại?"
"Đúng vậy, bằng không sao ta có thể yên tâm ngủ! ! " Khương Trĩ Y lại ngáp một cái, muốn cho Kinh Chập đừng hỏi nữa, nàng còn chưa ngủ đủ đâu, nhưng chưa kịp mở miệng — —
"Nhưng, nhưng mà nô tỳ thấy ban nãy hắn mới đường hoàng đi ra, chân tay đâu có bị trói đâu!"
Khương Trĩ Y quay đầu qua, chớp chớp mắt: "Vậy khẳng định là có người tiến vào mở trói cho hắn, ta tự mình thắt gút đến mười lần đó!"

"Nô tỳ trời chưa sáng đã đứng chờ ở cửa, Thẩm Thiếu tướng quân không có gọi người tiến vào! ! "

Khương Trĩ Y chậm bò dậy từ trên giường, thò người ra mép giường nhìn nhìn, nhìn thấy trên mặt đất có mớ vải vụn phảng phất như bị người thô bạo xé ra, liền không khỏi hít một ngụm khí lạnh như Kinh Chập mới vừa rồi.

Quấn mười vòng, thắt mười gút, như vậy mà hắn có vẫn có thể tự mình xé ra?
Vậy tối hôm qua hắn dỗ tiểu hài tử ba tuổi sao?
"Kinh Chập, người này thật sự, thật sự thật đáng sợ! ! " Khương Trĩ Y vỗ vỗ ngực, giấc này là ngủ tiếp không nổi nữa, "Chúng ta vẫn nên tranh thủ nghĩ cách hồi kinh đi! ! "
"Trước mắt quận chúa nhưng còn có biện pháp gì không?"
Khương Trĩ Y suy tư một lát, lấy lại bình tĩnh: "Ngươi đi nói cho hắn, ta đến Hà Tây đã nhiều ngày, muốn báo cái bình an cho cữu cữu, bảo hắn cho ta gửi một phong thư nhà vềkinh, thư này ta sẽ cho hắn xem qua, tuyệt không đềcập đến bí mật của hắn.

"
Kinh Chập dạ một tiếng, đi xuống làm theo.

Một canh giờ sau, ở đại doanh Huyền Sách quân ngoài ngoại ô, Nguyên Sách ngồi trước bàn dài nhận lấy thư nhà do Mục Tân Hồng trình lên, rút giấy viết thư trong phong thư ra.

Nét chữ uyển chuyển trên nét mực có pha kim sa óng ánh quen thuộc ập vào trước mặt, tựa như năm trước khi Khương Trĩ Y bị thương chân không đi lại được, liền mỗi ngày một phong thư đưa tới Thẩm phủ.

"Ti chức cảm thấy, lấy tính tình của thiếu phu nhân, lúc trước chỉ là chân bị thương nửa tháng không thể gặp ngài, vậy mà mỗi ngày đều phải viết cho ngài một phong thơ, hiện giờ xa cách Vĩnh Ân Hầu ngàn dặm lâu như vậy, nếu vẫn không có tin báo bình an, đích xác sẽ làm Vĩnh Ân Hầu khả nghi, thư nhà này thật đúng là nên gửi đi, ngài xem xem nếu không có nói lỡ ra cái gì, ti chức liền an bài! ! "
Mục Tân Hồng nói đến một nửa, thấy Nguyên Sách nắm giấy viết thư trong tay, lại chậm rãi bóp chặt lại, ném giấy viết thư qua một bên.

"Sao vậy?" Mục Tân Hồng thật cẩn thận duỗi đầu qua nhặt, mở ra xem sơ vài lần, "Đây không phải là mấy lời nữ nhi thường tình kể mấy chuyện đã gặp dọc đường thôi mà, có cái gì không đúng sao, thiếu tướng quân?"
"Tự ngươi xem các chữ đầu hàng đi.

"
"Cữu, phụ, đón, ta, hồi, kinh, lui, thân! ! ?"
"Bảo ngươi xem, chứ có bảo ngươi đọc sao?" Nguyên Sách quăng tới một ánh mắt hình viên đạn.

"! ! " Nói giống như không đọc ra miệng thì phong thư nhà này sẽ bớt lực sát hơn một chút vậy.

Mục Tân Hồng cười ha hả làm lành: "Còn may thiếu tướng quân tuệ nhãn như đuốc, liếc mắt một cái liền nhìn thấu quỷ kế của thiếu phu nhân, vậy thư nhà này ta liền không gửi, không gửi! ! "
*
Muốn cậy nhờ khâm sai thất bại, lời ngon tiếng ngọt thương lượng thất bại, viết thư nhà kín đáo cầu cứu cũng thất bại, Khương Trĩ Y ở trong phủ rơi vào hết đường xoay xở.

Vừa vặn hai ngày này Nguyên Sách bận rộn chuyện quân vụ đến không về được nhà, cục tức trong lòng nàng cũng không có chỗ xả, không khí trong viện cả một mảng u ám.

Kinh Chập cùng Cốc Vũ thấy nàng từ sớm đến tối buồn bã ở trong phòng, khuyên nàng đi ra ngoài đi lại một chút.

"Ra khỏi cái cửa này, còn không phải là giống phạm nhân bị người đi theo nhìn chằm chằm.

" Khương Trĩ Y không mấy hứng thú.

Kinh Chập: "Nhưng ngồi buồn ở chỗ này, biện pháp cũng sẽ không từ trên

trời giáng xuống, lỡ như đi bên ngoài một chút sẽ có cái kỳ ngộ gì thì sao?"
Cốc Vũ: "Cho dù không có kỳ ngộ, ngài cứ nghĩ là ngài sẽ có một ngày rời khỏi nơi này, coi như hiện tại đang đi du sơn ngoạn thủy, như vậy chẳng phải còn hơn ngồi buồn hay sao?"
Được hai người tận tình khuyên bảo, ngày hôm nay trời cũng đẹp, Khương Trĩ Y rốt cuộc cũng đi cùng các nàng ra cửa dạo phố.

Đường xá hôm nay đông đúc, người bán hàng rong cũng phá lệ nhiều hơn, nhưng phía sau lại có cái tên Tam Thất âm hồn không tan kia đi theo, Khương Trĩ Y cũng không có mấy hứng thú đi dạo, chỉ để hai tỳ nữ lôi kéo mình, cất bước đi về phía trước.

"Quận chúa, thành Cô Tang cũng có bán đồ chơi làm bằng đường kìa, trước nay không phải ngài đều thích ăn cái này sao, chúng ta đi mua một cái?" Cốc Vũ chỉ vào một quầy bán đồ chơi làm bằng đường phía đối diện.

Khương Trĩ Y theo hướng nàng ta chỉ nhìn lại, nhớ tới màn tranh giành tình cảm cùng Bùi Tuyết Thanh ở trước quán đồ chơi làm bằng đường trước đây, đang muốn nói hiện tại không thích ăn, bỗng nhiên chú ý tới kế bên quầy đồ chơi làm bằng đường kia có một thiếu niên lang đang đứng, một thân áo bào văn nhã, người thon dài tuấn dật, sườn mặt thanh tú ôn nhuận.

Khương Trĩ Y nhìn chằm chằm sườn mặt người kia, ngơ ngẩn xoa nhẹ hai mắt.

Đây chính là thành Cô Tang cách thành Trường An hơn ngàn dặm, Bùi Tử Tống sao lại ở chỗ này?
Nàng không phải là ở trong phòng buồn quá sinh ra ảo giác chứ, nghĩ đến Bùi Tuyết Thanh, liền thấy huynh trưởng Bùi Tử Tống của nàng ta?
Kinh Chập cũng nhìn theo qua, khiếp sợ nói: "Quận chúa, kia lẽ nào là ——"
Khương Trĩ Y bấm cánh tay Kinh Chập một phen.

Kinh Chập phản ứng lại, cảm giác được ánh mắt vẫn đang nhìn chằm chằm phía sau các nàng, lập tức bẻ sang chuyện khác: "Hình như đồ chơi làm

bằng đường ở đây không giống như ở thành Trường An nhỉ? Chúng ta qua xem một cái đi.

"

Khương Trĩ Y gật gật đầu, dẫn theo hai tỳ nữ đi về hướng đối diện, càng đi càng gần, càng gần càng nhìn thấy rõ ràng.

Tuy không biết Bùi Tử Tống làm thế nào bị trời giáng xuống thành Cô Tang, nhưng nếu đã tới đây, thì đây chính là kỳ ngộ của nàng!
Khương Trĩ Y vui sướng thả nhanh bước chân hơn, khi chỉ còn cách quầy đồ chơi làm bằng đường vài bước xa, lại thấy Bùi tử Tống nhận đồ chơi làm bằng đường từ tay người bán hàng rong, thanh toán tiền bạc xong liền xoay người đi.

Khương Trĩ Y sốt ruột mà mở miệng muốn kêu người, nhớ tới phía sau còn có người nhắm mắt theo đuôi, liền dừng miệng.

Mắt nhìn về phương hướng Bùi Tử Tống rời đi, ánh mắt Khương Trĩ Y lập loè dáo dát nhìn khắp mọi nơi, linh cơ vừa động, liền đưa tay chỉ về phía sạp gần đó: "A, chỗ đó có bán huân, đi chỗ đó nhìn xem trước đi.

"

Hai tỳ nữ đi theo Khương Trĩ Y đến trước một sạp bán đồ cổ.

Khương Trĩ Y cầm lấy một cây huân trên sạp, hỏi người bán hàng rong:
"Huân này có cho thổi thử không, xem âm sắc như thế nào?"
"Cô nương, vậy thì không được, huân này là phải đặt lên bên miệng thổi, nếu mỗi người đều tới thử, không phải không bán được hàng luôn rồi sao?"
"Vậy huân này ta mua," Khương Trĩ Y đưa mắt ra hiệu cho Kinh Chập, "Nhưng mà ta muốn đứng ở chỗ này thử âm sắc.

"

"Vậy xin ngài cứ tự nhiên, xin cứ tự nhiên.

" Người bán hàng rong vui vẻ mà nhận lá vàng Kinh Chập đưa qua.

Khương Trĩ Y đưa mắt nhìn về phía thân ảnh Bùi tử Tống đi xa, nhớ lại cái bản 《 Du Bá Nha điệu Chung Tử Kỳ 》 năm trước đã cùng Bùi Tử Tống hợp tấu ở thư viện, vội vàng cầm lấy huân thổi lên.

Tiếng nhạc theo gió lượn lờ phiêu xa, tít đầu kia con phố, Bùi tử Tống ngoài ý muốn dừng bước chân, quay đầu nhìn lại.

Khoé mắt khẽ liếc thấy một màn này, tim Khương Trĩ Y đập thình thịch, trên mặt tiếp tục làm như không có việc gì mà thổi, thẳng đến khi Bùi tử Tống đi tới chỗ nàng, Tam Thất phía sau phát hiện không đúng, cất bước tiến lên.

"Quận chúa?" Bùi tử Tống đi tới trước mặt Khương Trĩ Y.

Khương Trĩ Y vừa thấy Tam Thất rút kiếm thủ thế, liền lắc lắc tay nói: "Vị này chính là Bùi trưởng công tử của tướng quốc, không phải kẻ xấu.

"
Sắc mặt Tam Thất khẽ biến, tay thu kiếm về nhưng vẫn không buông ra.

Bùi tử Tống sửng sốt, hướng về phía người vái chào: "Tại hạ Bùi Tử Tống, là đồng học ngày xưa của quận chúa ở thư viện, chỉ là trùng hợp gặp được quận chúa, lại đây chào hỏi một cái, vô tình mạo phạm.

"
Khương Trĩ Y: "Còn không mau lui ra? Nếu ngươi dám làm bị thương công tử nhà tướng quốc, thiếu tướng quân cũng không thể thoái thác tội của mình.

"
Tam Thất gật đầu thối lui đến phía sau Khương Trĩ Y.

"Bùi công tử sao lại tới Hà Tây, chuyến này là có cái công sai gì chăng?"
"Đầu không phải là công sai, xá muội tháng giêng này bị bệnh hơn nửa

tháng, bệnh vừa khỏi liền nói muốn tới Hà Tây nhìn xem, trong nhà không yên lòng một mình nàng ấy đi xa như vậy, nên người làm huynh trưởng như ta liền theo nàng ấy đến đây.

Kỳ thật chúng ta cũng chỉ khởi hành trễ hơn quận chúa cùng Thẩm Thiếu tướng quân có mấy ngày, vốn định đặt chân nghỉ tạm hai ngày lại tới cửa bái phỏng hai người.

"
Thì ra là thế, Bùi Tuyết Thanh muốn đến Hà Tây nhìn xem, hẳn là vì Thẩm Nguyên Sách! !
Thẩm Nguyên Sách, ngươi rốt cuộc ở trên trời có linh thiêng không vậy, mau tới quản cái tên đệ đệ đáng sợ của ngươi đi!
Khương Trĩ Y khẩn trương hít nhẹ một hơi: "Vậy Bùi công tử có thể đến nơi nào an tĩnh chút, cho ta mượn bước nói chuyện?"
"Cái gì? Ngài muốn từ hôn?" Bên trong nhã gian lầu hai ở trà lâu bên kia đường, Bùi tử Tống nghe xong lời Khương Trĩ Y vội vội vàng vàng giải thích, kinh ngạc nói.

"Hiện nay ta không nói được với ngươi bao nhiêu lời, mà đang trên đường nhất thời cũng không có giấy và bút mực, ngươi cứ theo như lời ta nói, ra khỏi trà lâu liền lập tức viết một phong thư đưa gấp đi Hầu phủ ở Trường An, nói với cữu cữu ta rằng ta muốn từ hôn, nhờ cữu cữu ta mau mau phái người đến đón ta trở về.

" Khương Trĩ Y một mặt nói một mặt hướng ngoài cửa sổ ngó ngó, quan sát phía dưới trà lâu —— Tam Thất khẳng định đi quân doanh báo tin, nàng không biết mình còn bao nhiêu thời gian nữa.

Bùi Tử Tống trước nay ở Trường An chỉ thấy Khương Trĩ Y kiêu ngạo như con khổng tước, lần đầu tiên thấy nàng hoảng loạn như thế, phảng phất như sợ mỗi một câu nói ra đều là lời trăn trối cuối cùng.

"Quận chúa chỉ là có chút mâu thuẫn cùng Thẩm Thiếu tướng quân nên không thoải mái, hay là gặp đại sự gì?" Bùi tử Tống nhớ lại chuyện mới vừa rồi Khương Trĩ Y thổi huân để thu hút sự chú ý của hắn, lại nghĩ tới

cái tên lính kia nhìn như bảo hộ kỳ thật phảng phất trông coi tư thế, liền chần chờ suy đoán nói, "Thẩm Thiếu tướng quân sẽ không —— giam lỏng ngài chứ?"
Tay Khương Trĩ Y giấu ở trong tay áo hơi nắm chặt lên.

Kinh Chập đứng một bên ra dấu cho nàng một ánh mắt, ý bảo nàng nói thật đi.

Sau một lúc lâu, Khương Trĩ Y nắm chặt tay áo cười: "Không có, sao hắn dám giam lỏng ta? Chỉ là náo loạn chút không thoải mái, nhưng mà tuy là việc nhỏ tầm thường, ta cũng đã hạ quyết tâm, xin ngươi nhất định phải hỗ trợ ta.

"
Bùi tử Tống vẫn giống như bình thường, việc nàng không nói, hắn liền không hỏi nhiều, trầm mặc một chút, lại nói: "Được rồi, ta hiểu, chỉ là tin khẩn tám trăm dặm phi về triều đình thì ngay cả khâm sai, không phải quân tình khẩn cấp cũng không thể dùng, nếu ta mượn danh nghĩa gia phụ, nhanh nhất chỉ có thể đạt tới tin khẩn bốn trăm dặm.

"
Khương Trĩ Y gật đầu: "Chỉ cần mượn danh Bùi tướng quốc là có thể bảo đảm thư tín thuận lợi đến nơi rồi, đa tạ ngươi.

"
Bùi Tử Tống đứng dậy cáo từ: "Chuyện này không nên chậm trễ, ta đây liền đi làm.

"
Khương Trĩ Y nhìn theo thân ảnh Bùi Tử Tống đi ra khỏi trà lâu, như là sức lực đang cố gắng chống chọi bỗng nhiên tan, ngồi trước bàn trà, rũ mắt xuống, cả người thần sắc thẫn thờ.

Kinh Chập đứng ở bên cạnh sốt ruột: "Quận chúa, vì sao ngài không đem tình hình thực tế nói ra? Thư tín của Bùi tướng quốc thì ngay cả Thẩm

Thiếu tướng quân cũng cản không được, thật vất vả mới có cơ hội truyền tin, ngài nên đem chuyện Thẩm Thiếu tướng quân hành ác nói ra, nếu có thể đến được trước mặt Thánh Thượng, chúng ta cũng không cần chờ đến khi hầu gia phái người tới đón, thánh chỉ vừa đến liền có thể hồi kinh.

"
Khương Trĩ Y ngồi yên lặng một buổi, cúi đầu lẩm bẩm: "Bùi Tử Tống biết quá nhiều, sẽ có nguy hiểm.

"
Cửa nhã gian đột nhiên bị người từ bên ngoài đẩy vào một phen.

Khương Trĩ Y ngẩng đầu thấy người tới, kinh ngạc đến bỗng dưng đứng bật dậy.

Kinh Chập lập tức che chở trước người Khương Trĩ Y.

Nguyên Sách một chân vượt qua ngạch cửa, đôi ủng da đi từng bước chậm rãi vào bên trong, thần sắc hắn u ám đến mức mỗi một bước dẫm xuống đều làm nhân tâm phát run.

Chủ tớ hai người đồng thời co rúm lại.

Nguyên Sách đi đến bên bàn trà, rũ mắt thấy chỗ đối diện nàng vẫn còn một ly trà đang bốc khói nhè nhẹ, nhìn trong chốc lát: "Nàng muốn rời đi đến như vậy?"
Khương Trĩ Y nhấc lên một hơi, đẩy Kinh Chập ra, ngửa đầu nhìn hắn: "Không rời đi, chẳng lẽ phải ở đây bị ngươi nhốt cả đời giống như phạm nhân sao?"
Nguyên Sách rũ mắt không nói gì.

Khương Trĩ Y theo ánh mắt hắn nhìn về phía chén trà của Bùi Tử Tống: "Ngươi không chịu thả ta đi, ta chỉ có thể ra hạ sách này, hiện giờ tin tức hẳn là đã đưa đi ra ngoài, thư tín của Bùi tướng quốc ngươi cũng không thể ngăn cản.

"
"Nếu ta vẫn muốn cản thì sao?"
Khương Trĩ Y gấp đến độ dậm dậm chân: "Ta đã nói rồi, ta nhất định không đem chuyện của ngươi nói ra ngoài, nếu ta muốn nói, mới vừa rồi chính là cơ hội tốt nhất, nhưng ta không nói cái gì cả —— vì sao ngươi còn chưa chịu buông tha ta?"
Hầu kết Nguyên Sách hơi động, hắn nâng mắt lên: "Thì không thể là vì ta thích nàng sao?".

Chương 59: 59: Chương 58

Câu chất vấn tiếp theo đến bên miệng Khương Trĩ Y bỗng dưng dừng lại, đờ đẫn mà nhìn Nguyên Sách, chớp mắt hai cái.
Người tập võ hàng năm hơi thở trầm ổn, thế nhưng giờ phút này ngực hắn hơi hơi phập phồng, cằm cũng căng ra thành một đường cứng rắn, cả người giống một cánh cung bị kéo căng chặt đến tận cùng.
Sau một lúc lâu qua đi, Khương Trĩ Y lắp bắp mở miệng: "Ngươi bớt, bớt, không thể hiểu được.....! Ai thích người sẽ xem mình như, như phạm nhân mà giam lỏng như vậy chứ? Còn lấy chuyện trói tay chân ra uy hiếp mình?"
Nói ra mới thấy, hắn thật giống như sơn tặc đi cường đoạt dân nữ về làm áp trại phu nhân trong thoại bản vậy!Quả thực không thể nói lý!
Khương Trĩ Y không thể tưởng tượng mà nhìn hắn, thấy hắn vẫn nhìn chằm chằm nàng không nhúc nhích, ánh mắt hơi lóe lên, chậm rãi dời tầm mắt đi: ".....!Thật là tú tài gặp phải binh, có lý cũng nói không rõ! Kinh Chập, Cốc Vũ, chúng ta đi!"
Nói xong vẫy tay một cái, dẫn theo tỳ nữ ra khỏi trà lâu.
Người bị bỏ lại trà gian một mình chỉ thấy miệng khô lưỡi khô, trầm mặc hồi lâu, cầm lấy tách trà nhỏ của Khương Trĩ Y, ngửa đầu uống một hơi cạn sạch.
Ngồi xe ngựa trở lại nội viện Thẩm phủ, Khương Trĩ Y thấp thỏm rảo bước qua qua lại lại ở trong phòng.
Ông trời mở mắt đưa Bùi Tử Tống tới giúp nàng —— phân lượng cũng đủ trọng, nhưng hắn cũng không phải đi công sai tới đây, cho nên hành tung của hắn cũng không có kế hoạch, không thể biết được khi nào hắn làm gì, nhưng nếu ngay cả Bùi tử Tống đều không giúp được nàng, thì tự do của nàng sợ là vô vọng.
Hai tỳ nữ ở một bên cũng lo lắng khe khẽ thầm thì.
Cốc Vũ: "Kinh Chập tỷ tỷ, Thẩm Thiếu tướng quân sẽ không thật sự ngay

cả thư của tướng quốc cũng cản chứ?"
Kinh Chập lắc đầu: "Hẳn là sẽ không đâu, quận chúa để lại đường lui, chỉ nói là cãi nhau không thoải mái nên muốn hồi kinh từ hôn, nếu Thẩm Thiếu tướng quân vì một phong thơ như vậy mà đại động can qua, ngược lại sẽ bại lộ hắn có mục đích riêng với việc hôn nhân này, như thế đối với hắn là bất lợi....."
Tuy nói như thế, nhưng chủ tớ ba người vẫn vô cùng khẩn trương đến đứng ngồi không yên.
Mãi đến khi sắc trời dần tối, tới gần lúc lên đèn, một tiếng đàn du dương mơ hồ truyền vào trong tai.
Khương Trĩ Y đang đi qua lại mệt mỏi nên ngồi vào trên giường mỹ nhân nghỉ tạm, liền lập tức đứng lên, bảo hai tỳ nữ mở cửa sổ, thò người ra ngoài cẩn thận nghe nghe, thật sự là khúc 《Du Bá Nha điệu Chung Tử Kỳ》kia.

Tựa hồ là từ hướng hậu viện Thẩm phủ truyền đến.
Khương Trĩ Y lập tức vội vội vàng vàng đuổi qua, thì đi đến gần cửa sau, lại oan gia ngõ hẹp đụng độ một đôi giày da.
Vừa nhấc đầu, thấy Nguyên Sách cũng đang theo tiếng mà đến.
Hai ánh mắt một bên nôn nóng một bên âm trầm giao hội nhau trên không trung toé ra sấm sét, một cái chớp mắt qua đi, Khương Trĩ Y nhấc váy lên, chạy như bay về phía cửa sau.
Nguyên Sách nhanh chóng tiến lên, hai ba bước liền đuổi theo người.
Nghe thấy người phía sau thậm chí cũng chưa thèm chạy, cứ như thế mà đi một bước bằng ba bước của nàng, Khương Trĩ Y gấp đến độ bước chân lúng túng, vấp ngay bậc thang cuối cùng.
Nguyên Sách mới vừa lướt qua nàng, giữa mày liền nhảy lên, xoay người một cái đỡ người một phen.
Khương Trĩ Y lảo đảo nắm chặt cánh tay hắn, kinh hồn chưa định mà nâng mắt lên: "......!Ta chỉ là một nữ tử văn nhược, ngươi còn làm như vậy, thắng không công bằng."

Nguyên Sách nheo mắt lại: "Nàng chỉ là một nữ tử văn nhược, còn biết cùng người lấy nhạc đưa tình, thực sự có năng lực."
Khương Trĩ Y không thể hiểu được: "Nếu không phải chính ngươi lúc trước không muốn cùng ta hợp tấu, còn sắp xếp cho Bùi tử Tống cùng tổ

với ta, thì làm sao có hôm nay? Tự làm tự chịu, đừng trách người khác!"
"....."
Mắt to trừng mắt nhỏ một lát, hai người từng người xoay đầu qua một bên. Tai nghe thấy đoạn kết thúc của khúc nhạc, lại bắt đầu chơi lại từ đầu một lần, Khương Trĩ Y nôn nóng vạn phần, ho nhẹ một tiếng: "Giằng co vô dụng, ngươi chờ ta thở cho đều một chút, chân ta đỡ đau một chút, ai mau ai chậm, phải xem bản lĩnh đi."
.....!Cũng không biết ai cần giằng co với nàng, nếu không phải vì đỡ nàng, có tám lớp cửa hắn cũng mở xong hết rồi.
Nguyên Sách vững vàng đứng chờ ở tại chỗ, cánh tay vẫn để lại cho nàng mượn lực đứng nghỉ một lát.
Khương Trĩ Y vịn hắn thở hổn hển vài tiếng, bỗng nhiên ném tay hắn ra một phen, bước nhanh đi lên bậc thang, mở cửa xông ra ngoài.
Nguyên Sách cúi đầu nhìn tay mình bị ném ra, tức đến phì cười một tiếng, vượt qua ngạch cửa theo sau.
Ngoài cửa cũng không có thân ảnh của Bùi Tử Tống, chỉ có một nữ nhạc sư ngồi ở trước cửa phủ tấu một khúc trên thất huyền cầm.
Đối mặt với hai thiếu nữ thiếu niên lao ra, ngươi tranh ta đoạt, phảng phất như đang đi họp chợ, tay nữ nhạc sư đang đánh đàn chợt dừng lại, ngơ ngác ngẩng đầu nhìn Nguyên Sách, lại nhìn Khương Trĩ Y, ôm cầm đứng lên, hướng về phía Khương Trĩ Y thi lễ: "Cô nương, có vị công tử thỉnh nô gia mang cho ngài một câu, nói hắn không phụ ngài gửi gắm, thỉnh ngài an tâm chờ tin lành."
Trong lòng Khương Trĩ Y đại định, há miệng thở phào một hơi, cười tít mắt nhìn nữ nhạc sư nói đa tạ, vừa thấy Nguyên Sách một bên đang xoay đầu đi, tựa hồ không có hứng thú gì đối với tin tức này ——
Cũng đúng, Bùi Tử Tống đã đưa được tin ra, cái "ông trời con" của Hà Tây này như hắn tất nhiên đã hiểu, ước chừng cảm thấy lại không tóm được Bùi tử Tống, lại nghe mấy câu vô nghĩa, uổng công đấu cùng nàng một trận này.
Nhưng mà.....!Mới vừa rồi hắn ở trà lâu phản ứng lớn như vậy, sau đó thật sự không làm cái gì sao?
Như nhìn thấu nàng tâm tư, Nguyên Sách hừ cười: "Hôn sự này một ngày chưa lui, nàng một ngày vẫn là vị hôn thê của ta, nàng có thể viết thư cho Vĩnh Ân Hầu, ta cũng có thể."
"....." Hoá ra là cân nhắc một phen, biết chặn tin Bùi tương ngược lại sẽ

sinh hiềm nghi, bàn tính đánh tới chỗ này chứ gì.
"Tùy ngươi muốn bẻ cong sự thật như thế nào cũng được, cữu cữu còn có thể tin ngươi không tin ta?" Khương Trĩ Y cười lạnh một tiếng, chỉ chỉ trời trên đỉnh đầu, "Sắc trời không còn sớm, nhanh chóng trở về viết thư của ngươi đi, không còn bao lâu lâu —— tiền, vị, hôn, phu."
*
"Không không không, sao có thể viết Vĩnh Ân Hầu thân khải —— được, ai lại xưng hô như vậy?" Một khắc sau, trong thư phòng Thẩm phủ, Mục Tân Hồng khom người đứng ở bên thư án, bày mưu tính kế cho Nguyên Sách.
"Vậy viết cái gì?"
"Mấy lúc tức phụ muốn bỏ về nhà mẹ đẻ, chỉ có thể lấy lòng nhạc phụ như thế này, ti chức đều viết —— nhạc phụ đại nhân thân khải."
"....."
"Ngài thay đổi một chút, liền viết —— nhạc cữu đại nhân thân khải."
Thấy Nguyên Sách chậm chạp không đặt bút, Mục Tân Hồng nói lời thấm thía: "Thiếu tướng quân, ngài phải nhìn tình thế cho rõ ràng, thư của thiếu phu nhân là do Bùi công tử viết giùm, ngài cảm thấy hầu gia nhận được thư sẽ nghĩ gì? Khẳng định nghĩ là ngài ngăn trở thiếu phu nhân viết thư.

Nếu ngài không viết mấy lời dễ nghe, thì làm thế nào qua được cửa này đây?"
Nguyên Sách trầm mặc thở ra một hơi, đặt bút xuống.
Mục Tân Hồng vui mừng mà nhìn hắn từng nét bút bắt đầu viết thư, đứng một bên tiếp tục lải nhải: "Còn nữa, theo ti chức xem, thiếu phu nhân hôm nay rõ ràng có cơ hội lại không đi tố giác ngài, chứng minh nàng xác thật có tình cảm thâm hậu đối với đại công tử, cho dù bị ngài đối đãi như thế, cũng không muốn nhìn thấy Thẩm gia gặp nạn ——"
Ngòi bút của Nguyên Sách dừng lại: "Còn cần ngươi nói? Nói cái gì hữu dụng đi."
"Ngài nghe ta nói đã, ti chức cảm thấy nếu thiếu phu nhân có phần chân tâm như vậy, thì chứng minh nàng là người như thế nào?"
Nguyên Sách nhắm mắt, bình tĩnh một lát: "Người đối với huynh trưởng ta tình sâu vô cùng."
".....! Không phải ti chức nói ngài, ngài cứ mãi nhắm mắt ăn giấm thì sẽ luôn đi lòng vòng như quỷ đánh tường vậy, đây rõ ràng là nói —— thiếu

phu nhân kỳ thật là người thiện tâm mềm lòng."
"Vậy thì làm sao," Nguyên Sách nhướng mắt nhìn hắn, "Cũng không phải đối với ta."
"Thiếu tướng quân của ta, mấy người miệng dao găm tâm đậu hủ thê này khẳng định ăn mềm không ăn cứng nha, vị phu nhân kia của ti chức cũng là như thế, mỗi lần ti chức cãi nhau cùng nàng, nàng có thể đỏ mặt tía tai, tới dao phay cũng rút ra, nhưng ti chức chỉ cần ỉu xìu quỳ xuống một cái, nàng liền mềm lòng.

Cho nên dùng cứng không bằng dùng mềm, nói câu đại bất kính, ngài coi như mình là con chó không ai muốn, đi theo thiếu phu nhân giả bộ đáng thương....."
Nguyên Sách chau mày: "Làm không nổi."
*
Nghĩ đến cái câu "chờ tin lành" của Bùi Tử Tống, đêm nay, Khương Trĩ Y ngủ một giấc ngon lành nhất từ sau khi khôi phục ký ức tới giờ.

Sau khi phấn chấn thức dậy, ăn sáng cũng ăn nhiều thêm nửa chén cháo. Kinh Chập thấy nàng đã nhiều ngày nay thân thể hao gầy, rốt cuộc cũng chịu ăn chút gì, cao hứng đến nhẹ nhàng thở ra, chờ nàng dùng xong đồ ăn sáng liền báo tin vui với nàng: "Quận chúa, có lẽ Thẩm Thiếu tướng quân tin tưởng ngài sẽ không nói ra cái bí mật kia, nên hôm nay nô tỳ thức dậy liền thấy hộ vệ trong viện chúng ta đã rút đi hơn phân nửa, chỉ còn lại mấy người bình thường, còn có cái tên tiểu binh tên Tam Thất kĩa hắn mang tới cho ngài một con chó con Kinh Ba, nói là nghe nói ngài ở Trường An có nuôi một con li nô, đáng tiếc chuyến này không thể mang theo, liền đưa con chó này qua đây cho ngài giải sầu."
Vừa dứt lời, Cốc Vũ ôm một con chó con Kinh Ba vóc người nho nhỏ, toàn thân màu trắng ngà, lông xù xù đi đến: "Quận chúa, ngài nhìn cái con chó này đi, mặt có vẻ khờ khạo nhưng thật ra quá là đáng yêu, nghe nói mọi người còn cố ý tắm xong mới mang qua cho ngài, rất sạch sẽ luôn đó, ngài muốn ôm một lát hay không?"
Khương Trĩ Y ngẩng đầu lên ngó, hừ nhẹ một tiếng: "Sau lưng không chừng viết thư cho cữu cữu nói xấu ta đến như thế nào rồi ấy, lấy chó ra để làm hối lộ ta hở? Nói nữa, biết ta nuôi mèo mà mang chó qua đây làm chi, đưa xuống!"

"Uông ô ——" một tiếng chó con run rẩy vang lên, làm như biết mình không làm chủ nhân vui, con chó Kinh Ba kia đầy mặt bi thương mà quay đầu nhìn Cốc Vũ.
Cốc Vũ nhẹ nhàng vỗ vềcon chó con trong lòng ngực, chần chờ có chút không nỡ.
Kinh Chập cho nàng ta một ánh mắt, ra hiệu bảo đưa xuống.
Hai người vốn là thấy quận chúa ở chỗ này thật sự quá buồn chán, chỉ cần có cái gì có thể chọc cho quận chúa cười, cho dù là "Địch nhân" đưa tới cũng không sao, nhưng quận chúa không thích thì chỉ có càng nhìn càng tức, vậy còn không bằng trả về.

Cốc Vũ: "Nhưng Tam Thất đã đi xa, nô tỳ nên con chó này đưa đi nơi nào?"
Kinh Chập: "Để tự nó ở trước đình viện đợi đi, truyền tin bảo người tới đón là được, đưa đi xa một chút, chớ làm quận chúa nhìn thấy khó chịu."
Cốc Vũ theo lời đưa con chó con đi ra ngoài.

Lại không nghĩ rằng mới đưa ra, đúng là không có chọc mắt quận chúa khó chịu, nhưng lại chọc tai khó chịu.
Cái con chó con này cái đầu không bao lớn, nhưng giọng lại không nhỏ, cả buổi sáng thỉnh thoảng lại kêu lên uông ô vô cùng đáng thương ở trước đình viện.

Thấy Khương Trĩ Y không chịu nổi, người đến đón con chó lại chậm chạp không tới, Cốc Vũ đành phải nhẫn tâm, dứt khoát đưa nó ra sân.
Bên tai thanh tịnh lại, ban ngày Nguyên Sách lại không ở trong phủ, sau giờ ngọ, chờ Khương Trĩ Y ngủ đủ giấc ngủ trưa, hai tỳ nữ liền lôi kéo nàng đi tản bộ qua đình viện, phơi chút nắng cho thoải mái.
Đáng tiếc ông trời không chiều lòng người, tản bộ được một nửa, trời liền âm u lại, mắt nhìn thấy sắp có mưa, Kinh Chập cùng Cốc Vũ chỉ có thể đỡ Khương Trĩ Y trở về, nhanh chóng vào phòng trước khi mưa xuống.
Mưa nói rơi liền rơi, không chỉ trời mưa, còn sấm sét đùng đùng.

Trời vừa tối đen, Kinh Chập liền vội vàng đốt ngọn đuốc to trong phòng lên, chiếu cho căn phòng sáng trưng như ban ngày.
Cốc Vũ ở một bên hỗ trợ, một mặt kinh ngạc nói: "Sao phải sáng đến như

vậy?"
"Quận chúa sợ sấm sét lắm, may mắn có cây đuốc này, bằng không còn phải đi ra ngoài tìm nhiều nến về."
Hai người nói xong vừa quay đầu lại, thấy Khương Trĩ Y xiêu xiêu vẹo vẹo dựa vào giường mỹ nhân, buông mắt xuống không biết suy nghĩ cái gì.
Kinh Chập: "Quận chúa sao vậy, còn sợ sao?"
Cốc Vũ vội kéo Kinh Chập qua, nhỏ giọng nói: "Kinh Chập tỷ tỷ có điều không biết, lần trước khi trời sấm sét thế này này, Thẩm Thiếu tướng quân cõng quận chúa trèo qua núi đến trạm dịch, quận chúa có thể đang nhớ tới việc này, chúng ta bây giờ vẫn nên đừng nhiều lời lắm miệng đi."
Kinh Chập nhìn Khương Trĩ Y, xoay người tiếp tục đi đốt đuốc.
Đúng lúc giờ phút này, bên ngoài bỗng nhiên vang lên một tiếng chó kêu quen thuộc —— "Uông ô....."
Khương Trĩ Y như phục hồi tinh thần lại từ cái tâm sự gì, nâng mắt lên: "Là ta nghe nhầm rồi sao? Không phải nói con chó kia đã đưa ra sân, sao còn nghe nó kêu?"
"Nô tỳ có đưa ra nha....." Cốc Vũ cũng lấy làm kỳ quái, vội vàng mở cửa sổ trông ra.
Vừa nhìn, liền thấy con chó con Kinh Ba kia đang một mình ghé vào cạnh giếng trời, bị mưa xối cho ướt nhẹp, đang cuộn tròn run bần bật.

Một bên rõ ràng có đường hành lang tránh mưa, thế mà con chó con ngốc nghếch này, vậy mà một bước cũng không rời đi.
Cốc Vũ vội báo lại tình hình bên ngoài cho Khương Trĩ Y.
Khương Trĩ Y đứng dậy đi đến bên cửa sổ vừa nhìn, nhăn mày lại: "Nói bảo người tới đón, sao đến canh giờ này rồi còn chưa có đón đi?"
Cốc Vũ nắm nắm tay: "Quận chúa, con chó này bị đưa lại đây xong lại bị trả vềcũng quá đáng thương, hay là chúng ta mang nó vào trong tránh mưa một lát đi, chung quy nó cũng là vô tội."

Khương Trĩ Y phất phất tay, ý bảo nàng ta đi.
Trước đình viện, Nguyên Sách một chân bước vào tới vừa vặn nhìn thấy một màn Cốc Vũ ra tới ôm chó.
Mục Tân Hồng ở phía sau bung dù che cho hắn: "Ngài xem, thiếu tướng quân, ti chức đã nói mà, con chó này trong vòng một ngày nhất định có thể lấy được trái tim quận chúa, tính tình thiếu phu nhân vốn ăn mềm không

ăn cứng, chó nó còn hiểu, ngài còn chưa hiểu sao?"
Nguyên Sách lạnh mặt quay đầu lại, chậm rãi liếc hắn một cái.
Mục Tân Hồng rụt đầu lại: "Là ti chức nói lỡ, ti chức liền đi xuống lãnh hai quân côn, cái dù này để lại cho....."
"Còn để cái gì mà để?" Nguyên Sách lạnh mặt ngắt lời hắn.
"Hả?"
Nguyên Sách thở ra một hơi: "Lấy cây dù vướng bận của ngươi ra."
Mục Tân Hồng sửng sốt phản ứng lại, đây là muốn noi theo con chó, à không phải, noi theo gương trước mắt, liền lập tức dịch dù đi.
Vừa mới dịch dù đi, cơn mưa tầm tã trong dự đoán lại không hề giáng xuống, trên đỉnh đầu chỉ rơi xuống lất phất mấy hạt mưa thưa thớt, một lát sau, ngay cả mấy hạt này cũng không còn.
Hai người đứng ở trong mưa, vừa nhấc đầu ——
Hết mưa rồi.
"....."
Mắt thấy mây đen tan đi, gió êm sóng lặng, Mục Tân Hồng cười gượng: "Thiếu tướng quân, hành quân đánh giặc phải chú ý thiên thời địa lợi nhân hoà, tối nay tựa hồ thiên thời không hợp ha.....!Vậy lần sau đi, dù sao hiện giờ đã biết bí quyết, cần gì phải sợ lần sau không thành chứ?"
"Ta muốn đánh giặc, thì không có cái gì thiên thời không hợp cả."
"Ngài đánh giặc thật đúng là có đấu pháp cho nhiều tình huống, trời mưa đánh theo trời mưa, trời không mưa đánh theo trời không mưa, thật sự không được thì nghịch gió cũng có thể đánh, nhưng loại thời điểm thế này, không có mưa thì làm sao dầm mưa đây, ngài cũng không thể bảo ông trời mưa lại cho ngài....."
"Đi lấy xô nước tới đây."
"....."
Cùng thời khắc đó, trong tẩm gian, chờ hai tỳ nữ lấy thảm nhung lau khô con chó con kia, Khương Trĩ Y mắt nhìn thấy con chó ba ba ngửa đầu nhìn nàng, uông ô uông ô mà kêu, khom người liền ôm nó lên, thở dài: "Ngươi nói ngươi cũng quá xui xẻo, rơi vào tay tên chủ tử lòng dạ hiểm độc, đưa ngươi tới xong liền mặc kệ không thèm quan tâm, chờ lần sau nhìn thấy hắn, ngươi liền cắn hắn, biết chưa?"
Bộ lông chó con bị ướt nhẹp, lộ ra cái bụng hồng hồng đáng yêu, uông ô một tiếng liền lăn vào trong lồng ngực nàng, cũng không biết nghe hiểu hay không hiểu.

.....! Thôi được rồi, con chó này quá nhỏ, phỏng chừng cũng cắn không nổi tên ác đồ một mình có thể tự xé rách mười vòng dây vải.
Đang nghĩ ngợi, chợt nghe vang lên hai tiếng gõ cửa.
Hai tỳ nữ đang vội vàng thu thập mớ đồ hỗn độn vừa nhấc đầu, liền thấy bóng người cao dài đang dừng ở cửa phòng, liền quay đầu nhìn về phía Khương Trĩ Y như xin chỉ thị.
"Mở cửa đi, bảo hắn mang chó con về." Khương Trĩ Y hất hất cằm.
Cốc Vũ tiến lên mở cửa một phen.
Khương Trĩ Y nâng mắt lên, vừa muốn mở miệng ——
Liền thấy một con chó rơi xuống nước thứ hai trong đêm nay - từ đầu đến chân ướt nước, đỉnh đầu còn hơi bốc lên một tia hàn khí..

Chương 60: Chương 60

Khương Trĩ Y nhìn chằm chằm ánh mắt Nguyên Sách đang ngẩng đầu nhìn nàng, từ ánh mắt hắn nàng nhìn thấy được ảnh phản chiếu của bản thân lẫn thần sắc hoảng loạn của chính mình trong nháy mắt.
Rắn hoa rõ ràng đã bò đi mất, nhưng trái tim nàng lại nhảy lên càng kịt liệt hơn thời khắc kinh hồn ban nãy.

Như là chột dạ vì nàng căn bản không thích Thẩm Nguyên Sách, lại như là vì một cái gì đó khác.
Loại cảm giác này rất quen thuộc, giống như khi nàng cùng hắn thân cận mấy khi nàng làm Y Y trong thoại bản kia suốt mấy tháng qua.....
Khương Trĩ Y trong nháy mắt phục hồi tinh thần lại, cúi đầu thấy rõ tình huống hai người giờ phút này.
Tầm mắt rơi xuống, thấy tay mình ôm cổ hắn, chân mình vòng qua eo hắn, Khương Trĩ Y khó có thể tin mở to mắt, bỗng nhiên buông lỏng ra giống như bị bỏng vậy.
Nhưng tay lỏng, chân lỏng, người lại vẫn còn treo ở trên người hắn không chút sứt mẻ.
"Ngươi thả ta xuống dưới....." Khương Trĩ Y thở phì phò, gấp gáp đẩy đẩy hắn.
"Thật là, dùng xong liền quăng." Nguyên Sách như có như không mà than một tiếng, tay ôm sau thắt lưng nàng lưu luyến vuốt ve, vừa định thả người
——
Hõm eo Khương Trĩ Y tê rần, nhột đến run lên co rút người lại, kinh hô một tiếng liền suýt nữa té xuống.
Cảm giác được hình như trong lúc vô tình mình chạm phải chỗ nhột trên thân thể nàng, Nguyên Sách cũng sửng sốt, ôm ổn người một phen mới đem nàng thả lại trên mặt đất.

Vừa cúi đầu, liền thấy gương mặt nàng ửng đỏ, tay xoa hõm eo có vài phần xấu hổ.
"Đó là ——" Nguyên Sách nhìn nàng chớp chớp mắt, "Chỗ nhột của nàng hở?"
"Không phải!" Khương Trĩ Y trừng mắt liếc hắn một cái, hai chân mềm như bông lảo đảo đi lên trên, đi được hai bước liền quay đầu lại, thấy hắn dường như còn đang nhớ lại phản ứng thú vị của nàng ban nãy, liền hừ giọng nói, "Đi tế bái huynh trưởng ngươi đó, nghiêm túc chút."
Tiếp tục quanh co lòng vòng đi về phía trên, khô nóng trên gương mặt Khương Trĩ Y dần dần biến mất, mà Nguyên Sách đi bên cạnh cũng không còn đùa giỡn cùng nàng.
Mới vừa rồi khi còn ở gần chân núi vẫn không cảm thấy gì, nhưng càng lên cao, càng thấy cái ngọn núi hoang vu này thật đáng sợ, Khương Trĩ Y hoàn toàn quên mất mấy con trùng rắn đáng sợ hay bùn dơ đáng sợ, chỉ cảm thấy lưng như phát lạnh từng cơn, lạnh thấu tâm can.
Mắt nhìn này quang cảnh thê lương quanh đây, trong đầu liền hiện ra bộ dáng Thẩm Nguyên Sách một thân cẩm y, tươi cười ngã ngớn, đánh ngựa bừa bãi chạy qua một con phố yên tĩnh.

Một thiếu niên tiên y nộ mã như vậy, chết ở cái tuổi đẹp nhất đời người, chết khi bảo vệ quốc gia, nhưng sau khi chết đừng nói lập bàn thờ anh hùng, ngay cả nghĩa trang dòng họ cũng không thể nhập, chỉ có thể táng ở một vùng hoang vu như vậy.....

Mãi đến khi đến nơi, lúc nhìn thấy cái mộ bia trống không đến tên cũng không có kia, cả người Khương Trĩ Y giống bị ghim chặt xuống bùn đất, một bước cũng không thể cất lên, ngơ ngẩn đứng ở tại chỗ, nhìn cái mồ thập phần qua loa kia, còn có mộ bia chỉ là một tấm gỗ xiêu xiêu vẹo vẹo, vô cùng đơn sơ tuỳ tiện.
Nguyên Sách đứng ở bên cạnh nàng nhìn về phương hướng mộ bia, ánh mắt hơi hơi xuất thần, thấp giọng lẩm bẩm: "Qua loa mới không bị quấy rầy."
Khương Trĩ Y bừng tỉnh hiểu ra.

Ngọn núi hoang này không giống như nghĩa trang có người trông coi, nếu mồ mả làm quá tinh xảo, dễ bị kẻ cắp để mắt đến, nhưng càng quan trọng

hơn là, một cái mồ ngay cả bia còn không có vậy nếu xây quá đàng hoàng, cũng dễ dàng làm người có tâm tò mò thân phận người trong mộ.

Khi Thẩm Nguyên Sách mới vừa chết trận, nhân việc tồn tại đôi song sinh không ai biết được này mà giấu trời qua biển, lo sợ có người nghi ngờ, vạn nhất tra được nơi này, liền quật mồ khai quan nghiệm chứng, chỉ có thể vô cùng thận trọng.
Chỉ là tình cảnh như vậy ngay cả nàng đều có chút khó tiếp thu, càng đừng nói đến Bùi Tuyết Thanh.
Mắt thấy Bùi Tuyết Thanh đứng ở trước mộ bia hồi lâu, Khương Trĩ Y không đành lòng mà quay đầu đi, quyết định vẫn không nên đi lên quấy rầy, để nàng ấy chậm rãi cùng Thẩm Nguyên Sách trò chuyện.
Nguyên Sách cũng đứng ở tại chỗ không nhúc nhích, đem thời gian này để lại cho Bùi Tuyết Thanh —— mồ này tuy rằng qua loa, nhưng cỏ dại trên mồ cũng đã bị nhổ sạch, nàng đoán hẳn là mấy ngày trước khi vừa về Hà Tây hắn đã tới tế bái.
Khương Trĩ Y đứng ở nơi xa, nhìn Bùi Tuyết Thanh quỳ gối trước mộ, mở hộp đồ ăn ra nhưng đôi tay lại không ngăn được mà run lên, bỗng nhiên suy nghĩ, Bùi Tuyết Thanh có lòng vượt qua ngàn dặm này đến tế bái, Thẩm Nguyên Sách từ trước hẳn là cũng đối với nàng ấy rất tốt đi?
Thẩm Nguyên Sách ở trước mặt Bùi Tuyết Thanh, có phải một bộ dáng hoàn toàn khác với hắn ở trước mặt nàng?
Một chút ký ức hỗn độn, mấy ngày qua không kịp chải vuốt chậm rãi trồi lên mặt nước, Khương Trĩ Y đột nhiên nhớ lại tháng chạp năm trước, ngày đầu tiên nàng đến thư viện Thiên Sùng, đã xem Nguyên Sách tham dự cưỡi ngựa bắn cung, sau khi chấm dứt còn cùng hắn nói, đây là lần đầu tiên nàng được xem hắn bắn tên, còn chưa có xem đã.
Nàng nói như đúng rồi vậy, trước kia ở trong sân bắn ngươi không phải đều giả dạng làm mèo ba chân sao?
Nhưng sở dĩ nàng nói như vậy, là do lời đó có trong thoại bản, cái nhân vật chính A Sách ca ca kia không phải chân chính là tên ăn chơi trác táng, chỉ vì bị làm con tin ở kinh thành nên mới giả bộ như thế.
Thế mà khi Nguyên Sách đang sắm vai huynh trưởng, lại không nói gì, âm thầm chấp nhận, vậy có lẽ nào đã chứng minh lời "điểm tô" cho nhân vật chính này là sự thật?
"Lúc huynh trưởng ngươi ở kinh thành có phải đã là võ nghệ bàng thân,

cũng từng học cách hành binh đánh giặc?" Khương Trĩ Y kinh ngạc hỏi.
Nguyên Sách khó hiểu: "Không phải nàng đã biết từ lúc trước rồi sao?"
Khương Trĩ Y ngẩn người, cho nên.....!Cái cốt truyện cẩu huyết như vậy cũng có thể chó ngáp phải ruồi, hoá ra là thật?
Vậy nếu như Thẩm Nguyên Sách giả trang cà lơ phất phơ, thì năm đó hắn đối với nàng ác liệt như thế.....
Còn chưa kịp nghĩ tiếp, bên kia cả người Bùi Tuyết Thanh bỗng nhiên lung lay như lau sậy gặp gió, bước chân Tam Thất vừa động muốn tiến lên, lại thấy Bùi Tuyết Thanh lảo đảo một chút lại quỳ ổn.
"Để ta lên, cô nương gia với nhau thuận tiện hơn chút." Khương Trĩ Y xách làn váy vội vàng tiến lên, khom người hỏi, "Bùi cô nương không khoẻ sao?"

Bùi Tuyết Thanh cúi đầu lau lau nước mắt, nâng đôi mắt đỏ hồng lên: "Ta không có việc gì."
"Ta cùng Thẩm Thiếu tướng quân liền ngồi ngay phía sau này, ngươi có chỗ nào không thoải mái liền nói cùng chúng ta."
"Quận chúa nếu không chê bùn đất dơ bẩn, có thể ngồi cùng ta một lát được không?" Bùi Tuyết Thanh chỉ chỉ đệm hương bồ trên mặt đất.
Khương Trĩ Y nhìn dưới chân, nếu đổi lại là lúc trước, nàng thật sự sẽ ngại, nhưng hôm nay thấy cái nơi hoang vu này, một ngôi mộ cô đơn như thế — —
Thế gian này, thứ dơ bẩn đâu phải là bùn nhơ, mà là nhân tâm làm cho anh hùng chôn cốt nơi núi hoang, không được thấy ánh mặt trời.
"Nơi chôn cất anh hùng, làm gì có chuyện không sạch sẽ, chỉ sợ quấy rầy ngươi thôi, nói vậy ta liền ngồi cùng ngươi." Khương Trĩ Y ngồi quỳ xuống.
"Như thế này, hôm nay quận chúa đến đây thăm viếng cũng xem như khách, kỳ thật ta cũng vừa vặn có chút lời muốn thay hắn nói với ngươi."
Bùi Tuyết Thanh chỉ chỉ ngôi mộ đằng kia.
"Nói cái gì?" Khương Trĩ Y tò mò hỏi.

" Lúc trước hắn luôn làm rất nhiều chuyện quá đáng với quận chúa, nói những câu quá mức khó nghe với ngươi, kỳ thật sau này hắn vẫn luôn muốn nói lời xin lỗi với ngươi."
"Hắn nói với ta, lần đầu tiên khi cùng ngươi kết thù, con dế kia xác thật là

không cẩn thận nhảy tới trên người của ngươi, hắn từ trước đến nay đã quen làm tên vô lại, tất nhiên liền bày ra diễn xuất vô lại, nhưng không nghĩ rằng ngươi lại bảo người nghiền chết con dế của hắn."
"Kỳ thật hắn cũng không đến nỗi yêu quý con dế đó đến mức nào, chỉ là thấy bộ dáng ngươi vung tay lên liền quyết định sinh tử của một vật sống, liền nhớ tới Thánh thượng tay cầm quyền sinh sát, làm hắn không thể không bị nhốt trong kinh thành."
Trong cổ họng Khương Trĩ Y liền nghẹn.
"Cho nên ngay từ đầu hắn đối với quận chúa có nhiều hiểu lầm, cảm thấy ngươi từ nhỏ đến lớn đều được vinh sủng của Thánh Thượng, cũng vô tâm lạnh lùng như những kẻ quyền quý kia, lấy việc nắm lấy sinh tử của người khác trong tay làm trò vui.

Dù sao hắn vẫn luôn muốn thể hiện mình là một tên ăn chơi trác táng không còn cách cứu chữa, nên liền bắt đầu mượn cơ hội, khắp nơi khắp chốn đối nghịch với ngươi....."
"Mãi đến có một lần, hắn tiến cung dự tiệc, ngẫu nhiên trên đường vào cung tình cờ gặp được ngươi cùng tỳ nữ nói chuyện.

Tỳ nữ hỏi ngươi, hôm nay là ngày giỗ của Ninh Quốc công, ngươi hà tất phải ở trong cung miễn cưỡng cười vui.

Ngươi nói, chính là do hôm nay là ngày giỗ của phụ nhân, mới không thể nhăn nhó mặt mày ở trong cung, để tránh Thánh Thượng sinh lòng nghi ngờ ngươi vẫn còn chưa cam lòng khi phụ thân mình hy sinh vì ngôi vị hoàng đế của hắn."
"Tỳ nữ lại hỏi ngươi, không làm gì xấu, ngồi cũng thẳng lưng, sợ cái gì?
Ngươi nói, nguyên nhân chính là trong lòng ngươi từng có oán hận, ngươi có không làm gì xấu, nhưng ngồi không thẳng lưng được."
Những lời này hình như là nàng thực sự có từng nói, nhưng Khương Trĩ Y hoàn toàn quên mất nàng nói như vậy lúc nào, càng không biết những lời này lúc ấy lại bị Thẩm Nguyên Sách nghe thấy.
Bùi Tuyết Thanh như cười như khóc mà lắc lắc đầu: "Ngày ấy hắn mới hiểu được, hoá ra ngươi cũng giống như hắn, cũng là một người không có tự do.

Hắn thực hối hận vì đã nói với ngươi những lời độc ác như vậy, nhưng một tên ăn chơi trác táng thì làm gì có chuyện đi xin lỗi người bị mình làm tổn thương chứ? Hắn nói, không biết khi nào mới có cơ hội nói với ngươi một câu xin lỗi....."
Khương Trĩ Y chấn động giật mình tại chỗ, nhìn cái bia mộ trống không trước mắt thật lâu mà chưa phục hồi tinh thần lại.
Vì cái chuyện xưa mới tinh trong quá khứ này, ký ức về Thẩm Nguyên Sách phảng phất như bị đảo lộn hoàn toàn sau khi nhìn thấy ngôi mộ cô độc hôm nay.
Khó trách.....!Đoạn thời gian trước khi Thẩm Nguyên Sách xuất chinh đó, hình như hắn chưa hề đi kiếm chuyện với nàng lần nào, chỉ là như cùng nàng đứng vào thế bất lưỡng lập, không hề tham dự bất luận yến hội nào có nàng, nàng thấy hắn như thế, tất nhiên cũng không cam lòng hạ phong, phàm nơi nào có hắn thì tuyệt nhiên không đặt chân.
Phù quang lược ảnh dần dần hiện lên trong đầu, nhưng lại mơ hồ làm người nhận ra đã là chuyện rất xa xăm.
Giờ phút này, bảo nàng hồi tưởng lại năm đó hắn hung ác như thế nào, đối nghịch với nàng như thế nào, lại nói câu nói đả thương người bao nhiêu, nàng lại một câu cũng nghĩ không ra.
Trầm mặc thật lâu, Khương Trĩ Y bị một tiếng chim đập cánh xẹt qua đỉnh đầu làm tỉnh thần lại.
Nghĩ nghĩ, nàng cầm lấy bầu rượu, rót một chén, chậm rãi đi qua, đổ từ từ xuống mảnh đất trước mộ.
"Thẩm Nguyên Sách, một ly này, là ta bồi tội với ngươi vì việc làm tùy hứng của mình năm đó."
Lại rót một ly, tưới xuống ——
"Một ly này, là ta tha thứ cho ngươi."
Lại rót một ly, Khương Trĩ Y ngẩng đầu lên, nhìn cánh chim đang vỗ cánh xa xa trên bầu trời xanh kia, kính một cái, ngửa mặt uống ——
"Một ly cuối cùng, mong kiếp lai sinh, chúng ta đều là người tự do tự tại."
*
Trên đường quay về, trong xe ngựa yên tĩnh không ai lên tiếng, Khương Trĩ Y cùng Nguyên Sách đưa Bùi Tuyết Thanh đến khách điếm mà nàng ấy trọ lại chuyến này, rồi dẹp đường hồi phủ.
Bùi Tuyết Thanh đi rồi, Nguyên Sách từ bên ngoài mới đi vào trong xe,

ng`ồi xuống đối diện Khương Trĩ Y, thấy nàng gục đ`ầu, cảm xúc không tốt, li`ền hỏi nàng: "Mới vừa r`ồi Bùi Tuyết Thanh nói lời gì thương tâm đến nàng?"
"Chút tôn trọng này vẫn nên nể mặt huynh trưởng." Nguyên Sách nhìn nàng, h`ồi tưởng lại bộ dáng nàng mới vừa r`ồi kính ba ly rượu, thật trịnh trọng đến mức hắn chưa bao giờ trông thấy.
Khương Trĩ Y liếc liếc hắn, vốn định chọt hắn một câu, nhưng thấy hắn ngoài miệng tuy rằng pha trò, nhưng đáy mắt lại ảm đạm không ánh sáng, li`ền dừng lời lại.
Tuy mấy ngày trước hắn mới vừa tế bái huynh trưởng, nhưng bất luận đi bao nhiêu l`ần cũng như vậy, đ`ều không dễ chịu, cũng giống như nàng mỗi l`ần đi thăm phụ mẫu suốt mười một trong năm nay.

Khương Trĩ Y quyết định hôm nay nể tình cái câu "xin lỗi" kia của Thẩm Nguyên Sách, đình chiến với đệ đệ hắn một ngày đi.
"Ngươi cùng ngươi huynh trưởng ngươi bị chia cắt hai nơi lâu như vậy, nhưng tình cảm vẫn rất tốt sao?"
Nguyên Sách híp híp mắt: "Nàng thật đúng là quan tâm huynh trưởng ta."
Khương Trĩ Y nghẹn lời một phen: "Ta hỏi chẳng lẽ không phải là chuyện của hai người các ngươi, lỗ tai này của ngươi chỉ có thể nghe thấy huynh trưởng ngươi thôi sao? Muốn nói quan tâm, ta không phải cũng đang quan tâm ——"
"Quan tâm ai?" Khoé miệng Nguyên Sách nhướng lên, dẫn từng bước giục nàng tiếp tục nói.
"Không ai cả, không muốn đáp thì thôi, cũng không quan tâm đến như vậy." Khương Trĩ Y hừ lạnh lắc lắc đ`ầu.
Nguyên Sách chưa từng chân thành nói chuyện với ai v`ề đ`ề tài như thế này, chẳng qua nhất thời không biết đáp từ chỗ nào, nghĩ nghĩ hỏi lại: "Nếu là nàng, nàng ở biên quan ăn hết đau khổ, bị đánh bị huấn luyện khắc nghiệt, tỷ muội ruột thịt của nàng lại ở nơi đô thành ph`ồn hoa, cẩm y ngọc thực, tình cảm của ngươi cùng nàng ta sẽ tốt sao?"
Khương Trĩ Y suy tư chớp chớp mắt, thành thật mà nghĩ nghĩ.
"Hẳn là.....!Không thể nào." Không chỉ có không thể, nàng cảm thấy mình còn sẽ ghen ghét nàng ta, oán hận nàng ta.
"Cho nên ——"

Nguyên Sách không nói hết lời, nhưng Khương Trĩ Y nghe hiểu.
"Vậy sau này vì sao ngươi lại không oán hận hắn? Bởi vì biết hắn ở Trường An cũng sống không tốt hay sao?"
Hồi tưởng đến mấy chuyện xa xăm này, Nguyên Sách cũng sờ không chuẩn đáp án, có lẽ giống như lời Khương Trĩ Y, là bởi vì biết huynh trưởng hoá ra cũng giống như hắn, cũng không phải là người tự do, cũng có lẽ là huynh đệ sinh đôi nên lần đầu tương phùng liền có cảm giác nhất kiến như cố, lại có lẽ ——
"Có lẽ bởi vì ——" như đã tìm được lý do quan trọng nhất kia, Nguyên Sách rũ mắt nói, "Hắn là người đầu tiên trên đời này nhìn không được ta đổ máu bị thương, khuyên ta trân trọng thân mình đi."
Khương Trĩ Y chỉ là tò mò hỏi một chút, thực sự không nghĩ tới sẽ nghe được một đáp án như thế.
"Người đầu tiên.....?" Khương Trĩ Y kinh ngạc mà lẩm bẩm lặp lại.

Chẳng lẽ phụ thân hắn từ nhỏ đã huấn luyện mình khắc nghiệt như vậy, chưa từng có nửa phần quan tâm hắn, đau lòng hắn?
Nguyên Sách bỗng nhiên ngẩng đầu cười nói: "Nàng là người thứ hai."
Khương Trĩ Y sửng sốt, nhớ tới khi hắn ở Trường An thành từng bị thương hai lần, nàng đều sốt ruột đến khóc sướt mướt.....
Nhưng đó không phải là nàng, đó chỉ là nàng bị té hỏng đầu, đó là giả ——
Khương Trĩ Y định giải thích, định nhắc nhở hắn, nhưng nhìn ý cười lung lay trong đáy mắt hắn, lại nhớ lại ngôi mộ cô độc kia đã không còn có thể hỏi hắn có đau hay không, không còn có thể khuyên hắn trân trọng thân mình, bỗng nhiên nghẹn lại.
Nhớ tới ngày ấy hắn hỏi nàng —— không phải nói, ta là người sạch sẽ nhất khắp thiên hạ sao?
Lúc ấy nàng buột miệng thốt ra phủ nhận, giờ phút này vậy mà làm thế nào cũng nói không nên lời..

Chương 61: Chương 61

Tháng ba, mãi cho đến giữa tháng thì thành Cô Tang mới rốt cuộc có dáng vẻ của mùa xuân, sau một hồi mưa xuân ấm đất, dưới sân đình viện bắt đầu nhuộm lên một mảng xanh rờn, bạch mai và anh đào tuần tự nở rộ, ngày vừa lên, cảnh xuân rực rỡ, cả vườn tươi đẹp.
Từ sau khi trong viện không còn ánh mắt trông coi, thời tiết cũng chuyển ấm, Khương Trĩ Y ngủ đến trưa mới chịu thức dậy đi tản bộ.

Có hôm ngủ một giấc tỉnh lại, phát hiện trong đình viện có thêm một cái bàn đu dây cao cao, ước chừng muốn chủ viện chú ý, giá đỡ bàn đu dây là cố ý dùng gỗ sơn màu hồng, dây thừng cũng láng mượt không xước tay, bàn ngồi cũng rất chắc chắn, đứng lên đu cũng vô cùng an toàn.
Sau giờ ngọ ngày hôm nay, Khương Trĩ Y ngồi trên bàn đu dây ôm Nguyên Đoàn phơi nắng, Cốc Vũ đứng phía sau đẩy bàn đu dây từng cái một, nói chuyện với nàng, tin của Bùi công tử đã đưa ra được mấy ngày rồi, tính tính ngày một chút, nếu Hầu gia có hồi âm thì cũng sắp đến rồi, sao vẫn chưa thấy có động tĩnh nhỉ?
Khương Trĩ Y đang đùa với chó con trong lòng ngực, nghe vậy liền thu nụ cười lại, bĩu môi: "Tốt nhất là có hồi âm."
"Nô tỳ thấy Thẩm Thiếu tướng quân dạo gần đây hình như không có hung dữ như lúc đầu nữa, nếu hầu gia viết hồi âm, hẳn là có thể nhận được nhỉ?"
Vừa dứt lời, Kinh Chập vui mừng ra mặt mà bước vào đình viện, từ xa xa đã phất phất tay với Khương Trĩ Y: "Quận chúa, Trường An gởi thư!"
Khương Trĩ Y lập tức dựng bàn tay lên ra dấu dừng bàn đu dây lại, ngồi thẳng người vui mừng nhìn ra: "Đến hai phong lận?"
"Dạ, một phong là hầu gia, một phong là Bảo Gia công chúa."
Khương Trĩ Y mau mau đưa Nguyên Đoàn cho Cốc Vũ, nhận hai phong thư, lật mặt trên nhìn nhìn thấy xi dính trên thư vẫn hoàn hảo không tổn

hao gì: "Coi như hắn vẫn là con người, không có lén xé ra xem trước....."
Kinh Chập sắc mặt hoảng hốt vừa muốn nhắc nhở, sau lưng đã vang lên một giọng nam tử quen thuộc: "Tự mình đánh ngựa hồi phủ mang tin cho nàng, vậy mà phải nhận một câu vẫn là con người ?"
Khương Trĩ Y vừa nhấc đầu, thấy Nguyên Sách phủi phủi bụi bẩn trên đầu vai, đi vào bên trong.
Nàng mới không xấu hổ, Khương Trĩ Y nàng có nói ai, sau lưng nói như thế nào, trước mặt cũng nói như thế ấy.
"Trong quân doanh nhiều người để phái đi như vậy, ngươi rốt cuộc là vì đưa tin cho ta nên trở về, hay là vì muốn xem tin nên trở về?" Khương Trĩ Y tự mình ngồi trên bàn đu dây mở tin ra.
Từ khi ký ức khôi phục, người liền càng thêm thông minh.

Nguyên Sách nhẹ nhàng chậc một tiếng: "Tin của công chúa ta làm gì phải lén xem, tin Hầu gia gửi ắt liên quan đến hôn sự của hai người chúng ta, ta đương nhiên có quyền biết được kết quả."
"Như thế nào, ngươi còn chờ mong cữu cữu sẽ khuyên ta hoà giải? Cữu cữu hồi âm cho ta, cũng không hồi âm cho ngươi, còn không rõ là kết quả gì sao?"
"Nếu nàng đã chắc chắn như vậy, ta xem một cái cũng sẽ không thay đổi tâm ý của Hầu gia." Nguyên Sách khom người ngồi lên bàn đu dây.

Mặt dày mày dạn.

Khương Trĩ Y trừng hắn một cái, bởi vì gấp xem tin, nàng cũng lười dây dưa nhiều lời cùng hắn, liền mặc kệ hắn ngồi một bên, rút giấy viết thư từ trong phong thư ra, phẩy phẩy mấy cái.
Trang đầu tiên là những lời hỏi han ân cần bình thường, cữu cữu quan tâm một đường này nàng có mạnh khoẻ hay không, có được ăn no mặc ấm hay không, người có hao gầy đi hay không, lại nói với nàng trong nhà mưa thuận gió hoà, hết thảy đều tốt, không cần quan tâm.
Khương Trĩ Y cong môi đọc từ chữ một xuống dưới, liền lật đến trang thứ hai ——
"Chuyện Bùi gia tiểu nhi thay ngươi chấp bút, cữu cữu cũng rất hiểu, phu thê hai người ở cùng một mái hiên sớm chiều như vậy, khó tránh khỏi tranh cãi, nhưng người xưa có nói, tu trăm năm mới ngồi chung thuyền, tu

ngàn năm mới cùng chung chăn gối, nếu vì một chút giận dỗi t`âm thường không thoải mái mà huỷ bỏ một hôn sự không dễ có được, thực sự rất đáng tiếc, huống chi cữu cữu xem tin sanh tế gởi, lời lẽ khẩn thiết, nhìn có vẻ rất thành tâm ăn năn, cữu cữu khuyên con nên cân nhắc thêm ba ph`ần, chớ nên khinh suất quyết định, nếu không ngày sau hối hận thì đã muộn....."
Khoé miệng Khương Trĩ Y cứng đờ, tươi cười trong nháy mắt biến mất không còn một mảnh.
Lại chớp mắt một cái, Nguyên Sách nghiêng đ`ầu lại nhìn nàng, xem tin xem đến mùi ngon, khoé miệng đang cong lên của nàng hình như toàn bộ dịch lên trên mặt hắn.
Khương Trĩ Y nén giận mà quay đ`ầu đi, cúi đ`ầu lật đến trang thứ ba ——
"Không biết lúc tin này của cữu cữu đưa đến nơi thì tâm ý con đã ra sao r`ồi, nhưng nếu đã thay đổi chủ ý, đợi lúc nhân mã cữu cữu phái đi đến Hà Tây, li`ền bảo bọn họ cùng con lưu lại Cô Tang, ngày sau nếu con cùng sanh tế lại sinh ra tranh chấp, cũng thêm một ph`ần tự tin.

Nếu vẫn kiên quyết từ hôn, cữu cữu có một đ`ềnghị.

Cữu cữu nghĩ sau khi từ hôn, nhất thời con cũng chưa có hôn sự nào kế tiếp, xem tiểu nhi Bùi gia viết thư một tay chữ đẹp như vậy, nhìn nét chữ biết người, có thể thấy được khí khái của hắn, con đã đem chuyện quan trọng như thế phó thác với hắn, nói vậy cũng xem như cùng hắn có giao tình tâm đ`ầu ý hợp.

Hay là con suy xét xem, từ hôn xong li`ền cùng tiểu nhi Bùi gia nghị thân, nếu con cho phép, cữu cữu lập tức trả sính lễ cho Thẩm gia v`ề, r`ồi cùng Bùi gia thương nghị hôn sự tiếp theo của con."
Khương Trĩ Y vốn cũng bị mấy lời trở mặt nhanh như chớp của cữu cữu làm cho cả kinh ngây người, vừa chuyển đ`ầu thấy sắc mặt Nguyên Sách đen như bùn, li`ền cười phụt một tiếng.
Nguyên Sách híp đôi mắt nguy hiểm lại: "Thực bu`ồn cười sao, Khương Trĩ Y?"
"Cái gì? Từ trước đến nay ti chức đ`ầu cùng nhạc phụ đại nhân viết thư như vậy, cơ h`ôtrăm l`ần thắng trăm, sao lại không bắt được Vĩnh Ân H`ầu chứ? Hơn nữa Vĩnh Ân H`ầu này cũng không khỏi cũng quá thiếu ngoại sinh nữ tế r`ồi, sao có thể hôn sự này của ngài còn chưa lui, li`ền thay quận chúa

xem mắt người tiếp theo rồi?"
—— Nửa canh giờ sau, Nguyên Sách trở lại đại bản doanh Huyền Sách Quân, đứng trên đài cao khoanh tay xem luyện binh dưới Diễn Võ Trường, mắt nhìn Mục Tân Hồng cứ hô "Không thể nào", rồi qua qua lại lại trước mặt hắn.
Cũng đúng thôi, nếu không phải huynh trưởng một hai phải lấy bộ dáng ăn chơi trác táng làm người kỳ thị, hắn cũng không đến mức vì bắt chước cái chữ viết của huynh trưởng kia, nói dễ nghe thì là rồng bay phượng múa, nói khó nghe thì chữ lăn chữ lết, vì thế nên mới bại bởi Bùi Tử Tống.

"Trước mắt, nhân mã hầu phủ đến Hà Tây còn chỉ hơn một tháng, chỉ có thể cố nắm bắt thời cơ làm cho quận chúa hồi tâm chuyển ý....." Mục Tân Hồng phân tích ra cái thế cục rõ ràng mà không cần hắn phân tích ai cũng biết, mắt thấy Lý Từ Phong nhàn nhàn đi lên đài cao, vội vàng lên đón, "Lý tiên sinh, ngài tới vừa đúng lúc, mau ra chủ ý cho thiếu tướng quân đi."
Lý Từ Phong lắc đầu: "Ta không kinh nghiệm gì, không thể giúp được thiếu tướng quân."
Nguyên Sách nghiêng mắt liếc hắn một cái: "Ngươi không có kinh nghiệm? Vậy sao hôm nay tin công chúa viết cho quận chúa có một nửa là nói ngươi."
Thư của cô nương gia, Nguyên Sách tất nhiên không xem, nhưng Khương Trĩ Y đọc xong xong thì rất ủy khuất, nói nàng ở trong lòng a tỷ chỉ chiếm một nửa.
Lý Từ Phong nhún vai: "Chắc là vì ta không giống ngươi, là người tốt.

Người tốt luôn là người được theo đuổi."
"Gần nhất có phải quá nhàn rồi hay không, hay là ta kiếm cho ngươi chút chuyện để làm?" Nguyên Sách khoanh cánh tay nhìn hắn.
Lý Từ Phong chớp mắt: "Thiếu tướng quân sao lại nói ra lời này?"
Nguyên Sách hoạt động cổ trái phải: "Ác nhân khi tâm tình không tốt, thích tra tấn binh của hắn."
Trong đại doanh Huyền Sách vang lên tiếng luyện binh leng keng leng keng, thẳng đến giờ Tuất mới ngơi nghỉ.
Một đám binh lính dưới bóng đêm, kéo thân thể gân cốt như tan thành từng mảnh từ Diễn Võ Trường ra tới, Nguyên Sách đứng ở trên đài cao, đang định điểm mấy binh lính lưu lại luyện tiếp, chợt thấy một binh lính trong

phủ chạy như bay lên đài cao: "Thiếu tướng quân, nửa canh giờ trước, thiếu phu nhân cùng Bùi cô nương đã cùng nhau đi đạo chợ đêm."
"Tuỳ nàng đi, hộ vệ đi theo là được." Nguyên Sách không quá để ý mà quay đầu, tiếp tục điểm binh.
"Tam Thất có đi theo bảo hộ thiếu phu nhân, nhưng....." Binh lính do dự mà nói, "Nhưng Bùi công tử đi theo bảo hộ Bùi cô nương mà, vậy cũng tùy thiếu phu nhân luôn sao?"
Cùng thời khắc đó, đầu đường chợ đêm thành Cô Tang, Khương Trĩ Y đang kéo khuỷu tay Bùi Tuyết Thanh, cười cười nói nói với nàng ấy, đi khắp hang cùng ngõ hẻm.
Chạng vạng hôm nay, Bùi Tuyết Thanh tới Thẩm phủ một chuyến, hỏi nàng xem có nhận được tin Vĩnh Ân Hầu gửi tới hay chưa.

Hoá ra là cữu cữu thấy nàng lúc trước nhờ Bùi Tử Tống chắp bút, trong lòng nghi ngờ không biết Nguyên Sách có chặn thư tín lại hay không, cho nên cũng gửi một phong thư cho Bùi tử Tống, thứ nhất là nói lời cảm kích trước cử chỉ truyền tin giúp của hắn, thứ hai là nhờ hắn giúp xác nhận nàng có nhận được hồi âm hay không.
Khương Trĩ Y thấy Bùi Tuyết Thanh vì vậy mà cố ý chạy đến một chuyến, vừa vặn tới giờ cơm, liền giữ nàng ấy ở lại dùng bữa tối, bữa tối xong vốn định phái người đưa nàng ấy vềkhách điếm, những lại nghĩ đến sẵn một đường cũng thuận tiện đi dạo chợ đêm, liền cùng nàng ấy ra cửa.

Trên đường lại gặp được Bùi Tử Tống tới đón muội muội, này liền thành ba người đồng hành.
Cảm giác được ánh mắt vô cùng phức tạp ở phía sau kia, Khương Trĩ Y quay đầu lại nhìn thoáng qua Bùi Tử Tống.
Đối với chuyện Bùi Tuyết Thanh giữ kín giúp bí mật của Thẩm gia, ngay cả phụ thân cùng huynh trưởng mình cũng chưa từng nói, Bùi Tử Tống thiện giải nhân ý, thấy muội muội không muốn nói cũng không ép hỏi, nhưng tận đáy lòng phỏng chừng sớm đã có suy đoán.
Trước đây Bùi Tuyết Thanh ở Trường An vẫn luôn tìm hiểu những chuyện có quan hệ đến Nguyên Sách, lại sau cái hôm Nguyên Sách đính hôn liền bệnh nặng một hồi, chờ Nguyên Sách chân trước tới Hà Tây, sau lưng cũng theo tới Hà Tây, lần trước tới tìm Nguyên Sách lại khóc sưng lên mắt trở về —— Bùi Tử Tống xác định vững chắc rằng muội muội mình đối

với Nguyên Sách phải là tình sâu vô cùng, sâu đến mức biết rõ hắn đã đính hôn cũng không cam lòng từ bỏ.
Giờ phút này thấy hai người các nàng lại quan hệ thân mật đến như thế, tâm tình nhất định ngũ vị tạp trần.
Khương Trĩ Y nhìn Bùi Tử Tống nói: "Bùi công tử không cần lo lắng, ta và Tuyết Thanh a tỷ ngày xưa ở Trường An là có chút hiểu lầm, hiện giờ đã giải được rồi."
Bùi Tuyết Thanh cũng xoay về hướng huynh trưởng gật gật đầu: "Đúng vậy, a huynh, Trĩ Y muội muội đối với ta thực tốt, huynh đừng nghĩ nhiều."
Bùi Tử Tống nhìn hai người cười ôn hòa, nghe mấy chữ tỷ tỷ muội muội, ánh mắt càng phức tạp.
Khương Trĩ Y cùng Bùi Tuyết Thanh tay khoác tay đi qua một đoạn đường núi, chợt nghe thấy một giọng hát ê ê a a khẩu âm quê hương quê thuộc và mấy tiếng nguyệt cầm vang lên, vừa nhìn hướng về phía trước, thấy đằng kia có một đám người đang xúm lại, giữa đám lại có một gánh hát tuồng đang diễn, đúng là tuồng Tần Xoang Trường An.
"Ô, vậy mà ở chỗ này cũng có thể nghe tuồng Tần Xoang nha." Khương Trĩ Y cùng Bùi Tuyết Thanh rất có hứng thú mà đi về hướng phía trước.
Tam Thất thấy hai người muốn nghe diễn, vội vàng giúp các nàng mở đường, để cả bọn đi lên được phía đằng trước.
Giữa đám người, một võ sinh râu dài mặt đỏ mặc áo bào xanh, tay cầm một thanh đại đao giả, bước chân lộc cộc lộc cộc di chuyển vòng vèo theo tiếng nhạc, đao nhấc lên, tay vừa lật, múa một đường quyền vô cùng đẹp mắt.
"Hay ——!"
Chung quanh phần nhiều là dân bản xứ, nghe không hiểu ca từ trong vở diễn, nhưng nhìn tư thế lợi hại như vậy, đều hứng thú bừng bừng mà vỗ tay trầm trồ khen ngợi.
Nghệ sĩ bưng bồn thu tiền chạy một vòng trước đám đông, Khương Trĩ Y thấy một hàng người dân Trường An tha hương bán nghệ không dễ, vẫy tay với Tam Thất phía sau để lấy tiền.
Tam Thất móc túi tiền ra đưa cho Khương Trĩ Y, không dám quấy rầy quận chúa nghe diễn, liền hỏi Bùi Tử Tống: "Bùi công tử, tuồng này đang hát cái gì vậy? Tiểu nhân một câu cũng nghe không hiểu."
Bùi Tử Tống nghiêng tai nghe xong một lát, giải thích cùng hắn: "Tuồng này là diễn cốt truyện phụ thân báo thù rửa hận cho nhi tử.

Tu ồng này nói, nhi tử nhân vật chính bỏ mệnh trong tay đ ồng học cùng trường, phụ thân vì nhi tử báo thù, mới thu thập hết toàn gia của đ ồng học kia, ai ngờ báo xong thù mới phát hiện, thù báo sai r ồi, hoá ra người hại con của hắn lại là một kẻ khác, kẻ này thủ đoạn cao minh, đứng sau phía sau màn mượn đao hắn giết người còn chưa nói, xong chuyện li ền hèn nhát tự mình lo cho chính mình, toàn thân mà lui.

Trước mắt hắn li ền muốn tìm kẻ thù chân chính kia để báo thù rửa hận....."
Tam Thất: "Vậy kẻ đứng phía sau màn kia thật là tàn nhẫn độc ác, này thù không báo, uổng làm phụ thân đi!"
Khương Trĩ Y vốn chỉ tùy ý nghe giọng hát một chút thôi, căn bản không để ý đến ca từ, nhưng nghe hai người phía sau một đi một v ề bàn v ề cốt truyện như vậy, bỗng nhiên sửng sốt, quay đ ầu lại hỏi: "Các ngươi nói cái gì?"
Tam Thất vội vàng thuật lại mấy lời Bùi Tử Tống nói cho Khương Trĩ Y nghe một l ần.

Tiếng nhạc đinh tai nhức óc, nhưng vào giờ phút này lại biến thành những âm thanh mơ h ồ xa xôi, lòng Khương Trĩ Y tràn đ ầy suy nghĩ —— sao cái chuyện xưa này nghe quen tai đến như vậy?
Nhi tử bị đ ồng học làm hại, phụ thân báo thù cho nhi tử lại tìm l ầm đối tượng, báo xong thù mới ý thức được đây là có người đang mượn đao giết người.....
Đây còn không phải là chuyện xưa Nguyên Sách mượn tay Trác gia tay vặn ngã Chung gia hay sao? Người từ Trường An tới, lại hất vở diễn thế này ở thành Cô Tang, chỉ là trùng hợp, hay là?
Khương Trĩ Y lại l ần nữa nhìn v ề phía gánh hát kia, không biết có phải là ảo giác của nàng hay không, nhưng cứ cảm giác từng gương mặt vẽ hoa văn màu gương kia bỗng trở nên khủng bố lên, mặc kệ có phải hay không ——
"Tam Thất," Khương Trĩ Y vội vàng thấp giọng nói cùng Tam Thất, "Mau đi truy ền tin cho thiếu tướng quân các ngươi....."
Lời còn chưa dứt, Bùi Tuyết Thanh bỗng kêu lên một tiếng sợ hãi, Bùi Tử Tống hô to "Cẩn thận", kéo Khương Trĩ Y qua một phen.
Khương Trĩ Y bị kéo đến lảo đảo một cái, rũ mắt vừa nhìn, một thanh đao nhọn cơ h ồ sượt qua sát eo nàng, chỉ kém một chút li ền phải đâm trúng

nàng.
Chỉ chớp mắt, một đám con hát kia bỗng trút xuống quần áo diễn, lộ ra y phục đen bên trong, rút đao thật bên hông nhào tới chém giết.
Sắc mặt Tam Thất liền trở nên lãnh lệ, rút kiếm tiến lên.
Mọi người đang đứng xung quanh xem diễn cũng kinh hoảng thét chói tai chạy đi.

Khương Trĩ Y cùng Bùi Tuyết Thanh cũng được Bùi Tử Tống kéo lùi về phía sau.
Đầy đường đầu là đám người kinh hoảng chạy tứ tán, Khương Trĩ Y cùng huynh muội Bùi gia bị dòng người hỗn loạn xô đẩy den tách nhau ra, vừa quay đầu nhìn đã không còn thấy bóng dáng hai người kia đâu, lại thấy thích khách bôi mặt xanh sau lưng lướt qua đám người, đuổi theo nàng.
Khương Trĩ Y tuyệt vọng mà cất bước chạy, trước mặt liền đụng phải một thân ảnh ngược chiều mà đến, vừa nhấc đầu, liền thấy một gương mặt quen thuộc vạn phần, như được đại xá, gấp gáp nói: "A Sách ca ca, tốt quá, hình như là Tuyên Đức hầu phái người tới trả thù!"
Ánh mắt Nguyên Sách nhẹ nhàng lóe lên, một tay kéo nàng đến phía sau, một tay rút chủy thủ giơ lên.
Chủy thủ như mũi tên nhọn phá không, xuy một tiếng đâm vào trong da thịt.

Khương Trĩ Y tránh ở phía sau Nguyên Sách, mắt thấy tên thích khách đằng trước ôm lấy ngực trúng đao, chậm rãi mềm mại ngã xuống.
Nguyên Sách quay đầu, nhìn người đang sợ tới mức không nhẹ, chớp chớp mắt: "Nàng vừa kêu ta cái gì?" "Cái gì?" Khương Trĩ Y ngốc ngốc ngẩng đầu lên, trong óc như chỉ toàn bã đậu.
.....!Không phải, hiện tại là lúc nói mấy chuyện như vậy sao?
Mắt thấy thích khách lại truy đuổi đến đây, Nguyên Sách lại còn bất động như núi mà chờ nàng đáp lại, Khương Trĩ Y sốt ruột đến máu cả người điên cuồng trào dâng, da đầu tê dại: "A Sách ca ca! A Sách ca ca!"
Đầu mũi giày Nguyên Sách hất lên, đá một thanh đao nằm trên mặt đất lên không trung, chộp vào trong tay, một cái tay khác nắm lấy tay nàng, khóe môi cong lên: "Đi, A Sách ca ca mang nàng đi giết người đi.".

Chương 62: Chương 62

Khương Trĩ Y thiếu chút nữa hoài nghi mình nghe nhầm rồi, nhưng mà không đợi nàng hỏi lại một câu, Nguyên Sách đã kéo nàng chạy về phía trước.
Người phía trước một tay nắm tay nàng, một tay cầm thanh đại đao dài chừng một thước (Editor: là chừng 0.5m), trở tay huy một cái liền có một tên thích khách mặt mèo ngã xuống dưới chân bọn họ.
Khương Trĩ Y thét chói tai một tiếng nhảy lên, vượt qua thi thể dưới chân, đời này nàng chưa từng bước bước nào lớn như vậy.
Đường đao vẽ loạn như nét bút, đao như xoay chuyển giữa các đốt ngón tay, đao quang kiếm ảnh, hoa cả tầm mắt.
Chưa từng thấy có người bị ám sát lại không phải lùi về phía sau mà còn tiến thẳng về phía trước, nàng thật đúng là gặp người điên rồi.....
Khương Trĩ Y thở phì phò, bị Nguyên Sách kéo một đường chạy như điên, một đường né trái tránh phải, lại một đường đánh đâu thắng đó, không gì cản nổi.
Mắt thấy thích khách đối diện tới một người liền bị giết một người, tới một đôi bị giết cả đôi, mà Nguyên Sách giết người rất nhiều còn có thể phân thần chú ý nàng, kéo nàng ra khỏi nguy hiểm trong thời điểm mấu chốt một phen, Khương Trĩ Y không biết là chết lặng, hay là an lòng, dần dần quên đi sợ hãi.
Cúi đầu nhìn về phía bàn tay đang nắm chặt lấy tay nàng, nghe tiếng tim mình đập muốn văng lên đến cổ, nàng vậy mà lại sinh ra một loại ảo giác thật không mấy thỏa đáng ở thời khắc sinh tử này, giống như đây không phải một trận ám sát, mà là một trận liều mạng tư bôn thiên nhai.
Đầy đường hỗn độn, phía trên lại là đèn hoa rực rỡ lộng lẫy, gió đêm xuân từng loạt phất qua gò má, thổi tóc mai của bọn họ tung lên từng đợt, hắn mang theo nàng xuyên qua đám đông mãnh liệt, xuyên qua mấy phố hẻm san sát nối tiếp nhau, chạy như bay dưới bầu trời sao xán lạn trên đỉnh đầu,

phảng phất như muốn chạy mãi không ngừng về phương xa không thấy điểm cuối.....
Mắt nhìn thấy khoái ý trên sườn mặt người phía trước, Khương Trĩ Y dùng sức lắc lắc đầu, muốn giũ cái ý tưởng kỳ quái này đi.
Không biết đến tên thích khách thứ mấy ngã xuống, toàn bộ con phố rốt cuộc an tĩnh lại.
Tam Thất thu kiếm, chắp tay tiến lên đón: "Thiếu tướng quân, ngoại trừ một người còn sống, còn lại đã giải quyết hết."
Khương Trĩ Y thở hồng hộc theo Nguyên Sách dừng lại, đang thở từng ngụm từng ngụm để phục hồi hô hấp, vừa nhắc mắt, thấy thân kiếm trên tay Tam Thất đang nhỏ máu tích táp, mắt liền hoa lên, chân vốn đã bủn rủn vô lực liền lảo đảo một cái.
Nguyên Sách nghiêng người che tầm mắt nàng, nắm thật chặt tay nàng: "Đi theo thiếu phu nhân, giết người cũng văn nhã một chút đi."
Khương Trĩ Y sửng sốt, mới nhớ tới vừa rồi một đường chạy đến đây chỉ thấy người ngã xuống, cũng không thấy một giọt máu tươi nào rơi, người ta còn chưa kịp chảy máu, Nguyên Sách cũng đã mang theo nàng chạy về phía tên thích khách tiếp theo.

Lại nhìn xuống, lưỡi đao trong tay Nguyên Sách cơ hồ cũng không để lại bao nhiêu giọt đỏ hồng, thật là chân cũng mau, đao cũng mau.
Tam Thất cúi đầu: "Dạ, tối nay nếu không phải thiếu tướng quân kịp thời đuổi tới, không chừng có thích khách lọt ra khỏi tầm kiểm soát.....!Tiểu nhân muôn lần chết cũng không chối từ!"
"Nhiều người như vậy, một mình ngươi chỗ nào cản lại hết được,"
Khương Trĩ Y rốt cuộc cũng hít thở đều trở lại, "Nếu không phải ngươi chắn ở phía trước, mấy tên thích khách đó cũng không phải đơn lẻ lọt qua từng tên một xuất hiện trước mặt chúng ta như vậy, nếu chúng thật sự cùng nhau xông lên....."
"Thì kết quả cũng giống nhau." Nguyên Sách chém đinh chặt sắt mà ngắt ngang lo lắng của nàng.

Khương Trĩ Y nghẹn lời, liếm liếm đôi môi khô khốc, đang muốn nói cái gì, bỗng nhiên cảm giác được có chỗ nào không đúng, vừa rũ mắt, liền thấy tay Nguyên Sách còn đang nắm chặt tay nàng, nàng cũng còn đang nắm lại tay hắn.

Khương Trĩ Y vội vàng buông lỏng tay, ánh mắt chớp động liếc liếc ánh mắt Nguyên Sách, vuốt vuốt lớp mồ hôi mỏng trong lòng bàn tay.
Phía sau bỗng nhiên truyền đến hai tiếng bước chân vội vàng: "Trĩ Y muội muội, ngươi có bị thương không?"
Khương Trĩ Y vừa quay đầu lại, thấy là huynh muội Bùi gia rốt cuộc cũng chen qua được đám người, chạy lại đây.
Bùi Tuyết Thanh đưa tay chỉ Bùi Tử Tống: "Tay a huynh ta bị chút thương, ta đã băng bó tạm thời cho hắn rồi."
Khương Trĩ Y cả kinh: "Chính là mới vừa rồi vì kéo ta ra nên bị đao gây thương tích sao?"
"Một chút thương nhỏ thôi, không quan trọng." Bùi Tử Tống lắc lắc đầu.
"Đây là tay phải, là tay người đọc sách viết chữ....." Khương Trĩ Y thấy rõ trên tay phải hắn quấn vài vòng vải, liền tiến nhanh về phía trước.
Nguyên Sách nhìn bóng dáng Khương Trĩ Y, miệng đang há ra liền ngậm lại, mặt đầy không thú vị mà ném ném đao trong tay.
Tam Thất xem xét thần sắc không thú vị của Nguyên Sách.

Thật là, hài tử biết khóc mới có kẹo ăn, hài tử bị thương mới chọc người đau lòng, xem ra thiếu tướng quân quá giỏi cũng không phải cái chuyện tốt gì.....
Nghĩ nghĩ, Tam Thất tay mắt lanh lẹ mà giơ tay lau lau mặt kiếm đang nhuốm máu, một tay dính đầy máu chợt vịn lên trên bụng Nguyên Sách: "Ai nha, thiếu tướng quân, sao ngài lại chảy nhiều máu như vậy!"
Khương Trĩ Y sắp đi đến trước mặt Bùi Tử Tống liền lập tức dừng bước lại, bỗng dưng quay đầu, kinh hãi: "Ngươi, ngươi sao cũng bị thương vậy!"
Cuối canh ba, hai binh lính nâng một bộ cáng đi vào chính viện Thẩm phủ, Tam Thất đi theo một bên, tay vẫn vịn lại một chỗ trên bụng Nguyên Sách, Nguyên Sách nằm thẳng tắp ở trên cáng, tay che mắt mình lại lại, Khương Trĩ Y đi ở phía trước dẫn đường, một mặt chỉ huy phía sau: "Cẩn thận một chút, chỗ này có bậc thang, đừng làm ngã thiếu tướng quân các ngươi....."
Ánh mắt có thể giết người của Nguyên Sách từ kẽ ngón tay tràn ra, lạnh lùng liếc về hướng Tam Thất.
Tam Thất cũng không nghĩ tới chuyện sẽ đến mức như vậy.

Lúc đầu hắn vốn chỉ muốn cho thiếu phu nhân quay đầu quan tâm thiếu tướng quân một chút, không nghĩ tới đối với thiếu phu nhân mà nói, số

lượng máu này thật sự quá nhiều, nên liền lao sư động chúng thành như vậy.

Thiếu tướng quân nói mình có thể tự đi, thiếu phu nhân còn không tin, bắt hắn phải nằm lên cáng.

Có cái gọi là, thương nhẹ không xuống khỏi hoả tuyến, thương nặng không lên cáng nằm, trừ phi chỉ còn một hơi, có nam tử hán nào của Huyền Sách Quân nguyện ý bị người ta khiêng đi như vậy đâu, khó trách toàn bộ hành trình thiếu tướng quân đều che mắt, bịt tai trộm chuông.
Phòng ngủ, Lý Từ Phong đã mang theo hòm thuốc đứng chờ sẵn, nghe được động tĩnh phía sau, liền nhanh chân bước lên trước, vừa muốn há mồm hỏi tình huống, nhưng cúi đầu liền thấy tay Tam Thất đang đầy máu khô đã đông cứng lại.
"?"Đối hiện với ánh mắt thẹn thùng lẫn ngại ngùng của Tam Thất, lại vừa thấy bộ dáng không dám nhìn ai của Nguyên Sách, Lý Từ Phong chậm rãi chớp chớp mắt, nhớ tới tin tức mới vừa rồi nhận được, "Nghe nói ngươi —— chảy rất nhiều máu?"
Khương Trĩ Y đi đằng trước dẫn đường vừa kéo màn giường ra, đang định để cho bọn họ nâng Nguyên Sách lên giường, nghe thấy lời này liền nghi hoặc mà nhìn lại đây.
Tam Thất vội nói: "Thiếu phu nhân, nếu được làm phiền ngài đi phân phó người đun chút nước ấm tới?"
"Vậy các người nhanh chóng nâng hắn lên giường đi, Lý Quân Y, nơi này liền giao cho ngươi." Khương Trĩ Y xoay người vội vàng ra khỏi phòng ngủ.
Cửa phòng vừa đóng lại, Nguyên Sách từ trên cáng xoay người mà xuống, nhìn Tam Thất híp híp mắt: "Ngươi chê ta mệnh quá dài có phải hay không?"
"Thiếu tướng quân, sao ngài lại có thể được lợi còn khoe mẽ như vậy, tốt xấu gì thiếu phu nhân cũng quan tâm ngài, không phải....."
"Nếu để nàng ấy biết ——" Nguyên Sách nhắm mắt, rút đao trên hông một binh lính ra, hướng về phía eo chính mình.
"Ai!" Tam Thất cuống quít ngăn hắn lại, "Thiếu tướng quân, không được không được, hay là nhờ Lý Quân Y băng bó cho ngài một cái, băng bó xong rồi, có thương tích hay không cũng không khác biệt lắm....."

Nguyên Sách thở dài một hơi, cởi áo ngoài ngồi lên trên giường.
Lý Từ Phong thành thạo băng bó cho " vết thương" trên bụng Nguyên Sách xong, xách hòm thuốc lên lắc lắc đầu: "Đi theo ngươi thật là mệnh lao lực, đi đây."
Nguyên Sách nhướng mắt nhìn hắn, chờ hắn đẩy cửa phòng ra, bỗng nhiên nhớ tới cái gì, kêu hắn một tiếng: "Lý Từ Phong."
Lý Từ Phong quay đầu: "Còn có việc?"
Nguyên Sách cong khóe miệng: "Có khi nào —— ngươi được người kêu là ca ca không?"
"....."
Lý Đáp Phong cong cong mắt: "Vậy có khi nào —— ngươi biết hiện tại ta đang muốn đi làm cái gì không?"
"?"
"Phụng lệnh của quận chúa, đi trị thương cho Bùi công tử mà nàng thập phần để ý."
Nguyên Sách: "....."

*
Khi Khương Trĩ Y phân phó xong hạ nhân rồi quay về đây, phát hiện Lý Từ Phong cùng Tam Thất đều đã không còn ở trong phòng ngủ, Nguyên Sách một mình đứng ở trước giường, thay một thân xiêm y sạch sẽ, đang mang lại thắt lưng bên hông.
"Nhanh như vậy liền băng bó xong rồi?" Khương Trĩ Y kinh ngạc tiến lên, "Nước ấm còn chưa đun xong đâu....."
Động tác mang thắt lưng của Nguyên Sách ngừng lại một chút, tránh đi ánh mắt của nàng: "Vốn dĩ chỉ là tiểu thương."
"Chảy nhiều máu như vậy cũng coi như tiểu thương sao?" Thấy hắn linh hoạt kéo dây lưng bằng kim loại như vậy, xác thật trông có vẻ như không có việc gì, trái tim Khương Trĩ Y cũng buông xuống, lại nhớ lần trước khi hắn bày mưu gài bẫy Chung gia cùng Trác gia cũng bị thương khuỷu tay, sau khi băng bó xong thì hành động vẫn có chút không tự nhiên.
Khương Trĩ Y nhăn nhăn mày, nắm chặt cổ tay áo cúi đầu: "Vậy lần trước khi ngươi ra mặt cho ta, rốt cuộc chảy bao nhiêu máu vậy....."
Ánh mắt Nguyên Sách cứng lại, không nghĩ tới nàng sẽ nhớ lại việc này, mắt thấy cảm xúc của nàng tụt xuống không ít, liền chần chờ nói: "Cũng —— không nhiều lắm."

"Lần trước ngươi băng bó xong ta còn nghe cả mùi máu, lần này lại không có!" Khương Trĩ Y bĩu môi.
Tuy là so đo như vậy, nhưng nàng lại chỉ so đo hắn nhẹ nhàng bâng quơ như vậy, thì lần trước hắn phải càng chảy nhiều máu hơn, chứ chưa từng hoài nghi lần này thương thế của hắn là giả.

Tựa như vô số lần trước đây nàng bị hắn lừa vậy.
Nguyên Sách xoay đầu qua một bên, như trong lòng đang giãy giụa, một lát sau, liền gỡ thắt lưng vừa mới mang xong xuống, cởi áo ngoài ra.
Khương Trĩ Y vội vàng quay người đi.
"Xoay qua đây, ta cho nàng xem."
"Chỗ lần này ngươi bị thương, ta, ta không tiện xem, ngươi không có việc gì thì....." Khương Trĩ Y còn chưa dứt lời, thì người đã bị đôi bàn tay xoay lại một phen, vải mịn sạch sẽ rớt xuống, một thân thể hoàn hảo không tổn hao gì rơi vào mắt.
Khương Trĩ Y ngẩn ra, giương mắt nhìn nhìn hắn, kinh nghi vén xiêm y hắn lên, duỗi tay chạm đến vùng eo bụng của hắn: "Ngươi, vết thương của ngươi đâu? Mới vừa rồi không phải bị thương chỗ này sao?"
Bụng dưới Nguyên Sách cứng lại, thân thể căng thẳng: "Tam Thất lừa nàng."
"Cũng coi như —— ta lừa nàng đi."
Khương Trĩ Y ngơ ngác chớp chớp mắt, ngẩng đầu lên, tay rũ bên người liền tạo thành nắm tay, cắn răng: "Nguyên —— Sách ——!"
Nguyên Sách lấy khớp xương ngón trỏ khẽ quẹt quẹt mũi.
Ngực Khương Trĩ Y trên dưới phập phồng, hít vào một hơi, liền xoay người đi ra ngoài.
Nguyên Sách đưa tay kéo người trở về: "Chỗ này của ta xác thật từng bị thương mà, năm trước khi xẻo cái bớt đi còn rất đau, hay là nàng miễn cưỡng xem như ta mới bị thương hôm nay đi?"
"Cầm vết thương năm ngoái đi lừa gạt tình cảm của ta hôm nay, ta có mà dư thừa....." Khương Trĩ Y nói đến một nửa bỗng dưng cứng lại, chậm rãi cúi đầu nhìn về phía bên trái eo bụng hắn, "Ngươi nói cái gì? Chỗ này của ngươi, vốn là có cái.....!Bớt?"
Tuy không biết vì cớ gì nàng lại cảm thấy hứng thú với chuyện này, nhưng Nguyên Sách vẫn xả dây quần xuống một đoạn, lộ ra vết sẹo do bị xẻo bớt một miếng thịt kia ra cho nàng xem.

Khương Trĩ Y giờ phút này hoàn toàn đã quên mất chuyện mình đang nổi giận vì bị lừa, cũng hoàn toàn quên không thèm nóng mặt trong tình cảnh, chỉ biết nhìn chằm chằm cái vết sẹo hình như cái hạt đi`âu dài kia, h`ồi tưởng lại cái gì đó.
"Cái bớt này của ngươi, có phải màu đỏ hay không.....!Hình dáng giống như một con mãng xà vậy?"
Ánh mắt Nguyên Sách biến đổi: "Nàng làm sao biết được?"
Khương Trĩ Y chấn động mà mở to mắt.
Nàng làm sao biết.....!Bởi vì lại là trong 《 Y Y truyện 》 có nói.
Thật kỳ quái, cái quyển thoại bản này, tại sao năm l`ần bảy lượt cái gì cũng có thể nói chuẩn, cái gì đ`ều có thể trùng hợp giống đến như vậy?
Khương Trĩ Y hoảng hốt, bỗng nhiên nhớ tới đêm giao thừa, nàng vì trong thoại bản có nói cái A Sách ca ca kia không ăn thịt bò, li`ền cho rằng Nguyên Sách cũng không ăn, kết quả lời vừa ra khỏi miệng, lại bị Nguyên Sách phủ nhận ——
"Vậy ngươi.....!Có phải cũng thật sự không ăn thịt bò hay không?"
Nguyên Sách khép xiêm y lại, do dự gật đ`ầu.
Khương Trĩ Y xuất th`ần mà đỡ mép giường, ng`ồi xuống trên giường.
Từ cái ngọc bội kia của Bùi Tuyết Thanh, đến chuyện Thẩm Nguyên Sách khổ sở giả trang ăn chơi trác táng, lại đến chuyện cái bớt của Nguyên Sách cùng chuyện hắn kiêng ăn cái gì.....!Một cái trùng hợp là trùng hợp, nhưng nhi`ều trùng hợp đến như vậy, thật sự không thể tin đó vẫn là trùng hợp.
Cái trận trời xui đất khiến này của nàng cùng Nguyên Sách hoàn toàn là do cuốn thoại bản này dựng lên, nếu như những t`ồn tại trong thoại bản không phải trùng hợp, vậy rốt cuộc đây là ai viết lại? Mục đích lại là cái gì?
Người viết thoại bản biết nhi`ều chuyện như vậy, lại không h`ề tố giác bí mật của Thẩm gia, chỉ lấy bí mật này viết thành một quyển thoại bản phong nguyệt, đưa đến trên tay nàng.....! Chẳng lẽ là vì làm cho nàng cùng Nguyên Sách nói chuyện yêu đương sao?
"Có ai cũng biết chuyện ngươi không ăn thịt bò, cùng với bộ dáng cái bớt này trên người của ngươi không?" Khương Trĩ Y nghiêm túc hỏi.
Thấy nàng nghĩ trăm l`ần cũng không ra, nóng lòng chứng thực, Nguyên Sách áp xuống nghi vấn trong lòng chính mình một phen, đáp nàng: "Lý Từ Phong, Mục Tân H`ồng, còn có mẹ kế trong nhà ta."
"Chỉ có ba người này?"

"Chỉ có ba người."
"Vậy ngươi ngẫm lại xem, những người biết hai chuyện này, có thể có ai hy vọng ta và ngươi nói chuyện yêu đương, hỉ kết lương duyên hay không?" Khương Trĩ Y hỏi ra miệng xong, chính mình cũng phát hiện vấn đề này thực sự cổ quái, châm chước dùng từ, "Ý ta là, đặc biệt rất hy vọng, hao tổn tâm cơ cũng muốn thực hiện cho được ấy."
Nguyên Sách bị nàng hỏi đến sửng sốt: "Người hy vọng nàng cùng ta nói chuyện yêu đương, hỉ kết lương duyên, còn hy vọng đến vô cùng mãnh liệt, hao tổn tâm cơ cũng muốn thực hiện, lại phải biết được ta kiêng ăn cái gì, cùng với cái bớt trên người ta?"
Khương Trĩ Y trịnh trọng gật gật đầu: "Mau ngẫm lại, có người nào như vậy không?"
"Có."
"Ai?"
Nguyên Sách buông tay: "Không phải đang đứng ở trước mặt nàng sao?".

Chương 63: Chương 63

".....!Đúng là trong lòng đầy âm mưu mà, người ta dùng khổ nhục kế thì tốt xấu gì cũng phải thật sự ăn đau khổ, hắn khen ngược, trợn trắng mắt giả dạng như vậy, ta bận rộn trong ngoài trên dưới thu xếp một hồi, kết quả hắn nói vết thương năm ngoái bị có tính hay không, sao hắn không nói luôn vết thương đời trước bị cũng tính luôn đi?" Một khắc sau, Khương Trĩ Y trở lại nội viện, bưng cằm ngồi trên giường mỹ nhân, càng nghĩ càng cảm thấy hoang đường.
Mới vừa rồi vốn là vì hỏi thăm chuyện cái bớt mà lưu lại cùng Nguyên Sách nói vài câu, kết quả bị Nguyên Sách cợt nhả một cái làm gián đoạn, mắt thấy bộ dáng hắn đúng lý hợp tình như vậy, lại không thể phản bác được, nàng mới tức giận quay đầu liền trở về viện.
Hoá ra cái trò ép điểm uyên ương thế này lại là hợp hắn ý, nhưng không như ý nàng.
"Sao Thẩm Thiếu tướng quân lại lừa ngài như vậy chứ, thật là quá đáng, may mắn quận chúa tuệ nhãn như đuốc, nhìn thấu quỷ kế của hắn!" Cốc Vũ ở bên cạnh nịnh nọt, thêm mắm dặm muối nói xấu kẻ địch chung.
Thanh thế Khương Trĩ Y hơi giảm: "Nói thật ra cũng không phải ta nhìn thấu....."
"À, vậy Thẩm Thiếu tướng quân vẫn là có sửa đổi, tốt lên một ít."
Khương Trĩ Y hừ lạnh lẩm bẩm: "Ác nhân làm xằng làm bậy hơi chút sửa đổi đã kêu tốt ? Có gì đặc biệt hơn người....."
Đúng lúc lúc này, Kinh Chập bưng canh an thần đi đến: "Quận chúa bớt cãi nhau với Thẩm Thiếu tướng quân, tối nay ngài vừa bị chấn kinh lại bị liên luỵ, nên uống chút canh an thần, để nô tỳ xoa bóp cho ngài một chút, không thì ngài mai không khéo lại không xuống được giường."
Nhìn xem, người hiểu nàng nhất lúc này liền biết nàng cần gì nhất, đó mới chân chân chính chính là thương yên nàng, đối đãi tốt với nàng.
Khương Trĩ Y thư thái một chút, ghé vào trên giường mỹ nhân để Kinh

Chập giúp nàng thư giãn gân cốt, một lát sau, một ít hình ảnh máu me còn sót lại trong đầu cũng nhạt đi, có chút buồn ngủ.
Đang lười biếng híp mắt mắt, chợt nghe cửa phòng lại có ai gõ vang, Tam Thất bên ngoài trơ mặt nói: "Thiếu phu nhân, thiếu tướng quân hỏi ngài tối nay bị mệt, trước khi ngủ có cần ngài ấy giúp ngài thư giãn gân cốt hay không? Còn nữa, ngài bị chấn kinh như vậy, không biết có ngủ được hay không, cần ngài ấy qua đây ngủ cùng cho đỡ sợ không?"
Xem ra tiêu chuẩn đối tốt với nàng, còn phải nâng lên cao hơn thêm một chút.
Thấy Kinh Chập cùng Cốc Vũ khẽ đảo mắt nhìn nhau, giống như nghi ngờ chẳng lẽ quan hệ của nàng cùng Nguyên Sách chỉ trong một đêm đã hoà hoãn lại tới như thế, Khương Trĩ Y hơi hơi cứng miệng lại, hướng ra ngoài nói: "......!Bảo hắn tỉnh tỉnh đi, tỳ nữ bên người ta còn dùng tốt hơn hắn!"
Sáng sớm hôm sau, Khương Trĩ Y tỉnh dậy từ trong cảm giác nặng nề.
Đêm qua uống canh an thần xong, cũng không có nằm mộng thấy cái ám sát gì, nhưng lại mơ thấy Nguyên Sách đêm khuya trèo cửa sổ vào phòng ngủ nàng, lưu luyến đứng bên giường nàng hỏi nàng, thật sự không cần hắn qua ngủ cùng sao?
Trong mộng nàng buồn ngủ đến mơ màng hồ đồ, nói ngoại trừ tỳ nữ, chỉ có thái giám mới có thể đứng kế bên hầu nàng ngủ, bảo hắn muốn ngủ cùng thì làm ơn đi xa xa chút.
Nàng thấy phiền nhưng không thắng được cơn buồn ngủ, híp mắt tiện tay chỉ chỉ lên, sau đó liền lăn ra ngủ.....
Một giấc này ngủ đến bình minh, rửa mặt chải đầu mặc đồ xong, dùng bữa sáng xong, Khương Trĩ Y mới vừa ra khỏi phòng ngủ, chợt nghe phía sau có tiếng Kinh Chập lạnh giọng quát: "Người nào!"
Khương Trĩ Y theo ánh mắt Kinh Chập ngửa đầu nhìn lên, thấy trên nóc nhà tẩm gian của nàng có một người đang nằm, liền cả kinh hít hà một hơi.

Kinh Chập cũng lập tức rút kiếm phòng vệ.

Mắt thấy binh lính thủ viện không hề nhúc nhích, đang hoài nghi bọn họ đều mù sao, thì bóng đen nằm trên nóc nhà kia đã mở mắt ra, ngồi thẳng người dậy, sau đó thả người nhảy xuống.
Khương Trĩ Y trừng mắt nhìn người từ trên trời giáng xuống, nàng liên tục lui về phía sau, gót chân chạm đến mặt tường mới dừng lại, ngẩng đầu lên

nhìn kỹ ——
Đồng tử Khương Trĩ Y chấn động: "Ngươi, ngươi mới sáng sớm trèo lên nóc nhà ta làm cái gì?"
Nguyên Sách hoạt động gân cốt vai lưng: "Không phải nàng bảo ta lên nóc nhà ngủ cùng?"
Khương Trĩ Y yên lặng nhớ lại giấc mộng đêm qua, cho nên đó không phải là mộng?
Nàng tùy tiện giơ tay ra, chỉ lên nóc nhà.....
Hắn cứ như vậy ở trên nóc nhà nàng cả một đêm, mới vừa rồi nhắm mắt nằm đó là đang —— ngủ bù?
".....!Ta buồn ngủ quá không được thanh tỉnh, ngươi cũng không thanh tỉnh sao? Ta bảo ngươi lên nóc nhà ngủ để làm cái gì?"
"Ta làm sao biết được," Nguyên Sách xoa xoa cổ đi lên trước, "Dù sao ở nóc nhà cũng có thể nghe được tiếng động."
Khương Trĩ Y đầy mặt cảnh giác mà nhìn hắn: "Ngươi muốn nghe tiếng động gì, ta nói mớ mà ngươi cũng muốn nghe lén?"
Nguyên Sách đứng yên ở trước mặt nàng, rũ mắt nhìn nàng: "Thì tiếng kêu nếu như nàng gặp ác mộng, hoặc là tiếng nàng tỉnh dậy từ trong ác mộng, làm vỡ chén sứ."
Địch ý trong đáy mắt Khương Trĩ Y bỗng nhiên tiêu biến, nàng im lặng ho nhẹ một tiếng, lưng dựa vào tường, mắt thấy cái thân hình nàng từng ôm lấy mỗi khi gặp ác mộng trong quá khứ, ánh mắt chớp động một hồi: "Ta hiện giờ thấy nhiều sóng gió rồi, mới không có chuyện động bất động liền thấy ác mộng....."
"Đúng vậy, không cần ta, dư thừa rồi." Nguyên Sách xoay đầu qua một bên, khẽ hừ một tiếng.
Khương Trĩ Y nâng mắt lên, nhìn về một thân xiêm y dúm dó vẫn còn dính bụi trên mái ngói của hắn.....
"Thì —— chắc có ngươi ở trên nóc nhà nên hình như có chút tác dụng đi, không phải người ta hay nói nếu bên gối đặt một ít vật trừ tà này nọ, liền sẽ không nằm mơ thấy ác mộng sao? Khó trách sao đêm qua ta lại ngủ ngon đến vậy."
"....." Còn không bằng nàng đừng phát cái thiện tâm này.
"Ta trừ tà?" Nguyên Sách tức đến phì cười.
"Đúng vậy, trên đời này ai có thể tà hơn cả ngươi? Giết người mà như đùa giỡn vậy....."

Nguyên Sách rũ mắt liếc nàng: "Ta đây giúp nàng ngủ một giấc ngon lành, vậy sáng sớm tinh mơ nàng làm cái gì đây? Sẽ không vì về chút thương tích mà ngay cả Lý Từ Phong đều chướng mắt, còn muốn qua đi thăm người nào đó một chuyến đi?"
Khương Trĩ Y liền nghẹn.

Đêm qua vì Nguyên Sách đột nhiên "máu chảy không ngừng", đừng nói nhìn thương thế của Bùi Tử Tống một cái, nàng ngay cả nói với hắn một tiếng đa tạ cũng quên luôn, vội vội vàng vàng liền trở về phủ.

Hôm nay tất nhiên phải đi qua một chuyến.
"Lý Từ Phong chướng mắt là thương tích của Bùi Tử Tống người ta sao? Không phải thương tích của...!ngươi, sao?" Khương Trĩ Y hung hăng dùng cằm hất hất lên chỉ bụng hắn.
Nguyên Sách giơ nắm tay che miệng, tằng hắng mấy tiếng.
"Mấy tên ám sát này là nhằm vào ta với ngươi mà tới, huynh muội Bùi gia hoàn toàn là bị tai bay vạ gió, bất luận thương lớn thương nhỏ gì, đều phải nói lời cảm tạ." Khương Trĩ Y vòng qua hắn, tiếp tục đi về hướng phía trước.
"Ngày mai ta đi cùng nàng," Nguyên Sách quay đầu gọi người lại, "Hôm nay bên ngoài bị phong lại rồi, muốn đi cũng đi không được."
.....! Vậy hắn sớm nói là hôm nay phong thành đi không được chẳng phải được rồi sao, một hai phải nói thêm nhiều lời đến như vậy.
Khương Trĩ Y nghi hoặc xoay người: "Phong như thế nào?"
"Toàn thành giới nghiêm, chỉ cho người thông hành qua lại, không cho xe ngựa đi, chặn điều tra người khả nghi."
"Bên ngoài còn có thích khách sao?" Sắc mặt Khương Trĩ Y biến đổi, lập tức quay trở về, miệng lẩm bẩm còn không ngừng gật gật đầu, "Vậy vẫn nên là ngày khác dẫn theo ngươi ra cửa đi....."
.....!Thật đúng là xem hắn như vật trừ tà rồi.
Xem bộ dáng nàng khẩn trương hề hề như vậy, Nguyên Sách nghĩ nghĩ, cong môi cười: "Vậy nhân dịp hôm nay ta cũng không ra cửa, có muốn cùng ta học chút thuật phòng thân?"
*
Chờ Nguyên Sách rửa mặt xong, thay một thân xiêm y gọn nhẹ, Khương

Trĩ Y đi theo hắn tới Diễn Võ Trường trong phủ, mắt thấy hắn đứng bên cạnh kệ binh khí tự tin như đứng trước giang sơn của mình, hắn đưa một ngón tay chỉ một loạt binh khí kia: "Muốn học loại nào, tùy tiện chọn, đều có thể dạy."
Khương Trĩ Y chậm rãi ngẩng đầu lên, theo hướng hắn chỉ, ánh mắt xẹt qua từng cái một, từ đao, kiếm, thương, kích phổ biến mà bình thường đều có thể thấy được cho đến rìu, xoa, tiên, chùy, côn, sóc không mấy khi xuất hiện, còn có thêm một ít binh khí hiếm lạ cổ quái nhìn có vẻ hung thần ác sát mà nàng không biết tên.....
Mười tám loại binh khí, thứ nào hắn cũng có thể dạy.
Nhưng hắn có từng nghĩ tới, thứ nào nàng cũng cầm không nổi?
Mắt thấy nàng xem qua một lần, mặt lộ vẻ hoang mang, Nguyên Sách gật gật đầu: "Không biết mấy cái binh khí này sử dụng như thế nào đúng không? Ta thị phạm cho nàng xem một lần."
Nói xong, hắn tiện tay xách lên một thanh trường thương nhẹ nhàng ước lượng một chút, lại đi đến mảnh đất trống kế bên.

Không đợi Khương Trĩ Y hoàn hồn, tiếng gió chợt vút lên, Nguyên Sách sau khi chuẩn bị xong vừa lật tay một cái, trường thương như rồng lượn xông ra, sau đó khi mạnh mẽ đâm tới một cái liền lập tức trở tay dựng đứng thương lên, lật nghiêng trên không trung, múa mấy vòng thật dũng mãnh, sau đó thương liền rời tay bay lên vun vút rồi nhẹ như yến mà rơi xuống đất, chớp mắt liền thấy thương vững vàng trở lại trong bàn tay hắn.
Đầu Khương Trĩ Y chuyển động theo đầu thương, từ trên xuống dưới, trái trái phải phải, một trận hoa cả mắt qua đi, Nguyên Sách giơ tay đưa trường thương ra sau lưng, hất cằm nhìn nàng: "Thế nào?"
Tuy rằng nhìn không quá hiểu mấy chiêu thức này, nhưng xác thật trông có vẻ thập phần lợi hại, chỉ là ——
".....!Ngươi hỏi cái kêu là thuật phòng thân này hả?"
"Ta là hỏi nàng, bài thương này ta múa thấy thế nào?"
Khoé miệng Khương Trĩ Y giật giật: "Múa, múa —— cũg ra dáng lắm."
"....."
"Không còn gì khác?"
Khương Trĩ Y nhìn thân ảnh đứng thẳng như thân hạc cầm thương sau lưng, vạt áo phần phật đứng dưới ánh sáng ngày xuân ấm áp, ngẩng đầu nhìn bầu trời: "Thương thì ai không thể múa một hai cái, trong thư viện

cũng có dạy đấy thôi."
.....!Lúc trước ai say rượu một hai phải bắt hắn múa thương cho xem?
Nguyên Sách đi đến bên cạnh kệ binh khí, tiện tay ném thương qua một bên, ánh mắt đảo một lượt, lại nhìn trúng cây roi chín đốt kia: "Vậy ta sẽ cho nàng xem một màn mà Bùi Tử Tống cũng không biết chơi, huynh trưởng ta cũng không ——"
"Được rồi được rồi, biết ngươi lợi hại rồi!" Khương Trĩ Y dậm dậm chân, "Bọn họ còn không biết, ta làm sao học được, dạy cái gì hữu dụng chút được không?"
Nguyên Sách tiếc rẻ mà nhìn mười bảy loại binh khí còn chưa lên sân khấu, nghĩ nghĩ, xách một cây cung nhẹ ở một bên lên, thử thăm dò nhìn về phía Khương Trĩ Y: "Vậy —— cái này lần trước ở thư viện đang học dang dở nhỉ?"
*
Một khắc sau, lần thứ hai trong đời, Khương Trĩ Y nắm cung đứng trước bia bắn.
Mấy tháng đã trôi qua, mấy động tác căn bản nàng hoàn toàn quên mất rồi, Nguyên Sách lại dạy nàng lại một lần.

Lúc này đang ở trong nhà, nên hắn lấy tới một chiếc ngọc ban chỉ (Editor: nhẫn ngón tay cái bằng ngọc) mang vào trong ngón cái của nàng, nói là khi còn nhỏ hắn từng dùng, đeo vào sẽ không bị dây cung làm đứt tay, có thể thử tự mình kéo dây cung hết cỡ.
Khương Trĩ Y nắm cung, rũ mắt thấy trên ngón cái mình có cái nhẫn ngọc ban chỉ ố vàng, phát hiện mặt trên đã có một ít vết rạn thật nhỏ.

Ngọc ban chỉ cũ như vậy mà vẫn còn giữ, không biết có phải nó có ý nghĩa đặc thù nào với hắn hay không.
Khương Trĩ Y yên lặng thất thần một lát, bỗng nhiên cảm giác được một mũi tên chợt bị đặt vào giữa hai ngón tay của mình, giọng nói Nguyên Sách vang lên: "Có dạy nàng mấy thứ hữu dụng, cũng không thấy nàng chuyên tâm học."
"Ai nói, ta chỉ là đang chuẩn bị tinh thần mà thôi," Khương Trĩ Y một tay nắm cung một tay kéo dây, mặt nhìn về phía cái bia, sửa sang tư thế, "Lần này nhất định có thể bắn trúng!"
Lồng ngực ấm áp rắn chắc bỗng nhiên tựa sát vào phía sau lưng, giống như

mấy tháng trước ở giáo trường trong thư viện, Nguyên Sách đứng ở phía sau, cầm lấy tay nàng.

Cằm khẽ cọ quá đỉnh đầu, da đầu Khương Trĩ Y tê rần, thân thể vốn đang thả lỏng lập tức căng thẳng, muốn quay đầu lại, lại sợ vừa quay đầu lại liền phát sinh chuyện ngoài ý muốn như lần trước vậy, liền đờ người mà nhìn chằm chằm cái bia phía trước: "Không phải nói lần này ta có thể tự mình kéo dây sao....."
"Giúp nàng điều chỉnh hướng cho chính xác." Nguyên Sách nheo một con mắt lại, nắm tay nàng, xê dịch mũi tên nhắm phương hướng.
Khương Trĩ Y hồ nghi mà xem xét hồng tâm: "Nhưng sao ta cứ cảm thấy ngươi đang nhắm lệch rồi thì phải? Này bắn ra sẽ lọt ra sau cái bia đó."
"Ta nói có thể bắn trúng, là có thể bắn trúng."
Lần trước cũng không thấy ngươi bắn trúng.....!Khương Trĩ Y tức giận bĩu môi: "Vậy hiện tại có thể kéo dây chưa?"
"Chờ một chút."
Khương Trĩ Y không hiểu ra sao: "Còn chờ cái gì?"
Hắn không phải cũng đã điều chỉnh chính xác rồi sao?
Nguyên Sách không nói gì, lẳng lặng đứng ở phía sau nàng.
Mãi đến khi Khương Trĩ Y chờ đến nôn nóng, nhịn không được lại lần nữa mở miệng hỏi chuyện, Nguyên Sách nắm tay nàng kéo căng dây cung hết mức: "Buông."
Khương Trĩ Y buông lỏng tay, một tiếng ong chấn động như sét đánh, mũi tên điếc tai rời cung, như sao băng phá không, một đường phi thẳng về phía trước, lướt qua cái bia, thẳng tắp bắn về phía cây hoa hạnh ở phía sau cái bia kia.
Xoạt một tiếng vang lên, mũi tên cắm vào giữa thân cây.
Ngay sau đó, gió chợt nổi lên, cây hạnh bị một mũi tên bắn trúng, chấn động làm hoa hạnh rơi lả tả, bay múa đầy trời.
Khương Trĩ Y trong một chớp mắt hoang mang này liền hiểu được, hắn vừa rồi.....!Đang đợi gió.
Đuôi tên khẽ rung rung, cánh hoa như nở rộ khắp trời.
Ngửa đầu nhìn về phía hoa hạnh bay đầy trời này, trước mắt bỗng nhiên hiện ra hình ảnh một hồi tuyết nhỏ rơi đầy trời năm ngoái, lông mi Khương Trĩ Y rung rung, chậm rãi quay đầu lại.
Nguyên Sách nhìn một màn tuyết trắng trước mắt, buông trường cung

xuống, cong cong môi: "Lúc này mới kêu — — Tháng Hai đông phong phiêu hạnh vũ
Động đến xuân tâm hướng y y."
Trong lòng Khương Trĩ Y chấn động, hô hấp như ngừng lại.
Nhưng mà hô hấp thì có thể ngừng, nhưng tim đập lại giống như con ngựa không ai điều khiển, vào giờ phút này thoát cương mà ra.
Nguyên Sách dựa vào phía sau nàng, dường như cảm nhận được nhịp đập trái tim kia của nàng từng chút từng chút gõ thật mạnh vào lồng ngực hắn, bỗng nhiên nhớ tới cái gì: "Khương Trĩ Y, nàng nói không sai, thật sự có thể nghe ra được."
"Có thể nghe ra cái gì....."
Nguyên Sách rũ xuống nhìn nàng: "Nghe ra được, trong lòng nàng cũng có ta.".

Chương 64: Chương 64

Bị trận mưa hoa hạnh này thổi đến hoa mắt say mê, Khương Trĩ Y sửng sốt mất một lúc mới hiểu hắn đang nói cái gì, mặt nóng lên, giống như chim sợ cành cong phành phạch vỗ cánh một chút bay đi xa, vỗ vỗ ngực nhìn hắn: "......!Nói cái gì, trong lòng ai có ngươi chứ!"
Nguyên Sách nhìn chằm chằm vệt đỏ đang hiện lên trên má nàng: "Vậy trong lòng không có, trên mặt có?"
Khương Trĩ Y giật mình, theo bản năng giơ tay vỗ vỗ mặt.
"Sao nói chỗ nào lại vỗ chỗ đó vậy?" Nguyên Sách cười khẽ ra tiếng.
Ý thức được mình bu ồn cười, Khương Trĩ Y nhăn mày nhìn hắn dậm chân: "Ngươi là đ ồ vô lại sao?"
Nguyên Sách hơi nhương nhướng mi: "Trước kia lúc nàng chơi xấu ta, ta có nói cái gì đâu?"
"Ta đó là vô lại với ngươi sao? Đừng cứ mãi lấy mấy chuyện lúc đ ầu của ta không thanh tỉnh nói....."
Vui vẻ trên gương mặt bỗng nhiên bị tưới diệt, Nguyên Sách thu nụ cười lại, nhìn thẳng nàng: "Khi đ ầu thanh tỉnh không phải cũng thích kẻ vô lại."
Khương Trĩ Y cứng người lại, hơi né tránh ánh mắt hắn: "......!Người ta đó là giả vô lại, chỗ nào giống ngươi, thật sự vô lại."
Nguyên Sách nhìn nhìn nàng liếc mắt đi, xoay người nhìn xuống trường cung: "Được r ồi, tất nhiên kém hơn ánh trăng trong mắt, đan sa trong lòng nàng."
Khương Trĩ Y quay mắt nhìn lại, thấy bóng dáng hắn vẫn chăm chú với bao đựng tên, phảng phất như đang tự mình tiêu biến, miệng vừa há ra muốn giải thích cái gì, nhưng lại nhớ đến bộ dáng hắn vừa r ồi giễu cợt nàng, li ền khịt khịt mũi tr ầm mặc không nói gì.
Một lát sau, Khương Trĩ Y nhìn nhìn cái ót của hắn một chút, lại rướn người v ề trước, nhón chân lên.
Nguyên Sách bỗng nhiên xoay người, vừa rũ mắt, thấy đ ầu ngón tay nàng

đang c`âm một mảnh hoa hạnh, dường như mới lấy xuống khỏi tóc hắn. Nhìn ánh mắt Nguyên Sách hơi lóe, Khương Trĩ Y hắng giọng r`ồi xoay đ`âu qua một bên, nhìn thấy mặt đất cánh hoa hạnh cùng với mặt bia trống trơn, không có gì nói nên tìm lời nói mà nhỏ giọng lẩm bẩm: "Ta rốt cuộc còn có thể bắn trúng h`ồng tâm một l`ần hay không....."
Ý cười lại hiện lên trong đáy mắt Nguyên Sách, hắn cong ngón tay lại, gõ gõ khớp ngón trỏ lên mũi nàng: "Trở v`ê chờ đi.".

||||| Truyện đ`ê cử: Sắ.c Tình Khó Cưỡng |||||
Khương Trĩ Y bỗng dưng sờ mũi một cái: "......!Lại chờ cái gì?"
Lúc chạng vạng, trong thư phòng ở chính viện, khi Mục Tân H`ồng vào cửa, li`ền nhìn thấy Nguyên Sách ng`ồi trước thư án, dùng đá mài dao chuyên chú mài giũa một đ`âu mũi tên nhỏ sắc xảo, xung quanh t`âm tay hắn là những mũi tên sáng bóng đã mài xong.
"Thiếu tướng quân," Mục Tân H`ồng chắp tay h`ồi bẩm, "Tất cả ngõ hẻm trong thành đ`âu đã đi`âu tra xong bước đ`âu, tạm thời chưa phát hiện có ai khả nghi."
Hôm nay sở dĩ thiếu tướng quân lưu tại trong phủ là vì trong thành vẫn còn tai hoạ ng`âm chưa đi`âu tra xong, cho dù phòng thủ trong phủ kín đến mức tích thủy bất lậu, nhưng hắn cũng sợ khi mình không ở đây, quận chúa vạn nhất lại xảy ra chuyện gì.
Kết quả trong doanh hôm nay lan truy`ền tin đ`ồn, là do mấy huynh đệ giúp đỡ khiêng cán ngày hôm qua nói đêm qua thiếu tướng quân "chảy thật nhi`ều máu", lại thêm chuyện hôm nay hắn không đi quân doanh, nên ai cũng cho rằng hắn thật sự bị thương không nhẹ, hôm nay khi đi đi`ều tra li`ền phá lệ hùng hổ, rốt cuộc là đã tu`ần tra xong sớm như vậy.
Động tác trên tay Nguyên Sách vẫn không ngừng, gật đ`âu nói: "Ban đêm lại dẫn người đi tra thêm một l`ần."
"Dạ, còn nữa, kẻ sống sót cuối cùng kia đã khai, bảo là l`ần ám sát này là do Tuyên Đức H`âu sai sử."

Lúc ấy Tuyên Đức H`âu vì muốn báo thù cho nhi tử nên không màn quyết tuyệt giết địch một ngàn tự hại tám trăm, tố giác chuyện Chung gia tham ô quân lương, nhưng hắn không thể ngờ rằng mình cũng bị liên lụy do lộ chuyện có ích lợi qua lại với Chung gia, cho nên bản thân cũng bị bãi chức quan, không còn tước vị trong người, suốt ngày thất vọng mà ở nhà canh

giữ nhi tử hư não nằm liệt.
Sau này nghe nói nam đinh cả nhà Chung gia đã mất tích trên đường lưu đày, phỏng chừng Tuyên Đức Hầu cũng đoán được Chung gia đã bị người ám sát, lại ngẫm nghĩ kỹ một chút, liền phát hiện ra thiếu tướng quân mới là chính là kẻ hạ độc thủ phía sau màn, liền bằng bất cứ giá nào bố trí trận ám sát này, ngay cả tuồng diễn kia cũng là nghi thức báo thù.
Từ góc độ làm cha, Tuyên Đức hầu này thật ra lại là một người cha tốt.
Mục Tân Hồng: "Ngài tính xử lý Tuyên Đức hầu như thế nào?"
Nguyên Sách ôn nhu mà một thổi mấy bụi vụn trên đầu mũi tên, giống như đối đãi với một vật cực âu yếm, nhưng khi phân thần nói chuyện thì đáy mắt lại lạnh lùng: "Giết."
"Là chúng ta động thủ, hay là ——"
"Cũng nên để Thánh Thượng chúng ta làm làm ác nhân một lần."
Lần trước vụ án tham ô của Chung gia, nhân lúc trong triều có người lấy chiến công của Lạc Khang bá và cái chân thọt của hắn ra khuyên can, kéo hướng gió trong triều, Thánh Thượng lại luôn luôn bày ra bộ mặt hậu đãi công thần, liền miễn tội chết cho Lạc Khanh bá.
"Lần này Thánh Thượng sẽ vì ngài mà ra tay tàn nhẫn sao?"
"Nếu muốn bắt ta đối phó Hà Đông, cũng phải bày ra chút thành ý."
Nguyên Sách đem đầu mũi tên gắn vào thân tên, nhướng nhướng mắt.
"Ti chức hiểu rõ." Mục Tân Hồng gật đầu, "Đúng rồi thiếu tướng quân, tối hôm qua ngài có hỏi, về chuyện ngài không ăn món gì và cái bớt của ngài, ti chức cũng xác nhận rồi, hiện giờ đúng lý là không thể có ai khác đồng thời biết được hai chuyện này."
Nguyên Sách nhíu nhíu mày.

Trong tất cả chuyện phiền toái, vẫn là vấn đề Khương Trĩ Y mang đến là khó giải quyết nhất.
"Biết rồi." Nguyên Sách thu dọn mấy mũi tên mới cất vào trong hộp, nhẹ nhàng đóng hộp lại, cầm lấy đứng dậy ra khỏi thư phòng.
*
Khương Trĩ Y mới vừa ngồi xuống trước bàn cơm chuẩn bị động đũa, liền thấy người bảo nàng đợi nửa ngày đang thong thả vào cửa.
Nguyên Sách đem một cái hộp hẹp lại bẹp bẹp dài cỡ nửa thước đẩy lên trên bàn ăn, đưa tới trước mắt nàng.
Khương Trĩ Y nhìn hộp nhỏ không chớp mắt, khẽ nhướng mắt lên nhìn

hắn: "Đây là mũi tên có thể giúp ta bắn trúng hồng tâm?"
"Như thế nào, khinh thường người ta nhỏ hả?"
Khương Trĩ Y tò mò mở hộp ra, thấy một cái ống tròn bằng đồng và một mớ mũi tên tinh vi lả lướt, ánh mắt sáng ngời: "Đây là —— tụ tiễn?"
"Làm theo độ nhỏ cánh tay của nàng."
"Ngươi làm?" Khương Trĩ Y cầm lấy tụ tiễn, kinh ngạc ước lượng một chút, "Nhìn có vẻ nặng, nhưng cầm vào tay lại nhẹ như vậy, cái này nên dùng như thế nào?"
Nguyên Sách cầm lấy một mũi tên mỏng, chỉ cho nàng cách bỏ mũi tên vào ống đồng, sau đó chỉ chỉ một cơ quan nằm trên ống: "Ấn chỗ này liền....."

Lời còn chưa dứt, Khương Trĩ Y bỗng chốc nhấn một cái, Nguyên Sách cùng Kinh Chập trong phòng đồng thời lắc mình một cái.
Mắt thấy mũi tên kia bắn vụt ra, một đường bắn tới hơn 30 trượng trong đình viện, lại đinh một tiếng cắm vào cột trụ trên hành lang.
"Oa, xa vậy sao, thật là lợi hại....." Khương Trĩ Y nhìn tay của mình như được thêm thần lực, vừa quay đầu, liền phát hiện hai người kia đang tránh như tránh mãnh thú, nhíu mày lại, "....!Các ngươi hoảng cái gì, ta nhìn phương hướng mà!"
Kinh Chập xấu hổ cười cười, đứng về bên cạnh bàn.
Nguyên Sách khẽ chậc một tiếng: "Một mũi tên làm mất hai khắc, trong nháy mắt đã bị nàng phá hỏng rồi."
"Mũi tên này cũng là ngươi làm?" Khương Trĩ Y kinh ngạc nhìn hắn.
"Bằng không thì sao có lực sát thương này?"
"Vậy sao ngươi không nói sớm chút, ta liền dùng tiết kiệm chút....."
Khương Trĩ Y vội vàng nhìn nhìn mấy mũi tên còn lại, giống như đang đếm xem nàng còn dư lại bao nhiêu bảo bối.
Nguyên Sách nhìn ánh mắt quý trọng của nàng, tùy tiện ngồi xuống đối diện nàng, cong môi: "Không cần phải vậy, không phải chỉ là chuyện hai khắc thôi sao, dùng hết lại làm tiếp."
"Nhưng ngươi cũng hiếm khi ở trong phủ, hay là hiện tại tranh thủ làm....."
Nguyên Sách đưa một ngón tay chỉ tụ tiễn trong tay nàng: "Khương Trĩ Y, tiền ăn ta đều đã giao rồi, nàng làm chủ mà lễ nghĩa như vậy sao?"
Rõ ràng tranh thủ tới ăn ké bữa tối, còn nói như thể là nàng không khách khí.
Khương Trĩ Y cẩn thận cất tụ tiễn vào, thôi thì nể tình mấy mũi tên này lợi

hại như vậy, liền nhìn Kinh Chập hất hất cằm: "Lấy cho hắn bộ chén đũa đi."
Nguyên Sách vừa lấy khăn ướt lau tay vừa nói: "Chuyện đêm qua nàng hỏi ta qua, ta xác nhận rồi, chỉ có ta và ngươi, cùng ba người nữa."
"Nhưng ba người này không có khả năng tiết lộ ra ngoài?"
"Tuyệt đối không có khả năng," Nguyên Sách lắc đầu, "Ta đã trả lời nàng, nàng cũng nên trả lời ta, những việc này nàng từ đâu biết được?"
"Trước đêm qua, ta cũng không biết được....."
Đêm qua sau khi tan rã trong không vui, sáng hôm nay Khương Trĩ Y vốn cũng muốn nhắc lại việc này, nhưng tưởng tượng đến phải giải thích cho hắn chuyện quyển thoại bản kia liền thấy đầu to ra gấp hai lần.

Như thế còn không phải là tự vả mặt, tự làm lộ ra mình nói dối, nói cho hắn, nàng căn bản không thích huynh trưởng hắn, rốt cuộc hắn sẽ vì nàng không thích huynh trưởng hắn mà vui vẻ, hay là sẽ vì nàng lừa hắn mà trở mặt.....
"Là chuyện của mấy tháng trước lận, cũng không gấp làm gì, ăn xong rồi nói sau." Khương Trĩ Y mặt ủ mày ê xoa xoa tay.
Đã qua nhiều ngày, khi lại lần nữa ngồi ăn cùng bàn, hai người im lặng cùng nhau cầm đũa lên, chợt nhớ đến tình cảnh lần trước ăn chung, lại cùng nhau dừng lại.
Khương Trĩ Y giương mắt nhìn về phía Nguyên Sách.

Lần trước, cũng ngay trên bàn cơm này, Nguyên Sách lột một con tôm cho nàng, mà nàng ngại dơ không chịu ăn.....
Khương Trĩ Y quét mắt về phía đồ ăn trên bàn, không hiểu sao lại trùng hợp đến vậy, nhưng hôm nay phòng bếp lại làm một dĩa tôm nướng muối.
Ánh mắt hai người đồng thời dừng lại trên dĩa tôm kia, Khương Trĩ Y chột dạ mà vờ chuyển mắt đi, Nguyên Sách thì thật ra lại nhìn chằm chằm dĩa tôm không bỏ: "Không ăn tôm ta lột, huynh trưởng ta sẽ lột tôm cho nàng sao? Sẽ làm tụ tiễn cho nàng sao?"
"....."
Khương Trĩ Y trừng mắt liếc hắn một cái: "Ăn cơm thì ăn cơm đi, lật nợ cũ làm cái gì."
"Vậy không lật nợ cũ, hôm nay ta lại lột cho nàng, nàng có ăn hay không?"
"Ta có Kinh Chập ở đây, cần ngươi động tay làm cái gì?"

Nguyên Sách nhếch khóe miệng, buông tay: "Được, hiện tại không phải nợ cũ nữa rồi —— không ăn tôm ta lột, huynh trưởng ta sẽ lột tôm cho nàng sao? Sẽ làm tụ tiễn cho nàng sao?"
.....!Hắn là quỷ đánh tường sao?
Khương Trĩ Y hít sâu một hơi: "Huynh trưởng ngươi không có lột tôm cho ta, cũng sẽ không làm tụ tiễn cho ta, thì làm sao chứ!"
"Nhưng ta làm."
"Ta phải nhất định chọn một trong hai huynh đệ các ngươi hay sao?"
"Ngươi không thể cùng huynh trưởng ta thành thân mật, ta tất nhiên là lựa chọn tốt nhất ngoài hắn rồi."
Khương Trĩ Y cắn răng: "Nếu như ta căn bản chưa từng muốn cùng ngươi huynh trưởng thành thân mật thì sao?"
"Ngươi nói lời này, huynh trưởng ta tin sao?"
"Sao hắn lại không tin chứ? Toàn thế gian này cũng chỉ có một mình ngươi tin tưởng ta thích huynh trưởng ngươi thôi!" Khương Trĩ Y bất chấp tất cả mà gõ đũa xuống.
Ánh mắt Nguyên Sách đầy nghi vấn mà nhìn về phía nàng.
"Ta, Khương Trĩ Y ——" Khương Trĩ Y chỉ chỉ chóp mũi nàng, "Cuộc đời này người mà ta ghét nhất, ghét ghét nhất, và không có khả năng trở thành thân mật nhất, cho dù ta có sống cô độc cả quãng đời còn lại cũng tuyệt đối không khả năng nhìn trúng nhất —— chính là huynh trưởng Thẩm Nguyên Sách của ngươi! Tuy rằng ngươi cùng Bùi cô nương đều xem hắn như bảo vật, nhưng ta đây chỉ xem hắn là gốc cây ngọn cỏ.

Ta cùng huynh trưởng ngươi, tính từ hai phía chúng ta luôn, cả ngoài mặt lẫn trong lòng, đều là quan hệ đối đầu, không chết không dừng!"
Nguyên Sách bị khí thế ngất trời của nàng doạ cho một phen chấn động, chớp chớp mắt trầm mặc một lát, giống như không dám tin tưởng mình nghe được cái gì: "Nàng —— lặp lại lần nữa?"
"Chính là, do bản thân ngươi cho rằng ta thích huynh trưởng ngươi, nên lúc ấy ta mới tương kế tựu kế lừa ngươi, muốn thuyết phục ngươi buông tha ta!" Khương Trĩ Y mệt mỏi đỡ đỡ eo.
Trong đầu như có thiên quân vạn mã lao nhanh gào thét mà qua, Nguyên Sách không nháy mắt mà nhìn chằm chằm nàng, chậm rãi buông đũa xuống, hầu kết khẽ lăn một cái: "Khương Trĩ Y, ngươi thật có bản lĩnh."
Khương Trĩ Y nắm chặt tụ tiễn kế bên vào trong tay một phen, thủ trước

người như đang phòng bị: "Ngươi, ngươi làm gì, muốn trở mặt sao?"
Nguyên Sách nheo mắt lại: "Trước khi trở mặt, ta muốn biết rõ ràng, nếu ngươi không thích huynh trưởng ta, thì mấy thứ lung tung rối loạn trong đầu ngươi rốt cuộc từ chỗ nào tới."
Khương Trĩ Y hoảng hoảng loạn loạn mà co tụt về sau, nhìn Kinh Chập đứng một bên cũng biết chuyện này, liền hất mắt về phía nàng ta: "Kinh Chập, phái ngươi lên đó."
*
Hai khắc sau, sau khi giải thích rõ ràng ngọn nguồn quyển thoại bản, trong một mảnh tĩnh mịch, Khương Trĩ Y cùng Kinh Chập nhìn Nguyên Sách rơi vào trầm ta, ngươi nhìn ta ta nhìn ngươi, ai cũng không dám nói lời nào.

Chuyện này vốn dĩ ban đầu không biết, nhưng hiện giờ lại thấy nó đề cập quá nhiều đến bí mật mới cũ của Thẩm gia, Nguyên Sách chỉ là nhất thời chưa lấy lại được tinh thần, giờ phút này có thể an tĩnh ngồi ở chỗ này tự mình suy nghĩ chứ không phải nổi giận đùng đùng, thì hắn đã là bình tĩnh hơn người.
Không biết đến bao lâu, sắc mặt Nguyên Sách từ mặt vô biểu tình đến nhăn mi lại, rốt cuộc thần sắc đã thay đổi.
Khương Trĩ Y lúc này mới do dự mà xen mồm vào: "Đêm qua ta nghĩ rồi, mặc kệ là ai viết thoại bản, cũng khẳng định là không có địch ý với Thẩm gia các ngươi, nếu không thì chỉ cần tùy tiện lộ một cái bí mật nào ra cũng có thể.....!Huống hồ quyển thoại bản này đến tay ta đã hơn nửa năm, thành Trường An vẫn không có bất luận cái gì gió thổi cỏ lay."
Nguyên Sách nắm đôi tay, không đáp lại l.
"Nếu những người biết bí mật của ngươi đều không có khả năng tiết lộ, ta càng nghi ngờ chuyện này vốn có quỷ, ngươi xem, lúc ấy ta đọc cái gì liền hiển linh cái đó, ngay cả âm mưu của đại biểu ca cùng cữu mẫu ta cũng là biết từ chỗ thoại bản, ngay cả mấy chuyện vô cùng nhỏ nhặt cũng thần thần bí bí mà linh nghiệm....."
"Ngươi có nghĩ tới hay không," Nguyên Sách im lặng một chút, lại nâng mắt lên, "Ghế lên kiệu của ngươi bị hỏng, có thể là bị người động tay chân, xiêm y của ngươi bị mất, có thể là bị người trộm đi.

Chuyện ngươi muốn thử xem thoại bản linh nghiệm hay không nên đi thu lễ của mấy tên công tử thế gia kia, nhưng kết quả không thấy có con chuột

chết nào, có lẽ không phải là thoại bản lúc linh lúc không, mà là người này không thể một tay che trời, động đến đồ vật của mấy nhà quyền quý đó."
Sau lưng Khương Trĩ Y chợt nổi lên một đợt da gà, came giác âm trầm trầm lạnh lẽo bao bọc lấy nàng: "Ý của ngươi là ——"
"Nếu như theo lời ngươi nói, nữ chính trong thoại bản phải trải qua chín chín tám mươi mốt kiếp nạn do cữu mẫu nàng ta gây ra, như vậy người viết thoại bản này sau khi ngươi có được thoại bản một thời gian, chọn một ít chuyện trong thoại bản làm cho nó thực sự xảy ra với ngươi, cũng không cần nghiêm khắc làm cho nó phải phù hợp với thời gian ngươi đọc thoại bản, chỉ cần ngươi đọc được là trong thoại bản có chuyện giống như vậy, thì mặc kệ là mốc thời gian có khớp hay không, chuyện nào trước chuyện nào sau ngươi cũng sẽ không quan tâm, đều sẽ nghi ngờ là những lời này đã hiển linh."
Khương Trĩ Y liền giật mình một cái, hình như đúng thật là như vậy.
"Nhưng người này vì cái gì lại mất công như vậy....." Khương Trĩ Y ngơ ngẩn nhớ lại, khẩn trương mà nuốt một cái, "Nếu không phải ta cho rằng thoại bản sẽ hiển linh, thì sẽ không có chuyện đi kiểm chứng túi thơm, chẳng lẽ người này là đang nhắc nhở ta, giúp ta tránh khỏi âm mưu của đại biểu ca cùng cữu mẫu sao?"
Nguyên Sách gật đầu.
"Vậy nếu người này là vì tốt cho ta, sao hắn không nói thẳng với ta?"
Khương Trĩ Y nghĩ trăm lần cũng không ra, chớp chớp mắt.
Nguyên Sách suy tư vuốt vuốt thân ngón tay: "Có lẽ —— có cái lý do gì khó nói, cũng có lẽ còn có mục đích lớn hơn nữa."
Mục đích lớn hơn nữa, chính là đôi tay này đem nàng cùng Nguyên Sách như hai quân cờ bằng ngọc, bày lên trên tinh la địa võng rồi rắm đó, rồi thao túng bọn họ đi lên cái quỹ đạo mà hắn muốn như đang đánh cờ, nhưng bọn họ vẫn không hề hay biết.....
Nguyên Sách giương mắt nhìn về phía Kinh Chập cũng đang không rét mà run: "Bảo Tam Thất lập tức đi báo cho Mục Tân Hồng cùng Lý Từ Phong tới gặp ta."
Kinh Chập vội vàng theo lời đi ra khỏi cửa.
Trong phòng chỉ còn hai người, đầu Khương Trĩ Y choáng váng, tiếp nhận quá nhiều tin tức, nàng vẫn còn ngơ ngác nhìn đồ ăn trước mặt, mãi mà không động đũa.
Bỗng nhiên nghe thấy Nguyên Sách ở đối diện mở miệng: "Ăn cơm trước

đã."
"Ngươi còn có tâm tư ăn cơm sao....." Khương Trĩ Y trề môi nhìn hắn, rùng mình một cái, nàng bị hù đến sắp chết rồi đây này.
"Ít nhất, trước mắt xem ra, người này đối với ngươi, đối với ta đều không có địch ý, trước khi tra được đối phương là ai, thì sốt ruột cũng vô dụng," Nguyên Sách chỉ chỉ đôi đũa trong tầm tay nàng, "Ăn cơm, ăn xong lại tính sổ với ngươi."
Khương Trĩ Y à một tiếng, mất hồn mất vía mà cầm lấy đũa, vươn đũa đi gắp đồ ăn, nhưng khi đụng tới đĩa đồ ăn bên cạnh liền cứng đờ, đột nhiên ngẩng đầu lên: "Cái gì? Chúng ta hiện tại chẳng lẽ không tính là người cùng thuyền sao, ngươi còn muốn tính sổ gì ta nữa?"
Đôi mắt Nguyên Sách nhìn chằm chằm nàng, lại dời dĩa tôm kia trên bàn cơm đến trước mặt mình, chậm rãi bắt đầu lột.
Rõ ràng lột tôm, nhưng nụ cười ánh mắt kia lại làm nàng cảm thấy, hắn giống như đang thong thả ung dung mà lột da nàng ——
"Trước khi phạt ngươi, ăn hết dĩa tôm này cho ta mau.".

Chương 65: Chương 65

Xác ngoài được tuốt ra bởi bàn tay khớp xương rõ ràng, một con tôm bóng mẩy h`ồng h`ồng được thả vào dĩa sứ trong t`ầm tay nàng.
Khương Trĩ Y nhìn ánh mắt ôn nhu như sắp giết người của người đối diện, căng da đ`ầu c`ầm đũa gắp con tôm kia lên, chậm rãi đưa vào trong miệng.
Nguyên Sách mỉm cười nhìn con tôm kẹp giữa đôi môi đỏ h`ồng của nàng, hỏi: "Ăn ngon không?"
Vị thơm ngon của tôm tan ra trên đ`ầu lưỡi, vậy mà lại bị cái giọng bí hiểm lại đe doạ đó của hắn doạ chạy, đ`ầu đũa Khương Trĩ Y chợt gõ vào trên răng một cái, run run gật gật đ`ầu.
Dường như trong lòng đang hỉ nộ đan xen, bách chuyển thiên h`ồi khó có thể tiêu tan, không thể không dựa vào ngoại lực phát tiết, một chút xao động đ`ầu phát lên mười ngón tay lúc này, tư thế Nguyên Sách lột tôm lại lột ra khí thế như đang công thành lược trì.

Một con lại một con tôm bị lột sạch r`ồi bỏ vào trong dĩa sứ, giống như đá công thành cứ một tảng lại một tảng bắn lọt vào trong thành.
Mắt thấy thịt tôm thịt kế bên đang g`ần xếp được một đống nhỏ bóng mẩy, Khương Trĩ Y ăn còn không nhanh bằng tốc độ hắn lột, nàng tuyệt vọng khóc không ra nước mắt: "......!Ngươi lột chậm một chút, bằng không tự ngươi cũng ăn mấy con đi, một dĩa đ`ầy như thế này ta làm sao ăn hết được chứ!"
Nguyên Sách nghiêm chỉnh lắc lắc đ`ầu: "Không giành với nàng, tất cả đ`ầu là của nàng."
Khương Trĩ Y cúi đ`ầu uống một ngụm canh cho đỡ khô cổ, lại c`ầm đũa lên gắp một con tôm, vừa đang từ từ đưa đến g`ần bên miệng, chợt thấy mắt hoa lên, trước mặt chỉ còn hình ảnh con tôm bóng mẩy.
Thịt tôm sắp chạm vào đ`ầu môi Khương Trĩ Y chợt ngừng lại, nàng xoay đũa xuống, một tay khác hữu khí vô lực mà chống thái dương: "Ăn không

vô, thật sự ăn không nổi nữa....."
"Ngươi biết cái gì kêu là tát ao bắt cá không?" Đối diện với ánh mắt khá thả lỏng của hắn, Khương Trĩ Y nắm chặt cơ hội thuyết phục, "Nếu hôm nay ăn hết nguyên một đĩa tôm này, ta sợ là sau này ta sẽ không bao giờ muốn ăn tôm nữa, vậy thì sau này ngươi cũng không còn cơ hội lột tôm cho ta đâu."
"Ý nàng là, nếu hôm nay ta buông tha nàng, sau này ngươi vẫn ăn tôm ta lột?"
Hôm nay còn chưa qua được, còn nói gì đến sau này, đồng ý rồi nói sau.....
Khương Trĩ Y ho nhẹ một tiếng, nói một đáp án có thể lưu lại đường sống: "Ta có thể suy xét ——"
Nguyên Sách sâu kín thở dài, nhìn đôi đũa kia trong tay nàng, hất cằm, tùy ý nói: "Cho ta đi."
Khương Trĩ Y sửng sốt một lát mới phản ứng lạ, duỗi dài tay đem chiếc đũa đang gắp con tôm kia đưa đến trong chén của hắn.
Còn chưa kịp buông ra, chợt thấy Nguyên Sách há miệng: "Đưa tới chỗ này."
Nguyên Sách: "Nàng ăn không vô, ta giúp nàng ăn, dù sao cũng phải có chút thành ý chứ?"
Khương Trĩ Y căm giận nâng đũa lên, đưa con tôm tới bên miệng hắn.

Nguyên Sách há mồm nhận, nhai nhai vài cái, nuốt xuống, phẩm vị gật gật đầu: "Mấy con còn lại cũng đưa ta đi."
"Đưa từng con một, không thể làm người giúp nàng chịu phạt sặc chết, đúng không."
Khương Trĩ Y nghẹn một ngụm khí, lại gắp lên một con tôm, đút đến bên miệng hắn.
Mãi đến khi đút hắn ăn hết cả một dĩa tôm, nàng lắc lắc bàn tay bủn rủn, mới hồi phục tinh thần lại —— người phạt nàng ăn tôm rõ ràng chính là hắn, sao giờ lại thành hắn giúp nàng chịu phạt, hắn là cường đạo sao?
Còn nữa.....!Cái tên cường đạo này sao lại ăn bằng đũa của nàng chứ!
Ăn xong một bữa tối tạm như vậy, Mục Tân Hồng cùng Lý Từ Phong cuối cùng cũng tới rồi.
Tên cường đạo rốt cuộc rời khỏi nội viện, đi theo hai vị tâm phúc thương thảo chính sự, trước khi đi còn xác nhận lại với nàng ba địa điểm: Tiệm

sách Tam Dư đã tới thoại bản kia, tiệm y phục đã làm mất xiêm y của nàng, còn có con phố mà ghế lên kiệu của nàng bị gãy thành từng mảnh, bao gồm luôn cả thời gian xảy ra những việc này.
Bản thân Khương Trĩ Y hơi không nhớ rõ, may mà Kinh Chập cẩn thận, giúp nàng nhớ lại từng chút một.
Chờ Nguyên Sách đi rồi, một chủ một tớ còn đang bàn bạc xác nhận lại những việc nhỏ không đáng kể, xem xem có bỏ sót cái gì hay không.
Quyển thoại bản kia hiện giờ bị khóa trong hộp sách ở Dao Quang Các, không có chút làm người khác chú ý, hiện tại không thể tự loạn trận tuyến đầu, nóng nảy mạo hiểm viết tin qua lại làm chuyện này bị bại lộ, Nguyên Sách mới vừa nói, hắn sẽ phái thân tín tự mình đi một chuyến đến Trường An, chỉ là đi ngàn dặm nên cực kỳ tốn thời gian, cho nên bảo các nàng nghĩ lại xem còn có manh mối gì hay không, một lần thu thập cho đầy đủ hết.
Kinh Chập: "Nô tỳ cảm thấy các manh mối chúng ta đang có đều không quá quan trọng, tiệm y phục và tiệm sách bên kia chúng ta lúc trước cũng không phải chưa từng truy vấn, hai vị chưởng quầy căn bản hoàn toàn không biết gì cả.

Ngày từng bảo chưởng quầy tiệm sách đi tìm quyển hạ của thoại bản và tiên sinh viết thoại bản, sau cũng không có hồi âm gì, hiện giờ thời gian đã hơn nửa năm, có đi hỏi thăm nữa phỏng chừng còn khó hơn.

Mấy người này đã không biết chuyện, thì có đem nướng người ta, thì cũng vẫn không biết gì."
Đúng vậy, chuyện này chẳng lẽ liền không có một ai biết được sao?
Khương Trĩ Y nhíu mày suy tư: "Nếu giống như Nguyên Sách nói, những sự tình đó không phải là thoại bản hiển linh, mà là hành vi của con người, vậy chuyện ta đây mất trí nhớ có thể nào cũng là do ai động tay chân hay không? Những việc như vậy cũng có thể sắp xếp được hay sao?"
"Chuyện ngài ngã đập đầu ngẫu nhiên đến vậy, thì không ai có thể động tay chân được.....!Nếu như một hai phải nói là có, thì nhiều lắm chắc có người ở sau màn đẩy một phen, làm ngài gặp mấy tên sơn tặc đó?" Kinh Chập nói xong lại lắc lắc đầu, "Nhưng những tên sơn tặc đó là do phu nhân phái đến, đừng nói phu nhân không có khả năng liệu sự như thần, biết trước chuyện ngài sẽ ngã đến đập đầu mất trí nhớ, phu nhân một lòng hy vọng ngài gả cho đại công tử, không thể nào có chuyện đi làm ngài mất trí nhớ xong rồi

để ngài cùng Thẩm Thiếu tướng quân thân mật nha."
Khương Trĩ Y chậm rãi cân nhắc lời Kinh Chập nói: "Ngươi nói.....!có lẽ có người đứng sau màn đẩy một phen, nhưng người này khẳng định không phải là cữu mẫu, ta sở dĩ gặp phải sơn tặc, có thể nào còn có ai đó đóng vai trò quan trọng nữa hay không....."
Khương Trĩ Y nói đến một nửa, chủ tớ hai người đồng thời nghĩ đến cái gì, con ngươi co rụt lại: "Cái tên đạo sĩ giang hồkia?!"
Ở thư viện chính phòng, ba người nghị sự đang trầm mặc trong cục diện bế tắc, chợt nghe cửa phòng bị gõ vang, Khương Trĩ Y dẫn theo Cốc Vũ vội vàng tiến vào.

Không đợi Mục Tân Hồng cùng Lý Từ Phong đứng dậy hành lễ, Khương Trĩ Y vội vàng vẫy vẫy tay ý bảo miễn, đi đến chỗ Nguyên Sách sau thư án, nói thẳng vào vấn đề: "Ta nghĩ ra rồi, một ngày trước khi ta ngã bị thương đầu, Cốc Vũ ở phường Trường Hưng từng gặp được một tên đạo sĩ giang hồ, người nọ nói với Cốc Vũ, trong nhà nàng ta có người được Tam Thanh Đạo Tổ phù hộ, lại chưa từng đến trước tượng thần của Đạo Tổ kính hương lễ tạ thần, coi chừng bị trời phạt....."
Nguyên Sách vừa nghe, vừa xách tới cho nàng một cái ghế dựa.
Khương Trĩ Y ngồi xuống, miệng vẫn không ngừng: "Ta lúc đó đang muốn phá giải cái cổ thuật của cữu mẫu, nên từng đi Thái Thanh Quan tìm Trương đạo trưởng hỏi thăm, cái hôm ngã bị thương đầu, ta vốn là muốn đi Thái Thanh Quan lễ tạ thần.

Nếu không phải do tên đạo sĩ giang hồkia, ngày ấy ta căn bản sẽ không ra cửa."
Giọng nói vừa kết thúc, phòng trong cũng im lặng vắng vẻ, ba người toàn rơi vào trầm tư.
Tay Nguyên Sách gác ở trên đầu gối chậm rãi nắm lại, sau một lúc lâu, hừ ra một tiếng cười: "Lại là mấy tên đạo sĩ."
Mục Tân Hồng cùng Lý Từ Phong nhìn nhau.

Nếu nói cuộc đời này thiếu tướng quân ghét nhất chính là hoàng gia, thì nhì chính là mấy tên đạo sĩ hay giả thần giả quỷ, chuyên hiến kế cho hoàng gia.
Mục Tân Hồng nhìn về phía Cốc Vũ: "Sao ngươi lại kết luận đối phương

là tên đạo sĩ giang hồ?"
"Hồi Mục tướng quân, nô tỳ thấy quần áo trên người người nọ tả tơi, còn che bịt mắt che hết nửa khuôn mặt, như là bị mù một mắt vậy, trong tay hắn còn cầm cờ quẻ rách nát, nên mới nghĩ như thế....."
"Giả dạng có thể là giả thôi, nếu việc này có quan hệ sâu xa với Thái Thanh Quan.....!Ngươi có từng nhìn thấy Trương đạo trưởng chưa?"
"Ngài nghi ngờ người này là do Trương đạo trưởng giả? Vậy thì không hẳn đâu, nô tỳ thấy bộ dáng bọn họ hoàn toàn là hai người, Trương đạo trưởng bất quá 30 tuổi thôi, còn đạo sĩ giang hồ hẳn đã qua tuổi nửa trăm."
"Ngươi còn nhớ rõ bộ dạng người nọ không?"
"Nô tỳ không hoàn toàn nhớ rõ, hơi còn có chút ấn tượng thôi....."
Nguyên Sách nhìn Lý Từ Phong vừa nhấc cằm: "Lý Quân Y rất giỏi hoạ hình người, ngươi theo hắn đi, miêu tả kỹ càng mấy điểm nào ngươi còn nhớ rõ cho hắn vẽ ra xem như thế nào."
Lý Từ Phong đứng dậy đi qua gian cách vách thư phòng.

Cốc Vũ vội theo sau.

Nguyên Sách lại đưa tay ra dấu cho Mục Tân Hồng: "Điều tra thêm mấy chỗ nữa —— Thái Thanh Quan, còn có cái tên Trương đạo trưởng kia."
Mục Tân Hồng cũng gật đầu lui ra ngoài.
Mọi người đã tan, trong phòng an tĩnh lại, chỉ còn Nguyên Sách cùng Khương Trĩ Y cách một thư án ngồi đối diện nhau.
Khương Trĩ Y nghiêng đầu, đầu ngón tay khẽ xoa thái dương, nghĩ đây là cái chuyện mơ hồ gì thế này, chẳng lẽ lão đạo sĩ kia thật sự là một cao nhân, có thể biết trước tương lai, bặc tính ra chuyện nàng bị mất trí nhớ? Nhưng nàng cùng hắn ta không thân chẳng quen, vì sao hắn lại một hai muốn thúc đẩy việc này chứ?
Đang lúc thất thần, trên đỉnh đầu bỗng nhiên bị một cái bóng trùm lên, một bàn tay to rộng liền rơi xuống thái dương nàng.
Khương Trĩ Y bỗng nhiên quay đầu lại, thấy Nguyên Sách không biết từ khi nào đã vòng đến sau lưng nàng, mở to mắt: "Ngươi làm cái gì vậy?"
"Không phải đau đầu sao?" Mặt trong ngón cái của Nguyên Sách đang nhẹ nhàng xoay chuyển trên thái dương của nàng.
Lớp chai mỏng trên da khẽ cọ qua làn da nàng, đầu thì không đau, nhưng lại bắt đầu ngứa.

"Ta, ta bảo Kinh Chập tới ấn cho ta, lực tay này của ngươi ấn một lát chắc ta hỏng đầu luôn!" Khương Trĩ Y đứng dậy né tránh.
Bàn tay Nguyên Sách rơi vào khoảng không, nghĩ nghĩ, quay đầu qua hướng về phía gian kế bên hỏi: "Lý Từ Phong, xoa bóp thái dương cho người ta phải có lực tay như thế nào?" Dứt lời lại cao giọng bổ sung, "À, là cho cô nương gia, đặc biệt yếu ớt, đặc biệt quý giá nha."
Khương Trĩ Y: "....."
Trực tiếp báo danh nàng ra luôn đi cho xong?
Người ở gian bên kia tựa hồ cũng nghẹn lời một trận, một lát sau mới truyền ra tiếng nói: "Nhẹ chút, đừng dùng lực tay lúc ngươi giết người là được."
"Nàng xem, ta rất nhẹ tay," Nguyên Sách buông tay, "Nàng kêu cũng chưa kêu một tiếng."
"Chờ ta kêu là ngươi đã ra đại sự rồi!" Khương Trĩ Y trừng mắt liếc hắn một cái, xoay người đi ra thư phòng, "Chính sự đều nói xong rồi, ta đi về."
"Nàng một mình trở về trong đêm như vậy? Chờ ở cửa đi, ta đưa nàng về."
Nguyên Sách đi vào gian cách vách, dặn dò Lý Từ Phong, "Ta đi ra ngoài một chuyến, trở về trễ —— cũng có thể không trở về, đợi ta không được thì cất bức hoạ kỹ lưỡng rồi về đi."
Lý Từ Phong ngẩng đầu lên từ một mớ bút mực: "Biết rồi."
Nguyên Sách gật đầu, xoay người đang muốn đi lại dừng lại, nhớ tới cái gì, quay đầu lại nói: "Lý Từ Phong, tài năng của ngươi cũng có lúc sai lầm, ngươi biết không?."
"?"
"Ngươi còn chưa biết đi, nàng ấy căn bản không thích huynh trưởng ta."
"....."
"Không chỉ có không thích, còn rất chán ghét."
"Lúc trước nàng ấy ghét bỏ ta, toàn bộ là vì nàng ấy cho rằng, ta là huynh trưởng ta."
"Sau khi biết ta là ta ——"

"Chúc mừng ngươi," Lý Đáp Phong mặt vô biểu tình, giơ bút chỉ chỉ hắn, "Nhưng ta kiến nghị ngươi lập tức rời khỏi nơi này, nếu không ta không cam đoan còn có thể hoạ ra cho ngươi một con người hay không đâu."
*
Được Nguyên Sách đưa về nội viện, Khương Trĩ Y cũng có chút mệt mỏi,

sau khi được Kinh Chập hầu hạ tắm rửa xong, chuẩn bị đi nghỉ sớm chút. Từ trong phòng tắm vừa ra tới, lại thấy người mới vừa rồi đưa mình về nội viện một đường bước đi như có gió vẫn còn đang ở trong tẩm gian của nàng, lại còn đứng trước đài trang điểm, nghiêng đầu ngó ngó mặt gương đồng.

Khương Trĩ Y vốn định chất vấn một câu "Sao ngươi vẫn còn chưa đi", nhưng thấy hắn nghiêm túc chăm chú nhìn gương đồng của nàng như vậy, trong lòng liền căng thẳng, lập tức đi về phía trước, núp sau lưng hắn, cúi người xuống xem xét cái gương đồng kia: "Sao, gương này có cái gì không đúng hở? Hay là cũng bị người ta động tay vào làm cái gì....."

"Khá tốt," Nguyên Sách híp mắt nhìn người trong gương, "Nhìn rõ hơn so với mặt gương ở trong phòng ta."

"Ngươi cũng soi gương nữa hở?" Khương Trĩ Y sửng sốt, không thể hiểu được mà chớp chớp mắt, "Soi cái gì vậy?"

"Ta soi xem —— ta cùng huynh trưởng ta xác thật nhìn giống nhau đến mức nào."

"....."

"Có thể miễn bàn đến huynh trưởng của ngươi hay không? Nói với ngươi rồi, ta chán ghét hắn mà!" Khương Trĩ Y oán hận xô đẩy hắn ra, ngồi xuống trước đài trang điểm, sau đó đổ ra vài giọt từ cái lọ nhỏ bằng vàng kế bên, cúi đầu xoa đều khắp bàn tay.

Nguyên Sách đứng ở phía sau nàng, cúi người xuống, nhìn khuôn mặt môi hồng răng trắng da vẻ mịn màng của nàng trong gương: "Đúng vậy, chán ghét huynh trưởng ta đến thế, nhìn gương mặt này của ta, vì sao còn có thể đút ta ăn tôm chứ?"

"....."

Khương Trĩ Y vừa định nói còn không phải bị tên cường đạo hắn ép uổng sao, vừa quay đầu lại mới phát hiện mặt của hắn đang ở rất gần nàng, gần đến mức hai má suýt chút nữa dán vào nhau, giống như muốn cùng nàng nhĩ tấn tư ma.

Hô hấp bỗng dưng ngưng lại, lời sắp nói ra trong đầu Khương Trĩ Y bỗng nhiên chạy đâu mất hết.

Nhìn gương mặt hắn gần trong gang tấc thế này, nàng đích đích xác xác, không còn nhớ rõ mình chán ghét Thẩm Nguyên Sách đến mức nào.

"Thì, thì sao....." Khương Trĩ Y khẩn trương mà nhìn hắn.

"Thì, có phải ta cũng không phải không sạch sẽ đến như vậy."

Căng thẳng trong đôi mắt Khương Trĩ Y bỗng nhiên tiêu tán.
Nguyên Sách nâng bàn tay chính mình lên, đưa cho nàng xem: "Bàn tay này, từ khi nó học được cách nắm đao đến nay đã mười sáu năm, không biết dính bao nhiêu là máu —— nhưng nàng nguyện ý ăn tôm ta lột."
Trong cổ họng Khương Trĩ Y chợt nghẹn lại, ánh mắt chớp động nhìn nhìn bàn tay này, giờ nàng mới hiểu được vì sao hắn lại chấp nhất với cái câu "Ta cảm thấy A Sách ca ca là người sạch sẽ nhất khắp thiên hạ" kia, chấp nhất với chuyện nàng có nguyện ý ăn tôm hắn lột hay không như vậy.
Ở những năm tháng không ai hay biết, có lẽ ngay cả chính bản thân hắn cũng chán ghét những đồ vật mà đôi tay này từng chạm vào.
Đầu Khương Trĩ Y như bị mắc kẹt, không biết mình phải đáp lại như thế nào, liền nói lung tung: "......!Ăn mấy con tôm tính cái gì, ta không phải đều cùng ngươi cùng chung chăn gối rồi sao."
Trong đáy mắt Nguyên Sách hiện lên một tia ngoài ý muốn, không ngờ nàng sẽ chủ động nhắc tới việc này, chớp chớp mắt: "Vậy nếu nàng không chê, hay đêm nay lại cùng chung chăn gối thêm một lần?".

Chương 66: Chương 66

Trong thư phòng chính viện, Lý Từ Phong đưa tay căng căng thái dương, dựa người vào bàn cờ trên giường La Hán nhắm mắt dưỡng thần, chợt nghe một trận tiếng chân khi thì nhanh như bay, khi thì tiêu điều lạc thác vang lên trên đường hành lang.
Ba, hai, một.

Cửa phòng bị đẩy ra một phen, ánh nến trên bàn run lên.

Lý Từ Phong mở mắt ra.
Nguyên Sách một chân bước qua ngạch cửa, liếc mắt nhìn bức hoạ trong tầm tay hắn: "Không phải bảo ngươi cứ cất bức hoạ đi trước rồi hay sao?"
"Thiếu tướng quân dặn dò ta là đợi không được ngươi mới cất bức hoạ đi trước," Khoé miệng Lý Từ Phong cong lên, nở một nụ cười như đã lường trước được, "Nhưng ta vô cùng tin tưởng thiếu tướng quân, tin ngươi sẽ không để ta chờ lâu."
"Lý Quân Y am hiểu sâu việc này, xem ra khi tuổi trẻ cũng không thiếu vấp phải trắc trở."
"Thẩm Thiếu tướng quân đừng nghĩ nhiều, tại hạ chỉ là trùng hợp hiểu được đạo lý vui quá hóa buồn trong cuộc đời mà thôi."
Đuôi mắt Nguyên Sách mang theo dao mà liếc liếc hắn, hồi tưởng lại chuyện mới vừa rồi.

Một khắc trước Khương Trĩ Y còn mở miệng an ủi hắn, một khắc sau đã đổi sắc mặt, phảng phất như bị hắn lừa gạt lòng quan tâm mà đuổi hắn ra
——
Không sao, hôm nay nghe nàng thuật lại chuyện xưa trong quyển thoại bản kia, nam chính hình như chính là được viết theo hình tượng của hắn và huynh trưởng hắn gộp lại, một nửa viết về huynh trưởng hắn, một nửa viết

về hắn, bốn chữ A Sách ca ca này, hắn vốn chiếm nửa giang sơn.
Nếu trong lòng nàng đã không có huynh trưởng, thì nửa giang sơn còn lại kia sớm hay muộn cũng là của hắn.
Nguyên Sách: "Hôm nay là ngày vui của ta, chả có gì đáng bu ồn cả, không nhọc Lý Quân Y dạy bảo."
"Vậy tại hạ đây li ền cáo từ, sáng mai còn phải phụng mệnh quận chúa đi đổi thuốc cho Bùi công tử nữa." Lý Từ Phong đứng dậy chắp tay, nhẹ nhàng hiên ngang đi ra ngoài.
Nguyên Sách đứng tại chỗ híp híp mắt, cái miệng không giống người này của Lý Từ Phong nhưng thật ra nhắc nhở hắn — —
Hôm nay Khương Trĩ Y từng thẳng thắn đứng trước mặt nói với hắn, chẳng lẽ phải nhất định chọn một trong hai huynh đệ của ngươi?
Là hắn từ trước tới nay trách l ầm huynh trưởng.

Người chân chính hắn hẳn phải coi là địch, rõ ràng là cái tên Bùi Tử Tống phi ền phức mà hắn tự mình kéo vào kia.
"Một chút tiểu thương như vậy, không nhọc Lý Quân Y hao tâm tốn sức," Nguyên Sách hừ nhẹ một tiếng, "Ngày mai tự ta sẽ đi gặp hắn."

Nguyên Sách cùng Bùi Tử Tống kéo tay áo ng ồi đối diện ở hai bên bàn, đ ều vươn một bàn tay v ề phía đối phương — —
"Ta xuống tay thường không có chừng mực, Bùi công tử đau li ền nói."
"......!Ta không ngại, phi ền Thẩm Thiếu tướng quân phải tự mình phóng ngựa lại đây."
Khương Trĩ Y cùng Bùi Tuyết Thanh mỗi người đang đứng sau lưng một người, trợn mắt há hốc m ồm mà nhìn một màn trước mắt này.
Chỉ thấy Nguyên Sách nâng cái tay bị thương của Bùi Tử Tống lên, lắc lắc bình thuốc, rải thuốc bột kim sang dược lên miệng vết thương trên mu bàn tay của Bùi Tử Tống, chờ Bùi Tử Tống th ần sắc nhẫn nại mà nhịn qua trận đau này, li ền c ầm lấy một quyển vải mịn sạch sẽ trong t ầm tay, quấn từng vòng quanh tay hắn, băng bó thoả đáng xong, li ền nhét ph ần vải mịn dư thừa giấu vào dưới biên.
Khương Trĩ Y đứng ở phía sau Nguyên Sách, mạc danh giật mình một cái, nổi da gà từng trận.
Hôm qua sau khi chuyện giới nghiêm qua đi, thông hành bên trong thành đã khôi phục bình thường, sáng nay đứng dậy dùng đ ồ ăn sáng xong, nàng

liền lại đây thăm Bùi tử Tống, khi ra cửa liền bị Nguyên Sách dính vào như thuốc dán dường, mỹ kỳ danh rằng trên đường đi quân doanh thuận tiện ghé qua khách điếm Thanh Nhạc một chút.
Nàng vốn tưởng rằng Nguyên Sách là tới để bới lông tìm vết, lại muốn nói chút thương thế của Bùi Tử Tống mà cũng đáng để mắt, không ngờ sau khi vào thượng phòng khách điếm, Nguyên Sách chủ động xin ra trận, muốn thay thuốc cho Bùi Tử Tống, lực tay cũng vô cùng ôn nhu cẩn thận, cũng giống như khi trước giúp nàng băng bó mắt cá chân vậy, ngay cả nàng cũng không thể soi ra được chút gì sai sót cả.
Bùi Tử Tống ở đối diện tuy đã tiếp nhận hảo ý của Nguyên Sách, nhưng mỗi ngón tay đều quỷ dị mà cứng đờ, hiển nhiên cũng từ đầu đến chân không được tự nhiên.
Nguyên Sách buông tay Bùi Tử Tống ra, nhìn người đối diện một chút xấu hổ nói: "Cổ có Quan Công rạch xương chữa thương vẫn chuyện trò vui vẻ, nay có Bùi công tử đổi dược băng bó không rên một tiếng, Bùi công tử thật là anh hùng hào kiệt."
Bùi Tử Tống sợ hãi lắc đầu: "Chút thương tích này của Tử Tống, sao có thể so sánh cùng Quan Công, hổ thẹn hổ thẹn....."
Miệng Khương Trĩ Y vừa há ra, định bảo hắn không cần khiêm tốn —— "Bùi công tử không cần khiêm tốn, nếu không phải nhờ ngươi," Nguyên Sách ngẩng đầu nhìn thoáng qua Khương Trĩ Y, "Nội tử chỉ sợ không thể may mắn thoát nạn."
(Editor: nội tử là vợ tui nha!;))
Lỗ tai Khương Trĩ Y tê rần, thân thể lại thật sự run lên.
"Hôm nay đến đây, một là muốn đổi dược cho Bùi công tử, hai là đến đa tạ Bùi công tử ra tay cứu giúp nội tử." Nguyên Sách đứng dậy chắp tay vái chào Bùi Tử Tống.
Bùi Tử Tống cũng đứng dậy theo, trả vềmột cái hành lễ còn lớn hơn: "Chuyện nhỏ không tốn sức gì, Thẩm Thiếu tướng quân cùng quận —— cùng tôn phu nhân không cần khách khí."
Nguyên Sách nhướng mắt nhìn Bùi Tử Tống một cái, đầu cũng cúi đến càng thấp hơn một ít.
Khương Trĩ Y: "....."
Bùi Tuyết Thanh: "....."
Mắt thấy đầu đối đầu, người này lại càng cúi đầu thấp hơn người kia ấp, Khương Trĩ Y ho nhẹ một tiếng: "Hai ngươi, được rồi, có thể đứng lên."

Hai người một người bất động, một người khác cũng bất động.
Khương Trĩ Y cùng Bùi Tuyết Thanh liếc nhau, đi ra phía trước, mỗi người kéo một người lên.

"Ngươi sáng nay ăn nhầm thứ gì....." Khương Trĩ Y kéo Nguyên Sách đến một bên nhỏ giọng nói thầm.
Nguyên Sách nhướng mày: "Đây không phải là lễ nhiều người không trách sao?"
"Ngươi lễ nhiều thì càng quái, đừng dọa người ta!"
Nguyên Sách không quá tán đồng mà nhìn Khương Trĩ Y, tiếp tục hướng về phía đối diện nói: "Bùi công tử gần đây nhớ chú ý ẩm thực thanh đạm, chớ để tay bị thương hoạt động nhiều hay dính nước."
"Lý Quân Y đều đã dặn dò, Thẩm Thiếu tướng quân
cứ yên tâm."
"Lần này đổi thuốc xong thì cách ba ngày lại đổi một lần, xem thương thế, sau này hẳn là không cần bọc vải mịn nữa."
"Đa tạ Thẩm Thiếu tướng quân quan tâm."
Nguyên Sách chuyển về hướng Khương Trĩ Y: "Còn có cái gì muốn căn dặn Bùi công tử sao?"
Khương Trĩ Y há miệng, phát hiện cái gì cần dặn dò cũng đã dặn dò hết rồi.
"Vậy chúng ta liền không quấy rầy Bùi công tử nghỉ ngơi nữa nhỉ?"
"Ngươi đi chuyện của ngươi đi, ta cùng Tuyết Thanh a tỷ lần trước đã hẹn rồi, lần sau gặp mặt phải cùng nhau đi thả diều."
"Ngoài thành còn chưa quá yên ổn, gần đây đừng ra khỏi thành." Nguyên Sách nhìn Khương Trĩ Y cùng Bùi Tuyết Thanh, liếc mắt một cái.
Bùi Tuyết Thanh vội nói: "Ta cũng nghĩ như vậy, cho nên chúng ta cứ thả trong sân khách điếm đi, cả cái khách điếm này a huynh ta đã bao hết, người tạp vụ cũng không ở đây, sân đình viện phía sau cũng tính rộng rãi."
"Tuyết Thanh a tỷ đều đã mở miệng, ngươi cũng không lời gì để nói, có thể đi rồi chứ?" Khương Trĩ Y nhìn Nguyên Sách hất cằm.
Nguyên Sách trầm mặc một buổi, mặt quay về hướng Bùi Tử Tống: "Đột nhiên nghĩ đến, ta cùng Tử Tống huynh cũng là đồng học một hồi, thế nhưng chưa bao giờ luận bàn cờ nghệ, không bằng hôm nay đánh cờ một lần?"
Trước khi Khương Trĩ Y kịp há miệng viện cớ tay bị thương để phản đối

đề nghị này, Nguyên Sách bổ sung: "Có thể dùng cái tay không bị thương của ngươi."
"Nguyên Sách huynh có nhã hứng này, Tử Tống chắc chắn phụng bồi." Bùi Tử Tống gật đầu, "Vậy ngươi ở đây chờ một chút, ta đi cách vách lấy cờ, Tuyết Thanh, muội tới phụ ta một chút?"
Bùi Tuyết Thanh nghi hoặc chớp mắt một cái, thấy ánh mắt ám chỉ của Bùi Tử Tống, liền đi theo huynh trưởng đi ra ngoài.
Đi vào gian phòng cách vách kia, thấy huynh trưởng khép cửa phòng lại xong, liền đưa lưng về phía nàng một bộ khổ đại cừu thâm, khó có thể nói, Bùi Tuyết Thanh liền chủ động mở miệng: "A huynh đang có chuyện muốn nói với ta sao?"
Lấy cái cờ mà thôi, làm gì cần nàng giúp đỡ, lại nói a huynh từ trước đến nay lễ nghĩa chu đáo, không duyên không cớ tuyệt đối không thể để khách nhân lại một mình như vậy.
"Tuyết Thanh, a huynh biết muội cũng không phải người tùy hứng, khi muội nói muốn tới Hà Tây, a huynh không hỏi nguyên do liền theo muội lại đây, nhưng chuyện tới hiện giờ ——" Bùi Tử Tống thở dài, "A huynh thật sự không thể nhìn muội cứ tiếp tục như vậy, không nói đến xuất thân của muội, cho dù có là cô nương gia nhà bình thường, cũng tuyệt đối không có đạo lý vội vàng đi làm lẽ cho người ta được, muội có hiểu không?"

"....."
Bùi Tuyết Thanh cuống quít lắc đầu: "A huynh, huynh hiểu lầm ta, cũng hiểu lầm Thẩm Thiếu tướng quân rồi....."
"Thẩm Thiếu tướng quân làm người bừa bãi, có từng bao giờ khiêm tốn đối xử với người khác có chừng có mực đâu? Mới vừa rồi hắn đối với ta như vậy, chẳng lẽ không phải vì lấy lòng vị huynh trưởng như cha này, tiện thể đề cập đến chuyện nạp muội làm lẽ? Sợ là trong chốc lát nữa, khi đánh cờ liền muốn mở lời, a huynh thông báo cho muội trước, việc này muội chớ trách a huynh, a huynh tuyệt đối không khả năng đồng ý."
Bùi Tuyết Thanh vừa dở khóc dở cười, vừa sốt ruột đến giải thích không rõ: "A huynh, thật sự không phải như thế!"
"Vậy đến tột cùng muội tới Hà Tây là vì ai, hôm nay đến tột cùng hắn đến đây là đánh cái bàn tính gì?"
"Nguyên do ta tới Hà Tây đích xác không thể nói cho a huynh, nhưng có lẽ ta biết vì sao Thẩm Thiếu tướng quân lại như thế này ——" Bùi Tuyết

Thanh suy nghĩ lựa lời một chút, "Không biết từ trước a huynh vậy mà lại cùng quận chúa từng có giao tình không giống bình thường, ta thấy hôm nay Thẩm Thiếu tướng quân rõ ràng giống như đang ghen, muốn biểu hiện với a huynh, công khai quan hệ của hắn cùng quận chúa đó."
Bùi Tử Tống sửng sốt, đột nhiên không kịp phòng ngừa liền lắp bắp: "Ta, ta cùng quận chúa làm gì có cái gì không giống bình thường chứ!"
"Hôm nay vốn là Trĩ Y muội muội lại đây thăm thương thế của a huynh, Thẩm Thiếu tướng quân lại đảo khách thành chủ, đem mấy lời nàng ấy muốn nói nói ra hết một lần, sau đó muốn kết thúc đi về.....!A huynh hỏi chuyện của ta, ta ngược lại cũng muốn hỏi a huynh một chút, a huynh đối với quận chúa rốt cuộc là có cái gì?"
"Tuyệt đối không có!" Bên tai Bùi Tử Tống đỏ bừng, "......!Ta chỉ xem quận chúa là vị đồng học nói chuyện được mà thôi, tuyệt không nửa phần niệm tưởng du củ!"
*
Cách vách, Khương Trĩ Y ngồi trên ghế cho khách trừng mắt nhìn Nguyên Sách: "Nhìn một cái đi, ta nói ngươi doạ người ta mà, hai huynh muội nhà người ta lúc này khẳng định ở cách vách châu đầu ghé tai cho xem."
"Người đứng thẳng không sợ bóng nghiêng, cứ để cho bọn họ ghé tai nhau đi." Nguyên Sách tùy tiện ngồi ở bên cạnh nàng.
Khương Trĩ Y hừ nhẹ: "Ngươi thế này không phải trì hoãn chuyện ta đi thả diều sao!"
"Vậy là —— nàng thật sự thích là thả diều?" Nguyên Sách quay đầu tới.
Khương Trĩ Y không rõ nguyên do: "Cái gì kêu là ta thật sự thích?"
"Chính nàng nói, cái gì tháng hai đầu xuân, cỏ mọc dài, con diều của nàng không cẩn thận móc lên nhánh cây, ta đứng phía sau nàng giúp nàng tháo xuống, sau đó nàng vừa quay đầu lại, ta vừa cúi đầu, chúng ta liền ——"
Khương Trĩ Y sửng sốt nửa ngày, rốt cuộc nhớ ra hắn đang nói cái gì, bỗng dưng nhào lên trước bịt miệng Nguyên Sách lại một phen.
Nguyên Sách dựa vào lưng ghế, rũ mắt cười liếc nàng: "Bịt ta miệng có ích lợi gì, người ta viết giấy trắng mực đen là như vậy."
Khương Trĩ Y hậm hực buông hắn ra, ngồi ngay ngắn trở về: "Cái chuyện xưa kia là giả, là nói bừa, ngươi làm như người ta viết chuyện của ta với ngươi hay sao ấy!"
"Vậy nàng hẳn là càng không muốn người ta viết chuyện của nàng cùng ——" Nguyên Sách ẩn ý lược bỏ bốn chữ "Huynh trưởng của ta".

.....!Tướng quân mà thắng nhờ âm dương quái khí thì có còn quang vinh không!
May mà không mang theo quyển thoại bản kia bên người, bằng không chờ hắn xem cả một cuốn, không chừng mỗi ngày đều ngâm nga toàn văn lại bên tai nàng một lần.
Khương Trĩ Y lười tranh luận cùng hắn, vừa vặn huynh muội Bùi gia cũng từ cách vách trở về, liền bảo hắn cùng Bùi tử Tống chậm rãi đánh cờ đi, rồi kéo theo Bùi Tuyết Thanh đi thả diều.
*
Sân đình viện khách điếm là một khoảng trống khá rộng, cảnh xuân hiện ra phía trên như cái giếng trời thật xinh đẹp, trời xanh không mây.
Bùi Tuyết Thanh cầm hai con diều cho chính mình làm cho Khương Trĩ Y chọn, hỏi nàng muốn con nào.
Hôm nay Khương Trĩ Y mặc một cái váy tròn màu xanh đậm, liền chọn con diều màu xanh biếc tương xứng với nàng, nàng cảm khái với Bùi Tuyết Thanh: "Kỳ thật đã lâu ta không có thả diều, Bảo Gia a tỷ không thích chơi mấy trò trẻ con như thế này, ta cũng không có khuê mật nào, một mình thả diều thì cứ cảm thấy có vẻ ngu đần, cũng không gì mà chơi."

"Nếu như ngươi thích, sau này ngày xuân đều tìm ta thả diều đi."
Khương Trĩ Y nghĩ đến sau này, liền gật gật đầu: "Ngày xuân sang năm đi, khi đó ta nhất định ở Trường An."
Vì nhiều năm không thả diều Khương Trĩ Y đã không còn mấy quen thuộc, Bùi Tuyết Thanh thừa dịp gió lên liền quăng con diều của Khương Trĩ Y thả lên trời cao, lại đưa cuộn dây vào trong tay Khương Trĩ Y, chỉ cần nàng hơi lôi kéo một chút là được.
Khương Trĩ Y một tay nắm cuộn dây một tay kéo dây, cao hứng qua qua lại lại dạo một vòng, vừa cùng Bùi Tuyết Thanh tán gẫu: "Đúng rồi, lúc nãy khi ngươi và a huynh ngươi vừa mới trở về, sao mặt hắn lại đỏ hồng vậy?"
Bùi Tuyết Thanh thả con diều của chính mình lên trời cao, cười thở dài một tiếng: "A huynh quả thực hiểu lầm ta cùng Thẩm Thiếu tướng quân, chúng ta mới vừa rồi tranh chấp vài câu, nhưng mà ta đã giải thích rõ ràng, không có việc gì."
"Ngươi cùng Thẩm Thiếu tướng quân căn bản ngay cả ánh mắt đối diện cũng không có, a huynh ngươi thật là suy nghĩ nhiều!" Khương Trĩ Y nói tới đây bỗng nhiên nhớ tới cái gì, đi đến bên cạnh Bùi Tuyết Thanh thì

thầm, "......! Nói đến cái này, ta phát hiện mỗi lần ngươi cùng Nguyên Sách nói chuyện, hình như rất hiếm khi nhìn hắn, có phải khi nhìn hắn lại có cảm giác kỳ quái hở?"
Hai người không tiện nhắc tới chuyện quan trọng, nên chỉ nhìn vào mắt lẫn nhau đều hiểu, Bùi Tuyết Thanh gật đầu: "Tất nhiên, ta sợ nhìn liền xuất thần, mạo phạm thất lễ."
"Nhưng vì sao ——" Khương Trĩ Y thất thần mà kéo kéo cuộn dây trong tay, "Ta không có cảm giác như vậy nhỉ?"
"Thẩm Thiếu tướng quân cùng ngươi thân mật như vậy, ngươi nhìn hắn, sao còn sẽ nhớ đến người khác?"
"Ta cùng hắn mới không phải thân mật....." Nhiều lắm chỉ là giả thân mật, Khương Trĩ Y lẩm bẩm, vừa lơ đãng đứng tại chỗ hơi lâu, gió dừng lại, con diều liền rớt xuống thẳng tắp.
Khương Trĩ Y vội vàng chạy nhanh đi qua chỗ khác, nhưng đã không còn kịp, trơ mắt nhìn con diều kia rốt cuộc rơi xuống, vướng lên trên cành cây hoa đào ở trong sân.
"Ai nha....." Hai người vội chạy lên, kéo dây để lấy con điêu xuống, nhưng cọng dây nhỏ cứ mãi vướng vào trên nhánh cây, làm thế nào cũng không gỡ xuống được.
Khương Trĩ Y cùng Bùi Tuyết Thanh cao bằng nhau, nhón chân lên cũng với không tới nhánh cây kia.
"Ta quả nhiên lâu lắm không thả diều....." Khương Trĩ Y đứng dưới gốc cây bĩu môi.
"Không có việc gì, con diều vướng trên cây là chuyện thường thôi, ta đi lấy cái ghế con lại là được." Bùi Tuyết Thanh xoay người đi về hướng trong phòng.
Một mình Khương Trĩ Y ở tại dưới tàng cây, nghĩ thầm Nguyên Sách quả thật là miệng quạ đen, đều do mới vừa rồi hắn cứ lảm nhảm tình tiết trong thoại bản, giờ thì hay rồi, tuy rằng hiện tại không phải tháng hai mà là tháng ba, không phải nhánh cây hạnh mà là cây hoa đào, diều của nàng thật sự treo lên nhánh cây.
Khương Trĩ Y oán hận nhìn phiến cửa sổ thượng phòng trên lầu hai kia như muốn cắt nó ra từng mảnh, đang thầm mắng Nguyên Sách trong lòng, chợt nghe phía sau có bước chân tới gần, trên đỉnh đầu bỗng bị một cái bóng trùm lên, trong tầm mắt liền xuất hiện một cánh tay thiếu niên.
Đầu ngón tay kia nhẹ nhàng câu lại một cái, vô số cánh hoa đào trên táng

cây bị chấn động đến ào ạt rơi xuống, con diều của nàng cũng được lấy xuống dưới.
Nhưng mà người phía sau lấy con diều xuống lại không hề nói chuyện, cứ như vậy lẳng lặng đứng, cũng không giao con diều cho nàng.
Chóp mũi đầy mùi hương hoa đào ngọt lịm lẫn với mùi bồ kết quen thuộc, làm người say say đến tâm viên ý mã.
Như dự cảm được sắp sửa phát sinh cái gì, Khương Trĩ Y hoảng hốt đứng dưới tàng cây, trái tim trong lòng ngực nhảy lên thình thịch, làm cho đầu nàng cũng có chút say say nóng lên, Khương Trĩ Y chần chờ, do dự, chậm rãi quay đầu lại.
Người phía sau cong lưng, cúi đầu xuống.
Khương Trĩ Y run rẩy co rúm lại, bỗng dưng nhắm chặt mắt.
Nguyên Sách rũ mắt nhìn nàng, chóp mũi chạm vào chóp mũi nàng, chậm rãi lướt xuống, cắn nhẹ vào cánh môi nàng, buông xuống một nụ hôn mà hắn đã trông đợi từ lâu — —
"Hiện tại, chuyện xưa đã trở thành sự thật.".

Chương 67: Chương 67

Kinh Chập cùng Cốc Vũ thấy Khương Trĩ Y ngồi dưới ánh đuốc, mày nhíu chặt mà lật một quyển y thư, không biết đang tìm đọc cái gì, nghĩ mãi không thông mà nhìn nhau, liếc mắt một cái.
Hôm nay sau khi từ khách điếm trở về, quận chúa liền không thích hợp.

Đầu tiên là chống cằm ngồi ở phía trước cửa sổ, hai mắt xuất thần mà nhìn cây hoa đào trong đình viện, thỉnh thoảng lại khẽ nâng ngón tay lên vuốt vuốt môi, trong chốc lát nhíu mày, trong chốc lát lắc đầu.
Sau đó thì bắt đầu đứng dậy dạo bước, miệng lẩm bẩm mà quở trách cái vị tiên sinh viết thoại bản đến nay chưa biết là ai kia.
Lại sau nữa, liền bảo các nàng tìm tới cuốn y thư này, vừa nghiên cứu vừa tự bắt mạch cho chính mình.
Kinh Chập: "Quận chúa, thân thể ngài nếu có chỗ nào không khoẻ, vẫn nên để nô tỳ thỉnh y sư tới bắt mạch cho ngài đi?"
Sắc mặt Khương Trĩ Y ngưng trọng: "Ta hoài nghi, hình như gần đây bệnh cũ ta lại tái phát ——"
Khương Trĩ Y sờ soạng lên cánh tay mình bắt mạch: "Các ngươi xem trên y thư này có nói, mạch tượng khí trệ huyết ứ kêu là sáp mạch, nhẹ như đao chặt trúc, có cảm giác chấn động, mạch lực không đều lúc lớn lúc nhỏ, khi dài khi ngắn.....!Mỗi điều trong này, ta đều có hết!"
Kinh Chập cùng Cốc Vũ cúi đầu nhìn ba ngón tay Khương Trĩ Y bắt mạch, ngơ ngác chớp chớp mắt.
"Quận chúa, ngài đây là ưu tư quá độ, nô tỳ thấy cái tay ngài bắt mạch kia vừa rồi hơi chấn một chút, thì mạch tượng của ngài đương nhiên sẽ chấn động, ngài lúc thì ấn mạnh lúc thì ấn nhẹ, nên mạch tượng của ngài đương nhiên cũng sẽ khi mạnh khi nhẹ, chứng ứ máu của ngài đã sớm tiêu sạch sẽ, cứ yên tâm đi!" Cốc Vũ khuyên nàng bớt sầu.
Trong lòng Khương Trĩ Y lại tựa hồ vẫn chưa an, nàng ngẩng đầu quét mắt

liếc Cốc Vũ một cái, giống như đang nhìn một người không biết nói chuyện, mặt vô biểu tình khép y thư lại, ném qua một bên.
.....!Cũng không phải bệnh cũ tái phát, vậy lúc ấy sao nàng lại có thể như bị nhân vật Y Y nhập thân, sao lại quay lên phía hắn nhắm mắt lại.
Vô số thanh âm xuyên qua qua thời gian cùng không gian, vang lên bên tai nàng hết đợt này đến đợt khác ——
"Khương Trĩ Y, nàng nói không sai, thật sự có thể nghe ra —— nghe ra được, trong lòng nàng cũng có ta."
"Chán ghét huynh trưởng ta như vậy, nhìn gương mặt này của ta, vì sao còn có thể đút ta ăn tôm?"
Khương Trĩ Y vẫy vẫy tay, muốn xua đi mấy thanh âm phiền phức này đi, chợt nghe hai tiếng gõ cửa đốc đốc, vừa nhắc mắt, một bóng người cao dài, đứng thẳng như thân hạc dừng ở tấm bình phong.
Trái tim nàng thình thịch nhảy, tay chân trong nháy mắt giống như bị đóng đinh lại, một chớp mắt qua đi, Khương Trĩ Y bỗng nhiên đứng dậy chạy về phía phòng trong, chỉ để lại cho tỳ nữ một lời nói: ".....!Cứ nói ta ngủ rồi!"

"Không cần phải nói, nghe thấy rồi." Ngoài cửa, giọng nam tử mang cười vang lên.
Bước chân Khương Trĩ Y cứng lại, chậm rãi xoay đầu đi, cách một cánh cửa mà dường như vẫn có thể thấy được khoé môi khẽ cong lên của hắn giờ phút này.
Nghĩ đến khóe môi, lại dường như xúc cảm ướt mềm phảng phất trở về khắc trên môi, tâm can Khương Trĩ Y run lên, khẩn trương mà nuốt xuống, tằng hắng giọng hướng ra ngoài nói: "Đêm khuya còn có việc?"
"Có việc —— tới chào từ biệt nàng, lại đây mở cửa đi."
Khương Trĩ Y sửng sốt, nhìn hai tỳ nữ cũng đang lộ vẻ ngoài ý muốn mới tin tưởng mình không có nghe nhầm, bán tín bán nghi đi lên phía trước, kéo cánh cửa ra một khe nhỏ, dò đầu ra: "Chào từ biệt?"
Nguyên Sách cúi đầu, ánh mắt lại rơi xuống cánh môi đang khẽ nhếch lên vì kinh ngạc của nàng.
Khương Trĩ Y lập tức mím chặt môi, đẩy mặt phòng bị mà khép khe cửa lại càng nhỏ hơn một chút.
Nhìn thấy đôi tay nàng nắm cánh cửa đẩy phòng bị, Nguyên Sách cười: "Hà tiết độ sứ bảo ta cùng hắn đi ra ngoài làm ban sai."
Khương Trĩ Y biết Hà tiết độ sứ trong miệng hắn, lúc trước hắn là phó sứ

của Thẩm tiết độ sứ, nhưng sau khi Thẩm tiết tiết độ sứ qua đời liền tạm thay chức tiết độ sứ của Hà Tây, tháng giêng trước khi rời kinh, Hoàng bá bá cũng từng mở lời bảo Nguyên Sách đi theo Hà tiết độ sứ học tập chính vụ ở địa phương.
Thần sắc Khương Trĩ Y hơi hạ xuống: ".....!Đi nơi nào? Đi làm cái gì? Đi bao lâu?"
"Hà Tây có mười một châu, ngoại trừ Lương Châu thì mười châu còn lại đều có một thứ sử, có thứ sử của ba châu ta chưa từng giao tế, nàng có thể nghĩ là đi xã giao, vốn cũng có thể mang theo phu nhân gia quyến đồng hành, nhưng mà đi về hướng tây bắc thì địa lý và khí hậu....."
"Ngươi tự đi của ngươi đi, ta mới không đi!" Khương Trĩ Y vội vàng ngắt ngang lời hắn.
Nguyên Sách cong môi: "Phu nhân không cần sốt ruột, ta cũng không muốn làm phu nhân chịu khổ."
Khương Trĩ Y quay đầu lại nhắm mắt, thật muốn vả liên tiếp vào cái miệng hôm nay cứ hướng lên trên.
"Ngắn thì mười ngày, lâu thì nửa tháng, ta sẽ nhanh chóng trở về." Nguyên Sách duỗi tay vào khe cửa, nhẹ nhàng xoa xoa đầu nàng.
Da đầu tê rần một phát, ánh mắt Khương Trĩ Y lập loè né tránh tầm mắt hắn: "Không, không cần, ngươi tốt nhất đi chậm một chút, cho ta thêm mấy ngày thanh tịnh....."
Nguyên Sách hừ cười: "Nhiều ngày như vậy còn chưa đủ cho nàng thanh tịnh? Nếu muốn thêm mấy ngày, vậy đêm nay cùng ta náo nhiệt một chút?"
Khương Trĩ Y ngẩn người, cảm giác được ánh mắt hắn đang ngắm về hướng phòng ngủ phía sau nàng, đầu nóng lên, liền khép lại cửa phòng một phen: ".....!Ngươi tưởng bở, ai cùng ngươi náo nhiệt, mau thu thập hành lý đi đi!"
Sáng sớm hôm sau khi Khương Trĩ Y thức dậy, nghe nói Nguyên Sách đã ra khỏi thành, trước khi đi đã tới phòng ngủ nàng, ngồi bên giường nàng cả buổi, tới canh giờ sắp xuất phát vẫn thấy nàng còn chưa thức, liền im ắng mà rời đi.

Cốc Vũ cảm khái với nàng, nói bộ dáng Thẩm Thiếu tướng quân ngồi chờ nàng tỉnh, lại không dám gọi nàng tỉnh cực kỳ giống tiểu Nguyên Đoàn mỗi sáng sớm lại đây muốn nàng ôm một cái.
Khương Trĩ Y lẩm bẩm một câu "Hắn mới không đáng yêu bằng Nguyên

Đoàn", rồi ôm Nguyên Đoàn đi ra ngoài phơi nắng, tự sống khoảng thời gian thanh tịnh của nàng.
Lại không nghĩ đến, bất quá mới thanh tịnh một ngày, vào đêm ngày thứ hai, Tam Thất liền xách theo một con bồ câu đưa tin hùng dũng oai vệ, khí phách hiên ngang tới nội viện, đem lá thư cột vào dưới chân bồ câu đưa cho nàng, nói là Nguyên Sách gửi cho nàng.
Khi tin đưa tới, Khương Trĩ Y đang nằm trên giường mỹ nhân đắp lớp dưỡng da thật dày, không tiện mở mắt xem tin, bảo Kinh Chập đứng bên đọc lớn cho mình nghe.
Kinh Chập mở ra tin ra đọc: "Y Y, mong nàng mạnh khỏe lúc đọc thư này, từ biệt hai ngày, trên chín tầng trời đầy sao, cũng không bất tận như tưởng niệm của ta đối với nàng, núi cao....."
Cả người Khương Trĩ Y run lên, từ trên giường bỗng nhiên kinh ngạc ngồi dựng dậy, dựng một bàn tay lên ngưng Kinh Chập lại.
Kinh Chập cùng Cốc Vũ đồng thời ngẩn ra.
Khương Trĩ Y với khuôn mặt đầy sương chi dưỡng da màu xanh xám, dùng sức cuộn cuộn ngón chân lại: "Không, không cần đọc mở đầu, đọc đoạn sau đi....."
"Vậy nô tỳ nên bắt đầu đọc từ chỗ nào?"
"Thì sau cái đoạn ——cũng không vững vàng như lòng ta đi."
"Ủa, sao quận chúa lại biết đoạn phía sau vậy?"
Bởi vì Nguyên Sách hắn chính là kẻ thích học người!
"Quận chúa, sương dưỡng da này của người đều sắp chảy xuống rồi, ngài mau nằm xuống đi." Cốc Vũ vội vàng đỡ nàng nằm trở về.
Khương Trĩ Y bình phục hô hấp, nằm trở về trên giường mỹ nhân.
Kinh Chập tiếp tục đọc xuống: "Hai ngày hành trình trên khoái mã, tối nay đã đến Cam Châu, thứ sử Cam Châu là người nhiệt tình, đã thiết đãi yến tiệc rất chu đáo, trong bữa tiệc cho rất nhiều mỹ thực trân, nhạc cơ ca vũ, sau khi tan tiệc, trở về phòng nghỉ, còn có hai vũ cơ xưng là phụng lệnh thứ sử tiến đến thị tẩm....."
"Cái gì?!" Khương Trĩ Y bỗng dưng lại lần nữa ngồi dậy, chấn động mà trừng lớn mắt.
Cốc Vũ một bên cũng vừa kinh vừa giận: "Thẩm Thiếu tướng quân sao lại như vậy, còn chưa cập quan đã bị lây mấy tật xấu đó!"
Khương Trĩ Y run rẩy vươn một ngón tay, chỉ về hướng Tây Bắc: "Bổn quận chúa còn chưa chính thức từ hôn với hắn đâu, tên thứ sử Cam Châu

kia có phải chán sống rồi hay không? Hắn có phải cũng chán sống rồi hay không?"
"Quận chúa an tâm một chút, đoạn sau còn nữa, còn nữa ——" Kinh Chập chỉ chỉ tin, vội vàng đọc tiếp.

"Đáng tiếc chính là, tốc độ các nàng mở miệng không nhanh bằng tốc độ ra tay của hộ vệ đi theo ta, trước khi các nàng kịp nói ra mục đích đến, liền đã bị bẻ trật hai cánh tay....."
Đồng tử Khương Trĩ Y chấn động, nhẹ nhàng chớp chớp mắt, nâng tay lên xoa xoa cánh tay mình.
Tưởng tượng cái hoàn cảnh lúc đó, liền hít một ngụm khí lạnh, nằm trở về.
"Vạn hạnh trong bất hạnh chính là, cũng may hôm nay là hộ vệ đi theo ta đã bước vào cửa phòng trước một bước, nếu đổi lại là ta, các nàng chỉ sợ đã là vong hồn dưới kiếm ta rồi.

Ta bảo hộ vệ sửa hai cánh tay hai người này lại, sau đó còn tìm thứ sử Cam Châu nói câu xin lỗi, lại nói hắn lần tới nếu lại muốn lấy vũ cơ bực này ra khoản đãi lai khách, thì tìm mấy người ăn nói lạnh lẹ một chút, đỡ phải phát sinh tai ương."
Khương Trĩ Y: "....."
"Ngoài ra, ta cũng đã nói rõ cùng thứ sử, ta đối với dung mạo người nằm cùng giường có chú ý nhất định, nếu không đủ đẹp, thì không thể cho vào mắt."
"Ha?" Khương Trĩ Y lại thẳng eo chậm rãi ngồi dậy, "Hắn còn dám nói chuyện lưu ý cho người ta, để lần sau người ta chọn người đẹp cho hắn? Hoá ra hai vũ cơ kia là không đủ đẹp mới bị hắn đánh ra?"
".....!Quận chúa, hay là ngài cố gắng nghe thêm hai câu?"
Khương Trĩ Y gật gật đầu: "Được, ngươi đọc tiếp đi, ta cũng muốn nghe xem, lần này hắn còn muốn biện minh như thế nào."
"Thứ sử hỏi ta, chuyện đẹp xấu thì mỗi người một sở thích, không biết ở trong mắt ta như thế nào mới tính là đẹp, hắn sẽ chọn sẵn cho ta một phen.

Ta nói, trong mắt ta chỉ duy nhất một minh Vĩnh Doanh quận chúa mới gọi là đẹp, người khác hoàn toàn không đủ cho vào mắt."
Giọng nói vừa rơi xuống, không khí tức giận cuồn cuộn trong phòng lập tức thối lui như thủy triều, trả về một căn phòng yên lặng hoà bình.

Khương Trĩ Y giơ tay sờ sờ khuôn mặt đang đắp sương dưỡng da của mình, dưới ánh mắt chăm chú như đang nhìn tiểu hài tử ba tuổi của Kinh Chập, lại yên lặng nằm trở về.

*

Màn đêm buông xuống, Tam Thất thu được mệnh lệnh Khương Trĩ Y truyền đến, yêu cầu Nguyên Sách mỗi ngày đều phải gửi một phong thư, từ chuyện lớn đến chuyện nhỏ phải hồi báo cả hành trình từ sớm đến tối.

Tam Thất suốt đêm truyền tin đến Nguyên Sách đang ở xa ngoài mấy trăm dặm, truyền mệnh lệnh của quận chúa, kể từ đây, mỗi đêm cũng gánh vác trọng trách thức chờ bồ câu đưa tin, xách theo một con lại một con bồ câu đưa tin đưa về trong viện của Khương Trĩ Y.

Một ngày nọ, cả đêm dài cũng chưa đợi được bồ câu đưa tin, mắt thấy đèn trong phòng ngủ quận chúa phòng ngủ vẫn chậm chạp chưa tắt, dường như đợi không được thì không định đi ngủ, Tam Thất lòng nóng như lửa đốt mà bồi hồi ở bên ngoài viện, chỉ còn kém bay lên trời đi xem bồ câu đưa tin đã đến chỗ nào rồi.

Tới gần canh ba, bồ câu đưa tin đáp xuống đất, Tam Thất xách theo con bồ câu mỏi mệt bất kham hai mắt trắng dã liền vọt vào trong viện, đưa thư giao cho tỳ nữ của quận chúa.

Trong phòng vang lên tiếng quận chúa mệt rã rời: "Mắt ta đã không mở ra nổi nữa, đọc cho ta nghe, viết cái gì?"

Tam Thất cũng rất tò mò, thiếu tướng quân nhất định có việc trì hoãn, không thể phân thân ra viết thư, như vậy mà vẫn tận dụng mọi cách để truyền tin trở về, sẽ truyền đến chuyện gì quan trọng nhất trong hành trình đây?

Hắn đứng ở cửa đợi một lát, chỉ nghe trong miệng tỳ nữ trịnh trọng đọc ra năm chữ: "Tối nay không có gì."

*

Ngày tháng mỗi ngày trôi đi, tin một phong lại một phong mà tới, đảo mắt đã vào tháng tư, tới thời tiết cuối xuân, liễu ám hoa minh (Editor: là chỉ mắt nhìn thấy tình huống không còn đường tiến nữa, thì đột nhiên xuất hiện chuyển biến và hy vọng) ở thành Cô Tang.

Đêm thứ mười hai, Khương Trĩ Y ngồi trước thư án mở hộp gỗ ra, chuẩn bị đem thư đêm nay gởi đến bỏ vào, mới phát hiện tráp đã sắp đầy.

Cốc Vũ hầu hạ ở bên vội nói: "Nô tỳ đi lấy cái tráp mới qua nha?"

"Lấy cái gì mà lấy, trước khi tráp này chứa đầy hắn còn dám không trở lại? Nửa tháng còn chưa đủ cho hắn lưu lạc thiên nhai ở bên ngoài?" Khương Trĩ Y nhìn một tráp đầy thư hừ nhẹ một tiếng.
"Đêm trước khi đi, Thẩm Thiếu tướng từng nói là lâu thì nửa tháng, nhưng lúc ấy ngài có nói muốn thêm mấy ngày thanh tịnh, Thẩm Thiếu tướng quân có lẽ là nghe lời ngài, lưu lại bên ngoài thêm mấy ngày thì sao?"
Khương Trĩ Y liền nghẹn: "Cái khác không nghe, lời này hắn lại nghe kỹ như vậy?"
"Quận chúa, vậy ngài là muốn Thẩm Thiếu tướng quân nghe, hay là không nghe vậy?"
Vốn tưởng rằng Thẩm Thiếu tướng quân vừa đi, bên cạnh quận chúa sẽ không còn âm hồn không tiêu tan, mỗi ngày đều có thể thư thái tự tại, chỉ lo chờ nhân mã của Hầu gia đến đón nàng.
Nhưng kết quả, ngoại trừ hai ba lần cùng Bùi cô nương đi du hí thì có vẻ vui vẻ một chút, còn ngày thường, lúc quận chúa vui vẻ nhất thế nhưng lại là khi thu được thư Thẩm Thiếu tướng quân gửi mỗi đêm trước khi đi vào giấc ngủ.
Có đôi khi đọc thư cười, có đôi khi đọc tin lại tức, câu thường treo nhất bên miệng chính là —— chờ hắn trở vềnhất định phải như thế này như thế kia.
Cốc Vũ đềnghị: "Nếu ngài hy vọng thiếu tướng quân sớm ngày trở về, thì cứ bảo Tam Thất gửi một phong thư đi là được, cũng không phải chuyện khó khăn."
Khương Trĩ Y nhíu nhíu mày, do dự mà không động.
Lời là nàng tự mình nói ra, muốn cho nàng tự mình thu hồi lại, sao lại không khó chứ?
"Nhân mã của Hầu gia đến đón ngài đã càng ngày càng gần, nếu Thẩm Thiếu tướng quân thật sự nghe lời ngài, chậm chạp không về, thì trước khi hồi kinh có khi còn không kịp gặp ngài ấy đâu....."
Khương Trĩ Y bĩu môi, rốt cuộc phô giấy đềbút, viết xuống mấy chữ đưa cho Cốc Vũ: "Đưa cho Tam Thất."
Cốc Vũ nhìn mấy chữ ngắn gọn trên giấy, hỏi: "Quận chúa, nô tỳ không biết chữ, ngài viết cái gì vậy?"
Khương Trĩ Y đọc nhấn mạnh từng chữ một: "Trên đường ruộng hoa nở, nên chậm rãi vềđi.".

Chương 68: Chương 68

Sang sớm hôm sau, khi Kinh Chập hầu hạ Khương Trĩ Y đứng dậy rửa mặt chải đầu, phát hiện nàng vẫn còn đang híp nửa mắt buồn ngủ, làm như đêm qua không nghỉ ngơi tốt.
Nhớ đến đêm qua tin của Thẩm Thiếu tướng quân tới rất sớm, quận chúa không phải thức đêm chờ tin, rõ ràng đã sớm đi ngủ, Kinh Chập vừa giúp nàng mặc xiêm y vừa hỏi: "Quận chúa đêm qua là không ngủ được sao?"
Khương Trĩ Y ngáp dài thuận miệng ừ một tiếng, vói cánh tay vào trong tay áo xuân sam.
"Ngài ngủ không được, có phải có tâm sự gì hay không?"
Động tác mặc xiêm y của Khương Trĩ Y hơi hơi cứng lại, buồn ngủ treo ở trên mặt đột nhiên tan đi đến bảy tám phần: "......!Ta chỗ nào có tâm sự? Bất quá ngày hôm qua ban ngày ngủ nhiều thôi."
Kinh Chập lẳng lặng nhìn nàng trong chốc lát, đỡ nàng đến ngồi trước đài trang điểm, lấy lược bắt đầu giúp nàng chảy tóc, nói: "Nô tỳ nghe Cốc Vũ nói, đêm qua ngài có hồi âm cho Thẩm Thiếu tướng quân một phong thư."
"Làm gì có một phong, chỉ có một câu thôi!" Khương Trĩ Y vội vàng chớp chớp mắt, "Ta chỉ là cảm thấy Cốc Vũ nói có lý, nếu hắn chậm chạp không về, nhân mã cữu cữu cử đến đón ta cũng sắp tới rồi, đến lúc đó chẳng lẽ ta còn phải chờ hắn trở về mới được đi....."
"Hiện giờ Thẩm Thiếu tướng quân cũng đâu cấm ngài đi, người của Hầu gia vừa đến, chúng ta tức khắc liền có thể khởi hành, Thẩm Thiếu tướng quân có ở đây hay không, hẳn là đều không sao mà?"
Khương Trĩ Y ho nhẹ một tiếng: "Có cái gọi là lễ thượng vãng lai, nếu hắn cấm ta đi, ta tất nhiên phải thừa cơ hội, không nói hai lời liền đi, hiện giờ nếu hắn đã lấy lễ tương đãi, ta cũng phải gặp hắn một mặt từ giã lại rời đi, cũng coi như không mất phong phạm quận chúa."
"Cho nên ngài mong ngài ấy hồi phủ, chỉ là hy vọng ngài ấy có mặt sẵn ở đây, chờ người của hầu gia tới, liền có thể cùng ngài ấy chính thức từ giã

ngay thời khắc đầu tiên, thuận lý thành chương rời đi, cùng ngài ấy từ biệt đôi đàng, hảo tụ hảo tán?"
Như bị cái chữ gì đâm một cái, lông mi Khương Trĩ Y run lên, yên lặng ngồi trước gương đồng.
"Sau khi hồi kinh từ hôn, ngài ấy ở Hà Tây làm thiếu tướng quân của hắn, ngài ở Trường An làm quận chúa của ngài, ngài cùng ngài ấy liền từ đây các an thiên nhai, hai người không còn liên quan?"
Trong cổ họng Khương Trĩ Y liền khô cứng, bàn tay đang gác lên đài trang điểm chợt nắm chặt.
"Sau này nếu như ngài gặp được phu quân vừa ý, liền lại định một mối hôn sự mới, Thẩm Thiếu tướng quân cũng có thể lại tìm một người mới....."
"Hắn dám!" Khương Trĩ Y đột nhiên cười lạnh ra tiếng.
Cây lược gỗ tử đàn trong tay Kinh Chập đang chải tóc chợt ngừng lại trên ngọn tóc của nàng.

Đối diện với ánh mắt Kinh Chập nhìn qua gương đồng, ánh mắt Khương Trĩ Y hơi lóe, chậm rãi thẳng lưng lên: "Ý ta là.....!Trên người hắn cõng nhiều bí mật như vậy, trời xui đất khiến mơ màng hồ đồ cùng ta một hồi cũng thôi đi, còn dám lại đi tai họa cho người khác hay sao?"
"Nhưng mà Trường An cách Hà Tây xa như vậy, ngài lại cùng ngài ấy từ hôn, nếu ngài ấy thật sự muốn tai họa ai, ngài cũng quản không được, không phải sao?"
Khương Trĩ Y nhăn nhăn mày, tức giận khoanh hai cánh tay lên.
"Quận chúa, nô tỳ chỉ là giả thiết thôi, ngài chớ trách nô tỳ lắm miệng, đoạn thời gian này nô tỳ thấy ngài cùng Thẩm Thiếu tướng quân —— ban đầu sau khi thái độ của ngài đối với Thẩm Thiếu tướng quân trở nên tốt hơn, nô tỳ lo lắng ngài là đồng tình với thân thế ngài ấy nên mới mềm lòng, nghĩ nếu ngài bởi vì nhất thời mềm lòng mà lưu lại, tương lai tất có ngày lại nảy sinh mâu thuẫn cùng ngài ấy.....!Nhưng mấy ngày này Thẩm Thiếu tướng quân không ở trong phủ, nô tỳ phát hiện ngài thất thần mất hồn mất vía, nô tỳ lại lo lắng sợ ngài vì nhất thời mạnh miệng mà rời đi, sợ ngài cùng Thẩm Thiếu tướng quân tách ra rồi, ngược lại ngài càng sống không vui....."
Khương Trĩ Y xuất thần mà nhìn gương mặt không vui trong gương.
Kinh Chập chảy tóc cho nàng xong, gác lược xuống: "Ngài đêm qua khó ngủ, nói vậy chắc cũng đang suy nghĩ mấy cái này, mặc kệ ngài quyết định

như thế nào, nô tỳ đều theo ngài, chỉ mong ngài lưu lại không phải vì mềm lòng, rời đi cũng không phải vì mạnh miệng, nếu không ngày sau chắc chắn hối hận."
Dùng xong đồ ăn sáng, Khương Trĩ Y theo thường lệ mang theo Nguyên Đoàn đi đình viện phơi nắng.
Thời tiết cuối xuân, dù cho mặc xuân sam hơi mỏng cũng đã không còn lạnh lẽo, Khương Trĩ Y ôm Nguyên Đoàn ngồi ở bàn đu dây hóng gió thổi, lẳng lặng nghĩ
mấy lời Kinh Chập mới vừa nói, suy nghĩ trong chốc lát, thấy bốn bề vắng lặng, bỗng nhiên cúi đầu kêu một tiếng: "Nguyên Đoàn."
Khương Trĩ Y sờ sờ trán nó: "Ngươi có từng gặp một con chó thực tàn ác đáng sợ hay chưa?"
Nguyên Đoàn lè lưỡi nhìn nàng, nhìn bộ dáng vẻ không quá hiểu ý nàng.
Khương Trĩ Y chỉ lo tự mình tiếp tục nói: "Nếu có một con chó dữ, hắn đã từng rất hung dữ đối với ngươi, hắn đem ngươi nhốt trong lồng sắt của hắn, không cho ngươi đi ra ngoài, ngươi muốn chạy trốn đi ra ngoài, nổi giận với hắn, hắn lại nói hắn nhốt ngươi lại là bởi vì thích cùng ngươi ở bên nhau.....!Ngươi ngay từ đầu khẳng định không tin, có phải hay không?"
"Nhưng mà sau đó hắn dường như ý thức được bản thân hắn không đúng, chậm rãi sửa lại, trở nên dịu ngoan lên, mỗi ngày đều a dua đảo quanh trước mặt ngươi, dần dần ngươi cũng liền quên đi bộ dáng lúc hắn hung dữ là như thế nào, cũng cảm giác được hắn thật sự thích ngươi, hơn nữa hắn nhớ rõ rất nhiều rất nhiều lời ngươi đã từng nói với hắn, đã làm với hắn, ngươi phát hiện có thể hắn thật sự đã thích ngươi từ rất lâu rất lâu trước đây....."
"Cho nên, lúc trước hắn cũng không phải hoàn toàn chỉ là vì sợ ngươi làm chuyện bất lợi với hắn, mới dụ ngươi tiến vào lồng sắt của hắn, cũng có năng là vì hắn thực sự thích ngươi, có lẽ hai cái nguyên nhân này cũng chiếm mấy phần đi.....!Nếu là như vậy, ngươi có muốn tha thứ cho hắn không?"
Khương Trĩ Y nói tới đây liền cúi đầu, thấy Nguyên Đoàn không biết từ khi nào đã gục đầu xuống, mơ màng sắp ngủ mà ghé vào trên đùi nàng, đừng nói là không nghe hiểu, nó căn bản là không nghe.
Khương Trĩ Y thở ra một hơi, lại vừa nhấc mắt lên, thấy Tam Thất kinh nghi bất định mà đứng ở cửa đình viện nhìn vào bên trong, liền giật mình

một cái ngồi thẳng dậy: "Ngươi tới đây khi nào vậy!"

Tam Thất vội vàng tiến lên, cúi đầu chắp tay: "Hồi quận chúa, tiểu nhân vừa tới, chính là xem trong viện không có ai, lại không biết ngài đang nói chuyện cùng ai, sợ ngài xảy ra chuyện gì, nên mới lại đây xem một cái."
"Hình như tiểu nhân nghe thấy cái gì tha thứ hay không tha thứ....."
Khương Trĩ Y vịn eo: "Nguyên Đoàn mấy ngày hôm trước bị chó ở bên ngoài khi dễ, ta không biết nó còn muốn tha thứ cho người ta, cùng chơi với người ta hay không, nên hỏi nó một chút."
"Thì ra là thế, nhưng mà Nguyên Đoàn cũng không biết nói chuyện, ngài hỏi cũng vô dụng nha....." Tam Thất gãi gãi đầu, "Nếu Quận chúa muốn biết, tiểu nhân cũng có một biện pháp."
"Tha thứ hay không, phải xem Nguyên Đoàn có thích người ta hay không, ngài để cho hi ai đứa chúng nó ăn gần nhau một chút, nhìn xem Nguyên Đoàn có cọ đến trên người người ta hay không, giữa mấy con chó mà nói, khi muốn kết bạn, thân thể là thành thật nhất."
Khương Trĩ Y lẩm nhẩm mấy lời Tam Thất nói, nhăn mày lại, như đang suy tư gì mà chớp chớp mắt.
Đêm đó trước khi sắp ngủ, Khương Trĩ Y lại lần nữa thu được tin Tam Thất đưa tới.
Chuyến này của Nguyên Sách là về hướng Tây Bắc đi Cam Châu trước, lại chuyển xuống Đông Nam đi Thiện Châu cùng Lan Châu, cuối cùng vòng về Lương Châu, vòng một vòng ngược chiều về.
Tin ba ngày trước đưa đến có nói, bản thân hắn đã đến Kim Thành, Lan Châu, tin hôm nay thì nói hành trình vẫn còn đang ở Kim Thành, giới thiệu tường tận khi hắn ở đó ăn được món da heo hầm, miêu tả từ miếng da kia nhìn bóng lưỡng, nói đến cắn một cái thì nước sốt tràn ra, chua chua, cay cay, lại có chút mằn mặn, còn thêm chút mùi tiêu thơm nức, ca ngợi hết mấy hàng nói da heo hầm ngon miệng đến như thế nào, cuối cùng nói thứ sử ở đây giữ hắn lại đi xem thêm thành trì ở gần đó, hắn cũng muốn ăn thêm mấy chén da heo hầm, vừa vặn nàng nói trên đường ruộng hoa nở chậm rãi về thôi, hắn liền hoãn lại, chậm rãi hẵng trở về.
"....."
Khương Trĩ Y xem đến nghẹn họng nhìn trân trối, Lương Châu cùng Lan Châu cũng chỉ cách nhau có mấy trăm dặm, thức ăn nhất định giống nhau, nàng cũng không tin hắn ở Lương Châu mười tám năm, ngay cả một chén

da heo hầm cũng chưa từng được ăn?
Một chén da heo hầm đã níu bước chân hắn như vậy, mệt nàng hôm hay còn nói với Nguyên Đoàn rằng hắn đã thích nàng từ rất lâu, rất lâu trước đây, thích cái gì mà thích, bất quá cũng chỉ như thế!
Còn nữa, cái câu "chậm rãi về" là có ý bảo hắn thật sự chậm rãi về sao? Sao cái câu như vậy hắn nghe còn không hiểu.....
Thật là tú tài gặp binh, đàn gảy tai trâu!
Khương Trĩ Y nhét tin vào tráp, đẩy cái hộp một phen, tức giận đến lồng ngực phập phồng, lúc lên lúc xuống.

Mệt nàng hôm nay còn tuyệt vọng đến mức tâm sự với chó, mong có ai đó hiểu được tâm sự của mình, nàng thấy không bằng nàng cũng đừng nghĩ nhiều cho mất công, không bằng ngủ thêm một giấc cho khoẻ!
Khương Trĩ Y bò lên trên giường, kéo chăn, oán hận nhắm mắt lại.
*
Có lẽ là còn tức giận, một giấc này của Khương Trĩ Y ngủ không thế nào ngon lành, trằn trọc quay qua quay lại, trước sau vẫn không ngủ được, khi thật vất vả mới đi vào mộng, trong mộng tất cả đều là da heo hầm.
Trong mộng nàng hỏi Kinh Chập Cốc Vũ, hôm nay đồ ăn sáng ăn cái gì, các nàng nói, ăn da heo hầm.
Tới canh giờ cơm trưa, nàng lại hỏi cơm trưa ăn cái gì, các nàng còn nói, da heo hầm.
Tới buổi tối, nàng nói bữa tối cũng không thể còn ăn da heo hầm chứ, các nàng nói, Thẩm Thiếu tướng quân mua thật nhiều thật nhiều da heo trở về, trong phủ hiện tại tất cả đều là da heo, nếu như không ăn liền phải đem dán vào tai thôi!
Khương Trĩ Y tức giận đến đầu váng mắt hoa, dùng sức đập bàn một cái. Nhưng cái đập tay này lại không vỗ lên bàn ăn gỗ cứng ngắc, mà lại vỗ lên một thứ gì đó hơi cứng nhưng có chút mềm mềm, cùng lúc đó, một tiếng kêu rên liền vang lên bên tai.
Khương Trĩ Y mê mang mà mở mắt ra, nghiêng đầu về một bên, thấy bên giường còn có một người đang nằm, chưa kịp hít ngược một hơi khí lạnh bò lên, liền thấy rõ gương mặt đầy buồn ngủ khi đang xoay lại đây.
"Khương Trĩ Y," Nguyên Sách lấy nắm tay đè đè bụng nhỏ, chỉ cần xuống thêm một tấc nữa, cũng không biết cái vỗ kia sẽ làm ra chuyện gì, "Ngủ cùng nàng, còn rất nguy hiểm."

Khương Trĩ Y chậm rãi mở to mắt, đầu phi phát tán mà ngồi dậy, nhìn nhìn khắp nơi, phát hiện nơi đây là phòng ngủ của nàng, giờ phút này cũng là đêm khuya, nàng đang đi vào giấc ngủ.
"Ngươi sao lại ở chỗ này? Ngươi không phải ở Kim Thành ăn da heo hầm sao....." Khương Trĩ Y kinh ngạc cúi đầu, nghiêng đầu đánh giá người nửa tháng không gặp, phát hiện dưới mắt hắn hơi có quần thâm, dường như đi đường hồi lâu không ngủ, bất quá trên người đã đổi xiêm y sạch sẽ, ngửi thấy có mùi bồkết thoang thoảng như hắn đã tắm gội xong.
Nguyên Sách từ "cơn ác mộng" mới vừa rồi hoãn lại, nhìn nàng chớp chớp mắt, lại kéo người một phen xuống dưới.
Khương Trĩ Y "Ai" một tiếng xiêu xiêu vẹo vẹo mà ngã người xuống, đầu rơi vào gối, người bị hắn ôm vào trong lồng ngực.
Nguyên Sách xoay người nằm nghiêng đối mặt với nàng: "Nàng đầu đã kêu ta trở về, ta còn ăn da heo hầm gì nữa?"
Phía sau lưng là cánh tay kiên cố của hắn, trước người là khuôn ngực đang gần trong gang tấc với mặt nàng, hô hấp Khương Trĩ Y liền căng thẳng, từ đầu sợi tóc căng chặt đến đầu ngón chân, hơi hơi mím môi mấy cái:
"Không phải chính ngươi nói sao....."
"Vốn định cho nàng cái kinh hỉ, ai ngờ tối nay nàng lại ngủ sớm như vậy."
"Cho nên khi ngươi nhận được tin liền ——"

"Cũng đã nóng lòng vềnhà, chắp cánh quay trở lại." Nguyên Sách nhìn chằm chằm mắt nàng.
Khương Trĩ Y nhìn ánh mắt hắn ôn nhu như vậy, cảm xúc liền như sóng triều mà dập dờn bồng bềnh.
Nguyên Sách híp híp mắt: "Cưỡi ngựa cả một ngày một đêm, chỉ đổi lại cái ánh mắt nàng như vậy thôi sao?"
"Vậy ngươi còn muốn cái gì....." Khương Trĩ Y giơ tay sờ sờ mũi.
Tầm mắt Nguyên Sách theo tay nàng đi xuống: "Nàng nói đi?"
Thấy rõ nơi ánh mắt hắn dính vào, máu trong cả người nháy mắt liền trào dâng như hồng thuỷ vỡ đê, Khương Trĩ Y khẩn trương nuốt xuống một cái, bỗng nhiên vào giờ phút này lại nhớ tới cái gì: "Ta nói.....!Cũng không phải không được, nhưng mà....."
"Nhưng mà ta muốn thử trước."
Đuôi lông mày Nguyên Sách nhướng lên, mặt lộ vẻ nghi vấn: "Thử cái gì?"
Thử nhìn xem, nếu không có trận ám sát làm nhân tâm hoảng ý, không trận

mưa hoa hạnh hoa đào làm mắt người say mê, cũng không có quyển thoại bản phong nguyệt làm nhân tâm hướng về, từ đầu chí cuối cũng chỉ có một mình hắn, thì thân thể thành thật sẽ cho nàng cái đáp án gì.
"Dù sao.....!Ngươi nằm yên, đừng cử động." Khương Trĩ Y chỉ chỉ giường.
Nguyên Sách chần chờ mà buông lỏng nàng ra, nằm thẳng về trên giường.
Khương Trĩ Y ngồi dậy, giơ tay hất hất mái tóc đen rối tung qua một bên, nhìn vào hư không ấp ủ một lát, chậm rãi hít sâu một hơi, vừa muốn cúi người xuống chỗ hắn, thấy ánh mắt hắn đang trân trối nhìn nàng một cái cũng không chớp, liền giơ tay lên che kín đôi mắt hắn một phen
Nguyên Sách lại khẽ chớp mắt giữa bóng tối trong lòng bàn tay nàng, cảm giác được nàng tựa hồ như đang điều chỉnh hô hấp, một lát sau, lại nhích từng chút một tới gần lại đây, đang tới gần, lại chợt dừng lại ở nơi nào đó cách hắn một gang tấc.
Miệng Nguyên Sách vừa mở ra, đang định hỏi xem nàng rốt cuộc muốn thử cái gì ——
Một cảm giác mềm mại ướt nóng khẽ đảo qua môi dưới.
Oành một tiếng, một luồng máu nóng chợt xông thẳng lên trán hắn.
Nàng, vừa mới, liếm hắn một cái?.

Chương 69: Chương 69

Cảm nhận được Nguyên Sách thình lình chấn động, kẻ "hành hung" cũng tự mình run lên, hai mắt vì muốn rút cho đủ dũng khí mà nhắm chặt chợt rung động mở ra.
Nhìn thấy đôi môi hơi mỏng trước mắt vì căng thẳng mà mím thành một đường, lại hồi tưởng lại xúc cảm
ướt nóng mới vừa rồi kia, trong chớp mắt, Khương Trĩ Y hậu tri hậu giác mà nóng mặt lên, như làm tặc mà chột dạ lùi ra phía sau một ít.
Trầm mặc, không có ai mở miệng giải thích, một người cũng không mở miệng hỏi chuyện, chỉ có từng người cố tình đè xuống hơi thở đang lặng yên phập phồng.
Khương Trĩ Y ngồi quỳ ở bên cạnh người Nguyên Sách, lặng lẽ nâng mí mắt lên ngắm hắn.

Đôi mắt hắn đã bị nàng dùng bàn tay che lại, nhìn không ra cảm xúc, sóng mũi cao thẳng dưới ánh nến lung lay lúc tỏ lúc mờ, nhưng góc cạnh sắc bén như vậy, lại cứ ôn nhu cọ cọ nàng khi mỗi lần hôn nàng.....
Tâm thần nhẹ nhàng đong đưa, Khương Trĩ Y lại lần nữa chậm rãi cúi người xuống.
Lọn tóc đen vén sau tai chợt trượt xuống, nàng cúi đầu, như chuồn chuồn lướt nước mà hôn thêm một cái lên chóp mũi hắn.
Đôi tay Nguyên Sách rũ bên người bỗng dưng nắm chặt thành quyền, cằm hơi hơi nâng lên.
Ánh mắt Khương Trĩ Y lạc xuống, nhìn thấy cằm của hắn căng thẳng như vậy, lại tiến lên, hôn cằm hắn một cái.
Hô hấp của Nguyên Sách dần dần nặng nềhơn, hầu kết lăn lộn trên dưới.
Khương Trĩ Y theo động tác của hắn mà dịch tầm mắt, cúi đầu đánh giá hầu kết của hắn, giống như đang nhìn cái sự vật gì mới lạ.
Mà hắn phảng phất như biết nàng đang nhìn nơi nào, dưới ánh mắt chăm

chú của nàng, lại nuốt một lần.
Khương Trĩ Y tò mò mà chớp chớp mắt, thật cẩn thận nằm sấp xuống, hôn lên hầu kết hắn.
Nguyên Sách rốt cuộc nâng tay lên, chế trụ cổ tay của nàng, xoay người ngồi dậy.
Tiếp theo, liền trời đất quay cuồng điên đảo một phen, Khương Trĩ Y kinh ngạc vừa nhấc đầu, liền thấy hắn đang chống ở phía trên nàng, thân hình cao dài hoàn toàn bao phủ lấy nàng, gom nàng vào dưới bóng hắn, cặp mắt đang nhìn chằm chằm nàng như cuộn lên sóng ngầm mãnh liệt, giống một con sói nhìn thẳng vào con mồi của nó.
".....!Chơi vui không?" Nguyên Sách rũ mi mắt xuống, ấm ách nhẹ giọng hỏi nàng.
Tim Khương Trĩ Y đập đến sắp nhảy lên cổ họng, liếc mắt nhìn bàn tay hắn đang nắm chặt lấy cổ tay nàng, co rúm lại: "Cũng, cũng được....."
Khương Trĩ Y còn chưa kịp nói tiếp, thì hơi thở nóng bỏng đã ập tới gần, Nguyên Sách đã cúi đầu hôn xuống, giống vận sức chờ phát động đã lâu, quen cửa quen nẻo mà đẩy hai hàm răng của nàng ra, tiến nhanh vào trong.
Đã lâu chưa trải qua chuyện này, cả người Khương Trĩ Y nổi lên một trận rùng mình, chịu không nổi liền né tránh ra sau.
Cánh tay Nguyên Sách đang nắm chặt cổ tay nàng liền buông ra, chuyển thành bóp lấy cằm nàng, bắt được nàng.
Khương Trĩ Y bị bắt mở miệng, chợt tràn ra một tiếng than nhẹ khe khẽ, cảm giác hắn giống như muốn cướp lấy, muốn đem nàng nuốt vào trong bụng vậy, trằn trọc qua lại, ngay cả hơi thở của nàng cũng cướp đoạt đi.

Khương Trĩ Y ngơ ngẩn, bị hôn đến thở không nổi, nâng một cánh tay mềm mại lên đi đẩy vai hắn.
Sắc mặt Khương Trĩ Y ửng hồng, chóp mũi thấm ra một lớp mồ hôi mịn, thở hổn hển vài tiếng mới nói nên lời: "Ta vừa rồi không, không, không có dữ dội như vậy.....!Chàng là đang hôn người, hay là ăn người vậy....."
Nguyên Sách chớp chớp mắt: "Mọi người có cách của mọi người, khi mới vừa rồi nàng tác loạn ta chưa từng nghi ngờ nàng ăn thịt ta nửa phần."
"Chàng đương nhiên không dám nghi ngờ ta.....!" Khương Trĩ Y đúng lý hợp tình mà trừng hắn, "Được bổn quận chúa sủng hạnh, là vinh hạnh....."
"Vậy quận chúa nói thử xem, thích hôn như thế nào?"
Khương Trĩ Y ho nhẹ một tiếng, ánh mắt lập loè dời mắt đi: "Giống ——

l`ần trước vậy là được."
"L`ần trước?" Mặt Nguyên Sách lộ vẻ h`ồi ức lại, "L`ần trước là như thế nào, nhờ quận chúa đ`ề điểm, th`ần không nhớ rõ."
Khương Trĩ Y xoay người lại căm tức nhìn hắn, nhấc một chân đá hắn: "Chuyện đó chàng còn dám không nhớ rõ, vậy đừng hôn nữa!"
"Biết r`ồi, quận chúa, th`ần nhẹ một chút." Nguyên Sách rũ mắt xuống, mặt trong ngón tay cái nhẹ nhàng mơ.n trớn cánh môi h`ồng phấn ẩm ướt của nàng, trấn an vuốt ve khóe môi nàng, cúi đ`ầu lại l`ần nữa hôn xuống.
*
Sáng sớm hôm sau, Khương Trĩ Y bị ánh nắng chói chang chiếu cho tỉnh. Cảm giác trong chăn nóng hừng hực, đặc biệt sau lưng phảng phất như đang đốt cái lò than, Khương Trĩ Y mơ mơ màng màng mở mắt ra, trong lòng nghi ngờ lúc này là tháng tư hay là tháng chạp chứ, nghiêng người duỗi tay ra sau tìm tòi, sờ so.ạng đến một mảnh ngực ấm áp, li`ền giật mình một cái tỉnh th`ần lại.
Xốc chăn lên, vừa cúi đ`ầu li`ền thấy một cái khuỷu tay đang đặt lên trên eo nàng.
Lại chớp mắt một cái, li`ền phát hiện Nguyên Sách nằm ở sau lưng nàng, cằm đè lên trên đỉnh đ`ầu nàng, đang lẳng lặng ngủ.
"Ai nha!" Khương Trĩ Y kinh ngạc cảm thán một tiếng, kéo chăn một cái, từ trong lòng ngực hắn lăn long lóc ra ngoài.
Khuỷu tay bị tụt xuống, Nguyên Sách khẽ mở hí mí mắt, nheo mắt lại thấy Khương Trĩ Y cả người lẫn chăn đ`ều đang phân rõ giới hạn với hắn, mặt li`ền lộ rõ vẻ nghi vấn.
"Không phải đã bảo chàng trước hừng đông phải đi sao?" Khương Trĩ Y chỉ chỉ ánh mặt trời sáng rỡ bên ngoài.
Đêm qua Nguyên Sách muốn ăn vạ ở nơi này qua đêm, nàng nhìn qu`ầng thâm trên mắt hắn, lại nể tình hắn bôn ba suốt một ngày một đêm, li`ền đáp ứng r`ồi, nhưng mà bảo hắn trước hừng đông c`ần phải rời đi.
"Khi thức dậy thì trời đã sáng —— dù sao sáng thế nào cũng đ`ều đã sáng." Nguyên Sách giơ tay xoa xoa cổ.
"Không phải mỗi ngày trời chưa sáng chàng li`ền đi quân doanh sao?"
"Hay nàng ngẫm lại xem, đêm qua ta ngủ bao lâu."
Đuôi lông mày Khương Trĩ Y run lên.
Cụ thể là bao lâu thì nàng cũng không rõ ràng lắm, nếu chiếu theo canh giờ mà trong lòng nàng cảm nhận được, nàng cảm thấy hắn phảng phất hôn

nàng đến nửa đêm.....

"Vậy, vậy Kinh Chập cùng Cốc Vũ có phải đã tới, có phải đã trông thấy r`ồi hay không?"
Nguyên Sách lé mắt liếc nàng: "Trước kia khi nàng làm những chuyện này với ta, có bao giờ tránh né các nàng?"
Khương Trĩ Y bĩu môi: "Hiện giờ sao có thể giống được, ta đang kiên quyết nói chuyện phải v`êkinh từ hôn với chàng, nếu lật lọng nhanh như vậy ——"
Nghĩ đến Kinh Chập cùng Cốc Vũ trợ giúp nàng nhảy l`âu chạy trốn, nghĩ đến Bùi Tử Tống vì nàng vận dụng danh nghĩa Bùi tướng quốc giúp nàng gửi thư khẩn cấp bốn trăm dặm, nghĩ đến Bùi tướng quốc ở ngàn dặm xa xôi đột nhiên không kịp phòng ngừa mà phải biết chuyện nhi nữ nhà người ta cãi nhau từ hôn, nghĩ đến cữu cữu, nghĩ đến nhân mã cữu cữu phái tới đón nàng, giờ phút này vẫn còn rong ruổi ở trên đường.....!Khương Trĩ Y không biết mình phải có bao nhiêu lớp da mặt mới đủ mất.
"Ý của nàng là ——" Nguyên Sách thẳng eo ng`ồi dậy, nhìn thẳng nàng, "Nàng tính lật lọng?"
Khương Trĩ Y lập tức lắc đ`âu, lẩm bẩm nói: ".....!Ta chưa nói như vậy nha, việc này còn phải suy xét, chàng cứ chờ tin đi."
Nguyên Sách khoanh cánh tay lên, ghé mắt nhìn nàng: "Vậy đêm qua nàng cùng ta cùng chung chăn gối thì tính là cái gì?"
"Cùng chung chăn gối thì như thế nào, người cho Bảo Gia a tỷ thị tẩm nhi`âu đếm không xuể, cũng không thấy cả đám bọn họ nháo nhào đòi danh phận gì."
.....!Cái này phải trách Lý Từ Phong, không có bản lĩnh làm công chúa chuyên tình với hắn ta, còn hại vị hôn thê mình học theo.
Nguyên Sách híp híp mắt: "Được, nếu quận chúa xem ta là nhập mạc chi tân , hôm nay chú ý chút, đừng ra cửa."
(Nhập mạc chi tân - 入幕之宾: Nghĩa gốc là những người có quan hệ thân cận/những người tham gia cơ mật, trong truyện chỉ người "vô cùng thân cận", người thân mật, là chỉ Nguyên Sách thành "nam sủng" của Khương Trĩ Y)
"Vì sao chứ, chàng lại muốn cản trở ta?"
Nguyên Sách nâng ngón cái lên, lòng bàn tay nhẹ nhàng cọ qua môi dưới của nàng: "Chỗ này, sưng r`ồi."

Đỉnh đầu Khương Trĩ Y tê rần, đầu ngón tay xoa xoa môi mình, hồi tưởng lại đêm qua cả hai hôn đến hôn đi, hôn mãi cho đến khi cả hai đều buồn ngủ, thế nhưng hắn cứ mãi một chút lại một chút mà mổ nàng, liền kinh hoảng nhảy xuống giường, chạy như bay đến trước đài trang điểm soi gương đồng, khóc không ra nước mắt mà đỏ mặt quay đầu lại: "Nguyên, sách ——!"
"Về sau chưa được truyền triệu, chàng không được lên giường ta!"
*
Khương Trĩ Y nào biết môi lại yếu ớt đến như vậy, thấy Nguyên Sách lông tóc vô thương, toàn thân mà lui, hối hận mình công lực không đủ, lần sau nhất định làm hắn cũng xấu xí cho xem.
Nhưng mà trước hết phải cho nàng chút thời gian tĩnh dưỡng tĩnh, lấy lại sĩ khí đã
Qua mấy ngày, từ kinh thành truyền đến tin tức, nghe nói vụ án Tuyên Đức hầu đã có kết quả, với tội ám sát đương triều quận chúa, bị hạch tội hạ ngục, bị phán trảm quyết sau thu.
Sở dĩ Khương Trĩ Y nhận được tin này ngay từ thời khắc đầu tiên là vì cái hôm đó nàng cùng Bùi Tuyết Thanh đi đạp thanh, Nguyên Sách bảo nàng mang theo ước chừng hai mươi binh lính Huyền Sách Quân, phía sau nàng lập tức có cái đuôi dài đến liếc mắt nhìn không đến điểm cuối, hiện giờ Tam Thất liền tới báo tin vui cho mình, nói nàng không cần phải cố kỵ nữa, có thể thoải mái hào phóng ra cửa vui chơi.
Nhưng mà khi Khương Trĩ Y nghe được tin tức này, lại không phải nghĩ đến chuyện vui chơi gì.
Kinh Chập thấy cảm xúc của nàng tựa hồ không tốt lắm, hỏi nàng làm sao vậy, tên ác nhân này đền tội là chưa đáng để vui vẻ mà.

Khương Trĩ Y thở dài: "Chỉ là ta nghĩ, oan oan tương báo đến khi nào mới dứt, việc này vốn do Chung Bá Dũng cùng Trác Khoan bày kế hại ta té gãy chân, Nguyên Sách mới ra mặt trả thù bọn họ, Tuyên Đức hầu lại ra mặt cho nhi tử phái người tới ám sát ta.....!Chung gia bên kia hiện giờ bị phán cả nhà lưu đày, thế nào cũng có một ngày quay trở về, đến lúc đó không biết có phải lại là một hồi tinh phong huyết vũ phiền toái nữa hay không."
Kinh Chập nghi hoặc: "Quận chúa đi theo Thẩm Thiếu tướng quân, chưa nghe nói chuyện của Chung gia sao? Người Chung gia chỉ sợ không về được nữa."

"Vì sao? Án bị sửa sao?"
"Không phải, là nam đinh cả nhà Chung gia đã mất tích trên đường lưu đày, hư hư thực thực hình như là chạy trốn, tội nhân bỏ trốn tuyệt đối không thể trở về."
"Có chuyện như vậy sao?" Khương Trĩ Y sửng sốt, "Hắn không nói cùng ta nha, vậy ngươi làm như thế nào biết được?"
"Nô tỳ tháng giêng đã từ Trịnh huyện hồi phủ, thấy phu nhân ngày ngày lấy nước mắt rửa mặt, trên dưới Hầu phủ đều lan truyền việc này, nói chung người nhà luẩn quẩn trong lòng, vốn dĩ sau khi lưu đày xong nói không chừng có cơ hội Đông Sơn tái khởi, vậy mà lại đi chạy trốn, giờ hiện thân thì chỉ có đường chết thôi."
"Sao mấy người Chung gia lại luẩn quẩn trong lòng như vậy?" Khương Trĩ Y ngồi ở phía trước cửa sổ, khó hiểu mà nhăn má lại, "Ngươi nói đây là chuyện từ tháng giêng, vậy không phải bọn họ lưu đày ra khỏi kinh không được bao lâu sao?"
"Là không bao lâu, mất tích ngay cái đêm Tết Thượng Nguyên ấy, lúc ấy còn ở vùng phụ cận kinh thành mà, hình như chính xác là ở trong vùng núi non cheo leo thì phải."
"Sao còn lại đi chọn Tết Thượng Nguyên mà ——" Khương Trĩ Y nói đến một nửa liền ngừng lại, sắc mặt hơi đổi.
Tết Thượng Nguyên.....!Đó không phải là ngày mà nàng cùng Nguyên Sách xuất phát tới Hà Tây sao?
Nàng vốn định giữ hắn ở lại thành Trường An xem xong hội đèn lồng mới đi, nhưng Nguyên Sách tựa hồ sốt ruột muốn lên đường, nàng liền hiểu ý mà theo hắn đi rồi, đêm đó bọn họ đặt chân đến trạm dịch, ban đêm Nguyên Sách còn đi ra ngoài một chuyến, bảo nàng cùng Bảo Gia a tỷ ăn tết đi.....
"Kinh Chập," Khương Trĩ Y khẩn trương nuốt nước miếng, bỗng nhiên có một cái phỏng đoán đáng sợ, "Từ Trường An tới Hà Tây, nếu đi đường quan đạo sẽ đến trạm dịch đầu tiên, từ trạm dịch đó cách vùng núi non cheo leo rất xa, có khả năng nào để trong một đêm mà đi qua đánh lại quay về không?"
Kinh Chập hồi ức lại địa hình trong đầu mình một chút: "Người bình thường hẳn là có chút khó khăn, nhưng nếu như là tay cưỡi ngựa giỏi cưỡi khoái mã hay thậm chí là ngự mã, thì có khả năng nha."
Khương Trĩ Y phồng má, tay chậm rãi bóc lạc lại nắm chặt thành quyền:

"Vậy nếu sau đêm đó, người Chung gia tiếp tục đi lưu đày về hướng Bắc, mà ta lại tiếp tục đi về hướng Tây Bắc, vậy sau đó ta còn có cơ hội nào tình cờ gặp được người Chung gia trên đường lưu đày hay không?"
"Phương hướng khác nhau mà, mỗi ngày hai bên đều đi chỉ biết càng xa, rất khó có cơ hội chỉ trong một đêm có thể qua qua lại lại."
"Cho nên, Tết Thượng Nguyên chính là cơ hội cuối cùng....." Khương Trĩ Y xuất thần mà lẩm bẩm, lại hồi tưởng đến chi tiết của thời điểm đó.

Sau hôm Tết Thượng Nguyên, khi Nguyên Sách trở về thì trên người tựa hồ có mùi máu tanh, nàng còn hỏi hắn đây là cái mùi gì, hắn nói hắn bắt thỏ hoang cho nàng.....
Khương Trĩ Y run lẩy nẩy.
"Quận chúa, có phải ngài có gì nghi ngờ hay không?" Kinh Chập nghe đến đó cũng phản ứng lại.
Không phải nghi ngờ, mà Khương Trĩ Y cơ hồ có thể khẳng định, không có khả năng tồn tại một chuyện trùng hợp đến như vậy.
Nếu Nguyên Sách để ý nàng, nếu không phải bất đắc dĩ, sao có thể không thoả mãn nguyện vọng xem đèn của nàng cơ chứ.
Nhưng vì sao hắn phải làm như vậy.....!Là lo lắng cả nhà Chung gia quay đầu lại trả thù, cho nên mới muốn diệt cỏ diệt tận gốc sao?
Nhưng hắn vẫn không đến mức làm như thế với Trác gia mà.
Khương Trĩ Y xoa xoa thái dương bắt đầu cân nhắc, kỳ thật lúc trước nàng từng lấy làm kỳ quái, vì sao hắn lại chuẩn bị trước chứng cứ phạm tội của Chung gia làm gì? Lúc ấy hắn giải thích là vì cửu mẫu nàng đối với nàng không tốt, nên hắn làm vậy để chuẩn bị cho bất cứ tình huống nào.

Hiện giờ nghĩ đến, trước khi hắn đi thư viện vẫn chưa thực sự cùng nàng "Lưỡng tình tương duyệt", chỉ sợ tất cả đều không phải chỉ đơn thuần là vì nàng.....
Thậm chí xem ra, cái lý do lúc trước hắn đi thư viện "tìm chút chuyện để làm" cũng thập phần không vững được.

Chẳng lẽ hắn vốn đã nhắm vào Chung Bá Dũng, nhắm vào cả nhà Chung gia mới đi thư viện?
Khương Trĩ Y nhìn Cốc Vũ: "Ngươi có nhớ rõ trước khi Thẩm Thiếu tướng quân đi thư viện, đã từng xảy ra mâu thuẫn gì với người nhà Chung

gia hay không? Ta là nói là mâu thuẫn của bản thân hắn cùng Chung gia, không liên quan đến ta."
Cốc Vũ ngẫm nghĩ một chốc, lắc lắc đầu: "Nô tỳ không nhớ rõ có việc này, trước khi Thẩm Thiếu tướng quân đi thư viện, hình như đang bị ngài giục hôn đấy thôi."
"....."
"Không nhớ rõ thì nói không nhớ rõ, nói thêm mấy thứ vô dụng làm gì."
Khương Trĩ Y liếc nàng ta một ánh mắt sắc như dao, nhưng mà lời này thật ra cũng gợi nhớ một ít chuyện, "......!Có khi nào là do ta giục hôn hắn, nên mới kiếm cớ lờ ta mấy ngày?"
"Cũng không phải cố ý lờ ngài, Thẩm Thiếu tướng quân lúc ấy đang bôn ba thỉnh danh y, trị cho phó tướng đã thành hoạt tử nhân của ngài ấy đấy thôi, ngài sau đó không phải còn thỉnh Hoàng lão tiên sinh đi giúp hắn xem bệnh sao?"
Khương Trĩ Y nhăn mày lại.
Đúng rồi, đúng là có một chuyện như vậy, nhưng cái chuyện này lúc ấy nghe thấy hợp tình hợp lý, hiện giờ nghe tới lại thấy trăm ngàn chỗ hở.
Bên cạnh Nguyên Sách có một y tiên diệu thủ hồi xuân như Lý Từ Phong vậy, vì sao còn cần bôn ba thỉnh danh y?
Nếu vì Lý Từ Phong bó tay không còn biện pháp nên mới đi tìm cơ duyên khác, như vậy nếu ngay cả Lý Từ Phong đều không trị được, thì Hoàng lão tiên sinh do nàng thỉnh tới vì sao mới bắt mạch liền nói có thể trị được, còn kê phương thuốc ngay tại chỗ?
Sau đó nàng có hỏi Nguyên Sách, phương thuốc của Hoàng lão tiên sinh dùng thấy như thế nào, Nguyên Sách còn nói bệnh tình Cao Thạch đã có chuyển biến tốt đẹp, nên đã dời hắn ra khỏi phủ đệ, cho hắn đi quân doanh dưỡng thương.
Lại sau này Nguyên Sách không nói đến nữa, nàng cũng đã quên, không quan tâm việc này.
Trước mắt quay đầu nhìn lại —— Lý Từ Phong dựa vào chuyện bắt mạch liền có thể phát hiện trong cơ thể nàng bị ứ máu, Hoàng lão tiên sinh thì từ đầu tới đuôi hồn nhiên không biết, hai người rõ ràng cao thấp thế nào nhìn cũng thấy rõ, việc này thật sự rất đáng ngờ.
Khương Trĩ Y đang nghĩ mãi không thông, vừa vặn thấy Tam Thất đi ngang qua phía trước cửa sổ, liền gọi hắn tiến lên đây: "Tam Thất, trong Huyền Sách Quân các ngươi có một phó tướng tên là Cao Thạch, ngươi

hắn là biết đúng không?"
Ánh mắt Tam Thất hơi hơi loé lên: "Dạ, tiểu nhân biết."
"Trước đây hắn từng đối chiến với người Bắc Yết, bị trọng thương, sau đó ở kinh thành dưỡng thương, chuyến này không cùng các ngươi về Hà Tây luôn sao? Ta hình như chưa từng thấy hắn."
Tam Thất cúi đầu: "Việc này là thiếu tướng quân xử lý, tiểu nhân cũng không rõ ràng lắm, hay là quận chúa chờ thiếu tướng quân trở về rồi hỏi hắn đi....."
Khương Trĩ Y như suy tư gì mà gật gật đầu, à một tiếng.
*
Hai khắc sau, trong đại doanh Huyền Sách, Mục Tân Hồng đứng ở trước thư án: "Thiếu tướng quân, Tam Thất truyền tin đến nói như vậy, đang êm đẹp bỗng nhiên quận chúa lại hỏi thăm Cao Thạch, hẳn là không phải đột nhiên nhớ ra.

quan tâm một chút.....!Có phải ngài ấy đang hoài nghi cái gì hay không?"
Nguyên Sách nhíu mày không nói gì.
Mục Tân Hồng còn đang cân nhắc, nghĩ nếu quận chúa biết thiếu tướng quân vẫn còn có việc gạt nàng ——
Nguyên Sách đã hất mắt mở miệng: "Lần trước ngươi nói, khi phu nhân ngươi gây gổ với ngươi, ngươi sẽ chuẩn bị cái gì?"
Mục Tân Hồng đưa tay chỉ đầu gối, đáp trôi chảy: "Bao đầu gối để tiện quỳ xuống.".

Chương 70: Chương 70

Vào đêm, Nguyên Sách từ quân doanh hồi phủ, tắm rửa đi hết dơ bẩn mang từ Diễn Võ Trường về, thay một thân y phục nhàn hạ sạch sẽ đi vào nội viện.

Xa xa liền thấy cửa gian phòng kia của Khương Trĩ Y đang mở rộng cửa, nàng lẻ loi một mình ngồi ở phía trước cửa sổ, cái gì cũng không làm, tựa hồ như đã ngồi chờ hắn hồi lâu.

Người trước nay thiên quân vạn mã có lao qua trước mặt cũng chỉ cười giờ lại cả người chân răng lạnh mà hít sâu một hơi, Nguyên Sách cúi đầu gãi gãi giữa mày, đi lên phía trước, khẽ gõ vào trên cửa hai cái.

Khương Trĩ Y ngồi ngay ngắn không quay đầu lại, đưa lưng về phía hắn: "Vào đi.

"
Nghe thanh âm không giống như đặc biệt tức giận, nhưng cũng tuyệt đối không cao hứng.

Nguyên Sách bước qua ngạch cửa, trở tay đóng cửa phòng lại, nghiêng đầu xem xét sắc mặt nàng: "Sao chỉ có một người?"
Khương Trĩ Y mím môi: "Chuyện tối nay muốn nói, còn có người thứ hai có thể nghe sao?"
"Vậy ta đây nên ngồi nói, hay là đứng nói, hay là ——" Nguyên Sách ho nhẹ một tiếng, cúi đầu nhìn đầu gối mình.

Nguyên Sách căng đầu gối ngồi xuống giường mỹ nhân phía sau Khương Trĩ Y, nhìn về phía gương đồng trước mặt nàng, từ trong gương có thể

thấy nàng đang cụp mắt xuống, môi mím lại thành một đường.

"Chuyện hôm nay nàng hỏi Tam Thất ——" Tay Nguyên Sách gác trên đầu gối hơi nắm thành quyền, "Cao Thạch đã không còn trên nhân thế.

"
Nghe được đáp án như trong dự kiến, Khương Trĩ Y ngẩng đầu lên, nhìn hắn qua gương đồng: "Cho nên, y sư của ta căn bản không trị được cho hắn, có phải hay không?"
"Vậy phương thuốc lúc đó, là chàng cùng Hoàng lão tiên sinh thông đồng nhau lừa gạt ta?"
Khương Trĩ Y nhăn mi lại: "Vì sao phải gạt ta? Chàng hẳn là biết ta cũng chỉ có ý tốt thôi, trị không hết, thì bất quá ta cũng chỉ mở miệng an ủi an ủi chàng, cũng không có gì lớn.

"
"Còn nữa, lúc ấy chàng không biết ta sẽ dẫn theo y sư tới cửa, cũng không biết ta sẽ dẫn Hoàng lão tiên sinh theo, khi xem bệnh ta đứng ngay một bên, hai người làm như thế nào mà ngay trước mặt ta, thông đồng với nhau mà ta như đồngốc chả hay biết gì?"
"Bởi vì khi nàng tới ——" Nguyên Sách nhìn vềphía trong gương, "Người đã không còn thở.

"
Khương Trĩ Y lạnh lưng, cả người rùng mình một cái, chậm rãi mở to mắt.

Cho nên, lúc ấy Hoàng lão tiên sinh vào cửa bắt mạch, thì là bắt mạch cho một người chết?

Bởi vì hoảng loạn, nên ông ta vốn do dự xem phải đáp lại như thế nào, dưới tình hình như thế, cũng không cần Nguyên Sách nói cái gì, là một y sư thường xuyên tiếp xúc quý nhân, ông tất nhiên hiểu được phải làm như thế nào! !
"Cho nên người là ——" Khương Trĩ Y cứng đờ xoay người lại.

"Do ta giết.

"
"Vì sao?" Lông mi Khương Trĩ Y run lên, "Cao Thạch là do chàng giết, vậy nam đinh cả nhà Chung gia! ! "
Nhìn chằm chằm hàng mi rung rung của Khương Trĩ Y, trong cổ họng Nguyên Sách chợt nghẹn.

Mấy chuyện giết người thế này, với hắn mà nói vốn bình thường giống như ăn cơm uống nước, nhưng thấy ánh mắt nàng khẩn trương như không muốn tiếp nhận sự thật như vậy, lại không dám nói nhiều, sợ doạ nàng bỏ chạy.

Sau một lúc lâu qua đi, Nguyên Sách mở miệng: "Cũng là ta giết.

"
Tay Khương Trĩ Y giấu ở trong cổ tay áo xuân sam nhẹ nhàng nắm chặt lại.

Nàng nhớ rõ hắn từng nói Cao Thạch là ân nhân cứu mạng hắn, nói cho chuẩn xác hơn, hẳn là ân nhân cứu mạng huynh trưởng hắn, nhưng nếu hắn ra tay giết Cao Thạch, như vậy cái câu chuyện ân nhân này nhất định cũng là giả.

"Chàng sau khi giết Cao Thạch liền đi thư viện, đối mặt với Chung gia, chẳng lẽ là bởi vì! ! "
"Bởi vì bọn họ, một kẻ là phản đồ, một kẻ là hung thủ.

"
Thanh sắc trong giọng nói của Nguyên Sách rất bình tĩnh, phảng phất như đang miêu tả một chuyện không liên quan gì đến mình, nhưng càng không gợn sóng như vậy, lại càng giống như sóng lớn ngập trời giấu trong màn mây bình tĩnh.

Môi Khương Trĩ Y môi run run: "Cho nên! ! Thẩm Nguyên Sách không phải đơn thuần là chết trận sa trường, mà là bị người ám hại?"
Nguyên Sách khẽ gật đầu.

Giống bị một chậu nước lạnh tạt xuống đầu, trời tháng tư mà trong nháy mắt Khương Trĩ Y lạnh đến hàm răng cũng run rẩy, tay chân cũng lạnh lẽo theo.

Nàng suy nghĩ cả ngày, nghĩ ra rất nhiều loại khả năng mà hắn ôm mối thù không đội trời chung với Chung gia, đã nghĩ qua rất nhiều tình huống, nhưng sợ nhất chính là cái đáp án này.

Cũng chính là do đã nghĩ đến cái khả năng này, cho nên hôm nay nàng mới không đi tìm hắn rải lửa giận, chỉ là ngồi đây an an tĩnh tĩnh chờ hắn, hỏi hắn cho rõ ràng.

Nhưng giờ khắc này, nàng thà rằng hắn nói ra một lý do làm nàng không thể thông cảm, làm nàng muốn nổi giận còn hơn.

Trước mắt nàng lại lần nữa hiện ra ngôi mộ cô đơn sơ sài trên ngọn núi hoang kia, cái bí mật chôn giấu dưới ngôi mộ đó, còn tàn nhẫn hơn nàng nghĩ quá nhiều! !
Khương Trĩ Y đưa mắt nhìn thẳng hắn: "Cho nên chuyện chàng thay thế huynh trưởng mình, là vì muốn báo thù cho hắn.

"
Người Bắc Yết là đầu sỏ gây tội, hắn liền giết sạch người Bắc Yết, một đường giết đến vương đình Bắc Yết, thiêu hủy phần mộ tổ tiên của bọn họ.

Cao Thạch là phản đồ, hắn liền lợi dụng phản đồ tìm ra độc thủ phía sau màn, sau đó giết phản đồ.

Lạc Khang bá chính là người sau lưng Cao Thạch, hắn liền tàn sát sạch sẽ tất cả nam đinh một nhà Chung gia, không chừa một người.

Nguyên Sách nhìn lại nàng: "Đúng vậy.

"
Khương Trĩ Y lẳng lặng nhìn thẳng hắn một lát, bỗng nhiên dời mắt quay

người đi, cúi đầu lấy tay che lại mặt.

Nguyên Sách hơi sửng sốt, cúi đầu nhìn về phía nàng: "Khương Trĩ Y?"
Không được câu trả lời, đợi cả một buổi, lại chờ được một tiếng nức nở khe khẽ vang lên.

Ánh mắt Nguyên Sách chợt lóe, đứng dậy bước nhanh lên, cúi người xuống nhìn nàng: "Làm sao vậy, khóc cái gì?"
Khương Trĩ Y cúi đầu ôm mặt, nước mắt theo khe hở ngón tay uốn lượn chảy xuống, nấc nghẹn từng tiếng, không nói lời nào.

Nguyên Sách cũng quên đã bao lâu chưa thấy nàng khóc, hình như từ khi nàng khôi phục ký ức tới nay, đã không còn rơi nước mắt trước mặt hắn nữa.

Lúc trước nguyên nhân nàng khóc rất đơn giản, cho dù mới nhìn sẽ không biết vì sao, nhưng nàng cũng sẽ vừa khóc vừa trách người, khóc lóc như vậy, nhưng cũng sẽ tự mình nói ra đáp án.

Nguyên Sách chần chờ đứng ở phía sau nàng, suy đoán nói: "Không phải giấu một mình nàng, Bùi Tuyết Thanh ta cũng không nói.

"
"Những việc này, người biết càng ít càng an toàn, biết cũng không được chỗ tốt gì.

"
"Nếu không phải nàng đoán ra ——"
Nguyên Sách vừa nói vừa cúi đầu cầm tay nàng, Khương Trĩ Y quay người đi, không cho hắn động.

Nguyên Sách nhíu nhíu mày, lại bế dựng nàng lên, ôm đến trên giường mỹ nhân, để nàng ngồi lên trên đầu gối hắn, kéo tay nàng đang che mặt xuống: "Cũng không phải chưa thấy ——"
Khuôn mặt đầy nước mắt lấm lem làm hắn không nói nên lời.

Khương Trĩ Y buông đôi tay che hai mắt đẫm lệ xuống, nước mắt doanh doanh nhìn hắn, lại không giống như đang trách cứ hắn.

"Rốt cuộc làm sao vậy?" Nguyên Sách nhíu mày, lấy lòng bàn tay đi lau má nàng, cùng nước mắt trên khóe mắt nàng.

Nước mắt Khương Trĩ Y còn đang tiếp tục rớt xuống: "Không biết nữa! ! "
Nàng cũng không biết vì sao, chỉ là khi nàng biết chuyện rốt cuộc trong nửa năm hắn cùng nàng quen biết này hắn đang làm cái gì, trong lòng đột nhiên rất khó chịu.

Nàng cho rằng, hắn chịu nhiều khổ cực như vậy để thay thế huynh trưởng hắn, là vì từ đây hắn có thể sống dưới ánh sáng, chứ không phải sống trong bóng tối càng sâu như thế này.

"Không biết?" Nguyên Sách nhìn chằm chằm đôi mắt nàng, "Không phải đang trách ta lừa nàng?"
Giọng Khương Trĩ Y còn nức nở oán trách: "Chuyện chàng gạt ta sự còn ít sao, ta còn thiếu thêm một chuyện này sao!"
"Có trách bất quá cứ chậm rãi trách từng chuyện một, khóc cái gì?"
Khương Trĩ Y hai mắt đẫm lệ mơ hồnhìn hắn.

Khóc cái gì nhỉ? Đại khái là, khi nàng biết được hắn còn có chuyện lừa nàng, lại không phải muốn mắng hắn, mà là muốn khóc ——
Có thể là nàng đã không còn trách hắn đi.

Chuyện trên đời này, cuộc đời con người vốn là không phải không trắng thì là đen.

Thị phi đúng sai, thông thường bên nào cũng cho là mình phải, mọi người đều có nguyên nhân của mình, đúng trong lòng người này, rất có thể là sai trong lòng người khác.

Hắn lưng đeo huyết cừu chí thân đi vào Trường An, với hắn mà nói, mục tiêu là lấy đại cục làm trọng, bảo hộ bí mật gia tộc, nên chuyện nửa năm

qua hắn làm với nàng hiển nhiên hắn đều cho là đúng.

Nhưng với nàng mà nói, cho dù hắn có nỗi khổ to lớn như thế nào, nhưng hắn biết rõ nàng bị ngã hỏng đầu, còn thản nhiên đón nhận tình cảm của nàng trong khi không thanh tỉnh, lừa nàng đi đến biên quan trời xa đất lạ này, hiển nhiên là sai.

Nếu phải dùng thị phi đúng sai tới so đo việc này, chỉ sợ vĩnh viễn cũng sẽ không có kết quả.

Cho nên, giống như Kinh Chập nói với nàng, không nên vì nhất thời mềm lòng mà lưu lại, cũng không nên vì nhất thời mạnh miệng mà rời đi, để so đo chuyện này, không phải tùy theo lập trường đúng sai của mọi người, mà là nên xoay chuyển theo tâm ý mình, là —— thích thì lưu lại, không thích thì rời đi.

Nếu nàng tha thứ cho hắn, không phải là nàng tán đồng chuyện hắn lừa gạt nàng, mà là vì thích.

Mắt thấy nước mắt Khương Trĩ Y vừa lau một hàng lại rơi tiếp một hàng, Nguyên Sách vẫn không đoán được nàng suy nghĩ cái gì, khẽ thở dài một tiếng: "Khương Trĩ Y, nàng như vậy kêu ta làm sao bây giờ?"
Khương Trĩ Y giơ tay lau lau nước mắt, bỗng nhiên nghĩ cái gì thì nói cái đó: "Chàng cởi xiêm y ra cho ta nhìn xem.

"
Nguyên Sách sửng sốt: "Nhìn cái gì?"
"Chàng cởi ra là được! ! "
Nguyên Sách chớp chớp mắt, một tay gỡ thắt lưng kim loại và thắt lưng vải, cởi áo ngoài ra, xách lên bỏ qua một bên.

Khương Trĩ Y ngồi ở trên đùi hắn, mở vạt áo hắn ra một phen.

Giữa mày Nguyên Sách giật giật, nâng mắt lên.

Khương Trĩ Y còn đang vừa thút thít, vừa lao lực mà vạch hai vạt áo hắn ra hai bên, lúng túng mở áo trong của hắn, đầu ngón tay như có như không mà cọ vào người hắn.

Bụng dưới Nguyên Sách chợt căng thẳng, ấn đôi tay nàng đang sờ soạng lung tung xuống, tự mình cởi áo trong ra.

Làn da với vân da rõ ràng hiện lên ngay trước mắt, Khương Trĩ Y lại không có chút tâm tư thẹn thùng, nàng rũ mắt xuống, tỉ mỉ xem từng vết sẹo ngắn dài, sâu cạn không giống nhau trên người hắn, lại hít nghẹn một tiếng, nức nở lẩm bẩm: "Nhiều sẹo như vậy, vì báo thù lại xẻo thêm một lần! ! "
Ánh mắt Nguyên Sách khẽ nhúc nhích, giống như rốt cuộc cũng hiểu nàng đang khóc cái gì, trầm mặc một chút liền nói: "! ! Tay nghề Lý Từ Phong cũng được, một lần liền xong.

"
"Một lần xẻo nhiều như vậy, sao chịu nổi chứ! ! " Khương Trĩ Y uỷ khuất giống như chính mình bị, khóc đến càng thương tâm.

Nguyên Sách híp mắt cười, giơ tay vuốt vuốt chóp mũi đỏ ửng vì khóc của nàng: "Sao lại chịu không nổi chứ, ngay cả nàng khóc với ta, ta đều chịu nổi cơ mà.

"
"Nói bậy, ta khóc làm sao có uy lực như đao kiếm chứ?"
"Sao lại không phải?"
Khương Trĩ Y trừng mắt liếc hắn một cái, lại lần nữa rũ mắt xuống nhìn, thấy sau vai hắn có một cái sẹo lồi đặc biệt dữ tợn, liền nâng ngón trỏ lên cẩn thận chạm chạm vào.

Hô hấp Nguyên Sách như ngừng lại, vân da căng lên từng khối, lại nóng như bàn ủi.

Khương Trĩ Y nghiêng đầu nhìn hắn: "Còn, còn đau sao?"
"Nàng nói đi?" Nguyên Sách để trần nửa người trên, người lại như nhập

định mà không nhúc nhích, "Đã gần một năm còn ——"
Khương Trĩ Y bỗng nhiên ôm lấy hắn, cúi đầu, nhẹ nhàng buông xuống một nụ hôn lên chỗ vết sẹo lồi đáng sợ kia: "Ta đây hôn một cái, liền không đau.

".

Chương 71: Chương 71

Cảm giác mềm mại mịn màng rơi lên phần da non sau vai, như có ngàn vạn con kiến sột sột soạt soạt bò qua, một ngọn lửa không biết từ đâu bốc lên, một đường lan tràn xuống phía dưới.
Giống như sau trận mưa xuân mát mẻ, măng mùa xuân đột ngột từ mặt đất mọc lên, bồng bột ngoi đầu, cơ hồ là trong nháy mắt, Nguyên Sách cứng đờ người trên giường mỹ nhân của Khương Trĩ Y.
Khương Trĩ Y hồn nhiên không cảm giác được hắn có gì khác thường, thổi nhẹ vào vết sẹo hắn đã sớm không còn đau, còn ôm lấy hắn, vuốt vuốt xoa xoa sau tấm lưng đã đổ một tầng mồ hôi mỏng của hắn, nói lời an ủi.
Ánh mắt Nguyên Sách nhìn thẳng gương đồng cách đó không xa, từ trong gương có thể nhìn thấy nàng ôm lấy nửa thân trên trần trụi của hắn, nhưng vì với không tới lưng hắn, nên dứt khoát đổi từ quỳ ngồi thì quỳ đứng, hai tay như dây leo choàng qua bả vai hắn, vì đang có chút rướn người nên lớp xuân sam mỏng manh của nàng không ngăn cách được xúc cảm khi thân thể nàng cọ vào trên người hắn thật rõ ràng, tuy không nhìn thấy vẫn có thể bị trí tưởng tượng mình đánh vào sóng triều mãnh liệt, không thể kềm chế được nơi nào đó của bản thân.
Nguyên Sách nhìn chằm chằm một màn này, hơi thở chợt nặng, bỗng dưng giơ tay, hai bàn tay vịn lấy eo nàng.
Vốn đang muốn làm nàng dừng tay, không ngờ lại tình cờ chộp trúng chỗ nhột trên hõm eo Khương Trĩ Y, nàng than nhẹ một tiếng rồi xiêu xiêu vẹo vẹo ngã ngồi xuống dưới.
Nguyên Sách khẽ rên lên một tiếng, trong phút chốc, ba hồn bảy phách chấn động như bị gột rửa một trận.
Khương Trĩ Y ngồi trên đùi Nguyên Sách, hồi tưởng lại xúc cảm đụng chạm mới vừa rồi, ngơ ngác cúi đầu.
Nhưng một khắc trước khi nàng chuyển tầm mắt xuống, Nguyên Sách nhanh chóng giơ tay, che mắt nàng lại.

Khương Trĩ Y chớp chớp đôi mắt còn rơm rớm nước mắt, hàng mi còn treo nước mắt rào rào đảo qua lòng bàn tay hắn, mơ hồ giọng mũi hỏi: "Gì vậy?"
Nguyên Sách thở hổn hển nhắm mắt, cật lực áp xuống xao động đang lan tràn: "......!Không có gì."
"Không có gì chàng che mắt ta làm chi?" Khương Trĩ Y nghi ngờ nhăn mày lại, lại quơ quào vươn tay ra trong tối tăm.
Một cái tay khác của Nguyên Sách trở tay nắm chặt lấy cổ tay của nàng.
Đôi tay Khương Trĩ Y đều bị kềm lại, mắt lại bị che mất, tầm mắt không còn, chỉ có thể tưởng tượng mà suy đoán: "Đừng nói là chàng cho rằng hôm nay ta muốn gây nhau với chàng một trận thật lớn, nên mang theo gậy gộc phòng thân nha?"
Nhưng mà nghĩ lại, cũng hình như không phải.

Lần đầu tiên thấy hắn chột dạ như vậy, Khương Trĩ Y tò mò đến tim gan cồn cào: "Rốt cuộc là cái gì? Chàng cho ta xem xem!"
"Không thể xem," Nguyên Sách nghe cái giọng làm nũng này, thái dương nhảy thình thịch, "Không được động đậy."
"Vì sao không thể xem? Chàng như vậy ta không vui đâu."
"......!Xem xong nàng lại không cho danh phận, lỡ cho nàng ăn sạch sẽ, lại muốn học theo Bảo Gia a tỷ nàng không nhận người."
Khương Trĩ Y sửng sốt.

Sao đột nhiên lại nhắc đến Bảo Gia a tỷ thế này?
Nguyên Sách lợi dụng lúc nàng đang hoảng thần, liền buông lỏng tay và mắt nàng ra, không đợi nàng cúi đầu xem, liền xách nàng bỏ qua một bên giống như xách con mèo con, lắc mình một cái đứng lên, xoay người lập tức đi vào trong gian trong.
Trước mắt chợt khôi phục ánh sáng, Khương Trĩ Y bị ánh sáng nhoá lên làm chói mắt, liền híp híp mi một lát mới bò xuống giường đuổi theo được, một đường tiến vào phòng trong, lại chỉ tới kịp thấy bàn tay hắn kéo cửa phòng tắm lại, cùm cụp một tiếng vang lên, thanh khoá cửa bên trong đã bật xuống.

Khương Trĩ Y đứng ở ngoài cửa dậm dậm chân, vừa muốn chất vấn hắn, bỗng nhiên ý thức được hắn đi vào nơi nào ——
Trong phòng tắm của nàng, hình như vẫn còn phơi tâm y hôm nay nàng mới thay ra!
"Chàng chàng chàng mau ra đây!" Khương Trĩ Y trừng lớn mắt, ấm ách nói.
Cách một lớp cửa, Nguyên Sách bối chống vách, cúi đầu nhìn xuống, im lặng một lát liền nói: "Khi nào có danh phận, khi đó cho nàng xem."
"Không phải, ta không xem, ta không xem nữa!" Khương Trĩ Y sốt ruột gõ cửa, "Chàng mau ra đây, đừng có ngẩng đầu....."
Trong ngoài cửa phòng đồng loạt rơi vào im lặng, an tĩnh đến mức kim rơi cũng có thể nghe được.
"Chàng —— thấy rồi?" Khương Trĩ Y run rẩy hỏi.
Nguyên Sách dưới ánh nến nhàn nhạt trong phòng tắm, nhìn chằm chằm cái tâm y nho nhỏ, mong manh bóng loáng, còn rũ xuống lớp ren vải vàng nhạt kia, hầu kết nhẹ động: "......!Thấy rồi."
Gương mặt Khương Trĩ Y lập tức nóng lên, giơ tay che mặt, tư thế bịt tai trộm chuông mà quay người đi.
Bỗng nhiên nghe thấy Nguyên Sách bên trong khàn khàn kêu nàng một tiếng: "Khương Trĩ Y."

"Cho ta mượn dùng phòng tắm."
*
Cuối canh ba, Khương Trĩ Y sau khi được tỳ nữ hầu hạ rửa sạch một mặt nước mắt, thay áo ngủ, ghé vào trên giường, nghe trong phòng tắm vẫn còn tiếng nước ào ào, chán chường mà lăn qua lộn lại.
Mỗi lần hắn từ bên ngoài trở về gặp nàng, không đều sẽ tắm xong mới qua sao? Mới vừa rồi hình như có ra chút mồhôi, nhưng cũng không cần lâu đến vậy.
Nàng xác thật thích sạch sẽ, nhưng nếu là mồhôi của hắn, nàng cũng không đến mức ghét bỏ như vậy, không cần đụng một chút lại đi tắm như muốn lột da thế.
Thôi được rồi, dù sao thứ không nên thấy đã bị thấy, tùy hắn muốn dùng như thế nào thì dùng như thế ấy, thích dùng bao lâu thì dùng bấy lâu đi.
Bất quá hôm nay nàng mặc bộ tâm y nào nhỉ, hoa văn ra sao vậy? Nhất thời nhớ không ra.

Thôi, không nghĩ nữa, dù sao tâm y của nàng cái nào cũng đều đẹp, không đến mức không ghê tởm không thể để ai thấy.
Lúc nãy hắn nói cái gì mà xem xong lại không cho danh phận, khi nào có danh phận, khi đó mới cho nàng xem, đó rốt cuộc là cái gì?
Thôi, nói nàng học Bảo Gia a tỷ, vậy quay đầu lại nàng viết tin hỏi Bảo Gia a tỷ một chút là được.
Trong đầu Khương Trĩ Y suy nghĩ đứt quãng mà nghĩ vẩn vơ, chờ đến khi buồn ngủ đến mức không thể chịu được nữa, mới dựa vào gối mềm nhắm mắt lại.
Khi Nguyên Sách từ trong phòng tắm ra tới, thấy nàng ôm chăn, khuôn mặt nhỏ trắng hồng dán lên gối mềm, môi hơi cong lên, hơi thở đều đều —— đã chờ hắn đến ngủ rồi.
Nửa thân trên trần trụi còn ẩm ẩm hơi nước, Nguyên Sách cúi đầu nhìn nhìn mình, thở dài một hơi, xách áo trong cùng áo ngoài mặc vào, mang thắt lưng, đi lên phía trước, khuỵu một gối xuống mà ngồi xổm xuống giường, lẳng lặng nhìn người nằm trên giường trong chốc lát, lại nhẹ nhàng rút chăn nàng ôm trong lòng ngực kia ra, giũ ra đắp cho nàng.
"Hở?" Khương Trĩ Y mơ mơ màng màng mở mắt ra, ngẩng mặt lên, "Chàng tắm xong rồi hả, sao lại lâu như vậy....."
Nguyên Sách nâng tay lên, mặt trong ngón tay cái vuốt ve gương mặt nàng, nhẹ giọng nói: "Ta dọn phòng tắm, giờ ta trở về phòng đây."
"Trở về phòng?" Khương Trĩ Y tỉnh thần lại, trừng mắt nhìn hắn, "Chàng không ngủ lại chỗ ta, dùng phòng tắm ta làm cái gì?"

Nguyên Sách liền nghẹn.
"Sao lại có thể qua cầu rút ván, tá ma giết lừa như thế chứ.....!Ta ở chỗ này chờ chàng chờ đến mí mắt đánh nhau, vậy mà chàng nói ra được lời này sao?" Khương Trĩ Y bĩu môi lẩm bẩm.
"Muốn ta cùng nàng ngủ?"
"Chàng không muốn sao?"
"Vậy....!không được động tay động chân nha?"
Khương Trĩ Y nhíu mày: "Ta động tay động chân làm chàng ủy khuất hở?"
Nguyên Sách lấy khớp xương ngón tay vuốt vuốt giữa mày của nàng cho bằng lại: "Là ta sợ nhịn không được làm nàng ủy khuất."
Nàng từ nhỏ đã tang mẫu, trưởng bối duy nhất yêu thương nàng lại là cữu

cữu, tháng giêng chỉ là mới đính hôn, nói vậy chắc chưa từng thỉnh ma ma dạy nàng chuyện nam nữ chân chính, cho nên khi cùng hắn thân cận cũng không h`êphòng bị đúng mực.
Thấy Khương Trĩ Y nghiêng đ`âu khó hiểu, Nguyên Sách xốc chăn trên giường lên, gối đ`âu lên cánh tay tùy tiện nằm xuống, như tự mình thôi miên mà nhìn
lộng che trên đỉnh đ`âu: "Được r`ồi, nàng muốn động gì thì động, dao nhỏ xẻo thịt ta còn lười hé răng, có cái gì mà ta không thể nhịn."
"Ai thèm động chàng." Khương Trĩ Y hừ lạnh một tiếng, quay người đi.
Nguyên Sách nghiêng đ`âu nhìn v`êphía cái ót tức giận của nàng, sau một lúc lâu, lại thấy nàng không dễ chịu mà hơi nghiêng mặt trở v`ê: "Sao ta không thèm chàng, chàng cũng không thèm ta hở?"
Tận đáy lòng Nguyên Sách niệm ba l`ần bài giảng trong thư viện đã từng dạy —— "Nhân chi sở dĩ dị ư c`âm thú giả cơ hy.

Thứ dân khử chi, quân tử t`ồn chi"(*)sau đó ôm người vào trong ngực.
((*): Người ta sở dĩ khác c`âm thú chỉ có bấy nhiêu đó thôi.

Kẻ thứ dân thì bỏ mất, người quân tử thì giữ còn.)
Khương Trĩ Y gối đ`âu lên ngực hắn, vừa lòng nhắm mắt.
*
Đêm khuya tĩnh lặng, mắt vừa nhắm li`ền chìm vào giấc ngủ, mấy chuyện lộn xộn suy nghĩ ban nãy lại chạy vào trong óc, Khương Trĩ Y không biết sao, bỗng nhiên nhớ tới những người tối nay đã nói đến.

Là Cao Thạch, sắc mặt xám như tro tàn nằm trong sương phòng Đông Viện Thẩm phủ ở Trường An; là Chung Bá Dũng cùng Trách Khoan, đang đua cưỡi ngựa bắn cung với Nguyên Sách ở thư viện Thiên Sùng; là Lạc Khang bá thọt một chân, đang chờ trong lao ngục; là Tuyên Đức H`âu đang đợi sau thu trảm quyết.....
Từng gương mặt đ`âu hiện lên trước mắt nàng, mỗi một người đ`âu mang bộ mặt dữ tợn, mở to đôi đ`ồng tử trống rỗng đ`ầy máu đỏ.
Chỉ chớp mắt một cái, nàng không biết mình đã tới nơi nào, dưới màn đêm đen nhánh, cả đám bọn họ đ`ầy người là máu mà đứng ở trước mặt nàng, cười nhìn nàng nói: "Ngươi cho rằng đây đã là kết thúc sao?"
"Người tay nhuộm máu tươi, rốt cuộc có một ngày cũng sẽ chết ở trong

vũng máu....."
Lại chớp mắt thêm cái nữa, trên chiến trường tràn ngập bụi mù, thiên quân vạn mã đang xung phong chiến đấu, nàng thấy Nguyên Sách cao cao ngồi trên lưng ngựa, tay cầm trường thương, làm gương cho binh sĩ mà xông về phía trước chém giết, bỗng nhiên nghênh đón một trận mưa tên đổ xuống, tên như sao băng lao xuống, đâm thủng ngực hắn.....
Cảnh tượng lại chuyển, nàng mặc hỉ phục đỏ thẫm ngồi đài trang điểm trong Dao Quang Các, mặt mũi lấy làm kỳ lạ mà hỏi Kinh Chập cùng Cốc Vũ, giờ lành đã đến, vì sao còn chưa tới trang điểm cho nàng?
Kinh Chập cùng Cốc Vũ đỏ mắt nói với nàng: "Quận chúa, ngài đã quên rồi sao? Thẩm Thiếu tướng quân đã không thể tới cưới ngài."
Khương Trĩ Y chấn động mà nhìn gương đồng phía trước mặt, mới thấy rõ mình đang mặc không phải là hỉ phục, mà là một đồ tang màu trắng, trong nháy mắt lòng như rơi vào hầm băng, cả người liền lạnh run.....
"Khương Trĩ Y?" Bên tai bỗng nhiên có người từng tiếng kêu lên tên nàng, giống muốn kéo nàng từ trong đáy vực tuyệt vọng lên.
Trong lòng Khương Trĩ Y thống khổ như đao cắt, dùng sức mở mắt ra, trong tầm mắt nhoà đi bởi nước mắt bỗng xuất hiện một gương mặt quen thuộc.
"Thấy ác mộng sao?" Nguyên Sách ôm nàng trong ngực, nhíu mày nhìn nàng.
Khương Trĩ Y quay đầu đi, thấy trong phòng ngủ yên tĩnh chỉ có ánh nến leo lét, ngoài cửa sổ là đêm xuân ấm áp, không có lời nguyền rủa nhuốm máu, cũng không có chiến trường, không có tang phục.....
Nàng thấy ác mộng.
Nàng chỉ là thấy cái ác mộng.....
Một mảnh đỏ máu trước mắt trong mộng bỗng nhiên biến thành màu trắng trước mắt, cảm giác tuyệt vọng trong một chớp mắt đó chân thật đến nỗi giống như nàng trở về năm 6 tuổi ấy, nghe mẫu thân nói phụ thân đã trở lại, vui mừng khôn xiết chạy như bay ra phủ, lại thấy quan tài của phụ thân cùng cờ trắng tung bay.
Lại giống như đêm giao thừa của một năm ấy, nàng một mình đối diện với cả một bàn đồ ăn không biết đã hâm nóng đến mấy lần, thật vất vả mới có hơi đói bụng, gắp lên một con sủi cảo ăn, bỗng nhiên thấy ma ma lảo đảo chạy tới, nói với nàng, mẫu thân nàng tự sát.....
Trái tim giống bị bóp chặt, nghiền nén, Khương Trĩ Y run rẩy thở ra phì

phò, dùng sức lực chưa bao giờ có ôm chặt Nguyên Sách một phen.
Eo Nguyên Sách liền căng thẳng, cúi đầu, vừa định hỏi nàng mơ thấy cái gì ——
"Nguyên Sách, có phải chàng còn có việc giấu ta hay không?" Khương Trĩ Y bỗng nhiên mở miệng, ngẩng đầu lên.
"Thù của chàng —— có phải còn chưa báo xong hay không?".

Chương 72: Chương 72

Giọng nói vừa rơi xuống, ánh nến trong phòng chợt có chút lung lay, ánh mắt Nguyên Sách vừa ngưng, cúi đầu nhìn người trong lòng ngực: "Vì sao lại hỏi như vậy?"
"Ta cảm thấy....." Khương Trĩ Y nắm chặt thắt lưng hắn, khẩn trương đến môi răng phát run, "Hình như còn chưa yên....."
Nàng không phải mơ thấy người Chung nguyền rủa mới cảm thấy sự tình chưa chấm dứt, mà đúng là cảm nhận được điềm xấu rằng sự tình chưa chấm dứt nên mới có giấc mộng như vậy.
Mới vừa rồi khi nửa mộng nửa tỉnh, Khương Trĩ Y mơ hồ nghĩ đến một chuyện rất kỳ quái: Người Chung gia mất tích cùng một ngày với Nguyên Sách rời kinh, nàng còn đoán được ngọn nguồn trong đó, Hoàng bá bá nhất định cũng đoán được, nhưng vì sao Hoàng bá bá lại ngầm đồng ý cho Nguyên Sách lạm dụng tư hình như vậy?
Cho dù có biết được chuyện Lạc Khang bá phạm trọng tội thông đồng với địch, thì hành động này của Nguyên Sách cũng là khiêu chiến thiên uy. Hoàng bá bá chưa giáng tội, có phải là vì chuyện này còn chưa kết thúc, sau lưng Lạc Khanh bá còn có người, cho nên mới vì chuyện càng quan trọng hơn mà không truy cứu Nguyên Sách, chỉ là mượn tay Nguyên Sách cảnh cáo này hay không?
".....!Có phải bản thân Lạc Khang bá cũng chỉ là một con cờ, người sai khiến hắn, muốn hại huynh trưởng chàng lại là một người khác?"
Nguyên Sách lẳng lặng đối diện ánh mắt Khương Trĩ Y, không nói gì.
"Chàng đối phó Chung gia thì dư sức, nhưng nếu sau lưng Chung gia còn có nhân vật lớn hơn nữa.....!Có phải chàng sẽ gặp nguy hiểm hay không?"
Từng câu của Khương Trĩ Y đều gấp rút như đang thúc giục, Nguyên Sách trầm mặc một lúc lâu, hỏi lại: "Mơ thấy ta làm sao vậy, lại sợ thành thế này?"
Hồi tưởng lại hình ảnh mưa tên như sao băng xuyên qua ngực hắn trong

mộng, cơn sợ hãi như sóng triều ập đến, chèn ép nàng đến cổ họng tê dại, đôi môi khô khốc của Khương Trĩ Y chạm nhau rất nhiều lần cũng không thể nói ra miệng được câu nào.
Nguyên Sách nhíu mày, xoa xoa cái trán đổ đầy mồ hôi lạnh của nàng, lại nhích người muốn đi rót cho nàng chén trà nóng, bị nàng dùng sức ôm lấy eo không cho động.
"Ta mơ thấy, mơ thấy chàng đi đánh giặc, thật nhiều mũi tên....." Khương Trĩ Y hoãn lại một hơi thật dài, bắt đầu dùng những từ ngữ lung tung vụn vặt chắp vá nhau mà miêu tả cảnh tượng trong mộng.
Nguyên Sách cẩn thận nghe, chờ nàng nói xong, sửng sốt một lát liền cười phì: "Nàng thấy cảnh đánh giặc lần nào chưa? Mộng vớ vẩn."
"Mũi tên nhẹ nhiều nhất chỉ có thể phá giáp, mũi tên nặng thì mới có thể xuyên qua, nhưng mũi tên nặng bực đó thì phải có cung nặng chuyên dụng cho nó, cả một đội quân, số người có thể sử dụng loại cung như vậy thật đếm trên đầu ngón tay.

Ở đâu ra một trận mưa tên như nàng nói chứ?"
Khương Trĩ Y bĩu bĩu môi: "Nhưng lỡ như có thì làm sao?"
"Vậy cũng sẽ không giống như giấc mộng vô căn cứ kia của nàng, dưới thân ta có chiến mã, trong tay có vũ khí, làm sao có chuyện mũi tên phóng thẳng đến mà có thể làm bị thương đến ta?" Nguyên Sách khẽ cười một tiếng, "Trừ phi ta bỏ vũ khí đầu hàng, đứng bất động tại chỗ, mới hợp được với giấc mộng vạn tiễn xuyên tâm của nàng, có biết chưa?"
"Phi phi.....!Nói cái gì không may mắn vậy!" Khương Trĩ Y che miệng hắn lại một phen, "Không có chuyện trừ phi, chiến thần Đại Diệp sao có thể bỏ vũ khí đầu hàng!"

Nguyên Sách lấy tay nàng ra nắm vào trong lòng bàn tay: "Vậy còn lo lắng gì?"
Trong miệng Khương Trĩ Y lải nhải "thôi được rồi", lắc lắc đầu như muốn làm những hình ảnh điêm xấu kia rớt ra khỏi đầu mình, lại cẩn thận sờ sờ khuôn ngực hoàn hảo của hắn, sau đó dán mặt lên.
Vì trận ác mộng này, hôm sau Khương Trĩ Y ngủ đến mặt trời lên cao mới tỉnh, được tỳ nữ hầu hạ dùng đồ ăn sáng xong, còn đang phát ngốc hồi tưởng lại chuyện đêm qua, bỗng nhiên ngửi được mùi khói.
"Có ngửi thấy mùi gì mới bay vào không?" Khương Trĩ Y gác đũa xuống,

nhăn nhăn mũi hỏi hai tỳ nữ.
Cái mũi bắt bẻ này của Khương Trĩ Y luôn luôn linh thông hơn so với người khác, Kinh Chập cùng Cốc Vũ còn chưa ngửi thấy cái gì, chỉ có thể nghi hoặc mà đẩy cửa sổ trông ra.
Vừa nhìn, thế nhưng lại thấy dưới giếng trời trong đình viện bỗng nhiên có đặt một chậu than đang đốt, Tam Thất một tay xách một vật gì đó như xấp tiền vàng mã vàng vàng trắng trắng, một tay xách một cây gậy liễu có một đầu hơi cháy, đang ngồi xếp bằng hình như muốn làm cái lễ gì đó.
Kinh Chập cùng Cốc Vũ líu lưỡi nửa ngày mới hỏi ra miệng: "Này, làm gì vậy?"
Tam Thất ngẩng đầu trông lại, thấy Khương Trĩ Y nghiêng đầu khó hiểu mà đứng ở bên cửa sổ, vội vàng đứng dậy hành lễ: "Thiếu phu nhân, đây là do thiếu tướng quân sáng nay trước khi đi quân doanh đã dặn dò."
"Dặn dò ngươi ở trong viện ta ——" Khương Trĩ Y chỉ một ngón tay vào chậu than, "Đốt tiền giấy?"
"Dạ, thiếu phu nhân yên tâm, nhiều tiền giấy như vậy còn không nhét kín được miệng người Chung gia hay sao?" Tam Thất nói xong lại lấy thêm một xấp tiền giấy, phẩy phẩy lại run run cho chúng rớt vào trong chậu than, lấy gậy liễu đẩy cho tán ra, miệng lẩm bẩm, "Oan có đầu nợ có chủ, muốn tìm thì tới tìm thiếu tướng quân nhà chúng ta đi, đi vào trong mộng thiếu phu nhân chúng ta làm càn, còn cái gì là anh hùng hảo hán?"
Tam Thất đốt một chút liền nhấc đầu lên, thấy Khương Trĩ Y đầy mặt lộ vẻ hoang đường, thầm nghĩ đúng là hoang đường thật, sáng nay khi thiếu tướng quân dặn dò, hắn cũng thấy hoang đường một trận đó chứ.
Đếm kỹ số người thiếu tướng quân từng giết, không có mười vạn cũng đến chín vạn chín, chưa từng có quỷ thần nào dám vào mộng của thiếu tướng quân, thiếu tướng quân cũng không có chuyện kính bái quỷ thần, chưa bao giờ đi tế những vong hồn dưới kiếm mình, càng miễn bàn đến chuyện đốt tiền giấy cho kẻ thù.
"Cho rằng thiếu tướng quân xách các ngươi đi cho lũ sài lang ăn, cả đám thi cốt vô tồn, sẽ tìm không thấy các ngươi để tính sổ đúng không? Hôm nay đốt tiền giấy cho các ngươi là tốt lắm rồi, nếu dám can đảm lại đến trêu chọc thiếu phu nhân chúng ta, cẩn thận thiếu tướng quân tìm mấy con sài lang đã nuốt hết thi cốt các ngươi, mổ bụng lấy cốt, lại nghiền các ngươi thêm một lần!"
Một chủ hai tớ đứng trong phòng bị cơn gió ấm tháng tư thổi qua làm giật

mình một cái, chậm rãi liếc nhau.
Không biết là tiền chặn được miệng người Chung gia, hay là chuyện mổ bụng lấy cốt uy hiếp làm
đám người Chung gia sợ hãi, qua ngày này, Khương Trĩ Y thật sự không còn mơ thấy những tên ác quỷ đó nữa.
Chỉ là này quỷ thần vốn là do tâm sự của con người thể hiện ra ở cảnh trong mơ, canh an thần xua tan được ác mộng, nhưng lại không xua được tâm sự nặng nề của Khương Trĩ Y.
Đêm đó nàng hỏi Nguyên Sách, có phải thù của hắn còn chưa báo xong hay không, hắn lảng tránh không đáp, có lẽ là không muốn lại lừa nàng, nhưng hắn không đáp kỳ thật cũng đã là đáp án.
Khương Trĩ Y lại cân nhắc, có ai có thể làm cho Hoàng bá bá biết rõ hắn phạm trọng tội thông đồng với địch mà cũng không dám dễ dàng động hắn, chính diện xé rách mặt, khai chiến với hắn?
Phóng mắt nhìn cả Đại Diệp, người như vậy chỉ có một —— Tiết độ sứ Hà Đông, Phạm Đức Niên.

Hồi tưởng lại cái hôm tháng giêng, khi nàng đi theo Nguyên Sách rời kinh, Phạm Đức Niên từng nói với Nguyên Sách: "Đáng tiếc ta phải đi về hướng Đông, Thẩm tiểu tướng quân lại muốn đi hướng Tây, sau này chú định một đường đi ngược nhau....."
Khi đó nàng còn vô ưu vô lự làm Y Y trong thoại bản, khi đó Nguyên Sách có phải đã suy nghĩ nên làm như thế nào để chính tay đâm Phạm Đức Niên hay không.
Cần phải chính tay đâm Phạm Đức Niên, tuyệt đối không phải dùng chút thủ đoạn mưu kế giống như vặn ngã Chung gia như vậy là được, thù này muốn báo, phải là toàn bộ Hà Tây đối địch với Hà Đông, kết cục nhất định là ở trên chiến trường.
Trong lòng Khương Trĩ Y chỉ bận tâm suy nghĩ những việc này, sau ngày hôm nay, nàng thường xuyên đi đến đại doanh Huyền Sách để đưa cơm cho Nguyên Sách, dùng cơm trưa xong liền ở xem hắn huấn luyện tân binh, đợi đến đêm lại cùng hắn hồi phủ.
Một ngài cuối tháng tư, Bùi Tuyết Thanh nghe nói nàng như mặt trời mọc trong quân doanh, hôm nào cũng đến, có thể dẫn theo nàng ấy đi qua một chuyến được không.
Ngày giỗ của Thẩm Nguyên Sách vào tháng 5, Bùi Tuyết Thanh định qua

ngày giỗ hắn mới lại hồi kinh, mấy ngày nay nàng ấy đi đến rất nhiều nơi Thẩm Nguyên Sách từng hành quân đánh giặc, chỉ còn mỗi đại doanh Huyền Sách, vì là quân doanh trọng địa, nên cũng sợ mình không tiện quấy rầy.
Khương Trĩ Y sau khi được Nguyên Sách gật đầu liền mang theo Bùi Tuyết Thanh cùng đi quân doanh.
Đang lúc hoàng hôn, Khương Trĩ Y cùng Bùi Tuyết Thanh đứng ở trên đài cao của Diễn Võ Trường, xem tân binh thao luyện chiến đấu công thành và thủ thành bên dưới.
Bọn lính ấn theo màu sắc phù hiệu trên tay áo chia làm hai trận doanh, thành lâu được xem như toà thành đối địch, bắt đầu triển khai đối chiến, cả một khoảnh đất bụi mù cuồn cuộn, giữa những chiếc chiến xa ào ào xung phong, tiếng chém giết, tiếng kèn đất rung núi chuyển, đứng tít trên đài cao duyệt binh này đều có thể cảm giác được dưới chân đang run rẩy xốc nảy từng trận, rõ ràng đến giống như bản thân đang thực sự đứng trên chiến trường.
Khương Trĩ Y liên tiếp tới quân doanh đã mười mấy ngày, lần đầu tiên nhìn thấy đối chiến công thành, cũng giống như Bùi Tuyết Thanh, chấn động đến mở to mắt, ngay cả cát bay đá chạy đập vào mặt cũng quên phủi đi.
Mắt thấy số lượng binh lính phía phe thủ thành ít hơn phe binh lính công thành rất nhiều, Khương Trĩ Y kỳ quái hỏi Nguyên Sách đứng một bên: "Lấy thiểu số đối đa số, vậy có phải quá không công bằng rồi hay không?"
Nguyên Sách vừa khoanh tay nhìn chiến cuộc, vừa đáp nàng: "Phe thủ thành chiếm ưu thế địa lý, trên thực tế khi tác chiến, nếu số lượng khí giới công thành vẫn đáp ứng được, thì số lượng binh lực công thành thường là phải gấp mấy lần so với số lượng quân thủ thành."
"Vậy nếu bên phe địch công thành có khí giới rất lợi hại thì sao, bên ta thủ thành lại ít người, nên làm cái gì bây giờ?"
"Giữ được sĩ khí là quyết định mấu chốt thắng thua."
Khương Trĩ Y bừng tỉnh gật đầu, mắt thấy phe binh lính công thành đang bò trên thang dây leo lên trên thành lâu, binh lính phe thủ thành lại tay mắt lanh lẹ đổ xuống một thùng sắt đầy nước vàng, binh lính vào dính phải thứ nước vàng đó liền bị Mục Tân Hồng phán định đã mất chiến lực, lại tiếp tục hỏi: "Nước vàng trong thùng sắt kia là cái gì?"
"Chỉ là nước bình thường thôi."

"Ta biết ở đây thì là nước bình thường," bọn lính khi huấn luyện đều mặc áo giáp mang vũ khí đều là đao thật kiếm thật, nhưng mấy thứ gây sát thương cao như đạn đá tảng này nọ đều phải dùng những vật liệu nhẹ nhàng thay thế, nói vậy cái nước vàng này cũng cùng một nguyên lý đó,
"Ta là hỏi, ở trên chiến trường đó là nước gì?"
"Nước vàng nấu sôi."
"Nước vàng lại là cái gì?"

Nguyên Sách nghiêng đầu liếc nàng một cái: "Nàng sẽ không muốn biết."
Khương Trĩ Y bĩu môi: "Úp úp mở mở cái gì, nói cho ta nghe một chút thì sao!"
"Trĩ Y muội muội, nước vàng hẳn là ——" Bùi Tuyết Thanh một bên nghe hai người đối thoại, liền kề vào bên tai Khương Trĩ Y nhỏ giọng nói hai chữ.
Sắc mặt Khương Trĩ Y biến đổi, lại lần nữa nhìn từng thùng từng thùng nước vàng đổ từ phía thành lâu xuống, dạ dày bỗng quay cuồng một trận, lấy khăn che miệng nôn khan một chút.
Nguyên Sách bật cười, giơ tay đi vỗ vỗ lưng nàng: "Nói nàng sẽ không muốn biết mà."
"Bổn quận chúa hôm nay duyệt, duyệt binh đến đây thôi, ta đi vào trướng của chàng nghỉ một lát." Khương Trĩ Y nhìn Nguyên Sách vẫy vẫy tay tạm biệt, sau đó che lại dạ dày xoay người đi xuống khỏi đài cao.
Nguyên Sách nhìn theo bóng dáng Khương Trĩ Y, vừa muốn quay đầu nhờ Bùi Tuyết Thanh, Bùi Tuyết Thanh đã nhấc chân đi xuống dưới: "Ta đi xem Trĩ Y muội muội một chút."
Nguyên Sách gật đầu với Bùi Tuyết Thanh: "Làm phiền rồi."
*
Trong doanh trướng, Khương Trĩ Y liền uống hai ngụm trà nóng thông cổ mới áp xuống được cái cơn buồn nôn kia, nàng ngồi trên giường Nguyên Sách hoãn lại một lát, nhớ lại hai chữ "nước phân" mới vừa rồi nghe Bùi Tuyết Thanh nói, nghĩ mãi không thông hỏi: "Vì sao lại muốn dùng nước vàng đun sôi để đi đẩy lui quân địch nhỉ, nước đó thì nóng hay nguội đều làm người vô cùng ghê tởm đi....."
Bùi Tuyết Thanh ngồi ở đối diện nàng lắc lắc đầu: "Nước vàng đun sôi cũng không phải là dựa vào chuyện ghê tởm để đánh lui quân địch, mà nó là vũ khí có lực sát thương cực kỳ lớn, không chỉ đơn thuần làm người bị

phỏng, còn sẽ làm miệng vết thương trên người nhiễm trùng, lở loét ra, nếu binh lính công thành bị nước vàng này rót trúng, rất nhanh sẽ mất đi sức chiến đấu."
"Hoá ra là như thế....."
"Ta cũng là trước đây từng nghe Thẩm Nguyên Sách nói, chuyện đánh giặc có rất nhiều thủ đoạn, nhưng cái này đặc biệt nên ta liền nhớ kỹ."
Khương Trĩ Y gật gật đầu, tưởng tượng như vậy, liền bất giác không nghĩ đến chuyện ghê tởm, chỉ cảm thấy mấy chuyện chém giết ngươi chết ta sống thế này thật sự tàn nhẫn cực độ.
Không biết phụ thân nàng năm đó khi thủ thành có phải cũng từng trải qua những chuyện này hay không.
Thấy Khương Trĩ Y bỗng nhiên phát ngốc, Bùi Tuyết Thanh hỏi: "Gần đây ngươi nghĩ thế nào mà mỗi ngày thức dậy đều tới quân doanh vậy?"
Khương Trĩ Y tay ôm trà nóng, hàng mi dài buông xuống chớp chớp mắt: "Chính là muốn xem mỗi ngày hắn đều đang làm những gì, chứ ngồi mãi trong đại viện tường cao, cái gì cũng không biết....."
Cái gì cũng không biết, chỉ biết mỗi ngày mỗi ngày trong lòng đều lo lắng, rõ ràng Hà Đông cùng Hà Tây cách xa nhau hai ngàn dặm, trong chốc lát cũng không có khả năng khai chiến, nhưng vẫn cảm thấy bất an, lại thỉnh thoảng nhớ đến giấc mộng đêm đó.
Chỉ sợ lại giống như năm đó, nàng ở nhà hồn nhiên không biết gì, vô cùng cao hứng, đột nhiên có người chạy tới nói cho nàng tin dữ của phụ mẫu nàng.
Bùi Tuyết Thanh đánh giá biểu cảm của nàng: "Xem ra ngươi hình như có tâm sự, nếu có cái gì khó nghĩ, không ngại có thể nói cùng ta."
Khương Trĩ Y giương mắt nhìn về phía Bùi Tuyết Thanh.

Chuyện Nguyên Sách không nói với Bùi Tuyết Thanh, nàng tất nhiên cũng không thể nói.

Bên ngoài trướng sắc trời đang dần tối, trong trướng đã bắt đầu đốt đèn, Khương Trĩ Y gác ly trà nóng xuống, ôm đầu gối ngồi ở trên giường: "Tuyết Thanh a tỷ, ngươi nói xem, tại sao mọi người đều có những chuyện không làm không được nhỉ?"
Bùi Tuyết Thanh khó hiểu: "Cái gì không làm không được?"
"Thí dụ như a cha ta nhất quyết ủng hộ Hoàng bá bá thượng vị, mẹ ta nhất

quyết muốn đi theo a cha ta, còn có ——" Khương Trĩ Y nghĩ nghĩ, "Thẩm Nguyên Sách đã từng nói với tỷ về ta, nói vậy chắc cũng từng nói với tỷ, có một lần hắn từng cười nhạo ta, nói Tứ điện hạ cự tuyệt hôn sự với ta trước mặt Hoàng bá bá nhỉ?"
Bùi Tuyết Thanh hồi tưởng một chút, gật đầu: "Có chuyện như vậy."
"Kỳ thật khi còn nhỏ, ta cùng Tứ điện hạ đích xác là giao tình cực tốt, các trưởng bối cũng nói chờ chúng ta lớn lên phải chỉ hôn cho chúng ta, lúc ấy ta cũng không hiểu tình tình ái ái, chỉ vì muốn chơi cùng với Tứ điện hạ, liền cảm thấy nói không chừng tương lai thật sự sẽ gả cho hắn."
"Sau đó nhà ta xảy ra biến cố, ta dọn vào hầu phủ, nên qua lại lui tới với những hoàng tử công chúa đó liền không còn như xưa, bất quá trong mấy năm ta khổ sở nhất kia, Tứ điện hạ nếu có cơ hội ra cung, vẫn sẽ đến hầu phủ thăm ta, ngẫu nhiên lại cho ta chút đồ vật nhỏ do chính mình làm ra.....!Chỉ là ta cũng quên mất bắt đầu từ khi nào, hắn liền không qua lại cùng ta nữa."
Bùi Tuyết Thanh nhíu mày: "Vì sao chứ?"
Khương Trĩ Y cười cười, chậm rãi nói: "Ngay từ đầu ta cũng không rõ, sau này mới biết được, Đoan Vương phủ thân thiện hoà nhã của ngày xưa sớm đã không còn nữa, trong hoàng cung tranh đấu gay gắt, là nơi ăn người, mọi người đều thay đổi, Tứ điện hạ là con vợ lẽ, sinh tồn không dễ, ngày thường cũng hay chịu người khi dễ chèn ép, nhà mẹ đẻ mẫu thân hắn không có quyền thế, cũng khó mà yên ổn ở chốn thâm cung.

Nếu như hắn muốn tranh cho chính mình cùng mẫu thân một cái tiền đồ, liền nên cưới một thê tử có ích cho hắn, có thể giúp đỡ hắn, mà ta —— người bạn chơi cùng hắn khi bé này, cha mẹ song vong, chỉ mang cái danh hàm hư vô cùng một chút sủng ái mà Hoàng bá bá có thể thu hồi bất cứ lúc nào, với hắn mà nói, tuyệt đối không lương xứng."
Bùi Tuyết Thanh ngơ ngẩn nhìn Khương Trĩ Y, sau một lúc lâu chưa nói được lời nào.
Khương Trĩ Y mím môi, lại cười: "Nhưng mà nha, hình như a cha ta lựa chọn xã tắc không có sai, mẹ ta lựa chọn a cha ta cũng không có sai, Tứ điện hạ muốn tranh tiền đồ, giữa ta và tiền đồ chỉ có thể chọn một, vậy cũng không phải là quá tham lam, kỳ thật hắn cũng không có sai.

Chỉ là bọn hắn đều có có chuyện tuyệt đối không làm không được, tuy rằng

ta ở trong lòng bọn họ có chiếm một vị trí đó, nhưng so với cái chuyện bọn họ không làm không được, dường như ta không có quan trọng như vậy....."
Bùi Tuyết Thanh lắc lắc đầu: "Ngươi đừng nghĩ như vậy, lựa chọn tuy lưỡng nan, nhưng cũng sẽ có người cảm thấy, ngươi mới là quan trọng nhất trên đời này."
Khương Trĩ Y ngẩng lên nhìn đỉnh trướng trên đỉnh đầu mình: "Sẽ có sao?"
Bùi Tuyết Thanh nhìn nơi tầm mắt nàng rơi xuống, ẩn ẩn đoán được tâm sự của nàng: "Ngươi lo lắng lại giẫm lên vết xe đổ ở chỗ Thẩm Thiếu tướng quân, nên đang do dự việc hôn sự cùng hắn việc sao?"
Khương Trĩ Y vẫn không nhúc nhích mà ngồi, trầm mặc một lát, hơi gật đầu một cái.
Huyết cừu chí thân, nếu đổi lại là nàng cũng không có khả năng buông bỏ, nàng không cần hỏi cũng biết đó là chuyện Nguyên Sách không làm không được.
Nhưng đối thủ của hắn lại chính là Hà Đông mà ngay cả triều đình, ngay cả hoàng thất đều sợ hãi, cái chuyện không làm không được này chả khác gì đi trên một lưỡi dao, mệnh treo một đường.
Đôi tay Khương Trĩ Y ôm lấy đầu gối, cằm chống đầu gối, xuất thần nói: "Ta chỉ là suy nghĩ, lúc trước hắn cùng ta cầu thân, là bởi vì chuyện cưới ta cùng một hướng để thực hiện cái việc không làm không được kia của hắn, nhưng nếu có một ngày, cái chuyện không làm không được đó và chuyện cưới ta lại là trống đánh xuôi, kèn thổi ngược, hay hoặc là.....!Hắn có khả năng phải vì chuyện không làm không được đó mà trả giá bằng tánh mạng, vậy ta đây phải làm sao bây giờ?"
"Ta có phải.....!Lại trở thành kẻ bị bỏ lại kia hay không.".

Chương 73: Chương 73

Mấy lời an ủi trấn an của Bùi Tuyết Thanh đến bên miệng lại ấp a ấp úng vài lần, trước sau không thể nói ra.

Nếu giờ phút này người ở trước mặt nàng ta thật sự chỉ là một quận chúa ngây thơ thiên chân, vạn sự không thiếu, có lẽ nàng ta có thể khuyên Khương Trĩ Y lạc quan thêm chút, đừng đi lo lắng chuyện chưa phát sinh.

Nhưng bất luận là Ninh quốc công năm đó hy sinh thân mình trong chiến loạn, cản lại phía sau cho Thánh Thượng, hay là Ninh quốc công phu nhân vì người mình yêu nhất mà tuẫn tình, bỏ lại nữ nhi, hay là Tứ điện hạ lựa chọn tiền đồ, từ bỏ thanh mai trúc mã —— đối với người vẫn luôn chịu mất mát mà nói, hai chữ lạc quan có lẽ nghe vào tai không giống an ủi, càng giống như mỉa mai hơn.

Huống chi nhi lang Thẩm gia lưng đeo một xuất thân như vậy, mặc dù cái gì cũng không làm, cái gì cũng không cầu, chỉ hành tẩu hậu thế liền đã là bước đi giữa muôn vàn nguy hiểm, nếu còn phải làm thêm chút gì, không thể nghi ngờ chính là mũi đao liếm máu, lo lắng của Khương Trĩ Y cũng không phải là buồn lo vô cớ.

Nàng ta thân là người ngoài cuộc, làm thế nào có thể khuyên giải an ủi một người mà niềm tin đã vỡ nát đi tin tưởng một người cầm trong tay mũi đao liếm máu, tin tưởng hắn có thể lưỡng toàn, tin tưởng bọn họ có thể được viên mãn.

Nếu viên mãn trên thế gian này dễ đến như thế, thì sao nàng ta lại cùng ý trung nhân thiên nhân vĩnh cách.

Nghĩ tới nghĩ lui nửa ngày, Bùi Tuyết Thanh không nói thêm gì cả, chỉ hỏi ra một câu: "Mấy tâm sự đó, ngươi có từng nói với Thẩm Thiếu tướng quân chưa?"
Khương Trĩ Y lắc lắc đầu: "Ta còn chưa làm rõ được bản thân mình rốt cuộc muốn cái gì, nói ra chỉ làm tăng thêm gánh nặng cho hắn, chờ ta nghĩ kỹ rồi lại nói với hắn.

"
Một chỗ không xa, Nguyên Sách đứng yên ở bên cạnh cửa trướng, nghe bên trong không còn tiếng nói, tay rũ bên người chậm rãi nắm chặt lại thành quyền.

Phía sau chợt có bước chân tới gần, một tiếng "Thiếu" vừa ra miệng, Nguyên Sách quay đầu lại thủ thế bảo im lặng, nhìn thấy Tam Thất xách theo hộp đồ ăn trong tay, hất cằm một cái, ý bảo hắn đưa vào đi.

Bên trong giọng nói của Khương Trĩ Y một lần nữa vang lên, không còn suy sút như mới vừa rồi: "Thiếu tướng quân các ngươi đâu, không tới cùng ta dùng bữa tối sao?"
—— nghe ngữ khí vui vẻ như vậy, dường như chả có cái phiền não nào.

Vào giờ Tuất, Nguyên Sách kết thúc huấn luyện đêm, dẫn theo Khương Trĩ Y ngồi trên xe ngựa trở vềthành.

Mấy ngày nay vì Khương Trĩ Y đến làm khách, Nguyên Sách mỗi đêm đều cùng nàng ngồi xe ngựa hồi phủ, hôm nay có Bùi Tuyết Thanh, hắn liền ngồi ở bên ngoài với phu xe, cong chân tựa lưng vào cửa xe, nghe hai người bên trong trò chuyện tựa hồrất vui vẻ.

Dọc theo đường đi phần nhiều là Khương Trĩ Y hỏi chuyện, hỏi Bùi Tuyết Thanh có chuẩn bị hành lý hồi kinh rồi hay chưa, lại nói sắp đến tháng 5, khi trở vềđến kinh thành chắc đã là giữa hạ, có lẽ cần chuẩn bị thêm một số đồvật làm mát, hạ nhiệt chi đó, lại hỏi nàng ta vềTrường An rồi có tính toán làm cái gì, dặn dò nàng ta nhớ truyền tin tới báo bình an, kể cho mình nghe mấy chuyện thịnh hành lúc đó ở kinh thành.

Đến khách điếm Thanh Nhạc, Nguyên Sách nhẹ nhàng nhảy xuống xe ngựa, giúp phu xe ổn định ngựa một chút.

Bùi Tuyết Thanh mở cửa ra tới, dẫm lên ghế kiệu đi xuống đất, lại hướng về phía Nguyên Sách hành lễ: "Hôm nay đa tạ Thẩm Thiếu tướng quân chuẩn cho ta nhập doanh, qua mấy ngày nữa ta liền hồi kinh, Thẩm Thiếu tướng bận rộn chuyện quân, hôm nay liền nhân cơ hội này nói lời cáo từ với ngươi trước.

"
Khương Trĩ Y đi xuống xe ngựa theo, tiến lên nắm lấy tay Bùi Tuyết Thanh: "Tuyết Thanh a tỷ, tiền đồ của tỷ còn ở phía trước, sau này phải nhìn về phía trước mà sống thật tốt.

"
Bùi Tuyết Thanh rũ mắt cười, im lặng, lại nắm ngược lại tay nàng: "Ngươi cũng phải bảo trọng, ta ở Trường An chờ ngươi về cùng nhau thả diều.

"
Nhìn theo bóng dáng Bùi Tuyết Thanh đi vào khách điếm, trong con hẻm an tĩnh liền vang lên một tiếng nữ tử thở dài, Khương Trĩ Y nhìn Bùi Tuyết Thanh rời đi, nhẹ giọng nói: "Hôm nay nàng ấy có nói với ta, quân doanh cũng đi rồi, vậy là nơi cuối cùng cũng đã cáo biệt xong, tâm nguyện chuyến này của nàng ấy cũng đã xong, cũng không tiếc nuối! ! Nhưng mà mới vừa rồi nàng ấy không có đáp câu nhìn về phía trước mà sống của ta.

"
Nguyên Sách bỗng nhiên nghiêng đầu nhìn về phía Khương Trĩ Y: "Nếu nàng là nàng ấy thì sao?"
"Nếu nàng là nàng ấy, sau này có tiếp tục nhìn về phía trước mà sống không?"
Đối diện với ánh mắt chăm chú không chớp của Nguyên Sách, Khương Trĩ Y trầm mặc suy nghĩ hồi lâu, cuối cùng hất cằm lên: "Sao lại không thể?"
"Ta mới 17 tuổi, cuộc sống sau này còn dài lắm, chẳng lẽ phải vì một người ngay cả hôn phu cũng không tính mà thủ quả cả đời hay sao? Nếu ta là

nàng ấy, ta liền cơm ngon rượu say, hàng đêm sênh ca, chu du tứ phương, kết giao người mới! ! Làm gì có chuyện kết giao người mới vẫn không quên được người cũ chứ, nếu có, thì ta liền đi kết giao mười người, trăm người!"
Nguyên Sách cúi đầu, năm ngón tay xen vào các ngón của nàng, từng ngón đều đang níu lấy ngón tay nàng thật chặt: "Ai cho nàng cơ hội đó?"
Khương Trĩ Y rũ mắt xuống, nhìn bàn tay hai người đang nắm lấy nhau, cảm giác được mỗi ngón tay của hắn đều đang bắt lấy nàng, lực đạo phá lệ mạnh hơn so với ngày thường.

"Chàng đêm nay ——" có phải nghe thấy nàng cùng Bùi Tuyết Thanh nói chuyện hay không? Khương Trĩ Y hồnghi mà nghĩ.

"Ta đêm nay thế nào?" Nguyên Sách chớp chớp mắt chờ nàng nói tiếp.

Khương Trĩ Y chớp chớp mắt theo: "Rửa tay chưa?"
Nguyên Sách kéo nàng đi trở vềxe ngựa, cùng nàng cũng ngồi xuống, nâng một cái tay khác lên xoa xoa gương mặt trắng nõn của nàng: "Chưa rửa thì thế nào?"
Khương Trĩ Y một tát phủi bay tay hắn: "Mặt cũng bị chàng bóp đau, đêm nay không được lên giường ta!"
Cũng không biết là ai mỗi đêm mời mọc thịnh tình, lên giường còn chưa đủ, còn muốn hắn ôm, từ lúc thời tiết càng ngày càng nóng, áo ngủ nàng càng ngày càng mỏng, hắn nằm trên giường nàng chưa hôm
nào ngủ được tròn giấc.

"Cũng tốt, vậy đêm nay ta ngủ ngon một giấc rồi.

" Nguyên Sách tựa lưng vào vách xe, nhắm mắt lại.

Khương Trĩ Y xoay người trừng hắn: "Tư thế ta ngủ không tốt hay nói mớ, phiền đến chàng vậy sao?"
Nguyên Sách ti hí mắt, lắc đầu: "Là tư thế ngủ của ta không tốt, tự mình phiền chính mình.

"
Thời tiết vào hạ mỗi ngày lại chuyển từ ấm thành nóng nực, Khương Trĩ Y đưa tiễn huynh muội Bùi gia xong, tính ngày tháng liền lấy làm kỳ quái, tuy trước mắt nàng đã không còn nôn nóng hồi kinh, nhưng nhân mã cữu cữu cử đến là cưỡi ngựa đi đường, chắc chắn phải nhanh hơn so với xe ngựa, theo lý thì cuối tháng tư là phải đến rồi, sao hiện tại đã qua tháng năm mấy hôm rồi vẫn chưa thấy có động tĩnh?
Đêm ngày hôm nay, Khương Trĩ Y nằm trên giường lăn qua lộn lại; không quá yên tâm, nhờ Nguyên Sách phái người đi tra xem, cái đội nhân mã tới cứu giá này có khi nào đi lạc hay không.

Nguyên Sách cũng không quá tình nguyện, biếng nhác nói ngày mai lại nói, tựa hồ ước gì người đến trễ thêm chút.

Khương Trĩ Y nhớ việc này, thầm nghĩ ngày mai nhất định nhìn chằm chằm Nguyên Sách phân phó xem như thế nào, ai ngờ mới tờ mờ sáng hôm sau, người còn nằm ở trên giường, tinh thần mông lung, bỗng nhiên nghe thấy một giọng nữ tử quen thuộc vang lên ở trong phòng: "Quận chúa, nô tỳ cứu giá chậm trễ! ! !"
Hai người nằm trên giường cùng mở mắt ra.

Khương Trĩ Y ôm cái đầu buồn ngủ đến hỗn độn mông lung đi phân biệt giọng nói này, không phải Kinh Chập cũng không phải Cốc Vũ, tựa hồ có chút quen tai, lại nhất thời nghĩ không ra là ai, nghi hoặc vừa duỗi cánh tay đi vén màn giường, vừa hỏi: "Ai đó?"
"Quận chúa, nô tỳ là Tiểu Mãn đây, nô tỳ đi hết hơn một tháng rốt cuộc cũng tới, làm ngài chờ ——"
Khương Trĩ Y ngủ ở bên trong, vươn tay ra quơ quơ nửa ngày cũng không với tới màn giường, Nguyên Sách thấy vậy liền giương tay lên, kéo màn che này ra.

Người quỳ gối trước giường vừa nhắc mắt, lúc này mới thấy rõ trên giường có hai người, một người còn lại vậy mà lại là nam nhân!
Mắt thấy rõ mặt người đang ngủ cùng quận chúa, hai chữ sốt ruột còn lại trong miệng Tiểu Mãn cứ như vậy nghẹn lại ở yết hầu.

Thật là bôn ba trên đường một tháng, bằng mười năm nhân gian, rõ ràng khi xuất phát khi còn nghe H`âu gia nói quận chúa cùng Thẩm Thiếu tướng quân gây nhau đến túi bụi, muốn từ hôn, phái người lập tức đi qua cứu giá, sao bây giờ khi đến nơi thì biển cả đã biến thành ruộng dâu vậy! !
Khương Trĩ Y nhìn chăm chú cô nương quỳ bên dưới th`ần sắc đang biến ảo không ngừng: "Tiểu Mãn?"
Tiểu Mãn vội vàng sợ hãi cúi đ`ầu: "Quận chúa, là nô tỳ.

"
Khương Trĩ Y như tỉnh lại từ trong mộng, giờ mới phản ứng lại, vậy là nhân mã cữu cữu cử đến đón nàng rốt cuộc tới r`ồi.

"Ngươi mới vừa nói tới cái gì?" Khương Trĩ Y nửa ghé vào trên người Nguyên Sách, chống tay hỏi Tiểu Mãn.

"Nô, nô tỳ nói, nô tỳ tới cứu giá! ! " Tiểu Mãn lặng lẽ nâng mí mắt lên, nhìn thấy cánh tay ngọc của Khương Trĩ Y đang chống lên ngực Nguyên Sách, còn có đôi mắt nguy hiểm đang nheo lại của Nguyên Sách, run run nói, "Quận chúa, nô tỳ, cái giá này —— còn cứu không?"
*
Một khắc sau, Nguyên Sách mặc xong qu`ần áo đi ra khỏi phòng ngủ, Khương Trĩ Y ng`ồi ở trước đài trang điểm, để Tiểu Mãn vừa chải đ`ầu cho nàng, vừa kể nàng nghe nguyên nhân vì sao tới trễ.

"Quận chúa, đ`ầu do nô tỳ liên lụy mọi người, hộ vệ h`âu gia phái tới mỗi người đ`ầu là hảo thủ cưỡi ngựa, lý ra chừng giữa tháng tư là có thể tới Cô Tang, nhưng nô tỳ không rành cưỡi ngựa, cho nên cả đoạn đường li`ền trì hoãn không ít ngày! ! "
—— trì hoãn đến mức, quận chúa hình như đ`ầu không c`ần nữa.

"Không sao, bất quá trễ mười mấy ngày mà thôi, ngươi một đường vất vả, không c`ần nói những lời này nữa.

" Khương Trĩ Y dứt lời, nhớ tới một chuyện kỳ quái, "Bất quá ta bên này còn có Kinh Chập cùng Cốc Vũ, sao cữu cữu lại phái thêm ngươi đến nữa

làm
chi?"
"H`ầu gia nói, mấy hộ vệ đó không biết nói chuyện với ngài, cũng không nhìn được tâm ý của ngài, nên phái nô tỳ đến xem, nhân duyên của ngài cùng Thẩm Thiếu tướng quân còn có thể vãn h`ồi hay không, nếu chỉ là khắc khẩu t`ầm thường, li`ền bảo nô tỳ khuyên nhủ, nếu phát hiện Thẩm Thiếu tướng quân thật sự đối với ngài không tốt, li`ền đón ngài trở v`ề Trường An.

"
Khương Trĩ Y lắc lắc đ`ầu: "Cữu cữu lúc trước còn không muốn thành toàn cho việc hôn nhân này đâu, hiện giờ ngược lại lại luyến tiếc như vậy.

"
"Nô tỳ còn chưa nói hết, H`ầu gia còn nói với nô tỳ, nếu ngài cùng Thẩm Thiếu tướng quân thật sự không thể vãn h`ồi, bảo nô tỳ nhìn xem quan hệ của ngài cùng Bùi công tử như thế nào.

"
Nhớ lại lá thư cữu cữu gửi đến hơn một tháng trước, Khương Trĩ Y lúc ấy còn tưởng rằng cữu cữu đ`ề cập đến Bùi Tử Tống ở trong tin là cố ý muốn chọc giận Nguyên Sách thôi, hiện giờ xem ra ——
"Cữu cữu thật đúng là hối hả muốn gả gấp ta ra ngoài nha, lúc trước không phải ông từng nói, nếu ta không gặp được phu quân vừa ý, thì cứ ở lại H`ầu phủ
cho đến già sao?" Khương Trĩ Y hừ lạnh một tiếng.

"Ngài đừng hiểu l`ầm H`ầu gia, H`ầu gia không phải không thương ngài, lúc ấy thu được tin Bùi gia đưa tới, h`ầu gia sốt ruột lắm.

"
"Vậy khi ngươi lên đường tới đây, hết thảy trong nhà đ`ều tốt hả? Cữu cữu và cữu mẫu có còn cãi nhau không, sức khoẻ cữu cữu như thế nào?"
"Quận chúa yên tâm, hết thảy đ`ều tốt! ! " Ánh mắt Tiểu Mãn hơi lập loè, "Đúng r`ồi quận chúa, nô tỳ ở trạm dịch nhận được một cái tay nải, là Bảo Gia công chúa bảo quan dịch từ xa ngàn dặm đưa tới cho ngài.

"
Khương Trĩ Y bị đánh lạc hướng, mau mau vẫy tay: "Mau đem tới ta nhìn xem.

"
Tiểu Mãn xoay người mang tới một cái gói vuông vức bọc đến nghiêm mật trong miếng vải lụa, đưa cho Khương Trĩ Y.

Khương Trĩ Y mở ra ba tầng lụa bố, thấy bên trong có một cái hộp gỗ đàn nhỏ xinh, sắc sảo tinh tế, lòng thầm nghĩ phải là bảo bối trân quý cỡ nào mới trịnh trọng như thế, tò mò đẩy chốt khoá, mở hộp ra.

Thứ đầu tiên hiện ra trong tráp là một phong thư, trên giấy viết thư chỉ có vẻn vẹn mấy chữ, lời ít mà ý nhiều ——
"Cái ngươi gởi thư hỏi, đáp án đều ở trong hộp này.

"
Khương Trĩ Y nhớ lại một lát, mới nhớ ra nửa tháng trước nàng gửi thư cho Bảo Gia a tỷ hỏi cái gì.

Lại nhìn vào tráp, liền thấy một quyển sổ gấp có bìa đỏ nhạt, tên là 《 phong nguyệt 》.

Đây là đưa tới cho nàng một quyển thoại bản? Khương Trĩ Y cầm lấy quyển sổ kia, mở ra trang gấp đầu tiên.

Một bản vẽ sắc thái nùng lệ ập vào trong mắt, trên đó vẽ một nam một nữ quần áo bất chỉnh, da thịt lộ một nửa, đang quấn lấy nhau trên giường, nữ tử nghển cổ há miệng ngâm nga cái gì đó, nam tử ngồi trên đang cúi người xuống, mà hắn còn mang theo, đúng là một cây gậy thật dài ——
Khương Trĩ Y nghiêng đầu nhìn chằm chằm bức họa này, ngó trái ngó phải, xem trên xem dưới, rồi hình như rốt cuộc đã hiểu ra cái gì, bỗng nhiên trừng lớn mắt.

Phía sau chợt có tiếng bước chân tới gần, có người đang gõ hai tiếng vào cánh cửa gỗ đang rộng mở, sau đó bước vào trong: "Ta đi quân doanh đây, trưa nay có mang cơm trưa đến không?"
Khương Trĩ Y nắm chặt quyển sách mà cọ cọ đứng lên, đối mặt với Nguyên Sách đang từng bước một đi tới, tầm mắt chậm rãi rời khỏi gương mặt hắn, đi đến thắt lưng bằng kim loại của hắn, xuống chút nữa! !
Nguyên Sách dừng chân lại, hơi cứng người một chút, theo tầm mắt nàng, rũ mắt mà xem chính mình.

Nhưng không thấy được có cái gì khác thường cả, mà Khương Trĩ Y lại giống như thấy quỷ mà cả người run lên, quyển sách trong lòng bàn tay tuột ra, bang một tiếng rơi xuống nền nhà.

Quyển sổ mỏng chạm vào sàn nhà nảy lên một cái, liền xổ ra mấy trang gấp.

Màu sắc tươi đẹp ập vào trước mặt, một vài bức họa, nam nữ nhân vật chính ở trên giường, ở thư phòng, ở đình viện, ở bụi hoa, nằm, ngồi, đứng, quỳ, đồng tâm hiệp lực bày ra tư thái thiên kỳ bách quái, người xem phải hoa cả mắt! !
Khương Trĩ Y cùng Nguyên Sách đồng thời cúi đầu, ánh mắt đảo qua một vài cảnh tượng diễm lệ này, chậm rãi ngẩng đầu lên, nhìn nhau liếc mắt một cái.

.

Chương 74: Chương 74

Hai mắt nhìn nhau thật lâu, Khương Trĩ Y nhìn Nguyên Sách, trong đầu lại hiện ra từng chuyện cũ một.
Xa nhất chính là chuyện ở trạm dịch trên đường tới Hà Tây, nàng bị phụ kiện hắn đeo trên thắt lưng bên hông cộm, hắn xoay người xuống giường, nói đi phòng tắm gỡ đai lưng, còn gần nhất, là mấy ngày nay khi hắn ôm nàng đi vào giấc ngủ, nửa người trên cùng nàng gắn bó keo sơn, nửa người dưới cùng nàng đường ai nấy đi, trời nam đất bắc.....
Khương Trĩ Y nhìn chằm chằm ánh mắt biến ảo không ngừng của người đối diện, bên tai ầm ầm vang lên, trong nháy mắt mặt đỏ đến giống như táo tàu đã hầm rục.
Gió tháng 5 mang theo chút hơi nóng luồng qua cửa sổ đang mở một nửa thổi vào, phất qua gò má, ánh mắt Khương Trĩ Y mơ hồ lại lần nữa chần chờ ngó về hướng bên dưới đai lưng của Nguyên Sách.
Vừa liếc mắt một cái, một người thì như đôi mắt bị phỏng, một người lại như bị đôi mắt làm phỏng, cả hai đồng thời vội vàng xoay người, lưng đối lưng.
Tĩnh mịch trầm mặc, Khương Trĩ Y rũ mắt nhìn cục diện rối rắm dưới chân, môi bất động, nhỏ giọng phát ra một chuỗi âm thanh đầy nhịp điệu: "Ửm ừm ừm ừm ừm ửm?"
Tiểu Mãn ngẩn người, mơ hồ lại nghe hiểu cái âm thanh kỳ bí này —— còn không mau thu dọn đi? Liền vội vàng cuống chân cuống tay ngồi xổm xuống đi nhặt quyển sổ gấp kia.
Do hoảng hốt, liền xách đầu rớt đuôi, quyển sổ gấp vốn dĩ chỉ bị xổ ra mấy trang, giờ thì tất cả các trang đều xôn xao một phát bày đầy ra trên sàn.
Tiểu Mãn cả kinh, mặt dường như chuyển qua cái quyển sổ mở thành một dọc dài kia, càng nhìn càng gom không nổi.
Khương Trĩ Y cứng đờ mà chậm rãi chuyển mắt qua.

Càng nhiều những hình ảnh kẹp, ôm, quấn lấy nhau sôi nổi hiện ra trên giấy, cảnh xuân như phá giấy mà ra, mực màu rực rỡ chợt loé lại chợt loé lên dưới ánh sáng đầu hạ.
Rõ ràng là người khác ân ái, nhìn nhìn một lát lại như thấy xuất hiện gương mặt Nguyên Sách.
Lại vừa nhấc mắt, phát hiện Nguyên Sách cũng quay nửa người, liếc mắt nhìn trộm những bước hoạ đó giống như nàng.
Tầm mắt ở giữa không trung chạm vào nhau, hai người lại lần nữa như bị phỏng, mỗi người đều giật mình quay đầu đi.
Chật vật mãi Tiểu Mãn rốt cuộc cũng gom xong, xếp lại thành quyển sổ con cầm trên tay, thở phào một hơi.
Khương Trĩ Y đưa lưng về phía Nguyên Sách, lắp bắp nói: "Ta, hôm nay ta không đi quân doanh, chàng —— ăn ngon uống tốt, đừng để quá mệt nhọc."
"Nàng cũng vậy." Nguyên Sách hơi gật gật đầu, nâng ủng đi ra ngoài.

Người giữa núi đao biển lửa cũng đi như bay vậy mà nay một chân vướng phải ngạch cửa, vịn lại khung cửa một phen mới đứng vững, mắt nhìn về phía trước, lại lần nữa nâng ủng lên, bước đi ra ngoài.
Kinh Chập cùng Cốc Vũ thấy Khương Trĩ Y mặt đỏ cả một buổi sáng, hỏi nàng mấy lần là bị cảm nắng hay bị nóng bức, thân thể có khoẻ không, cũng không được đáp lại, nhịn không được đi hỏi Tiểu Mãn xem buổi sáng đã xảy ra chuyện gì, Tiểu Mãn ấp úng hồi lâu, mặt cũng đỏ như con tôm luộc.
Mãi cho đến canh giờ cơm trưa, chủ tớ hai người lỡ nhìn thấy phần đại lễ kia của công chúa Bảo Gia mới hoàn hồn lại một chút.
Bên bàn ăn, ba tỳ nữ cùng hầu hạ Khương Trĩ Y, nhất thời cảm khái vạn ngàn, lần trước khi cả ba người bọn họ tề tựu như vậy, là tận mùa đông năm ngoái, vào đêm trước cái hôm Khương Trĩ Y gặp phải sơn tặc.
Khương Trĩ Y cũng nghĩ đến chỗ này, nên bảo các nàng ta đừng đứng hầu hạ nữa, ngồi xuống cùng dùng bữa với nàng luôn đi.
Ba người liên tục thoái thác, nhưng không lay chuyển được mệnh lệnh của quận chúa, cả đám bó tay bó chân ngồi xuống.
Khương Trĩ Y thì hồn du thiên ngoại cả một buổi sáng, giờ phút này mới định thần, tiếp tục hỏi Tiểu Mãn chuyện ở hầu phủ.

Tiểu Mãn nhất nhất đáp lại, nói từ khi tin tức nam đinh cả nhà Chung gia mất tích truyền đến, phu nhân liền giống như bị mất hết hồn vía, sau khi được Hầu gia thả ra khỏi Phật đường cũng không còn tâm tư quản sự gì, trong phủ có rất nhiều công việc vẫn phải do Hứa thị tạm xử lý.
Chân của công tử đã khỏi hẳn, nhưng lại sẹo cũ quên đau, suốt ngày chạy đến nơi hẻm liễu pháo hoa, phu nhân cũng không còn tâm trạng đi quản nên mặc kệ hắn, Hầu gia thì xắn tay áo mắng đại công tử nghiệp chướng, ba ngày hai đầu lại lấy gia pháp ra.
May mà hai nhi tử con vợ lẽ Hứa thị cũng coi như biết tranh đua, đều tham gia vào kỳ thi mùa xuân năm nay, nhưng mà có trúng hay không thì nàng ta không biết, vì trước khi yết bảng nàng ta đã xuất phát đi Hà Tây rồi.
Tiểu Mãn kết từ chuyện lớn đến chuyện nhỏ xong, Khương Trĩ Y hỏi:
"Vậy là thời gian này cữu cữu vẫn luôn ở trong nhà nhỉ, Hoàng bá bá chưa phái sai sự mới cho ông?"
"Đúng vậy, quận chúa," Tiểu Mãn cụp mắt nói, "Thánh Thượng quan tâm chuyện năm ngoái hầu gia ở phía Nam tu cừ, ngay cả ăn tết cũng không kịp chạy vềkinh, nên bảo ngài ấy năm nay nghỉ ngơi cho thoải mái."
"Vậy cũng tốt, thăng quan làm sao quan trọng như sức khoẻ được," Khương Trĩ Y gật gật đầu, lẩm bẩm nói, "Nhưng mà nếu gần đây cữu cữu đang nhàn rỗi ở nhà, thì khi lần trước ta gặp phải ám sát, sợ ông nghe tin tức bị doạ, cố ý gửi tin cho ông báo bình an, sao cũng không thấy ông hồi âm lại....."
"Hầu gia không hồi âm cho ngài sao?" Con ngươi Tiểu Mãn hơi co rụt lại, thấy Khương Trĩ Y nhìn vềphía mình, ánh mắt liền trốn tránh đi, gục đầu xuống nói, "Vậy, vậy có lẽ là khi nô tỳ đi rồi, Hầu gia có sai sự mới để làm không chừng....."
Nhìn biểu tình Tiểu Mãn khẩn trương, tay Khương Trĩ Y cầm đũa gắp đồ ăn liền ngừng lại, Kinh Chập cùng Cốc Vũ cũng đều đưa mắt đánh giá qua. Trong ba người các nàng, Tiểu Mãn chính là người thành thật nhất.
"Sao?" Khương Trĩ Y sửng sốt, "Cữu cữu vừa phải nhận làm chuyện gì phiền toái sao?"
".....!Giữa tháng ba nô tỳ đã ly kinh, không biết chuyện xảy ra sau đó."
"Vậy ngươi lắp bắp làm cái gì? Ngươi không biết, ta cũng sẽ không trách tội ngươi." Khương Trĩ Y nhíu nhíu mày.

Kinh Chập cũng nghiêm mặt lại: "Tiểu Mãn, không được có điều giấm

giếm quận chúa, đừng quên, quận chúa mới là chủ tử của ngươi."
"Nô tỳ không dám!" Tiểu Mãn lập tức đứng dậy quỳ xuống.
Khương Trĩ Y nhìn xuống người bên chân đang run bần, bỗng nhiên nhớ lại sáng nay khi nàng hỏi Tiểu Mãn sức khoẻ của cữu cữu như thế nào, Tiểu Mãn nói một câu "Hết thảy đều tốt" lúc sau liền lảnh tránh đi, nói sang chuyện tay nải của Bảo Gia a tỷ đưa tới cho nàng, thêm nữa, lại nhớ đến chuyện lúc ấy cữu cữu nóng vội gả nàng ra ngoài đến như thế nào ——
Khương Trĩ Y chậm rãi gác đũa xuống, chuyển hướng về phía người bên chân: "Sức khoẻ của cữu cữu xảy ra vấn đề gì.....?"
"Dạ, nô tỳ, nô tỳ cũng không biết rõ..." Tiểu Mãn lắp bắp đáp.
"Vậy ngươi biết cái gì?" Khương Trĩ Y sốt ruột đến đứng lên, "Ngươi đứng dậy trả lời!"
Tiểu Mãn đứng lên, cúi đầu nói: "Quận chúa, nô tỳ cũng là sau khi ngài rời kinh mới biết được, lúc ấy Hầu gia kỳ thật không phải là do công vụ chưa xong mới không trở về ăn tết kịp, mà là vì năm trước khi hạ cừ lại bị đá tu cừ ngoài ý muốn đập vào làm bị thương eo lưng, trên đường hồi kinh thương thế tái phát, lúc đó mới trì hoãn hành trình....."
Khương Trĩ Y ngơ ngẩn nghe, lặp lại lời Tiểu Mãn nói trong đầu hai lần, sắc mặt liền tái nhợt, thân thể lung lay lảo đảo.

Kinh Chập cùng Cốc Vũ vội vàng một trái một phải đỡ lấy nàng.
Kinh Chập thay Khương Trĩ Y tiếp tục hỏi: "Vậy trước khi ngươi ly kinh, tình huống của Hầu gia như thế nào? Mau đem chuyện ngươi biết một năm một mười nói ra."
"Nghe nói lúc tháng giêng Thẩm Thiếu tướng quân từng phái Lý Quân Y đến thăm khám cho Hầu gia, trước khi đi có để lại một lọ dầu thuốc, bảo Hầu khi khi nào ngẫu nhiên thấy xương cốt không khoẻ, dùng dầu này xoa bóp cũng được rồi, chỉ là Lý Quân Y nói thương thế này của Hầu gia là động đến phế phủ, cần rất chú ý đến chuyện giữ ấm.....!Sau đó thì vào tháng hai, thời tiết lúc ấm lúc lạnh, có hôm
Hầu gia phải ra ngoài bôn ba cả đêm đi bắt đại công tử hồi phủ, bị cảm lạnh phong hàn, sốt cao một trận rất nghiêm trọng, sau lần đó hầu gia vẫn luôn ho khan không ngừng, thỉnh thoảng còn phát sốt nữa....."
Khương Trĩ Y đỡ cạnh bàn, thở từng ngụm gấp gáp: "Chuyện lớn như vậy, tất cả đều biết, nhưng đều không nói cho ta?"
"Hầu gia dặn dò không cho ai được nói với ngài.....!Quận chúa đừng vội,

có thể Hầu gia chỉ là việc vặt quấn thân mới không hồi âm tin của ngài, trước khi nô tỳ xuất phát, hầu gia cũng đã hạ sốt....."
Vừa dứt lời, một tiếng "Thiếu tướng quân" vang lên trong đình viện, Khương Trĩ Y chỉ chớp mắt, thấy Nguyên Sách vốn nên đang ở quân doanh sắc mặt túc mục, bước nhanh vào.
Trong lòng đột nhiên sinh ra dự cảm không tốt, Khương Trĩ Y vội vàng đẩy Kinh Chập cùng Cốc Vũ đang đỡ mình ra, đi lên đón: "Đã ra chuyện gì sao?"
Một khắc sau, chỉ có hai người ở trong phòng, Khương Trĩ Y nhìn một bàn đồ ăn lạnh lẽo, ánh mắt thẳng tắp mà phát ngốc ra.
Nguyên Sách nói với nàng, thân tín trước đây hắn phái đi Trường An điều tra việc thoại bản hôm nay đã truyền tin tức lại, nói sự tình tạm thời chưa có tiến triển, chưa tra ra được thân phận của tên đạo sĩ giang hồ kia, tiệm sách cùng tiệm y phục cũng không có đầu mối mới, Trương đạo trưởng của Thái Thanh Quan thì sau đầu xuân không lâu liền ly kinh vân du, hiện nay muốn tìm người thật như tìm kim dưới đáy biển, nay xin chỉ thị có nên vận dụng nhân lực đi tìm tiếp hay không.

Mặt khác, trong tin có đề cập chuyện phủ Vĩnh Ân Hầu gần đây y sư ra vào rất thường xuyên, Vĩnh Ân Hầu nghe nói cứ nóng sốt lặp đi lặp lại, nằm triền miên giường bệnh đã lâu.
"Vừa rồi ta mới cùng Lý Đáp Phong nói qua việc này, lúc trước hắn từng thăm khám cho Hầu gia, căn cứ vào bệnh trạng lúc đó của Hầu gia mà chẩn đoán ra một số tình hình, sau đó nghiên cứu hốt thuốc cho đúng bệnh.

Một lát nữa, sẽ truyền tin khẩn cấp về kinh, nhờ một vị thái y là bằng hữu cũ của hắn trong kinh bắt giúp mạch tượng, sau đó xác định xem nên dùng phương thuốc nào, điều chỉnh lại một chút, hẳn là có thể ổn định bệnh tình của Hầu gia." Nguyên Sách ngồi bên bàn ăn nói.
Biểu tình Khương Trĩ Y dại ra, gật gật đầu, đáy mắt lại không có chút vui mừng.
Hồi tưởng lại mấy chữ hung hiểm như đá xây cừ, đập trúng bị thương, thương tổn phế phủ, sốt cao.....!Khi nàng ở kinh thành hồn nhiên không hay biết mà sống ngày tháng vui vui vẻ vẻ, cữu cữu lại đi vòng qua trước quỷ môn quan một chuyến.
Mà hiện giờ nàng đang ở nơi xa xôi ngàn dặm, ngay cả thăm cữu cữu một

l`ần cũng không làm được.
Khương Trĩ Y hơi chớp chớp mắt, nước mắt theo mi cong trào ra: "Cậu sao lại cũng như vậy....."
"Gạt ta, cái gì cũng không nói cho ta, sợ ta lo lắng, sợ ta nhọc lòng, vậy sao không thể nghĩ tới khi ta hậu tri hậu giác sẽ khó chịu biết nhường nào?"
Yết h`ầu Nguyên Sách hơi cứng lại, há miệng vài l`ần như muốn nói cái gì, lại không thể nào mở miệng, bởi vì trong số những người trong miệng Khương Trĩ Y, cũng có một ph`ần của hắn.
"Nếu như ta vẫn cứ bị giấu giếm mãi như vậy, có phải ngày nào đó đột nhiên li`ền cho ta một đòn bất thình lình, chờ đến khi ta phải nghe tin dữ từ miệng người khác, ta mới biết được l`ần trước là l`ần cuối cùng gặp mặt cữu cữu, mới biết được ta đã rời kinh ngay trong lúc ông trọng thương chưa lành....." Khương Trĩ Y chữ có chữ không mà nói.
Nguyên Sách duỗi tay đi lau nước mắt cho nàng, thấy nàng ỉu xìu nâng mắt lên: "Chàng v`êquân doanh lo việc của chàng đi, cũng bảo mấy thị nữ của ta đừng tiến vào, ta muốn đi ở một mình trong lát nữa."
Khương Trĩ Y ở một mình cả một buổi trưa, ba tỳ nữ canh giữ ở ngoài cửa đợi mệnh, vẫn luôn chờ đến lúc hoàng hôn, cũng không nghe thấy quận chúa gọi các nàng.
Sắc trời d`ần d`ần tối, trong đình viện đã bắt đ`ầu lên đèn, mãi mà không nghe thấy trong phòng truy`ền ra động tĩnh gì, Kinh Chập lo lắng đến đi qua đi lại, đang muốn gõ cửa, tay vừa nhấc lên, thì cánh cửa trước mặt bỗng nhiên bị đẩy ra, Khương Trĩ Y bước qua ngạch cửa đi ra.
Mắt nhìn hốc mắt nàng đã khóc đến ửng đỏ, nhưng nước mắt trên mặt cũng đã khô, hình như tâm tình bình phục đôi chút.
"Nguyên Sách h`ồi phủ chưa?" Câu đ`ầu tiên Khương Trĩ Y mở lời li`ền hỏi.
"Ngài khóc đến thương tâm như vậy, Thẩm Thiếu tướng quân căn bản không đi quân doanh, ngài ấy ở ngay trong phủ đây, nô tỳ mời người qua đây nha?"
"Để ta qua đi." Khương Trĩ Y một mình đi chính viện, gõ cửa thư phòng Nguyên Sách.
Nguyên Sách kéo cửa ra, liếc mắt một cái thấy ánh mắt Khương Trĩ Y tựa h`ồnhư đã hạ quyết tâm gì.
Khương Trĩ Y đi vào thư phòng, chờ hắn khép cửa phòng lại, ngửa đ`ầu nhìn hắn: "Cữu cữu đã ra như vậy, ta không thể không trở v`êTrường An."
Khi hắn thu được tin tức li`ền đã đoán trước được tình huống này, nên khi

hắn nói cho nàng, vốn chính là lựa chọn nghe theo quyết định của nàng

"Buổi chiều ta đã bảo người chuẩn bị hành trang khởi hành về kinh trước rồi," Nguyên Sách nâng tay lên, vuốt vuốt hốc mắt đỏ lên của nàng đỏ, "Nhưng trước mắt ta không rời được Hà Tây, chuyến này không thể cùng nàng trở về."
Khương Trĩ Y gật gật đầu: "Ta cũng biết, cho nên trước khi đi, ta muốn nói hết những chuyện ta suy nghĩ mấy ngày nay cho chàng."
Nguyên Sách rũ mắt xuống, nhìn ánh mắt nghiêm túc của nàng: "Đã nghĩ xong nàng muốn gì rồi?"
Ngày ấy, hắn quả nhiên nghe thấy được chuyện nàng cùng Bùi Tuyết Thanh tâm sự ở doanh trướng.
Khương Trĩ Y trịnh trọng gật gật đầu.
Nguyên Sách giống như người chờ đợi phán quyết buông xuống, hắn thả lỏng tay, an tĩnh đứng đó.
"Ta nghĩ kỹ rồi, trên đời này có lẽ sẽ không có người thứ hai sẽ vì để ta ngủ một giấc ngon lành mà ngày mưa cõng ta đi đường núi mấy canh giờ, cũng sẽ không có người thứ hai làm cho ta phải vì hắn, vừa khóc vừa cười, vừa là an tâm, lại là bất an.....!Cho nên cho dù hắn là một người rất nguy hiểm, ta cũng không nỡ bỏ qua hắn."
Ánh mắt Nguyên Sách chợt lóe, nhìn thẳng ánh mắt như sao trời nhàn nhạt lấp lánh của nàng.
"Ta chuyến này về Trường An không chỉ riêng vì cữu cữu, cũng vì điều tra rõ chuyện thoại bản, còn nữa, chàng phải đối phó Tiết độ sứ Hà Đông cùng Nhị hoàng tử, nhân lúc cái danh hào quận chúa của ta còn có chút giá trị, ta cũng muốn làm cái gì đó....." Khương Trĩ Y nhẹ mím môi, thần sắc kiên quyết.
"Ta không muốn lại làm một người mơ màng hồ đồ, cái gì cũng không biết, chỉ có thể lo lắng đề phòng, chờ trong tường cao đại viện, cho nên người mà ta gả cho, ta đem chung thân đại sự của mình phó thác cho hắn, hắn cũng phải đem chung thân đại sự của hắn phó thác cho ta.

Từ đây sau, chuyện của hắn là chuyện của ta, chúng ta mưa gió chung thuyền, sống chết có nhau, nếu chàng nguyện ý, thì lần này, ta liền chân chân chính chính đáp ứng lời cầu thân của chàng."
Nguyên Sách ngẩn ngơ đứng ở tại chỗ, sau một lúc lâu chưa phục hồi tinh

thần lại.
Khi hắn cho rằng nàng muốn cãi nhau với hắn, nàng ôm chặt hắn, hôn lên vết sẹo của hắn.
Khi hắn cho rằng, nàng phải đối mặt với chuyện hắn tiền đồchưa biết, lùi bước cũng là đương nhiên, nàng nói, nàng muốn cùng hắn mưa gió chung thuyền, sống chết có nhau.
Nguyên Sách trầm mặc nhìn chăm chú vào Khương Trĩ Y thật lâu, sau đó liền ôm người vào trong lòng ngực một phen.
Khương Trĩ Y bị hai cánh tay hắn xiết chặt đến phát đau, khẽ hít khí một tiếng.

ngẩng đầu lên: "Chỉ động thủ không động khẩu là có ý tứ gì? Vậy chàng là nguyện ý, hay là không nguyện ý?"
Nguyên Sách rũ mắt xuống, bình tĩnh nhìn nàng: "Khương Trĩ Y, mệnh ta vốn là thứ không đáng giá, nhưng nếu tánh mạng của nàng bị buộc vào cùng nó ——"
"Ta liền làm tên tham sống sợ chết, như vậy nàng có an tâm hay không?".

Chương 75: Chương 75

Màn đêm buông xuống, ánh trăng rực rỡ, tiếng côn trùng xào xạc kêu, dưới tán cây cổ thụ trong đình viện, hoa cỏ khẽ lắc lư theo gió.
Ánh nến lấp lánh dưới đình hóng gió, Nguyên Sách cùng Khương Trĩ Y ngồi đối diện nhau ở hai đầu bàn đá, trầm mặc một lúc lâu, mắt lộ ý thăm dò hỏi: "Đây là cái nàng nói.....!Mưa gió chung thuyền, sống chết có nhau?"
Hai bả vai Khương Trĩ Y khẽ cong lên giữ thăng bằng, đôi tay chắp lại trước người, tư thái đoan trang mà gật đầu: "Như thế nào, nhanh như vậy liền hối hận sao?"
Nguyên Sách rũ mắt xuống, nhìn cái bàn ăn trước mặt không khác gì chiến trường mới trải qua một trận mưa tên lửa khói mà hắn đã thấy rất nhiều lần, nhìn kỹ dĩa thịt không biết làm món gì mà cháy đen như than, còn dĩa cá không biết cá gì đã nát như đất vụn, lại còn tô canh đục như nước phù sa đang trôi nổi một thứ gì đó đen đen không rõ.

Người biết chuyện còn biết đây là cơm chia tay, ai không biết, còn tưởng rằng là cơm chặt đầu.....
Nguyên Sách chậm rãi ngẩng đầu lên: "Có lẽ...!gió lớn chưa thổi qua?"
Khương Trĩ Y cúi đầu xuống, nhìn chằm chằm mặt đất: "Đây là lần đầu tiên từ khi chào đời đến giờ, hai cái chân này của ta bước vào phòng bếp."
Nguyên Sách theo ánh mắt nàng nhìn về đôi hài trắng đính trân châu to trên bàn chân của nàng, gật gật đầu.

Lúc đầu khi mới bước vào thì màu trắng, nhưng khi bước ra thì đã đen đến mức tưởng như không thể mang được nữa.
"Cũng là lần đầu tiên đôi tay này của ta, không sợ khó khăn, lên núi đao, xuống biển lửa, còn đưa vào trên chảo dầu."
Nguyên Sách nhìn về phía hai bàn tay với mười ngón thon dài như cọng

hành, móng còn sơn màu hồng rất trau chuốt mà nàng đang mở ra, lại gật đầu một cái.

Nếu hắn không đếm sai, đôi tay này mới vừa rồi đã rửa hết bảy lần mới khôi phục lại như ban đầu.
Khương Trĩ Y giơ đôi mắt lóng lánh lên, ủy khuất nhìn hắn: "Ta vượt lửa qua sông như vậy, tất cả đều là vì chàng."
Nguyên Sách lại gật đầu thêm ba cái: "Ta rất cảm động."
Khương Trĩ Y cầm đũa lên, gắp lấy một miếng thịt bị cháy khô đét: "Vậy nếu đã mưa gió chung thuyền, sống chết có nhau, không bằng chúng ta cùng nhau....."

Nguyên Sách không quá xưm trọng chuyện ăn uống, ngày tháng phiêu bạc nơi sơn dã, no bụng đã là thỏa mãn, nhưng những ngày tháng đó cho dù có khổ sở đến bao nhiêu, thì cũng bất quá là do hắn không rảnh đi săn, hái quả dại đỡ đói, còn chưa đến mức phải ăn như vậy.....
Gân xanh trên thái dương Nguyên Sách nhảy dựng, im lặng một lát, chần chờ kéo tay áo cầm đũa lên: ".....!Được."
Mỗi người gắp một miếng thịt đến bên miệng, Khương Trĩ Y cùng Nguyên Sách cầm đũa nhìn chằm chằm lẫn nhau, ấp ủ thật sâu mới hít vào một hơi, do dự một lát ——
"Thôi, chàng nói rất đúng," Khương Trĩ Y nhìn chằm chằm miếng thịt khô cháy đủ có thể phá hủy ý chí người, gác đũa xuống, "Mưa gió kiểu này, không chịu cũng được, có tâm ý là được rồi."
Một hơi Nguyên Sách hít vào kia chậm rãi chìm vào đan điền: "Có chứ, đều ở trong lòng A Sách ca ca của nàng."
Khương Trĩ Y gật gật đầu, nâng tay lên, vỗ tay hai cái.
Một hàng tỳ nữ như nước chảy nối đuôi nhau mà vào, dọn xuống một bàn đồ ăn đen thui, đổi thành bàn tiệc đủ mọi màu sắc lên, trước tiên còn đem một chén da heo hầm đặt ngay trước mặt Nguyên Sách.
Da heo căng mọng trong suốt, mềm dẻo trơn trượt còn chìm trong nước sốt đỏ rực, phối với những cọng mì ngon miệng, còn có dưa leo xanh thái sợi li ti nhìn vô cùng ngon mắt.
Khương Trĩ Y duỗi tay chỉ: "Đây là nước sốt mà ta theo lời trong phòng bếp, một phân một hào phối liệu rất chính xác, tự mình chế biến ra, cái này tuyệt đối có thể ăn được."

Nguyên Sách cúi đầu hơi hơi sửng sốt: "Vì sao lại là da heo hầm?"
"Chàng không phải thích ăn cái này sao?" Khương Trĩ Y nghiêng đầu nhìn hắn.
Nguyên Sách mới nhớ lại lúc tháng tư khi ra ngoài đi ban sai, khi quay về liền muốn bí mật cho nàng một cái kinh hỉ, thuận miệng nên bịa chuyện mình bị món da heo hầm ở Kim Thành vướng chân trong thư.
Kỳ thật mấy món đồ ăn dân gian như da heo hầm này, đâu đâu ở Hà Tây mà chả có, bất quá là đêm đó trước khi lên đường, hắn tùy tiện ăn món này lót bụng nên mới nhớ ra thôi.
Nếu thật muốn nói cho chính xác, đồ ăn trên thế gian này với hắn mà nói, chỉ có có thể phân làm hai loại, chống đói được và không quá có thể chống đói, thật sự không quan tâm tới có cái gì thích hay không, nhưng mà ——
Nguyên Sách chớp chớp mắt, cầm đũa gắp lên một miếng da trong chén: "Từ tối nay, thì đúng."
Gió đêm thổi nhẹ, trong đình hóng gió ánh nến lay động, hai người dùng một bữa cơm mà lâu đến địa lão thiên hoang, sau khi kết thúc, Khương Trĩ Y đứng dậy đi tắm sạch trước một bước, nói muốn rửa đi một thân mùi khói.
Nơi xa ngọn đèn dầu rã rời, Lý Từ Phong đã đợi hồi lâu thở dài bước lên trước: "Còn chưa ăn không nữa, ta thật muốn tới ăn giúp các ngươi."
Nguyên Sách liếc mắt ngó hắn: "Chỗ nào có lộc ăn của ngươi?"
Lý Từ Phong đã sớm tới, Nguyên Sách cũng đã sớm thấy, nhưng mà nếu Lý Từ Phong vẫn chưa tiến vào, thì không phải việc gấp, hiếm khi được cái người này hiểu chuyện, thông cảm cho đôi tình nhân sắp chia xa, Nguyên Sách cũng liền không để ý hắn.

"Phương thuốc đã đưa ra rồi, mấy bệnh phổi mày lúc nặng lúc nhẹ không biết chắc được, ta đã dặn dò kỹ lưỡng học đồ của ta rồi, bảo hắn ngày mai theo quận chúa hồi kinh." Lý Từ Phong ngồi xuống trên ghế đá.
"Biết rồi, việc này còn cần ngươi cố ý đi một chuyến nói với ta?"
"Thuận đường lại đây nhìn xem bộ dáng Thẩm Thiếu tướng quân thất ý là như thế nào."
"Ta có gì ý gì bị thất?" Nguyên Sách chỉ chỉ cái chén mì ăn đến sạch sẽ ở trước mặt, "Ta có da heo hầm do vị hôn thê ta đích thân làm cho ăn, ngươi có sao?"
"Da heo hầm ăn nhiều cũng không sao, nhưng mà nếu nhị vị đây có ý bạch

đều giai lão với nhau, ta kiến nghị xin đừng ăn cái bàn đầy đồ ăn cháy đen ban nãy."
" Ta sao lại có thể ăn mấy thứ như vậy?"
"Phải không? Ta cho nếu miệng người ta xuất đỗ chiêu, một câu A Sách ca ca , mạng ngươi đều có thể cho nàng."
Nguyên Sách nheo mắt lại thúc giục: "Rốt cuộc tới đây làm gì?"
Lý Từ Phong lấy từ trong tay áo rộng ra một cái tráp: "Nếu Quận chúa vừa vặn phải về kinh —— có một món đồ vật, làm phiền thiếu tướng quân nhờ quận chúa thay ta mang về kinh thành."
Nguyên Sách hừ cười một tiếng: "Mang đi chỗ nào ở kinh thành?"
"Vị hôn thê ta đơn thuần, không hiểu nhân tâm phức tạp của các người."
Lý Từ Phong lắc lắc đầu, mang theo tư thế có việc nhờ người thở dài, gằn từng chữ một nói: "Phủ công chúa."
"Vị công chúa nào?"
"Bảo Gia công chúa."
Nguyên Sách nhận lấy tráp: "Sao bỗng nhiên nhớ tới chuyện tặng lễ?"
"Tháng bảy là sinh thần của nàng, từ tháng giêng đã đòi ta rồi."
Nguyên Sách như suy tư gì gật gật đầu, thấy Lý Từ Phong đứng dậy chuẩn bị rời đi, gọi hắn lại: "Lời nói của người ta bốn tháng trước mà lúc này ngươi vẫn còn nhớ?"
Lý Từ Phong quay đầu: "Thiếu tướng quân có gì dị nghị?"

Nguyên Sách đứng dậy, chắp tay sau lưng, đi phía trước hai bước, đưa lưng về phía hắn tằng hắng giọng nói: "Ta là muốn hỏi, các ngươi cách xa nhau ngàn dặm, năm rộng tháng dài, sao tình ý vẫn không phai nhạt, trước khi chia xa có diệu pháp gì....."
Lý Từ Phong khẽ cười một tiếng: "Ta thấy trong đầu này của ngươi hẳn là nhạt không được đâu, quận chúa không cần diệu pháp gì cả."
Vậy người cần chính là ai còn không hiểu sao? Nguyên Sách quay đầu lại liếc hắn.
"Diệu pháp này nói cho ngươi, chỉ sợ ngươi không nỡ dùng." Lý Từ Phong lắc lắc đầu.
"Nói vậy là sao?"
Lý Từ Phong chậm rãi mà vỗ vỗ bờ vai của hắn: "Người có nhiều cảm xúc nhất, đương nhiên là khi thân thể bị đau đớn nhất khắc sâu, mới khó có thể quên nhất."

*
Khương Trĩ Y ở trong phòng tắm tới tới lui lui tắm gội vài lần, mới tẩy sạch được mùi khói hôm nay bị lây dính trong phòng bếp.
Chạng vạng hôm nay khi hỏi mấy người Kinh Chập, nàng sắp cùng Nguyên Sách phân cách hai nơi, có biện pháp nào có thể làm cho hắn dù trăm công ngàn việc vẫn phải luôn nhớ tới nàng, thì lại được khuyên rằng, nếu muốn bắt lấy trái tim nam tử, thì trước tiên phải bắt lấy dạ dày của hắn trước, vì thế nàng liền quyết định đến phòng bếp, lưu lại cho hắn một hương vị khó quên.
Sớm biết dù sao cũng ăn không được, còn không bằng không làm chuyện ngốc này.....
Khương Trĩ Y ai thán từ trong phòng tắm ra tới, liếc mắt một cái thấy trên giường có một người đang nằm ——
Nguyên Sách đã tắm gội xong, thay một thân y phục đi ngủ đơn bạc, đang gối lên cánh tay mình, nằm sát mép giường nhắm mắt dưỡng thần.
Đám gia nhân hầu hạ bên người đều biết tối nay hai vị chủ tử nhất định sẽ ở cạnh nhau, nên vội vàng tay chân nhẹ nhàng lui xuống, khép cửa phòng ngủ lại.
Khương Trĩ Y cũng thả nhẹ bước chân đi về phía trước, tới bên cạnh giường, cúi đầu đánh giá người trên giường một chút, thấy hắn an an tĩnh tĩnh giống như đã ngủ rồi, liền cẩn thận né hắn, bò lên trên giường.
Vừa muốn một chân vượt qua người hắn, bỗng nhiên thiên địa điên đảo một cái, người bị lật ngửa lại, vùi vào trong đệm chăn mềm mại.
Làn tóc đen sau lưng xoã ra trên gối, váy ngủ trắng như tuyết lộn xộn xếp thành từng nếp trên người, Nguyên Sách đang ở phía trên người nàng, cánh tay hắn chống lên bên cạnh nàng với nàng, ánh mắt vô cùng thanh tỉnh, dường như ôm cây đợi thỏ đã lâu.
"Chàng chưa ngủ....." Khương Trĩ Y nâng mắt lên nói một nửa, liền bị một nụ hôn nóng bỏng chặn giọng lại.
Cánh môi bị thấm ướt, hương vị quen thuộc công thành lược trì mà đến, Khương Trĩ Y há mồm muốn nói cho hết lời, rồi lại phát hiện giờ phút này cái gì cũng không cần phải nói, liền nhắm mắt lại, nâng cánh tay lên gắt gao ôm lấy cổ hắn.
Tay áo mỏng manh trượt xuống, lộ ra một đôi cổ tay trắng nõn lại mịn màng.

Nguyên Sách cúi đầu nhìn nàng, trằn trọc trên môi nàng, hung hăng nghiền qua lại, tư thế như muốn ăn người.
Chính vào lúc này, Khương Trĩ Y lại cảm thấy bản thân mình cũng đang đầy ngập cảm xúc cần phải phát tiết, liền đè thấp cổ hắn xuống, trúc trắc mà hôn ngược lại hắn.

Chóp mũi hai người khẽ chạm vào nhau, cọ lấy nhau, môi răng giao hoà.

Hơi ấm cơ thể tăng nhanh, hoà vào nhau làm mồ hôi đẫm xiêm y, âm thanh thở dốc một cao một thấp cứ luân phiên, dây dưa lẫn nhau, xen vào tiếng mút nước nghe mà thấy thẹn lọt vào tai.
Khương Trĩ Y dần dần cảm giác được sức lực khắp người mình từng chút một đang bị xói mòn, vòng tay ôm lấy hắn cũng chảy xuống.
Nguyên Sách một tay kéo đôi cánh tay ngọc của nàng đặt về trên cổ chính mình, một tay bắt đầu dịch xuống phía dưới, sờ soạng thấy một cọng dây mỏng manh, liền nhẹ nhàng kéo.
Đôi môi đang kích động trong khô nóng bỗng nhiên bị buông ra, thảnh thốt với hơi lạnh đột ngột truyền đến từ trước người mình.
Khương Trĩ Y bỗng nhiên trợn mắt, cúi đầu nhìn lại, thấy váy ngủ đã vén sang hai bên, trong óc ầm ầm vang lên một tiếng, vội vàng khoanh hai cánh tay lại che đậy, kinh ngạc mà trừng lớn mắt.
Nguyên Sách cúi đầu, nhìn chằm chằm mảng thịt trắng nõn nà phập phồng đang nửa lộ ra bên ngoài tâm y vàng nhạt, mắt thấy dãy núi kia cứ như muốn tràn ra bên ngoài tâm y theo hơi thở gấp gáp phập phồng của nàng, ánh mắt hắn liền ngưng lại.
Khương Trĩ Y nhìn về nơi tầm mắt hắn rơi xuống, lại nhìn sóng ngầm mãnh liệt trong ánh mắt hắn, gương mặt nàng nóng đến sắp bị thiêu cháy, trong đầu nháy mắt hiện lên từng hình ảnh trong quyển sổ gấp sáng nay mới thấy kia: "Chàng, chàng làm cái gì.....!Chàng không phải là muốn....."
Nguyên Sách nâng mắt lên, tiếng nói trầm đục vang lên: "Đó là chuyện đêm động phòng hoa chúc mới làm."
"Vật, vậy chàng muốn ——"
"Nàng lấy tay ra đi, ta nói cho nàng."
Khương Trĩ Y mơ màng ngơ ngẩn, do dự buông lỏng tay ra.
Nguyên Sách rũ mắt nhìn nàng trong chốc lát, liền cong cổ, cúi đầu mút lên phần da thịt phập phồng trùng điệp kia.

Trước mắt phảng phất như nổ tung một luồng ánh sáng trắng, Khương Trĩ Y cả người run lên.
Cảm giác được hắn đang từng chút một dùng sức, đau đớn tinh mịn như kim đâm truyền đến, không biết có phải do nó xuyên đến tim hay không nhưng ngay cả tim cũng tê ngứa, giữa lúc tâm thần đong đưa, trong miệng Khương Trĩ Y tràn ra một tiếng rên nức nở, năm ngón tay nắm chặt lấy đệm chăn, nắm chặt đến mức xương ngón tay trở nên trắng đi, Nguyên Sách mới buông nàng ra, ngẩng đầu lên.
Mắt đầy sao xẹt, đầu váng mắt hoa, Khương Trĩ Y khẽ thở phì phò, nhìn thẳng về ánh mắt trông mong của hắn.
".....!Đau không?" Nguyên Sách nhẹ giọng hỏi.
Khoé mắt Khương Trĩ Y khẽ rươm rướm nước mắt: "Đau ——"
"Vậy nên nhớ kỹ ta.".

Chương 76: Chương 76

Sáng sớm hôm sau, bên ngoài thành Cô Tang, phía sau xe ngựa cao lớn rộng rãi, hàng trăm kỵ binh thân khoác huyền giáp ngồi trên lưng ngựa cao cao, chờ xuất phát.
Bên cạnh xe ngựa là Kinh Chập an tĩnh chờ đợi, trong xe, Khương Trĩ Y cùng Nguyên Sách đang nói lời từ biệt nhau, nghe hai người một người dặn dò xong, một người kia lại dặn thêm cái nữa, lăn qua lộn lại đều không khác nhau mấy, chỉ mỗi cái từ "chăm sóc" này thôi cũng đã nghe không dưới tám lần.
Bên trong xe, Khương Trĩ Y dựa vào trong lòng ngực Nguyên Sách, ôm eo hắn, nâng mắt lên hỏi: "Lần sau gặp lại, là phải chờ tới gần cuối năm khi chàng vào kinh sao?"
Nguyên Sách gật đầu: "Nếu như không được đặc biệt tuyên triệu."
"Nếu bị đặc biệt truyền triệu ắt là xảy ra đại sự, vẫn không có thì tốt hơn, gặp trễ chút thì trễ chút thôi, có sao đâu."
Nguyên Sách cụp mắt xuống, xoa xoa thái dương nàng: "Hay là ta tiễn nàng đến trạm dịch?"
"Thôi....." Khương Trĩ Y bĩu môi, "Đưa quân ngàn dặm thì cuối cùng cũng từ biệt, đưa được đến trạm dịch cũng không đưa đến được Trường An, vẫn nên chia tay ở chỗ này thôi."
"Ư, cũng không thể trì hoãn nữa, nếu bị lỡ canh giờ đến trạm dịch thì phải ngủ dã ngoại, thời tiết này mấy nơi dã ngoại nhiều trùng nhiều rắn....."
Giữa mày Khương Trĩ Y liền giật giật, lập tức buông lỏng hắn ra: "Vậy phải mau chóng khởi hành thôi!"
Trở mặt cũng nhanh thật, Nguyên Sách khẽ chậc một tiếng, nhớ tới cái gì, tầm mắt dời khỏi khuôn mặt nàng, đi xuống phía dưới: "Còn —— đau không?"
Ký ức đêm qua như suối chảy ào ào đến trước mặt nàng, ban ngày ban mặt, mặt Khương Trĩ Y đỏ lên trừng hắn: "Chàng còn có mặt mũi nói!"

Bị mút cắn nhiều, nên trên phần thịt mềm để lại một mảng màu đỏ thẫm, sáng nay tỳ nữ lại đây hầu hạ nàng mặc xiêm y còn tưởng rằng nàng bị thương, suýt nữa muốn đi thỉnh y, hại nàng chỉ có thể lấy cớ nói là bị Nguyên Đoàn liếm.
Đuôi lông mày Nguyên Sách nhướng lên: "Ta có chỗ nào không thể nói chứ?"
Khương Trĩ Y liếc mắt nhìn hắn, nâng mặt hắn lên: "Ta không ở đây, không cho làm tiểu cẩu với người khác."
"Ta có người khác nào chứ? Nhưng thật ra là nàng ấy, Bùi Tử Tống mới đi mấy ngày, còn chưa đi xa đúng không, một đường này sẽ không trùng hợp như vậy chứ, quận chúa vừa vặn có thể được nhi tử tướng quốc làm bạn mà đi?"
Khương Trĩ Y nghẹn nghẹn: "Chàng yên tâm đi, từ lần trước chàng qua khách điếm âm dương quái khí người ta, người ta tránh ta như tránh rắn rết, mấy ngày trước ta qua tiễn Tuyết Thanh a tỷ thôi, hắn một câu cũng không nói cùng ta."
Nguyên Sách cười cười nắm lấy tay nàng, khẽ vuốt ve mơn trớn lòng bàn tay: "Được rồi, khởi hành đi."

Khương Trĩ Y gục mặt xuống gật gật đầu, nhìn hắn khom người xuống xe ngựa.
Nguyên Sách xoay người lên ngựa, xả dây cương, chuyển hướng về phía Tam Thất đang dẫn đầu đội kỵ binh một trăm người này, thần sắc túc mục: "Nay lệnh cho các ngươi hộ tống Vĩnh Doanh quận chúa bình an hồi kinh, sau này một đường, lệnh của quận chúa cũng như lệnh cho ta, ai trái lệnh, xử theo quân pháp."
Quân đội xuất phát, xe ngựa lộc cộc chạy về phía trước, Khương Trĩ Y nhoài người ra ngoài cửa sổ, phất phất tay với thiếu niên ở xa xa nhìn theo nàng, nhìn toà thành trì náo nhiệt, ồn ào lại tươi đẹp phía sau hắn, mà hắn chỉ một mình ngồi im trên lưng ngựa, tóc đen khẽ bay theo gió, bộ dáng liền vô cùng quạnh quẽ.
- ---
Một tháng rưỡi sau, tháng sáu hè nóng bức, địa giới Hạnh Châu.
Nắng hè chói chang, sau giờ ngọ, chân trời treo cao thái dương nóng cháy đến không thể nhìn thẳng, hôm nay không gió không mây, không khí bị nóng bức đến như đọng lại, nơi nhìn đến, cỏ cây cũng yên tĩnh đến không

chút sức sống, chỉ còn có mỗi khí nóng đặc sệt như len lỏi trong không khí, đánh úp về phía người đi đường.
Xe ngựa thong thả di chuyển trong sóng nhiệt cuồn cuộn, bên trong xe, Kinh Chập một khắc không ngừng phe phẩy quạt cho Khương Trĩ Y, mắt thấy hai thùng băng dưới chân đã hoàn toàn tan thành nước, không còn một tia lạnh lẽo, gió thổi đến từ cây quạt cũng khô nóng bất kham, lo lắng không thôi.
Xe đi được hơn một tháng rồi, vốn dĩ hành trình này nên đến Trường An mới đúng, nhưng ai ngờ giữa đường lại vướng chuyện ngoài dự đoán, đợt nóng bức mười năm khó gặp ập đến, khi xuất phát ở thành Cô Tang cũng tính còn mát mẻ, nhưng từ tháng năm đến tháng sáu, từ Tây Bắc đi về hướng Đông Nam, cả chặng đường thời tiết nóng càng ngày càng nóng hơn, nên đi đường cũng càng ngày càng gian khổ hơn.

Đừng nói quận chúa, ngay cả nàng ta còn chịu không nổi, mấy binh lính bên ngoài cưỡi ngựa phải phơi mình dưới ánh mặt trời cũng không còn mặc nổi giáp trụ nữa, ngựa cũng thỉnh thoảng phải dừng lại uống nước.
Vì tìm nơi râm mát cùng nguồn nước để nghỉ ngơi chỉnh đốn, bọn họ mỗi ngày đều trì hoãn một ít canh giờ, tới hiện tại đã là giữa tháng sáu, vẫn còn phải qua ba toà thành nữa mới đến Trường An.
May mà hơn một tháng nay ngoại trừ nắng nóng, cũng không gặp phải khó khăn gì khác, tháng 5 cũng nhận được tin tức, được điều trị theo phương thuốc của Lý Từ Phong, bệnh tình Hầu gia tạm thời đã ổn định, tuy ho thì vẫn chưa hết, nhưng tốt xấu gì cũng không còn sốt nữa, Khương Trĩ Y lúc này mới không đến mức quá gấp gáp.
Vốn dĩ giữa cái canh giờ nóng bức nhất trong ngày như thế này, bọn họ hẳn là phải đang nghỉ chân, nhưng mấy ngày hôm trước, Tam Thất thu được tin khẩn ngàn dặm từ Nguyên Sách, nói phía Nam có ba châu Hoà, Dự, Phùng bùng nổ tình hình hạn hán, có lưu dân di chuyển lên phía Bắc, cũng cùng tuyến đường như của bọn họ.

Nếu chịu đựng được nắng nóng thì cố gắng đẩy nhanh hành trình, tránh xảy ra xung đột với lưu dân, còn nếu không chịu đựng được thì nên ở lại trạm dịch mấy ngày, an tĩnh xem tình hình như thế nào.
Mắt thấy Khương Trĩ Y ỉu xìu ngồi trên chiếu trúc, sắc mặt ửng đỏ dựa vào vách xe, Kinh Chập lo lắng sốt ruột: "Quận chúa, băng từ trạm dịch

mang theo đã tan hết rồi, màn xe cũng không ngăn được ánh nắng độc hại như vậy, chúng ta vẫn nên tìm một chỗ nghỉ chân chút đi, đừng để còn chưa kịp Hầu gia, ngài lại ngã xuống."
Khương Trĩ Y vỗ vỗ ngực đang thở muốn không ra hơi, thở dài rồi hỏi: "......!Đến trạm dịch kế tiếp thì còn bao xa?"

"Hiện tại nhất thời khó đến được trạm dịch kế tiếp lắm, nếu muốn nghỉ chân, thì thành Dương Thành của Hạnh Châu đang ở gần đây, chúng ta có thể vào thành đi."
Khương Trĩ Y lắc lắc đầu: "Nơi đây đã là quan nội, thân phận Huyền Sách Quân mẫn cảm, nếu không phải vạn bất đắc dĩ vẫn nên đừng vào thành....."
Kinh Chập vắt khăn ướt đi lau mặt cho nàng, một bên nói: "Không có gì quan trọng hơn sức khoẻ của ngài, nếu là Thẩm Thiếu tướng quân ở đây, chắc chắn sẽ lựa chọn vào thành."
Khương Trĩ Y còn muốn nói lại, nhưng thật sự tức ngực đến khó thở, lại hít vào một hơi, trước mắt bỗng nhiên nổi lên điểm điểm ngôi sao, choáng váng một trận, người mềm như bông ngã vềmột bên.
"Quận chúa ——!" Kinh Chập kinh hãi đỡ lấy người, nhìn ngoài xe kêu, "Phùng Quân Y ——!"
Sau nửa canh giờ, Khương Trĩ Y ở từ từ mở mắt ra trong làn gió mắt, liếc mắt một cái nhìn thấy trên đỉnh đầu là lọng che xa lạ, chậm rãi quay đầu lại, thấy Kinh Chập ngồi ở cạnh giường, đang híp mắt mơ màng phe phẩy quạt quạt cho nàng.
"Nước....." Khương Trĩ Y miệng khô lưỡi khô mà khó khăn thốt ra một chữ từ trong cổ họng.
Kinh Chập đang mơ màng sắp nhắm mắt bỗng dưng bừng tỉnh: "Quận chúa tỉnh rồi!" Nói xong vội vàng rót chén trà lạnh, đỡ nàng ngồi dậy, cho nàng uống, "Quận chúa, có cảm thấy đỡ được chút nào không, có thở đầu được không?"
Khương Trĩ Y uống một chén trà, khẽ gật đầu.
"May mắn còn có học đồcủa Lý Quân Y đi theo trong đội ngũ, Phùng Quân Y nói ngài đây là cảm nắng, cũng may thân thể ngài nhịn không được ngất đi rồi, chứ nếu thật sự cố gắng chịu đựng như thế, hậu quả không dám tưởng tượng.....!Mới vừa rồi Phùng Quân Y đã giúp ngài xoa bóp đầu một chút, hẳn là đã đỡ hơn."
Khương Trĩ Y lúc này mới cảm giác được sau cổ hơi nóng rát, khẽ hít

ngụm khí giơ tay sờ sờ, một mặt hỏi: "Đây là đâu?"
"Phủ thứ sử Hạnh Dương Thành, nô tỳ nhớ kỹ chuyện ngài lo lắng, vốn định mang theo Phùng Quân Y vào thành trước, bảo những người còn lại tạm lưu ở ngoài thành, nhưng mà Tam Thất nói thiếu tướng quân có lệnh, ngài ở nơi nào thì bọn họ liền ở nơi đó.

Cũng may thứ sử Hạnh Châu dẫn người tới cửa thành tiếp giá ngài, nghe thấy lời này liền bảo mọi người đều vào thành đi.

Chu thứ sử kia nhìn có vẻ là người ân cần, cũng không giống có cái kiêng kị gì, nhưng mà phó thủ theo bên người hắn nha, vị Nguỵ trường sử kia, lúc ấy tựa hồ có nghi ngờ, bất quá cũng không xen vào."
Khương Trĩ Y gật gật đầu, xoa xoa thái dương: "Ngươi đỡ ta xuống giường, ta tự mình đi gặp viên thứ sử kia chào hỏi."

Kinh Chập biết hiện giờ Khương Trĩ Y đem Nguyên Sách đặt ở đầu quả tim rồi, một phân một hào phiền toái cũng không muốn cho hắn dính vào, liền không khuyên nàng nghỉ thêm nữa, chỉ hầu hạ nàng rửa mặt chải đầu thay xiêm y, cùng nàng ra khỏi hậu viện phủ thứ sử.
Trước cổng tiền viện phủ thứ sử, Khương Trĩ Y mới được quản sự trong phủ dẫn đi đến cửa chính đường, nam tử trung niên hói đầu hơi béo lập tức run râu hình chữ bát tiến lên đón, khom mình hành lễ: "Vĩnh Doanh quận chúa đại giá quang lâm, không tiếp đón từ xa.....!Hạ quan là thứ sử Hạnh Châu, Chu Phùng Nguyên, bái kiến quận chúa, quận chúa vạn phúc kim an!"
Phía sau Chu Phùng Nguyên, một nam tử trung niên cao gầy cũng khom mình theo hành lễ, lời ít mà ý nhiều nói: "Hạ quan trường sử Hạnh Châu, Nguỵ Tịch, bái kiến quận chúa."
Hai người này, thật sự là người cũng như tên nha.
Khương Trĩ Y đánh giá hai người, giơ tay nói: "Không cần đa lễ, đều đứng lên đi."
Chu Phùng Nguyên thẳng người dậy, cẩn thận nhìn sắc mặt Khương Trĩ Y: "Quận chúa có khá hơn chưa? Sao lại không ở trong sương phòng nghỉ ngơi thêm một lát nữa? Hạ quan đã bảo người đi chuẩn bị bữa tối cho ngài."
"Bổn quận chúa chuyến này mang theo trăm hộ vệ , bọn họ theo ta một

đường mệt nhọc, hiện giờ đang muốn nghỉ ngơi chỉnh đốn, không biết Chu thứ sử có địa phương nào có thể dàn xếp cho những hộ vệ của ta hay không?"
Tất nhiên mọi người đều biết đó là Huyền Sách Quân, nhưng quận chúa nói là hộ vệ, đó chính là hộ vệ.

Chu Phùng Nguyên lập tức gật đầu: "Quận chúa yên tâm, liền dàn xếp cho bọn họ tại thiên viện trong phủ thứ sử của hạ quan đây, ngài thấy như thế nào?"
"Phủ thứ sử này của ngươi ở được rất nhiều người sao?"
"Cái đó ——" Chu Phùng Nguyên bừng tỉnh đại ngộ, "Chỉ sợ là ở không đủ ha, hạ quan tìm chỗ ở khác cho bọn hắn cách phủ thứ sử gần chút?"
Xưng là hộ vệ, là nhắc nhở Chu Phùng Nguyên chớ nói thân phận Huyền Sách Quân ra ngoài, trăm người này là đội ngũ mênh mông cuồn cuộn, nên chủ động tị hiềm, để miễn lời ra tiếng vào.
Xem Chu Phùng Nguyên có vẻ là người khôn khéo, nói vài câu như vậy hẳn là cũng đủ rồi.

Khương Trĩ Y vốn chống thân thể mỏi mệt lại đây, thấy hắn đã ngầm hiểu, liền dẹp đường đi về hướng hậu viện, trên đường gặp Tam Thất đang muốn tìm nàng xin chỉ thị: "Quận chúa, tối nay ngài ngụ lại nơi này, bên cạnh vẫn phải lưu lại chút nhân thủ, ngoại trừ tiểu nhân, lại chọn thêm mười người nữa, ngài thấy như thế nào?"
Khương Trĩ Y ngừng ở hành lang, vịn tay Kinh Chập gật đầu: "Ngươi an bài là được."
Tam Thất gật đầu đáp một tiếng dạ, đang muốn đi ra ngoài điểm binh, chợt thấy một thiếu niên lang mặt mày thanh tuấn từ đối diện đi tới, bước chân liền ngừng lại.
Khương Trĩ Y theo ánh mắt như thấy quỷ của hắn mà quay đầu lại nhìn theo ——
"Bùi công tử?"

"Quận chúa?"
"Ngươi sao lại ở đây?"
Liên tiếp hai lần trăm miệng một lời, Khương Trĩ Y cùng Bùi Tử Tống đều nghẹn lời tại chỗ.

Sau khi kinh ngạc qua đi, Khương Trĩ Y mở miệng trước: "Ta có việc hồi kinh, đi qua địa giới Hạnh Châu lại bị cảm nắng, nên vào thành nghỉ chân."
"Thật trùng hợp, nội tử thế mà lại gặp mặt Tống huynh tại nơi đây." Một giọng nam tử ngây khô hư hư thực thực mang ngữ khí của Nguyên Sách bỗng nhiên vang lên.
Khương Trĩ Y thiếu chút nữa cho rằng lỗ tai mình hỏng rồi, kinh ngạc mà chậm rãi quay đầu lại.
Chỉ thấy Tam Thất không biết từ khi nào rút từ trong thắt lưng ra một quyển sổ con, mở ra trên tay.
Thấy Khương Trĩ Y mở to mắt nhìn tới, Tam Thất vội vàng giải thích: "Xin quận chúa tha tội, tiểu nhân đi quá giới hạn, là thiếu tướng quân lệnh cho tiểu nhân nói như thế."
"....." Khương Trĩ Y ngơ ngác chớp chớp mắt, "Thứ trong tay ngươi đây là cái gì?"
Tất nhiên là quyển sổ trích lời mà thiếu tướng quân khi đưa tiễn Quận chúa đã giao cho hắn vào hơn một tháng trước.

Đi hơn một tháng rồi cũng chưa gặp huynh muội Bùi gia, hắn còn tưởng rằng quyển sổ này không dùng được, nhưng vẫn theo thói quen mỗi ngày đều mang theo trên người để chuẩn bị cho bất cứ tình huống nào, cũng may nuôi binh ngàn ngày dùng trong một giờ, cuối cùng vẫn có lúc dùng tới.
Bùi Tử Tống cũng vô cùng sửng sốt, mới vừa rồi phục hồi tinh thần lại, liền nhìn quyển sổ trong tay Tam Thất chắp tay: "Tử Tống đây, xin thỉnh an Nguyên Sách huynh."
Chuyện hoang đường như vậy, thế mà cũng vừa vặn đối được một người ngốc như thế này đây.
Tam Thất vội vàng lật lật sổ con, đọc nhanh như gió xuống dưới, tìm được câu ứng đối: "Thẩm mỗ hết thảy đều tốt, không biết Tử Tống huynh vì cớ gì lưu lại nơi đây, gặp gỡ nội tử?"
"Tử Tống mấy ngày trước cùng xá muội gặp gỡ loạn lưu dân, may mắn được nhân mã thứ sử Hạnh Châu cứu giúp, tới nơi đây lánh nạn một thời gian."
Tam Thất tiếp tục lật ra phía sau: "Hoá ra là như thế, vậy không biết Tử Tống huynh nghỉ chân xong, chính là vừa vặn muốn cùng khởi hành với nội tử?"

Bùi Tử Tống liên tục lắc đ`ầu: "Không vừa vặn không vừa vặn, Tử Tống tuyệt đối không vừa vặn!"
Khương Trĩ Y: ".....".

Chương 77: Chương 77

Nhìn một màn hoang đường trước mặt, trong đầu Khương Trĩ Y liền ong ong lên một hồi, không thể nhịn được nữa, liền cưỡng chế hai người đang một câu đi một câu về kia —— bảo tất cả ba người đều ngậm miệng lại đi, sau đó xoè tay ra, đòi quyển sổ con trích lời trong tay Tam Thất.
Mặt Tam Thất lộ vẻ do dự, nhưng dưới uy áp của Khương Trĩ Y, vẫn gấp sổ con lại, cúi đầu giơ hai tay trình lên.
Trơ mắt nhìn Khương Trĩ Y nhận quyển sổ rồi đi về hướng hậu viện, Bùi Tử Tống vì cùng đường cũng đi theo sau, trong lòng Tam Thất cũng đang hướng Nguyên Sách nói lời tự khiểm: "Là ngài tự mình nói, lệnh của quận chúa cũng giống như lệnh của ngài, ai trái lệnh phải bị xử theo quân pháp, thiếu phu nhân bảo tiểu nhân câm miệng, tiểu nhân chỉ có thể câm miệng thôi....."
Nói xong liền tự mình gật gật đầu, cảm thấy không sai, gãi ót đi ra bên ngoài điểm binh.
Bên kia, trên đường về hậu viện, Khương Trĩ Y phát hiện trong tay Bùi Tử Tống có xách mấy gói thuốc, vừa hỏi mới biết, huynh muội Bùi gia đã dừng lại ở Hạnh Dương Thành này nhiều ngày, nghe nói lưu dân từ nơi phát sinh nạn đói từng đám dũng mãnh tràn vào trong thành, liền muốn góp chút sức lực mà lên phố bố thí cháo, Bùi Tuyết Thanh lược thông y thuật, giúp đỡ y quán địa phương khám rất nhiều lưu dân bị sốt cao đột ngột, mấy ngày trôi qua, chính mình cũng lao lực mà ngã bệnh.
Hoá ra mới vừa rồi khi Khương Trĩ Y ở trong phòng nằm nghỉ, thì Bùi Tuyết Thanh liền nằm ngay tây sương phòng đối diện nàng.
Chút mệt mỏi còn sót lại do cảm nắng của Khương Trĩ Y cũng không đáng là gì, nghe nói Bùi Tuyết Thanh sốt cao chưa lùi, vội dẫn theo Phùng Quân Y đi thăm nàng ấy.
Phùng Túc là học đồ đắc lực nhất của Lý Từ Phong, sau khi bắt mạch cho Bùi Tuyết Thanh, xem qua những phương thuốc nàng ấy đang dùng, nói

không có vấn đề gì, chính là mệt nhọc lại thêm bị nóng bức quá độ mới ngã bệnh, dùng thuốc dần dần sẽ chậm rãi hạ sốt.
Khương Trĩ Y yên tâm, thấy Bùi Tuyết Thanh nặng nề ngủ, liền không quấy rầy nữa, lui ra gian ngoài, hỏi Bùi Tử Tống chuyện lúc trước tao ngộ loạn lưu dân là như thế nào.
Bùi Tử Tống vốn định đưa nàng ra khỏi sương phòng, tay duỗi ra dẫn đường do dự mà hơi ngừng lại.
Thấy hắn phảng phất thật sự không dám nói cùng mấy câu, Khương Trĩ Y hướng về Tây Bắc hất hất cằm: "Ngươi không cần quản hắn, khi hắn viết mấy lời vui đùa như vậy cũng không biết hoạ nắng nóng hiện tại sẽ kéo đến, nếu có biết thì hiện giờ chúng ta cùng là người lưu lạc thiên nhai, hắn còn ước gì ta cùng các ngươi chiếu cố lẫn nhau chút, ta hỏi ngươi chuyện lưu dân, cũng là muốn tính toán chút cho hành trình phía trước."
"Là Tử Tống hẹp hòi." Bùi Tử Tống xấu hổ mà đỏ lỗ tai, thỉnh nàng ngồi xuống ghế dành cho khách, cùng nàng nói đến chuyện mấy ngày trước, "Ngày ấy chúng ta trên đường đi gặp một đám lưu dân xin đồ ăn, thấy bọn họ đói đến chỉ còn da bọc xương, mặt cũng phơi đen đến tróc da, thật sự đáng thương, liền đem lương khô và nước trong xe ngựa chia ra cho bọn họ, không nghĩ tới xe đi không bao xa, lại tới một đám lưu dân, chúng ta ngoại trừ chút nước và lương khô dự trữ lại đủ phần mình dùng đã không còn gì khác, nên không thể lấy ra thêm cái gì cứu tế.

Nhưng đám lưu dân này rất hung ác, vây lấy xe ngựa muốn động thủ cướp đoạt, may mắn Ngụy trường sử vừa vặn dẫn người tuần kinh ở gần đó, mới cứu được chúng ta, nói cho chúng ta biết, gặp phải loại tình hình như thế này không được tuỳ tiện cho đồ ăn, nếu không thì trong có vẻ là cứu người, kỳ thật sẽ tạo cho mình mối hoạ nhằm lớn hơn nữa, không khéo còn bù cả mạng mình vào."
Khương Trĩ Y gật gật đầu, Chu thứ sử kia có vẻ là người nịnh nọt, Ngụy trường sử nhưng thật lại là người thật tình hơn nhỉ.
Phỏng chừng là do một đường này của nàng đều được Huyền Sách Quân hộ tống, lưu dân từ xa xa thấy quân đội liền sợ, chưa từng tiến lên xin đồ ăn, nếu không nàng tất nhiên cũng sẽ làm giống như huynh muội Bùi gia không có kinh nghiệm.
"Lưu dân nhiều như vậy, triều đình đều mặc kệ sao?" Khương Trĩ Y nhăn nhăn mày.

"Năm nay ngay cả phía Bắc đều nóng không chịu nổi, phía Nam thì thôi, càng nóng đến dữ dội, mà oi bức năm nay đến sớm hơn năm ngoái.

Ta cũng là mấy ngày trước mới biết được, tình hình hạn hán lần này kỳ thật từ tháng ba đã có dấu hiệu, tháng tư liền bắt đầu rồi, đến cuối tháng 5, ba châu ở phía Nam liền ba tháng liên tục không mưa một giọt, không có thu hoạch, xảy ra nạn đói, nhưng quan lại nên dưới vẫn luôn nhịn lại, giấu không báo tình hình thực tế, nên đến giữa tháng sáu triều đình mới biết được chuyện này."
"Ngay cả triều đình cũng phải đến giữa tháng sáu mới được tin....." Khó trách khi tháng tư, tháng năm, Hà Tây lại càng xa xôi cách trở như vậy, một chút tiếng gió cũng không có.

Nếu không lúc tháng 5 nàng đi được nửa đường có lẽ đã bị Nguyên Sách đón trở về.

Hiện giờ hành trình đã đi qua bảy toà thành, đã là cưỡi lên lưng cọp khó leo xuống.
Mày Bùi Tử Tống nhíu chặt mà lắc lắc đầu: "Càng làm cho ta lo lắng chính là, mấy ngày trước ta dò hỏi rất nhiều lưu dân tới từ phía Nam, phát hiện tình hình thực tế nạn đói rất có thể còn nghiêm trọng hơn triều đình đang biết rất nhiều.

Nghe nói ba châu ở phía Nam hiện tại đã là đất cằn ngàn dặm, xác chết đói nằm khắp nơi, hiện giờ lưu dân còn xao động không ngừng, cứ tiếp tục như vậy, thiên tai chưa bình, nhân họa đã bắt đầu.....!Ngày hôm trước ta đã gửi một phong thư tay nói tỉ mỉ việc này với gia phụ, hy vọng nó tới kịp để ngăn cản tình thế chuyển biến xấu hơn."
Mặc kệ là Trường An hay là Hà Tây, tin tức đều không thể nào linh thông bằng nạn dân vừa mới ở trên thực địa, Bùi Tử Tống niên thiếu đã đăng đệ, học thức hơn người, một khi hắn đã phán đoán như vậy, thuyết minh thật sự có khả năng bùng nổ loạn dân.
Khương Trĩ Y vốn chỉ lo lắng cho bản thân phải lưu lại thêm mấy ngày, trì hoãn thêm chút mới có thể nhìn thấy cữu cữu, nay nghe Bùi Tử Tống nói như vậy, trái tim liền vọt lên tới cổ.

Bùi tử Tống vội vàng trấn an: "Bất quá ngươi cũng không cần quá lo lắng, Hạnh Dương Thành gần đây mở kho lúa, tiếp tế lưu dân, lưu dân tiến vào thành trong lòng cũng có biết ơn, nên địa phương chúng ta đang ở cũng không đến mức bùng nổ loạn dân đâu."
Khương Trĩ Y gật gật đầu, như suy tư gì mà nghĩ nghĩ: "Bùi Tử Tống, ta hỏi ngươi một vấn đề hơi nhạy cảm một chút, nếu ngươi thấy không tiện, không cần đáp lại."
"Tình hình tai nạn kéo dài thành thế này, nói vậy Hoàng bá bá đã nổi trận lôi đình, không ít quan lại đều phải bị bãi miễn, nếu ngươi đã hỏi thăm nhiều chuyện như vậy, chắc cũng biết chuyện cứu tế lần này có liên luỵ đến hoàng tử nào hay không?" Thấy Bùi Tử Tống quả thực ngoài ý muốn mà sửng sốt, Khương Trĩ Y ho nhẹ một tiếng, lòng vòng nói, "Ngươi cũng biết, ta cùng Tứ điện hạ khi còn nhỏ là bạn cũ, không biết việc này có quan hệ gì cùng hắn hay không.....?"
Thì ra là thế, vậy mà Thẩm Nguyên Sách không đi cùng Tứ điện hạ tranh phong, còn cứ mãi tóm lấy hắn làm cái gì chứ?
À, nghĩ ra rồi, bởi vì Tứ điện hạ đã thành hôn.....
Ý niệm của Bùi Tử Tống trong đáy lòng vừa chuyển, vội nghiêm túc đáp: "Chuyện này cũng không có gì không thể nói, theo ta biết, ban đầu quan viên phụ trách lần cứu tế này là bên phía Thái Tử điện hạ, xảy ra chuyện lớn như vậy, Thái Tử điện hạ chỉ sợ xác thật chịu liên lụy không ít, Tứ điện hạ không có việc gì, ngược lại còn nhận nhiệm vụ lúc lâm nguy, tiếp nhận công việc cứu tế."
"Vậy là tốt rồi!" Khương Trĩ Y cười, nhưng trong lòng lại ẩn ẩn thấy bất an.
Thái Tử xảy ra chuyện lớn như vậy, theo lý thuyết Nhị hoàng tử khẳng định sẽ thừa cơ mà lên, đại triển mũi nhọn, tiến cử quan viên phe cánh của mình, hoặc là tự xin tiếp nhận công việc cứu tế, nhưng cuối cùng chuyện này lại giao cho Tứ hoàng tử.
Xem ra Hoàng bá bá đối với Nhị hoàng tử cùng thế lực Hà Đông phía sau hắn đã phòng bị tới cực điểm.
Khương Trĩ Y nhớ tới đêm trước khi rời khỏi thành Cô Tang, nàng cùng Nguyên Sách hỏi thế cục trong triều, Nguyên Sách nói, hiện giờ triều đình cùng Hà Đông chỉ kém một tầng giấy cửa sổ liền muốn công nhiên giương cung bạt kiếm, cuối năm nay, tiết độ sứ Hà Đông chưa chắc sẽ còn vào kinh.

Nếu Phạm Đức Niên không vào kinh, mặc kệ là triều đình phát binh giáng tội trước, hay là Hà Đông động thủ trước, hai bên khai chiến đều không xa. Lúc ấy Khương Trĩ Y nghe xong còn suy nghĩ, vậy nếu như có chiến sự cũng phải đến cuối năm, mà cuối năm thì Nguyên Sách vào kinh, đến lúc đó bọn họ ở bên nhau, cái gì cũng không sợ.

Nhưng hôm nay bất thình lình thiên tai xảy ra, cũng không biết sự tình có phát sinh biến số gì hay không.....
Muốn biết tin tức trực tiếp, còn phải mau chóng trở lại Trường An.
Chu Phùng Nguyên cung kính đứng ở một bên, kinh ngạc mà nhìn quý nhân ngồi phía trên chính toạ: "Quận chúa mới nghỉ ngơi một đêm, hôm này liền muốn tiếp tục lên đường? Là do hàn xá của hạ quan đây có chỗ nào chiêu đãi không chu toàn sao?"
Khương Trĩ Y lười ứng phó với mấy câu nịnh nọt xã giao như thế này, chỉ giơ tay ấn ấn thái dương, nhẹ nhàng nhắm mắt lại.
Kinh Chập đứng phía sau mở miệng thay nàng, cười nói: "Quận chúa hỏi cái gì, Chu thứ sử cứ đáp cái đó là được.

Ngài chỉ cần nói cho quận chúa, trước mắt con đường quan đạo từ Hạnh Châu đi về hướng Trường An có lưu dân rải rác hay không, nếu có, làm phiền chu thứ sử chọn chút nhân thủ, mở đường giúp quận chúa."
Chu Phùng Nguyên biết mình lắm miệng, sắc mặt tái mét, rùng mình: "Dạ, hạ quan hiểu rõ, hạ quan liền đi an bài."
Kinh Chập mỉm cười gật đầu: "Quận chúa trở lại Trường An, nhất định sẽ không quên công lao của Chu thứ sử."
"Đừng nói vậy, có thể vì quận chúa cống hiến sức lực, là phúc phần hạ quan phải tu đến ba đời mới có được!"
Chu Phùng Nguyên cười tủm tỉm đang muốn lui ra, phía sau chợt vang lên một trận tiếng bước chân vội vã: "Đại nhân, đã xảy ra chuyện!"
Khương Trĩ Y nheo mắt, thấy đó là vị phó thủ Nguỵ Tịch hôm qua đi theo Chu Phùng Nguyên kia.
Khoé mắt Chu Phùng Nguyên giật giật một chút, liền đưa mắt ra hiệu cho Ngụy Tịch: "Chuyện gì kinh hoảng vậy? Đừng quấy nhiễu quận chúa!"
Ngụy tịch vội vàng cúi đầu, hành lễ với Khương Trĩ Y: "Không biết quận chúa ở đây, là hạ quan thất nghi, xin quận chúa thứ tội."
Khương Trĩ Y nhăn mày lại: "Xảy ra chuyện gì?"

Ngụy Tịch đưa mắt nhìn về phía Chu Phùng Nguyên xin chỉ thị.
Khương Trĩ Y rướn mi lên: "Bổn quận chúa đang hỏi ngươi, ngươi nhìn ai vậy?"
Ngụy Tịch vội vàng chắp tay đáp: "Hồi quận chúa, huyện Bành vùng có lưu dân ở phía Đông Hạnh Châu đang có lưu dân nổi loạn, động tĩnh không nhỏ, huyện nha địa phương ứng phó không được, thỉnh đại nhân phái binh chi viện."
"Ai da," Chu Phùng Nguyên cả kinh, "Đó đúng là đường mà quận chúa về Trường An phải đi ngang qua rồi, quận chúa, trước mắt vẫn nên ở lại Hạnh Dương Thành cho an toàn hơn!"
Khương Trĩ Y đau đầu đến đỡ đỡ trán.

Cũng không phải vấn đề về an toàn, bên người nàng có một trăm Huyền Sách Quân, là tinh nhuệ trung tinh nhuệ, cho dù đối mặt với kỵ binh Bắc Yết hung hãn cũng đều lấy được tư thế lấy một chọi mười, ứng đối loạn dân tất nhiên không sao cả.
Nhưng hôm nay mâu thuẫn của lưu dân cùng triều đình đã kịch liệt đến như vậy, Huyền Sách Quân không nên động thủ với lưu dân ở thời điểm mấu chốt thế này, cho dù là vì bảo hộ nàng, đến lúc đó đao kiếm không có mắt, vạn nhất phòng vệ quá độ, dẫn đến càng nhiều dân oán, bị người có tâm chỉ trích, vậy vũng nước đục vốn không có quan hệ gì với Hà Tây này có thể bị hắt lên trên người Nguyên Sách.
Khương Trĩ Y thở dài một hơi: "Đợt náo động này nhanh nhất đến khi nào mới có thể bình ổn?"
"Chỉ sợ nhanh nhất cũng phải tối nay hoặc sáng mai."
"Ta chờ tin của Chu thứ sử." Khương Trĩ Y cho Chu Phùng Nguyên một ánh mắt thúc giục, đứng dậy đi ra khỏi chính đường.
Lúc chạng vạng, Khương Trĩ Y ngồi bên giường ở tây sương phòng, quan sát đến sắc mặt Bùi Tuyết Thanh đang nằm trên giường.
Thấy Bùi Tuyết Thanh mặt ửng đỏ nhíu nhíu mày, đã qua một ngày rồi, thế nhưng còn chưa hạ sốt, hơn nữa ngủ đến càng mê mệt.
Chứng cảm nắng của Khương Trĩ Y đã hết, chỉ còn chút bệnh trạng mệt mỏi, nhưng tình huống Bùi Tuyết Thanh lại rất không lạc quan.
Từ đêm qua đến hôm nay, Phùng Túc đã bắt mạch cho Bùi Tuyết Thanh ba lần, nói trong lúc hôn mê nàng ấy vẫn nói mớ không ngừng, nỗi lòng hỗn

loạn, vẫn luôn sốt mãi không hạ, trầm mê trong giấc mộng không tỉnh dậy, có thể trong đó còn có tâm bệnh.

Tác động cuar y sư chỉ là từ bên ngoài, sợ rằng không làm nên chuyện gì.
Khương Trĩ Y hỏi thăm Bùi Tử Tống, mới biết khi tháng giêng còn ở Trường An, bệnh tình của Bùi Tuyết Thanh cũng là như vậy.
Bùi Tử Tống nói, sau khi Bùi Tuyết Thanh đến Hà Tây giải toả nỗi lòng xong thì đích xác tầm nhìn rộng rãi hơn không ít, nhưng từ khi rời khỏi Cô Tang, càng lúc càng cách Hà Tây càng xa, không biết bắt đầu từ ngày nào, nàng ấy lại thường xuyên một mình phát ngốc ra, hiện giờ vừa vặn gặp phải mệt nhọc và phong hàn nhập thể, nên bệnh liền tới như núi đổ.
Mắt thấy Bùi Tuyết Thanh không hề có chuyển biến tốt đẹp, tin tức bình loạn của Chu thứ sử cũng chậm chạp chưa tới, cả ngày hôm nay, Khương Trĩ Y chờ đợi đến nôn nóng không thôi, trong lòng tổng ẩn ẩn sợ hãi có việc gì đó sắp phát sinh.
Trong chuyến đi này, vì muốn giản lược đội ngũ để tăng tốc độ đi đường, nên thị nữ bên người nàng chỉ mang theo mỗi Kinh Chập, hiện tại Kinh Chập đã bị nàng phái đi tiền viện nhìn chằm chằm xem có tin tức gì không, trước mắt cũng không có ai an ủi nàng, chỉ có thể tự mình an ủi chính mình.
Khương Trĩ Y xem xét cái khăn ướt trên trán Bùi Tuyết Thanh, đang muốn bảo tỳ nữ nàng ấy lại đây đổi cái mới, đột nhiên nghe thấy cửa phòng bị gõ vang vội vàng, không đợi nàng nói một tiếng vào đi, thì cánh cửa liền bị đẩy ra một phen.
Kinh Chập luôn luôn ổn trọng nhất giờ đây thở hồng hộc chạy vào, kinh hoảng thất thố chưa từng có.
Trong lòng Khương Trĩ Y căng thẳng, bỗng nhiên đứng dậy: "Phát sinh chuyện gì?"
"Quận chúa, Bùi công tử tìm hiểu tình hình nạn dân bên ngoài, lại nghe được từ miệng một đám lưu dân mới tới một sự kiện, từ hai ngày trước, bên bến sông cạn ở phía Nam đột nhiên lộ ra một hòn đá, trên tảng đá có viết mấy chữ ——".

Ngôn Tình Sắc
".....!Là chữ gì?"
Kinh Chập hít sâu một hơi: "Thiên nhan nộ, Hưng Võ xuống, đại hạn đến, Trọng Hoàng ra."

Khương Trĩ Y ngơ ngác nghe từng chữ một trong lời này, giơ tay nắm chặt lấy trụ giường.
Hưng Võ, là niên hiệu của Hoàng bá bá.

Trọng hoàng, là Nhị hoàng tử.
Hà Đông cùng Nhị hoàng tử.....!Muốn làm phản.
Trái tim Khương Trĩ Y đập đến không hít thở nổi, có trong nháy mắt đại não trống rỗng, một chớp mắt qua đi, lập tức mở miệng: "Mau, mau bảo Tam Thất dùng chim ưng của Huyền Sách Quân, bằng tốc độ nhanh nhất truyền tin này đi Hà Tây, nói cho Nguyên Sách."
Khương Trĩ Y bổ sung: "Còn có kinh thành ——"
Kinh Chập quay đầu: "Quận chúa yên tâm, Hà Tây bên kia có lẽ sẽ nhận được tin tức trễ chút, nhưng kinh thành hiện giờ cũng có lưu dân, phỏng chừng đã biết rồi, Bùi công tử cũng đem việc này báo cho Chu thứ sử, bảo hắn lập tức phái người đi thông tri các châu lân cận."
Đợi khi Kinh Chập đi rồi, Khương Trĩ Y vẫn còn đang cố gắng bình tĩnh lại, sau khi dặn dò tỳ nữ chăm sóc tốt cho Bùi Tuyết Thanh xong, ra khỏi tây sương phòng, đi về phía quan nha ở tiền viện.
Nơi tiền viện người đến kẻ đi, mấy binh lính thông tin mang theo tin gì có có dấu ấn thứ sử chạy như bay ra khỏi phủ thứ sử, xoay người lên ngựa, giục ngựa chạy về các phương hướng khác nhau.
Chính đường, Bùi Tử Tống đang đi qua qua lại lại, tựa như còn cân nhắc xem còn sót chuyện gì chưa dặn dò hay không.
Khương Trĩ Y đi lên phía trước, vội vàng hỏi: "Hiện tại tình hình ở kinh thành như thế nào rồi?"
Bùi Tử Tống dừng bước lại, sắc mặt ngưng trọng: "Ta truyền tin về trong nhà không thấy có hồi đáp, ta lo lắng, khi chúng ta được đến tin tức, kinh thành có thể đã ——"
Bùi Tử Tống không nói tiếp, Khương Trĩ Y cũng đã hiểu.
Chu Phùng Nguyên thấy Khương Trĩ Y, bước nhanh qua chào đón: "Quận chúa, may mắn ngài chần chừ chưa đi, hiện tại Hạnh Dương Thành có thể nói là còn an toàn hơn so với kinh thành, ngài cứ an tâm ở nơi này đi!"
Sắc mặt Bùi Tử Tống lại không được "an tâm" như Chu Phùng Nguyên vậy, lắc lắc đầu nói: "Chu thứ sử, xem tình hình trước mắt, nếu kinh thành thật sự xảy ra chuyện, chỉ sợ Hạnh Châu cũng khó có thể may mắn tránh thoát."

Giữa mày Chu Phùng Nguyên nhảy dựng: "Ý Bùi công tử là ——"
Ý là, nếu kinh thành xảy ra chuyện, cứu binh lớn nhất chính là Hà Tây.

Mà Hạnh Châu nằm trên tuyến đường nhất định phải đi qua từ Hà Tây đến Trường An, thì không chỉ mỗi Hạnh Châu, mà tất cả các châu lân cận khu vực này, đều là vùng giao tranh với Hà Đông.
Sắc trời tối sầm đi từng chút một, ở chính đường đã bắt đầu lên đèn.
Đèn đuốc sáng trưng, tất cả mọi người đang chờ đợi tin tức, chờ đợi tin rằng Trường An đã trấn áp phản loạn, Nhị hoàng tử đã bị bắt.
Giờ Tuất, một tiếng ghìm ngựa "vu" một phát vang lên, đánh vỡ mảnh tĩnh mịch bên trong phủ thứ sử.
Một người lính thông tin vừa lăn vừa bò xuống ngựa, chạy thẳng vào bên trong phủ thứ sử: "Báo ——!"
Mọi người đồng thời ngồi thẳng người lên.
"Đại quân Hà Đông đang tiến đến gần, hơn một vạn binh mã đang đi về phía Hạnh Dương Thành!".

Chương 78: Chương 78

10 ngày trước, mười bảy tháng sáu, đêm khuya, trong biệt viện ở Hà Đông
— —
Phạm Đức Niên kẹp mật tin đã đọc xong trên đầu ngón tay, đưa vào ánh nến đốt thành tro tẫn, khóe môi hơi cong: "Cháu ngoại tốt của ta kia ở Trường An rốt cuộc cũng hạ quyết tâm."
"Chúc mừng tướng quân!" Phó tướng đứng một bên chắp tay, "Thái Tử phạm phải đại sai như thế, cũng vẫn chỉ biết mềm yếu vô năng, hướng Thánh Thượng kêu oan cầu tình, sổ con buộc tội Thái Tử đã từng chồng từng chồng đệ lên, Thánh Thượng thế mà chỉ bắt Thái Tử cấm túc tư quá, Nhị điện hạ muốn lập quân lệnh trạng tự đề cử bản thân đi cứu tế, kết quả cơ hội lập công này ngược lại dừng trên tay Tứ điện hạ.....!Nhị điện hạ cuối cùng cũng hết hy vọng."
Phạm Đức Niên cất tiếng cười sang sảng, lại hừ giọng một tiếng: "Ta đã nói với hắn rồi, cho dù hắn vặn ngã Thái Tử, cũng không thể chiếm được trữ quân chi vị, chỉ cần sau lưng hắn còn có cữu cữu như ta đây, chống một bầu trời ở Hà Đông này, thì phụ hoàng hắn sẽ phòng hắn như hồng hoang mãnh thú.

Đứa nhỏ này, một hai phải chờ đến khi Tứ đệ hắn bộc lộ tài năng mới hoàn toàn tỉnh ngộ, binh mã Hà Đông ta đều chờ đến mệt."
"Nhị điện hạ rốt cuộc còn trẻ, chưa đâm phải tường nam chưa quay đầu, chung quy cũng không bỏ được tình phụ tử, may mà rốt cuộc Nhị điện hạ thanh tỉnh kịp lúc, vừa vặn trận thiên tai này đến, triều đình cùng Hà Tây đều là bất ngờ, ngay cả ông trời cũng giúp tướng quân giúp một tay!"
Phạm Đức Niên cầm tấm bản đồ da dê lên, trải ra trên bàn, rũ mắt nhìn đường hành quân hắn đã xem đi xem lại hàng ngàn lần, nâng ngón trỏ lên, lần theo đường vẽ màu đỏ chạy dài từ Hà Đông một đường chậm rãi tiến về hướng Trường An.

"Mười một năm, năm đó cùng Ninh Quốc công bảo vệ Thánh Thượng trên đường hồi kinh đăng cơ, cũng là đi theo con đường này....." Phạm Đức Niên nheo mắt lại, giống như đang hồi tưởng đến chuyện xa xăm đến phảng phất như đã là chuyện của đời trước, "Diêu hâu, ngươi nói mấy năm nay đến tột cùng là ta thay đổi, hay là Thánh Thượng thay đổi, hay là cả hai chúng ta đều thay đổi?"
Diêu hâu cúi đầu, nắm tay đè vào vạt áo trước: "Ti chức chỉ biết, ti chức đối với tướng quân trung tâm, vĩnh sẽ không thay đổi!"
"Hay, hay lắm ——!" Phạm Đức Niên khoái chí cười to, "Trong cung liền giao cho cháu ngoại tốt của ta xử lý, hai người chúng ta dẫn binh, chia làm hai đường ——"
"Ti chức hiểu rõ, tướng quân chỉ cần lấy Trường An, yên tâm giao phía sau lưng lại cho ti chức, ti chức nhất định thề sống chết bắt lấy Hạnh Châu, cản trở viện binh Hà Tây bên ngoài Hạnh Dương thành!"
Lập tức, hai mươi bảy tháng sáu, quan nha phủ thứ sử Hạnh Dương Thành, một câu "đại quân đến gần" của binh lính báo tin vừa dứt lời, ba người ngồi trong chính đường bỗng nhiên đứng dậy.
Chu Phùng Nguyên giơ tay vịn vịn mũ cánh chuồn trên đầu cho ổn, một ngón tay chỉ binh lính bên dưới đường: "Từ phương hướng nào đến? Dự tính bao lâu sẽ đến?"
"Từ mặt Đông Bắc đến, dự tính không đầy ba canh giờ nữa liền có thể đến!"
Đợi tin tức cả một canh giờ, tuy đã chuẩn bị sẵn cho nhiều tình huống, nhưng cũng không nghĩ tới phản quân lại tới nhanh như vậy.....
Chu Phùng Nguyên: "Lệnh cho Ngụy trường sử cùng Tào Tư Mã lãnh hai ngàn nhân mã, đi đến cửa Đông và cửa Bắc thành nghênh địch! Nhân mã còn lại thủ chặt hai mặt Tây Nam!"
Sắc mặt Bùi Tử Tống khẩn trương: "Chu thứ sử có nắm chắc trận chiến này không?"

Chu Phùng Nguyên khép hai ngón tay lại, chỉ về phương hướng đầu tường: "Bùi công tử yên tâm, Hạnh Dương Thành của ta là nơi dễ thủ khó công, ngoại trừ binh mã hôm nay phái đi bình loạn, còn lại chừng năm ngàn quân coi giữ thành, mới vừa rồi cũng đã cho sơ tán bá tánh rồi, nên tuyến đường chính trong thành sẽ thông thoáng, đương nhiên có thể ứng đối một vạn phản quân!"

Khương Trĩ Y hoài nghi nhìn về phía Tam Thất, nhỏ giọng hỏi: "Đây không giống như tác phong chuẩn bị đánh của Phạm Đức Niên, nếu như số lượng binh mã này không đủ đánh hạ Hạnh Dương, vì sao không phái đủ nhân mã tới?"
Tam Thất đáp: "Có lẽ là không thể phái đủ.

Phản quân không chỉ muốn bắt lấy mỗi Hạnh Châu, vì đánh cho các châu lân cận một trận đột ngột trở tay không kịp, tất nhiên phải đồng thời chia binh ra mấy đường.

Nếu các châu còn lại chưa được bố trí phòng ngự trước giống chúng ta, đích xác rất có thể bị tập kích bất ngờ mà phá thành."
"Nói như vậy, nhân mã mới vừa rồi phái đi báo tin vẫn là chậm....."
Tam Thất nắm tay gật gật đầu: "Xem thế tới của phản quân, kinh đô và vùng lân cận nhất định đã rơi vào chiến sự, các châu lân cận chúng ta cũng đều gặp phải cường địch, không thể chi viện cho nhau, chỉ có mỗi người tự bảo vệ tốt cho trận địa dưới chân mình, may mắn nơi Hạnh Dương thành này dễ thủ khó công, so với Dung Châu, trước mắt tình hình chúng ta còn tính tốt hơn."
Khương Trĩ Y mím mím đôi môi khô khốc: "Hạnh Dương dễ thủ khó công, nếu phản quân bắt lấy Hạnh Dương, thì tương đương với có được một tòa thành kiên cố, đối với thiếu tướng quân các ngươi đang ngàn dặm mang binh gấp rút tiếp viện, thì khi đối mặt với toà thành này, liền sẽ rơi vào thế hạ phong, có phải hay không?"
Huống chi trước mắt, trong thành này đã có thiếu phu nhân tương lai của Huyền Sách Quân để lay động Hà Tây, lại có nhi tử của tướng quốc để lay động Bùi tướng, đối với Phạm Đức Niên mà nói, quả thật là kinh hỉ ngoài ý muốn, bắt lấy Hạnh Dương thành càng giống như dệt hoa trên gấm.
Khương Trĩ Y nghe hiểu ý tại ngôn ngoại của Tam Thất, nàng nắm chặt lấy ống tay áo.
Từ cái nhìn của địch, nàng cùng huynh muội Bùi gia đã không có khả năng rút lui, chỉ có ——
Tam Thất: "Tiểu nhân nhất định thề sống chết bảo vệ ngài!"
"Là chúng ta phải cùng nhau, thề sống chết bảo vệ Hạnh Dương." Khương Trĩ Y gắt gao nhìn thẳng Tam Thất.
Đúng vào lúc này, Ngụy Tịch nắm lấy cán đao trên eo vội vàng đi vào

chính đường, cúi đầu chắp tay: "Đại nhân, đã bố trí xong như ngài phân phó."
Khương Trĩ Y cân nhắc quay lại, vẫn không quá tin vào bố trí của bọn họ, liền đề nghị cùng Chu Phùng Nguyên: "Không biết Chu thứ sử có thể cho phép người của ta cùng lên thành lâu đốc chiến không, bọn họ kinh nghiệm phong phú, phối hợp ăn ý, nếu phân tán ra canh ở các trạm kiểm soát, các cửa thành sẽ càng dễ phối hợp tác chiến với nhau."
"Đại nhân, không thể!" Ngụy Tịch lắc đầu, "Đây dù sao cũng là Huyền Sách Quân, sao có thể đứng phía trên đốc chiến quan coi giữ thành Hạnh Dương ta....."
Chu Phùng Nguyên khó xử nói: "Đích xác là vậy, quận chúa, nếu không có điều lệnh, Huyền Sách Quân không nên tham chiến....."

Khương Trĩ Y lạnh lùng liếc mắt một cái: "Trường An chỉ sợ đều đang đợi Huyền Sách Quân tới cứu, tinh nhuệ của Huyền Sách Quân ta liền ở ngay trong thành Hạnh Dương của ngươi, ngươi ra sức khước từ, chính là đồng tâm cùng phản quân?"
"Hạ quan tuyệt không có ý này!" Chu Phùng Nguyên trừng lớn mắt.
Bùi Tử Tống khẽ mỉm cười: "Chu thứ sử, đối đầu với kẻ địch mạnh, tướng ở xa, quân lệnh có thể không nhận được, lúc này phải hành sự theo ứng biến tình hình.

Lại nói, một trăm lính Huyền Sách Quân đây đều là nhân mã hộ tống quận chúa hồi kinh, hiện giờ quận chúa gặp nạn, bọn họ đương nhiên phải bảo vệ an nguy cho quận chúa, chẳng lẽ xong việc Thánh Thượng còn sẽ trách tội ngài bảo hộ quận chúa sao?"
Một người mặt đỏ, một kẻ mặt trắng, Chu Phùng Nguyên nhìn nhìn Khương Trĩ Y, lại nhìn nhìn Bùi Tử Tống: "Vậy, làm như vậy đi....."
Khương Trĩ Y gật gật đầu: "Vậy liền thỉnh Chu thứ sử viết quân lệnh này xuống giấy trắng mực đen, ấn quan ấn, miễn cho tướng sĩ trong quân ta làm việc bó tay bó chân."
.....! Làm gì có chuyện sợ làm việc bó tay bó chân, rõ ràng là tính vạn nhất Thánh Thượng trách tội, cũng phải do thứ sử hắn phụ trách.
Chu Phùng Nguyên dưới ánh mắt chăm chú của Khương Trĩ Y, căng da đầu chấp bút làm theo.
Khương Trĩ Y chuyển người hướng Tam Thất: "Đường đã mở xong, kế

tiếp liền giao cho các ngươi."
Tam Thất nghiêm túc chắp tay: "Huyền Sách Quân nhất định không làm nhục sứ mệnh!"
Đêm khuya, cuối giờ Tý, Khương Trĩ Y cùng Bùi Tử Tống mặt đối mặt ngồi ở chính đường, trầm mặc mà nhìn chằm chằm chung trà trong tầm tay.
Hai quân giao chiến đã liên tục hai canh giờ, địa điểm giao chiến lúc bắt đầu là ở cửa Đông, tới hiện giờ đã là cửa Bắc.
Quan nha ở phía Nam thành, nơi này im ắng, không nghe thấy cái thanh âm gì, giống như tối nay chỉ là một buổi tối bình thường, bên ngoài không phát sinh ra chuyện gì cả, nhưng mà mặt nước trong chung trà đang dao động rất nhỏ lại chứng thực cho trận chém giết kịch liệt.
Khương Trĩ Y cùng Bùi Tử Tống ban đầu còn thảo luận tình thế, sau lại ngoại trừ chờ đợi cũng không có chuyện gì làm, liền thành nhìn nhau không nói gì như vậy.
"Bùi Tử Tống, nếu, chỉ là nếu....." Khương Trĩ Y bỗng nhiên mở miệng, nâng mắt lên, "Nếu ngươi rơi vào tay địch, Phạm Đức Niên bắt ngươi uy hiếp Bùi tướng quốc, Bùi tướng quốc sẽ làm như thế nào?"
Bùi Tử Tống vẻ mặt chắc chắn mà cười rộ lên: "Phụ thân tất nhiên không có khả năng vì con ông mà quy phục kẻ mưu quyền soán vị."
Khương Trĩ Y cười gật gật đầu.
"Quận chúa thì sao?"

Khương Trĩ Y thu lại cười, trầm mặc, rồi lộ ra sắc mặt chắc chắn như Bùi Tử Tống, nói ra: "Ta sẽ không rơi vào tay địch."
Bùi Tử Tống lẳng lặng nhìn người đối diện, nhíu nhíu mày.
Bỗng nhiên một loạt tiếng bước chân bôn tẩu đánh vỡ yên lặng trong chính đường.
Hai người đồng thời đứng dậy, thấy Tam Thất vừa lau mấy vệt máu trên mặt vừa chạy vội vào: "Thiếu phu nhân, chúng ta đánh lui địch ——!"
Trái tim Khương Trĩ Y treo suốt rốt cuộc cũng rơi xuống một đoạn: "Thương vong của địch và ta như thế nào?"
"Thương vong bên ta còn đang kiểm kê, đánh giá khoảng trong vòng một ngàn, phản quân chỉ còn 3000 tàn binh, chống đỡ không được nên đã tạm thời lui lại!"
"Người chúng ta còn tốt hết chứ?"

"Thiếu phu nhân yên tâm, các huynh đệ chỉ là đốc chiến, vẫn chưa ai bị thương!"
"Hiện tại thế cục bên ngoài là thế nào?"
"Chúng ta đã đỡ được hoả lực tấn công đợt đầu tiên, kế tiếp phải xem binh lực phản quân khi nào đến, nếu các châu ở phụ cận kiên trì thêm được một chút, chúng ta liền có thể có thể một ít thời gian thở dốc, bất quá tối nay hẳn sẽ không có trận chiến thứ hai đâu, thiếu phu nhân mau đi nghỉ đi!"
Khương Trĩ Y yên lòng: "Vậy các ngươi cũng....."
Lời còn chưa dứt, lại một trận tiếng bước chân bôn tẩu vang lên, một binh lính Huyền Sách Quân bước nhanh vào: "Thiếu phu nhân, không hay rồi, kho lúa phía Tây thành đã cháy, Chu thứ sử cũng không biết tung tích!"
*
Giống như một tia sấm sét đánh vào đỉnh đầu, mắt thấy tất cả mọi người trong quan nha người đồng thời xuất động đi Tây thành cứu hoả, Khương Trĩ Y cùng Bùi tử Tống thức đến nửa đêm, đầu óc xoay xoay phát vựng.
Kho lúa thành Tây cất giữ một nửa lương thảo của quân đội Hạnh Dương, một khi cháy, thì trận này chưa đánh liền thua một nửa.....
Quân địch không thể đánh vào thành, những kho lúa lại cháy, đây là hoạ từ trong nhà mà ra, có nội quỷ.
Khương Trĩ Y lập tức sai người gọi Ngụy Tịch tới hỏi tình huống: "Chu thứ sử sao lại mất tích, lúc trước không phải hắn đi cửa Bắc tọa trấn sao?"
Ngụy Tịch cúi đầu đáp: "Dạ, nhưng mới vừa rồi chiến sự hỗn loạn, mọi người cũng không chú ý đại nhân biến mất từ khi nào, chờ phát hiện kho lúa cháy, muốn bẩm báo cùng đại nhân, thì ai cũng không tìm thấy đại nhân."
Thái dương Khương Trĩ Y ẩn ẩn làm đau, tức giận đến đi qua đi lại: "Kho lúa phía Tây quan trọng như vậy, các ngươi không phái trọng binh canh gác?"
Vẻ mặt Ngụy Tịch khó xử: "Tất nhiên là có phái trọng binh canh gác, nhưng nếu có ai khiển binh lính canh giữ đi chỗ khác....."
Bước chân Khương Trĩ Y ngừng lại: "Ý của ngươi là, người cùng phản quân nội ứng ngoại hợp là Chu thứ sử?"

"Hạ quan không dám vọng đoán, nhưng ở kho lúa phía Tây thành cũng không có dấu vết đánh nhau, những binh lính coi giữ cũng biến đi đâu mất như Chu thứ sử, trước mắt xem ra ——"

Khương Trĩ Y cùng Bùi Tử Tống nhìn nhau liếc mắt một cái.
Bùi Tử Tống gật gật đầu: "Ngụy trường sử đi làm việc tiếp đi, xem lương thảo trong kho lúa còn có thể cứu giúp được bao nhiêu."
Ngụy Tịch gật đầu cáo lui: "Việc cứu hoả cứ giao cho hạ quan, quận chúa cùng Bùi công tử tối nay vất vả, trở về phòng nghỉ sớm chút, ngày mai nói không chừng còn có một trận đánh ác liệt."
Khương Trĩ Y nhìn theo Ngụy Tịch xoay người rời đi, quay đầu hỏi Bùi Tử Tống: "Ngươi thấy thế nào?"
"Có nội quỷ, cho nên trận chiến tối nay cũng có thể lý giải —— Phạm Đức Niên vốn đinh ninh rằng Hạnh Dương Thành có nội ứng, cho nên cũng không khó đối phó tòa thành dễ thủ khó công này, nên không hề tăng thêm binh lực tấn công ở đây.

Nào ngờ rằng ngươi bảo Huyền Sách Quân đốc chiến, làm tên nội ứng mất cơ hội thả cổng thành, ngược lại còn đánh cho phản quân đến hốt hoảng bỏ chạy, cho nên tên nội ứng này chỉ có thể nhất thời tâm sinh kế, nhân lúc loạn lạc đốt kho lúa Tây thành, làm lung lạc quân tâm chúng ta trong cuộc chiến tiếp theo."
Khương Trĩ Y gật đầu: "Nếu thật sự là Chu Phùng Nguyên, hiện giờ hắn biến đâu không thấy, đó là trốn chạy ra khỏi thành, từ lúc này, trong thành sẽ không còn ai tác loạn.

Nếu không phải là hắn, trước mắt nhiều người đều đi Tây thành cứu hoả như vậy, Huyền Sách Quân cũng đi hỗ trợ, quan nha này hiển nhiên sẽ mau chóng không còn ai, chờ đến khi nó hoàn toàn trống không, vậy bước tiếp theo của đối phương là cái gì?"
"Vậy hay là ——" Tròng mắt Khương Trĩ Y chuyển động, "Chúng ta tranh thủ thời gian, tự về phòng mình nghỉ tạm?"
"Ta cũng đang có ý này."
*
Rạng sáng, ở đông sương phòng hậu viện phủ thứ sử, một thiếu nữ áo ngủ trắng tinh nằm trên giường, an an tĩnh tĩnh nhắm hai mắt, hô hấp đều đều.
Sau cửa sổ bỗng nhiên cùm cụp một tiếng, bị người từ bên ngoài cạy ra, một hắc y nhân trèo qua cửa sổ mà vào, âm thanh ủng khẽ chạm vào mặt đất vang lên rõ ràng trong phòng ngủ yên tĩnh.
Trong bóng tối, người tới tay cầm chủy thủ, chậm rãi đi từng bước tới gần

giường, vén màn giường lên.
Vừa muốn động thủ, từ dưới gầm giường bỗng nhiên vươn ra một bàn tay, giật một phát, kéo cả người hắn đi xuống.
Không đợi hắn kịp thở ra một tiếng, thì người bí ẩn dưới gầm giường đã lăn ra, đột ngột giơ một tay bẻ trật cằm hắn, một tay còn lại kéo kiếm để ngang trên yết hầu hắn.
Nhát mắt tiếp theo, thiếu nữ "ngủ say" trên giường cong khuỷu tay chậm rì rì ngồi dậy, nói với Tam Thất một câu " vất vả rồi", không uổng công hắn trốn dưới gầm giường nàng lâu như vậy.
Ngay sau đó liền nghiêng nghiêng đầu, từ trên cao nhìn xuống mà đánh giá người đang bị Tam Thất khống chế: "Người Hạnh Dương các ngươi trèo cái cửa sổ thôi mà động tĩnh lớn như vậy sao? Vị hôn phu của ta mà trèo thì một tiếng động cũng không có đâu.".

Chương 79: Chương 79

Gian ngoài sương phòng, Khương Trĩ Y cùng Bùi Tử Tống rũ mắt nhìn mấy tên hắc y nhân bị bắt quỳ trên mặt đất, trong lòng đã có đáp án.

Bọn họ vốn lấy làm kỳ quái, nếu như thứ sử của một châu muốn đi theo địch, hắn thừa sức khống chế toàn châu, không đến mức phải lặng lẽ tạo cơ hội cho phản quân vào thành, giả sử hắn thật sự chết nhát đến mức phải dựa vào thủ đoạn vu hồi bực này, thì Chu Phùng Nguyên thật ra cũng không cần gật đầu đáp ứng để Huyền Sách Quân đốc chiến, vậy thì làm gì đến nỗi làm phản quân thất bại ngay trận chiến đầu chứ?
Chu Phùng Nguyên người này đối với kẻ trên thì nịnh nọt, đối với người dưới tất nhiên chuyên quyền, cho nên càng có khả năng là nội ứng bị quản chế dưới trướng thứ sử, không thể hành động tuỳ tiện, trận chiến đầu không thành, nên chỉ có thể lén lút đi đốt lương thảo.

Nếu bọn họ bị lửa lớn hừng hực ở Tây thành đốt đến rối loạn tâm trí, cho rằng Chu thứ sử đã trốn chạy, dưới tình thế thể xác và tinh thần đều mệt mỏi, chỉ còn biết lo lắng cho đợt tiếp viện kế tiếp khi nào đến, chứ không còn phòng bị bên người, lúc đó mới là để cho tên nội ứng kia thực hiện được kế hoạch.

Thấy Kinh Chập vội vàng từ Tây sương phòng chạy tới, Khương Trĩ Y vội hỏi: "Tuyết Thanh a tỷ có bị chấn kinh không?"
Khương Trĩ Y bên này có Tam Thất canh gác, nên mới vừa rồi an bài Kinh Chập đi tây sương phòng, bảo nàng ta giả trang thành Bùi Tuyết Thanh nằm ở trên giường.

Kinh Chập: "Quận chúa yên tâm, Bùi cô nương vẫn còn an tĩnh ngủ, đã thu xếp cho ngài ấy về lại trên giường.

"
Khương Trĩ Y gật gật đầu, nhìn lại mấy người tay chân bị trói, run run rẩy rẩy quỳ trên mặt đất, nghiêm mặt hỏi: "Ai phái các ngươi tới?"
Tam Thất ngồi xổm trên mặt đất, chọn một người trong đó, bẻ lại khớp cằm cho hắn về chỗ cũ.

"Quận chúa tha mạng, chúng tiểu nhân cũng là do Tào Tư Mã sai sử! ! "
"À," Khương Trĩ Y nghiêng đầu nói với Bùi Tử Tống, "Hắn nói là Ngụy trường sử.

"
Lúc trước khi Khương Trĩ Y nghe Bùi Tử Tống nói về chuyện gặp phải loạn dân, được Ngụy tịch cứu, nàng cũng giống như Bùi Tử Tống, rất xem trọng Ngụy Tịch này, chỉ cảm thấy hắn phòng bị Huyền Sách Quân như vậy là phù hợp với tác phong làm người cẩn thận của hắn, thân là trường sử một châu, cũng phải có trách nhiệm với quân dân ở đó.

Nhưng hôm nay nghĩ lại, ngày ấy loạn dân vây khốn huynh muội Bùi gia có khả năng căn bản là bị Ngụy tịch xui khiến, mục đích là làm cho huynh muội Bùi gia dừng chân lại ở Hạnh Dương Thành.

Còn cái chuyện nàng ngoài ý muốn đến nơi đây —— tuy Ngụy Tịch cũng có điều kiêng kị đối với Huyền Sách Quân bên người nàng, nhưng rốt cuộc chỉ có một trăm người thôi, nghĩ đến công lớn bắt sống nàng như vậy, tất nhiên cảm thấy đáng để mạo hiểm thử một lần, liền rất hoan nghênh nàng đến.

Cho nên khi nàng đưa ra yêu cầu muốn hồi kinh, Ngụy Tịch lại vừa vặn lại đây bẩm báo mặt Đông Hạnh châu phát sinh chuyện lưu dân náo động, níu bước chân nàng.

Cho nên chuyện náo động này hơn phân nửa là không tồn tại, vừa đưa tin giả náo động, đã giữ được nàng ở lại, lại trước đêm khai chiến cử đi ra ngoài một đội quân coi giữ, tên Ngụy tịch này thật sự đánh bàn tính quá hay rồi!

Bùi Tử Tống cũng hồi tưởng đến mấy chuyện này, nghĩ đến muội muội hiện giờ hôn mê bất tỉnh rất có thể cũng do bị Ngụy Tịch gián tiếp làm hại, sắc mặt hiếm được trở nên lạnh lẽo, kiếm trong tay chợt hướng phía trước: "Các ngươi còn có bao nhiêu người, phân tán ở nơi nào trong thành, sau khi đắc thủ, thì liên lạc với nhau như thế nào?"
Giữa từng cụm lửa trại, các Quân Y tới tới lui lui bận rộn, băng bó trị thương cho thương binh.

Binh lính từ đám cháy trở về mặt xám mày tro mà nằm liệt hoặc ngồi dưới đất, một đám cầm túi nước rót mạnh xuống yết hầu như đang muốn bốc khói.

Mới vừa trải qua một trận chiến, lại mã bất đình đề đi cứu hoả, ngày mùa hè nóng bức như thế này, chạy tới chạy lui bên đám lửa lớn hừng hực, mọi người đều đã không còn chút sức lực nào.

Hoả hoạn ở kho lúa đến giờ vẫn còn chưa tắt hẳn, Ngụy trường sử làm mới vừa rồi không có tham chiến, chỉ là đốc chiến để Huyền Sách Quân tiếp tục ở lại nơi đó cứu hỏa, gọi bọn binh lính này về doanh trước để bảo tồn thể lực.

Từng mảng binh lính sau khi trở về liền nằm dài ra trên mặt đất đầy bùn, ánh mắt dại ra, hai mắt vô thần.

Nhưng mà hình như hiện tại cũng có người vẫn còn tinh lực, vào giờ phút này lại cất cao giọng hỏi mọi người: "Ai, các ngươi nói xem, Chu thứ sử thật sự đi theo địch sao? Vậy chúng ta còn đánh trận cái gì nữa?"
Có người lập tức tiếp lời: "Đúng rồi, lương thảo cũng bị đốt hơn phân nửa, có bảo vệ được thành đi nữa, cũng không tránh khỏi đói chết!"
"Chúng ta chiến đấu ở phía trước, không biết khi nào sẽ bị nội quỷ mà Chu thứ sử lưu lại thọc một đao sau lưng đâu! Lại nói, ta thấy nơi này của chúng ta còn bị như vậy, Trường An chắc sớm xong rồi, không bằng đầu hàng cho xong!"
"Đúng vậy, ai làm hoàng đế mà không được? Cũng đâu phải ngoại tộc đánh vào muốn tàn sát dân trong thành, chúng ta chủ động đầu hàng, nói không

chừng cũng không có chuyện gì!"
Hai người ngươi một lời ta một ngữ, chúng binh lính bị nói đến ngo ngoe rục rịch: "Hay là chúng ta thử — —"
Đúng giờ phút này, từ phương hướng phía Nam thành truyền đến vèo một tiếng nổ vang, một túm pháo hoa nở rộ trên không.

Bọn lính hoảng sợ, lập tức xoay người bò lên, sờ sờ đao trong tầm tay.

Nguỵ Tịch ở một bên kiểm kê nhân số, nhìn thấy pháo hoa chợt đáy mắt loé tinh quang, dựng bàn tay lên ngăn mọi người lại: "Không cần kinh hoảng, quận chúa có việc tư muốn truyền ta qua, ta chọn vài người theo ta đi, những người còn lại cứ ở chỗ này nghỉ ngơi đi.

"
Một chúng binh lính nhẹ nhàng thở ra, lại tê liệt ngã xuống: "Đã là lúc nào cơ chứ, còn vì việc tư phóng pháo hoa hành hạ người khác, Vĩnh Doanh quận chúa này quả thực xa xỉ kiêu căng giống hệt như trong đồn đãi! ! "
Nguỵ Tịch trấn an mọi người: "Quận chúa lần đầu tiên trải qua chiến sự bực này, sợ hãi cũng là đúng, mọi người xin cảm thông.

"
Có người hừ lạnh một tiếng: "Nghe nói phụ thân của Vĩnh Doanh quận chúa này năm đó chính là lấy thân quan văn đứng trên đầu tường thủ thành, có phụ này mà không có nữ này ha! ! "
Nguỵ Tịch chỉ vài tên binh lính, đưa mắt ra hiệu cho bọn họ, nắm lấy đao trên eo đi ra khỏi quân doanh.

Một hàng mấy người vừa muốn dẫm bàn đạp lên ngựa, chợt nghe tiếng vó ngựa đạp đất vang rền lên như sấm.

Trong đêm tối, một nhóm các kỵ binh huyền giáp hoà thành nhất thể cùng bóng đêm đang đến gần như thủy triều, giây lát đã bao quanh vây quanh bọn họ.

Nguỵ Tịch có dự cảm không ổn, da đầu căng ra, liền rút đao trên eo: "Các

ngươi làm gì vậy? Hà Đông phản, Hà Tây các ngươi cũng muốn phản theo?"
Phía sau Ngụy Tịch, một vài tên lính đi theo đang đầy thần sắc hoảng loạn mà rút đao.

Binh lính trong doanh địa nghe động tĩnh không thích hợp, toàn bộ đều đứng lên, cũng vội vội vàng vàng tuốt đao ra.

Chỉ thấy phía sau kỵ binh huyền giáp, một chiếc xe ngựa cao lớn tráng lệ đánh vỡ bóng đêm mà chạy tới, ngừng lại ổn ở bên ngoài vòng vây, một vị thiếu nữ dáng người doanh doanh từ trên xe ngựa khom người bước ra, vịn tay tỳ nữ chậm rãi dẫm lên ghế kiệu, đưa đôi mắt sắc lên nhìn về hướng Ngụy Tịch, giọng nói nhẹ như gió mát: "Kẻ muốn đi theo Hà Đông cùng làm phản, chẳng lẽ không phải Ngụy trường sử ngươi sao?"
Tay Ngụy Tịch càng nắm chặt đao, cố gắng tự trấn định nói: "Quận chúa chỉ giáo cho? Chu thứ sử đi theo địch, hạ quan thay thế hoàn thành nghĩa vụ, toàn bộ là vì Hạnh Châu, ở đâu ra làm phản?"
Tam Thất ngồi trên lưng ngựa cười lạnh một tiếng, hướng về sau vẫy tay một cái: "Nổi lửa đốt kho lúa, ban đêm xông vào phủ thứ sử, ý đồ bắt sống đương triều quận chúa cùng nhi tử tướng quốc hiến địch —— như thế mà còn không gọi là phản sao!"
Mấy tên hắc y nhân đang bị trói gô bị đẩy lại đây: "Đại nhân, là quận chúa buộc tiểu nhân giao ra đạn pháo hoa, để thông báo với ngài đã đắc thủ! ! "
Binh lính khắp nơi ồ lên một trận, đao trong tay hơi do dự mà hạ thấp.

Mặt Ngụy Tịch lộ vẻ nghi hoặc: "Đạn pháo hoa này không phải là tín hiệu quận chúa đưa cho hạ quan sao? Cho nên hạ quan mới chọn nhân thủ ra doanh để phụng mệnh, quận chúa sao có thể nói ngược như vậy?"
"Xem ra nhân thủ cuối cùng của Ngụy trường sử đều ở chỗ này," Khương Trĩ Y nhìn phía sau hắn một chút, "Chỉ có mấy tên như vậy, khó trách chỉ có thể dựa trợn mắt nói dối.

"
Bắt sống nàng cùng huynh muội Bùi gia tất nhiên là kế hoạch cuối cùng của Ngụy Tịch, Ngụy Tịch nhất định phải chọn đủ nhân thủ của mình để vận chuyển chiến lợi phẩm là bọn họ ra khỏi thành để hội hợp với phản

quân.

Bắt Ngụy Tịch rất đơn giản, nhưng muốn dọn sạch nội quỷ —— mới vừa rồi nàng cùng Bùi Tử Tống đã thương lượng trước, quyết định phóng pháo hoa dẫn xà xuất động.

Ngụy tịch cười săn sóc: "Quận chúa chính là vì Chu thứ sử đi theo địch, nên nhìn ai cũng đều giống phản đồ, quận chúa kim tôn ngọc quý, chưa bao giờ thấy chiến sự, cho nên bị kích thích, lúc này mới sinh ra phán đoán nhảm nhí, hạ quan thật sự nghe không hiểu ngài đang nói cái gì! ! "
Các binh lính trong doanh địa tựa như cảm thấy có lý, đao trên tay đang do dự lại lần nữa nhấc lên, nhắm ngay Huyền Sách Quân.

Một tiếng vó ngựa xa xa truyền đến, Kinh Chập quay đầu lại nhìn, thì thầm cùng Khương Trĩ Y: "Bùi công tử tới rồi.

"
Khương Trĩ Y gật gật đầu, duỗi tay chỉ về phía sau: "Lỗ tai Ngụy trường sử nghe không hiểu, không biết đôi mắt có thể nhìn hiểu hay không?"
Bùi Tử Tống ghìm ngựa dừng lại, lạnh mắt nhìn về phía Ngụy Tịch, bảo Huyền Sách Quân phía sau "Nâng lên đi".

Vài binh lính Huyền Sách Quân đem ba bộ cáng che vải bố trắng nâng đến trước mắt mọi người: "Hồi bẩm quận chúa, chúng ta phát hiện trong rừng ở phía Bắc, thi thể của Chu thứ sử và thê nhi!"
Cáng rơi xuống đất, vải bố trắng xốc lên, tam thi thể còn mới lộ ra ở trước mắt, vết cắt trên cổ Chu Phùng Nguyên vẫn còn hơi rướm máu, đến chết vẫn trừng to mắt, tựa như không thể tin được là đối phương lại xuống tay với mình.

Một chúng binh lính mở to mắt, vừa kinh vừa giận, đao trong tay rung lên.

Khương Trĩ Y cúi đầu thấy tử trạng của Chu Phùng Nguyên, lập tức sắc mặt nàng trắng nhợt, hô hấp như ngưng lại.

Cảm giác được nàng run rẩy, Kinh Chập giơ tay muốn đi đỡ nàng, lại bị nàng lắc đầu cự tuyệt, thấy nàng không những không tránh ra, ngược lại còn làm như không có việc gì mà liếc liếc xem qua mấy cỗ thi thể kia.

Ngụy Tịch cắn chặt răng, nhìn quét qua Huyền Sách Quân đang vây quanh hắn, đáy mắt hiện hung quang, đột nhiên phóng về phía trước.

Không đợi lưỡi đao của đám người Ngụy Tịch đến gần Khương Trĩ Y một tấc, vài binh lính Huyền Sách Quân trong khoảnh khắc đã xông lên, khống chế được bọn chúng.

Khương Trĩ Y trong chớp mắt theo bản năng muốn lui về phía sau lập tức dùng sức cố gắng đứng lại tại chỗ, giống mấy thi thể chết không nhắm mắt này không phải cái gì đáng sợ, lưỡi đao hướng tới nàng cũng không có gì nguy hiểm, lù lù bất động mà bình tĩnh nhìn về phía đỉnh đầu Ngụy Tịch:
"Trường sử Hạnh Châu Ngụy Tịch, tư thông phản tặc, đốt quân lương, mưu hại thứ sử một châu, tội chồng tội, tử hình ngay tại chỗ!"
"Dạ!"
"Ta là trường sử một châu!" Ngụy Tịch từ bùn đất giãy giụa ngẩng mặt lên, khóe mắt muốn nứt ra mà nhìn Khương Trĩ Y cùng Bùi Tử Tống, "Các ngươi một kẻ là quận chúa không chính thống, một kẻ áo vải chưa nhập sĩ đồ, sao dám dụng hình với ta!"
"Khi tổ mẫu ta là Định An đại trưởng công chúa tham gia vào chính sự, ngươi còn chưa được sinh ra khỏi bụng mẹ đâu, một trường sử ngũ phẩm như ngươi, có bổn quận chúa đưa ngươi lên đường, đừng có ở trong phúc mà không biết phúc —— Tam Thất!"
Tam Thất rút đao ra một phen tiến lên, bỗng nhiên bước chân dừng lại, nhớ tới cái gì, nhìn đại đao trong tay mình, sau đó quay đầu nhìn về phía thanh kiếm văn nhã trong tay Bùi Tử Tống, bèn duỗi tay qua mượn.

Khương Trĩ Y sửng sốt, thấp giọng hỏi: "Đổi đao làm cái gì vậy?"
Tam Thất thì thào đáp: "Thiếu tướng quân nói, ở ngài trước mặt giết người phải văn nhã một chút, không được dọa ngài sợ.

"
Giống như quân tâm đang bị dao động, mũi Khương Trĩ Y bỗng dưng xót

lên, đáy mắt cũng trào lên hơi nóng, cố nén mà ép nước mắt lui trở về, lạnh lùng nói: "! ! Hiện tại ta lệnh cho ngươi dọa ta sợ, dọa không được, xử lý theo quân pháp!"
Tam Thất thu sắc mặt, gật đầu vâng lời, chỉ vài binh lính Huyền Sách Quân cùng tiến lên.

Mười mấy loan đao sáng chóe giơ lên cao cao, rồi rơi xuống thật mạnh, mười mấy cái đầu máu chảy đầm đìa lăn xuống tứ tán.

Cả người Khương Trĩ Y run lên, rũ mắt nhìn chằm chằm cái đầu đang lăn đến bên chân mình, một trận đầu váng mắt hoa xông tới, dạ dày như có sông cuộn biển gầm, mấy lần cơn buồn nôn xông lên cổ họng.

Kinh Chập nâng tay lên, lặng lẽ đỡ ở sau eo nàng.

Hô hấp Bùi Tử Tống cứng lại, quay đầu nhìn về phía Khương Trĩ Y, nhẹ giọng nói: "Nếu không còn gì, thì cùng ta qua bên này đi.

"
Bọn họ làm ra trận trượng lớn như vậy, tất nhiên là không phải đơn giản chỉ vì xử quyết Ngụy Tịch.

Sở dĩ làm trò ngay trước mặt toàn doanh, từng câu phải phản biện cho thật rõ ràng, thế mới có thể làm an lòng được quân tâm đang tan rã.

Mùi máu tươi dưới sức nóng của thời tiết đang lan tràn ra bốn phía, Khương Trĩ Y nín thở, cố gắng chịu đựng một trận mắt đầy sao xẹt, nhìn Bùi Tử Tống.

nhẹ nhàng lắc lắc đầu.

"Đây là kết cục của phản đồ, chư vị đã thấy rõ ràng chưa?" Khương Trĩ Y hít sâu một hơi, chậm rãi nâng mũi ủng lên, nhẹ nhàng đi về phía trước một bước.

Làn váy khoác ngoài mỏng như cánh ve đang khẽ bay bay lên phất ngang qua cái đầu dưới chân kia, giống như tiên nga trên bầu trời giơ dao mổ lên, ánh mắt binh lính toàn doanh chấn động mà nhìn một màn này.

"Ngụy trường sử mới vừa rồi có nói đúng một câu, Vĩnh Doanh quận chúa chưa bao giờ gặp phải chiến sự, nhưng mà —— thiếu phu nhân của Huyền Sách Quân đã gặp rồi.

" Hai tay Khương Trĩ Y khoanh lại trước người, ánh mắt chậm rãi đảo qua từng gương mặt đầu bù tóc rối.

"Cho dù Chu thứ sử bị hại, Ngụy trường sử đi theo địch, phản quân sắp tiến đánh đợt tiếp theo bất cứ lúc nào, ta cũng không sợ, chư vị đã thắng lợi ngay trong trận chiến đầu tiên, trong thành còn có Tào Tư Mã chủ trì đại cục, còn thừa một nửa lương thảo có thể chống đỡ được mấy ngày, chẳng lẽ còn hèn nhát hơn cả ta, muốn thối lui quy hàng hay sao?"
"Chư vị cho rằng phản tặc muốn thu thập dân tâm, sẽ không tàn sát dân trong thành, đầu hàng là tìm được đường sống, đối với Dung châu mà nói, có lẽ đúng vậy, nhưng đối với Hạnh Dương mà nói, nếu Hà Đông muốn bắt nó làm thành luỹ để chống đỡ viện bình Hà Tây, một toà thành luỹ như vậy, làm sao có thể để có nó tung bay hai sắc cờ? Mặc dù chư vị có chắp tay nhường lại tòa thành trì này, chuyện đầu tiên phản quân vào thành làm cũng là đồ sát toàn bộ linh lính coi giữ thành ở địa phương, đoạn tuyệt hậu hoạn! Phụ thân ta Ninh Quốc công cùng tiết độ sứ Hà Đông từng là người quen cũ, ta từng gọi Phạm Đức Niên một tiếng Phạm bá bá, ta biết hắn thà rằng giết lầm một ngàn, tuyệt không thả sai một người, cho nên chư vị cũng giống như ta, không còn đường lui nào nữa!"
Một chúng binh lính siết chặt nắm tay.

"Đường ra duy nhất cho chúng ta, đó là dùng hết toàn lực bảo vệ cho Hạnh Dương, chờ đợi viện quân Hà Tây đến.

Tối nay, chư vị đã cùng Huyền Sách Quân của Hà Tây ta kề vai chiến đấu, đương nhiên cũng chính mắt nhìn thấy năng lực của Huyền Sách, ngoài một trăm tướng sĩ đang kiên trì ở đây, còn có mấy vạn Huyền Sách Quân, còn có Thẩm thiếu tương quân từng một mình thâm nhập Bắc Đình cũng

đang cùng nhau không quản ngày đêm từ ngàn dặm xa xôi đến bảo vệ cho Hạnh Dương.

"

"Thẩm Thiếu tướng quân đang bôn ba ngược chi ầu với quân địch từ ngàn dặm lại đây, cả đoạn đường từ Hà Tây đến quan nội, tất cả các trạm kiểm soát của các thành trì đ ầu đang ưu tiên mở đường cho Huy ền Sách Quân làm nhiệm vụ quan trọng, chư vị tướng sĩ ——" Khương Trĩ Y rút chuôi kiếm trong tay Bùi Tử Tống ra một phen, "Có nguyện cùng ta, tin tưởng Thẩm Thiếu tướng quân, có nguyện cùng ta cùng chống lại ngoại địch?".

Chương 80: Chương 80

Trên đường về quan nha, Khương Trĩ Y nghe Bùi Tử Tống kể chuyện khi mới vừa rời mang binh đi tìm Chu thứ sử, thuận đường cũng hỏi thăm tình huống với những quan lại đồng hành.
Hoá ra Chu Phùng Nguyên từ năm trước mới đến Hạnh Châu nhậm chức thứ sử, thứ sử tiền nhiệm của Hạnh Châu vốn phạm tội lén lút dưỡng phỉ, có hiềm nghi làm phản nên bị vấn tội bãi miễn chức tước, Ngụy Tịch vốn tưởng rằng mình sẽ có cơ hội lên chức, kết quả Chu Phùng Nguyên ở đâu chợt chen ngang, lại là một người không thích uỷ quyền cho người khác, liền làm cho một phó lãnh đạo như hắn đây dần dần hữu danh vô thật, cho nên hắn đã sớm sinh tâm bất mãn, đại khái là vì như vậy, mới để người Hà Đông lợi dụng, thu mua người.
Nhớ tới tử trạng của Chu Phùng Nguyên cùng thê nhi, Khương Trĩ Y nhắm mắt, bảo người mang ba thi thể đi liệm, sau đó an táng cẩn thận.
Tới quan nha, Khương Trĩ Y được Kinh Chập đỡ xuống xe ngựa, còn chưa kịp thay váy áo còn dính mâu, liền nghe nói Tào Tư Mã chờ ở chính đường có việc xin chỉ thị, liền cùng Bùi Tử Tống vội vàng đi tới chính đường.
Trong đường, nam tử chừng hơn ba mươi tuổi nghe thấy tiếng bước chân liền quay đầu, vừa muốn tiến lên, liếc mắt một cái thấy Khương Trĩ Y, sửng sốt đối mặt với nàng, đờ đẫn đứng ngay tại chỗ.
Khương Trĩ Y cũng sửng sốt theo, nhìn thấy ánh nhìn đăm đăm của người đối diện, liền nghi hoặc mà nghiêng đầu nhìn về phía Bùi Tử Tống bên cạnh.
Bùi Tử Tống tiến lên một bước, che ở trước người Khương Trĩ Y: "Tào Tư Mã có chuyện gì xin chỉ thị?"
Tào Trầm bên kia bỗng nhiên phục hồi tinh thần lại, đi lên trước gật đầu chắp tay: "Hạ quan Tào Trầm, bái kiến quận chúa, Bùi công tử, kho lúa bên kia chỉ cứu được một phần mười lương thảo, hạ quan cho rằng việc cấp bách là phải tìm kiếm tiếp tế.

Cho nên tiến đến đây xin chỉ thị quận chúa, chờ khi trời sáng, có thể trưng thu vật tư của bá tánh trong thành hay không, ngoại trừ đồ ăn, còn có những vũ khí bằng sắt, nông cụ hay dụng cụ cắt gọt này nọ, còn có vôi, dầu thắp, hay là cả nước vàng hạ quan đang muốn vận dụng."
Khương Trĩ Y cùng Bùi Tử Tống có thể bắt được mật thám, chấn quân tâm, nhưng đến khi đụng phải vấn đề cụ thể vẫn nên dựa vào quan lại địa phương, những lời như Tào Trầm vừa nói lúc này, bọn họ vẫn còn chưa nghĩ ra.
Nghe thấy hai chữ "nước vàng" quen thuộc này, Khương Trĩ Y hơi một hoảng thần, nhớ tới một tràng tập trận công- thủ thành đã xem qua ở đại danh Huyền Sách vào tháng tư.
Lần đó sau khi quan sát, nàng từng hỏi thêm Nguyên Sách, hoá ra cái gọi là nước vàng này nếu như dùng mấy nguyên liệu vàng, bạc, đồng, thiết để luyện, thì lực sát thương càng mạnh, nhưng mấy thứ này lại quá quý trọng, không dễ kiếm, cho nên thông thường vẫn lấy phân nước rẻ tiền dễ kiếm mà dùng.
"Tào Tư Mã thân là tư mã một châu, hiện giờ tuy hơi có đường đột tạm thời làm thứ sử, nhưng những việc này ngươi cứ thả tay mà làm." Bùi Tử Tống thay Khương Trĩ Y đáp.
Khương Trĩ Y đứng sau Bùi Tử Tống bổ sung: "Ta nghe nói nếu nước vàng này có thể bỏ thêm vàng bạc đồng thiết vào tôi luyện, thì uy lực sẽ lớn hơn nữa, ta có mang theo mấy thứ bằng vàng bạc tuỳ thân, trong chốc lát sẽ cho người đưa đi quân doanh.

Còn nữa, trong thành hẳn là cũng có phú hộ, có thể trưng thu chỗ bọn họ một ít luôn hay không?"
Tào Trầm kinh ngạc nâng mắt lên, giống như ngoài ý muốn vì nàng vậy mà lại biết mấy điều đó, vội nói: "Trong thành xác thật có phú hộ, nhưng nếu trưng thu đồ đạc như vàng bạc của bọn họ chỉ sợ sẽ bị trở ngại, rốt cuộc đó cũng là vật phòng thân, lỡ như trưng thu không thành, ngược lại sẽ khiến cho dân loạn....."
Khương Trĩ Y xua xua tay: "Chuyện này không cần lo lắng, ta sẽ cho người soạn ra giấy nợ, ấn ngọc ấn của ta vào, phàm là người quyên đồ vật quý trọng, sẽ ghi lại số lượng và giá trị kỹ càng, hôm nay họ lấy ra bao

nhiêu, thì sau trận chiến ta sẽ trả lại gấp đôi, bổn quận chúa cái khác không nói, tiền là đúng là không có chỗ tiêu!"
"Được quận chúa khẳng khái giúp tiền, việc này nhất định sẽ thành, hạ quan liền đi an bài." Tào Trầm chắp tay cáo lui.
Chờ Tào Trầm đi ra khỏi chính đường, Khương Trĩ Y hỏi Bùi Tử Tống: "Ngươi xem vị Tào Tư Mã này có thể dựa vào hay không?"
Bùi Tử Tống hồi tưởng lại, nói: "Người này hành sự lão luyện, thập phần kín đáo cẩn thận, tối nay ngay sau khi tin Chu thứ sử bị mất tích lộ ra, phản ứng đầu tiên của hắn là muốn xác nhận xem ấn thứ sử có bị mất đi hay không.

Khi biết được kho lúa bị thiêu, phản ứng đầu tiên của hắn lại là phái người đi xem xét xem kho quân giới có xảy ra vấn đềhay không, nghe nói sau khi thứ sử tiền nhiệm bị bãi miễn, sơn phỉ địa phương cũng là nhờ hắn dốc hết sức quét sạch, chẳng qua hắn chỉ làm, chưa từng kể công, nên đến bên ngoài thì chiến tích cùng công lao đều là của Chu thứ sử.....!Tóm lại, trước mắt xem ra, hắn là người đáng tin cậy, nhưng mà....."
Trải qua chuyện của Ngụy Tịch, Bùi Tử Tống cùng Khương Trĩ Y đều có chút thần hồn nát thần tính, rốt cuộc ngay từ đầu, bọn họ cũng cảm thấy Ngụy Tịch thoạt nhìn là người đáng tin cậy đấy thôi.
Bùi Tử Tống rũ mắt nhìn Khương Trĩ Y: "Ánh mắt của vị Tào Tư Mã này nhìn quận chúa thật cổ quái, vẫn nên để ta đi giao tiếp đi, hiện giờ thứ sử trường sử đều không còn nữa, từ đây thỉnh quận chúa liền tọa trấn quan nha, ta đi theo Tào Tư Mã đi ra bên ngoài, chuyện có thể làm đều đã làm, quận chúa cứ cố ngủ một giấc đi."
Nghe thấy ba chữ "Ngủ một giấc" này, thì mệt mỏi đè ép suốt một đêm chợt như thủy triều trào lên khắp người, ý chí chống cự của Khương Trĩ Y sụp xuống xuống, híp mắt hơi gật gật đầu.
Kéo đôi chân nặng nềtrầm trọng trở lại hậu viện, Khương Trĩ Y được Kinh Chập hầu hạ thay ra một thân váy dính máu đầm đìa, đi đến trước bồn rửa tay.
Mặt nhìn mặt nước trong vắt thuần khiết trong bồn lại dường như nhìn thấy bồn máu đặc sệt, còn có một cái đầu đang nổi lềnh bềnh phía trên.
Khương Trĩ Y giật mình một cái rụt tay lại, vội vàng lui ra phía sau, thở phì phò nhìn thẳng bồn nước kia.
Hình ảnh đỏ tươi trước mắt biến mất không còn, rõ ràng chỉ là một cái bồn

chứa nước tầm thường.
Khương Trĩ Y rung rung lông mi, lắc đầu ý bảo không có việc gì: "Chỉ là có hơi ——" lời còn chưa dứt liền quay đầu vịn giá, nôn khan một trận.
Dạ dày trống rỗng, Khương Trĩ Y liên tiếp phun ra vài lần, chỉ phun ra mấy ngụm nước chua.

Kinh Chập đau lòng mà dâng lên một trản trà nóng, mắt thấy quận chúa không khóc, nàng ta còn muốn khóc.

Muốn làm chấn kinh những binh lính đang hoang mang dao động, không áp dụng khổ hình chém đầu thị chúng là không thể, quận chúa muốn biểu thị quyết tâm thì không thể rụt rè, mãi đến giờ phút này mới nhổ được ra mấy ngụm nước chua.
"Quận chúa, ngài không có việc gì chứ?" Kinh Chập nhìn sắc mặt nàng trắng bệch như giấy.
Khương Trĩ Y nhận trà nóng ôm trong lòng bàn tay, đưa mắt về phía bóng đêm đen đặc đã bắt đầu để lọt mấy tia nắng sớm, nhìn về phía hướng Tây Bắc ngoài cửa sổ: "Hắn không có ở đây, ta không thể có chuyện....."
Lời hôm nay nàng nói ở quân doanh về thời gian quân cứu viện đến, hoàn toàn là để trì hoãn thời gian.
Tam Thất đã nói với nàng, kỵ binh Huyền Sách Quân vốn là một người nhiều ngựa, nếu không tính tình hình quân nhu, một ngày đêm nhiều nhất đi được ba đến bốn trăm dặm, nhưng mà đó là đi suốt cả một ngày đêm, không thể nào có khả năng hành quân gấp như vậy liên tục đi suốt ba ngày ba đêm không nghỉ.
Cho nên, mặc dù ngay hôm chiến sự bùng nổ, Nguyên Sách đã nhận được điều lệnh, nhưng từ thành Cô Tang đến Hạnh Dương này hơn một ngàn dặm, nhanh nhất cũng phải năm sáu ngày.
Năm sáu ngày đều đã tính là bất chấp tất cả, hao tổn bảy tám phần sức người ngựa, nói cách khác, một vạn kỵ binh xuất phát từ thành Cô Tang, chân chính có thể trong vòng năm sáu ngày đến được Hạnh Dương này, nhiều nhất chỉ có 3000 nhân mã.
Nàng tin tưởng hắn nhất định sẽ đến, nhưng mà xa cách muôn sông nghìn núi, cách quân địch như sói như hổ, nàng cùng Hạnh Dương còn phải cố gắng cầm cự.....!Chỉ sợ còn có rất nhiều hung hiểm.
*

Giờ ngọ hôm sau sau, Khương Trĩ Y bừng tỉnh trong một loạt tiếng kèn, bỗng dưng từ trên giường ngồi bật dậy.
Bên tai ầm ầm vang lên, trong nháy mắt cũng không biết đây là cảnh trong mơ hay là hiện thực.
Thanh âm Kinh Chập vang lên ở gian ngoài, tựa hồ như đang hỏi Tam Thất, "Bao nhiêu nhân mã".
Khương Trĩ Y tỉnh táo lại, xốc chăn xuống giường: "Phản quân đánh lại rồi sao?"
Kinh Chập nghe tiếng liền bước nhanh vào: "Quận chúa, hẳn là châu phụ cận bị công hãm, phản quân đang xuất binh lực tập kết về hướng chúng ta, trước mắt ước chừng hai vạn nhân mã đang tấn công cửa thành phía Nam."

Sắc mặt Khương Trĩ Y trắng bệch mà đỡ trụ giường trong tầm tay.
"Quận chúa đừng lo lắng, Tam Thất nói Tào Tư Mã từng có kinh nghiệm thủ thành, từ đêm qua cho tới sáng hôm nay đã dẫn người chuẩn bị sẵn sàng, có thể chống đỡ được."
Khương Trĩ Y mím môi gật gật đầu, vội vàng rửa mặt, ăn nhanh mấy ngụm cơm canh rồi ra khỏi sương phòng, đến quan nha tiền viện tọa trấn.
Có lẽ là do cổng thành phía Nam cách quan nha khá gần, cũng có lẽ do binh lực quân địch đã tăng lên nhiều lần, khi ngồi ở chỗ này một lần nữa, đã nghe thấy tiếng hò hét nơi đầu tường.

Nước trong chung trà trên tay cũng dao động nhiều hơn hôm qua rất nhiều.
Khương Trĩ Y nhắm mắt nghe những động tĩnh của sóng triều đó, phảng phất như đặt mình vào trong một con thuyền lá bé bỏng, bập bềnh phập phồng trong dòng nước lớn, mãi mà không thể cập vào bờ.
Bùi Tử Tống đã đi ra bên ngoài, hôm nay chỉ còn một mình nàng ngồi ở nơi này.

Ngày đã chậm rãi nghiêng về Tây, nhưng những tiếng hò hét kia vẫn vang lên rung trời như cũ.
Khi mặt trời đã ngã về Tây, vài tiếng bước chân vang lên, Khương Trĩ Y bỗng nhiên mở to mắt, thấy Tam Thất mang theo vài binh lính Huyền Sách Quân đóng tại quan nha đang đi đến.
"Tình hình chiến đấu như thế nào?" Khương Trĩ Y đứng dậy hỏi.
Tam Thất tháo mũ giáp xuống, kẹp ở khuỷu tay, đầu đầy mồ hôi đang

tuông xuống như, thở hổn hển nói: "Thiếu phu nhân, phản quân hôm qua bị chúng ta làm cho bị thương nặng, hôm nay chiến lực hung mãnh, trước mắt hai bên giằng co khó phân, vì giảm bớt hao tổn cho quân ta, tiểu nhân định dương đông kích tây, lãnh binh lẻn ra cửa thành phía Bắc, đánh cho bọn họ một trận bất ngờ, làm loạn tuyến đầu của địch.

Người lưu lại bên này của ngài có mấy người rất giỏi tập kích bất ngờ, tiểu nhân đến đây muốn thương nghị chiến thuật cùng bọn họ, cũng muốn xin chỉ thị ngài xem có thể tham chiến hay không."
"Các ngươi có nắm chắc không?" Khương Trĩ Y nhíu mày nhìn Tam Thất, chỉ một ngón tay lên bàn, "Thương nghị trước đã, nếu có nắm chắc thì đi."
Mấy người trải bản đồ ra, châu đầu lại bắt đầu thương thảo.
"Đi cái đường thuỷ này là nhanh nhất."
"Nhưng nếu bên này có một đội ngũ của địch giết đến, thì sẽ không có đường lui."

"Có thể cử thám báo đi trinh sát tình hình của địch bên cánh này không?"
"Trời còn chưa tối hẳn, tầm nhìn quá rõ ràng."
Khương Trĩ Y nghe mấy người tới tới lui lui nói chuyện, ngẫm nghĩ ý tứ của bọn họ, cuối cùng vấn đề tựa hồ là ở chỗ thám báo không thể bảo đảm được tình hình của địch ở góc chết nào đó, cho nên sẽ có chút nguy hiểm.
Thương nghị lâm vào cục diện bế tắc, có người bỗng nhiên cảm khái một câu: "Nếu có Gai Trúc ở đây thì tốt rồi....."
Mọi người đang trầm mặc chợt ngẩng đầu lên, tất cả đều lộ vẻ hồi tưởng.

Bỗng nhiên có người hỏi: "Trong đội ngũ của chúng ta có khi nào có Gai Trúc đi theo không nhỉ?"
Khương Trĩ Y nghe đoạn đối thoại kỳ quái của bọn họ, nghi hoặc nói: "Trong đội ngũ ai có ai không có, các ngươi không biết sao?"
Một binh lính đáp: "Thiếu phu nhân, Gai Trúc là thám báo lợi hại nhất của Huyền Sách Quân chúng ta, chưa bao giờ có chỗ nào mà hắn trinh sát không được, bất quá thám báo không lộ diện bao giờ, cũng không xưng tên thật, chúng ta chỉ biết hắn qua biệt danh này, cũng chỉ có số ít mấy người từng gặp hắn, nhưng chỉ là nhìn thấy hắn mang mặt nạ thôi, cho nên....."
Tam Thất thở dài: " Gai Trúc không có trong đội ngũ đâu, nếu như có, thì trận này đã sớm đánh thắng rồi, nghĩ cách khác không có hắn đi."

Khương Trĩ Y nhìn thấy bộ dáng biết chuyện này của Tam Thất, liền nhìn vào mắt hắn, chớp chớp mắt.
Tam Thất phảng phất như nhìn hiểu nàng muốn hỏi gì, liền chỉ chỉ ngón tay vào phía dưới bàn.
Chữ Sách chia làm hai, một phần là chữ trúc, một phần là chữ song 束 (gai).

Gai trúc.
Vị thám báo lợi hại tồn tại giống như một vị thần trong mắt bọn họ chính là Nguyên Sách, là thân phận của Nguyên Sách trong Huyền Sách Quân trước năm 18 tuổi.
Nghe đầu tường truyền đến tiếng chém giết, không biết lại có bao nhiêu người ngã xuống, Khương Trĩ Y nhẹ nhàng nhắm đôi mắt ướt lại.
Bọn họ đều, rất nhớ rất nhớ hắn..

Chương 81: Chương 81

Mọi người cuối cùng thương nghị ra kế hoạch thứ hai, binh chia làm hai đường tác chiến, phối hợp lẫn nhau để lẩn tránh nguy hiểm.

Chỉ là nếu cứ như vậy, nhất định phải điều binh lực từ phía cổng thành phía Nam đang chiến đấu kịch liệt về.
Nhưng phía cổng thành Nam vốn đang là hai quân giằng co, điều binh đi dễ đánh vỡ cân bằng, ngược lại còn làm cổng thành phía Nam thất thế, huống chi một khi quân địch phát hiện binh lực bên cổng thành Nam bị giảm bớt, lại nghe nói phía cửa thành Bắc có lực lượng ra khỏi thành đánh lén, tất nhiên đoán được chúng ta đã bỏ lỏng một bên, đầu trận tuyến cũng sẽ không loạn.
"Kỳ thật, trước mắt tình thế trên đầu tường cũng ổn, chính là không rảnh tay để quét sạch cửa thành, nếu có thể điền thêm sức lực của những người này, hai bên có thể tiếp tục giằng co, trong một chốc quân địch cũng không phát hiện được chúng ta điều binh, có thể đánh nhanh thắng nhanh." Có người đề nghị.
Khương Trĩ Y lại lần nữa lên tinh thần: "Cho nên không nhất định phải điều binh lực, chỉ cần là nhân lực?"
"Đúng vậy, nhưng nhân lực chỉ sợ cũng không chỗ mà điều.

Hà Tây chúng ta thật ra có thể huy động lính ở tất cả mọi nhà, nhưng bá tánh nơi này không có chiến lực, ra trận quá nguy hiểm."
Khương Trĩ Y gật đầu: "Chúng ta là người không có đường lui, nhưng bá tánh thì có, không thể để cho bọn họ mạo hiểm."
Trong đường lại lần nữa trầm mặc xuống, mắt thấy một đám Huyền Sách Quân không bột đố gột nên hồ ở đây, Khương Trĩ Y nhíu mi lại đi dạo một chút, qua một lát đột nhiên ngừng lại, vừa nhớ vừa lẩm bẩm nói: "Người không có đường lui —— hình như trong thành còn một đám."

"Đêm qua ta nghe nói, thứ sử tiền nhiệm Hạnh Châu phạm tội nuôi phỉ, sau đó những tên sơn phỉ đó đều bị quét sạch," Khương Trĩ Y đưa một ngón tay chỉ lên vị trí lao ngục trên bản đồ, "Trước mắt hắn đang bị giam giữ trong lao ngục, chờ đợi thu sau hỏi trảm."
Mắt Tam Thất sáng lên: "Sơn phỉ chính là chiến lực tuyệt hảo!"
Khương Trĩ Y suy tư một lát, quyết đoán nói: "Phái người đi theo Tào Tư Mã đưa tin, có thể hạ lệnh cho tù phạm lập công chuộc tội sẽ được xử lý nhẹ hay không, nếu được liền phát vũ khí, để mọi người cùng kháng địch!"
Tào Trầm bên kia thực mau trả về đáp án khẳng định, lao ngục thả tù phạm ra, nên ngay cả ngục tốt cũng cùng nhau tới cổng thành phía Nam.

Phạm nhân ngồi tù lâu ngày không thấy mặt trời giờ đây tìm thấy một đường chi cơ, tay cầm lên đại đao, tinh thần vô cùng mãnh liệt.
Tam Thất có nhân thủ, một tiếng hướng về phía trạm canh gác gọi chiến mã tới, xoa tay hầm hè chuẩn bị đại sát một hồi.
Khương Trĩ Y đứng ở cửa quan nha tiễn mọi người, nhìn bọn họ một đám lưu loát lên ngựa, ống tay áo buộc lại thật chặt: "Các ngươi là người mà ta mang đến, ta đáp ứng các ngươi xuất chiến, các ngươi cũng phải đáp ứng ta sẽ bình an trở về, biết chưa?"
Dõi theo bọn họ giục ngựa rời đi mãi đến lúc nhìn không thấy nữa, Khương Trĩ Y tiếp tục bất an mà ngồi lại chính đường ở quan nha, qua không lâu, nghe nói số lượng thương binh tăng vọt, quân y không đủ, lại phái nha dịch đi thỉnh hết tất cả y sư các y quán trong thành đến, sau đó trở về hậu viện, ngay cả Phùng quân y đang chiếu cố Bùi Tuyết Thanh cũng tạm thời đi đầu qua.
Trong Tây sương phòng, Bùi Tuyết Thanh tựa hồ cũng nghe thấy rung chuyển bên ngoài, mày nhíu chặt, thỉnh thoảng thở gấp mấy hơi, ngủ đến thập phần không an ổn, nhưng vẫn cắn chặt hàm răng, giống như dù trong mộng cũng không dám kêu lên cái tên kia.
Nhìn gương mặt Bùi Tuyết Thanh ửng hồng, sốt mãi không lùi, nhớ tới tâm bệnh mà Phùng túc nói, Khương Trĩ Y hít sâu một hơi quyết định, bảo tỳ nữ Bùi gia cùng Kinh Chập đi bên ngoài bảo vệ cửa sổ, chớ để người tới gần.
Hai tỳ nữ lui đi ra ngoài, Khương Trĩ Y ngồi ở bên giường, nắm lấy tay Bùi Tuyết Thanh, nhẹ giọng nói: "Tuyết Thanh a tỷ, không biết tỷ có thể nghe thấy ta nói chuyện hay không, khúc mắc không thể giải được của tỷ,

có lẽ là ray rứt trong lòng với vận mệnh vùi thân nơi núi hoang của người mình yêu thương nhất mà không làm gì được, nhưng nếu ta nói cho tỷ, trên đời này vẫn có chuyện tỷ có thể làm cho hắn, liệu tỷ có khoẻ lên hay không?"
"Tuyết Thanh a tỷ, ý trung nhân của tỷ thực ra không phải là báo quốc mà chết, mà là bị người ám hại."
"Thù lớn chưa trả, kẻ thù trên thiết kỵ trước mắt đã ở rất gần tỷ rồi, tỷ không thể ngã xuống, tỷ hãy tỉnh lại đi, chúng ta cùng nhau đánh thắng một trận, được không?"
Chạng vạng hôm đó, hai quân đang giằng co, phản quân chợt nghe thấy quân canh giữ cổng thành Bắc Hạnh Dương giết ra, từ phía Tây Nam chia làm hai đường, bọc đánh đường lui của bọn chúng, liền đại loạn trận tuyến đầu, liền hấp tấp lui binh.
Quân coi giữ cổng thành Nam liền nắm được cơ hội, lao ra cửa thành truy kích phản quân đang rút lui, lại lần nữa thắng được trận chiến, tạm thời có thời gian thở dốc.
Hai ngày ác chiến liên tục qua đi, quân coi giữ thành Hạnh Dương thương vong hơn phân nửa, y sư thành Tây chân không chạm đất, bôn tẩu trắng đêm.
Ngày kế, 29 tháng sáu, trong lòng phản quân biết ngày hôm trước trúng kế dương đông kích tây, chủ tướng diều hâu trong cơn giận dữ, hạ lệnh tiếp tục triệu tập tinh binh đi về hướng Hạnh Dương, thề phải không tiếc trả bất kể mọi giá, phải bắt lấy Hạnh Dương.
Sáng sớm ngày 30 tháng sáu 30, tiếng trống trận ù ù vang lên, quân coi giữ Hạnh Dương sau một ngày hai đêm nghỉ ngơi chỉnh đốn, lại nghênh đón trận thứ ba.
Từ sáng sớm đánh đến hoàng hôn, hai quân lại lần nữa lâm vào giằng co, phản quán công mãi không được, quân tâm dao động, trời lại chợt giáng mưa to, không thể không triệt binh quay về.
Thiên thời cũng có lợi và hại, phúc họa tương y, mưa to dưới, thành Hạnh Dương cũng chịu ảnh hưởng này.
Màn đêm buông xuống, vì mấy lều nhỏ lưu dân dựng lân thời để trú ẩn bị sụp, nên một lượng lớn lưu dân không có chỗ để tránh, nên ào vào các phố hẻm, nội loạn bùng lên.
Quân coi giữ chỉ còn chiến lực hơn một ngàn.
Một cái lại một cái tin tức xấu truyền tới tai Khương Trĩ Y.

Đêm khuya, trong quân doanh thành Tây, các binh sĩ ướt đẫm vừa mồ hôi vừa nước mưa, vết thương chồng chất, có người chịu không nổi tê liệt ngã sụp xuống, mấy binh lính hối hả khiêng thương binh đã không còn ra dạng người trên cáng vội vàng qua lại, từng bồn máu loãng được mang ra từ doanh trướng hắt thẳng lên mặt đất đầy bùn, ngay cả Huyền Sách Quân cũng đã không còn bao nhiêu sức lực, dời lưu dân đi xong trở về, cả đám đầu chống kiếm đứng trong mưa, cúi đầu thở dốc.

Khương Trĩ Y đứng dưới tán dù do Kinh Chập che, nghe trên đỉnh đầu tiếng mưa rơi bùm bùm, lông mi run run mà nhìn một màn này.
Kinh Chập khuyên nhủ: "Quận chúa, tối nay sợ là không ngủ được rồi, hay ngài vào doanh trướng nghỉ ngơi một chút giữ sức đi, chờ Tào Tư Mã tới rồi cùng nhau thương nghị đối sách."
Khương Trĩ Y gật gật đầu, thất thần mà dẫm lên mặt đất đầy máu, bùn, từng chân đi vào doanh trướng.
Bỗng nhiên bên ngoài trướng chớt loé lên một màn trắng xoá, một tia sấm sét đánh xuống.

Khương Trĩ Y đột nhiên run lên, đỡ bàn trong trường, giống như bị cọng rơm cuối cùng áp đảo, mất hết sức lực chống đầu gối chậm rãi ngồi xổm xuống.
"Nhiều nhiễu loạn như vậy, chỉ cần một chuyện giải quyết không được, đều có thể lấy tánh mạng mọi người....."
"Kinh Chập, làm sao bây giờ.....!Chúng ta còn có thể chịu đựng được bao lâu, chúng ta còn có thể tiếp tục chống cự hay sao?"
Kinh Chập thu dù lại một bên, ngồi xổm xuống theo, vỗ vỗ lưng nàng: "Quận chúa, thế nào cũng sẽ có biện pháp, nhất định sẽ có biện pháp."
Bên ngoài trướng bỗng nhiên truyền đến tiếng Tam Thất gọi Tào Tư Mã, Khương Trĩ Y vội vàng đứng dậy, lau lau khóe mắt, sắc mặt nghiêm túc lên.
Tào Trầm cùng Tam Thất mặc áo tơi vén rèm mà vào, liếc mắt một cái thấy động tác nàng lau nước mắt, chân hơi hơi cứng lại.
Khương Trĩ Y làm như không có việc gì cười cười, duỗi tay mời: "Tào Tư Mã tới, vào đi."
Tào Trầm đi nhanh vào trong trướng, phía sau là một nam một nữ đi lên theo.

"Trĩ Y muội muội." Một giọng nữ quen thuộc đã lâu vang lên.
Khương Trĩ Y vừa nhấc mắt, thấy Bùi Tuyết Thanh đi theo Bùi tử Tống tiến vào, kinh ngạc mà đi ra phía trước, nắm lấy tay nàng ta: "Tuyết Thanh a tỷ, tỷ có thể xuống giường rồi!"
Bùi Tuyết Thanh cũng nắm lấy tay nàng: "Những lời ngày ấy muội nói ta đều nghe được, ta sẽ không ngã xuống nữa, một trận này, ta cũng muốn cùng muội, cùng mọi người đánh giặc."
Khương Trĩ Y mấy ngày nay chỉ có mỗi tin tốt duy nhất này tới, liền rưng rưng nước mắt gật gật đầu.
Bùi Tử Tống nhìn vành mắt nàng đỏ lên: "Đừng lo lắng, ta cùng Tuyết Thanh thời gian trước vẫn luôn tự phát cháo cho lưu dân, đặc biệt Tuyết Thanh còn từng xem bệnh giúp rất nhiều lưu dân, chắc mấy lưu dân đó cũng nể tình mà chịu nghe lời nàng nói, trong chốc lát chúng ta liền qua đó để ổn định nhân tâm."
Khương Trĩ Y nhìn hai người gật đầu: "May mắn có hai người."
Tào Trầm: "Vấn đề bị thiếu mũi tên, trong lòng hạ quan có một kế, cũng đã thương lượng cùng bộ hạ xong, chúng ta tính chế tạo gấp một đám người rơm, phủ thêm nhung trang, lợi dụng đêm tối đánh trống trận nghi binh, bên phía địch sẽ không nhìn rõ cái gì, thấy bóng người trên đầu tường, nhất định lấy mũi tên bắn, như thế chúng ta liền có thể mượn được mũi tên của phản quân mà dùng.....!Có thể kéo dài được bao nhiêu thời gian thì hay bấy nhiêu, Thẩm Thiếu tướng quân cũng thêm được thời gian tới gần thêm chút."
"Thật tốt quá....." Khương Trĩ Y nhìn về phía Tào Trầm, "Đa tạ mọi người nguyện ý tin tưởng Thẩm Thiếu tướng quân."
"Tất cả đều là kẻ nếu thành bị phá liền không còn đường ra, vốn là nhất thể, chúng ta phải chung tay cố hết sức giữ thành." Bùi Tuyết Thanh nhẹ nhàng vỗ vỗ mu bàn tay nàng.
Tào Trầm gật đầu: "Quận chúa không cần nói cảm ơn, hạ quan đây vốn chính là được Ninh Quốc Công mười một năm trước yểm hộ, hiện giờ có thể báo ơn người năm ấy giống như ta thân hãm nhà tù, báo ơn quận chúa, hạ quan muôn lần chết không chối từ!"
Khương Trĩ Y sửng sốt: "Ngươi có quen biết với a cha ta sao?"
Tào Trầm chắp tay: "Hạ quan nguyên quán Ký Châu, mười một năm trước là một nha dịch nho nhỏ trong phủ thứ sử Ký Châu, tất cả kinh nghiệm lẫn bài học về thủ thành đều là do Ninh Quốc Công năm đó toàn lực thủ thành

mà ra, Ninh Quốc công ở trên trời linh thiêng sẽ bảo hộ quận chúa, quận chúa ngàn vạn lần không cần nhụt chí."
Khó trách ngày ấy ánh mắt Tào Trầm lần đầu tiên nhìn thấy nàng liền ngây ngẩn cả người, mặt mũi nàng cùng a cha nàng giống nhau, nhất định là Tào Trầm nhìn nàng nhớ tới cố nhân.
Khi các châu xung quanh đều đã lần lượt bị chiếm, thế mà Hạnh Châu vẫn có thể kiên trì ở chỗ này, trong đó hẳn cũng có một đường sinh cơ này a cha lưu lại cho nàng.

Trong nháy mắt, hốc mắt Khương Trĩ Y chợt nóng lên, mắt rươm rướm lệ: "Tốt, trước mắt còn chuyện lương thảo chưa được giải quyết, trong nhà bá tánh trong thành có còn lương thực dư?"
"Có, chỉ là mấy ngày nay chiến hỏa không ngừng, thời gian trước bá tánh trong thành đều nhìn thấy bộ dáng lưu dân không có cơm ăn khổ sở đến thế nào, nên trong lòng bọn họ ắt cũng bất an, sợ lấy đồ ăn ra, tiếp theo liền đến phiên mình, nếu vì kiếm quân lương mà mạnh mẽ cưỡng ép, dễ khiến cho trong thành xảy ra náo động, nên vẫn phải dùng lời lẽ thuyết phục cho bằng được bá tánh, để bọn họ tin tưởng viện quân đang trên đường tới."
"Vậy giao cho ta đi," Khương Trĩ Y dùng sức mím môi, "Quân lương này, là do ta hứa với mọi người, cũng sẽ xin được cho mọi người."
*
Đêm 30 tháng sáu, quân canh giữ Hạnh Dương phát động chiến lược đánh nghi binh, lấy dùng rơm, thu hoạch được năm vạn mũi tên.
Mùng một tháng bảy, qua cơn mưa trời lại sáng, chủ tướng Diêu Hâu của phản quân vì lại lần nữa trúng kế, tức đến sùi bọt mép, vậy mà cả một ngày trước sau vẫn nghi binh chưa động.
Ngày hai tháng bảy, tiếng đại quân tiếp cận chấn động toàn thành, lại năm vạn nhân mã tới gần Hạnh Dương.
Đến tận hiện tại mới biết, trong phạm vi mấy trăm dặm gần đây, tất cả các châu đều đã rơi vào tay phản quân, Hạnh Dương đã trở thành một toà thành cô độc, cho nên phản quân đang tập kết lại, toàn quân xuất kích về hướng tòa thành hấp hối giãy giụa này.

Giờ ngọ, ngày hai tháng bảy, trận chiến thứ tư bùng nổ.

Hai quân giao chiến, từ lúc mặt trời chói chang trên đỉnh đầu mãi cho đến khi trăng đã lên cao, vẫn chưa ngừng lại.
Mặc dù vào đêm, hoàn cảnh tối lửa tắt đèn bất lợi cho việc công thành, nhưng phản quân cũng không có ý lui chút nào.
Bởi vì đường sinh cơ mà Hạnh Dương đang chờ đợi chính là đường chết của bọn họ, nếu không thể đoạt được Hạnh Dương trong trận chiến này, thì lần sau, rất có thể bọn họ sẽ phải đối mặt với đội thiết kỵ của Huyền Sách Quân Hà Tây.
Bất kể là kẻ công thành hay là người thủ thành, hai bên đều tin rằng, đây là trận quyết chiến cuối cùng.
Màn đêm buông xuống, phản quân xiết chặt vòng vây, ba đánh một, chặn đứt đường thoát ở ba mặt Đông, Nam, Bắc của thành Hạnh Dương, hai quân quyết chiến ở cửa Tây thành.
Quân coi giữ thành Hạnh Dương trào dâng ý chí tử chiến đến cùng, bá tánh trong thành mấy ngày nay cũng chứng kiến quân coi giữ liều chết chống cự, ngay cả quận chúa đương triều cùng nhi nữ của tướng quốc cũng bôn ba không ngủ không nghỉ, các nam đinh tráng tự nguyện mặc vào áo giáp của binh lính đã chết trận, cầm lấy vũ khí, tiến đến cửa Tây thành tham chiến.
Cửa thành lần lượt bị phá, lại lần lượt ngoan cường chống lại.

Đêm chưa bao giờ dài đến như thế.
Trời tờ mờ sáng, ngay thời khắc đen tối nhất, trong quân doanh đèn đuốc sáng trưng, tiếng trống trận còn vang vọng từ đầu tường, tiếng kèn, tiếng kêu la, tất cả chen chúc nhau lọt vào tai, Khương Trĩ Y ngồi trên bàn trong doanh trướng mở tờ giấy Tuyên Thành ra, chấp bút chấm mực, đang định đặt bút viết cái gì, bỗng nhiên thấy Tam Thất đi đến.
"Thiếu phu nhân," Tam Thất chắp tay lại, sắc mặt túc mục, "Tam Thất thay mặt một trăm huynh đệ Huyền Sách Quân ở đây, thỉnh ngài cho phép đối chiến!"
Ngòi bút trên tay Khương Trĩ Y run lên, nàng nâng mắt nhìn.
"Nếu cứ bị động cố thủ bên trong thành, thì Hạnh Dương nhiều nhất chỉ chịu được thêm nửa canh giờ, nhưng nếu tiểu nhân mang các huynh đệ giết đi ra ngoài, dọn sạch một đám quân địch trước mắt này, hoặc ít hoặc nhiều cũng tranh thủ được nửa ngày sinh cơ cho Hạnh Dương."
Khương Trĩ Y chậm rãi từ trên ghế dựa đứng lên: "Nếu Hạnh Dương có

được nửa ngày sinh cơ này, các ngươi sẽ ra sao?"
"Chúng ta có chết cũng không hối tiếc!"
Khương Trĩ Y xoay đầu qua một bên, nhẹ nhàng nuốt xuống: "Ta không đồng ý."
"Thiếu phu nhân, một khi thành bị phá, bắt đầu chiến đấu trên đường phố, chiến mã của chúng ta sẽ không dùng được nữa, chỉ có thể đánh tay không, vật lộn cùng quân địch, căn bản giết không được bao nhiêu người đã phải thúc thủ chịu trói.

Nếu sau nửa ngày nữa thiếu tướng quân có thể đến nơi, mà chúng ta lại bị công phá ngay sáng sớm hôm nay, như vậy tất cả hy sinh mấy ngày này đều uổng phí, trước mắt có thể kéo dài được một khắc thì cũng là....."
"Ta nói, ta không đồng ý!" Khương Trĩ Y ngắt lời hắn, "Trước khi đi, thiếu tướng quân nói, mệnh lệnh của ta cũng như lệnh của hắn, các ngươi muốn cãi quân lệnh sao?"
Tam Thất cong cong môi: "Ta biết ngay thiếu phu nhân sẽ nói như vậy, nhưng ngài đã quên rồi sao, đạo quân lệnh thứ nhất của thiếu tướng quân là bảo chúng ta hộ tống ngài bình an hồi kinh, cái quân lệnh này cao hơn hết thảy."
Hốc mắt Khương Trĩ Y nóng lên, nước mắt sôi trào, đôi tay chống lên bàn: "Các ngươi là người mà ta mang đến, chúng ta phải cùng nhau bình an hồi kinh....."
"Thiếu phu nhân, mấy ngày này mọi người thấy ngài làm hết sức mình như vậy, trong lòng ai cũng hiểu, từ tận đáy lòng đều nhận ngài là thiếu phu nhân chúng ta.

Mọi người cũng rất muốn cùng ngài đi Trường An, rất muốn uống được ly rượu mừng ngài cùng thiếu tướng quân, nhưng chiến hỏa không buông tha ai cả, luôn có người phải hy sinh.

Chúng ta cũng không khác gì quân coi giữ đã hy sinh ở thành Hạnh Dương này, tánh mạng chúng ta cũng không quý hơn bọn họ, chúng ta cũng không sợ hy sinh!"
"Chúng ta không sợ hy sinh ——!" Bên ngoài trướng truyền đến tiếng hô lớn đồng loạt.
Lông mi Khương Trĩ Y run lên, bước đi ra ngoài, thấy một trăm Huyền

Sách Quân thân khoác huyền giáp, tay cầm trường kiếm, xếp hàng ở phía trước, đã là tư thế chờ xuất phát.
"Các ngươi đừng như vậy....." Hốc mắt Khương Trĩ Y tràn đầy nước mắt, từng giọt lã chã rơi xuống, quay đầu đi chỗ khác, "Các ngươi sao có thể ép ta....."
.....!Ép ta đưa ra mệnh lệnh để mọi người đi chết.
Tam Thất đứng ở trước một trăm binh lính Huyền Sách Quân, mặt hướng về phía nàng hất đầu cười: "Thiếu phu nhân, chúng ta không phải chỉ là vì bảo hộ ngài, nếu như mất thành Hạnh Dương, không chỉ có ngài rơi vào tay địch, đợi đến khi nhiều huynh đệ khác của Huyền Sách Quân đến nơi này, sẽ phải có càng nhiều người đổ máu hy sinh, bảo chúng ta trơ mắt nhìn ngài bị bắt, nhìn huynh đệ cùng vào sinh ra tử chết dưới chân thành trì mà mình không thủ được, đó là chết cũng không thể nhắm mắt, chi bằng trước mắt lao ra giết thêm càng nhiều địch nhân càng tốt, càng tiêu dao sung sướng!"

Hai mắt Khương Trĩ Y đẫm lệ mông lung mà xoay người nhìn lại: "Thật sự không có biện pháp khác sao....."
"Không còn biện pháp nào cả, chỉ có thể liều chết một trận!" Tam Thất chắp tay, "Thiếu phu nhân, một trận chiến này chỉ có kỵ binh của Huyền Sách Quân có thể làm được, thời cơ không đợi người, thỉnh ngài hạ lệnh!"
"Thỉnh thiếu phu nhân hạ lệnh ——!"
Tầm mắt Khương Trĩ Y bắt đầu mơ hồ, liếc liếc nhìn qua một trăm gương mặt kiên quyết, nhắm mắt lại chớp rớt nước mắt, hít sâu một hơi, gian nan nói ra từng chữ một: "Nay lệnh cho các ngươi, lệnh cho các ngươi ra khỏi thành nghênh địch, bảo vệ Hạnh Dương....."
"Dạ, thiếu phu nhân!" Một chúng Huyền Sách Quân đồng thời xoay người, đi ra khỏi doanh địa, xoay người lên ngựa.
Tam Thất ngồi trên lưng ngựa, cuối cùng còn quay đầu nhìn nàng cười, lộ ra hai cái lúm đồng tiền trên gương mặt.
Khương Trĩ Y nhìn thấy gương mặt trẻ trung dưới mũ sắt kia, bỗng nhiên nhớ lại cảnh tượng lần đầu tiên nhìn thấy hắn ——
Thiếu niên mười sáu tuổi, xuất hiện ngay thời điểm khi tình cảm của nàng cùng thiếu tướng quân bọn họ chưa chín mười, đang năm lần bảy lượt muốn thoát khỏi Hà Tây, liền đứng ngay đầu đường thành Cô Tang đông như trẩy hội, cũng giống giờ phút này, cười lộ ra một đôi má lúm đồng

tiền, nhìn nàng nói: "Tiểu nhân tên là Tam Thất, trong ba bảy hai mốt tam thất, là hộ vệ thiếu tướng quân phái đến bảo vệ bên người ngài, ngài đi đến chỗ nào tiểu nhân đều đi theo ngài!"
Mắt lại lần nữa nóng lên, lệ tràn bờ mi, Khương Trĩ Y lảo đảo chạy như bay đi ra ngoài, ngửa đầu nhìn Tam Thất cùng một chúng tướng sĩ phía sau hắn nói với theo: "Cho dù chỉ có một đường sinh cơ, cũng phải cố gắng giành lấy, ta ở chỗ này, chờ chư vị chiến thắng trở về!"
"Dạ, thiếu phu nhân!"
Mọi người quay đầu ngựa lại, giơ roi về phía cửa Tây thành phi nhanh đến, thẳng tiến không lùi mà biến mất hoàn toàn vào ánh bình minh tờ mờ chưa tỏ.
Khương Trĩ Y đứng ở cửa quân doanh, nghe phía cửa thành vọng đến tiếng chém giết, hết lượt này lại đến lượt khác, nối tiếp nhau không dứt, lại nhìn thấy mặt trời đang từng chút chậm rãi nhú lên, những tia nắng sáng rọi chiếu khắp đất trời, lại là một ngày mới đến.
Có người tới báo tin vui, nói quân địch tạm thời lui lại.
Nhưng mà nàng, không còn có thể chờ được bọn họ chiến thắng trở về.
*
Ánh mặt trời chiếu sáng rực rỡ, khi Kinh Chập đi vào trong doanh trướng, thấy Khương Trĩ Y mặt không có biểu tình ngồi ở cạnh bàn, đang cầm một cái khăn mặt chà lau tụ tiễn mà Nguyên Sách đưa cho nàng.
Mắt thấy nàng lấy từng mũi tên trong tráp cất vào bao đựng tên, cùm cụp một tiếng lấy tụ tiễn ra, điều chỉnh đến vị trí sẵn sàng bắn tên bất cứ lúc nào, giữa mày Kinh Chập nhướng lên: "Quận chúa, ngài đây là....."
Khương Trĩ Y cất tụ tiễn vào trong tay áo, nâng gương mặt mỏi mệt lên gượng cười: "Ta đi lên trên thành lâu đưa tiễn bọn họ.....!Cũng phải mang vũ khí phòng thân."
Mặt Kinh Chập lộ vẻ không đành lòng, nhấc kiếm lên: "Nô tỳ theo ngài."
Khương Trĩ Y gật gật đầu, được Kinh Chập đưa đi ra khỏi quân doanh, cũng không dùng xe ngựa, đi về hướng đoạn đường cuối cùng mà Huyền Sách Quân đã đi kia.
Hai bên phố hẻm, bá tánh lo sợ bất an thỉnh thoảng thò đầu ra khỏi cửa nhà thăm dò, dáo dác nhìn về phía động tĩnh trong thành.
Có viên quan hết sức lực, chống đỡ hết nổi, ngồi liệt ở ven đường, cầm lấy túi nước đổ thẳng vào yết hầu, lại phát hiện đã không còn giọt nước nào.

Có binh lính mới vừa được khiêng từ trên đầu tường xuống dưới, máu chảy không ngừng dính đầy trên áo, người khiêng cáng một đường gọi Quân Y, vội vàng đi nhanh về hướng quân doanh.
Có y sư xách theo hòm thuốc chạy như điên, mũ trên đỉnh đầu rơi xuống cũng không kịp lo.
Không có ai để ý giờ phút này quận chúa đương triều đang đi trên con phố đầy ngập bất ổn này.
Nàng giống như cũng không phải quận chúa gì, chỉ là một con người bé nhỏ không đáng kể trong muôn vàn con người cực khổ này.
"Tỷ tỷ, trước cửa thành đang đánh giặc, rất nguy hiểm!" Một tiểu cô nương từ trong cửa nhà thò đầu ra nhắc nhở nàng.
Bước chân Khương Trĩ Y ngừng lại, nghiêng đầu nhìn qua: "Hiện đang tạm thời ngừng chiến, tỷ tỷ chỉ là đi nhìn thân nhân một chút."
"A, tỷ tỷ có thân nhân ở nơi đó đánh giặc sao?"
"Đúng vậy, bọn họ đều là tướng sĩ anh dũng nhất trên đời này." Khương Trĩ Y nhìn đầu tường, tiếp tục đi đến phía trước.
Cửa thành còn thừa không mấy người, nhưng binh lính, tù phạm trong ngục, bá tánh tự nguyện tham chiến tất cả đều ngồi trên mặt đất, tinh bì lực tẫn mà dựa lưng vào nhau, chống đỡ lẫn nhau.
Bùi Tử Tống đang cùng Tào Trầm thương nghị cái gì.

Bùi Tuyết Thanh thì đàn băng bó vết thương nhẹ cho binh lính.
Thấy nàng tới, mọi người đều tiến lên.
Khương Trĩ Y xua xua tay, ý bảo bọn họ ai bận việc nấy, không cần để ý nàng, rồi từng bước một dẫm lên cầu thang lên thành lâu.
Dưới tường thành là núi thây biển máu, giống luyện ngục nhân gian, khắp nơi đều là binh lính cùng chiến mã với quân phục sặc sỡ khác màu lẫn vào nhau.
Khương Trĩ Y đứng dựa vào lan can trên thành lâu trông về phía xa, liếc mắt một cái nhìn lại, căn bản không phân biệt rõ Huyền Sách Quân ở nơi nào.
Hoá ra một trăm con người trên chiến trường lại nhỏ bé như thế, tựa như những ngôi sao lấp loé rơi rụng giữa dải ngân hà.
Khương Trĩ Y dõi mắt tìm kiếm, cẩn thận phân biệt, run rẩy nâng một ngón tay lên: "Một người."
Kinh Chập theo hướng nàng chỉ nhìn lại, mơ hồ thấy một binh lính Huyền

Sách Quân ngã sấp trong vũng máu.
Khương Trĩ Y tiếp tục nỗ lực tìm kiếm, lại giơ ngón tay chỉ qua: "Hai người, ba người, bốn người....."

Chờ nàng đếm tới mười bảy người, Kinh Chập kéo khuỷu tay nàng khuyên nhủ: "Quận chúa, đừng đếm....."
"Ta phải đếm....." Khương Trĩ Y bướng bỉnh vịn lấy lan can, vẫn luôn đếm tới thứ năm mươi, rốt cuộc cũng không thể đếm tiếp nữa, liền ngồi xổm trên mặt đất, ôm mặt khóc không ra tiếng.
*
Trong vòng thành lâu là sở đốc chiến, Khương Trĩ Y ở lại nơi này, cùng các phó tướng chỉ huy tác chiến dùng chút thô lương cùng nước canh cho no bụng.
Kinh Chập khuyên nàng vẫn nên về quân doanh cho an toàn chút.

Khương Trĩ Y lại lắc lắc đầu.

Ngay một khắc thành bị phá, ở trên đầu tường hay là ở trong thành liền không có gì khác nhau, nếu quân địch giết vào, không ai có thể tồn tại để chạy qua chỗ nàng báo tin cho nàng, nàng liền không thể biết được sinh tử của toà thành này vào thời khắc đầu tiên, chỉ có thể đột ngột bị bắt sống mà chưa kịp hay biết gì.
Ngày dần dần lên cao, thực mau liền tới cái thời khắc sau nửa ngày mà Tam Thất.
Giờ Tỵ, một loạt tiếng bước chân chỉnh tề đồng loạt vang lên, làm chấn động dưới chân thành, từ phía đường chân trời xa xa hiện ra một lá cờ xí màu xanh lơ phất phơ đón gió, phản quân lại đến, bọn chúng lại lần nữa mênh mông cuồn cuộn đánh về phía cửa thành.
Trên dưới cửa thành, các tướng sĩ xoay người đứng lên, cung tiễn và mũi tên cũng đã dùng hết, liền xoay người nhặt lấy vũ khí của đồng bạn đã chết đi bên cạnh như cùng đường bí lối.
Khương Trĩ Y ngồi trên thành lâu nhắm mắt lại, nghe tiếng trống trận ầm ầm vang lên, từng tiếng "giết","giết" lại ồạt kéo đến.
Lúc này đây, tất cả thanh âm đều gần trong gang tấc, tử vong cũng gần trong gang tấc.
Một người lại một người binh sĩ theo tiếng ngã xuống, trên thành liều chết

chống cự, dưới thành, tiếng chuỳ công thành va vào cửa thành ầm vang lên đinh tai nhức óc, như muốn đập xuyên, đập nát tòa thành này.
Âm thanh hạo kiếp ngập trời, Khương Trĩ Y lại chưa từng có thời khắc nào bình tĩnh hơn giờ phút này.
Tiếng hò hét giữ cửa thành càng ngày càng mỏng manh, không biết tới khi nào, Khương Trĩ Y nghe thấy bên tai một âm thanh rút kiếm, vừa mở mắt, thấy phía dưới quân địch đã mở được một lỗ hổng trên tường thành, Kinh Chập mặt đầy phòng bị mà rút kiếm giơ lên trước ngực.
"Kinh Chập, ngươi cũng đi đầu tường tham chiến đi." Khương Trĩ Y nhẹ giọng nói.
"Quận chúa, nô tỳ muốn ở bên cạnh bảo hộ ngài!"
"Chờ đến khi quân địch giết đến trước mặt chúng ta, ngươi ở bên cạnh ta cũng là tìm cái chết vô nghĩa....."
Kinh Chập nhìn tòa thành lâu này, thành lâu ở vị trí cao hơn tường thành, còn an toàn, nếu nàng ta muốn cản trở địch đến gần thành lâu thì phải đi ra ngoài.
"Quận chúa, nô tỳ đi giết địch!" Kinh Chập rút kiếm đi ra ngoài.
"Tốt." Khương Trĩ Y nhìn theo nàng ta rời đi, từ trong tay áo lấy tụ tiễn ra, đứng dậy.
Quân địch bước lên tường thành bị Kinh Chập cùng các binh lính lưu lại thủ đầu tường giết đến càng lúc càng ít, cuối cùng cũng không còn tên địch nào bò lên tới.
Nhưng cũng có nghĩa quân địch đã biết, có một chỗ thông đạo còn tiện hơn cả tường thành sắp mở ra.
Cửa thành, sắp sửa bị phá.
Khương Trĩ Y đi ra thành lâu, đứng ở trước lan can đón gió, nhìn quân địch xô đẩy nhau chen chúc thành dòng người dưới thành, chậm rãi giơ tụ tiễn trong tay lên, nhắm mũi tên vào ngay cổ mình.
Bốn chữ sống chết có nhau này, khi nói ra miệng thì tựa hồ chỉ là lời chúc tốt đẹp, lời thề xa xôi.

Có lẽ khi phát ra lời thề đó, ai cũng sẽ không nghĩ đến tử vong chân chính là như thế nào.
Có lẽ tới một khắc gặp phải tử vong kia, người đã hứa thề liền sẽ vứt bốn chữ này ra sau đầu.
Nhưng trước mắt, giờ khắc này, nàng vô cùng rõ ràng mà nhìn thấy tử

vong là thế nào, thấy thì thấy đó, lại vẫn muốn nghĩa vô phản cố mà lao về phía nó.
Nàng sẽ không rơi vào tay địch.
Nàng sẽ không trở thành uy hiếp, thành trở ngại cản tay người thương mình đánh đâu thắng đó, không gì cản nổi.
Nàng sẽ không để hắn cùng Huyền Sách Quân của hắn đứng ở dưới thành, vì nàng mà tước vũ khí đầu hàng.
Khương Trĩ Y vững vàng giơ tụ tiễn lên, nhắm mắt lại đón ánh nắng xán lạn, cảm giác được gió đang thổi tung bay mái tóc dài của mình, nghe thấy tiếng than khóc, gào thét cuối cùng của mọi người dưới thành.
Bỗng nhiên một giọng nam tử khàn khàn ở trên tường thành vang lên:
"Viện binh tới ——! Mọi người chống đỡ, viện binh tới ——!"
Trái tim Khương Trĩ Y run rẩy, bỗng nhiên mở mắt, ngẩng đầu nhìn lại.
Cuối đường chân trời, một làn sóng kỵ binh huyền sắc mãnh liệt mà ào đến, cờ xí màu đỏ đậm tung bay phần phật trong gió, dẫn đầu trước quân trận, người nọ tay cầm trường thương xung phong xông lên, khí thế như chẻ tre.
Khương Trĩ Y run rẩy xuống tay đỡ lấy lan can, đón ánh nắng mặt trời chói chang trên đỉnh đầu, trong nháy mắt, nước mắt rơi như mưa..

Chương 82: Chương 82

Giống như một cái đầm nước tuyệt vọng được rót vào sinh khí bừng bừng, dưới tường thành, mọi người nghe tin báo mà vui mừng đến bậc khóc, giọng run rẩy kêu lên, dùng hết sức lực toàn thân còn lại để tiếp tục chống đỡ cửa thành trước mặt một lần nữa.
Bên ngoài cửa thành, quân trận màu đen tuyền giống như con mãng xà khổng lồ vẫy đuôi, không thể ngăn cản, trong giây lát đã quét về phía cánh sau của quân địch.
Phản quân hốt hoảng quay đầu lại, như kiến được thả ra khỏi ngục Tu La, tứ tán chạy tán loạn.
Chủ tướng Diêu Hâu liền phát hiệu lệnh, muốn ổn định quân tâm bên mình, nhưng mặc cho hắn kêu to gọi nhỏ như thế nào đều không làm nên chuyện.
Một tòa thành trì chỉ có 5000 quân coi giữ 5000, bọn họ trước sau xuất động đại quân gần mười vạn vây công, một trận chiến lại một trận chiến tấn công mãi không được, thì đến một khắc này, cờ xí màu đỏ đậm của Huyền Sách Quân lấy khí thế liệt hỏa cháy lan ra đồng cỏ mà đến, ai còn có sức lực tiếp tục chống chọi một trận này?
Cửa thành mở rộng ra, quân coi giữ thành Hạnh Dương mở to đôi mắt đỏ hồng đầy tơ máu trào tấn công ra, mang theo phẫn hận uất nghẹn sau khi ác chiến mấy ngày liền cùng với sát khí đoạn tuyệt đường lui lại của địch nhào đến, làm đám quân địch đang chạy tứ tán không ít kẻ chết dưới lưỡi đao.
Tình thế trên chiến trường thực mau đã nghiêng về một phía, mắt thấy quân địch bị một đường huyền sắc kia nhanh như gió cuốn vây quanh, cắn nuốt, trên thành lâu, Khương Trĩ Y rốt cuộc rung rung lông mi, buông tụ tiễn đang nhắm ngay cổ mình xuống, dán chặt mắt vào thân ảnh thiếu niên tướng quân đang một đường mở lối cho binh sĩ giết đến dưới thành.
Thiếu niên huyền thắng lưng ngồi cao cao trên chiến mã, trường thương

rút ra khỏi lòng ngực chủ tướng Diều Hâu của phản quân, một bàn tay mạnh mẽ tóm lấy hắn, hung hăng dùng một thanh kiếm rơi ở bên cạnh ghim người lên tường thành, rút cờ xanh của phản quân, giơ tay ném xuống thật mạnh, ngẩng đầu nhìn lên phía thành lâu.
Trên thành, dưới thành, xa xa nhìn nhau một chớp mắt, như trải qua tam sinh.
Nguyên Sách xoay người xuống ngựa, đi nhanh tiến vào.

Khương Trĩ Y xách làn váy lên, quay đầu chạy như điên xuống, theo từng bậc cầu thang một đường xuống khỏi tường thành, chạy như bay ra khỏi cổng thành, xuyên qua những thi thể ngang dọc dưới chân, giơ cánh tay ôm chặt áo giáp cứng rắn lạnh băng của hắn.
Nguyên Sách một tay cầm thương, một tay ôm lấy sau đầu nàng, ôm chặt người vào trong lòng ngực.
Nước mắt nóng hổi của Khương Trĩ Y trào ra khỏi hốc mắt, rơi vào trên áo giáp hắn, bảy ngày nay ngay cả sợ hãi cũng không dám phát ra tiếng, thì lần đầu tiên lớn tiếng khóc ra: "Chàng rốt cuộc tới rồi ——"
Cằm Nguyên Sách đè chặt trên đỉnh đầu nàng, kẻ trước nay khí phách hăng hái, ngay cả giết người cũng cười thì giờ phút này thanh âm run rẩy nói: "......!Thực xin lỗi, là ta tới chậm."
Tiếng gào thét giết chóc tứ phía dần dần dừng lại, một tiếng hí yếu ớt vang lên, một con chiến mã bỗng nhiên kiệt lực ngã xuống.
Chiến trường đã trở nên gió êm sóng lặng, từng con chiến mã thay phiên nằm xuống, lập tức, kỵ binh của Huyền Sách Quân cũng ngã xuống trên mặt đất, ngưỡng mặt nằm trên núi tử thi, nhìn ánh mặt trời trên đỉnh đầu, mệt mỏi nhắm mắt lại.
Nguyên Sách buông Khương Trĩ Y ra, nhìn trên dưới nàng: "Có bị thương không?"

Khương Trĩ Y ngẩng đầu, lúc này mới phát hiện đáy mắt hắn tơ máu trải rộng, môi nhợt nhạt, cũng đã là mệt mỏi tới mức nỏ mạnh hết đà.
"......!Không có, ta tốt lắm, chàng thì sao, có bị thương hay không?"
Một binh lính Huyền Sách Quân tiến lên hồi báo: "Thiếu tướng quân, quân địch ở cửa Tây thành đã bị tiêu diệt!"
Nguyên Sách chùi nước mắt cho Khương Trĩ Y xong, quay đầu lại nhìn một chúng tướng sĩ phía sau, chậm rãi mở miệng: "Mọi người, vào thành

nghỉ ngơi chỉnh đốn, chờ đợi viện quân kế tiếp đến ——"
Vừa dứt lời, cả người thẳng tắp ngã ra sau.
"......!Nguyên Sách!" Khương Trĩ Y hoảng loạn kéo tay hắn một phen, cũng theo hắn ngã xuống, đổ vào trên người hắn.
Khương Trĩ Y ngồi bên cạnh giường, cúi đầu nhìn mặt người đang ngủ trên giường, cầm khăn ướt lau lau trán hắn, gương mặt, thái dương, mỗi một ngón tay, sau đó đưa khăn cho Kinh Chập phía sau.
Người vốn cảnh giác đến mức khi ngủ mơ chỉ cần có ai đến gần liền muốn bật dậy, thế mà vừa rồi được Lý Từ Phong cởi giáp, thay quần áo, lau mình giúp, sau đó lại được nàng chăm sóc như vậy nửa ngày, thế mà một chút động tĩnh cũng không có, ngủ đến trời đất tối sầm.
Nếu không phải Lý Từ Phong ở bên trả lời từng câu từng câu hỏi của nàng, mỗi một chốc lại bắt mạch, lại trả lời, nói thiếu tướng quân thật sự, thật sự, thật sự chỉ là đang ngủ mà thôi thì nàng thật sự không an tâm nổi ——
Mới vừa rồi hỏi Lý Từ Phong, Khương Trĩ Y mới biết được, trong mấy ngày nàng chịu đựng chống cự ở nơi này, thì kỳ thật Nguyên Sách càng chịu vất vả nhiều hơn nàng.
Tháng sáu, Hà Tây gần như nhận được tin tức cùng lúc với triều đình, chỉ biết ba châu phía Nam bùng nổ tình hình hạn hán cùng nạn đói, nhưng không rõ tình thế nghiêm trọng tới mức độ nào.
Lúc trước Nguyên Sách truyền tin nhắc nhở nàng tránh lưu dân, đơn thuần chỉ là lo lắng lưu dân giành giật, va chạm đến nàng, chỉ đinh ninh kết quả tệ nhất cùng lắm là Huyền Sách Quân vì bảo hộ nàng sẽ động thủ với lưu dân, dẫn đến dân oán, Hà Đông cầm việc này báo lên triều đình, khẩu tru bút phạt, công kích Hà Tây.
Nhưng sau đó, tin tức thiên tai, nạn dịch có quan hệ với tình hình ba châu đó giống như bông tuyết bay lả tả mà đến, khi nàng đi vào phụ cận Hạnh Châu, trong lòng Nguyên Sách đã bắt đầu dâng lên cảnh giác ——
Nhị hoàng tử nhân dịp Thái Tử phạm sai lầm, ra lệnh cho quan viên thủ hạn chèn ép buộc tội Thái Tử, lại chỉ đổi lấy chuyện Thái Tử bị phạt cấm túc tư quá, tất nhiên nảy sinh bất mãn.
Nhưng mà trước chuyện nhị hoàng tử bất mãn, trước tình hình thiên tai nạn dân nghiêm túc như thế, Hà Đông lại chưa từng ra tay quấy loạn phong vân.
Hà Đông an tĩnh đến kỳ quái, giống như yên lặng trước khi bão táp đến.
Trong cung cũng an tĩnh đến kỳ quái, giống như một nhà giam kín đáo

không kẽ hở đã bị khoá chặt.
Lại thêm lúc ấy nàng phiêu bạc bên ngoài, hành trình vì chuyện nắng nóng có thể trì hoãn hoặc thay đổi, có quá nhiều khả năng ngoài ý muốn, cho nên Nguyên Sách không thể tiếp tục ngồi chờ chết.

Trước khi nàng tiến vào thành Hạnh Dương, kỳ thật Nguyên Sách đã lĩnh đại quân ra khỏi Cô Tang, tập trung hoả lực ở biên giới với Hà Tây, muốn sẵn sàng trận địa đón địch ở địa phương gần với nàng nhất.
Sau đó, đến phiên tin tức Hà Đông khởi binh truyền ra.

Nhưng mà lúc ấy hắn chưa được triều đình đưa điều lệnh, dù cho đại quân chờ xuất phát đã lâu, cũng không thể bước ra khỏi Hà Tây một bước.
Hắn không sợ lưng đeo tội phản nghịch, nhưng nếu xuất binh mà không có điều lệnh, dọc đường đi sẽ phải chịu cản trở rất mạnh, căn bản không thể thuận lợi đi qua quan ải các thành trì, chỉ có thể đi đến đâu đánh đến đó.
Nhưng đánh suốt một đường như vậy, không nói chuyện sẽ tiêu tốn càng nhiều thời gian, thì không khác gì trước khi đối mặt với phản quân đã tự cắt tay cắt chân mình.
Đó là thời điểm Nguyên Sách dày vò nhất, biết rõ nàng có khả năng đã hãm sâu nơi biển lửa, lại phải ngồi chờ.
May mà hoả lực hắn tập trung ở nơi cách Hạnh Dương không phải hơn một ngàn dặm, mà là tám trăm dặm, cũng may là khi hắn đang chờ đợi, đã âm thầm chuyển ra một đám quân nhu cùng hậu cần, chuẩn bị sẵn trên lộ tuyến đã vạch ra cẩn thận xong.
Sau khi có được điều lệnh, quân tiên phong dưới thời tiết mùa hè nóng bức mà không ngủ không nghỉ, trèo đèo lội suối, đi vội ba ngày bốn đêm, rốt cuộc đến Hạnh Châu.
Lý Từ Phong và các quân y xuất phát trước một bước, ước chừng mất sáu ngày mới đến nơi đây, thể lực cũng muốn cạn kiệt.

Nhưng Nguyên Sách lĩnh suất đội kỵ binh này, thật sự liều mạng, trong lúc lên đường không biết chạy đã chết bao nhiêu con ngựa, rất nhiều kỵ binh cũng bị rớt đội, người còn lại có thể thuận lợi đến nơi thì đã là nỏ mạnh hết đà, vừa nãy khi đến trước cửa thành, trận chiến ấy hoàn toàn chiến đấu bằng một khang ý chí, sau khi tiêu diệt quân địch, vô luận là người hay là ngựa đều không còn một tí ti sức lực nào.

Mới vừa rời Khương Trĩ Y thấy Lý Đáp Phong cởi giáp cho Nguyên Sách, y phục bên trong đã ướt đẫm mồ hôi ước chừng vắt ra được cả bồn.
Khương Trĩ Y nâng ngón trỏ lên, vuốt phẳng đôi mày đang nhíu lại trong khi ngủ của Nguyên Sách, nhẹ nhàng đặt xuống một nụ hôn vào giữa mày hắn.
Mấy ngày liền cố gắng chống cự, đêm qua lại cả đêm chưa ngủ, cơn buồn ngủ của nàng cũng như núi đổ, không thể chống được mí mắt, liền bò lên trên giường đi nằm ở bên cạnh, xoay người ôm Nguyên Sách, nhắm hai mắt lại.
*
Khi Nguyên Sách tỉnh lại, bóng đêm đã bao phủ khắp nơi, trong phòng đang đốt một ngọn nến leo lắt.

Cảm giác được cánh tay mềm ấm đang choàng lên bên hông mình, Nguyên Sách rũ mắt xuống, lẳng lặng nhìn người trong lòng ngực, chậm rãi nâng tay lên, cẩn thận chạm vào trên má nàng, mãi đến khi từ đầu ngón tay cảm nhận được một tia ấm áp, mới tin rằng một màn này là thật.
Thấy nàng ngủ an tĩnh như vậy, trước mắt lại hiện ra cảnh hôm nay khi Huyền Sách Quân hùng hổ xung phong về hướng cửa thành, hắn ở trên ngựa ngẩng đầu lên trông thấy.
Trên thành lâu, nàng lẻ loi đứng đón gió một mình, tay giơ cao tay thấp, lòng bàn tay hình như nắm chặt cái gì.....
Nguyên Sách vươn tay đi, thò vào trong ống tay áo nàng thăm dò, sờ đến một cái bao đựng tên lạnh lẽo.
Suy đoán từ tận đáy lòng đã được chứng thực, giờ khắc này, thân thể nóng ấm của hắn như bị một chậu nước băng tưới ngay vào đầu, lạnh thấu xương.
Nguyên Sách nhìn người đang im lặng ngủ, hô hấp đều đều, hắn ngẩn người ở trên giường không biết bao lâu, sau đó lại lấy từ ống tay áo nàng ra thêm cái tụ tiễn kia.
Tụ tiễn hắn tự tay đánh chế cho nàng, giờ phút này bên trong đựng đầy mũi tên, lại không phải được nàng lấy phòng thân, mà là dùng để kết thúc chính mình.
Nếu hắn tới muộn một khắc ——
Lần đầu tiên Nguyên Sách biết, một cái tụ tiễn nhỏ bé, nhẹ như vậy, thế nhưng lại làm tay hắn phát run.

truyện teen hay
Chỗ đựng tên bị mở ra, Nguyên Sách vừa muốn gỡ mấy mũi tên trong đó ra cất đi chỗ khác, một tờ giấy bị cuốn lại bỗng nhiên rơi xuống.
Lông mi Nguyên Sách hơi nhếch lên, nhặt lấy tờ giấy, nắm chặt trong lòng bàn tay, lại nhẹ nhàng lấy cánh tay của nàng ra khỏi người mình, ngồi dậy bước xuống giường, chỉnh chăn cho nàng xong, liền đi tới dưới ánh đèn.
Lật tờ giấy ra, những nét chữ uyển chuyển liền ánh vào mắt — —
"Cữu cữu, mong người mạnh khỏe khi đọc thư này, không biết khi người đọc được thư này thì chiến sự đã kết thúc hay chưa, thiên hạ có đại định hay không.

Hiện giờ chính bản thân con đang ở thành Hạnh Dương chiến hỏa liên miên, nếu người đọc được thư này, nghĩa là con đã đến nơi an bình không còn thấy tên bay máu chảy, xin người giữ gìn sức khoẻ, đừng lo cho con nữa."
"Phụ thân con đã dùng tính mạng thủ Ký Châu mười một năm trước, mười một năm qua, nếu nói trong lòng con không chút oán hận tất nhiên là giả, con oán hận phụ thân rõ ràng có thể tự lo thân mình giống như Phạm Thị ở Hà Đông, nhưng lại lựa chọn lưu lại thủ Ký Châu, con oán hận sau khi con mất đi người thân yêu nhất của mình, thế nhân đều ca tụng phụ thân cob đại nghĩa, ca tụng phụ thân con có công tòng long, nếu con không ca tụng đó là trong lòng có ý đồ phản nghịch.

Mười một năm qua, trong lòng con vẫn trước sau khó bình."
"Nhưng cho đến ngày hôm nay, khi con cũng bị đặt vào một toà thành trì giống như phụ thân, mới vừa rồi con mới hiểu được, hoàng thất ca tụng phụ thân con có công tòng long, cho nên con luôn cho rằng người phụ thân con chọn là Hoàng bá bá, nhưng có lẽ năm đó, người phụ thân lựa chọn, là bá tánh quân nhân của cả một thành kia.

Nhà của con là nhà, nhà của bá tánh quân nhân trong thành cũng là nhà.

Lúc trước con không biết thế gian này có khó khăn đau khổ, không biết người ở vào hoàn cảnh đó sẽ giày vò đến thế nào, hiện giờ chính mắt nhìn

thấy, nếu con có thể có năng lực kết thúc những đau khổ đó, con cũng sẽ không thể ngồi yên không nhìn đến."
"Qua trận chiến Hạnh Dương này, con đã sáng tỏ lựa chọn của phụ thân năm đó, cũng sáng tỏ mẫu thân lấy đâu ra dũng khí vì yêu từ bỏ tánh mạng.

Xin cữu cữu chớ tiếc nuối cho con, day dứt duy nhất trong lòng con hiện tại, đó là người mà giờ này ngày này để con vì yêu mà ra đi, để lại hắn một mình trên đời, không ai sẽ gặp hắn, nói cùng hắn câu: Giữ gìn thân mình."
"Cữu cữu còn có người nhà làm bạn, hắn đã mất đi những người thương yêu nhất, chuyện con sắp làm, con biết đối với hắn là ngàn sai vạn sai, con không biết phải làm thế nào để hắn tha thứ, châm chước mãi mà ngay cả hạ bút để lại cho hắn một câu con cũng không dám.

Chỉ nguyện kiếp sau quốc thái dân an, tứ phương không còn chiến tranh, con cùng hắn đều là người tự do bình phàm, có thể may mắn bên nhau cả đời.

Khương Trĩ Y, tại quân doanh Hạnh Dương Thành, tuyệt bút."
Nguyên Sách trầm mặc mà đứng ở dưới đèn, xem cả phong thư tuyệt bút, tay đang cầm thư từng chút từng chút nắm chặt.
Chợt nghe phía sau truyền đến một tiếng thở dốc hổi hộp, người trên giường bỗng nhiên bật dậy.
Nguyên Sách liền quay đầu lại, thấy Khương Trĩ Y hoảng thần mà ngồi ở trên giường, mở to mắt nhìn ngoài cửa sổ: "Kinh Chập, phản quân lại đánh tới đây sao?"
Nguyên Sách đi từng bước một về phía trước, ngồi xuống bên mép giường, chậm rãi xoay bả vai nàng về phía mình: "Không có phản quân, sẽ không còn phản quân."
Khương Trĩ Y chậm rãi chuyển qua mắt, ngơ ngẩn nhìn người trước mặt, mới giống như nhớ ra hết thảy mọi chuyện hôm nay, nước mắt ngăn không được mà điên cuồng tuôn ra, nhào lên ôm chặt eo hắn: "Nguyên Sách ——"
Nguyên Sách ôm nàng vào trong lòng, cảm thụ được thân thể ấm áp cùng nhịp tim sống động của nàng, nhắm mắt lại: "Ta ở đây."
"Ta rất sợ hãi, ta thật sự rất sợ hãi....."
"Không sợ," Nguyên Sách cúi đầu, hôn lên má đầy nước mắt của nàng, lại

nói một lần, "Ta ở đây.".

Chương 83: Chương 83

Đêm khuya, hai người ngồi song song nhau ở hai bên bàn ăn, nhìn đồ ăn trước mặt thất thần, mãi mà không động đũa.
Hạnh Châu mới vừa ngưng chiến, phần đất mất đi chưa thu phục được toàn bộ, trước mắt không có thịt rau tươi mới, trên bàn đều là rau khô rau ngâm, đều là đồ ăn mà thậm chí trước đây Khương Trĩ Y chưa từng nhìn thấy.
"Ta đi tìm cho nàng chút đồ ăn ngon?" Nguyên Sách nghiêng đầu hỏi.
"Ta không phải là ghét bỏ ——" Khương Trĩ Y phục hồi tinh thần lại, lắc lắc đầu.
Nàng không phải ghét bỏ mấy món ăn này, ngược lại nàng còn đang cảm kích mình vẫn còn có thể ăn được một mâm đồ ăn có tư có vị như vậy, được chuẩn bị ở phòng bếp ấm áp an bình mang sang.
Khương Trĩ Y gắp lên một đũa rau ngâm đưa đến trong chén hắn, lại gắp cho mình thêm một đũa: "Chiến sự còn chưa chấm dứt, được như vậy đã rất tốt rồi."
Sống sót sau tai nạn, còn có thể cùng người yêu thương ngồi cùng bàn mà ăn, đã không còn có chuyện nào tốt hơn như thế này.
Nguyên Sách nhìn gương mặt gao gầy của nàng, hồi tưởng lại hôm nay ôm nàng liền phát giác ra nàng gầy đi thấy rõ, muốn nói nàng chịu khổ rồi, muốn nói hắn sẽ mau chóng cho nàng ăn rau cá thịt tôm tươi mới nhất, nhưng lời nói đến bên miệng lại cảm thấy câu nào cũng quá nhẹ, cũng không thắng nổi tư thế đứng thẳng lưng quyết chết trên thành lâu của nàng, không thắng nổi mấy chuyện mà ban nãy khi hắn đi ra ngoài lấy cơm, nghe được từ miệng Bùi Tử Tống những gì nàng đã làm, đã sống mấy ngày hôm nay.
Lẳng lặng nhìn nàng trong chốc lát, Nguyên Sách nói: "Khương Trĩ Y, cảm ơn nàng đã bảo vệ tốt bản thân, cũng cảm ơn nàng bảo vệ tốt Hạnh Dương."

"Ta cũng không có làm gì quá nhiều, ta từng hỏi chàng rồi đó.

Nếu bên công thành khí giới rất lợi hại, mà bên thủ thành lại thiếu người thì nên làm cái gì bây giờ, chàng bảo giữ được sĩ khí là mấu chốt thắng bại, nên ta liền động động môm mép, à, còn có ra chút tiền bạc, cũng không riêng tiền bạc....."
Khương Trĩ Y thuận miệng nhẹ nhàng nói bâng quơ, bỗng nhiên cảm giác được không đúng chỗ nào, liếc mắt nhìn hắn, nhíu nhíu mày: "Đợi chút, có phải hai tháng không gặp, tình cảm chúng ta không còn mới lạ, chàng ở Hà Tây có người mới rồi hay không, sao lại khách sáo nói lời cảm ơn với ta như thế?"
Hắn cũng là mới biết được, hoá ra ngay lúc tình ý sâu nặng đến cả trái tim đều muốn phồng lên, thế nhưng lại không thể nói ra lời âu yếm tình chàng ý thiếp.
Nguyên Sách bế người lên, ôm đến trên đùi: "Ta có người mới? Hai tháng nay sinh vật bên duy nhất theo bên cạnh ta chính là Nguyên Đoàn ấy, nàng nói lời này sao lại không nhìn lại chính mình?"
Mắt thấy cằm hắn hất hất ra bên ngoài, thật chính xác mà chỉ hướng sương phòng Bùi Tử Tống, Khương Trĩ Y há miệng thở dốc: "Không thể nào, loại thời điểm này mà chàng còn so đo, nếu không phải có Bùi Tử Tống ở đây, một mình ta cũng không thể ứng phó được hết mấy chuyện nơi này."
Nguyên Sách đương nhiên biết, cũng cảm kích từ tận đáy lòng, may mắn có Bùi Tử Tống ở bên cạnh nàng, bất quá là giờ phút này trước mặt là cơm canh đạm bạc, phía xa xa còn có chiến hỏa tràn ngập, nói chút lời bỡn cợt không đàng hoàng để làm thần kinh đang căng chặt của nàng hơi chút buông lỏng mà thôi.
"Ta cảm kích hắn bảo hộ nàng, nhưng ta cũng ghen tị người ở bên cạnh nàng không phải là ta, lại là hắn —— có cái gì xung đột sao?" Nguyên Sách nhướng mày.

Khương Trĩ Y giơ tay khoanh cổ hắn lại: "Vậy ngoại trừ Bùi Tử Tống, người mà chàng muốn vừa cảm kích vừa ghen tỵ còn rất nhiều, Tào Tư Mã, Tuyết Thanh a tỷ, Kinh Chập, quan lại trên dưới phủ thứ sử, những quân coi giữ Hạnh Dương đã nguyện ý tin tưởng chúng ta, những bá tánh đã nguyện ý dâng ra đồ ăn, nguyện ý ra trận tham chiến, còn có....."
Nói được một nửa, hình như đụng tới một mặt chướng ngại không qua

được, như nuốt phải một miếng xương cá, đáy mắt Khương Trĩ Y bỗng nhiên không còn thần thái, lời đến bên miệng lại không nói tiếp được.
Mới vừa rồi có binh lính Huyền Sách Quân lại đây tìm Nguyên Sách báo cáo tình hình thương vong, Nguyên Sách không cũng không giấu giếm, ngay trước mặt nàng nghe hồi báo.
Từ một khắc tỉnh lại đến bây giờ, nàng vẫn luôn không dám hỏi ra cái vấn đềkia, giống như chỉ cần nàng không hỏi, thì chuyện đó sẽ chưa từng xảy ra...
Nguyên Sách trầm mặc nâng mắt mắt lên: "Ăn cơm trước đi, được không?"
"Ăn xong rồi thì sao ——" Khương Trĩ Y nhìn chằm chằm đôi mắt hắn, giống đang đợi hắn nói ra một kỳ tích.
Nguyên Sách rũ rũ mắt: "Ăn xong rồi, chúng ta đi đưa tiễn bọn họ."
Quân doanh thành Tây lại lần nữa đi vào đêm khuya, trong tòa thành như phế tích này không hềcó không khí chiến thắng vui sướng, khắp nơi đều là những cáng che vải bố trắng, ở một phía, các binh lính đang phân biệt khuôn mặt những huynh đệ từng tác chiến bên cạnh mình, sau đó vòng một vòng son đỏ lên trên tên họ của bọn họ lên trên danh sách trong tay.
Các binh lính Huyền Sách Quân đang tụ lại một góc trong quân doanh, rũ mắt nhìn 101 cái cáng kia.
Bọn họ nói, đang lúc thời tiết nóng bức, 101 vị huynh đệ này không thể quay vềHà Tây xa xôi, chỉ có thể an táng ngay tại chỗ.
Bọn họ nói, chiến sự còn chưa chấm dứt, bọn họ cùng thiếu tướng quân rất mau sẽ phải lao đến toà thành trì tiếp theo, không thể ở lại đây được nhiều, cho nên liền thu xếp an táng ngay tối nay, bọn họ đã tìm được nơi tên tĩnh ở ngoài thành rồi.
Khương Trĩ Y ngồi xổm xuống xem qua từng gương mặt trắng bệch như ngâm nước, nhìn vào danh sách mà gọi tên từng gương mặt một.
Nhìn thấy chiếc khăn Nguyên Sách đưa tới, mới kinh ngạc phát hiện không biết khi nào mình đã ngồi xổm bên cạnh Tam Thất, lệ rơi đầy mặt.
Dưới ánh lửa, tiểu thiếu niên nhắm chặt hai mắt, khuôn mặt bình thản, thoạt nhìn giống như chỉ mới ngủ thôi.
Khương Trĩ Y nhận khăn, không lau nước mắt mà run rẩy vươn tay, dùng khăn cẩn thận lau bùn đất trên thái dương của hắn, còn chấm chấm vào má lúm đồng tiền của hắn mà giờ phút này đã không còn trông thấy.
"Tam Thất, kiếp sau ta không làm thiếu phu nhân ngươi nữa, làm a tỷ ngươi, có được không?"

Phía sau, một chúng binh lính Huyền Sách Quân không đành lòng mà quay đầu đi đi.
"Còn có bọn họ nữa," Khương Trĩ Y nhìn về phía một hàng cáng dài không thấy cuối, "Nhiều người như vậy, ta chắc phải nỗ lực thật nhiều, kiếm được nhiều tiền bạc đến xài mãi không hết như đời này, đến lúc đó ta sẽ bọn họ vào trong phủ nuôi, chỉ cần ăn không ngồi rồi ở phủ ta, nếu như hàng xóm cách vách hỏi ta, vì sao bọn họ có thể chơi bời lêu lổng như vậy, ta liền nói, bởi vì đời trước bọn họ đã ăn hết đau khổ, nên sau này đời đời kiếp kiếp không bao giờ phải chịu khổ nữa, không bao giờ phải chịu khổ....."

"Ta nhớ kỹ tên các ngươi, các ngươi cũng phải nhớ kỹ ta nha, nếu không nhớ được ta thì phải nhớ kỹ thiếu tướng quân các ngươi, dù sao hắn cũng không chạy được, khẳng định vẫn sẽ ở trong phủ ta, các ngươi phải xem cho kỹ, đừng đi nhầm nhà, nếu đi nhà người khác ăn không uống không, sẽ bị đánh."
Khương Trĩ Y ngồi xổm trên mặt đất lải nhải, vẫn luôn nói đến khi chân tê rần, lảo đảo một cái, được Nguyên Sách nâng dậy.
Chùi nước mắt, Khương Trĩ Y lấy ra chiếc huân mình đã mua được ở đầu đường thành Cô Tang, lúc đó, chỉ nàng muốn tránh né Tam Thất theo dõi mình mà mua chiếc huân này, hiện tại lại....!Đôi tay Khương Trĩ Y cầm huân lên đưa đến bên miệng, nhìn về phía Tây Bắc nhẹ nhàng thổi lên.
Tiếng nhạc buồn rầu ai uyển kéo dài truyền ra, quanh quẩn trên không quân doanh, từng tiếng phiêu lạc về hướng Tây Bắc.
Một chúng binh lính Huyền Sách Quân kẹp nón giáp nơi khuỷu tay, cúi đầu đứng trang nghiêm.
Một khúc huân vừa xong, Khương Trĩ Y chậm rãi buông huân trong tay ra, mặt hướng về phía 101 người trên cáng: "Thân thể chư vị phải an táng tha hương, ta nguyện khúc nhạc này dẫn hồn, dẫn chư vị về quê cũ.....!Ta cùng thiếu tướng quân, còn có một chúng huynh đệ thủ tục ở nơi này, đưa —— chư vị tướng sĩ về nhà!"
Một bộ phó cáng được nâng lên, chỉnh chỉnh tề tề nâng ra khỏi quân doanh, hướng về phía ngọn núi ngoài thành mà đi.
Khương Trĩ Y nhìn về phía đoàn người như con rồng uốn lượn đi về nơi xa, giương mắt nhìn về phía ngân hà lộng lẫy nơi đỉnh đầu, tay chắp lại, mắt cũng nhắm lại ——

Nguyện tối nay tinh nguyệt trường minh, chiếu sáng đường các chiến sĩ trở về nhà.
Sáng sớm hôm sau, tia nắng ban mai đầu tiên tiến vào song cửa sổ, Khương Trĩ Y đứng trước giường phòng ngủ, nỗ lực nâng lên chiếc áo giáp quá nặng so với nàng, giúp Nguyên Sách mặc từng cái vào thân.
Kế tiếp, viện quân đã đến, các châu tứ phía còn đất đai mất đi đang chờ lấy lại, hắn liền phải lĩnh Huyền Sách Quân xuất chinh.
Nguyên Sách vốn định tự mình mặc, nhưng nàng nói, mấy ngày trước nàng có nghe quân coi giữ Hạnh Dương nói, nếu trước khi tướng quân xuất chinh được người thương mặc khôi giáp cho mình, thì khi suất binh lính sẽ không gì địch nổi, bách chiến bách thắng.
Còn nói đêm qua sau khi từ quân doanh trở về, nàng còn lăn qua lộn lại mang bộ giáp này ra nghiên cứu mười mấy lần, ngay cả xiêm y của mình, đôi khi nàng còn không biết mặc hết, nhưng cách mặc bộ giáp phức tạp này, nàng thật sự đã hiểu rõ.
Nguyên Sách không muốn cô phụ vị hôn thê ngay cả xiêm y mình còn chưa chắc biết mặc hết nhưng lại hiểu rõ chiến giáp của hắn phải mặc như thế nào, liền giơ hai cánh tay, mặc nàng muốn làm gì làm.
Không nghĩ đến nàng vậy mà không nói chơi, mặc từng miếng khôi giáp vào cho hắn đến thập phần thoả đáng.
Cuối cùng là chiến khôi (Editor: mũ giáp trụ), Nguyên Sách thấy nàng trịnh trọng mà ôm chiến khôi tiến lên, liền cong cổ cúi đầu.
Khương Trĩ Y nhón chân lên, mang giúp hắn xong, thuận thế đưa hai tay bưng lấy khuôn mặt hắn, ngửa đầu khẽ chạm lên môi hắn, nhẹ nhàng hôn một cái: "A Sách ca ca."

Nguyên Sách cong khóe môi lên, rũ mắt nhìn nàng: "Ừ."
"A Sách ca ca."
"Hử?"
"A Sách ca ca."
Nguyên Sách bật cười: "Có chuyện liền nói."
Khương Trĩ Y hất hất cằm lên: "Không có chuyện gì cả, đây là ta đang làm tiên pháp, nghe nói trước khi tướng quân xuất chinh, nếu được người thương gọi ba tiếng ca ca, nhất định đánh đâu thắng đó, không gì cản nổi, không gì chặn được."
Ánh mắt Nguyên Sách khẽ động, bàn tay giữ lấy cổ nàng, cúi đầu ngụm

lấy cánh môi nàng, hôn sâu xuống.
Khương Trĩ Y nhón chân ngửa đầu, gắt gao ôm choàng qua áo giáp hắn, hôn lại hắn.
"Nghe nói ——" Nguyên Sách chậm rãi buông nàng ra, li3m li3m hôn, "Thế này còn công hiệu so với gọi ca ca một chút."
Khương Trĩ Y mím môi cười nhìn hắn: "Nếu công hiệu hơn, bổn quận chúa có nên hạ vài mệnh lệnh cho thiếu tướng quân không nhỉ?" Nguyên Sách gật đầu: "Thần nguyện nghe kỹ càng."
Khương Trĩ Y giơ tay lên, khuôn mặt túc mục, ngửa đầu nhìn hắn: "Tướng quân lần này xuất chinh, một là phải tiêu diệt phản tặc, chính tay đâm chết kẻ thù, hai là phải cẩn thận bản thân mình, lông tóc không tổn hao gì, ba là phải bảo vệ tất cả chiến sĩ dưới trướng đều bình bình an an, đại thắng mà về."
Nguyên Sách lui về phía sau một bước, chống kiếm, hơi khuỵ một bên đầu gối xuống: "Thần, cẩn tuân lệnh quận chúa."
*
Ngày bốn tháng bảy, Huyền Sách Quân xuất phát từ Hạnh Châu, lấy khí thế vạn quân lôi đình mà lao về hướng Đông Nam, ngắn ngủn mấy ngày liền hạ hết mười thành, thu phục lại những mảnh đất đã mất trong thành của Đại Diệp, một đường không gì địch nổi, bách chiến bách thắng, như cơn lốc quét qua, nơi đi đến cỏ cây cũng tan tác, phản quân tan rã.
Tiết độ sứ Hà Đông tức đến nghiến răng nghiến lợi, đường lui bị cắt mất, liền dẫn phản quân ở kinh đô và vùng lân cận lui binh, ý muốn co đầu rút cổ về hang ổ Hà Đông.
Không ngờ mới ra khỏi địa giới kinh đô và vùng lân cận, liền giáp mặt đại quân huyền giáp nghênh diện bao vây, chặn đường mà đến.
Màn đêm buông xuống, mưa to gió lớn, sấm sét ầm ầm, Huyền Sách Quân của Hà Tây cùng phản quân Hà Đông quyết chiến giữa rừng mưa.
Qua nửa đêm, phản quân Hà Đông đánh đến mức chỉ còn sót lại một người là Phạm thị.
Trong mưa rền gió dữ, mấy chục thanh trường thương sáng loé chặt chẽ nhắm ngay người giữa vòng vây.
Bên ngoài vòng vây, thiếu niên huyền giáp xoay người xuống ngựa, tay cầm trường thương, đi từng bước một qua thây sơn biển máu lên trước, tóc mai đen nhánh bên dưới mũ giáp theo gió bệch thành một đường, những vệt máu nóng dính trên gò má bị nước mưa xối tan, đâu đó trên mi còn

vương giọt mưa thấm máu đỏ au vẫn chưa bị cuồng phong đụng tới, một đôi mắt đen âm trầm nhìn thẳng người đang chật vật phía trước, trước đầu thương, nước mưa hoà máu tươi đang từng giọt từng giọt rơi xuống.
Phạm Đức Niên bị trúng mấy mũi tên, giơ tay che lại bả vai, nhấc khuỷu tay khẽ động nửa người, mắt nhìn thiếu niên đi vào trong vòng vây:
".....!Thẩm Nguyên Sách, khả năng hành quân đánh giặc của ngươi, ta thân là đối thủ cũng cảm phục trong lòng, nếu không phải Hà Tây của người ngáng chân ta trên đường san bằng kinh đô và vùng lân cận, ta cũng không muốn cùng ngươi là địch!"

Nguyên Sách hừ cười một tiếng: "Ta có thể đánh đến như vậy, là vì bảo hộ Hà Tây ta hưng thịnh an bình, không phải muốn làm ngươi cảm phục kính sợ, lời này của Phạm tiết độ sứ không bằng để dành đến dưới chín suối lại nói cùng tướng sĩ Hà Tây ta đi, xem bọn họ có thông cảm, không chấp nhất ngươi hay không."
Con ngươi Phạm Đức Niên co rụt lại, cánh tay cụt cũng rút về sau.
Nguyên Sách giơ tay ra một thương, đâm thủng lòng bàn tay hắn, lại ấn người vào trong bùn đất, tay cầm chuôi thương, xoay đầu thương một vòng.
Phạm Đức Niên thở gấp gáp, nhìn chằm chằm hắn: ".....!Thẩm Nguyên Sách, ta có là loạn thần tặc tử, cũng là loạn thần tặc tử của Thánh Thượng, sống chết của ta, không đến phiên ngươi định!"
"Nếu ta một hai phải định thì sao?"
"Ta đây cứ muốn làm loạn thần tặc tử đấy!" Nguyên Sách rút thương dựng thẳng lên, dương tay lại xuống một thương, đâm thủng xương tỳ bà của hắn, năm ngón tay cầm thương tuần tự khép lại, ghim mạnh xuống một phát.
Phạm Đức Niên há to miệng, đau đến nói không nên lời, mấy phen sắp ngất đi.
Đúng lúc lúc này, chợt nghe một tiếng xe ngựa lộc cộc từ xa chạy đến, giọng nữ trong trẻo lanh lảnh vang lên: "Thiếu tướng quân, xin dừng tay lại!"
Phạm Đức Niên như nghe thấy sinh cơ, mở con mắt nhìn về phía sau Nguyên Sách, thấy xe ngựa dừng lại, hai thiếu nữ một người váy hoa một người một thân
váy áo nhạt, một trước một sau khom người xuống xe, dầm mưa đi lên

trước.
Nguyên Sách vẫn chưa quay đầu lại, phảng phất như đã sớm biết các nàng sẽ đến.
Khương Trĩ Y dẫn theo Bùi Tuyết Thanh đi vào trong vòng vây, từ cao nhìn xuống mà quan sát Phạm Đức Niên, nghiêng nghiêng đầu: "Ha, loại loạn thần tặc tử này, bổn quận chúa cũng muốn tự mình ra tay."
Phạm Đức Niên khẽ nheo đôi mắt bị nước mưa làm cho mờ mịt, lúc này mới phân biệt được người tới là ai, hy vọng vừa bốc cháy lên trong nháy mắt liền tắt.
Khương Trĩ Y nhìn về phía Nguyên Sách: "Một trận chiến ở Hạnh Dương, Bùi cô nương hung hiểm lắm mới giữ được tánh mạng, lại nghe nói phản quân trong kinh từng lấy đao áp chế phụ thân quy thuận, nay muốn tự tay gi3t chết phản tặc để giải mối hận trong lòng, mong Thẩm Thiếu tướng quân thành toàn."
Thâm ý bên trong câu này, Nguyên Sách tất nhiên nghe hiểu, liền dựng thương lên, nghiêng người làm tư thế mời: "Vậy liền thành toàn cho tấm lòng khẩn thiết của Bùi cô nương, Bùi cô nương cũng biết chỗ yếu hại của thân thể người chứ?"
Bùi Tuyết Thanh lạnh mắt nhìn người trên mặt đất, nắm lấy chủy thủ mà Thẩm Nguyên Sách từng tặng cho nàng, rút chủy ra khỏi vỏ, chậm rãi ngồi xổm người xuống, gằn từng chữ một nói: "Thẩm Thiếu tướng quân yên tâm, ta biết cứu người như thế nào, tất nhiên cũng hiểu làm thế nào để giết người."
Phạm Đức Niên trừng lớn mắt nhìn bọn họ: "Thẩm Nguyên Sách, ngươi tạo các loại sát nghiệt, thế nào cũng có một ngày phải chịu quả báo, không được yên ——"
Lời còn chưa dứt, xuy một tiếng kim loại cắm vào thịt vang lên, hai tay Bùi Tuyết Thanh nắm chủy thủ, dùng hết sức lực cả người đâm mũi đao thật mạnh vào ngực Phạm Đức Niên, khó có thể tin mà ngẩng đầu nhìn về phía trước, sắc mặt người đó dù tái nhợt, nhưng ánh mắt lại vô cùng kiên định.
Giờ khắc này, trước mắt Bùi Tuyết Thanh giống như lại nhìn thấy cái người thiếu niên hi tiếu nộ mạ, cà lơ phất phơ đánh ngựa dạo phố kia.
Hốc mắt Bùi Tuyết Thanh tràn đầy lệ nóng, nhưng lại kiên quyết không rơi một giọt: "Hắn là người chân thành nhất trên đời này, ngươi không xứng

gọi tên của hắn.".

Chương 84: Chương 84

Đêm dài, gió ngưng mưa tạnh, bên ngoài rừng mưa, Huyền Sách Quân đang dựng trại đóng quân, nghỉ ngơi chỉnh đốn sau trận chiến.
Thân phận Bùi Tuyết Thanh không thích hợp, liền được Bùi Tử Tống đón về chỗ đặt chân ở thành trấn lân cận, Khương Trĩ Y tất nhiên theo Nguyên Sách trở về doanh địa.
Mấy ngày nay, nàng cùng huynh muội Bùi gia đi theo con đường mà Huyền Sách Quân mở ra được, đợi Nguyên Sách đánh hạ một thành trì, liền đi về phía trước một thành trì, thẳng đến ngày hôm qua, khi đất quan nội (Editor: những vùng tỉnh, huyện) đã mất được thu phục lại toàn bộ, tạm thời chỗ giao giới giữa vùng quan nội cùng kinh đô và vùng lân cận cũng dàn xếp xong, thì cách nơi đây cũng không còn bao xa.
Tuy một đường thu phục quan nội khí thế như chẻ tre, liên chiến liên thắng, nhưng mấy ngày nay đánh trận suốt, toàn bộ trên dưới Huyền Sách Quân cũng đã là sức cùng lực kiệt.

Khương Trĩ Y đến đây lúc này không chỉ là vì muốn tự mình đưa Phạm Đức Niên lên đường, còn muốn sai người mang đến mấy ngàn cân thịt dê ủy lạo tướng sĩ.
Trong doanh địa, khói bếp từng đợt từng đợt bốc lên, lửa trại lẳng lặng đốt lách tách, cũng không còn tiếng reo la, hò hét rung trời, hay tiếng kèn báo động có thể thổi vang bất cứ lúc nào.
Khương Trĩ Y đi theo bên cạnh Nguyên Sách, nhìn hắn kẹp mũ giáp chiến đấu ở khuỷu tay, nghe binh lính hồi báo quân tình ở kinh đô và vùng lân cận, chờ binh lính đi rồi, nàng liền cầm lấy khăn muốn đi lau gương mặt đầy mồ hôi và vệt máu của hắn.
Khuôn mặt nghiêm túc khi Nguyên Sách nghe hồi báo chợt vỡ ra, ngăn tay nàng lại một phen: "Dơ muốn chết."
Động tác Khương Trĩ Y chợt dừng lại: "Ta còn chưa chê chàng đó."

"Ta chê, máu của những tên phản quân đó sao xứng dính lên khăn vị hôn thê của ta chứ?"
Tình cờ bên kia có binh lính tình cờ bưng thau rửa mặt đi ngang qua, Nguyên Sách vẫy tay một cái, găn người lại, cúi đ`âu nhúng mặt mình vào trong thau nước trong.
Cái câu "Đây là nước lấy cho Lý Quân Y" đến bên miệng người chợt nghẹn lại.
Nguyên Sách nâng mặt lên, đưa gương mặt đ`ây bọt nước đang nhỏ nước đ`âm đìa, cong cổ nhìn Khương Trĩ Y hất hất cằm: "Tới đây, giờ lau đi."
Khương Trĩ Y nghẹn lời c`âm lấy khăn đi lau mặt cho hắn, khẽ dịch khăn lau qua trán hắn, gương mặt, chóp mũi, cảm giác được chung quanh có vô số ánh mắt đang hội tụ ở trên người bọn họ, li`ên thả chậm động tác.
Đuôi mắt như mang theo đao của Nguyên Sách đảo qua hướng bên cạnh: "Nhàn rỗi thì rửa mặt đi."
Một chúng binh lính vội vàng dời mắt đi, mỗi người đ`âu c`âm thau đi lấy nước.
"Đang muốn rửa mặt, nước của ta chạy đến đâu r`ài?" Lý Từ Phong xốc màn doanh trướng lên, nhàn nhàn thả tay đi vào bên trong, vừa thấy cái thau bên cạnh Nguyên Sách, "Hoá ra là bị người cướp mất."
"Một chậu nước ngươi cũng so đo," Nguyên Sách nhướng mắt nhìn hắn, "Hay là ngươi so đo ta có người lau mặt, còn ngươi thì không?"
Khương Trĩ Y vừa vặn đang lau đến chóp mũi Nguyên Sách, nhẹ nhàng nhéo mũi hắn: "Bớt khoe khoang đi, Lý Quân Y chính là người tự mình lau người, thay đ`ồ, chăm sóc cho chàng ở Hạnh Dương đó."
"Hắn lau người cho ta, ta có cái gì mà vui."

Khương Trĩ Y chớp chớp mắt: "Vậy nếu ta lau thì chàng có vui không? Không bằng lát nữa chàng cởi hết giáp trụ ra đi....."
Lý Từ Phong ho nhẹ hai tiếng, ý bảo hắn còn ở bên cạnh.
Khương Trĩ Y tằng hắng mấy tiếng, lấy khăn v`ề, xoay người v`êhướng Lý Từ Phong: "Lý Quân Y, l`ân này xin lỗi ngươi, ta không thể h`ài kinh trước sinh th`ân Bảo Gia a tỷ r`ài, quà sinh th`ân ngươi gửi cho Bảo Gia a tỷ vẫn còn trong tay ta này."
"Chiến sự đột ngột, quận chúa bình an đã tốt r`ài, chút việc nhỏ này không có sao, mà nghĩ hẳn là nàng ấy cũng không ăn mừng được sinh th`ân."
Đích xác, tháng sáu Trường An xảy ra cung biến, sau đó tuy rằng nguy cơ

cung biến được giải trừ, nhưng kinh đô và vùng lân cận lại vẫn luôn trong tình trạng chiến sự.
May mà thiên tử vẫn ôm lòng phòng bị với chính con thứ hai của mình, lúc đó đã tự mình rút kiếm đối địch, nên mới chống đỡ qua được đợt cung biến ấy.
Tứ hoàng tử suất binh giải cứu hoàng cung, kịp lúc bảo hộ được các trọng thần trong triều và gia quyến trước khi phản quân thực hiện ý đồ khống chế bọn họ, bao gồm cả kẽ mẫu của Nguyên Sách và thân nhân một chúng tướng quân.
Nhị hoàng tử vì thế không thể không rút khỏi Trường An, đi ra ngoài hội hợp cùng phản quân, tối nay Phạm Đức Niên đã bại, nhị hoàng tử hẳn cũng đã bị bắt.
Phỏng chừng chi phản quân này của Phạm Đức Niên là giao vào tay Huyền Sách Quân, còn chi phản quân của nhị hoàng tử kia đã giao cho tứ hoàng tử.
Vừa nghĩ đến đây, chợt có binh lính vội vàng chạy như bay tiến vào: "Báo ——!"
Khương Trĩ Y nghe cái tiếng này là đầu liền căng thẳng, cơ hồ trong nháy mắt, cả người lập tức căng chặt.
"Thiếu tướng quân, cách hai mươi dặm về phía Đông Nam, có đại quân từ hướng kinh thành và vùng lân cận đang tiến gần đến quân doanh ta!"
Khương Trĩ Y khẩn trương mà nhìn về phía Nguyên Sách: "Đại quân từ kinh thành và vùng lân cận —— đó là bạn đúng không?"
Nguyên Sách cùng Lý Từ Phong nhìn nhau liếc mắt một cái, là bạn, nhưng chỉ sợ cũng không phải là bạn.
Hai khắc sau, Huyền Sách Quân chuẩn bị lên ngựa, xếp hàng trước doanh địa, nhìn đại quân kinh thành cũng quân cao mã đại ở phía đối diện.
Trên mặt đất bình thản dường như có một Sở hà Hán giới nhìn không thấy nào đó, hai đội quân một bên huyền sắc một bên kim sắc im lặng nhìn lẫn nhau, không ai bước qua ranh giới này.
Trong bóng đêm, kỵ binh hai bên từng người một như nước chảy mây trôi tản ra thành một chỗ trống, hai chủ tướng trên lưng chiến mã chậm chậm xuyên qua quân trận phía mình đi ra, tiến về hướng đối diện, đến cái ranh giới vô hình đó, hai người đồng thời xả dây cương ghìm ngựa, nhìn thẳng về hướng đối phương.
Khương Trĩ Y đứng ở bên cạnh, nương theo ánh lửa trong doanh địa nhìn

thấy rõ diện mạo của người bên phía đối diện: toàn thân kim giáp, mày rậm mũi cao, mắt phượng uy lệ ngoan cường —— tứ hoàng tử T`êDuyên.
Sau khi nhìn nhau một chút, Nguyên Sách cùng T`êDuyên từng người xoay người xuống ngựa.
Người bên cạnh T`êDuyên, khâm sai đại th`ần giơ lên một quyển thánh chỉ vàng choé trong tay, mở miệng đánh vỡ tr`ầm mặc: "Thẩm Thiếu tướng quân bình định phản quân vất vả, ân chỉ của Thánh Thượng đã đến, thỉnh Thẩm Thiếu tướng quân tiếp chỉ."
Lông mi Nguyên Sách rũ xuống, ánh mắt li`ền rơi vào quyển thánh chỉ vàng nổi bật kia.
T`ầm mắt T`êDuyên đảo qua Nguyên Sách cùng hắn một chúng Huy`ền Sách Quân sau lưng hắn, giơ tay nói: "Chư vị tướng sĩ thân mang giáp trụ nặng n`ề, cũng có người đang bị thương, không tiện quỳ xuống, li`ền lấy quân lễ thỉnh chỉ đi."

Nguyên Sách gật đ`ầu chắp tay, lạy dài mà xuống.

Phía sau, một chúng Huy`ền Sách Quân cũng cùng hành lễ.
Khâm sai tuyên chỉ: "Phụng thiên thừa vận, hoàng đế chiếu rằng: Nhi tử Nguyên Sách của Ti`ền Tiết độ sứ Hà Tây, Thẩm thị nay lĩnh suất Huy`ền Sách Quân khôi phục quan nội, tru diệt phản tặc, bảo vệ núi sông, bình an xã tắc, không phụ long ân, bình ngoại bang, dẹp nội loạn, trẫm rất lấy làm an ủi, ban thưởng 3000 hộ phong Thẩm thị Thẩm Nguyên Sách làm Chiết Xung H`ầu, ban tên tự —— Phụng Chi (Editor: sinh ra để phụng hiến).

Khâm thử ——!"
Thời khắc mà Khương Trĩ Y nghe thấy hai chữ "Phụng Chi" kia bỗng chốc nâng mí mắt lên, nhìn v`ềphía bóng dáng Nguyên Sách khom người.

Lại nhìn không ra giờ phút này hắn suy nghĩ cái gì.
"Chúc mừng Thẩm Thiếu tướng quân, chưa đến nhược quán li`ền lập được chiến công hiển hách như thế, trở thành H`ầu tướng quân trẻ tuổi nhất trong lịch sử Đại Diệp ta." Khâm sai cười tít mắt, nâng thánh chỉ trong tay lên, "Thánh Thượng nói, mấy ngày li`ền ngài phải bôn ba tác chiến vất vả, hiện giờ phản loạn đã bình, cứ yên tâm khải hoàn v`êTây, thưởng cho các tướng sĩ dưới trướng, để bọn hắn nghỉ ngơi thoải mái lấy lại sức."

Nguyên Sách trầm mặc, đưa tay nhận thánh chỉ: "Thần, tạ bệ hạ long ân."
Tề Duyên nhìn về phía Nguyên Sách mới ngồi dậy: "Đêm đã rất khuya, quân ta cũng cần nghỉ ngơi chỉnh đốn, không biết Thẩm Thiếu tướng quân có nguyện chia cho ta một nửa địa giới rừng mưa, cho quân ta tá túc đêm nay ở đây không?"
"Dưới bầu trời này, đất nào mà không phải là đất của Thiên tử," Nguyên Sách duỗi tay chỉ về hướng đối diện, "Xin điện hạ cứ tự tiện."
Quân kinh thành dựng trại đóng quân ở phía đối diện với Huyền Sách Quân, hai quân lặng lẽ tự mình về quân doanh của mình.
Khương Trĩ Y đi theo Nguyên Sách vào doanh trướng, giúp hắn tháo mũ giáp xuống, lại gỡ xuống từng miếng áo giáp, muốn nói với hắn cái gì, lại chậm chạp không thể mở miệng.
Diệt trừ Hà Đông, chính tay đâm kẻ thù, tất nhiên là đại khoái nhân tâm, nhưng cùng với chuyện Hà Đông bị thua, thì cái tam giác quyền lực triều đình, Hà Đông, Hà Tây đã đánh vỡ cân bằng, đôi mắt phòng bị của thiên tử cũng từ Hà Đông chuyển hướng về phía Hà Tây.
Qua chiến sự lần này, Huyền Sách Quân quét ngang qua với quân lực mạnh mẽ làm phản quân sợ hãi, cũng vô tình trồng một cây gai vào trong lòng thiên tử.
Cho dù thiên tử ngàn phòng vạn phòng Hà Đông, vẫn gặp phải sự cố lần này, đủ có thể chứng minh thực lực Hà Đông vô cùng mạnh mẽ.

Nhưng Hà Tây sau khi trải qua ba năm chiến đấu với ngoại ban, hao mòn sức lực, thế nhưng vẫn có thể đại thắng Hà Đông.

Thiên tử vừa kinh qua một trận mưu quyền soán vị, sợ hãi Hà Tây mượn cớ cần vương sẽ đánh thẳng vào kinh đô và vùng lân cận, uy hiếp hoàng quyền chính thống, cho nên mới đưa tới một phong thánh chỉ, phong hầu cho niên thiếu chính là Vinh, thưởng cho đất đai chính là Lợi, nhưng càng quan trọng hơn nữa chính là một câu: Ban tên tự —— Phụng Chi.
Giờ khắc này, Khương Trĩ Y bỗng nhiên hồi tưởng lại sự kiện mấy tháng trước.
Tháng ba, khi nàng vừa mới khôi phục ký ức, liều mạng muốn thoát khỏi Hà Tây, đã tìm được cọng rơm cứu mạng Bùi Tử Tống này.

Ngày ấy Bùi tử Tống hỏi nàng, Nguyên Sách có phải đang giam lỏng nàng,

nàng lại nói dối rằng không có.
Sau đó Kinh Chập lại hỏi nàng, vì sao không nói thật, nếu nói thật, việc này đã không còn đơn thuần là chuyện giữa hai nhà nữa, Thánh Thượng chắc chắn nhúng tay hạ thánh chỉ, các nàng tức khắc có thể về kinh.
Khi đó nàng thuận miệng đáp, nói là vì sợ Bùi Tử Tống biết quá nhiều sẽ có nguy hiểm.
Nhưng kỳ thật không phải như vậy.
Ngay thời khắc Bùi Tử Tống hỏi nàng câu đó, nàng cũng đã định nói ra lời thật, nhưng lúc đó trong đầu lại hiện ra hình ảnh thánh chỉ hạ xuống, bộ dáng Nguyên Sách sẽ khom lưng gục đầu tiếp chỉ giống như tối nay vậy
——
Cho dù khi đó hiểu lầm của nàng cùng hắn vẫn chưa tiêu, rất sợ hắn, nhưng cũng không biết vì sao nàng thập phần mâu thuẫn với cái cảnh tượng kia.
Mãi cho đến giờ phút này, nàng mới hiểu rõ.
Nàng không muốn một người từ khi ra đời đã phải đấu đá vì cường quyền, giờ lại phải cúi đầu khom lưng trước cường quyền nữa.
Phụng Chi, Phụng Chi.

Nếu hắn muốn làm, đó là lựa chọn của hắn, chứ không phải cần người ta nói với hắn, là hắn cần phải phụng hiến.
"Chữ này không dễ nghe," Khương Trĩ Y kéo kéo vạt áo hắn, không hài lòng mà nhíu mi, "Ta không nhận đâu."
Nguyên Sách rũ mắt cười nhìn nàng: "Vậy cái gì dễ nghe?"
Khương Trĩ Y đưa mắt nhìn ra bên ngoài: "Có người nào có thể nghe thấy chúng ta nói chuyện không?"
"Lúc này không có ai, nói đi."
"Ta lại cảm thấy danh hào Gai Trúc đó không tồi, thật giống chàng."
Nguyên Sách cũng không ngoài ý muốn khi nàng đã biết thân phận quá khứ của hắn, khẽ nhướng mày: "Là vì nàng thích ăn măng hả?"
Khương Trĩ Y oán hận liếc hắn: "Ừ, đúng rồi, thích ăn chàng, được chưa?."
"Vậy khi nào mới ăn?" Nguyên Sách nghiêng đầu.
Giữa mày Khương Trĩ Y run lên, trong lòng hồ nghi có phải mình không hiểu nhiều lắm nên hay nghĩ nhiều hay không, trong óc chợt cứng lại một chút: "Ăn, ăn cái gì?"
"Vậy không có gì." Nguyên Sách chớp chớp mắt.

Mắt Khương Trĩ Y lộ ra chút tìm tòi nghiên cứu mà nhìn hắn, đang định hỏi thêm cái gì, chợt thấy hắn giơ tay ra dấu im lặng.
Quả nhiên một lát sau, có binh lính tới gần doanh trướng: "Thiếu tướng quân, tứ điện hạ đưa thịt bò tới khao thưởng tướng sĩ, giờ này đang ở bên ngoài doanh, có nên mời vào?"
"Điện hạ đã tự mình tới cửa, đâu có đạo lý không mời vào." Nguyên Sách hướng ra ngoài đáp xong, đợi binh lính rời đi, rũ mắt liếc Khương Trĩ Y, "Nàng mang thịt dê, hắn đưa thịt bò, thật ăn ý quá ha."
Khương Trĩ Y nhíu mắt nhìn hắn: "Khao thưởng tướng sĩ không phải đều tặng thịt sao? Có tặng cùng một loại thịt đâu mà kêu ăn ý? Ta là biết chàng không ăn thịt bò mới mang thịt dê mà."
"Vậy người bạn thanh mai trúc mã này của nàng quả thực không hợp với ta lắm đâu." Khương Trĩ Y thấp giọng làu bàu: "Người ta sắp tới rồi kìa, bớt nói chuyện kẹp dao giấu kiếm đi!"
Giọng nói vừa rơi xuống không lâu, binh lính ở cửa liền hô một câu "Tứ điện hạ tới", sau đó dẫn TềDuyên đi vào doanh trướng.
TềDuyên cũng giống Nguyên Sách, đều đã thay giáp trụ ra, chỉ mặc một thân thường phục nhẹ nhàng đơn giản, hắn cao cũng không kém Nguyên Sách, đứng ở cửa trướng cũng sắp chạm vào đỉnh đầu.
Khương Trĩ Y cúi đầu hành lễ: "Bái kiến Tứ điện hạ."
"Không cần đa lễ," ánh mắt TềDuyên dừng trên đỉnh đầu Khương Trĩ Y một giây liền rời đi, nhìn vềphía Nguyên Sách, "Ta có chút thắc mắc về tình hình cụ thể khi bình định quan nội ở các châu muốn nhờ Thẩm Thiếu tướng quân giải thích cho, không biết Thẩm Thiếu tướng quân có nhàn rỗi?"
Nguyên Sách gật đầu: "Được, nhưng nếu điện hạ không vội, chi bằng cùng nhau dùng cơm xong lại bàn chính sự, ta không sao, nhưng nội tử đói bụng."
Khương Trĩ Y nghiêng tròng mắt nhìn vềphía Nguyên Sách.
Nàng nói nàng đói bụng khi nào chứ!
TềDuyên gật đầu: "Vậy cứ như thế đi."
"Điện hạ, mời." Nguyên Sách duỗi tay dẫn, đưa TềDuyên vào một bên cái bàn dài, sau đó mời hắn ngồi xuống.
Khương Trĩ Y đi theo sau Nguyên Sách, thấy hắn ngồi đối diện TềDuyên, liền ngồi xuống bên cạnh hắn.

Thực nhanh liền có binh lính tiến vào đưa đồ ăn, bưng vào ba dĩa sủi cảo nhân thịt dê, sau đó đặt mỗi dĩa trước mặt mỗi người.
Khương Trĩ Y vừa thấy dĩa sủi cảo trước mặt, ánh mắt liền ngưng lại.
Từ sau khi mẫu thân qua đời, nàng đã không còn ăn sủi cảo nữa.
Nguyên nhân chả đâu xa xôi, chỉ là vì đêm trừ tịch năm ấy, khi nàng mới kẹp lên một con sủi cảo, thì nghe thấy từ miệng ma ma trong nhà rằng mẫu thân tự sát.
Từ đó về sau, trên bàn cơm của nàng không còn xuất hiện sủi cảo nưa, ngay cả tết cũng không ăn.
Bởi vì nhìn thấy sủi cảo liền sẽ nhớ tới cái ngày hôm đó, cũng liền cảm giác như sẽ có tin xấu sắp buông xuống, làm người hít thở không thông.
Nhưng mà nàng chỉ mới cùng Nguyên Sách ăn tết có một lần, lần đó cơm tất niên vẫn là do nàng cùng Bảo Gia a tỷ chuẩn bị, Nguyên Sách hình như không biết nàng kiêng ăn cái này.
Khi Khương Trĩ Y dừng ánh mắt lại, thì ánh mắt TềDuyên cũng cứng lại, nhìn biểu tình khẽ biến đổi của Khương Trĩ Y, lại thấy Nguyên Sách vẫn chưa để ý, liền ngẩng đầu lên hỏi binh lính: "Các ngươi không biết quận chúa không ăn sủi cảo?"
Nguyên Sách chậm rãi nâng mắt lên nhìn về phía TềDuyên, lại chậm rãi quay đầu đi, nhìn Khương Trĩ Y..

Chương 85: Chương 85

Khương Trĩ Y kinh ngạc mà nhìn về phía Tề Duyên đối diện, vừa chuyển đầu lại gặp phải ánh mắt phức tạp của Nguyên Sách, trăm miệng khó nói mà há miệng thở dốc ra một hơi.
Nàng cùng tứ hoàng tử thật sự đã rất nhiều năm không có qua lại, đặc biệt là sau khi hắn uyển chuyển cự tuyệt hôn sự cùng nàng, mấy năm nay hai người chỉ tình cờ thấy nhau trên cung yến, mà số lần còn không đếm hết trên một bàn tay, mỗi lần đều cách nhau thật xa đến mức không thể chạm ánh mắt nhau, mặc dù có lần cũng oan gia ngõ hẹp, nhưng vẫn giống như hôm nay, nàng một câu "Bái kiến tứ điện hạ", hắn trả về một câu "Không cần đa lễ".
.....!Nàng làm sao biết được tứ hoàng tử còn nhớ nàng không ăn cái gì.
Mắt thấy thần sắc Khương Trĩ Y biến ảo, Nguyên Sách bỗng nhiên nhớ lại chút chuyện lặt vặt không đáng kể, đó là mùa đông năm trước khi Khương Trĩ Y mua say ở phủ công chúa, đã từng nhắc nhắc mãi chuyện cưa khi còn nhỏ với hắn ——
"Một mình ta ngồi ở nhà ăn, nhìn tỳ nữ đem thức ăn trên bàn hâm đi hâm lại hết lần này đến lần khác, không biết tới giờ nào, rốt cuộc ta cũng có hơi đói bụng, liền gắp một con sủi cảo ăn, lúc này, ma ma trong nhà đột nhiên vội vã chạy tới nói cho ta, nương ta uống thuốc độc tự sát....."
Ánh mắt Nguyên Sách chợt lóe, nhìn về phía dĩa sủi cảo trước mặt nàng, vừa muốn duỗi tay dịch đi.
Khương Trĩ Y vội vàng lắc lắc đầu: ".....!Không có, ta không có chuyện không ăn sủi cảo đâu."
- "Đừng miễn cưỡng!"
Hai giọng nam đồng thời vang lên lại đồng thời dừng lại, Khương Trĩ Y bỗng dưng cúi đầu, thấy Nguyên Sách cùng Tề Duyên đồng thời duỗi tay về dĩa sủi cảo trước mặt nàng, mỗi người nắm một bên dĩa, bưng nó lên.
Hai bàn tay cầm theo một dĩa sủi cảo yên lặng dừng lại giữa không trung.

Nguyên Sách cùng T`êDuyên nhìn nhau liếc mắt một cái.
Rõ ràng dông tố bên ngoài đã ngừng h`ồi lâu, trên đ`ầu lại bỗng nhiên như `âm vang một tiếng.
Khương Trĩ Y cứng đờ mà nhìn hai người, hoá ra lúc trước khi nàng cùng Bùi Tuyết Thanh cùng đi tìm Nguyên Sách vấn tội, Nguyên Sách cũng mang cái tâm tình như thế này.....
Mắt thấy dĩa sủi cảo hai người kia ngay cả khói cũng không dám bốc, Khương Trĩ Y chậm rãi vươn tay ra, thử thăm dò nắm một bên cái dĩa: "Không phải, không phải miễn cưỡng, ta thật sự muốn mà, ha ha ha....."
Khương Trĩ Y nhìn T`êDuyên nói: "Đa tạ điện hạ quan tâm, nhưng người là sẽ thay đổi, ta hiện giờ đã không còn giống như lúc trước nữa."
Ánh mắt T`êDuyên hơi hơi cứng lại, chậm rãi buông dĩa ra, rũ tay xuống.
Nguyên Sách nhìn thẳng Khương Trĩ Y, nhớ tới lá thư nàng lưu lại ở thành Hạnh Dương kia.
Khương Trĩ Y lại chuyển hướng Nguyên Sách, nhẹ giọng nói: "Chàng cũng mau buông tay."
"Buông tay nàng c`ầm nổi sao?" Nguyên Sách bưng cái dĩa đ`ầy sủi cảo kia trở v`ề.

Khương Trĩ Y nhìn v`ềphía dĩa sủi cảo đã trở lại trước mặt, nhìn một lát, c`ầm đũa lên, nhẹ nhàng gắp một con, đưa tới trước mắt.
Những chuyện xưa giống như đã theo chiến hỏa trôi qua, nàng hình như thật sự không sợ ăn sủi cảo nữa.
Khương Trĩ Y bỏ sủi cảo vào trong miệng cắn một cái, cảm thấy hương vị cũng ngon, thậm chí còn có chút tưởng niệm mùi mà nhi`ều năm chưa ăn, nhai nhai nuốt nuốt, ăn xong một con, lại gắp lên một con.
Nguyên Sách nhìn nàng trong chốc lát, yên tâm cúi đ`ầu bắt đ`ầu ăn dĩa sủi cảo của chính mình.

Mới vừa ăn được nửa dĩa, thì bỗng nhiên cảm thấy tay áo bị ai kéo kéo.
"Lúc này mới thật là miễn cưỡng này," Khương Trĩ Y chỉ chỉ dĩa sủi cảo còn thừa hơn phân nửa trước mặt mình, nàng không giống bọn họ, mới vừa đánh giặc xong bụng đói kêu vang, mà vốn dĩ nàng cũng không quá đói, "Sủi cảo ở quân doanh chàng cái nào cũng lớn, chưa kể nhân cũng d`ồn quá chặt....."

"Vậy đem qua miễn cưỡng ta?" Trong miệng Nguyên Sách nói câu không tình nguyện, khóe miệng lại cong lên cười.
"......!Lãng phí thì thật đáng tiếc, cũng không thể đem miễn cưỡng khách nhân."
Nguyên Sách nhìn nhìn khách nhân đối diện, cười cười kéo dĩa sủi cảo trước mặt Khương Trĩ Y qua, lấy đũa lùa hết sủi cảo dư lại vào trong dĩa của mình.
T`êDuyên liếc mắt một cái nhìn cái dĩa trước mặt Nguyên Sách, rũ lông mi xuống, cúi đ`âu ăn dĩa sủi cảo của chính mình.
Chờ dùng bữa đêm xong, Khương Trĩ Y để Nguyên Sách chuyên tâm nói quân vụ, li`ên trở v`êgian doanh trướng của mình.
Kinh Chập đã trải đệm chăn tươm tất bên trong cho nàng, cũng rải hương liệu phòng rắn trùng ở các góc.

Mới vừa r`ài bởi vì Kinh Chập bận rộn ở chỗ này, mới không đi h`âu hạ xem thức ăn của nàng, nếu không cũng sẽ không có một dĩa sủi cảo kia.
Khương Trĩ Y ở doanh trướng rửa mặt chải đ`âu xong, bảo Kinh Chập chú ý bên ngoài, chờ tứ hoàng tử đi r`ài, nàng lại đi tìm Nguyên Sách giải thích.
Kinh Chập li`ên canh giữ ở bên ngoài, đợi h`ài lâu rốt cuộc thấy tứ hoàng tử ra khỏi chủ trướng, li`ên quay đ`âu lại vén mành lên, lại thấy Khương Trĩ Y đang nằm trên giường, nghoẻo đ`âu ngủ r`ài.
Vốn đã quá nửa đêm, cũng không còn bao nhiêu canh giờ để nghỉ ngơi, Kinh Chập do dự một chút, li`ên không đánh thức Khương Trĩ Y, chỉ tiến lên sửa lại tư thế, r`ài kéo chăn lên cho nàng.
Bên kia, Nguyên Sách từ xa xa thấy đuốc trong trướng Khương Trĩ Y đã tắt một nửa, biết nàng đã ngủ r`ài, li`ên tắm rửa một chút, cũng nằm lên trên giường khép mắt lại.
Bốn phía yên tĩnh, chỉ còn tiếng côn trùng kêu vang đêm hè sau cơn mưa, bên tai bỗng nhiên vọng lại những lời ban nãy T`êDuyên lưu lại trước khi rời đi ——
"Ta cùng quận chúa quen biết nhau từ bé, chỉ mong nàng được phó thác cho lương nhân, sống được an bình thư thái.

Mới vừa r`ài ta cho rằng nàng chọn việc hôn nhân mà ngay cả món chính mình không thích đ`âu phải miễn cưỡng ăn, cho nên mới nhi`âu lời hai câu,

nếu ta hiểu lầm, Thẩm Thiếu tướng quân chớ trách."
"Một tướng hiển nhiên có thể công chết vạn người, binh lính dưới tay chưa từng có ai thắng được, tối nay, lời chúc mừng của khâm sai đối với Thẩm Thiếu tướng quân, tha thứ ta không thể gật bừa tán đồng.

Chuyện gà nhà bôi mặt đá nhau vốn là khuyết điểm, vì lòng tham lam cùng đoạt vị của người trên, lại để các chiến sĩ đổ máu hy sinh.

Lần này Thẩm Thiếu tướng quân thu phục quan nội, một trận chiến ở Hạnh Dương qua đi, mà chiến sĩ dưới trướng không thiệt hại một quân, dựa vào tài dụng binh như thần của Thẩm Thiếu tướng quân, ta muốn cùng Thẩm Thiếu tướng quân đồng tâm.

Nguyện từ nay về sau, tướng sĩ Đại Diệp cùng nhau tiên phong, nhất trí chỉ chiến đấu với ngoại địch, nguyện tối nay là lần cuối cùng trong cuộc đời cả ta lẫn Thẩm Thiếu tướng quân, quân kinh thành cùng Huyền Sách Quân hội trận."
Mí mắt dần dần nặng nề hơn, một ít hình ảnh xa xôi, mơ hồ từng màn hiện lên ở trước mắt ——
Đêm mưa, hắn kéo thân thể bị đánh đến mềm nhũn tựa vào bùn đất, nhìn hai đôi ủng quân trước mặt.
"Tướng quân, ti chức không thể đánh tiếp với tiểu công tử nữa, tiểu công tử sợ là chịu không nổi nữa....."
"Nó không phải cái công tử gì cả, nó là một chiến sĩ, chiến sĩ mà ngã xuống, thì chờ đợi nó cũng chỉ có đao rơi mà thôi.

Nguyên Sách, lên!"
Hắn cố nén đau đớn như xương cốt cả người đều vỡ vụn, lau sạch máu nơi khóe miệng, chống tay chậm rãi bò dậy.
Giáo đầu trước mặt chờ hắn lung lay đứng vững, tiếp tục ra chiêu.
Hắn giơ tay đón đỡ, một cái, hai cái, rất mau lại ngã nhào vào mặt đất đầy bùn, kêu lên đau đớn.
Trên đỉnh đầu, thanh âm phụ thân lại lần nữa vang lên.
.....

Hình ảnh vừa chuyển, tới một hôm chợ phiên náo nhiệt, hắn mang mặt nạ,

hiếm khi được đi theo phụ thân lên phố, dừng chân lại trước cửa một tiệm bán ngọc.
Người bán hàng cười hỏi hắn: "Tiểu công tử muốn mua ngọc ban chỉ (Editor: nhẫn ngón cái bằng ngọc)? Đeo ngọc ban chỉ này, khi bắn tên tay sẽ không đau."
Hắn vuốt vuốt mấy vết thương cũ mới lẫn lộn không đồng nhất trên ngón tay, hâm mộ mà nhìn ngọc ban chỉ đủ loại kiểu dáng, ngẩng đầu nhìn phía phụ thân.
Phụ thân lại nhìn người bán hàng xua xua tay: "Nó không cần, sợ đau thì làm sao bắn tên chính xác được."
Hắn không thể kêu a cha hắn là cha ở bên ngoài, chỉ có thể gọi: "Tướng quân, ta mua một cái, nhưng không mang được không?"
Người bán hàng cũng nói thêm vào: "Ai nha, tướng quân, ngài là tướng quân, đương nhiên không sợ đau, nhưng tiểu công tử này mới bao lớn tuổi chứ!"
Phụ thân rốt cuộc cũng nhân nhượng thanh toán tiền bạc, lại nói với hắn: "Nếu để ta thấy ngươi đeo khi bắn tên, ta liền ném nó, biết chưa?"
Hắn gật mạnh đầu, sau khi trở về, chỉ khi không bắn tên mới mang ngọc ban chỉ.
Giáo đầu hỏi hắn: "Không bắn tên sao phải mang ngọc ban chỉ?"
Hắn cao hứng nói: "Bởi vì đây là a cha mua cho ta, a cha cũng sợ ta đau."
.....
Hình ảnh lại vừa chuyển, tới một cái giường đầy mùi máu tươi nồng nặc, từng thau nước trong được xách vào, lại biến thành từng thau máu loãng được mang đi.
Quân Y nhìn thương thế phía sau lưng hắn, khiếp sợ hỏi: "Tướng quân, tiểu công tử sao lại bị thương thành thế này?"
"Nó tránh không khỏi nhát kiếm đâm sau lưng, đương nhiên sẽ bị thương."
"Tướng quân, tiểu công tử còn nhỏ tuổi, chớ nên nóng vội a....."
Quân Y thở dài lui ra ngoài, phụ thân ngồi ở mép giường hỏi hắn: "Một kiếm này, thấy đau không?"
Hắn không dám nói đau, mím chặt môi lắc đầu.
"Nếu cảm thấy đau thì nhớ cho kỹ ——"
"Mẹ đẻ các ngươi vì huynh đệ các ngươi được bình an, sau khi sing xong lâm bệnh cũng không dám thỉnh đại phu, sợ bị người phát hiện mình sinh đôi song sinh, nếu không phải do kẻ trong thâm cung Trường An kia, mẫu

thân ngươi sẽ không đến mức tuổi xuân mất sớm, ngươi cũng có thể làm thiếu công tử Thẩm gia của ngươi, không cần chịu khổ sở này, cũng không cần sống cuộc sống chui rúc trong bóng tối, không thể thấy được ánh sáng mặt trời."
"Chờ đến ngày ngươi có thể báo thù cho mẫu thân ngươi, báo thù cho chính bản thân ngươi, liền đi huỷ hoại tòa thâm cung kia, hủy diệt những kẻ tự cho mình là cao cao tại thượng đó."
Phụ thân nói xong lời này liền lui ra ngoài, ngoài cửa phòng vang lên tiếng của Quân Y: "Tướng quân, sao ngài lại phải khổ như vậy chứ, tiểu công tử ngày sau sợ là sẽ ghi hận ngài a!"
"Tốt nhất là nó nên hận ta, nó càng hận ta, càng biết cây đao trong tay mình nên chỉ về hướng nào."
"Nhưng tiên đế băng hà, hiện giờ tân đế thượng vị, thù của phu nhân đã không còn chỗ báo....."
"Kẻ ngồi trên cái vị trí kia, đều đáng chết như nhau."

.....
Những hình ảnh lác đác lại quay cuồng như sóng triều dần dần bình ổn lại, hình ảnh cuối cùng là đêm đen, mọi thanh âm đều im lặng.
Hắn nằm trên giường lẳng lặng ngủ, bỗng nhiên cảm giác được hơi ấm tới gần.
Thần chí chưa thanh tỉnh, hắn liền biết có người tới.

Đây là do phụ thân huấn luyện, muốn hắn giống một con dã thú, ngay lúc đang ngủ say vẫn còn bản năng phòng bị như cũ.
Nếu như hắn tỉnh không được, đao sẽ thật sự rơi xuống.
Trước khi thần chí hoàn toàn thức tỉnh, thân thể đã phản ứng, Nguyên Sách xoay người một cái ngồi phắt dậy, níu người bên cạnh áp chế xuống dưới thân, bóp lấy cái cổ mảnh khảnh trước mắt.
Một tiếng kêu sợ hãi vang lên, chớp mắt một cái, ánh nến mờ nhạt liền chiếu lên một gương mặt trắng nõn thuần tịnh.
Tất cả những dơ bẩn, giết chóc, thống khổ trong mộng liền chợt rút đi tại một khắc này, giữa mày Nguyên Sách nhíu lại, tỉnh thần, bỗng dưng buông lỏng tay ra.
Khương Trĩ Y nhìn người mới xoay thân ngồi quỳ bên cạnh mình, liền giơ tay vịn cổ liều mạng ho khan lên, ho đến ứa cả nước mắt.

Lúc nãy nàng giật mình tỉnh lại, nghe Kinh Chập nói tứ hoàng tử đã sớm đi r ồi, nhưng nàng ngủ r ồi cho nên đã không đánh thức nàng, li ền tới tìm Nguyên Sách.
Nào biết binh lính canh gác trước cửa không có cản nàng, Nguyên Sách lại xem nàng là thích khách.
Năm ngón tay Nguyên Sách run rẩy, chậm rãi kéo tay nàng đang che cổ lại ra: "......!Có bị thương không?"
Khương Trĩ Y ho khan lắc đ ầu.
Nguyên Sách ngơ ngẩn nhìn mấy dấu ngón tay nhìn thấy ghê người nổi bật trên cái cổ trắng nõn của nàng: "Thực xin lỗi, thực xin lỗi....."
"......! Là ta đã quên, lúc chàng mới vừa đánh giặc xong khẳng định còn chưa lấy lại tinh th ần, chàng đã từng nói khi chàng ngủ thì đừng tùy tiện tới g ần chàng." Khương Trĩ Y thở phì phò ng ồi quỳ lên, thấy Nguyên Sách nhìn chằm chằm nàng đến thất th ần, thái dương bị m ồhôi thấm ướt, li ền nâng tay áo lên lau lau m ồhôi cho hắn, "Làm sao vậy, ta không có việc gì, chàng thấy ác mộng hay sao?"
"Chàng sẽ không đến mức vì một dĩa sủi cảo li ền mơ thấy ta cùng ai bỏ chạy chứ?"
"Biết ngay là chàng nhỏ mọn mà, nên ta mới đêm khuya tới giải thích với chàng, ta cùng tứ hoàng tử thật sự là không có gì....."
Khương Trĩ Y lải nhải nói mãi không xong, bỗng nhiên bị hắn kéo vào trong lòng ngực một phen.
Nguyên Sách quỳ gối trên giường, ôm chặt lấy nàng, cúi đ ầu chôn cằm vào hõm vai nàng: "Khương Trĩ Y, nàng sợ ta bị đau, phải không?"
Khương Trĩ Y sửng sốt: "Đương nhiên, chàng đang hỏi cái gì ngốc vậy?"
"Vậy tất cả không quan trọng ——" Nguyên Sách nhắm mắt lại, "Đ ầu không quan trọng.".

Chương 86: Chương 86

Nguyên Sách mau chóng mang thuốc mỡ từ chỗ Lý Từ Phong tới, ngồi ở mép giường khẽ khàng bôi lên vết đỏ trên cổ Khương Trĩ Y: "Có đau không?"
"Nói không có bị gì mà chàng lại không tin....." Khương Trĩ Y không biết đáp hắn đến lần thứ mấy, "Vậy đau, đau muốn chết, đau đến muốn cắn chàng!"
Nguyên Sách khẽ nhíu mi tiếp tục bôi thuốc cho nàng, Khương Trĩ Y thấy hắn có biểu tình khổ đại cừu thâm này, hoài nghi rằng nếu có thể, sợ là hắn sẽ tự cắn chết chính bản thân mất.
Nguyên Sách lau thuốc mỡ còn sót lại trong lòng bàn tay, nghiêng cổ qua: "Nàng cắn đi."
Khương Trĩ Y tiến lên, nhắm vào hầu kết hắn, cắn một ngụm.
Hàm răng chạm vào hầu kết không đau nhưng lại kích lên một cơn rùng mình ngứa ngáy, tay Nguyên Sách gác trên đầu gối chợt căng thẳng: "......!Ai bảo nàng cắn chỗ này?"
"Quân doanh trọng địa, nàng muốn ta dẫn đầu phá giới?" Nguyên Sách rũ mắt nhìn chằm chằm nàng.
"Chàng có muốn phá ta cũng không cho đâu, trước mắt còn vẫn còn có chuyện quan trọng phải làm."
Khương Trĩ Y chỉ một tay ra bên ngoài trướng: "Bổn quận chúa muốn đi xem mặt trời mọc."
Hai khắc sau, Khương Trĩ Y cùng Nguyên Sách cưỡi trên một con ngựa, được hắn ôm lấy từ phía sau, theo đường núi loằng ngoằng uốn lượn mà đánh ngựa chạy về phía trước.
Ngựa chạy không mau, những cơn gió sau cơn mưa mang theo hơi nước nhẹ nhàng phất tới, không lạnh cũng không buốt, vừa lúc hợp lòng người.
Nhìn không trung từ âm u đang chuyển dần dần thành màu xanh xám, Khương Trĩ Y quay đầu lại nói: "Trời cũng sắp sáng rồi, chàng cưỡi chậm

như vậy, có thể lên đến đỉnh núi trước khi mặt trời mọc sao?"
Nguyên Sách liếc nàng một cái: "Cưỡi nhanh thì làm nàng chóng mặt, ngày mai chân cũng không đứng vững, người ta cho rằng ta đã làm gì nàng thì sao."
Khương Trĩ Y yên lặng xoay đầu trở về, tằng hắng giọng chuyển chủ đề: "Chàng không hỏi chuyện ta cùng tứ điện hạ sao?"
"Ta cũng muốn nói cho rõ ràng, giao tình của ta cùng hắn chỉ đến khi ta chừng mười tuổi, lúc ấy căn bản cái gì cũng không hiểu, chỉ nghĩ hắn là bạn chơi cùng mà thôi.

Hắn nhớ kỹ ta không ăn sủi cảo, có thể là do cái kiêng ăn này của ta quá đặc biệt, rốt cuộc ai ăn tết mà không ăn sủi cảo chứ."
Nàng lúc đó thì trẻ người non dạ, nhưng T`êDuyên lớn hơn nàng đến năm tuổi, sao lại không hiểu gì.
Nếu vị tứ hoàng tử này chỉ đơn thu`ần xem nàng là bạn chơi cùng, li`ền sẽ không cố tình lảng tránh sau khi từ chối hôn sự cùng nàng, cũng không còn lui tới với nàng, cũng sẽ không lộ ra th`ần sắc phức tạp sau khi nghe nàng nói câu "Người sẽ thay đổi, ta hiện giờ đã không còn giống như ta lúc trước ", càng sẽ không có chuyện ủ dột rũ mi xuống khi nhìn thấy hai người bọn họ tình chàng ý thiếp.

Không trung từ màu xam xám đã bắt đ`ầu chuyển sang làm cam đậm, phía chân trời đã nổi lên một vòng sáng le lói đỏ rực, Khương Trĩ Y thúc giục Nguyên Sách: "Ngựa này của chàng có được không vậy, đi không nổi thì thả ta xuống đất đi, mau lên, mau lên!"
Nguyên Sách giơ tay ra roi, chiến mã đen nhánh chợt vù đi như gió, Khương Trĩ Y nắm chặt yên ngựa, kinh hô lên một tiếng, lại bị một cánh tay kiên cố ôm lấy eo, kéo người vào trong lòng ngực.
Cảm giác cả người bị xóc nảy đến sắp bay lên trời, trái tim Khương Trĩ Y kinh hoàng, mái tóc đen được cột thúc lên bay loạn trong gió: "Cũng không bảo chàng nhanh như vậy nha!"
Nguyên Sách nhướng nhướng mi: "Ai bảo nàng nói nó không được? Ngựa cũng có tự ái."
"Có tự ái rốt cuộc là ngựa hay là chàng vậy!" Mắt thấy đỉnh núi đã xuất hiện trước mặt, nhưng dây cương trong tay Nguyên Sách cũng chưa xả một chút, cứ như vậy mang theo nàng, nghiêng nghiêng chạy băng băng qua

một vòng cong đỉnh núi như một cơn gió, Khương Trĩ Y kinh hoảng hô thất thanh, "Chúng ta sẽ rớt xuống vách núi mất! Ta sẽ không trở thành người đầu tiên trong sử sách cùng tình lang xem mặt trời mọc không cẩn thận tuẫn tình đâu! Nếu sau này sử sách Đại Diệp ghi lại một chuyện như vậy, thì mặt mũi
Vĩnh Doanh quận chúa ta đều mất hết rồi ——!"
Tiếng Nguyên Sách cười vang trong gió: "Đáng tiếc ta không thể cùng vị hôn thê mất mặt đến như vậy được."
"....."
Người không lưu lại họ tên ở đâu cả đúng là không có gì phải sợ hãi.
Người không sợ hãi lại giơ tay ra một roi, chiến mã chạy băng băng lên thẳng đỉnh núi như bay, Khương Trĩ Y thét chói tai, nhắm chặt mắt lại: "A ——!"
Hét mãi đến khi giọng nói phát ách, yết hầu bốc khói, vó ngựa bỗng nhiên cao cao giơ lên một cái ngừng lại, Khương Trĩ Y thở hồng hộc mà nắm chặt yên ngựa, gom ba hồn bảy vía đã vỡ thành từng mảnh của mình lại.
Nguyên Sách vừa xả dây cương vừa quay đầu ngựa: "Mở mắt."
Khương Trĩ Y mở mắt ra, vừa nhấc đầu, đúng lúc nhìn thấy lằng sáng óng ánh vạn trượng xé rách tầng mây, rải ấm áp xuống thiên địa mênh mông, thái dương vừa mới chui ra từ trong dãy núi hoành tránh nối tiếp nhau, giây lát sau, sương mù tan đi, ánh mặt trời toả sáng rực rỡ.
Khương Trĩ Y nhìn phía chân trời chói mắt, chậm rãi phục hồi nhịp thở, lẳng lặng nhìn một lát, bỗng nhiên quay đầu lại: "Đỡ chút nào chưa?"
Nguyên Sách sửng sốt, ánh mắt chuyển ra khỏi phía chân trời, rũ mắt nhìn nàng: "Cái gì?"
"Khi còn nhỏ, có một lần ta gặp ác mộng, nửa đêm tỉnh lại, sợ hãi đến ngủ không yên, a cha liền dẫn ta đi xem mặt trời mọc, a cha nói, thứ yêu quái đáng sợ trong mộng đó đến từ chính tâm ma chúng ta, nếu lòng ta chính trực, liền có thể nhìn thấy ánh mặt trời, những thứ đáng sợ cũng sẽ không tới gần chúng ta." Cũng đã lâu Khương Trĩ Y không nhớ tới mấy chuyện cũ này, vừa rồi nhìn thấy Nguyên Sách gặp ác mộng mới nhớ lại, "Ta dẫn chàng đi xem mặt trời mọc, ác mộng của chàng có thể tan đi một chút không?"
Ánh mắt Nguyên Sách hơi lóe, chăm chú nhìn thẳng vào đôi mắt nàng.
Ánh mặt trời rực rỡ phản chiếu trong ánh mắt đó, còn có cả bóng dáng của hắn.

Những hình ảnh ẩm ướt âm u trong mộng lại lần nữa hiện lên trong óc, Nguyên Sách chậm rãi nâng mắt lên, nhìn về phương hướng kinh thành nơi xa xôi, ánh mắt như xuyên qua vạn dặm, nhìn thấy cả tòa thâm cung nguy nga lạnh băng kia.
Năm đó phụ thân còn chưa kịp san bằng thâm cung kia, tiên đế liền đã băng hà, vì thế phụ thân đem mối thù hận giận đối với một người mà giận chó đánh mèo lên tất cả những ai giống như người kia, còn nói cho hắn, bọn họ đều đáng chết như nhau.

Lúc ban đầu, khi hắn đi vào tòa thành gọi là "Trường An" kia, kỳ thật là muốn kết thúc nó, muốn hủy diệt tòa thâm cung cùng tất cả những kẻ cao cao tại thượng đó, có lẽ trong số đó cũng bao gồm cả Khương Trĩ Y mà hắn chưa từng gặp mặt.
Hắn muốn huỷ hoại những kẻ nắm sinh tử người khác trong lòng bàn tay, những kẻ giẫm đạp lên nhân sinh giẫm đạp con kiến, điên đảo cái vương triều mà bọn chúng khổ tâm kinh doanh, nhưng hắn chưa từng nghĩ tới chuyện ngồi lên cái vị trí chí cao vô thượng kia.
Trước khi đi vào tòa thành kia, hắn từng vô số lần tưởng tượng đến kết cục của một ngày kia.
Vào một khắc cung tường sụp xuống, đất đá vỡ vụn, cung điện rơi vào lửa lớn hừng hực, hết thảy đều tan thành tro bụi kia, có lẽ hắn cũng cùng tòa thâm cung kia táng thân biển lửa, kết thúc cuộc sống không còn ý nghĩa của chính hắn.
Tối nay là lúc hắn cách cái kết cục này gần nhất.
Ngàn dặm cần vương, mang binh đến tận đây, sẽ không bao giờ còn cơ hội nào tốt hơn đêm nay nữa.

Chỉ cần hắn ra lệnh một tiếng, thì tất cả những chiến sĩ cho một tên phụ thân bồi dưỡng đó, sẽ vì hắn máu chảy đầu rơi, chiến đấu anh dũng.
Nhưng mà, cái kết cục đó chú định không thuộc về một người tham sống sợ chết.
"Đáng thương cho thây cốt trôi dạt bờ sông, mà vẫn tham luyến nhớ về người trong mộng", khi hắn đọc hiểu câu thơ này, hắn liền càng ngày càng tham luyến được sống, cũng càng ngày càng muốn đem có hội được sống để lại cho những chiến sĩ đã có người chí thân chí ái.
Hắn biết rõ, cho dù tối nay không có một phong thánh chỉ kia, không có đại

quân kinh thành tập trung tại vùng phụ cận này, không có tứ hoàng tử ám chỉ, hắn cũng sẽ không mang bọn họ đi lên con đường kia.
Hắn tay nắm dao mổ, đi từng bước một tới gần tòa thâm cung được phụ thân miêu tả là tội nghiệt sâu nặng kia, lại vì một chuyện ngoài ý muốn nửa đường từ trên trời giáng xuống, bị đẩy về phương hướng ngược lại với kết cục mà hắn đã chuẩn bị ngược lại.
Có lẽ không phải hắn không hận, chỉ là hắn càng muốn được yêu nhiều hơn.
Phụ thân chưa bao giờ dạy hắn yêu, hoá ra là bởi vì sợ khi hắn có được nó, thấy được ánh sáng, liền sẽ buông dao mổ trong tay.
Nguyên Sách chậm rãi quay đầu đi, nhìn về phía chiến mã dưới thân đang ngừng ngay ở miệng vực, lại nhìn về phía Khương Trĩ Y đang chăm chú nhìn mình không chớp mắt, liền từ phía sau ôm chặt lấy nàng: "Khương Trĩ Y, có nàng ở ben, ta sẽ không gặp ác mộng nữa."
Khương Trĩ Y cười nắm lấy tay hắn ôm vòng qua eo nàng: "Vậy là tốt rồi."
*
Giờ Thìn, Huyền Sách Quân cùng đại quân Kinh thành đứng hai bên giới tuyến vô hình kia mà nhìn nhau, sau đó từng người quay đầu ngựa lại, một hướng vê Tây, một hướng về Đông mà đi.

Nguyên Sách tạm thời giao phó đại quân cho phó tướng, bảo Lý Từ Phong cùng hắn đưa Khương Trĩ Y hồi kinh.
Nếu đã đến đây rồi, tất nhiên nên bắt Lý Từ Phong đi Trường An tự mình bắt mạch cho Vĩnh Ân Hầu.
Còn bản thân hắn, sau khi dẹp yên được phản quân, vốn đã không nên ở lại, huống chi mấy ngày trước, hắn thu được tin báo từ Mục Tân Hồng đang tọa trấn Hà Tây, biết được Tây La tộc ở phía tây mấy ngày gần đây thường xuyên có rục rịt, thi thoảng quấy rầy biên quan, đánh cướp đồ vật lương thực của bá tánh Hà Tây, chỉ sợ bọn chúng đã biết được Đại Diệp nội loạn, muốn nhân dịp này đắc lợi.
Cho nên nhiều nhất hắn chỉ đưa Khương Trĩ Y đến bên ngoài thành Trường An, sau liền lập tức quay đầu đi hội họp với đại quân, mau chóng trở lại Hà Tây.
Đi được ba ngày, đã đến trạm dịch cuối cùng chỉ cách thành Trường An mấy chục dặm.

Hôm tết Thượng Nguyên, Khương Trĩ Y từng ngủ lại trạm dịch này, lúc đó trong lòng chỉ nghĩ sẽ cùng Nguyên Sách về tận Hà Tây, hiện giờ lại phải một lần nữa cùng hắn dừng lại nơi đây, nhưng sau đó lại là ly biệt.

Sau khi dùng cơm tối tắm rửa xong, mắt thấy sắp phải đi ngủ, một giấc ngủ dậy liền chia xa, nhịn không được liền ngồi trong phòng thở ngắn than dài với Nguyên Sách.
"Thật là phong thuỷ thay luân chuyển, lần trước tới nơi này, là Lý Quân Y cùng Bảo Gia a tỷ lưu luyến chia tay, lần này Lý Quân Y lại có thể đi Trường An đoàn tụ với Bảo Gia a tỷ, chúng ta lại phải chia xa, mãi đến cuối năm mới gặp lại."
Kinh Chập dành thời gian riêng tư lại cho hai người, Nguyên Sách liền làm nam tì cho Khương Trĩ Y, đang lui cui rải hương liệu đuổi rắn và côn trùng ở góc phòng ngủ.
Vì mấy ngày nay nhiều mưa, hương liệu có chút ẩm, rải không quá dễ dàng, Nguyên Sách ném cái túi thơm xuống khi nhẫn nại gần cạn sạch, vừa đáp lại nàng: "Trở về ráng mà trông chừng cái áo cưới làm mấy trăm ngày của nàng ấy, chờ đến cuối năm mà còn làm chưa xong, ta không thèm qua cưới đâu."
"Chàng dám!" Khương Trĩ Y ghé vào mép giường bấm tay tính toán, "Ta cảm thấy nếu thuận lợi chừng tháng tám là có thể xong, sau đó còn đến bốn tháng để chờ chàng, nếu như đến giao thừa mà chàng không đến kịp, ta mới không thèm gả cho chàng!"
Nguyên Sách rải xong những cái hương liệu mà hắn cảm thấy thực sự không cần thiết đí, quay đầu lại véo cằm nàng kéo qua: "Không gả thì trói mang đi."
Khương Trĩ Y vội vã một tát phủi bay tay hắn: "Dính đầy hương liệu đuổi côn trùng cũng sờ lên trên mặt ta, có phải chàng ghét ta rồi hay không!"
"....."
Nguyên Sách nâng một cái tay khác lên: "Ta dùng tay này rải này, tổ tông."
"Vậy cũng mau đi tắm đi, còn còn mấy canh giờ nữa trời liền sáng, tranh thủ chút thời gian lên giường nghỉ ngơi chứ."
Nếu không phải nàng sợ côn trùng sợ rắn như vậy, hắn có cần phải bận rộn đến bây giờ không? Nguyên Sách quay đầu lại cầm lấy một bộ trung y đi vào phòng tắm.
Khương Trĩ Y ghé vào trên giường, nghe tiếng nước tắm chảy róc rách

trong phòng như tiếng như thời gian trôi đi, tiếp tục thở ngắn than dài.
Đang lơ đãng nhìn quanh, ánh mắt chợt vô tình xẹt qua cánh cửa sổ đang mở hờ cách đó không xa, bỗng nhiên nhìn thấy một thân trúc xanh mượt thon dài nghiêng nghiêng ở bên cửa sổ.
Ngoài cửa sổ trạm dịch này có rừng trúc sao? Sao nàng không có chút ấn tượng nào nhỉ.
Khương Trĩ Y hoảng thần, tò mò lại khó hiểu mà vươn người nhìn cho kỹ, bỗng nhiên thân trúc thon dài xanh mượt kia "sống" lại rồi, nó nghiêng người mấp máy chui vào bệ cửa sổ, ngẩng một cái đầu bẹp hình tam giác lên.
Khương Trĩ Y đột nhiên trừng to mắt: "A ——! Nguyên Sách Nguyên Sách Nguyên Sách Nguyên Sách.....!"

Tiếng nước chảy trong phòng tắm bỗng nhiên yên lặng, mấy giây qua đi, cửa phòng bị đẩy ra một phen, Nguyên Sách sải bước dài vọt qua, vừa nhắc mắt liền thấy thứ màu xanh lục trên bệ cửa sổ.
Cùng lúc đó, Khương Trĩ Y từ trên giường phi thân xuống, lấy tốc độ nhanh nhẹn mà cả cuộc đời này chưa từng nhào về hướng Nguyên Sách, hai chân cong lên, quấn chặt lấy vòng eo hắn.
Nguyên Sách một tay ôm người, một tay vừa kéo kiếm trên giá xuống, ánh kiếm chợt lóe, con rắn bị hất ra ngoài cửa sổ, nháy mắt tiếp theo, cùm cụp một tiếng, cửa sổ đóng lại, ngăn cách nguy hiểm ở ngoài.
Khương Trĩ Y kinh hồn chưa định mà ôm lấy cổ Nguyên Sách, dáo dát nhìn xung quanh, thở gấp nói: "Không, không phải đã rải hương liệu rồi sao?"
Nguyên Sách nhắm mắt lại, hoãn lại trái tim đang nhảy tưng bừng trong lòng ngực, nhẹ nhàng nuốt xuống: "Có thể là vì, hương liệu của nàng bị ẩm."
"Hả? Nếu bị ẩm khẳng định liền vô dụng nha, sao chàng không nói sớm!"
Khương Trĩ Y quay đầu nhìn qua.
"Đồ vật tinh quý như vậy, ta có từng dùng đâu mà biết?"
Khương Trĩ Y buông một cánh đang vòng lấy cổ hắn ra ấn ấn lên ngực: "Thiếu chút nữa là tuẫn thân ở chỗ này rồi, còn may, còn may chàng tới ——"
Ủa? Mà hắn làm sao tới nhanh như vậy?
Khương Trĩ Y nói một nửa, hơi ưỡn người ra sau, chậm rãi rũ mắt xuống

nhìn, nhìn từ nửa người trên màu đồng rắn chắc, một đường nhìn đến nửa người dưới chỉ được che bởi một cái khăn vải ướt của hắn.
Nguyên Sách theo tầm mắt nàng cúi đầu.
Một chớp mắt qua đi, một người thì lúc nhào lên có bao nhiêu mau, thì bò đi xuống bấy nhiêu khẩn cấp, một người thì ban nãy vọt ra có bao nhiêu tốc độ, thì bước chân trở vềcũng nhanh không kém.
Khương Trĩ Y vừa lăn vừa bò mà trở lại trên giường, hồi tưởng lại thứ mới vừa rồi mình mơ hồnhìn thấy màu sắc cùng hình dáng xuyên qua lớp khăn mỏng ướt, liền đưa hai tay ôm kín khuôn mặt đỏ ửng của mình.
Một mảnh tĩnh mịch, tiếng nước trong phòng tắm mãi mà không vang lên.
Khương Trĩ Y lặng lẽ tách ra một khe hở ngón tay, chần chờ nhìn vềphía tấm bình phong che phòng tắm, thấy một thân ảnh cao dài đang đứng cứng đờ, lưng tựa vào cửa.
"Chàng, chàng làm sao vậy....." Khương Trĩ Y thật cẩn thận hỏi.
Nguyên Sách không đáp lại, tựa hồvẫn đang yên lặng để bình phục cái gì đó.
Nên nói chút chuyện gì để không khí bớt ngại ngùng đây.....
Nói nàng không thấy gì cả? Vậy không khỏi cũng quá giả đi.
Nhưng ngoại trừ làm bộ không thấy, còn có thể nói cái gì để an ủi hắn đây?
Khương Trĩ Y nghẹn nửa ngày, nỗ lực hít sâu một hơi: ".....!Chàng đừng có ngại, không có gì phải mất mặt, ta cảm thấy, bộ dáng cũng đẹp mờ.".

Chương 87: Chương 87

Đêm khuya tĩnh lặng, hai "bộ xương khô" ăn mặc đơn bạc nằm song song cạnh nhau trên giường, không nói một lời mà nhìn chằm chằm lọng che trên đỉnh đầu, thật lâu mà không có ai lên tiếng.
Khương Trĩ Y trăm triệu lần không nghĩ tới, vốn nên là một đêm triền miên lâm li lại trở thành gió êm sóng lặng đến mức này.
Mới vừa rồi nàng cũng nghĩ, lúc trước nàng bị hắn thấy tâm y, ngoại trừ thẹn thùng còn ở lo lắng không biết hắn có chê tâm y của mình hay không, có lẽ hắn cũng có băn khoăn giống như vậy chăng?.
Tuy nàng chưa có kinh nghiệm gì, cũng không thấy toàn cảnh, nhưng vẫn không tiếc lời ca ngợi, khích lệ hắn một phen.
Nào biết càng khen người lại càng thêm mất hồn mất vía, bước chân càng cứng đờ.
Khương Trĩ Y âm thầm cân nhắc vấn đề ở chỗ nào, mơ hồ nhớ lại sau lưng tập tranh mà Bảo Gia a tỷ lúc trước đưa tới hình như còn một ít chú giải, lúc ấy không có mặt mũi xem, nên giờ nhân lúc Nguyên Sách tắm gội, liền lặng lẽ gọi Kinh Chập tới, bảo nàng ta mang quyển 《 phong nguyệt 》 kia qua.
Mở ra vừa thấy, liếc mắt qua trái một cái liền mặt đỏ tai hồng, liếc mắt qua phải một cái liền chấn động lôi đình, trợn tròn mắt lại há hốc miệng, rốt cuộc cũng hiểu được nam tử dễ dàng bị trêu chọc đến cỡ nào, bị trêu chọc đến quá sức mà không được thư giải, sẽ rất khó chịu.
Khó trách Nguyên Sách ngồi trong phòng tắm bình tĩnh lâu như vậy mới ra tới, sau khi ra rồi còn giữ khoảng cách với mình một khoảng, nước sông không phạm nước giếng.
Cả đầu Khương Trĩ Y đang chỉ nghĩ mấy thứ này, gương mặt bỗng nhiên nóng bừng lên, sau một lúc lâu, rốt cuộc cũng lấy hết can đảm đánh vỡ yên lặng, muốn hỏi xem hắn còn khó chịu không ——
Khương Trĩ Y chậm rãi quay đầu đi, thấy cái gương mặt sắc cạnh như đao

tước rìu đục của Nguyên Sách căng chặt thành một đường, khuôn ngực bên dưới chăn lại ẩn ẩn phập phồng, giống như đang chứa một cơn thuỷ triều đang lắc lư.
Khương Trĩ Y nhấp môi, khẽ hỏi:" Chàng thế nào rồi? Có cần ta giúp hay không?"
Một câu "Ta chả sao cả!" của Nguyên Sách nói được một nửa, chữ cuối cùng còn chưa ra khỏi miệng liền ngừng lại, bỗng nhiên quay đầu qua: "......! Giúp ta cái gì?"
Khương Trĩ Y kéo cao chăn che khuất mặt, chỉ lộ ra một đôi mắt đen lúng liếng nhìn hắn, nhỏ giọng nói: "Mới vừa rồi ta lâm thời ôm chân Phật, học trộm được một chiêu ——"
"?"
"Chàng cũng biết nếu muốn không khó chịu, có rất nhiều phương pháp, nhưng đầu là trăm sông đổ về một biển, đơn giản nhất," Khương Trĩ Y vươn bàn tay mình ra, mở năm ngón tay ra quơ quơ, "Dùng tay là có thể....."

Nhìn chằm chằm năm ngón tay trắng nõn thon dài như đầu hành ngay trước mắt, gân xanh trên thái dương Nguyên Sách nhảy thình thịch.
Thấy hắn phảng phất như bị sững sờ, Khương Trĩ Y chớp chớp mắt, ánh mắt nhìn hắn nghiêm túc lại chân thành: "Chàng không biết sao? Để ta giúp chàng, ta đã học xong....."
.....!Nếu hắn còn không biết, thì hơn nửa năm nay hắn làm sao mà sống.
Mắt thấy cái bàn tay trắng muốt kia đã mò vào trong chăn, Nguyên Sách nhanh chóng xoay người, quay lưng về phía nàng, nhắm hai mắt cố gắng bình ổn cơn sóng triều mãnh liệt: "Không cần, ta đã tốt rồi."
Lại nghe người phía sau an tĩnh một lát, thấp giọng lẩm bẩm: "Cũng không hẳn chỉ là để giúp chàng, kỳ thật là ta tò mò....."
Nguyên Sách mở mắt ra, da đầu tê dại mà cứng đờ người ở trên giường.
Thân thể mềm mại từ sau lưng dán lên, Khương Trĩ Y tiến đến bên tai hắn, giọng nói khẽ khàng kèm theo hơi thở nóng ấm tràn vào tai như vuốt mèo con cào vào lòng hắn: "Cho ta chơi chơi một chút, được không?"
Trong óc oành một tiếng vang lên, Nguyên Sách há miệng, nói không nổi một chữ "Được", cũng nói không nổi hai chữ "Không được".
Khương Trĩ Y lại xem như vậy là ngầm đồng ý, hơi chống người nhỏm lên, tay chậm rãi sờ s0ạng về phía trước, tìm được mép khố.

Nguyên Sách như nhập định, vẫn không nhúc nhích, cảm giác được cái tay kia thật cẩn thận từng tấc tìm tòi, từng chút một tiếp cận hắn, thì sợi dây đang căng thẳng trong óc đã căng ra như dây đàn.
Ngay thời khắc cảm giác được đầu ngón tay chạm vào chỗ nào đó, trong đầu Nguyên Sách nháy mắt điên cuồng chấn động, dùng chút ý chí cuối cùng sót lại để nắm lấy tay nàng, ngăn lại một phen: "......!Dơ."
Khương Trĩ Y cũng bị xúc cảm này làm cả kinh, đầu ngón tay run lên, trừng lớn mắt, khẩn trương đến thở mạnh cũng không dám, nhẹ nhàng nuốt xuống, lời nói ra lại rất kiên định: "A Sách ca ca là người sạch sẽ nhất thiên hạ này."
*.

Truyện Phương Tây

Đêm hè, gió đêm thanh lạnh, xuyên qua khe cửa sổ nhỏ mà luồn vào trong phòng ngủ, thổi qua ánh nến trong phòng làm nó loạng choạng run lên.
Bên trong dần dần tràn ngập hơi thở ẩm ướt, từng tiếng thở dốc từ lúc ban đầu còn dồn nén đến dần dần phóng túng, trở nên hung hăng giống như sắp ăn thịt người.
Nguyên Sách nằm thẳng ở trên giường, một tay để trong chăn, một tay ôm chặt lấy người trong lồng ngực, cằm ép chặt trên đỉnh đầu nàng.
Khương Trĩ Y hơi ghé vào ngực Nguyên Sách, lòng bàn tay nắm lấy thứ phiền toái, lại bị hắn bắt lấy tay, liền lui lui tới tới trong tấm chăn không một tia sáng, chôn gương mặt ửng hồng trong hõm vai hắn, nhắm chặt hai mắt.
Mặc dù nàng có mở to mắt cũng không thể nhìn thấy quang cảnh trong chăn, nhưng vẫn không dám nâng mí mắt lên một mảy may nào.
Cũng không biết đã đến lúc nào rồi, Nguyên Sách không thể nhịn được nữa mà cắn răng chộp lấy tay nàng, những động tác nhẹ nhàng như trêu như đùa liền biến thành sóng gió động trời như vậy, qua một lúc, tay mỏi đến độ sắp không còn cảm giác.
Thật là, trên giấy thì nói dễ lắm, nhưng một khi tự mình thực hành mới biết, bản thân nàng không được.
Viết có dăm ba câu, không phải bảo là rất đơn giản sao? Không ai nói cho nàng việc này lại mệt như vậy nha!
"Còn chưa tới lúc sao....." Giọng Khương Trĩ Y hơi có chút nức nở, thanh

âm yếu ớt như ru ồi muỗi vang lên.
Nguyên Sách rũ mắt nhìn nàng, thở phì phò mấy hơi, h ầu kết khẽ động: "......! Tự mình muốn chơi, chỉ có thể kiên nhẫn được bao nhiêu đó?"
Gương mặt nóng bỏng, lòng bàn tay cũng nóng bỏng, Cả người Khương Trĩ Y giống như bị đun trên cái n ồi hấp, m ồ hôi đẫm qu ần áo, mỗi hơi th ở dốc như kích ra từng cơn rùng mình dâng lên đến đ ầu quả tim, giơ ra một cánh tay, run rẩy níu chặt lấy vạt áo của Nguyên Sách.
Cảm giác được nụ hôn nhẹ nhàng của Nguyên Sách rơi xuống, từ thái dương nàng lại trằn trọc đến vành tai, lại du tẩu lên cổ nàng.
Khương Trĩ Y ngứa đến hàm vai co rụt lại, ở thời khắc tri ền miên này, phảng phất như trở thành con cá mắc cạn nhưng lại chìm đắm mình trong ni ềm hạnh phúc khôn tả.
Mưa r ền gió dữ giống như muốn nhổ tận gốc cây đại thụ che trời, cu ồng phong càng ngày càng mãnh liệt, mưa gió cũng càng lúc càng lớn, nhưng ngay khi sắp đến thời khắc hủy thiên diệt địa, thì trong nháy mắt, toàn thế giới yên lặng.

Một tiếng tựa than thở lại tựa kêu r3n vang lên trên đỉnh đ ầu, năm ngón tay Khương Trĩ Y vừa ngừng lại, đ ầu váng mắt hoa nâng mắt lên.
Sau khi chấn động vô biên qua đi, Nguyên Sách chậm rãi rũ mắt xuống, thấy nàng vì kinh ngạc mà hơi há cánh môi, li ền cúi đ ầu hôn xuống.
*
Nửa khắc sau, Khương Trĩ Y ng ồi ở trên giường, nhìn Nguyên Sách mặc lại trung y, hơi khuỵ đ ầu gối ở trước giường, lấy khăn chà lau bàn tay mà nàng đã tẩy sạch, chậm rãi lau khô từng ngón tay, vừa chùi lại vừa thỉnh thoảng giương mắt nhìn chằm chằm nàng.
Rõ ràng hắn cũng không mở miệng nói cái gì, nhưng ánh mắt lại giống như có vạn ngữ thiên ngôn tuôn ra mãi không ngừng.
Khương Trĩ Y bị hắn nhìn chằm chằm đến đ ầu quả tim chợt phát run, ánh mắt hơi tránh đi t ầm mắt hắn, nhưng vừa quay đ ầu đi, li ền lại thấy cái giường mà ban nãy đã xảy ra chuyện khó nói.
Nguyên Sách lau khô tay nàng xong, úp tay nàng lên trên mặt mình, nhẹ nhàng dùng má vuốt v e lòng bàn tay hơi hơi phiếm h ồng của nàng, hôn hôn lên ngón tay nàng.
Khương Trĩ Y như chim sợ cành cong, bỗng chốc thu tay trở v ề: "Được r ồi, được r ồi, chàng tự do cho chính mình đi."

Nguyên Sách ngẩng đầu lên nhìn nàng: "Ra nhiều mồ hôi như vậy, không tắm lại sao?"
"Kinh Chập không có ở đây, ta tắm không nổi....."
"Không phải có ta ở đây?"
Khương Trĩ Y vội vàng lắc đầu: "......!Không, không tắm, cứ ngủ như vậy thôi."
Nguyên Sách nhìn nàng trong chốc lát, căng đầu gối đứng dậy, cúi người rơi xuống một nụ hôn ở giữa mày nàng: "Ta đi tắm rửa một chút, nhanh lắm."
Khương Trĩ Y trấn tĩnh gật gật đầu, nhìn người đi vào phòng tắm, nhưng chẳng bao lâu liền chịu đựng hết nổi, liền vùi đầu vào đệm chăn mềm mại mà nghỉ.
Qua một lát, lại như nghĩ tới cái gì, lặng lẽ nâng tay lên, đưa tới chóp mũi ngửi ngửi.
Rõ ràng đã rửa rất sạch sẽ rồi, nhưng sao cứ có cảm giác còn hương vị của hắn sót lại trên ngón tay.
Hương vị này không dễ ngửi, nhưng lại bởi vì thuộc về hắn, ngửi không những không thấy chán ghét, mà trái tim trong lồng ngực còn thình thịch rung động.

Khương Trĩ Y bất giác quơ quơ chân, kéo chăn trùm kín gương mặt đỏ hồng của mình.
Nguyên Sách rửa sạch sẽ rồi từ phòng tắm ra tới, thấy Khương Trĩ Y nằm nghiêng ở trên giường, cái ót xoay về phòng tắm, nhìn qua tựa hồ như đã ngủ rồi.
Nguyên Sách đi lên phía trước, xốc mền trèo lên giường, cúi đầu nhìn nàng.
Lại thấy hàng mi dài nhắm chặt của nàng đang run rẩy, giống như cánh bướm bị chấn kinh mà hơi vẫy cánh.
Lá gan thì nhỏ như vậy, nhưng cũng chơi lớn lắm.
"Vị hôn thê ta ngủ rồi sao?" Nguyên Sách kề sát vào bên tai nàng hỏi.
Khương Trĩ Y nhắm hai mắt dùng sức gật gật đầu.
"Đêm nay không ôm vị hôn phu của mình đi ngủ?"
Khương Trĩ Y tiếp tục gật đầu.
"Chơi xong liền ném ha." Nguyên Sách nằm thẳng xuống, nhẹ nhàng chậc một tiếng.

"Chờ đến khi trời sáng, sẽ có tận năm tháng muốn ôm cũng ôm không được, vậy mà không chút luyến tiếc."
"Cũng đúng, thành Trường An mà, có biết bao nhiêu người trong nhà phú khả địch quốc, diện mạo mạo như Phan An, tinh thông mọi thứ từ cầm kỳ thư họa thơ từ ca phú —— nhỉ."
"Dù sao thì hôn khế cũng đều ở Trường An, không chừng coi trọng người mới nào đó, muốn hối hôn cũng thật tiện."
.....!Nàng mới mấy giây không nói chuyện, liền đã nói đến tận hối hôn.
Khương Trĩ Y mở mắt ra, xoay người trừng mắt bới hắn, giang hai cánh tay ra: "Cho chàng ôm, cho chàng ôm này!"
Nguyên Sách cười cười ôm người vào trong lồng ngực, cúi đầu xoa xoa đỉnh đầu nàng: "Ngoan ngoãn ở yên ở Trường An, chờ ta tới cưới nàng.".

Chương 88: Chương 88

Hôm sau, sau giờ ngọ, xe ngựa khoác ánh tà dương vàng óng ánh mà lộc cộc chạy vào thành Trường An, bên trong xe, Kinh Chập đánh thức Khương Trĩ Y đang ngủ gật, nói với nàng sắp về đến nhà rồi.
Đêm qua Khương Trĩ Y cùng Nguyên Sách náo loạn đến nửa đêm, sáng sớm lại thức sớm chia tay hắn, lên xe ngựa liền bắt đầu mệt mỏi rã rời, tranh thủ ngủ bù nửa canh giờ trên xe, mãi đến giờ phút này mới rốt cuộc lên chút tinh thần để ngồi dậy, thăm dò nhìn ra ngoài cửa sổ.
So với chiến sự căng thẳng ở những vùng bên ngoài, thành Trường An ngoại trừ trận cung biến xảy ra đầu tiên, thì cũng không phát sinh chiến đấu phóng hoả trong thành, hơn nữa để làm gương cho thiên hạ, liền khôi phục sinh kế trước.
Hiện tại nhìn lại, tòa thành tứ phương xa cách nửa năm này vẫn là bộ dáng như cũ lúc nàng rời đi, trên đường phố ngang dọc đan xen, quan to hiển quý đến bá tánh bố y qua lại nườm nượp, người bán hàng rong vẫn lảnh lót rao, nam nữ già trẻ, đám đông tấp nập, ngựa xe như nước.
Khương Trĩ Y nhìn cảnh phường thị chạy ngang qua cửa sổ, chỉ cảm thấy trải qua nửa năm quá nhiều sự kiện, trải qua sinh tử biệt ly, cũng đủ cho nàng cảm thấy dường như mình đã qua nửa đời, khi lại lần nữa trở lại tòa thành mà mình sống suốt mười bảy năm này, lại có cảm giác vừa quen thuộc lại xa lạ.
Xe ngựa một đường chạy về phường Sùng Nhân ở hướng Đông Bắc, rồi dừng lại trước cửa Vĩnh Ân Hầu phủ.
Trước Hầu phủ, hai thiếp thất của Vĩnh Ân Hầu đã mang theo tỳ nữ sớm đứng chờ ở nơi đó, mắt thấy Khương Trĩ Y vịn tay Kinh Chập xuống xe ngựa, vội vàng tiến lên đón, hành lễ: "Quận chúa đã trở lại, quận chúa một đường vất vả vì Hầu gia!"
"Hứa di nương không cần đa lễ, mấy ngày nay cữu cữu có khoẻ không?" Khương Trĩ Y một mặt hỏi thăm Hứa thị, một mặt dẫn Lý Từ Phong vào

phủ, vội vàng đi về hướng bên trong.
Hứa thị đi theo bên cạnh nàng, vừa đi vừa nói chuyện: "Hầu gia lúc trước từng dùng phương thuốc của Lý tiên sinh đây kê cho, quả nhiên là không còn sốt nữa, ho cũng giảm nhiều, nhưng cuối tháng sáu xảy ra chiến sự, hầu gia ngày đêm ưu tư, lại tái phát bệnh cũ, ho mãi không ngừng.

Y sư sợ Hầu gia ho đến hỏng phổi, chỉ có thể kê thuốc an thần để ngài ấy ngủ cả ngày, cho nên hiện tại Hầu gia rất ít khi thanh tỉnh.

Nhưng mà y sư bảo có mê mang như vậy cũng là do thuốc gây ra, nếu ngưng dùng thuốc sẽ tỉnh lại mà thôi, vấn đề là ở chỗ chưa tìm được cách trị dứt cơn ho cho Hầu gia."
Dùng thuốc an thần để áp chế cơn ho, tất nhiên là phương pháp trị ngọn không trị gốc, nhưng tạm thời có thể ổn định bệnh tình —— Trên đường về Trường An, Khương Trĩ Y đã thăm dò được tin tức, hỏi Lý Từ Phong, cũng được đáp án như thế này.
Khương Trĩ Y vội vàng theo Hứa thị vào chính viện, thẳng đến tẩm gian của Vĩnh Ân Hầu, đi vào liền nghe thấy một mùi thuốc nặng nề tanh nùng.
Vĩnh Ân Hầu ở trên giường lẳng lặng ngủ, sắc mặt vàng vọt, khóe môi bị loét, người ốm lại hơn so với tháng giêng không biết bao nhiêu, nhưng mà đắp một tầng chăn mỏng như thế, đều không còn nhìn thấy cái bụng to thường ngày.
Khương Trĩ Y không kịp nhìn cữu cữu thêm nhiều, mà vội vàng nhường chỗ cho Lý Từ Phong.
Lý Từ Phong xách theo rương thuốc tiến lên bắt mạch, khám qua một lát, lại xem xét bựa lưỡi, tròng trắng mắt của người trên giường, cẩn thận nghe hơi thở hắn để đánh giá phổi: "Bệnh phổi này của Hầu gia trì hoãn lâu rồi, xác thật có chút khó giải quyết, bệnh đi như kéo tơ, phải chậm rãi bảo dưỡng điều trị, nhưng mà xin quận chúa an tâm, ta khai một phương thuốc mới, dùng vài lần, liền không cần uống thuốc an thần nữa.

Nói cho cùng, thuốc uống nhiều quá cũng có tổn thương."
"Thật tốt quá," Khương Trĩ Y nhẹ nhàng thở ra, sau đó dặn dò tỳ nữ, "Đi lấy giấy mực cho Lý tiên sinh."
Lý Từ Phong ngồi vào bàn dài bên cạnh, đề bút chấm mực viết phương thuốc.

"May mắn quận chúa mang theo Lý tiên sinh tới," Hứa thị cảm kích nói, "Thiếp còn tưởng rằng kinh thành và vùng lân cận vẫn chưa thông đường, muốn tới phải tốn phí không ít thời gian, không nghĩ tới quận chúa tới nhanh như vậy."
Khương Trĩ Y tới nhanh như vậy tất nhiên là nhờ Nguyên Sách, ba ngày bước vào khu vực phụ cận kinh thành này tuy rằng ban đêm không cố sức đi, nhưng hành trình ban ngày thì không hề chậm trễ.

Đúng thật là quan đạo ở khu vực ngoài kinh thành có rất nhiều đoạn vẫn chưa thông, nhưng Nguyên Sách lại mang nàng băng thẳng qua các khu vực chiến sự, bằng đường núi mà tiến về phía kinh thành.
Không ngờ Hứa thị vừa dứt lời, một giọng nữ không tán đồng liền vang lên ở hành lang: "Nhanh chỗ nào chứ, làm ta đây đợi lâu như vậy!"
Hứa thị vừa thấy người tới, kinh ngạc đứng ngay dậy, vội cúi đầu cung kính hành lễ.
Ánh mắt Khương Trĩ Y sáng lên, mau mau đi ra ngoài đón: "Bảo Gia a tỷ!"
"Hồi kinh thôi mà cũng tinh phong huyết vũ đến như vậy, trên đường có bị thương không?" Bảo Gia chậm rãi tiến vào, nhìn nàng từ trên xuống dưới.
"Ta đâu có sao," Khương Trĩ Y cũng xoay quanh công chúa Bảo Gia một vòng, nắm tay nàng ta, "Còn a tỷ thì sao, cung biến có bị chấn kinh không?"
"Yên tâm, ta một cái công chúa thanh danh bại hoại, không được sủng ái thì làm sao lọt vào mắt phản quân được." Bảo Gia vừa nói vừa nhìn về phía sau Khương Trĩ Y, thấy Lý Từ Phong ngồi ngay ngắn trước bàn dài, nước chảy mây trôi mà đặt bút viết viết, như điếc như mù mà chẳng thèm liếc mắt nhìn nàng ta một cái.
"Quân Y này của Huyền Sách Quân các ngươi còn chữa bệnh cho người ta được sao, lo chữa bệnh mắt mù tai điếc của mình trước đi."
Khương Trĩ Y quay đầu lại nhìn nhìn Lý Từ Phong, lại nhìn nhìn Bảo Gia. Tháng ba gửi tin cho người ta còn gọi người ta "Từ Phong", giờ người đứng trước mặt liền biến thành "Quân Y này của Huyền Sách Quân các ngươi".
Lý Đáp Phong viết xong phương thuốc liền giao cho Hứa thị, đi lên trước vài bước, ánh mắt rơi xuống trên mặt Bảo Gia, cúi đầu chắp tay thi lễ: "Bái kiến công chúa."

Lý Từ Phong chuyển về hướng Khương Trĩ Y: "Quận chúa, tại hạ liền đi chuẩn bị thuốc cho hầu gia, xin lỗi không thể tiếp được."
Nhìn theo bóng dáng Lý Từ Phong rời đi, Khương Trĩ Y kéo Bảo Gia đang sắc mặt không vui qua, nhỏ giọng nói: "A tỷ đừng tức giận, Lý Quân Y tháng 5 liền đã chuẩn bị quà sinh thần cho tỷ rồi, còn nhờ ta mang về, nếu không có chiến sự, đã sớm đưa đến tận tay tỷ."
"Đồ vật liền ở ngay trong hành lý của ta này, đợi lát nữa ta bảo Kinh Chập lấy ra cho tỷ, Lý Quân Y chuyến này đến đây chủ yếu để chữa bệnh cho cữu cữu ta, mấy ngày này đều ở tại hầu phủ, khi nào tỷ muốn lại đây tìm hắn đều được!"
Bảo Gia trề môi: "Ai nói ta đi tìm hắn?"
Khương Trĩ Y cười khanh khách nói: "Vậy tìm ta, tìm ta được không? Nửa năm không gặp, ta cũng nhớ a tỷ lắm, mong a tỷ ngày ngày tới tìm ta ôn chuyện."
Bảo Gia trầm ngâm nói: "Vậy để a tỷ suy xét đi."
Vừa mới dứt lời, chợt nghe một tiếng "meo meo" thật đáng yêu vang lên, Khương Trĩ Y vừa quay đầu, liền thấy một cục bông tròn màu vàng mượt mà, béo lùn chắc nịch nhiệt tình mà nhào tới phía nàng.
"Uy Vũ!" Khương Trĩ Y cười khanh khách giơ cánh tay đón được con thú cưng nửa năm không thấy của mình, mới vừa nhấc tay muốn bế nó lên cao thì cánh tay lại đau xót, ai da một tiếng liền quay đầu trả con mèo cho tỳ nữ, lắc lắc tay.
Bảo Gia cả kinh: "Không phải nói không bị thương sao? Tay bị sao hả?"

Động tác lắc tay của Khương Trĩ Y chợt ngừng lại, cứng đờ chuyển mắt qua: "Không sao."
"Không sao cái gì chứ?" Bảo Gia xách cánh tay nàng lên, "Ta thấy ngươi là bị thương gân cốt rồi, Thẩm Nguyên Sách sao lại thế này, không bảo Lý Từ Phong xem cho ngươi sao?"
Ánh mắt Khương Trĩ Y hơi lập loè: "Không, không đến nỗi đó đâu, không có bị thương gân cốt gì cả, sáng nay hắn cũng xem cho ta rồi....."
Bảo Gia sửng sốt: "Sáng nay xem rồi, là đêm qua mới bị thương?"
"Ờm....." Khương Trĩ Y không mấy tự tin mà kéo dài giọng, "Cũng không phải bị thương, chỉ là mỏi thôi, nghỉ hai ngày là được....."
Bảo Gia mắt thấy khuôn mặt nàng đầy chột dạ, hồ nghi nói: "Mỏi hả, mỏi trong đêm chia tay, chẳng lẽ là tập tranh a tỷ cho ngươi, đêm qua ngươi chỉ

mới nhập môn?"
Bảo Gia lắc đầu thở dài, tiếc hận nói: "Thật là phí phạm của trời."
*
Liên tiếp mấy ngày, Khương Trĩ Y ban ngày thì ở chính viện hầu bệnh, chiếu cố cữu cữu, ban đêm về Dao Quang Các nghỉ ngơi.
Phương thuốc mới của Lý Từ Phong quả có hiệu nghiệm, dùng mấy ngày là có thể chậm rãi giảm bớt thuốc an thần, vẫn luôn giảm đến cuối tháng, thì cố thể hoàn toàn ngừng thuốc an thần lại.
Sáng sớm hôm nay, Khương Trĩ Y mới vừa tỉnh dậy ở Dao Quang Các, chợt nghe tỳ nữ tới báo, nói hầu gia tỉnh rồi, liền vội vàng rửa mặt chải đầu, ăn mặc xiêm y rồi đi qua.
Vào phòng ngủ, thấy Vĩnh Ân Hầu êm đẹp ngồi ở trên giường, Khương Trĩ Y nước mắt lưng tròng nhào lên ôm lấy người: "Cữu cữu —— cuối cùng ngài cũng tỉnh rồi!"
Vĩnh Ân Hầu trước trận bệnh này đã biết nàng đang khởi hành về Trường An, mới vừa rồi khi tỉnh dậy cũng nghe người ta nói Khương Trĩ Y gần đây thức khuya dậy sớm chăm sóc hắn, liền giơ tay vỗ nhẹ nhẹ lưng nàng, suy yếu hít vào mấy hơi, hoãn giọng: "......!Con nói con xem, đứa nhỏ này, không ngoan ngoãn ở Hà Tây đi, một hai phải trở về thăm cữu cữu, may mà bình an không có việc gì, linh hồn nhỏ bé này của cữu cữu thật sự bị con doạ bay mất luôn!"
"Là linh hồn nhỏ bé của Y Y bị cữu cữu doạ bay mất mới đúng!" Khương Trĩ Y từ trong lòng ngực hắn bò dậy, "Cữu cữu xảy ra chuyện lớn như vậy cũng không nói với con, nếu không phải Tiểu Mãn là đứa thành thật, con sợ có khi không còn gặp được cữu cữu nữa!"
Vĩnh Ân Hầu lắc đầu nói thầm: "Sớm biết cái con nha đầu kia thành thật như vậy, cữu cữu đã không bảo nó đi."
"Mấy chuyện ngoài ý muốn ai mà đoán trước được chứ, không nói mấy chuyện lặt vặt nữa, con trở về thăm cữu cữu, cữu cữu không vui sao?" Khương Trĩ Y nhăn mày lại.
"Cữu cữu đây chỉ ngóng trông con cùng ngoại sinh nữ tế của ta sống với nhau thật tốt, lần này nghe nói hắn ba ngày bốn đêm mang binh gấp rút tiếp viện Hạnh Dương, tiếp viện thần tốc như vậy, chính là oanh động toàn kinh, con còn giận dỗi người ta nữa không?"
"Vốn dĩ không có việc này con cũng không giận dỗi hắn mà....."
Vĩnh Ân Hầu yên tâm mà thở phào một hơi: "Vậy thì tốt rồi, cữu cữu đây

cũng đỡ phải trơ mặt già đi theo Bùi tướng lôi kéo làm quen." Khương Trĩ Y bĩu môi: "Cữu cữu sợ con gả không ra đến như vậy à?"
Vĩnh Ân Hầu chợt nghẹn: "Cữu cữu đương nhiên biết nhi lang muốn cưới Y Y nhà ta nhiều đến mức có thể xếp hàng dài vòng quanh Trường An một vòng, nhưng ta là sợ chính con nếu không sớm sớm tuyển chọn cho xong việc hôn nhân, lỡ bị người ta ép uổng vào hôn sự không tốt thì lại phiền."
"Cữu cữu nói gì vậy, nếu con không muốn gả, ai dám ép uổng hôn sự của con?"
Vĩnh Ân Hầu nghĩ nghĩ, thở dài một hơi: "Y Y, trước khi con đi Hà Tây, có một chuyện mà cữu cữu chưa từng nói với con hay bất cứ ai khác, là vì ta sợ Thẩm gia biết mục đích cữu cữu đáp ứng việc hôn nhân này không thuần, sau này lại có thành kiến đối với nhà chúng ta, còn sẽ khinh thường con.

Nhưng hiện tại thấy tên tiểu tử Thẩm gia kia liều cả tánh mạng vì con, cữu cữu không cần lo lắng nữa....."
Khương Trĩ Y ngẩn người: "Chuyện gì? Cái gì mục đích không thuần?"
Vĩnh Ân Hầu duỗi tay về hướng bàn dài bên cạnh giường, Khương Trĩ Y đưa nước trà cho hắn.
Vĩnh Ân Hầu uống hai ngụm, gác chung trà xuống nói: "Con có nhớ không, lúc ban đầu cữu cữu là cực lực phản đối việc hôn nhân này của hai đứa, đúng không?"
Khương Trĩ Y đương nhiên nhớ rõ, lúc trước cữu cữu bỗng nhiên chuyển bi3n thái độ, là sau cái ngày cầm bát tự của nàng cùng Nguyên Sách đi đạo quan xem.
Lúc tháng 5, cái đêm trước khi nàng rời khỏi thành Cô Tang, còn từng nói chuyện với Nguyên Sách về việc này.

Ngày đó biết tin cữu cữu sinh bệnh, vừa vặn thân tín mà Nguyên Sách phái tới Trường An tra ngọn ngu ồn chuyện thoại bản cũng truyền tin lại, nói Trương đạo trưởng Thái Thanh Quan đầu xuân liền vân du rồi, không tìm ra người, thời gian ly kinh lại thập phần trùng hợp.
Thêm chuyện vị Trương đạo trưởng này vốn chính là đệ tử thân truyền của Kiến Vi thiên sư, người năm đó tiên đoán có đôi song sinh họa quốc, khi đó bọn họ liền tin tưởng người này nhất định là có liên quan đến chuyện

này.
Lại liên tưởng lúc trước cữu cữu đi Thái Thanh Quan xong v`ê li`ên đáp ứng việc hôn nhân này, li`ên suy đoán cữu cữu khẳng định cũng là nghe Trương đạo trưởng xúi giục.
Khương Trĩ Y hỏi: "Chuyện cữu cữu thay đổi chủ ý, có phải là do nghe Trương đạo trưởng nói gì đó th`ần th`ần thao thao đi, Trương đạo trưởng kia nói nếu ta không gả cho A Sách ca ca li`ền xúi quẩy hở?"
"Nếu chỉ là th`ần th`ần thao thao, cậu cũng không đến mức tin vào, ngày ấy Trương đạo trưởng nói với ta, mạng con đã sớm định, nhân duyên của con là phải đi Tây La hòa thân."
Khương Trĩ Y cả kinh trừng lớn mắt: "......!Cái gì?"
"Khi Trương đạo trưởng nói với ta chuyện đó, Tây La không có một chút tiếng gió nào, nhưng chờ ta từ đạo quan đi ra li`ền nghe được tin tức vương hậu Tây La bệnh tình nguy kịch, lúc đó cữu cữu mới nghĩ, nếu công chúa hoà thân ti`ền nhiệm bệnh chết, còn không phải vội vàng tìm người kế tiếp sao? Nên cậu li`ền nhanh chống nghe lời Trương đạo trưởng nói, ấn định việc hôn nhân này của con."
Khương Trĩ Y không thể tưởng tượng được, lắc lắc đ`ầu: "Cữu cữu, sợ là ngài bị tên đạo trưởng kia lừa r`ồi, chuyện hòa thân sao có thể rơi xuống trên đ`ầu con được?"
"Sau đó cữu cữu có đi hỏi thăm, cái tên lão vương Tây La kia một đống tuổi r`ồi, lại ham mê nữ sắc, cái bộ dạng xinh đẹp này của con nếu rơi vào t`âm mắt bọn chúng, thì cũng nói không chừng.....!Cũng may suốt tháng giêng con mỗi ngày quấn lấy tiểu tử Thẩm gia kia, chưa từng đi vào cung dự tiệc, cũng không lộ mặt trước mặt sứ th`ần Tây La, chỉ nhìn bấy nhiêu thôi, thì rõ ràng tiểu tử Thẩm gia kia thật sự là phúc tinh của con!" Vĩnh Ân H`ầu chắc chắn mà nói.
.....! Đây cũng không phải là không có lý, nhưng vị Trương đạo trưởng này vốn là một lòng muốn tác hợp nàng cùng Nguyên Sách, chuyện vô căn cứ cũng có thể trở thành vô cùng có lý đi.
Rốt cuộc lúc trước cái tên đạo sĩ giang h`ôkia còn nói nếu nàng không đi Thái Thanh Quan lễ tạ th`ần, sẽ bị trời phạt, kết quả nàng đi mới phải gặp "Trời phạt", đập phải đ`ầu đến phát ngây dại luôn!
Mắt thấy bộ dáng Khương Trĩ Y cau mày nghĩ mãi không thông, Vĩnh Ân H`ầu trấn an nói: "Bất quá hiện giờ vương hậu Tây La bệnh chết đã g`ần nửa năm, Tây La cũng không c`ầu thú công chúa Đại Diệp, lại nói con còn

chưa xuất đầu lộ diện, lại đã đính hôn, hẳn là như lời đạo trưởng kia nói, việc hôn nhân này có thể giúp con thoát khỏi số mệnh hoà thân đau khổ, con cũng không cần nhọc lòng nữa."
Cũng như Bùi Tuyết Thanh chưa từng nói cho người nhà nghe về bí mật Thẩm gia, Khương Trĩ Y cũng không thể kể chuyện thoại bản cho cữu cữu, nàng chỉ có thể gật đầu: "Dạ, con hiểu rồi."
Nhưng tận đáy lòng lại âm thầm nghĩ, việc này sao lại càng lúc càng thêm ly kỳ, nàng phải tranh thủ thời gian tự mình đi một chuyến đến Thái Thanh Quan.

========== Truyện vừa hoàn thành ==========
1.

Cái Chết Của Hoa Nhài

2.

Kỳ Nữ Vô Tri
3.

Tu Hú Kêu Trăng
4.

Xé Mặt Trà Xanh
==========
Sáng sớm hôm sau, ngoại ô, Khương Trĩ Y nhìn lên toà đạo quan được xây trên lưng chừng núi xanh âm u trước mặt, xung quanh là rừng cây râm mát, trên biển hiệu đen tuyền cổ xưa có khắc ba cái chữ vàng bằng bút pháp tuấn dật —— Thái Thanh Quan.
Thoạt nhìn không khác mấy với những đạo quan bình thường, lúc trước sở dĩ nàng chọn đến Thái Thanh Quan để hỏi về chuyện thuật pháp cổ xưa của cữu mẫu, thuần túy là vì nghe nói Trương đạo trưởng chính là đệ tử của Kiến Vi thiên sư, các hộ quyền quý trong kinh rất thích tới nơi này hỏi quẻ, cũng là vì nguyên nhân này.
Khương Trĩ Y đội lụa mỏng mũ có rèm, được Kinh Chập dìu đi từng bước một lên bậc thang.

Kinh Chập hỏi: "Quận chúa, không phải nói Trương đạo trưởng đi vân du sao? Ngài có tới cũng không gặp người đâu."
Khương Trĩ Y thấp giọng nói: "Hắn mất công làm nhiều chuyện như vậy, nếu đi vân du ở xa, trước khi đi nhất định sẽ dặn dò người trong quan chú ý chuyện hôn sự của ta cùng A Sách ca ca.

Hắn hao tổn tâm huyết nhiều như thế, nếu ta cùng A Sách ca ca vẫn không thành được thân thuộc, chẳng lẽ hắn còn không ra mặt tác hợp sao?"
Kinh Chập bừng tỉnh đại ngộ: "Quận chúa thông tuệ, cho nên hôm nay ngài đến đây là vì ——?"
"Tất nhiên là dùng kế buộc hắn xuất quan," Khương Trĩ Y cười, "Chúng ta tới sớm, lúc này khách hành hương không nhiều lắm, lát nữa ngươi liền gióng trống khua chiêng, nói với mấy người ở trong quan rằng Vĩnh Doanh quận chúa đến kính hương, bảo bọn họ quét sạch điện phủ cho ta."
Một khắc sau, trước tượng thần trong điện phủ không người, Khương Trĩ Y thành kính mà quỳ lên đệm hương bồ, chắp tay trước ngực, nhắm hai mắt nói: "Tam Thanh Đạo Tổ tại thượng, tín nữ Trĩ Y, hôm nay tiến đến là vì muốn sám hối lòng bất trung của mình trước mặt ngài."
"Vị hôn phu của tín nữ, vốn là lương nhân mà trong lòng tín nữ đã nhận định, thế nhưng trong đại nạn sinh tử tín nữ gặp phải vào tháng sáu, khi vị hôn phu không ở bên cạnh, tín nữ đã nảy sinh tình tố đối với một nhi lang cùng ta chung hoạn nạn, nay tình ý khó ngăn, hiện giờ muốn hối hôn tái giá....."
Trương đạo trưởng nhất định là người thông minh, nếu nàng muốn bịa chuyện, cần phải bịa cho thật hợp tình hợp lý, cho nên tốt nhất là phải bịa như thế, nửa thật nửa giả, nửa nọ nửa kia.
Dù sao nhi lang cùng chung hoạn nạn với nàng ở thành Hạnh Dương nhiều như vậy, Trương đạo trưởng cũng không thể biết được là ai đâu.
Khương Trĩ Y lẩm bẩm lầm rầm tự mình nói lời cuối cùng: "Tín nữ tâm ý đã quyết, này liền quyết tâm từ hôn, Đạo Tổ không cần khuyên ta, chỉ nguyện Đạo Tổ tha thứ tín nữ tâm chí không kiên, chớ giáng thiên phạt, những gì tín nữ thiếu vị hôn phu, chỉ có thể kiếp sau trả lại."
Bên ngoài điện phủ, Bùi Tử Tống mới bước một chân liền dừng lại, đồng tử rung mạnh, sững sờ tại chỗ..

Chương 89: Chương 89

Khương Trĩ Y đứng dậy từ trên đệm hương bồ, cách mũ có rèm mà bất động thanh sắc nhìn nhìn khắp nơi, lại được Kinh Chập đỡ ra khỏi điện phủ, đi ra bên ngoài.
Một đường đi mãi đến nơi yên tĩnh không người, hai người ngừng lại dưới bóng cây, Khương Trĩ Y chuyển mắt qua hỏi Kinh Chập: "Như thế nào?"
Kinh Chập kề sát lỗ tai Khương Trĩ Y nói: "Quận chúa yên tâm, mới vừa rồi nô tỳ có lưu ý động tĩnh ngoài điện, có hai người tới nghe lén ở góc tường, một người hình như là đệ tử trong quan, ngoại trừ tiếng bước chân còn có tiếng chổi quét sân, toàn bộ quá trình vẫn bình tĩnh làm việc, ra vẻ như cao nhân, một vị khác bước chân đột ngột ngừng lại, sau đó liền vội vội vàng vàng đi ra, nghe tiếng chân có vẻ rất là lảo đảo hoảng loạn."
Khương Trĩ Y bừng tỉnh nheo mắt lạn: "Một vị án binh bất động nghe ta nói chuyện, một vị vội vội vàng vàng chạy đi báo tin, đúng rồi, vậy liền đúng hết rồi!"
"Quận chúa cao minh, sau hôm nay, Trương đạo trưởng hiểu lầm việc hôn nhân của ngài cùng Thẩm Thiếu tướng quân không thành, nhất định sẽ xuất quan lần nữa."
Khương Trĩ Y gật gật đầu, chờ cá cắn câu, liền có thể vạch trần cái chuyện thoại bản nhảm nhí này, cũng có thể hỏi rõ ràng xem chuyện hòa thân rốt cuộc là có căn cứ xác thật gì hay không, đợi nàng tra ra rõ ràng chân tướng, liền gửi tin tranh công cho Nguyên Sách.
Còn chuyện nàng khấn vái hôm nay...
Trời biết, đất biết, Tam Thanh Đạo Tổ biết, Nguyên Sách thì không cần biết.
Khương Trĩ Y bước nhẹ đi ra ngoài, đang định đi xuống thềm đá thật dài, chợt thấy phía trước có một thân ảnh áo bào xanh quen thuộc đang hấp tấp đi xuống từng bậc thang, mà dường như rất có phong phạm chạy trối chết.
"Hở?" Khương Trĩ Y ngừng lại trước cửa xem, đưa ngón tay chỉ về xa xa,

"Đó là Bùi Tử Tống sao?"
Kinh Chập theo hướng nàng chỉ mà nhìn qua, cảm thấy bóng dáng đó đích xác là vô cùng giống, nhưng công tử của Tướng quốc từ trước đến nay vẫn thong dong thư thả, sao lại có thể có dáng đi chật vật như vậy?
Mắt thấy nam tử phía trước một chân vướng phải thềm đá cuối cùng, suýt nữa ngã cái quăng cả dép ——
"Khí chất này kém xa Bùi công tử," Kinh Chập lắc đầu, "Chỉ là bóng dáng giống nhau thôi."
Vào tháng tám, cuối thu mát mẻ, bệnh tình của Vĩnh Ân Hầu có chuyển biến tốt đẹp, Khương Trĩ Y cũng không cần canh giữ ở trước giường bệnh một tấc không rời, nghĩ lúc này Nguyên Sách hẳn vẫn còn trên đường suất quân về Hà Tây, nàng liền nhân cơ hội chú ý hướng gió trên triều đình một chút ——
Ngay khoảng khắc Nhị hoàng tử bị bại, hắn liền bị bắt bắt lấy hạ ngục, một chúng gia quyến trong phủ hoàng tử cũng chờ đợi sau thu hỏi trảm, tất cả phản thần có liên quan đến trận phản này cũng rơi vào kết cục tru di cả nhà.

Tiết thu phân qua đi, trên đường Trường An không biết sẽ nhuộm máu mấy ngày.
Thái Tử lúc trước cứu tế bất lợi chỉ bị phạt cấm túc, vốn do thiên tử thủ hạ lưu tình, hoặc xuất phát từ quyết định có dự tính nào khác.

Thế nhưng khi cung biến xảy ra, Thái Tử vậy mà không hề có khả năng ứng biến, kế hoạch duy nhất của hắn đó là mang theo phụ hoàng mẫu hậu cùng Thái Tử Phi chạy trốn bằng mật đạo.

Là một trữ quân, sao có thể chỉ lo cho tánh mạng một nhà, bỏ đế vị mà đi, trước đây chỉ là triều thần theo phe nhị hoàng tử hay chỉ trích buộc tội Thái Tử, những lần phong ba này qua đi, văn võ cả triều đều có lòng bãi trừ, sớ buộc tội Thái Tử dâng lên điện Kim Loan Điện như bướm bay đầy trời, ngay cả thiên tử vốn xuất thân từ nhà võ lần này cũng đã thất vọng tột đỉnh với Thái Tử, chỉ sợ ít ngày nữa sẽ đưa ra quyết định.
Ngược lại thì tứ hoàng tử, hai tháng nay lấy khí thế như sấm rền gió cuốn cứu tế tình hình thiên tai của ba châu ở phía nam, lại còn giải vây hoàng cung giữa trận phản loạn, cứu thiên tử cùng một chúng trọng thần khỏi

nguy nan sinh tử, tự mình mang binh đi bắt lấy nhị hoàng tử, hiện tại đang rất nổi bật trong triều, dường như đã trở thành lựa chọn cho vị trí trữ quân mới.
Ngày này, Khương Trĩ Y hỏi Bảo Gia đang ở hầu phủ làm khách: "Thái Tử điện hạ hiện giờ cảnh ngộ như vậy, Hoàng Hậu không thể tránh được bị liên luỵ, a tỷ có bị liên lụy hay không?"
Bảo Gia đối với chuyện này khịt mũi coi thường, bưng chén trà lên tùy ý thổi thổi mấy hơi: "Ta cùng bọn họ đã sớm không còn quan hệ, liên lụy cũng không đến trên đầu ta."
Từ sau khi Bảo Gia khai phủ độc lập, nhiều năm qua vừa dưỡng trai lơ, lại gia nhập thương giới, đủ loại hành tích kinh thế hãi tục, Hưng Võ Đế cùng Hoàng Hậu cơ hồ đều coi như không có đứa nữ nhi này.
Nhưng mà tuy là như thế, bọn họ đối với những việc làm của Bảo Gia cũng đều mở một mắt nhắm một mắt, toàn mặc kệ nàng ta.
Lúc trước Khương Trĩ Y cho rằng đây là do phụ mẫu chiều chuộng, nhưng mãi đến đêm trừ tịch năm trước, biết được chuyện cả nhà Lý Từ Phong bị phán lưu đày sự mới mơ hồ đoán được, hoá ra năm đó Bảo Gia a tỷ có thể là sắp cùng Lý Từ Phong bàn chuyện cưới hỏi, nhưng ngay thời điểm mấu chốt đó, thiên tử lại phán Lý gia tội khi quân, làm cho Bảo Gia a tỷ từ nay về sau không còn hứng thú với hôn sự nữa.

Phần chiều chuộng này, có lẽ là một chút bồi thường cho nữ nhi của mình đi.
"Ngươi cũng không cần thổn thức quá mức vì bọn họ đâu, mẫu hậu kia của ta cùng Thái Tử a huynh lúc trước ở vương phủ đối tốt với ngươi, bởi vì bọn họ là chủ tử đứng đắn của vương phủ, tất nhiên phải hào phóng đãi khách, cũng muốn cho đi chút nhân tình, người như bọn họ vậy, làm gì có chuyện thiệt tình." Bảo Gia nhàn nhạt cười, "Lại nói, a huynh vốn là không có bản lĩnh làm trữ quân, nếu thật sự ngồi lên trên cái vị trí kia, thì đừng nói giang sơn, ngay cả tánh mạng sớm muộn gì cũng vứt bỏ, bị bãi trữ sớm một chút cũng tốt, nếu lão nhị thượng vị, chỉ sợ sẽ đuổi tận giết tuyệt, hiện giờ là lão tứ, còn có thể giữ được tánh mạng, đã là kết cục tốt nhất rồi."
Khương Trĩ Y suy tư gì đó, gật gật đầu: "Lập tứ điện hạ làm trữ quân có thể là chuyện buộc phải làm đi."
"Nước không thể một ngày không có trữ quân, vị phụ hoàng kia của ta hiện giờ tình trạng cũng không tốt lắm, tất nhiên muốn sớm tính toán cho

xong."
"À, nhưng mà cái này là ta lỡ miệng nói ra nha," Bảo Gia che miệng, hạ giọng, "Nhưng cũng không tính là bí mật không thể tiết lộ đâu, vì mọi người trong cung đều biết hết rồi.

Trong lúc cung biến, ông ta tự mình rút kiếm giết địch nên bị chút thương, sốt rồi hạ, hạ rồi lại sốt, cứ liên tục như vậy, sau khi sốt mấy lần, hiện giờ thỉnh thoảng nửa đêm kinh mộng giật bắn người lên, cho rằng phản quân ở cạnh, đã rút kiếm ngộ sát vài thái giám cung nữ rồi."
"......!Lại có chứng bệnh kinh mộng như vậy sao," Khương Trĩ Y kinh ngạc nói, "Vậy hiện giờ chính vụ là do ai xử lý vậy?"
"Chỉ là vào đêm mới căng thẳng thôi, ban ngày không sao cả, xử lý nội vụ vẫn bình thường, chỉ là nếu cứ tiếp tục mãi như thế thì không phải chuyện tốt." Bảo Gia lắc lắc đầu, "Ta lỡ miệng nói với ngươi, ngươi đừng để lộ ra bên ngoài nha."
Cho dù nàng có muốn chia sẻ tin tức thì cũng chỉ là với Nguyên Sách, nhưng hiện giờ bọn họ cách xa nhau xa như vậy, truyền tin để nói bí sự bậc này, chính là chán sống rồi.
"Có lẽ là ta suy nghĩ nhiều, nói không chừng tới mùa thu mát mẻ thì đỡ hơn chăng," Bảo Gia lại nói, "Ba châu ở phía Nam, một đám quan viên bị bãi miễn, ta thấy phụ hoàng kia của ta tuyển người thay người rất bận rộn, cũng không có gì quá dị thường, đúng rồi, nghe nói công tử Bùi gia cũng muốn nhập sĩ, ly kinh đi nhậm chức thì phải."
Khương Trĩ Y sửng sốt: "Hắn không phải nói sức khoẻ mẫu thân hắn không tốt, hắn muốn ở kinh để tẫn hiếu, không muốn đi nơi khác làm quan sao?"

"Chuyện đó thì ta không rõ ràng lắm, nghe nói còn đi rất cấp bách, ngay cả trung thu cũng không chờ, qua một hai ngày nữa liền muốn xuất phát."
Khương Trĩ Y ngơ ngẩn hồi tưởng lại cái gì, quay đầu nhìn về phía Kinh Chập: "Kinh Chập, ngày ấy người đạo quan không lẽ thật sự là Bùi tử Tống chứ?"
Kinh Chập cũng nghĩ đến đây, hơi há miệng nửa ngày mới nói: "Không phải chứ, chẳng lẽ Bùi công tử nghe thấy được lời ngài nói, cho rằng người ngài có ý là hắn, sợ Thẩm Thiếu tướng quân giết vào kinh, nên liền vội vàng thu thập hành lý trốn chạy?"

Khương Trĩ Y càng nghĩ việc này càng thấy hoang đường, ngẫm lại hắn là sẽ không trùng hợp đến như vậy được, nhưng lại nghĩ lỡ như có thật thì sao? Sáng hôm sau thật sự ngồi không được, nên sáng sớm liền đi qua Bùi phủ.
Lại nghe nói đúng là hôm nay Bùi tử Tống khởi hành, giờ phút này đã trên đường ra khỏi thành.
Lấy lễ tiết chu đáo của Bùi tử Tống, nhất định đã cùng bạn bè thân thích trong kinh chia tay xong rồi, nàng tốt xấu gì cũng là giao tình chung hoạn nạn, đi xa vậy mà cư nhiên ngay cả báo cho cũng chưa từng, xem ra Kinh Chập suy đoán thật sự không sai.
Khương Trĩ Y hỏi thăm rõ ràng Bùi Tử Tống đi ra thành bằng cửa nào, sau đó vội vàng bảo xa phu quay đầu, giục ngựa đuổi theo về hướng cửa thành đó.
Không ngừng đẩy nhanh tốc độ, thật vất vả mới nửa đường nhìn thấy xe ngựa của Bùi gia, muốn bảo Kinh Chập kêu xa phu Bùi gia dừng lại, nhưng không ngờ mới vừa kêu, xe ngựa Bùi gia vậy mà càng chạy thế càng nhanh, mắt thấy bánh xe xoay chuyển sắp phát ra sao xẹt luôn rồi!
Khương Trĩ Y hướng về phía trước thủ thế, lệnh cho xa phu nhà mình cần phải chặn xe ngựa Bùi gia lại.
Xa phu lấy ra kỹ xảo đánh xe cả đời, phí sức của chín trâu hai hổ, rốt cuộc ngay trước cửa thành đã thành công vượt qua xa ngựa Bùi gia, hất đuôi xe chặn đầu lại.
Xe ngựa Bùi gia buộc phải dừng.
Khương Trĩ Y một đường này bị xốc đến lung lay, đầu cũng say xe, vừa xoa thái dương vừa được Kinh Chập dìu xuống xe ngựa, tiến đến bên cạnh xe ngựa Bùi gia: "Bùi công tử chạy cái gì?"
Người bên trong hình như do dự một chút, rồi xốc mành xe đi xuống, gật đầu chắp tay thi lễ nói: "Không biết quận chúa ở phía sau, Bùi mỗ thất lễ, quận chúa có gì chuyện quan trọng?"
Khương Trĩ Y nhìn vành tai phiếm hồng của hắn.

Tên này một khi thẹn thùng liền đưa hết lên mặt, từ bỏ nghiệp nói dối đi.
Khương Trĩ Y xấu hổ mà ho nhẹ một tiếng, nhìn hắn vẫy tay, ý bảo hắn đi theo đến chỗ vắng vẻ người, rồi sau đó hỏi: "Ta hỏi ngươi, mấy ngày trước, ngươi có đi Thái Thanh Quan đúng không?"
Bùi tử Tống cụp mắt lắc đầu: "Chưa từng!"

Vậy là có đi rồi.

Khương Trĩ Y oán hận thở dài, sao mà Trương đạo trưởng còn chưa cắn câu, Bùi Tử Tống lại ăn mồi vậy.
"Ta nói với ngươi, ngày ấy lời ta nói đều là lừa Đạo Tổ."
Bùi Tử Tống bỗng dưng nâng mắt lên.
Khương Trĩ Y tiếp tục giải thích: "Ta là nói mát với Đạo Tổ thôi, Đạo Tổ tiếc rẻ đoạn nhân duyên này, liền sẽ càng thêm nỗ lực cột ta cùng Thẩm Thiếu tướng quân vào cùng nhau, ngươi có hiểu chưa?"
Bùi Tử Tống ngơ ngác nhìn nàng: "Lại có đạo thuật bậc này sao?"
"Còn không phải sao, áo cưới ta cũng sắp làm xong rồi, ta không bao giờ có ý muốn từ hôn với Thẩm Thiếu tướng quân đâu."
Bùi Tử Tống chần chờ một chút, đường hồng hồng bên tai rốt cuộc cũng lặn đi: "Là Bùi mỗ hiểu lầm, Bùi mỗ hổ thẹn!"
"Không trách ngươi, còn không phải quá trùng hợp hay sao?" Khương Trĩ Y xua xua tay, "Cho nên ngươi ngàn vạn lần đừng nghĩ không thông mà vội vàng ly kinh, mẫu thân ngươi sức khoẻ không tốt, ngươi vì chuyện như vậy mà ly kinh, chẳng phải không lo được cho gia môn sao?"
Bùi Tử Tống bình tĩnh lại sau một trận xấu hổ, liền lắc đầu: "Quận chúa cũng hiểu lầm rồi, ta đích xác là vì chuyện đó nên chưa từng chia tay quận chúa, nhưng cũng không phải bởi vì vậy ta mới ly kinh, ngày ấy đi đạo quan, lúc đó lòng ta đã quyết, chỉ là đi chọn ngày nhậm chức mà thôi."
"Ngươi nói vậy là ——"
Bùi Tử Tống nghiêm túc lên: "Lúc ở thư viện, ta từng nói với quận chúa, vì nước vì dân thì có khối người, không thiếu mỗi ta, mẫu thân lại chỉ có một nhi tử là ta thôi, nên việc vì xã tắc vứt bỏ người thân, đó không phải là nguyện vọng của ta.....!Nhưng lần này tự mình trải qua kỳ thiên tai, lại qua trận chiến ở thành Hạnh Dương, lòng ta có điều cảm ngộ, chỉ cảm thấy những lời ta nói khi đó quá mức đáng khinh.

Hiện giờ chính là lúc triều đình cần dùng người chính trực, mẫu thân cũng không muốn ta vì bà mà ở lại mãi trong nhà, ta cũng quyết tâm vì thiên hạ ngàn gia vạn gia mà ra một phần sức lực.

Ta phải xuất phát nhanh như vậy, là bởi vì nơi ta đi nhậm chức đúng là

thành Hạnh Dương, sau khi chiến hỏa qua đi, Hạnh Dương cần gấp rút xây dựng lại, ta muốn mau chóng hiệp trợ Tào Tư Mã —— à, trước mắt là Tào thứ sử chứ, cùng nhau trùng kiến Hạnh Dương."
Khi Bùi Tử Tống nói lời này, đáy mắt dường như có hào quang chớp động, phảng phất như đã nhìn thấy một tòa thành sinh cơ bừng bừng, phồn vinh hưng thịnh.
"Hoá ra là như thế....." Khương Trĩ Y thở phào một hơi, cười nói, "Vậy thật tốt quá! Hạnh Dương có ngươi cùng Tào thứ sử, chắc chắn rất mau sẽ có lại sinh cơ."
"Quận chúa cùng Thẩm Thiếu tướng quân ngày sau lui tới giữa Hà Tây cùng Trường An, khi nào đi qua Hạnh Dương nhớ đặt chân vào thành, ta chiêu đãi các ngươi."
"Nhất định." Khương Trĩ Y vừa thấy mặt trời đã lên cao, "Thôi không chậm trễ ngươi đi nhậm chức nữa, ngươi mau mau khởi hành đi!"
Bùi Tử Tống nhìn người trước mặt, trịnh trọng bái một bái dài: "Quyết định lần này của Tử Tống, cũng là thụ giáo công chúa qua trận ở Hạnh Dương, may mắn được cùng quận chúa kề vai chiến đấu qua một đoạn, nguyện quận chúa sau này bình an trôi chảy, hỉ nhạc vô ưu, cùng Thẩm Thiếu tướng quân hạnh phúc mỹ mãn."
Khương Trĩ Y đáp lễ nói: "Cũng nguyện Bùi công tử tiền đồ như gấm, có chí thì nên."
Bùi Tử Tống lại lần nữa bái dài, ngay sau đó lui ra phía sau xoay người, xốc mành đi lên xe ngựa.
Khương Trĩ Y đứng tạu chỗ nhìn theo hắn rời đi, phảng phất như nhìn thấy cánh tay đắc lực, rường cột của nước nhà rất nhiều năm sau, tại đây, một ngày đầu thu tháng tám năm Hưng Võ mười hai, bước một bước đầu tiên lên con đường quan lộ của hắn.

Vui mừng mà nhìn xe ngựa lái xa, Khương Trĩ Y quay đầu nhìn về phía Kinh Chập: "Xong rồi, trở về đi, mới vừa nói đến áo cưới, thiếu chút nữa đã quên A Sách ca ca bảo ta đi nhìn chằm chằm, chúng ta đến tận cửa thúc giục đi!"
*
Vào thu, thời tiết từ từ chuyển lạnh, đợt nắng nóng mười năm khó gặp đã mang đến tai ương sâu nặng cho Đại Diệp rốt cuộc cũng lặng lẽ rời đi.
Bệnh ho của Vĩnh Ân Hầu chuyển biến tốt đẹp rất nhiều, không cần ốm

đau nằm trên giường nữa, đã có thể xuống đất đi lại.
Khương Trĩ Y trong lòng thoải mái, thấy Lý Từ Phong nhàn rỗi, liền bảo hắn cũng không cần suốt ngày canh giữ ở trong phủ, có thể đi ra bên ngoài đi dạo, thí dụ như đi "Từ Phong Lai" uống chút rượu.
Tới gần trung thu, sau giờ ngọ, Khương Trĩ Y một mình phơi nắng trong Dao Quang Các, chọc chọc Uy Vũ, chợt thấy Kinh Chập vội vàng tiến vào: "Quận chúa, nô tỳ vừa mới thu được một tin tức tốt, Trương đạo trưởng thật sự vân du trở về!"
Khương Trĩ Y lập tức buông cây gậy chọc mèo trong tay ra, ngồi bật dậy: "Thế mà cũng để ta tóm được, chúng ta liền đi Thái Thanh Quan."
Kinh Chập giơ tay phất phất ngăn người lại: "Quận chúa an tâm một chút, hiện giờ Trương đạo trưởng chạy trốn cũng chạy không được, ngài vẫn nên xem một tin tốt khác nữa đã."
"Xem hở?" Khương Trĩ Y nghi hoặc chớp chớp mắt.
Kinh Chập giơ tay, quay về phía sau vỗ hai cái.
Một ma ma ôm một cái hộp y phục nặng trĩu đi lên trước, đầy mặt vui mừng: "Chúc mừng quận chúa, áo cưới của ngài làm xong rồi!"
Khương Trĩ Y vui mừng bước nhanh lên, nhìn hộp gỗ tử đàn trong lòng ngực ma ma, lại giống gần hương tình khiếp, có chút không dám mở ra, trầm mặc nhẹ nhàng vươn tay, thật cẩn thận vuốt ve qua chữ hỉ khắc trên hộp.
Bên tai bỗng nhiên vang lên tiếng của Nguyên Sách trong cái đêm sắp chia tay đó —— Ngoan ngoãn ở Trường An, chờ ta tới cưới nàng.
"Áo cưới làm hơn nửa năm rồi, quận chúa mau mở ra nhìn một cái đi!"
Kinh Chập cùng ma ma cười nhìn nàng.
Khương Trĩ Y gật gật đầu, mới vừa sờ đến khoá hộp, chợt nghe thấy một tiếng bước chân vội vã tiến vào.
Giương mắt vừa nhìn, liền thấy Bảo Gia thở hồng hộc được tỳ nữ dẫn vào.
"A tỷ sao bỗng nhiên lại tới?" Lực chú ý của Khương Trĩ Y tất cả đều nằm trên áo cưới, nên chưa để ý thấy sắc mặt khác thường của Bảo Gia, không đợi nàng ta đáp lại, cười chỉ chỉ hộp y phục trước mặt, "A tỷ tới vừa đúng lúc, mau tới xem áo cưới của ta này, ta cũng còn chưa có xem đâu, cùng a tỷ mở ra xem lần đầu tiên luôn đó!"
Bước chân Bảo Gia cứng lại, khuôn mặt vốn đang tái nhợt giờ lại cứng đờ.
"Sao vậy?" Khương Trĩ Y ngơ ngác nhìn thần sắc nghiêm túc chưa vao giờ có trên mặt Bảo Gia.

"Trĩ Y, lão tứ mang tin tức đến phủ công chúa, nhờ ta nói cho ngươi ——" Ý cười trên mặt Khương Trĩ Y nháy mắt thu lại: "Làm sao vậy, trong cung xảy ra chuyện gì?"
"Tây La đưa thư thỉnh cầu liên hôn với Đại Diệp, người muốn cầu thú ——" Bảo Gia gian nan mà nuốt xuống, "Là ngươi.".

Chương 90: Chương 90

Không khí trong cả viện như đọng lại, tay Khương Trĩ Y vịn khoá hộp như cứng lại ở nơi đó, ngơ ngẩn một lúc lâu chưa phục hồi tinh thần lại, gian nan lặp lại một lần lời Bảo Gia nói: "Tây La đưa thư thỉnh cầu liên hôn với Đại Diệp, người muốn cầu thú —— là ta?"
Vĩnh Ân Hầu mới đưa một chân vượt qua ngạch cửa, vốn là tới xem hôn phục của cháu ngoại gái, vừa nghe liền như sét đánh giữa trời quang, đỡ lấy khung cửa một phen: "Cái gì?!"
Bên tai Khương Trĩ Y như có tiếng ầm ầm vang lên, ngơ ngác nhìn cữu cữu mình.
Sau một lúc lâu qua đi, Vĩnh Ân Hầu lẩm bẩm nói: "......!Sao có thể? Có phải lầm người hay không?"
Bảo Gia nhìn nhìn Khương Trĩ Y, lại quay đầu lại nhìn nhìn Vĩnh Ân Hầu: "Tin tức do lão tứ truyền đến, sẽ không có lầm."
Vĩnh Ân Hầu ấn ngực thở mấy ngụm, tức đến phát run mà nâng ngón tay lên: "Y Y của chúng ta đã sớm đính hôn, bọn họ đây là cầu thân hay là cướp tân nhân?! Tây La bên kia gần đây không phải vẫn luôn quấy rầy biên cảnh Hà Tây hay sao? Sao lại có thứ mặt lớn như cái thau vậy, một bên đánh cướp bá tánh chúng ta, một bên cướp tân nhân?"
Đúng vậy, theo Khương Trĩ Y biết, trước đây khi Đại Diệp nội loạn, Tây La nhân cơ hội đó quấy rầy biên quan, Mục Tân Hồng còn truyền tin tới nói cùng Nguyên Sách chuyện này, Nguyên Sách cũng là vì như vậy, mà sau khi bình định phản loạn càng phải nhanh chóng suất quân về Hà Tây tọa trấn.
Vĩnh Ân Hầu: "Chẳng lẽ là bị ngoại sinh nữ tế của ta đánh đến tức quá, liền tới mơ ước cháu ngoại gái ta để trả thù?"
"Hầu gia khoan hẵng gấp, ngồi xuống chậm rãi nói." Bảo Gia đưa mắt ra hiệu cho Khương Trĩ Y, ý bảo cho người không liên quan lui ra trước.
Khương Trĩ Y cho người hầu ra ngoài, rồi mời cậu cùng Bảo Gia a tỷ vào

ng`ồi, bảo Kinh Chập bưng nước trà tới, nỗ lực trấn định xuống, hỏi: "Tứ điện hạ còn nói thêm gì nữa không?"
Bảo Gia gật đ`ầu: "Chiếu theo ý tứ lão tứ, việc này tuyệt nhiên không phải đơn giản là trả thù như vậy.

Lão vương Tây La tuổi tác đã cao, mấy năm g`ần đây d`ần d`ần chia chính vụ cho hai nhi tử, đại vương tử thân Trung Nguyên, cố ý giao hảo cùng Đại Diệp ta, nhị vương tử lại là phái chủ chiến, từ sau khi vương hậu Tây La bệnh chết, vẫn luôn xúi giục lão vương cùng Đại Diệp ta khai chiến."
"Khoảng thời gian trước, Đại Diệp ta nội loạn, nhị vương tử thừa dịp này, sai người quấy r`ầy biên cảnh Hà Tây, thử mấy l`ần, lại phát hiện Hà Tây có Huy`ền Sách Quân ở đó, căn bản lay động không được, hơn nữa lão vương một phen tuổi cũng không còn ý tứ chiến đấu gì, đại vương tử lại chủ hòa, nhị vương tử cũng khó nhất ý cô hành."
"Cho nên nhị vương tử nghĩ ra một kế, làm bộ tán thành chủ hòa, kiến nghị lão vương lại cùng Đại Diệp liên hôn, cố ý hướng chỉ tên Trĩ Y cho lão vương.

Tây La bọn họ vốn không có chuyện tam thư lục lễ, hôn tục lag trước đính hôn, sau thành thân, không chịu trói buộc bởi nhân luân lễ tiết, có lẽ lão vương nghe nói dung mạo Trĩ Y nghiêng nước nghiêng thành, li`ền đ`ồng ý đưa thư c`ầu thú thử một l`ần.....!Chỉ là có thể lão vương ham mê nữ sắc nên hoa mắt ù tai, nhưng nhị vương tử thì rất tỉnh táo, sở dĩ chỉ tên Trĩ Y, đúng là bởi vì Trĩ Y là vị hôn thê của Thẩm Nguyên Sách, mượn chuyện này....."
Khương Trĩ Y trong nháy mắt thấy tim mình lạnh lẽo: "Mượn chuyện này châm ngòi quan hệ giữa Hà Tây cùng tri`ều đình....."
Hoặc là nói chính xác hơn, là muốn châm ngòi quan hệ của Nguyên Sách cùng thiên tử.
Cho nên việc này không có gì là trùng hợp, người mà Tây La chọn c`ầu thú, vốn chắc chắn phải là nàng.
Bảo Gia nhíu mày gật đ`ầu: "Lão tứ cảm thấy, kỳ thật chuyện hoà thân này có thành hay không, nhị vương tử căn bản không sao cả, mấu chốt ở chỗ sau khi bọn họ c`ầu thú Trĩ Y xong, thì là Đại Diệp chúng ta đánh cờ với nhau.

Nếu phụ hoàng ta đáp ứng hòa thân, Thẩm Nguyên Sách sẽ đối đãi phụ hoàng ta thế nào? Nhưng nếu Thẩm Nguyên Sách không đáp ứng nhường việc hôn nhân, phụ hoàng ta sẽ đối đãi Thẩm Nguyên Sách như thế nào? Cho nên dù như thế, cây kim này đều sẽ chui vào đáy lòng phụ hoàng ta cùng Thẩm Nguyên Sách.

Cho dù ly gián không thành, phụ hoàng ta cùng Thẩm Nguyên Sách đồng tâm, quyết định khai chiến với Tây La, vậy thì thật đúng ý nhị vương tử.

Bất luận cái kết quả gì, đối với người đưa ra đề nghị hòa thân là nhị vương tử mà nói, như thế nào cũng thắng!"
Đôi tay Khương Trĩ Y đang nắm chặt khẽ run lên.
"Bọn họ dùng kế, bọn họ đánh cờ, sao phải đem giá y của Y Y chúng ta nướng lên lửa sao? Y Y chúng ta đã trêu chọc ai chứ?!" Vĩnh Ân Hầu đập bàn một cái, mặt tức đến đỏ bừng, thở phì phò một trận, quay đầu hỏi, "Công chúa có biết trước mắt trong cung đang có cách đối phó nào hay không? Nếu tứ điện hạ đã nhìn thấu quỷ kế của người Tây La, cũng sẽ khuyên bảo Thánh Thượng chớ nên trúng kế đúng không?"
"Nghe nói tin tức vừa đến hôm qua, hôm nay phụ hoàng ta triệu tập trọng thần thương nghị, lão tứ biết được liền nhờ ta báo cái tin cho Trĩ Y trước, trong hai ngày sắp tới, phụ hoàng ta có thể tuyên triệu Trĩ Y vào cung bất cứ lúc nào."
Bảo Gia báo tin cho Khương Trĩ Y xong, bảo nàng tạm thời đừng nghĩ đến tình huống xấu nhất, nói bản thân mình sẽ nghĩ cách tiến cung nghe ngóng tin tức, rồi vội vàng rời hầu phủ.
Trong phòng, Khương Trĩ Y cùng Vĩnh Ân Hầu mặt đối mặt ngồi thật lâu, mãi mà không lên tiếng.
Khi hai cậu cháu ngẩng đầu đối mắt nhau, đều nhìn ra được từ đáy mắt đối phương cùng một tin tức ——
Vĩnh Ân Hầu: "Cho nên lời Trương đạo trưởng nói là thật....."
Khương Trĩ Y: "Cữu cữu, Trương đạo trưởng lúc ấy....."
"Trương đạo trưởng lúc ấy nói với cữu cữu là mệnh ta sẽ phải đi hòa thân sao, nguyên văn lời nói lúc ấy là như thế nào?" Khương Trĩ Y hỏi.
"Nói cái gì ——" Vĩnh Ân Hầu nhíu chặt mày, xoa thái dương hồi tưởng lại, "Cái gì mang túc thế luân hồi, từ nhân sinh quả, nói kiếp này con được cái cơ duyên gì đó, nắm lấy được thì không cần đi hòa thân....."

"Túc thế? Kiếp này?" Khương Trĩ Y chần chờ mặc niệm mấy từ đó, "Cơ duyên, cơ duyên....."
Cơ duyên đó chẳng lẽ là chỉ cuốn thoại bản kia, chỉ chuyện nàng bị đụng đầu đến hồ đồ? Nhưng nàng đã nắm chắc được cơ duyên, vì sao vẫn không thể thay đổi vận mệnh?
Nếu Trương đạo trưởng phê mệnh, bảo nàng có phận đi hòa thân là không phải nói bậy, vậy phải chăng hắn có cách phá cục?
Dù sao, mặc kệ có tin tức hòa thân hay không, hôm nay nàng đều phải đi Thái Thanh Quan hỏi chuyện thoại bản ——.

||||| Truyện đề cử: Ép Buộc Bạn Trai Ngủ Cùng |||||
Khương Trĩ Y nhìn Kinh Chập hất hất cằm, ý bảo nàng ta đi lấy thoại bản trong hộp ra, đứng dậy nói: "Cậu, con đi Thái Thanh Quan một chuyến."
Hoàng hôn, Khương Trĩ Y lại lần nữa bước vào tòa đạo quan này.
Kinh Chập nói với đệ tử trong quan rằng muốn xin gặp Trương đạo trưởng, đệ tử rất mau lẹ dẫn đường, đưa các nàng vào một gian tĩnh thất.
Trong tĩnh thất, Trương đạo trưởng tuổi chừng 30, một thân áo đạo bào, lưng thẳng, hai chân khoanh lại, nhắm mắt ngồi sau án thư, trên án thư dài trước mặt có bày một cái tráp hơi bẹp.
"Nữ phúc chủ, thỉnh." Trương đạo trưởng nghe thấy tiếng bước chân, khẽ nhếch mắt, duỗi tay mời về phía trước.
Khương Trĩ Y đi lên phía trước, ngồi quỳ trên đệm hương bồ xuống đối diện hắn, ánh mắt quét về phía xung quanh mình.
"Trong tĩnh thất chỉ có một mình bần đạo, nữ phúc chủ an tâm."
Khương Trĩ Y với tay ra phía sau, lấy từ trong tay Kinh Chập quyển 《Y Y truyện》 đã mang tới, đặt trên án thư, nhẹ nhàng đẩy về hướng đối diện: "Ta khổ công tìm đạo trưởng mấy tháng, hôm nay liền đi thẳng vào vấn đề, thỉnh đạo trưởng giải thích nghi hoặc giúp ta —— lời trong này ta nghĩ không phải là đạo trưởng viết, nhưng đạo trưởng làm vậy có mục đích gì, sao lại biết trước được quyển thoại bản này là viết lại vận mệnh của ta?"
Trương đạo trưởng cúi đầu nhìn, lắc đầu: "Quyển này thật không phải là bần đạo viết, bần đạo cũng không có khả năng biết trước vận mệnh."
"Người có thể biết trước vận mệnh chính là tôn sư của bần đạo, Kiến Vi thiên sư, lời này là do vi tôn sư viết."
Cái vị thiên sư Kiến Vi này, năm đó tiên đoán song sinh tử họa quốc, hại cả

đời Nguyên Sách, hiện giờ vì sao lại đi trêu chọc.....
"Cho nên.....!Vị giả dạng thành giang hồ đạo sĩ, nhắc nhở ta tiến đến lễ tạ thần, kỳ thật chính là Kiến Vi thiên sư?"
"Đúng vậy." Trương đạo trưởng gật đầu, "Bần đạo cũng không biết vì sao tôn sư lại viết xuống thoại bản như vậy, cũng không biết tình hình cụ thể và nội dung tỉ mỉ trong thoại bản, chỉ được tôn sư gửi gắm, làm ba sự kiện."
"Chuyện gì?"
"Thứ nhất, nếu nữ phúc chủ tiến đến dò hỏi làm như thế nào phá giải âm thuật, lấy vật dương sát mà giải đáp.

Thứ hai, nếu người trong nhà nữ phúc chủ tiến đến muốn tính toán nhân duyên cho nữ phúc chủ, lấy chuyện mệnh hòa thân ra đáp.

Thứ ba, nếu có một ngày nữ phúc chủ tiến đến hỏi thăm chuyện thoại bản, liền giao cái tráp này cho nữ phúc chủ." Trương đạo trưởng đẩy cái tráp trước mặt lên phía trước.

Khương Trĩ Y rũ mắt nhìn hộp gỗ trầm thường kia không chớp mắt: "Cho nên trước đây đạo trưởng ra ngoài vân du, là bởi vì phê ta mệnh hoà thân, lo sợ sẽ có người truy cứu, hiện giờ ngài trở về, là bởi vì trước đó vài ngày ta tới cửa bái phỏng, đoán được ta không phải thật sự sám hối với đạo tổ, mà là tiến đến hỏi thăm chuyện thoại bản?"
"Đúng vậy, nữ phúc chủ khổ công tìm quyển hạ thoại bản, kết cục có lẽ ở ngay trong cái tráp này, bần đạo cẩn tuân sư mệnh, vẫn chưa mở ra xem, thỉnh nữ phúc chủ cũng thận trọng xem ở nơi không người." Trương đạo trưởng dứt lời, đứng dậy chắp hai tay lại, cúi đầu rời khỏi tĩnh thất.
Khương Trĩ Y nhìn hộp gỗ trước mặt, một hồi lâu không có động tác.
Trước khi bị đụng đầu, nàng đã từng đi đến tiệm sách tìm kiếm quyển hạ của thoại bản này, lại không có kết quả, sau này nàng khôi phục ký ức, Nguyên Sách lại phái thân tín đi khắp nơi điều tra, vẫn không có chút thu hoạch nào.
Hiện giờ đáp án liền ở ngay trước mắt, đạo trưởng nói, đây là kết cục của nàng cùng Nguyên Sách, nàng lại bỗng nhiên không dám xem.
Hoá ra khi sớm biết được vận mệnh lại đáng sợ đến như thế, lại là chuyện làm người co rúm sợ hãi đến vậy.
Kiến Vi thiên sư đã đoán trúng từng bước đi của bọn họ, đến tột cùng ông

ấy muốn nói cho nàng kết cục như thế nào chứ?
Khương Trĩ Y lặng im một lúc lâu, chậm rãi vươn tay ra, nhắm mắt, mở cái hộp ra.
Một phong thư không có có ghi là gửi cho ai liền rơi vào mắt, Khương Trĩ Y chậm rãi mở xi ra, lấy giấy viết thư, hít sâu một hơi mở ra.
Khi dòng chữ đầu tiên lọt vào trong tầm mắt, đôi tay đang cầm giấy liền nhịn không được run rẩy lên — —
"Năm Hưng Võ thứ mười ba, Đế lấy tội ngỗ nghịch, triệu Thẩm thị ở Hà Tây nhập kinh, Thẩm thị- Thẩm Nguyên Sách cử binh tạo phản, suất quân về hướng Đông, đến một đường phục thi ngàn dặm, máu chảy thành sông, quân tiên phong thẳng hướng Trường An.
Binh đến dưới thành, Đế đưa Vĩnh Doanh quận chúa lên thành lâu, uy hiếp lệnh phản quân đầu hàng, Thẩm thị Thẩm Nguyên Sách đứng dưới thành tước vũ khí bỏ ngựa, chịu vạn tiễn xuyên tâm.
Vĩnh Doanh quận chúa được miễn tội chết, sau cuộc chiến, tạm nhốt trong thâm cung.
Phản loạn được bình, nhưng Tây La nhân cơ hội mà tấn công, cùng năm, toàn bộ Hà Tây rơi vào tay giặc, Đại Diệp một lần nữa phong vũ phiêu diêu, mấy lần gặp tai ương suýt lật úp, may mắn có tứ hoàng tử ngăn cơn sóng dữ, cứu quốc gia khỏi nguy nan tồn vong.
Sau đó tứ hoàng tử đăng cơ vi đế, lập niên hiệu "Vĩnh Ninh", trả Vĩnh Doanh quận chúa ra khỏi cung, khôi phục thành người tự do.
Vĩnh Doanh quận chúa sau khi ra khỏi cung lại cùng tỳ nữ bên người, tự giam mình trong Thái Thanh Quan ở ngoại thành Trường An, không còn qua lại với nhân thế.
Từ đây, quá khứ của quận chúa cùng thiếu niên chiến thần Hà Tây năm xưa, chỉ còn là tin đồn trên phố.
Tương truyền năm Hưng Võ thứ mười ba, đế hạ lệnh kê biên tài sản Thẩm phủ, từng có người nhặt được một miếng ngọc bội có chữ "Y" trong thư phòng Đông viện, có người suy đoán, quận chúa cùng Thẩm thị Nguyên Sách niên thiếu yêu nhau, thời trẻ liền đã tư định chung thân, biểu hiện bất hoà của hai người ở bên ngoài, hoàn toàn là để che giấu tai mắt người.
Lời đồn trên phố càng ngày càng thêm lan rộng, đầu đường cuối ngõ, trong khoảng thời gian ngắn, thoại bản phong nguyệt đầy trời.
Lúc ta vân du về, vừa lúc thấy thoại bản thịnh hành trên phố, thấy có người còn đến đạo quan, nhờ quận chúa chứng thực lời đồn là thật hay giả.

Quận chúa lắc đầu cười, đáp rằng: Bất quá chỉ là vọng tưởng của thế nhân.
Tuy Quận chúa đáp lại như thế, nhưng cũng tò mò trên phố viết về hai người như thế nào, đáng tiếc quãng thời gian bị giam trong cung thất đã làm hai mắt nàng mất đi khả năng nhìn, liền lệnh cho tỳ nữ tìm thoại bản tới, ngồi bên đọc cho nàng nghe.
Quận chúa ẩn cư Thái Thanh Quan, không còn hắn bên cạnh, từ đây chỉ có thể lấy việc nghe thoại bản làm vui, lệnh cho tỳ nữ ngày qua ngày đọc đi đọc lại.

Dần dà, ngay cả đệ tử trong quan cũng có thể đọc thuộc làu làu quyển thoại bản này, quận chúa cũng xem như sự giả thành thật, mỗi khi nghe đều sẽ nhoẻn miệng cười.
Chỉ là quận chúa đối với các đệ tử trong quan thì hiền lành dễ thân, duy chỉ mỗi ta thì căm ghét vô cùng, chưa từng đôi câu vài lời với ta.

Ta không biết nguyên do, nhiều năm qua, trước sau đều hoang mang khó hiểu.
Cho đến năm Vĩnh Ninh thứ bảy, ta cảm thấy đại nạn sắp buông xuống, dầu hết đèn tắt, cuối cùng cũng đợi được đến ngày quận chúa giá lâm đến trước giường ta, nguyện giải nghi hoặc nhiều năm của ta.
Nghe quận chúa từ từ kể ra, ta mới lĩnh ngộ, hoá ra Thẩm thị phu nhân năm đó sở sinh là song sinh tử, vì ta tiên đoán song sinh tử họa quốc, Thẩm thị trưởng tử ở lại kinh, con thứ bị bí mật đưa về Hà Tây.

Năm Hưng Võ thứ mười một, Thẩm thị trưởng tử chết trận sa trường, mùa Đông cùng năm, người từ Hà Tây chiến thắng trở về đã là bào đệ sinh đôi của hắn.
Đáng tiếc, quận chúa cũng là khi con thứ Thẩm thị bỏ vũ khí đầu hàng, binh bại thân diệt mới biết được chân tướng, hết thảy cũng đã muộn.
Ta niên thiếu khinh cuồng, tự cho mình đã khám phá được thiên cơ, nắm trong tay vận mệnh cả một quốc gia, vì quân phân ưu, vì thiên hạ giải nạn, không nghĩ tới bản thân mình cũng là người trong vận mệnh, nguyên nhân chính là do năm đó ta tiên đoán như vậy, nên Thẩm thị tài trí mới tâm sinh phản ý, trí núi sông rách nát, sinh linh đồ thán.

Ta lúc lâm chung vô cùng ân hận, biết vậy chẳng làm, chết cũng không thể nhắm mắt, chấp niệm quá nặng, được trời cao rũ lòng thương, khoảnh khắc gần chết, trong óc thoáng hiện phù quang lược ảnh, hư hư thực thực nhìn thấy cơ hội thay đổi vận mệnh.
Khi lại mở mắt ra, ta cả kinh rằng mình đã trọng sinh, trở về năm Hưng Võ thứ mười một, một tháng trước khi con thứ Thẩm thị chiến thắng trở về.
Ta vốn là người đã chết, nay được cơ hội làm lại một lần, nguyện thiêu thân lao đầu vào lửa, nghịch thiên mà đi, viết lại sấm ngôn năm đó, chuộc lấy tội nghiệt sâu nặng của mình.
Ta hồi tưởng lại chuyện mà một khắc khi gần chết mới được biết, rồi ghi xuống nội dung thoại bản đã nghe, lại đem manh mối thân thế con thứ Thẩm thị cũng viết vào trong đó, bí mật đưa đến Vĩnh Ân Hầu phủ, hy vọng trở thành bánh răng xoay chuyển vận mệnh, làm cho Vĩnh Doanh quận chúa kiếp này sớm có cơ duyên cùng con thứ Thẩm thị hiểu nhau yêu nhau, sửa lại vận mệnh này.
Nguyện rằng năm Hưng Võ thứ mười ba, sẽ không còn trận chiến do ta mà nên, không còn núi sông rách nát, sinh linh đồ thán.
Khương Trĩ Y chấn động đến run run mi, lòng bàn tay lạnh lẽo mà nắm chặt giấy viết thư, dùng sức đến gần như co rút người lại.
Ánh mắt từ một hàng cuối cùng chậm rãi hướng lên phía trước, lại về tới hàng đầu tiên, nhìn chăm chú vào cái câu "Đế đưa Vĩnh Doanh quận chúa lên thành lâu, uy hiếp lệnh phản quân đầu hàng, Thẩm thị Thẩm Nguyên Sách đứng dưới thành tước vũ khí bỏ ngựa, chịu vạn tiễn xuyên tâm".
Trong lúc hoảng hốt, bên tai bỗng nhiên vang lên những lời mà cái đêm tháng tư, khi nàng bừng tỉnh giữa cơn ác mộng, Nguyên Sách an ủi nói: "Ta dưới thân có chiến mã, trong tay có vũ khí, có khi nào mũi tên có thể làm ta bị thương chứ? Trừ phi ta bỏ vũ khí đầu hàng, đứng bất động tại chỗ, mới khớp được với cái cơn ác mộng vạn tiễn xuyên tâm của nàng, có hiểu chưa?"
Đúng vậy, đêm đó trong giấc mộng của nàng, hắn dưới thân có chiến mã, trong tay có vũ khí, sao có thể trốn không thoát được mũi tên từ phía trước bắn tới cơ chứ?
Đó bất quá là lòng nàng lo lắng, nên mí nằm thấy ác mộng lung tung mà thôi.
Nhưng mà, ở cái kết cục chân chính kia, trong tay hắn không có vũ khí.

Trong tay hắn.....!không có vũ khí..

Chương 91: Chương 91

Khương Trĩ Y ngồi ở bên kia, nhận chung trà nội thị dâng lên, ôm trong lòng bàn tay, lông mi rũ xuống nhìn trản trà nóng.
Làn khói trong chén trà giống như sương mù bao quanh mờ mịt trước mắt, làm người nhìn không thấy rõ.
Hôm qua sau khi nàng từ Thái Thanh Quan trở về, ban đêm đã nhận được lời nhắn của Tuyết Thanh a tỷ cho người truyền đến, nói Bùi tướng quốc theo lời triệu vào cung, tham dự thương thảo chuyện hòa thân, vài vị trọng thần hơn phân nửa là phản đối, Đại Diệp hẳn sẽ không đáp ứng hòa thân.
Nghe tin tức từ Tuyết Thanh a tỷ xong, nàng cũng bình tĩnh lại, trằn trọc một đêm, nói cho bản thân mình đừng dễ dàng tin tưởng phong thư tay kia.
Hôm qua trước khi rời khỏi, nàng đã hỏi thăm Kiến Vi thiên sư hiện nay đang ở nơi nào, Trương đạo trưởng lại nói Kiến Vi thiên sư dám sửa thiên mệnh, thọ nguyên đã hết, mùa Đông năm trước liền đi về cõi tiên.
Không thấy được bản thân Kiến Vi thiên sư, chỉ bằng một phong thư tay như vậy, trọng sinh, biết trước hậu sự, chuyện hoang đường ly kỳ như vậy, nàng dựa vào cái gì tin tưởng ngay được?
Lại nói, cái kết cục kia vốn dĩ cũng nói không thông, nếu mãi đến khi Nguyên Sách tử nạn, nàng mới biết được hắn không phải Thẩm Nguyên Sách, như vậy thì những ngày tháng nàng hiểu lầm hắn là Thẩm Nguyên Sách, chắc chắn không có khả năng cho hắn một phân sắc mặt tốt, vậy vì sao hắn vì một người như vậy mà bỏ vũ khí đầu hàng?
Vạn nhất phong thư tay này là có người muốn châm ngòi ly gián, muốn làm nàng tự loạn trận tuyến đầu thì sao?
Thiên tử tuyên triệu nàng nhập điện, chưa mở miệng tỏ thái độ, giờ phút này vẫn còn là cơ hội cho nàng chu toàn.

Nếu nàng có được tin tức trước tiên, có thể có thời gian ấp ủ lý do thoái thác, phải cố gắng nắm chặt lấy cơ hội.

Ở trên long toạ đầu kia, Hưng Võ Đế tinh thần không tốt, sắc mặt hơi vàng vọt, ánh mắt đục ngầu như mây mù che phủ, từ sau khi nàng tiến vào điện tới hiện tại, vẫn luôn nhắm hai mắt, tay che lấy trán.
Sau một lúc lâu qua đi, Hưng Võ Đế rốt cuộc mở miệng, xoa xoa thái dương: "Ngươi cũng biết vì sao Hoàng bá bá tuyên triệu ngươi vào cung?"
Khương Trĩ Y áp xuống thẩm thỏm trong lòng, nâng mắt lên: "Trĩ Y có nghe nói."
Ngày hôm trước Thiên tử nhận được thư của Tây La, các vị trọng thần cũng được tin tức trước một bước, sáng nay khi triều hội, việc này cũng được Hồng Lư Tự thượng tấu, chính thức đưa lên tới triều đình thương thảo, mọi người đều đã biết, cũng đỡ phải cho nàng phải diễn một hồi kinh hoảng thất thố trước mặt hoàng thượng.
Hưng Võ Đế mở to mắt nhìn lại đây, làm như ngoài ý muốn với sự bình tĩnh của nàng: "Hoàng bá bá ở chỗ này phát sầu, nha đầu này thật ra lại không chút hoang mang, không lo lắng một chút nào sao?"
"Ta có cái gì phải lo lắng? Có Hoàng bá bá bảo hộ ta mà, Hoàng bá bá cũng không thể nào đáp ứng bọn họ!" Khương Trĩ Y giơ cằm lên.
Đôi mắt Hưng Võ Đế híp lại: "Ngươi cũng hiểu tâm tư của trẫm sao?"
"Đương nhiên, hơn nửa năm trước, tại nội điện này, lúc ấy ta muốn đi theo Thẩm Thiếu tướng quân cùng đi Hà Tây, Hoàng bá bá còn không đồng ý mà, nói ta từ nhỏ sinh ra ở Trường An, lớn lên ở Trường An, nếu đi Hà Tây ở làm sao quen được? Tây La kia còn xa hơn cả Hà Tây, khí hậu còn rét lạnh khô khốc hơn, Hoàng bá bá ngay cả Hà Tây còn không nỡ để ta đi, càng đừng nói là gả đến tận cái nơi như Tây La vậy, lại còn gả cho một người lớn tuổi hơn cả a cha của ta!"
".....!Nhưng mà Trĩ Y xác thật là làm cho Hoàng bá bá thêm phiền toái, còn phải nhờ Hoàng bá bá giải thích cùng mấy người Tây La là ta đã đính hôn, sắp sửa phải xuất giá rồi."
Một cô nương chưa xuất các, đối diện với thiên tử, có thể đánh đòn phủ đầu như vậy, cũng đã rất thông tuệ, gan dạ sáng suốt hơn người, đáng tiếc
——
Hưng Võ Đế bình tĩnh nhìn Khương Trĩ Y trong chốc lát, dời mắt đi, thở dài một tiếng: "Đúng vậy, Hoàng bá bá đương nhiên không nỡ, lại nói, làm gì có đạo lý mang một quận chúa đã đính hôn đưa ra đi hòa thân chứ, nhưng nếu cứ lấy ngươi đã đính hôn ra làm lý do cự tuyệt Tây La, liền có nghĩa là Đại Diệp ta không phải là không muốn hòa thân giao hảo, chỉ là

người được chọn không thích hợp, vậy khi đó nếu như Tây La lại đổi đi cầu thú một vị công chúa chưa từng đính hôn, thí dụ như cầu thú đến Bảo Gia a tỷ của ngươi, trẫm liền không còn lý do cự tuyệt.....!Vậy thì phải làm như thế nào?"
"Nếu đến lúc đó trẫm lại cự tuyệt, liền thành ra lấy hết cớ này đến cớ khác, vừa tổn hại quốc uy Đại Diệp ta, lại làm cho Tây La cảm thấy Đại Diệp ta có ý trêu chọc, hai bang rất có thể tái khởi chiến sự.

Hoàng bá bá nghe nói, ngươi ở Hạnh Dương cũng đã trải qua không ít, hẳn là hiểu rõ băn khoăn của Hoàng bá bá, Huyền Sách Quân mới vừa trải qua ba năm chiến sự với phía bắc, lần này lại mới bình định phản loạn, trẫm thật không đành lòng thấy bọn họ tiếp tục trở lên chiến trường, tiếp tục hy sinh, hoà bình rất quý báu, tánh mạng ai mà không phải tánh mạng đâu....."
Những lý do thoái thác Khương Trĩ Y đã chuẩn bị sẵn giống như bị nghẹn ở yết hầu, nói không ra nửa câu.
"Trẫm là Hoàng bá bá của ngươi, cũng là phụ mẫu của cả thiên hạ thương sinh, lúc trước Đức Thanh công chúa gả đi Tây La hòa thân mười mấy năm, đã gắn bó hoà bình hai nước mười mấy năm, nếu trẫm làm tội nhân đánh vỡ hoà bình này, thật là không còn mặt mũi nhìn con dân thiên hạ, nhưng nếu trẫm cứ như vậy mà đưa ngươi ra đi, cũng không còn mặt mũi đối với phụ thân ngươi, không còn mặt mũi đối với Thẩm gia," Hưng Võ Đế xoa xoa giữa mày mỏi mệt nói, "Có lẽ là trẫm già rồi, vô dụng, nghĩ tới nghĩ lui vậy mà không có được một phương pháp song toàn, Trĩ Y từ trước đến nay thông tuệ, có thể giúp Hoàng bá bá giải ưu?"
.....!Đương nhiên là có phương pháp song toàn, đó là đừng để Hoàng bá bá nàng mở miệng làm ác nhân, nên phải do nàng chủ động đáp ứng cửa hòa thân này, vì quân phân ưu, vì nước giải nạn.
Khương Trĩ Y lại lần nữa nhìn về phía ly trà đã lạnh ngắt trong lòng bàn tay, hơi nóng đã tan đi, tâm ý thiên tử đã rõ ràng.
"Thôi, Hoàng bá bá lại ngẫm lại, ngươi cũng giúp Hoàng bá bá ngẫm lại, đi về trước đi." Hưng Võ Đế vẫy vẫy tay.
Khương Trĩ Y gác chung trà xuống, đứng dậy hành lễ, một lời chưa nói mà lui xuống.
Nội điện, Hưng Võ Đế nhìn theo bóng dáng Khương Trĩ Y, đợi khi người biến mất ở cuối hành lang cung cấm, thở dài lắc lắc đầu: "Nha đầu ta nhìn

từ nhỏ đến lớn, trẫm làm sao muốn nó đi con đường này, nhưng đây lại là con đường do chính nó lựa chọn....."
Nội thị thay Hưng Võ Đế rót một chén trà nhỏ: "Bệ hạ cũng khó xử, sau khi quận chúa trở về, chắc chắn sẽ suy nghĩ cẩn thận, biết bệ hạ dụng tâm lương khổ."
"Cái gì dụng tâm lương khổ?" Một giọng nữ cười lạnh bỗng nhiên vang lên từ ngoài điện.
Nội thị kinh ngạc giật mình, vừa định răn dạy thị vệ thủ điện, vừa giơ mắt thấy là Bảo Gia công chúa, lại nhìn thấy thị vệ đi theo phía sau đầy mặt khó xử, lập tức im miệng.
Hưng Võ Đế nhìn thị vệ phất tay ý bảo lui ra đi, giương mắt nhìn về phía Bảo Gia.
Bảo Gia bước qua ngạch cửa, đi vào trong điện: "Phụ hoàng dụng tâm lương khổ, chính là lấy tiền đồ a tỷ của nàng ấy, lấy tánh mạng Huyền Sách Quân, lấy đại nghĩa của Đức Thanh thanh công chúa để bắt ép nàng ấy sao?"
"Phụ hoàng dụng tâm lương khổ, chính là rõ ràng quyết định hy sinh nàng, lại còn muốn nàng chủ động đứng ra trước người trong thiên hạ, biểu thị mình tự nguyện, để tiện lấp kín miệng dân chúng lên án quyết nghị của ngài?"
"Phụ hoàng dụng tâm lương khổ như thế, không biết Ninh Quốc công ở trên trời có linh thiêng, có hối hận vì năm đó liều chết bảo vệ ngài hồi kinh hay không! Không biết đêm khuya ngài nằm mộng, có từng lương tâm khó an hay chưa!"
Nội thị sợ tới mức mặt mũi trắng bệch, liều mạng đưa mắt ra hiệu chi Bảo Gia.
Hưng Võ Đế sắc mặt xanh mét mà nhìn chằm chằm Bảo Gia, ngực phập phồng ho khan lên.

Nội thị vội vàng đi vỗ vỗ lưng hắn.
".....!Trẫm vì người trong thiên hạ, mưu cầu hoà bình, giữ tánh mạng tướng sĩ biên quan, có gì sai? Cần gì lương tâm khó an?"
Bảo Gia giống nghe thấy được cái gì buồn cười: "Ngài đến tột cùng là giữ tánh mạng tướng sĩ biên quan, hay là sợ vị tướng quân trước lui Bắc Yết, sau bình Hà Đông, nếu lại định Tây La, liền công cao cái chủ? Hà Tây rõ ràng có thực lực chiến một trận chiến, Huyền Sách Quân cũng không sợ

chiến tranh, là ngài sợ, nên cái trận này, là ngài không dám đánh!"
Bang một tiếng, chén sứ vỡ vụn, một con chung trà đập xuống bên chân Bảo Gia.
Bảo Gia chậm rãi cúi đầu, nhìn trà nóng vung vẩy ra trên làn váy, môi nhẹ nhàng run lên.
Nội thị sốt ruột nói: "Bệ hạ thương thế chưa lành, thỉnh công chúa điện hạ ăn nói cẩn thận ——"

Hưng Võ Đế một tiếng lại một tiếng thở gấp gáp, giơ ngón tay chỉ vào Bảo Gia: "......!Trẫm ngồi trên cái vị trí này, có chuyện gì mà trẫm không thể làm, lúc trước trẫm phòng Hà Đông, Hà Đông phản, trẫm sai rồi sao? Nếu trẫm không đề phòng, ngươi có còn cơ hội đứng ở chỗ này dạy phụ hoàng ngươi làm việc không? Ngươi đã hiểu rõ trẫm phòng bị Hà Tây, ngươi có dám khẳng định Hà Tây Thẩm thị chưa từng có một phân một hào phản tâm hay không?!"
"Bọn họ có thẹn với lương tâm hay không, nhi thần không biết, nhưng cũng hơn ngài, căn bản không có tâm.....!Tám năm trước, khi thần quỳ ba ngày ba đêm ở chỗ này, cầu ngài đặc xá cho Lý gia đã vô cùng hiểu rõ, hôm nay bất quá lại hiểu thêm một lần....."
Bảo Gia hít sâu một hơi, gật gật đầu: "Nghe nói phụ hoàng hiện giờ hàng đêm kinh mộng, mỗi khi tỉnh dậy luôn cho rằng phản quân ở bên, nhi thần chúc phụ hoàng thật sự có thể dựa vào chuyện hy sinh nữ nhi của công thần, thê tử của công thần, đổi lấy ngài kê cao gối mà ngủ!"
Hoàng hôn, trong Dao Quang Các, Khương Trĩ Y nhìn kế phu nhân Thẩm gia đêm khuya tới cửa, bảo Kinh Chập mang cho bà một trản trà nóng.
Trước nay Khương Trĩ Y chỉ biết, kế phu nhân Thẩm gia vốn là thân muội muội của nguyên phu nhân Nguyên thị, mọi người đều gọi bà là tiểu Nguyên thị, ai cũng cho rằng có lẽ đôi tỷ muội này tướng mạo giống nhau, nên sau khi Nguyên thị bệnh chết, Thẩm tướng quân liền cưới muội muội bà làm kế phu nhân.
Thẳng đến khi đến Hà Tây, biết được bí mật của Thẩm gia, nàng mới hiểu được, hoá ra ngay từ năm đó tiểu Nguyên thị đã biết chuyện tỷ tỷ sinh hạ chính là một đôi song sinh, sau khi tỷ tỷ bệnh qua đời, nếu Thẩm tướng quân không cưới vợ kế, hài tử sẽ không có nương, nhưng nếu tìm cô nương nhà khác, sợ là bí mật đôi song sinh sẽ bại lộ, nên tiểu Nguyên thị vì tỷ tỷ ở trên trời được an tâm, cũng vì hài tử mà tỷ tỷ để lại, liền gả vào

Thẩm gia.
Nhưng mà mãi đến khi Thẩm tướng quân chết trận, tiểu Nguyên thị cũng không có con.

Khương Trĩ Y suy đoán có thể là vì tiểu Nguyên thị vốn không phải tới làm phu nhân Thẩm gia, mà là tới làm đồng minh cho Thẩm gia, cũng có thể bất luận là tiểu Nguyên thị, hay là Thẩm tướng quân lúc sinh thời, ai cũng đã mang bóng ma đối với chuyện sinh nở này.
Tiểu Nguyên thị nhận trà nóng, lo lắng sốt ruột: "Theo quận chúa xem, tâm ý Thượng có còn cơ hội xoay chuyển không?"
"Trong cung cũng có hỏi ý tứ thiếp thân, thiếp thân chưa từng đáp càng, lại sợ Thánh Thượng đã phái khâm sai đi thăm dò A Sách, thiếp thân lo lắng ——"
Ánh mắt Khương Trĩ Y trống rỗng mà nhìn chằm chằm hướng Tây Bắc ngoài cửa sổ Tây Bắc: "Phu nhân lo lắng hắn sẽ nghịch thánh ý."
Tiểu Nguyên thị nhắm mắt: "Thánh Thượng muốn thử A Sách, đơn giản muốn nhìn xem hắn có nhị tâm hay không, là tướng quân đã hại A Sách....."
Khương Trĩ Y sửng sốt, ánh mắt thu lại từ nơi xa: "Phu nhân nói vậy là có ý gì?"
"Hiện giờ việc này hoàn toàn dựa vào quyết định của quận chúa, thiếp thân sẽ nói lại hết thảy mọi chuyện theo sự thật vốn có.....!Kỳ thật nhiều năm qua, tướng quân lúc sinh thời đích xác vẫn luôn tích trữ quân lực hòng mưu phản, Thánh Thượng phòng bị Hà Tây cũng là có nguyên nhân, nhưng A Sách là vô tội....." Hốc mắt Tiểu Nguyên thị rươm rướm nước mắt, "Tướng quân ký thác kỳ vọng rất cao ở A Sách, hy vọng hắn có thể làm được chuyện mà chính mình làm không được, ta từng khuyên bảo tướng quân, thân thế hài tử đã khổ như vậy, cho dù không thể ra ánh sáng, thì sống một đời bình an tầm thường cũng tốt hơn lang bạt núi đao biển lửa, tướng quân lại nói, đây chính là sứ mệnh của con cháu Thẩm gia như hắn."
Sắc mặt Khương Trĩ Y trắng bệch.
"Cái lần cuối năm trước cái năm mà Tướng quân xảy ra chuyện, ngài ấy hồi kinh, từng nói cùng thiếp thân, càng ngày hắn càng cảm giác chính mình ở trên chiến trường lực bất tòng tâm, có lẽ là quyết tâm của hắn đã dùng sai chỗ, cho nên không bao giờ còn có thể thành thạo khắc chế địch, tất chiến tất thắng giống như trước, lúc ấy thiếp thân liền càng ngày càng

lo lắng cho đứa bé đang ở biên quan kia.....!Tướng quân là người đã kinh qua bao nhiêu thứ, là người thiện chiến đến mức nào, thế nhưng khi chìm trong thù hận nhiều năm, cũng sẽ làm mình hao mòn đến thế, vậy còn đứa trẻ mà từ khi sinh ra đã lớn lên trong thù hận thì sẽ ra sao?"
Khương Trĩ Y cúi đầu, chậm rãi ôm kín mặt.
Trong căn phòng tĩnh mịch, Khương Trĩ Y cùng tiểu Nguyên thị cùng trầm mặc giấu đi nước mắt.
Sau một lúc lâu, tiểu Nguyên thị lấy từ trong tay áo ra một phong thư phê mệnh: "Còn có một chuyện, lúc trước cũng từng giấu giếm quận chúa, A Sách vốn không cho thiếp thân nói cho quận chúa, nhưng đã đến ngày nay....."
"Phong thư phê mệnh mà Quận chúa cùng A Sách đính hôn nhìn thấy kia là do hắn nhờ người làm giả, còn thư phê mệnh thật chính là phong này."
Khương Trĩ Y nhận thư phê mệnh từ trên tay Kinh Chập chuyển đến, nhìn chằm chằm vào hai chữ "Đại hung" phía trên, đầu váng mắt hoa một trận.
*

Vào đêm, gió thu lạnh lẽo, đồng hồ nước tí tách rung động, Khương Trĩ Y một mình ngồi ở bên cửa sổ, nhìn lá bạch quả ố vàng bên ngoài giống như đang lẳng lặng chờ đợi cái gì.
Một trận gió lạnh chợt thổi lên, lá bạch quả rào rạt rơi từ từ xuống, tất cả đều rơi vào trên đất bùn bên dưới.
Mọi âm thanh đều im lặng, một tiếng bước chân trầm ổn chợt vang lên ngoài hành lang, càng đi càng tới gần nơi này, Khương Trĩ Y ngồi dậy, nhìn thấy phía ngoài cửa sổ, Kinh Chập đang dẫn theo một nam tử đi đến.
Tề Duyên một thân áo choàng đen, thân ảnh cao lớn thân ảnh như hoà thành nhất thể cùng bóng đêm, một đôi mắt phượng uy nghi phi phàm, giơ tay nhấc chân, thật sự đều có khí độ của bậc đế vương tương lai.
Khương Trĩ Y xa xa nhìn hắn trong chốc lát, phục hồi tinh thần lại, đứng dậy đi lên: "Mạo muội gửi tin định ngày hẹn điện hạ, đa tạ điện hạ đã hạ cố tới."
Tề Duyên rũ mắt nhìn về hướng người đang đứng dưới ánh sáng, thấy vành mắt nàng phiếm hồng, trầm mặc một chút, lắc đầu: "Ngươi không gửi tin, ta vốn cũng muốn tới tìm ngươi."
Khương Trĩ Y duỗi tay dẫn, thỉnh Tề Duyên vào trong: "Điện hạ đi chuyến này có ——"

T`êDuyên tháo áo choàng xuống, ng`ồi xuống một bên chiếc bàn dài: "Yên tâm, nếu chỉ có chút chuyện che giấu hành tung thế này mà ta còn làm không tốt, còn có thể sống tại thành Trường An thành này đến hôm nay?"
Khương Trĩ Y ng`ồi vào phía đối diện hắn, gật gật đ`ầu.
Nàng muốn gặp mặt T`êDuyên một l`ần, nhưng không dám tuỳ tiện đến cửa phủ hoàng tử vào cái thời điểm mấu chốt này, nói gì thì nói, nàng không biết làm thế nào che giấu hành tung, cho nên quyết định nhờ T`êDuyên tới tìm nàng, lúc hoàng hôn, thông qua Bảo Gia a tỷ, nhờ người trung gian truy`ền lời nhắn cho T`êDuyên.
Khương Trĩ Y ý bảo Kinh Chập dâng trà, hỏi: "Điện hạ mới vừa r`ồi cũng nói vốn muốn tới tìm ta, là có cái gì nói với ta sao?"
T`êDuyên gật đ`ầu: "Chuyện hoà thân, ngươi không c`ần nghe phụ hoàng nói, xem chuyện gắn bó hoà bình trở thành sứ mệnh của ngươi."
Khương Trĩ Y rũ mắt.
Nàng thừa nhận, khi Hưng Võ Đế nói ra chuyện không muốn lại làm Huy`ền Sách Quân hy sinh, trong đ`ầu nàng nháy mắt lại hiện lên 101 gương mặt kia, trong thời khắc đó, nàng cảm thấy hình như Hưng Võ Đế nói cũng đúng.
"Ngươi hẳn là không biết, năm đó trước khi Đức Thanh cô cô đi hòa thân, từng niệm một câu thơ."
"Câu thơ gì?"
" Khiển thiếp một thân an xã tắc, không biết nơi nào dùng tướng quân ."
(Editor: bắt một thân thiếp để an b`ề xã tắc, không biết c`ần dùng tướng quân ở chỗ nào)
Khương Trĩ Y nao nao.
"Dựa vào chuyện hòa thân để lấy được hoà bình chung quy rất ngắn ngủi, huống chi việc này vốn chính là mưu kế Tây La muốn chia rẽ Đại Diệp ta, nhị vương tử bọn họ lòng muông dạ thú như vậy, do dù ngươi có gả đi, thì hoà bình này có thể gắn bó được bao lâu? Nếu sớm hay muộn đ`ều sẽ có một trận chiến, vì sao phải để ngươi hy sinh vô ích?" Ngữ khí T`êDuyên bình tĩnh, mày lại nhíu chặt.
"Khi Hoàng tổ phụ tại vị vẫn luôn lui bước tự giữ, vì lúc đó Đại Diệp ta xác thật không đủ sức để chiến một trận, chỉ có thể dựa vào hòa thân mà c`ầu sinh, khi đó phụ hoàng li`ền suy nghĩ, nếu có một ngày ông bước lên đại thống, nhất định phải chấn hưng vũ lực của nước ta, làm Đại Diệp không còn bị khuất nhục này, Ninh Quốc công cũng vì ông có chí hướng to lớn

thế nên mới toàn lực ủng hộ ông.

Phụ hoàng lấy niên hiệu là Hưng Võ , mấy năm nay đích xác đã chấn hưng sức mạnh của Đại Diệp, nhưng cũng để lại một hệ quả, là để cho Hà Đông ủng binh tự kiểm, sinh lòng không phục, phụ hoàng qua trận chiến này, lòng nghi ngờ cũng càng ngày càng nặng, cho tới bây giờ hàng đêm đều kinh mộng, chỉ sợ lúc này quyết sách ông đưa ra đã không còn thanh tỉnh."
"Vậy điện hạ thì sao, điện hạ tin tưởng Hà Tây, tin tưởng Thẩm Thiếu tướng quân sao?"
TềDuyên gật đầu: "Hắn bỏ lỡ thời cơ tốt nhất, nếu ở cái thời cơ đó mà hắn lại ấn binh chưa động, ta tin tưởng hắn đã lựa chọn."
"Nhưng giờ này ngày này, bệ hạ vẫn là thiên tử Đại Diệp," Khương Trĩ Y nghẹn ngào hỏi, "Thánh ý không thể trái, ta có thể làm như thế nào?"
"Thiên tử cũng không thể làm ngược với dân ý, nếu ngươi tin ta, ta sẽ mang triều thần can gián, tận lực thử một lần."
Khương Trĩ Y cười khổ: "Cho dù điện hạ bảo hộ được ta, ngài có thể bảo hộ được Thẩm Thiếu tướng quân sao? Nếu các triều thần càng phản đối hòa thân, chỉ sợ bệ hạ càng nghi ngờ Hà Tây, nếu bệ hạ mượn chuyện này làm khó dễ Thẩm Thiếu tướng quân, đến lúc đó thì phải làm cái gì bây giờ?"

Khương Trĩ Y chậm rãi hít sâu một hơi: "Điện hạ, nếu có một ngày, ngài bước lên đại thống, ngài sẽ lập niên hiệu là cái gì?"
TềDuyên khẽ cứng người lại, "......!Sao lại đột nhiên hỏi đến cái này?"
Khương Trĩ Y cười cười: "Ta biết câu này hỏi ra thật sự đi quá giới hạn, nhưng đối với ta nó rất quan trọng, mong điện hạ có thể thẳng thắn nói thật cho ta biết."
Đêm qua, sau khi nghe tin tức từ Tuyết Thanh, nàng cảm giác chuyện đi hòa thân chưa chắc sẽ đi đến tuyệt cảnh, trong lòng còn ôm may mắn. Nhưng hôm nay, đầu tiên là tâm ý thiên tử đã quyết, có lẽ đã phái khâm sai tiến đến thử Nguyên Sách —— Một khi Nguyên Sách không ứng, liền có thể giống như lời trong thư tay của Kiến Vi đã viết, bị mang tội ngỗ nghịch.
Lại có Thẩm phu nhân nói, Thẩm gia vì mưu phản mà tích trữ lực lượng nhiều năm —— chứng minh Huyền Sách Quân thật sự chỉ cần hắn ra lệnh một tiếng, liền sẽ cử binh về phía đông.

Cuối cùng, là phong thư phê mệnh "Đại hung" kia —— nàng cố ý hỏi Thẩm phu nhân, thư phê mệnh này có phải từ Thái Thanh Quan mà đến hay không, Thẩm phu nhân lại nói, Trương đạo trưởng của Thái Thanh Quan vốn là đệ tử của Kiến Vi thiên sư, nên bà không đi nơi đó hỏi quẻ, bà tìm đạo quan khác.
Đạo quan khác vẫn phê mệnh như thế này, hiện giờ đủ loại tình thế lại phảng phất như đang phát triển theo hướng kết cục trong thư tay kia, nàng còn có thể ôm may mắn cái gì?
May mắn cuối cùng của nàng, đó là đáp án tiếp theo củ T`êDuyên.

Cho nên tối nay nàng nhất định phải hỏi ra vấn đ`ênày.
Khương Trĩ Y nhìn chằm chằm người đối diện.
T`êDuyên suy nghĩ sâu xa một chút, nói ra hai chữ: "Vĩnh Ninh."
—— Tứ hoàng tử đăng cơ vi đế, lập niên hiệu Vĩnh Ninh.
Những chữ trong bức thư tay phảng phất giống như hiện ra trước mắt nàng một l`ần nữa.
Trái tim Khương Trĩ Y hoàn toàn ngã xuống đáy cốc.
Trương đạo trưởng không có lừa nàng, Kiến Vi thiên sư cũng không có lừa nàng.

Cái kết cục thoạt nhìn nói không thông đó, những chuyện ly kỳ hoang đường đó —— chính là chân tướng.
Nhưng mặc dù Kiến Vi thiên sư hao hết thọ nguyên, nghĩ hết các biên pháp, can thiệp để sự tình trở nên không giống như trước, thế nhưng cuối cùng, bọn họ hình như vẫn phải đi lên con đường kia.
Vừa nghĩ như vậy, nàng hình như thấy được xuân, hạ, thu, đông của Thái Thanh Quan, nhìn thấy chính mình đã trải qua rất nhi`êu rất nhi`êu năm tịch liêu vô vọng ở nơi đó.
Sau khi Nguyên Sách chết, vì sao nàng lại không theo hắn mà đi, lại c`âm tù chính mình ở nơi đó nhi`êu năm như vậy, có phải là nàng đang trừng phạt chính mình hay không?
Hiện giờ nàng đã được biết trước vận mệnh, có lẽ chỉ có nàng rời khỏi Trường An, mới có thể tránh việc giẫm lên vết xe đổ, tránh đi cái kết cục kia.
Khương Trĩ Y nhắm mắt lại: "Điện hạ nguyện khuynh tẫn toàn lực vì ta, ta thực cảm kích, nhưng mặc dù ta lưu lại không đi hòa thân, thành Trường

An cũng sẽ trở thành nhà giam của ta, điện hạ, ta không muốn lại làm người bị giữ lại, ta muốn rời khỏi nơi này, ta muốn tự do....."
Bàn tay T`êDuyên hoãn đặt trên án bàn khẽ nắm chặt một chút: "Trước mắt ngươi muốn rời đi ——"
Khương Trĩ Y mở mắt ra, ngửa đ`ầu cười: "Trước mắt ta muốn rời đi, biện pháp duy nhất chính là đáp ứng hòa thân, mặc áo cưới vào, quang minh chính đại bước lên đường cái Chu Tước, vẻ vang mà đi ra ngoài.".

Chương 92: Chương 92

Đêm khuya, Lý Từ Phong ngồi ở vị trí lúc nãy TềDuyên từng ngồi, nghe quyết định của Khương Trĩ Y xong, xác nhận hỏi: "Quận chúa là nói —— ngươi muốn giả vờ đáp ứng hòa thân?"
Khương Trĩ Y gật đầu: "Bệ hạ không muốn khai chiến cùng Tây La, không hy vọng A Sách ca ca lại lập quân công, công cao cái chủ.

Cùng giống như cái phong thánh chỉ lần trước vậy, hòa thân cũng là do bệ hạ thuận thế thử một chút, nếu A Sách ca ca chấp nhận, bệ hạ liền không còn lý do làm khó dễ, nếu hắn cự tuyệt, hiện giờ bệ hạ trông gà hoá cuốc, tất nhiên sẽ nhận định hắn hiếu chiến hỉ công là vì muốn mưu phản, sẽ nhân lúc cánh của hắn còn chưa cứng cáp mà đẩy hắn vào tử địa.

Mà ta lại đang ở Trường An, A Sách ca ca chỉ có thúc thủ chịu trói.

Cho nên trước hết ta cần đáp ứng hòa thân, rời khỏi Trường An."
Lý Từ Phong gật gật đầu: "Như vậy ý tứ quận chúa là, chờ đội ngũ hòa thân đi vềphía Tây, khi đi ngang qua Hà Tây, ngươi cùng thiếu tướng quân sẽ hội hợp khởi binh?"
Khương Trĩ Y lắc đầu: "Cũng không phải, bệ hạ tất nhiên sẽ đoán đến khả năng A Sách ca ca chặn đội ngũ hòa thân lại, cho nên cho dù ta được ra khỏi Trường An, nhưng cữu cữu ta cùng Thẩm phu nhân đều không được ra khỏi Trường An.

Bệ hạ biết ta trọng tình, không có khả năng bỏ qua cho cữu cữu.

Tình cảm của Thẩm Nguyên Sách lúc trước cùng mẹ kế cũng thân thiết, bệ hạ không biết Thẩm Nguyên Sách đã đổi thành người khác, nên cũng sẽ coi chừng Thẩm phu nhân cẩn thận."

"Nói cho cùng, cho dù A Sách ca ca mặc kệ hết tất cả, nhưng lúc trước ngay cả Hà Đông cũng không dám vô cớ xuất binh, bọn họ phải mượn nạn hạn hán mới dám khởi binh, hiện giờ một tướng quân niên thiếu khinh cuồng, vì sắc khởi binh, mặc kệ sinh tử của mẫu thân không màng, đánh vỡ bang giao hai nước, một tướng quân như vậy sẽ có người đi theo ủng hộ hay sao? Thất đạo giả quả trợ (Editor: đánh mất đạo nghĩa thì không ai hỗ trợ), lúc đó quân dân thiên hạ, văn võ cả triều đều sẽ đồng ý thảo phạt Huyền Sách Quân.

Trước mắt, Huyền Sách Quân lại vừa mới hành quân mấy ngàn dặm đánh qua đánh lại, tinh nhuệ cũng bị thương, chưa hồi phục được mấy phần, bệ hạ chính là đoán chắc nếu Hà Tây khởi binh ngay cái thời điểm mấu chốt này, triều đình thật sự chiếm ưu thế ở nhân tâm cùng binh lực.

Nếu đánh một trận như vậy, sẽ có bao nhiêu người vô tội hy sinh đây?"
Lý Từ Phong nhăn mi lại: "Nếu không khởi binh, quận chúa vẫn phải gả đi Tây La, đâu ra cái chuyện giả vờ đáp ứng hòa thân vừa nói?"

"Đó chính là mục đích ta muốn thương nghị cùng Lý Quân Y, ta muốn hỏi một chút, trong tay Lý Quân Y có phương thuốc nào chết giả hay không?"
Ánh mắt Lý Từ Phong chợt lóe: "Quận chúa muốn dùng phương pháp giả chết ở Tây La để thoát thân?"
Khương Trĩ Y trịnh trọng gật đầu một cái: "Nếu ta lấy thân phận công chúa hoà thân bị chết ngoài ý muốn ở Tây La, đó chính là lỗi của Tây La, kế tiếp thì thương nghị quan hệ hai nước nằm trong quyền chủ động của Đại Diệp ta, bất luận Đại Diệp ta lựa chọn là hoà hay là chiến, đều đứng ở thế thượng phong, còn ta, A Sách ca ca nhất định có thể nghĩ ra cách tiếp ứng ta."
Nàng biết Nguyên Sách không có khả năng từ bỏ nàng, mặc dù nàng đáp ứng hòa thân, hắn vẫn sẽ hủy thiên diệt địa cũng phải liều chết ẩu đả vì nàng, như vậy, nếu chưa đến một khắc cuối cùng, nàng cũng không thể từ bỏ, cho dù có là hấp hối, đều phải giãy giụa.
"Kế hoạch của quận chúa xác thật là có lý, chỉ ngoại trừ một điểm ——phương thuốc chết giả rất có tổn thương đối với thân thể, hơn nữa một khi chuyện tiếp ứng xảy ra sự cố, kéo dài quá lâu, thì quận chúa rất có thể cuối cùng cũng không tỉnh lại."

"Có Lý Quân Y ở đây, nếu thân thể có tổn hại, ngày sau chậm rãi điều dưỡng là được.

So với chuyện có thể ngoài ý muốn không tỉnh lại, thì cái kết cục mà cữu cữu ta, Thẩm phu nhân và rất nhiều tướng sĩ Huyền Sách Quân hẳn phải chết, thì đây đã là kế hoạch có lời nhất rồi, không phải sao?"
Lý Từ Phong dứt khoát lắc đầu: "Dù vậy, thiếu tướng quân cũng sẽ không đồng ý."
Khương Trĩ Y nhẹ nhàng cười: "Lý Quân Y là y sư giỏi nhất trên đời này, chỉ cần ngươi nói phương thuốc này không tổn thương thân thể, cũng không có nguy hiểm tánh mạng, thiếu tướng quân ngươi liền sẽ tin."
.....! Khó trách thiếu phu nhân hắn vòng vo quanh co nhiều như vậy, nêu ra nhiều lý do để thuyết phục hắn, hoá ra là còn chỗ này chờ hắn.
Hắn cho rằng kiếp này hắn chỉ phải quản một kẻ điên không sợ chết, không nghĩ tới lại là hai kẻ.
Trung thu qua đi, triều hội lại nghị luận chuyện hoà thân của Đại Diệp cùng Tây La.
Sáng sớm, trong Dao Quang Các, Khương Trĩ Y đứng trước đài trang điểm, nhẹ nhàng mở ra hộp y phục chứa áo cưới lộng lẫy.
Áo cưới màu đỏ vân cẩm dệt kim thêu màu, từng đường kim mũi chỉ thêu thành hình khổng tước sinh động như thật, khi cử động, còn có từng đợt ánh sáng nhè nhẹ lưu chuyển.
Phía sau, Vĩnh Ân Hầu cùng Bảo Gia thấy nàng thật cẩn thận chạm đến hoa văn thêu trên áo cưới, không đành lòng mà quay đầu đi.
Đêm trung thu đoàn viên, nàng đã nói kế hoạch của mừng cho cữu cữu cùng Bảo Gia a tỷ, dưới sự khẳng định của Lý Từ Phong tuyệt đối sẽ tổn thương một phân một hào đến quận chứ, cữu cữu cũng không còn đối sách vạn toàn nào hơn, chỉ có thể đáp ứng.
"Kinh Chập, mặc áo cưới vào cho ta đi." Khương Trĩ Y nhẹ giọng nói.
"Sau hôm nay, thế gian sẽ không còn Vĩnh Doanh quận chúa, lần cuối cùng này cũng muốn oanh liệt chút, làm cho văn võ cả triều đều nhớ kỹ giờ khắc này."
Mũ phượng, khăn quàng vai, từng món từng món mang lên người, Khương Trĩ Y ngồi ở trước kính, điểm hoa điền lên trán, khẽ nhấp môi, nhìn bộ dáng người trong gương, hỏi: "Bảo Gia a tỷ, ta đẹp không?"

Bảo Gia nhìn nàng trong gương, mi dày như cánh bướm, mũi thon dọc dừa, môi đỏ răng trắng, như một bức vẽ trong tranh, một đôi mắt thu thủy doanh doanh, đáy mắt đựng đầy ý cười.
"Đẹp, a tỷ chưa bao giờ thấy tân nương tử nào xinh đẹp như thế." Bảo Gia nhịn nước mắt đáp.
Khương Trĩ Y cười rộ lên, lẳng lặng nhìn vào kính một lát, sao đó nghiêm mặt đứng dậy, chắp tay đi về hướng ra ngoài.
Hoàng cung, trên điện Kim Loan Điện, lấy Bùi tướng quốc dẫn đầu, hơn phân nửa triều thần kiệt lực phản đối hòa thân, còn các triều thần còn lại, có người thấy rõ thánh tâm, quyết định thuận theo thánh ý, tranh cãi với Bùi Tướng đến mặt đỏ tai hồng, nước miếng bay tứ tung, có người biết chuyện này căn bản là mâu thuẫn giữa thiên tử cùng Hà Tây, quyết định bo bo giữ mình, im miệng không nói lời nào, lại có người làm cỏ đầu tường, gió thổi đâu thì nghiêng đó.
Phía dưới tranh luận không thôi, Hưng Võ Đế lại thấy tay che trán, nhìn như vô cùng đau đầu.
Tề Duyên đứng đầu tiên trước một chúng triều thần, vì một quyết sách vốn hẳn đã nhìn rõ kết quả cứ phải nghị luận đi, nghị luận lại mà nhắm hai mắt.
Chợt nghe nội thị cao giọng nói: "Vĩnh Doanh quận chúa đến ——!"
Cả tòa đại điện nháy mắt lặng ngắt như tờ, Hưng Võ Đế nâng mắt lên, một chúng triều thần bỗng nhiên xoay người quay đầu lại nhìn theo.
Ngày mùa thu nắng vàng rực, thiếu nữ trong bộ áo cưới đỏ thẫm như rặng mây hoàng hôn, tà váy phết đất uốn lượn theo từng bước đang trang nghiêm túc mục đi lên từng bậc thang cẩm thạch trắng, mũ phượng trên đầu đính đầy đá quý lộng lẫy, tua rua rũ xuống, đầu vai quàng khăn lụa rực rỡ lung linh, giống như tiên tử minh diễm nhiệt liệt từ trên trời rơi xuống.
Kinh diễm chấn động qua đi, mọi người giống như đều đã hiểu rõ ý đồ đến của thiếu nữ, một khắc tiếp theo, cảnh tượng chợt chuyển, giống như đang nhìn thấy cảnh đại mạc cát vàng, lục lạc rung lên leng keng, thiếu nữ ngồi trên hỉ kiệu đi về phía Tây, bên ngoài gió thổi phong sương, làm tân nương thê lương nhất thế gian này.
Giống một mặt gương đồng đang phản chiếu hình ảnh tốt đẹp đột nhiên bị đánh nát, ánh vàng rực biến thành tà dương, áo cưới biến huyết y, trong lúc nhất thời, đến những người vì lấy lòng thiên tử mà tán đồng hòa thân cũng tận đáy lòng cảm thấy chua xót, chỉ còn thở dài vô tận.
Bùi Tướng Quốc đứng phía trước, một thân áo tím cũng trầm ngập bi ai,

mấy l`ần muốn đấm ngực dậm chân, hận thân mình chỉ có thể đứng trong miếu đường, không thể giết tới Tây La, gi3t chết tên nhị vương tử đang muốn chia rẽ Đại Diệp của mình.
T`êDuyên nhìn chằm chằm tân nương đi từng bước một vào đại điện, cắn chặt răng, trong lòng hơi chấn động.
Những năm g`ần đây, hắn chưa bao giờ hối hận mình đi lên con đường này.

Mới đ`ầu chỉ là muốn tự bảo vệ mình, muốn có tiếng nói ở trong cung, muốn cho chính mình cùng mẫu thân không bị khi dễ, sau đó li`ền đi lên con đường này, mới chậm rãi phát hiện Đại Diệp có rất nhi`ều ảnh hưởng chính trị, có rất nhi`ều chuyện mà Hoàng tổ phụ cùng phụ hoàng đ`ều làm sai, lại không có ai dám nói, không ai dám sửa, vì thế hắn c`ầm lấy kiếm, càng thêm nỗ lực mà vượt mọi chông gai, muốn bổ ra những cành khô hủ bại kia, để cho ch`ồi lá mới được sinh trưởng.
Một đường đi tới đây, từng có thống khổ, từng có ảm đạm, lại chưa từng từng có thời khắc nào hắn quay đ`ầu lại.
Nhưng tại một khắc này, l`ần đ`ầu tiên hắn quay đ`ầu nhìn lại, thấy điểm bắt đ`ầu của con đường này ——
Nếu tại nơi bắt đ`ầu, hắn không từ bỏ cái cô nương này, như vậy nàng tuyệt đối sẽ không bị cuốn vào cuộc tranh đấu của thiên tử cùng Hà Tây, tuyệt đối sẽ không trở thành vật hy sinh trên bàn cờ ban giao giữa hai nước.

Lại hoặc là nếu hắn có thể nhanh hơn một bước, lại nhanh hơn một bước nữa, chỉ kém một bước nữa thôi.....
T`êDuyên nắm chặt hai bàn tay, mắt thấy Khương Trĩ Y dưới vô số ánh mắt nhìn chăm chú, đi đến trước điện, đôi tay chắp lại để ở trước người, hành bái đại lễ: "Hôn khế của th`ần nữ cùng Thẩm Thiếu tướng quân đã giải, nay nguyện lấy thân tự do, thừa chí hướng của Đức Thanh công chúa, vì Đại Diệp hoà thân đi Tây La, lấy kết giao của hai nước."
Tháng tám, năm Hưng Võ thứ mười hai, đế sách phong Vĩnh Doanh quận chúa vi Vĩnh Doanh công chúa, ra lệnh gả đi Tây La, do H`ồng Lư Tự khanh c`ầm đ`ầu, một chúng phó tì thị vệ hơn 300 người, khởi hành trong tháng cùng với sứ th`ần Tây Vực.
3 tháng rưỡi sau, tại giao giới của Hà Tây cùng Tây La, trên ốc đảo sa mạc phụ cận Hổ Dương quan.
Đang lúc hoàng hôn, H`ồng Lư Tự khanh Đoan Chính An đang chỉ huy một

bọn thị vệ mau mau bận việc, dựng trướng sưởi ấm.
Mùa đông khắc nghiệt, vùng Tây Bắc sương tuyết bao trùm, đi đường gian nan, trước khi mặt trời xuống núi đều cần phải dừng lại nghỉ chân, để tránh làm công chúa rét lạnh.
Đoan Chính An lần đầu tiên đi sứ, vốn tưởng rằng Vĩnh Doanh công chúa tất nhiên vạn phần kiều khí, trên đường nhất định sẽ bắt bẻ oán giận, lại không nghĩ cho đến ngày hôm nay, đoàn người đã đi được hơn ba tháng, bất luận là khi xe ngựa rơi vào hố tuyết, hay là gió to giật sập lều trại, một đường mệt nhọc, gió cát quấy phá bừa bãi, công chúa chưa bao giờ oán hận một câu, ngược lại còn an ủi phó tì thị vệ đang luống cuống tay, khi cần quyết định quyết sách cũng không đẩy trách nhiệm lên cho bọn họ, cứ nói có chuyện gì nàng chịu trách nhiệm.
Thời điểm than hỏa không đủ, công chúa nghe nói có người ban đêm bị lạnh đến mức phát sốt, còn đem than của chính mình chia cho bọn họ.
Lúc đầu, mọi người phụng thánh mệnh đi một chuyến khổ sai như vậy, ai nấy cũng đều tâm bất cam, tình bất nguyện, chiếu cố công chúa cũng chỉ là lo lắng sợ công chúa trên đường đi có vấn đề gì sẽ mất mạng nhỏ, nhưng càng về sau, từ tận đáy lòng mọi người đều yêu quý công chúa, cho dù liếc mắt một cái cũng không thể nhìn công chúa bị lạnh.
May mà vị y sư bên cạnh công chúa y thuật cao siêu, công chúa có cái gì đau đầu nhức óc, y sư vừa ra tay, liền thực mau thuốc đến bệnh trừ.
Hơn nữa có lẽ địa giới Hà Tây này cũng thích công chúa, nghe nói năm nay là mùa đông ấm nhất ở Hà Tây trong mười mấy năm trở lại đây.
Sắc trời dần tối, trong lều chính, than lửa đang đốt rất ấm áp, Khương Trĩ Y quấn lấy chăn, tay ôm ly trà nóng ngồi ở trên giường, được Kinh Chập ấn ấn thái dương, nghe bên ngoài có tiếng người ồn ào, bước chân phân loạn, bận rộn làm bữa tối.
"Kinh Chập, hình như chỉ còn một ngày nữa, chúng ta liền phải ra khỏi Hà Tây nhỉ." Khương Trĩ Y xuất thần hỏi.
Kinh Chập khẽ đáp phải.
Khương Trĩ Y gật gật đầu: "Xem ra hắn cũng nghe lời."
Tháng tám, nàng cùng Nguyên Sách cách xa nhau gần hai ngàn dặm, lại vì thời cuộc khẩn trương, thông tín nguy hiểm, cho nên chưa từng truyền tin qua lại cho nhau, nhưng nàng tin tưởng nàng cùng Nguyên Sách tâm ý tương thông, hắn tất nhiên hiểu rõ dụng ý nàng đáp ứng hòa thân.
Cũng may Hà Tây đích xác không có truyền ra dị động, Nguyên Sách cũng

giống như đã chấp nhận quyết định này, gió êm sóng lặng, hết thảy phảng phất như giai đại vui mừng.
Sau lại nàng một đường đi về phía Tây, thẳng đến khi tiến vào địa giới Hà Tây, rốt cuộc cũng tìm được cơ hội để Lý Từ Phong đưa mật tin đi Cô Tang, thuyết minh kế hoạch của nàng, bảo Nguyên Sách ngàn vạn lần đừng hành động thiếu suy nghĩ.
Cả đoạn đường này nàng khoan dung đãi hạ như thế, ngoại trừ xác thật không đành lòng để những người đi theo cái công chúa xui xẻo này chịu khổ, cũng có mục đích khác ——
Chỉ có bắt lấy nhân tâm, sau khi nàng đi sâu vào Tây La, thì mới dễ dàng thực hiện kế hoạch.
Khương Trĩ Y nghĩ đến đây, liền khe khẽ thở dài.
Rõ ràng đang ở Hà Tây, nhưng nàng là công chúa hòa thân, hắn là tướng quân thủ biên cương, hai người gần nhau trong gang tấc mà như cách nhau biển trời, không thể gặp mặt, còn khó chịu hơn khi trước cách xa hai ngàn dặm.
Hơn nữa, khi chẳng bao lâu sẽ đến ngày diễn ra kế hoạch, sợ rút dây động rừng, nàng liền càng thấy bất an.

Khương Trĩ Y uống trà nóng, nghĩ nghĩ một lát liền cảm thấy có chút buồn ngủ.
Chung quanh an tĩnh đến mức chỉ có tiếng gió Bắc kêu khóc, làm người ta cảm thấy giống như thân đang ở trong một căn hầm trú nạn giữa mùa đông giá rét, vừa bế tắc, lại chỉ có tiếng gió vù vù, mí mắt từng chút mị lên.
Đúng lúc này, Khương Trĩ Y bỗng nhiên giật nảy người một cái bừng tỉnh.

Mới vừa rồi bên ngoài không phải còn vô cùng náo nhiệt, đang thu xếp bữa tối sao?
Khương Trĩ Y ngơ ngác ngẩng đầu lên: "Kinh Chập, bên ngoài sao lại không còn tiếng người nữa vậy?"
Kinh Chập nghiêng tai lắng nghe: "Có lẽ là mọi người sợ phiền ngài nghỉ ngơi, nên nhỏ giọng lại chăng."
"Vậy cũng không thể nhỏ đến mức như vậy, ngươi mau đi xem một chút, mong rằng đừng có xảy ra thêm chuyện, gặp phải đạo phỉ tới kiếp hôn đi!" Khương Trĩ Y lo lắng mà nói.
Khương Trĩ Y đứng dậy nhìn theo Kinh Chập vén màn đi ra, nhưng lúc này

trong lòng bất an như vậy, thế mà cơn buồn ngủ ban nãy lại lũ lượt kéo đến một lần nữa.
Khương Trĩ Y híp mắt đánh giá, trong lòng bỗng nhiên nảy lên một loại dự cảm không tốt lắm.
Nàng đã khẩn trương đến như vậy, sao vẫn nhịn không được cảm thấy mệt rã rời, nàng là.....
Khương Trĩ Y mơ mơ màng màng nhìn chung trà nóng trong tay, hoảng hốt hồi tưởng lại phản ứng kỳ quái của Kinh Chập mới vừa rồi.
Nếu bên ngoài không có động tĩnh, Kinh Chập hẳn phải cảm nhận được trước cả nàng.

Nhưng bộ dáng Kinh Chập ban nãy lại giống như đang nín nhịn cái gì đó.
Chẳng lẽ.....
Khương Trĩ Y còn chưa kịp nghĩ đến đáp án cuối cùng, thì một tức tiếp theo, chung trà lật nghiêng một chút rơi xuống, thân mình nàng mềm nhũn lảo đảo ngã phía trước, bị người trước mặt lắc mình mà đến, đón được một phen, chỉ rơi vào lồng ngực ấm áp vững chắc của hắn.
Trong khoảnh khắc nàng nặng nề hôn mê đi, một giọng hừ lạnh quen thuộc mà hơn ba tháng nay, hàng đêm nàng đều mơ thấy chợt vang lên trên đỉnh đầu ——
"Lúc trước cả nhà già trẻ Lý gia lưu đày biên quan, là ta cứu mạng bọn họ, Lý Từ Phong có thể bị nàng xúi giục mà phản bội ta sao?"
"Cho dù hắn có phản bội ta, nàng cảm thấy Nguyên Sách ta có thể cam tâm may áo cưới cho người khác, để cho nàng mặc một thân hỉ phục này, ra khỏi quan ải Hà Tây của ta đi vào Tây La sao?"
"Công chúa kim tôn ngọc quý, chỉ cần để ý không làm dơ góc váy của mình, còn vai kẻ điên này, để thần đảm đương."
Khương Trĩ Y liều mạng muốn nói chuyện, liều mạng muốn ngăn cản hắn, nhưng khí lực lại từng chút từng chút trôi đi hầu như không còn, chỉ có thể chảy xuống hai dòng lệ nóng bỏng..

Chương 93: Chương 93

Than lửa cháy tí tách trong lều chính, thiếu niên một thân y phục dạ hành đơn bạc nhẹ nhàng thả người trong lòng ngực về lại trên giường, tĩnh tọa ở mép giường nhìn khuôn mặt lại gầy đi một vòng của nàng, kéo chăn lên đắp cho nàng, dùng lòng bàn tay vuốt phẳng nếp nhăn đang nhíu lại giữa mày nàng, lại lau đi nước mắt trên má nàng.

Thực mau, bên ngoài lều chính chợt vang lên tiếng bước chân đi tới, hai tỳ nữ bước nhanh vào trong.

Tiểu Mãn đi đến mép giường, nâng thân áo cưới Khương Trĩ Y vừa mới thay ra kia lên, cúi đầu về phía Nguyên Sách xin chỉ thị: "Thiếu tướng quân, nô tỳ đi cách vách màn hầu hạ Kinh Chập tỷ tỷ thay áo cưới.

"
Cốc Vũ đi đến trước mặt Nguyên Sách hồi báo: "Thiếu tướng quân, tất cả phó tỳ cùng Hồng Lư Tự khanh trong đội ngũ đều đã đổi thành người của chúng ta, tất cả công văn thông quan cùng văn điệp hòa thân, còn có thánh chỉ cũng đã lấy được, Huyền Sách Quân ngài mang đến cũng đều đã thay bộ khôi giáp của thị vệ đi theo, bộ này là của ngài.

"
Nguyên Sách đứng dậy nhận, mặc lên từng cái bên ngoài y phục dạ hành.

Cốc Vũ nắm tay thật chặt rũ ở bên người, nhất thời trong lòng vừa thấp thỏm lại vừa phấn chấn.

Lúc trước, khi tháng 5 quận chúa về Trường An, vì giản lược tối đa để tăng tốc độ đoàn xe di chuyển, công chúa chỉ dẫn theo có một tỳ nữ là Kinh

Chập tỷ tỷ, nàng ta cùng Tiểu Mãn liền tạm thời lưu tại Thẩm phủ ở Cô Tang, vốn tính mãi đến cuối năm mới đi theo Thẩm Thiếu tướng quân cùng hồi kinh, không nghĩ tới tháng tám nghe được tin quận chúa bị đưa đi hòa thân như sét đánh giữa trời quang, thiếu chút nữa cho rằng cuộc đời này sẽ không còn được gặp lại quận chúa nữa.

Các nàng ở Cô Tang thấy Thẩm Thiếu tướng quân nhận được tin tức, lại không thể không ẩn nhẫn chịu đựng, hơn ba tháng, cả Thẩm phủ áp lực đến chim chóc cũng yên tĩnh, ngay cả trùng dế cũng không dám kêu một tiếng.

Nhưng thấy Thẩm Thiếu tướng quân đi sớm về trễ, ngày ngày chưa từng rảnh rỗi, các nàng đoán hắn hẳn là đang ngủ đông mưu hoa cái gì, cho nên vẫn luôn chờ đợi hắn hạ lệnh xuống.

Thẳng đến trước đó vài ngày, đội ngũ hòa thân tiến vào Hà Tây, hai người thực sự chờ không được nữa, bèn hỏi Thẩm Thiếu tướng quân dự định khi nào thì động thủ, sao đến giờ vẫn còn chưa động thủ?
Thẩm Thiếu tướng quân lại nói, quận chúa đáp ứng hòa thân, là vì bảo vệ cho tất cả mọi người bên cạnh, trừ chính mình, hắn muốn bảo vệ nàng, liền phải bảo vệ tất cả những người nàng muốn bảo vệ, trước mắt còn chưa đến thời cơ động thủ.

Cốc Vũ cùng Tiểu Mãn nôn nóng bất an mà tiếp tục chờ, sau đó liền chờ được mật tin Lý Quân Y truyền đến, xác nhận trong đội ngũ hòa thân có người của mình, bọn họ liền bắt đầu xuống tay chuẩn bị trận treo đầu dê bán thịt chó này.

Quận chúa không có khả năng đáp ứng Kinh Chập tỷ tỷ ngồi lên xe ngựa hoà thân thế nàng, cũng không có khả năng đáp ứng Thẩm Thiếu tướng quân cùng với mấy trăm Huyền Sách Quân lấy phương thức to gan lớn mật như vậy đi mạo hiểm, cho nên tất cả mọi người bọn họ đều che giấu quận chúa cái kế hoạch này, mãi cho đến tối nay.

Nguyên Sách mặc khôi giáp xong, kéo trường kiếm qua bên hông: "Ngươi cùng Tiểu Mãn, còn có Lý Quân Y lưu lại đây thủ, chiếu cố công chúa cẩn thận, cùng với thủ hạ ta lưu lại thu xếp thoả đáng cho những người liên

quan trong đội ngũ hoà thân.

"
Nguyên Sách quay đ`ầu lại, nhìn v`ềphía người trên giường người đang ngủ hết sức an tĩnh, cúi xuống nhẹ nhàng đặt lên trên môi nàng một nụ hôn, xoay người lui v`ềphía sau, đi nhanh ra hướng bên ngoài.

Lý Từ Phong khoanh tay đứng ở bên ngoài trướng, trên dưới đánh giá Nguyên Sách: "Còn phải tự xem chừng ngươi ấy, bộ giáp bình thường này mà mặc trên người Thẩm Thiếu tướng quân thì vẫn thu hút hơn nhi`ều những người bình thường khác.

"

Vô sự hiến ân c`ần, chứng minh là lúc ở Trường An hắn thật sự suy xét kế hoạch của Khương Trĩ Y, tự thấy hổ thẹn.

"Có thời gian vỗ mông ngựa ta, không bằng đi xem chừng mấy trăm người kia đi.

"
"Thiếu tướng quân an tâm, trước khi thiếu tướng quân chiến thắng trở v`ề, nơi này chắc chắn không có một ai tỉnh lại.

"
Trong khi nói chuyện, Kinh Chập một thân áo cưới, đ`ầu đội khăn hỉ, được Tiểu Mãn đỡ ra từ l`ầu cách vách.

Một chúng Huy`ền Sách Quân giả dạng làm thị vệ đi theo cũng đang xếp hàng ở phía trước.

Nguyên Sách đứng ở trước cửa l`ầu, ánh mắt đảo qua mọi người: "Đã quen với quân bị trên người hết chưa?"
"Thị vệ trưởng" dẫn đ`ầu cười rộ lên: "Thiếu tướng quân, quân bị này thực sự kém của chúng ta quá nhi`ều, nhưng thôi cứ chắp vá dùng đi, đánh đám Tây La mà thôi, mang vỏ dưa cũng được!"

Nguyên Sách cong môi cười, ngay sau đó khôi phục vẻ mặt nghiêm túc, nắm lấy trường kiếm bên hông, đưa mắt nhìn mọi người: "Nay lệnh cho các ngươi hộ tống Vĩnh Doanh công chúa đi biên cảnh Tây La, diệt đoàn sứ thần Tây La đón dâu, lấy thủ cấp nhị vương tử Tây La để bù đắp cho công chúa đã cực khổ bôn ba hơn trăm ngày đi về phía Tây!"
Màn trướng ngăn cách cách rét lạnh bên ngoài, than hỏa tí tách thiêu đốt, Khương Trĩ Y vùi trong ổ chăn ấm áp, nhưng tinh thần lại đang hỗn độn bất kham.

Cảnh trong mơ bay múa.

Đầu tiên là ánh nến lay động trong lều lớn, nàng nghe thấy tiếng Nguyên Sách phát lệnh, liền chạy như điên đuổi theo, muốn ngăn cản hắn, cổ họng lại giống như bị cái gì bịt kín, một câu cũng nói không nên lời, chỉ có thể đứng chân trần trên một vùng băng thiên tuyết địa, trơ mắt nhìn hắn thúc ngựa đi xa.

Rồi sau đó là đại mạc hoang vu mênh mông rộng lớn vô ngần, dưới ánh mặt trời chói chang, đội ngũ hoà thân đang uốn lượn đi xuyên qua biển cát bao la dưới tiếng lục lạc leng keng, một đường hướng về phía Tây mà đi, sứ thần một thân y phục Tây La lông nỉ tiến đến đón dâu, nói mấy câu tiếng Hán lọng ngọng, lấy lễ của người Hán ra đón chào.

Lại là một đêm tối không trăng không sao, lửa trại thốc thốc thổi trong doanh địa, đội ngũ hoà thân Đại Diệp cùng sứ đoàn Tây La cùng nhau ở một doanh, mỗi đoàn một bên, từng lều trại im ắng rơi vào ngủ yên, đột nhiên một tiếng huýt gió đánh vỡ yên tĩnh đêm khuya, doanh địa nội bỗng nhiên ầm ầm vang lên tiếng khởi binh, đao quang kiếm ảnh, nháy mắt đánh thành một đoàn.

Hai quân giao chiến, lao vào nhau giữa tinh phong huyết vũ phiêu diêu, thân ảnh cao dài kia cầm trường kiếm chiến đấu anh dũng, như mũi tên xung phong phá vỡ trận địa của địch, mỗi khi ánh kiếm loé lên, quân địch liền la hét ngã gục.

! !

Cùng thời khắc đó, ở biên giới giữa Tây La và Hà Tây cách nơi này hơn trăm dặm, trong doanh địa u ám, Kinh Chập học theo tư thái của Khương Trĩ Y ngồi ngay ngắn trên giường chủ trướng, mắt thấy bên ngoài trướng là cảnh máu me chém giết đến tận trời, tiếng la hét giáp lá cà không ngừng vang lên bên tai.

Trái tim nhảy thình thịch, Kinh Chập cảnh giác mà nhìn chằm chằm cửa màn trướng đang khép lại, trong tay nắm một thanh trường kiếm sẵn sàng ra khỏi vỏ bất cứ lúc nào.

Đội ngũ hoà thân canh đúng canh giờ, đến biên cảnh Tây La vào lúc ngày đã đến hoàng hôn, hội hợp với sứ đoàn Tây La tiến đến đón dâu.

Sứ thần Tây La vốn tính toán ngay lập tức dẫn bọn hắn vào sâu trong lãnh thổ, Kinh Chập theo kế hoạch giả vờ đầu choáng buồn nôn, hôn mê nằm trên xe ngựa, không thể đi nổi nữa, cần phải ở đây nghỉ ngơi chỉnh đốn một đêm.

Sứ thần Tây La không muốn làm khó, nhưng nhị vương tử theo sứ đoàn Tây La đến đón thì hình như lo lắng đêm dài lắm mộng, lấy cớ nơi này ban đêm phong hàn sương trọng, hy vọng nàng cố gắng vào thành trì phụ cận hẵng nghỉ ngơi.

Tên nhị vương tử này là kẻ một tay thúc đẩy việc hòa thân, ngay cả đón dâu cũng tự mình đến đây theo dõi, người này tất nhiên khôn khéo, lòng nghi ngờ liền làm bộ lo lắng, mời y sư Tây La đến xem bệnh cho nàng.

Cũng may Thẩm Thiếu tướng quân sớm bảo Lý Quân Y chuẩn bị thuốc thay đổi mạch tượng cho nàng, bảo nàng trước một khoảng thời gian thì uống vào, y sư vừa khám, quả thật là chứng choáng váng không cử động nổi, nói không nên để nàng tiếp tục bị lay động, nên tên nhị vương tử kia mới giảm cảnh giác xuống một nửa.

Kinh Chập theo quận chúa nhiều năm như vậy, tất nhiên hiểu được làm thế nào để giở bệnh công chúa, liền ngồi trong xe ngựa vừa khóc lóc kể lể, vừa

oán hận tức giận la mắng hạ nhân, nói mát rằng nếu Tây La dám bạc đãi nàng như vậy, một hai phải bắt nàng mang bệnh lên đường, nàng liền quay đầu về Đại Diệp cho xong.

Tây La rốt cuộc không thể nói thêm gì nữa.

Vừa nhớ tới chuyện này Kinh Chập còn tức, nếu quận chúa tới nơi này, thật sự bị bệnh, thì cái đám người Tây La kia cũng đối đãi quận chúa như vậy sao?
May mắn là nàng ta thay quận chúa tới, cũng may mắn Nguyên Sách phát động trận đột kích này, hết thảy đều sẽ kết thúc.

Kinh Chập ngồi ở mép giường nắm chuôi kiếm, nhìn những làn máu tươi vẩy lên bên ngoài lều bố, không biết đã là làn sóng người Tây La thứ mấy tiến tới gần lều bị Huyền Sách Quân canh giữ bên ngoài chém chết.

Âm thanh đánh giết dần dần nhẹ xuống, Kinh Chập khẩn trương nuốt một cái, chợt nghe tiếng bước chân tới gần, bỗng nhiên đứng dậy, kiếm trong tay ra khỏi vỏ một phen.

Cùng lúc này, rèm trướng xốc lên, người đi vào là một binh lính Huyền Sách Quân.

Kinh Chập nhẹ nhàng thở ra, buông kiếm.

"Kinh Chập cô nương an tâm, sứ đoàn Tây La đã bị tiêu diệt hết, viện quân của đối phương có lẽ không lâu nữa liền đến, mời Kinh Chập cô nương theo chúng ta tốc tốc lui lại!"
Kinh Chập gật đầu đi ra hướng bên ngoài.

Trong doanh địa là thây sơn biển máu, người ngã trên mặt đất toàn là người Tây La, đây hoàn toàn là một cuộc tàn sát từ một phía.

Trận tàn sát này đã ẩn nhẫn ngủ đông lâu ngày, có lẽ mỗi một đao mỗi một kiếm đều là những thiết tưởng lặp đi lặp lại trong lòng Nguyên Sách hơn ba tháng nay, do hắn tỉ mỉ thiết kế.

Kinh Chập một đường vòng qua thi thể đi ra ngoài, một đường kinh ngạc cảm thán, đêm qua nghe Tiểu Mãn nói, đội Huyền Sách Quân này hơn ba tháng nay ngày ngày do Nguyên Sách tự mình huấn luyện hết sức khốc liệt, chiến lực đã vượt qua trình độ lúc trước đánh Bắc Yết, đang là lúc cường hãn nhất, là đoàn quỷ quân làm cho tứ phương nghe tiếng sợ vỡ mật, tối nay xem ra, quả thực như thế.

Trong doanh địa, một đội Huyền Sách Quân đang phụng mệnh Nguyên Sách, rút kiếm bổ lên thi thể trên mặt đất, bảo đảm mỗi một thi thể đều đã hoàn toàn chết, tuyệt đối không có cơ hội mở miệng, một đội khác lại đang sắp đặt lại, xử lý hiện trường, che giấu dấu vết của cuộc tàn sát.

Nguyên Sách một thân giáp trụ bị máu bắn lên cả người, đứng ở trung tâm doanh địa,trường kiếm trong tay vẫn còn đang có máu tươi tích tắp chảy xuống, ánh mắt nhìn chằm chằm thi thể bên chân, đầu ủng chậm rãi dẫm lên gương mặt kia, dùng đế ủng ấn mạnh gương mặt hắn xuống mặt đất đầy bùn và máu, rũ lông mi xác nhận gương mặt thi thể —— là nhị vương tử Tây La.

Chính là tên súc sinh này, thích cái trò động não, nếu thích động não như vậy ——
Đôi mắt Nguyên Sách nheo lại, trường kiếm trong tay chợt loé lên, một kiếm chém xuống cái đầu vẫn đang trừng lớn hai con mắt.

Cái đầu này, vẫn nên bỏ đi thôi.

*
Buổi sáng hôm sau, cách xa hơn trăm dặm, tại doanh địa gần Hổ Dương quan của Hà Tây.

Hồng Lư Tự khanh Đoàn Chính An sau một giấc ngủ rất dài qua đi, chậm rãi thức dậy trên giường trong doanh trướng, mở mắt ra.

Vừa mới mở mắt lên liền thấy choáng váng, đầu óc quay cuồng, trong

chốc lát vẫn chưa ra khỏi được giường của mình.

Đầu đau muốn nứt ra mà suy nghĩ nửa ngày, chỉ nghĩ được ký ức cuối cùng là hắn ở trong doanh địa thúc giục công chúa dùng bữa tối.

Đoan Chính An cố gắng căng người ngồi dậy, cúi đầu nhìn một thân trung y trên người mình, chỉ chớp mắt một cái, liền không thấy quan phục hay công văn hoà thân đặt trong hộp gỗ vốn để trên bàn ở đâu cả, trong giây lát tỉnh thần lại, cảm thấy không ổn, chẳng lẽ! !
Đoan Chính An kinh hoàng, lập tức xoay người xuống giường: "Người đâu —— người đâu ——!"
"Hồng Lư Tự khanh là đang tìm quan phục của ngài sao?" Một giọng nam tử tuổi trẻ bỗng nhiên vang lên từ bên ngoài trướng.

Trong nháy mắt tiếp theo, rèm trướng bị xốc lên, mắt thấy một người thị vệ trong thân giáp trụ xách quan phục của hắn tới, Đoan Chính An mới thở phào ra một hơi, vừa muốn tiến lên đi lấy, thì mới liếc mắt một cái, bỗng nhiên cảm giác có chỗ nào đó không đúng.

Người đối diện một thân giáp trụ, nhưng trên đó dính đầy vết máu, vừa vào cửa liền làm cho trong màn trướng tràn ngập một mùi máu tươi dày đặc.

Tay Đoan Chính An vươn ra nhận quan phục chợt ngừng lại tại chỗ, lúc này mới phát hiện quan phục cửa hắn cũng đang loang lổ vết máu, chậm rãi nâng mắt lên, liền đối diện với một gương mặt xa lạ lại quen thuộc.

Xa lạ, là vì gương mặt này không nên ăn mặc bộ giáp trụ hoàng gia này.

Quen thuộc, là vì bản thân hắn là quan viên câu thông ngoại vụ, đương nhiên đã từng gặp người này —— Thẩm Nguyên Sách.

Đoan Chính An không tiếng động hít một ngụm khí lạnh, chợt cảm giác trước mắt mình biến thành màu đen, trời đất quay cuồng, đầu trên cổ giống như đã rời chính mình mà đi! !
Nguyên Sách khẽ cười một tiếng, đem quan phục trong lòng bàn tay ôn nhu mà nhét vào lòng bàn tay hắn: "Hồng Lư Tự Khanh trải qua một đêm chiến

đấu kịch liệt, bị sợ hãi, mau thay quan phục rồi về Trường An báo tin đi thôi.

"
Đoan Chính An ngẩn người ra, đầu sắp rời đi phảng phất như được quay về trên cổ: "Báo, báo cái gì?"
"Hồng Lư Tự khanh hôm qua hộ tống Vĩnh Doanh công chúa vào cảnh nội Tây La, lúc hoàng hôn đã hội hợp cùng sứ thần Tây La, màn đêm buông xuống liền cắm trại ở bên ngoài.

Ai ngờ đêm càng sâu, lại kinh ngạc nghe tin nhị vương tử Tây La say rượu, xông vào lều lớn của công chúa, ý đồ bất kính với công chúa, thị vệ Đại Diệp ta liều chết bảo hộ công chúa, không thể không cùng nhị vương tử Tây La rút kiếm đối địch, đao kiếm không có mắt, nhị vương tử Tây La bất hạnh bỏ mình.

"
Đoan Chính An càng nghe đôi mắt càng trợn to, còn chưa hoàn hồn, người đối diện liền mở nắp cái tráp đang kẹp ở khuỷu tay ra một phen, một cái đầu còn mới liền cứ như vậy đưa đến trước mắt hắn.

Đoan Chính An liên tiếp lui lại ba bước.

Người đối diện tiếp tục khí định thần nhàn mà mở miệng: "Nhị vương tử Tây La chết, sứ đoàn Tây La dưới cơn tức giận liền cùng Đại Diệp ta khai chiến, Đại Diệp ta vì bảo hộ công chúa, anh dũng giết địch, một trận chiến qua đi, sứ đoàn Tây La không một ai may mắn còn sống sót, Hồng Lư Tự khanh may mắn không làm nhục mệnh, suốt đêm hộ tống công chúa lui về cảnh nội Hà Tây.

"
Đoan Chính An kinh ngạc mà trừng mắt nhìn Nguyên Sách, run rẩy nâng tay lên: "Ngươi, ngươi sao lại dám làm chuyện bậc này! ! "
"Hồng Lư Tự khanh còn dám đánh mất công chúa hòa thân, ta còn cái gì không dám làm?" Nguyên Sách nhướng nhướng mi lên.

Trái tim Đoan Chính An đang run rẩy đột nhiên rơi xuống đáy cốc, hiểu rõ vì sao Thẩm Nguyên Sách dám đi cướp công chúa hòa thân, ám sát vương tộc Tây La xong mà còn công khai trở về như vậy ——
Đánh mất công chúa hòa thân, đó chính là tử tội, nếu Thẩm Nguyên Sách bị vấn tội, thì Đoan Chính An hắn, bao gồm cả cái đội ngũ hòa thân mấy trăm phó tì thị vệ này cũng chạy trời không khỏi nắng!
"Hồng Lư Tự khanh không cần lo lắng, công chúa giờ phút này ắt hẳn là đang đường hoàng ngồi trong chủ trướng, hiện giờ chúng ta đã là người cùng thuyền, chỉ có lời người còn sống nói ra, mới là chân tướng," Nguyên Sách cong cong môi, giơ tay đóng lại cái tráp chứa cái đầu trong đó, "Ngươi muốn làm tội thần đánh mất công chúa hòa thân công chúa, hay là muốn làm công thần bảo hộ công chúa Đại Diệp ta vô ngu, dương quốc uy Đại Diệp ta?"
*
Hai khắc sau, trong lều chính, Khương Trĩ Y từ trong giấc mộng hỗn loạn đan chéo nhau mà tỉnh dậy, chậm rãi mở mí mắt nặng nề, trước mắt vẫn còn chưa nhìn rõ, chỉ mơ hồ nhìn thấy bên cạnh giường có một thân ảnh áo đen quen thuộc đang ngồi.

Khương Trĩ Y dùng sức chớp chớp mắt, tầm nhìn mơ hồ dần dần trở nên rõ ràng, ngay khi hoàn toàn thấy rõ liền bỗng nhiên trừng to mắt, gắt gao nhìn thẳng mặt Nguyên Sách.

Kinh ngạc qua đi, thế nhưng nàng cũng chưa phân rõ rốt cuộc mình đã tỉnh hay là lại bắt đầu mơ một giấc mộng mới.

Nguyên Sách nâng bàn tay đã rửa sạch máu khô đi, quơ quơ ở trước mắt nàng, dường như vẫn còn nghi ngờ hiệu quả của thuốc vẫn còn chưa tan.

Khương Trĩ Y thất thần mà nhìn hắn lẩm bẩm: "Ta là! ! đang nằm mơ sao?"
Nguyên Sách nghiêng đầu cười: "Nếu là đang nằm mơ, công chúa muốn làm cái gì?"
"Ta muốn ——" Khương Trĩ Y nước mắt đầy mặt, "Ta muốn đào hôn cùng chàng ——"

Nguyên Sách cười mở tay về phía nàng.

Khương Trĩ Y ngơ ngác giao tay mình vào trong lòng bàn tay hắn, được hắn nhẹ nhàng kéo lấy, cúi đầu vừa nhìn, mới phát hiện mình không biết từ khi nào đã mặc sẵn áo cưới.

Theo lực đạo tay hắn, người Trĩ Y nhoáng lên, ngồi thẳng người, chân dẫm lên mặt đất.

Nguyên Sách quỳ một đầu gối xuống, mang giày hỉ vào cho nàng, lại kéo nàng lên khỏi giường.

Khương Trĩ Y dẫm chân xuống đất, lại bị hắn kéo theo, liền lảo đảo chạy theo kịp hắn, thấy hắn xốc màn trướng lên, lôi kéo nàng một đường đi ra ngoài, bế nàng một phen lên lưng một con ngựa cao lớn mạnh khoẻ, sau đó hắn xoay người nhảy lên, từ phía sau ôm chặt lấy nàng.

Roi dài giơ lên, tuấn mã chạy như bay.

"Vậy hạ thần đây liền mang công chúa đào hôn.

".

Chương 94: Chương 94

Dưới bầu trời xanh mù mịt, tuấn mã giơ vó vàng mà rong ruổi trên con đường đầy trường thảo, vượt qua gò đất, đi qua con suối dài, chạy theo bờ cát dài miên mang mà đi, giống như muốn mang nàng đến tận cùng thiên nhai, tận cùng của thế gian.

Vó ngựa vẩy tung cát vàng, gió mạnh thổi cuốn lên tà áo cưới đỏ như lửa cùng mái tóc đen mượt mà của thiếu nữa, vạt áo đen của thiếu niên ngồi phía sau cũng tung bay, quấn lấy như hoà quyện vào nhau.

Khương Trĩ Y được Nguyên Sách ôm chặt gao trên ngựa, cảm thụ được gió thổi vù vù dưới chân thật lạnh, mặt trời chiếu xuống những tia nắng chói chang, cánh tay ôm bên hông nàng thật ấm áp, thật rắn chắc làm nàng tin tưởng đây không phải là mộng, liền giơ gương mặt nhỏ lên đón ánh nắng mặt trời sặc sỡ, hai mắt lại rơi xuống hai giọt lệ nóng bỏng.

Cảm giác mất mà tìm lại được này thật không thể nào diễn tả, giọt lệ phản chiếu trời xanh cát vàng, trong óc bỗng nhiên loé sáng hình ảnh đầu đường Trường An ở năm ấy.

Bá tánh tràn ra khắp con đường ngõ hẻm, kỵ binh huyền giáp mở đường, đầy trời hoa rơi như mưa, nàng thăm dò mở cửa sổ nhìn xuống, hắn lập tức quay đầu, xa xa nhìn nhau, lúc đó cho rằng là mới gặp, lại hoá ra đã cách một kiếp người.

Khương Trĩ Y nỗ lực mở mắt ra trong gió lớn phần phật, dùng đôi mắt chưa từng mù ở kiếp này để nhìn đủ mọi sắc thái của thế gian vô cùng xinh đẹp, còn có cả hắn vẫn còn sống bên cạnh nàng.

"Chúng ta đang đi đâu vậy!" Trong cơn gió, Khương Trĩ Y quay đầu lại hỏi.

Nguyên Sách giơ roi giục ngựa: "Mang nàng về Cô Tang ——"
"Có thiết kỵ Huyền Sách Quân của Hà Tây ở đây, ai dám cản?"
Khương Trĩ Y nhớ tới cảm giác mơ hồ trong hôn mê hình như nghe thấy Nguyên Sách phát quân lệnh: "Chàng thật sự giết nhị vương tử Tây La sao? Tây La sẽ cùng chúng ta khai chiến sao?"
Nguyên Sách cao giọng cười: "Hai vị vương tử Tây La tranh giành ngôi vị cao nhất lâu ngày, hiện giờ ta chắp tay đem vương vị Tây La đưa cho đại vương tử, nếu hắn thức thời, tất nhiên sẽ cùng Đại Diệp ta giao hảo, nếu hắn muốn chiến cũng phải ước lượng bản thân một chút, 300 kỵ binh của ta là có thể tàn sát sạch sẽ sứ đoàn Tây La của hắn, vẫn là một người không mất, toàn thân mà lui, có phải là người hắn nên chọc đến hay không.

"
Một người cũng không mất, toàn thân mà lui! ! Khương Trĩ Y cảm động đến rơi nước mắt mà nhắm mắt lại.

"Những tuỳ tùng đi theo nàng đi hòa thân sẽ do Huyền Sách Quân chăm sóc ở đây, Hồng Lư Tự khanh sẽ tự mang theo đầu của nhị vương tử Tây La đi Trường An để giải thích chân tướng .

"
Người chết đã không mở miệng được, chỉ có người sống mới có thể nói ra chân tướng, nếu chuyện này chỉ còn lại có một chân tướng duy nhất, như vậy đêm hôm đó rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì đã không còn quan trọng, quan trọng là mọi người muốn tin tưởng cái gì ——
Đại vương tử cùng nhị vương tử Tây La vốn như nước với lửa, từ đây, đại vương tử muốn mượn sức càng nhiều nhân tâm, vinh đăng vương vị, tất nhiên muốn tin tưởng chuyện này vốn là do đệ đệ của mình phạm sai lầm trước.

Hơn phân nửa triều thần ở Trường An đều hận thấu xương tên nhị vương tử Tây La là lòng muông dạ thú, tất nhiên muốn tin tưởng chuyện này là do nhị vương tử chết chưa hết tội, là Đại Diệp tự vệ, dương quốc uy của ta.

Cho nên mặc dù có người đoán được người đứng sau chân chính thúc đẩy chuyện này là ai, cũng không thể định tội cho Hà Tây, định tội cho Nguyên Sách, chỉ là ——
"Nhưng bệ hạ sẽ không tin, lần này, khi cuối năm chàng y lệ vào kinh diện thánh, bệ hạ chỉ sợ! ! "
Nguyên Sách nheo mắt lại: "Vậy đó là chuyện của ta cùng bệ hạ.

"
Cho nên kế hoạch của hắn và nàng cũng giống nhau, là bảo hộ tất cả mọi người ngoại trừ bản thân mình.

"Đào hôn theo một người có thể chịu chết bất cứ lúc nào, có sợ không?"
Nguyên Sách rũ mắt nhìn nàng.

Khương Trĩ Y rơm rớm nước mắt, nhìn thẳng hắn, lắc đầu: "Không sợ.

"
Cho dù con đường phía trước chính là tử vong, ngày mai là tận thế, chỉ cần cùng hắn ở bên nhau, nàng cái gì cũng không sợ.

Khương Trĩ Y cùng Nguyên Sách một đường xem sơn xem thủy, đi đi dừng dừng trở lại thành Cô Tang, bên kia, Đoan Chính An ra roi thúc ngựa, một đường chạy về tới Trường An.

Cho dù tin tức việc hòa thân xảy ra chuyện ngoài ý muốn sớm đã được đưa tin gấp tám trăm dặm về Trường An ngay sau khi xảy ra sự việc, nhưng khi bản thân Đoan Chính An một thân quan phục đầy vết máu, tay ôm đầu nhị vương tử Tây La đi lên Kim Loan Điện, cả triều vẫn là một mảnh chấn động ồ lên.

Phía trên ngai vàng, Hưng Võ Đế nhìn chằm chằm cái đầu kia, tay đỡ trên long ỷ níu chặt đến run rẩy.

Đoan Chính An nhìn thẳng thiên tử cùng một chúng triều thần, ấp ủ đem

câu chuyện đau đớn tột cùng đã xảy ra trên đường mà kể ra: "! ! Đại Diệp ta nguyện gả thấp công chúa, vốn đã là cho Tây La hắn đủ mặt mũi, há lại tao ngộ sự đối đãi đại bất kính như vậy! Nhị vương tử Tây La này quả thực khinh Đại Diệp ta quá đáng, rõ ràng trong mắt không hề có công chúa Đại Diệp, không hề có thiên tử Đại Diệp!"
Một bên, có người nhìn ra thiên tử có lòng hoài nghi với việc này, lập tức mở miệng bác bỏ: "Hồng Lư Tự khanh thật to gan! Hai nước giao chiến còn không chém sứ, nhị vương tử Tây La chỉ là bất kính, làm gì đến nỗi nháo ra mạng người?"
Đoan Chính An hừ lạnh một tiếng: "Cát thị lang thật sự là đứng nói chuyện không đau eo, cái gì chỉ là bất kính , Cát thị lang khi màn đêm buông xuống, có từng ở tại nơi đó, có từng thấy tình thế có bao nhiêu hung hiểm? Nửa đêm càng sâu, thị vệ thấy có người say rượu muốn xông vào lều lớn của công chúa, một lòng bảo hộ công chúa, làm sao thấy rõ người đến là ai? Người tới không nghe lời cảnh cáo, nhiều lần được khuyên can cảnh cáo, nhưng vẫn xốc màn trướng của công chúa lên, thị vệ rút kiếm bảo vệ, thì có gì sai? Nếu một kiếm này không rút, ngươi có biết công chúa sẽ bị vũ nhục như thế nào? Đại Diệp ta sẽ nhục nhã ra sao chứ?"
"Nếu nhị vương tử Tây La hắn tiến đến đón dâu, sao lại có thể uống rượu say trong thời điểm quan trọng như vậy cho hỏng việc?"
"Thủ cấp của nhị vương tử Tây La ở đây, xác chết sớm đã đưa về Tây La, đã qua ngỗ tác nghiệm thi, xác nhận lúc còn sống do uống rượu quá nhiều, không hề lầm lẫn, chẳng lẽ Cát thị lang còn hoài nghi là ta không có căn cứ hay sao?" Đoan Chính An chỉ thẳng một ngón tay về phía Tây, trong lòng nghĩ may mắn Thẩm Nguyên Sách hành sự thiên y vô phùng, trước khi giết người còn cố ý rót rượu, "Nếu như Cát thị lang thật sự tò mò nguyên nhân như thế, không bằng tự mình đi hỏi một chút xem, nhị vương tử Tây La khi màn đêm buông xuống, đến tột cùng là có rắp tâm gì!"
Một bên lại có người nhìn sắc mặt thiên tử, tiếp tục truy vấn Đoan Chính An: "Cho dù như vậy, Hồng Lư Tự khanh làm sao đến nỗi phải tàn sát cả sứ đoàn Tây La?"
"Khúc thượng thư cũng rất biết đổi trắng thay đen ha, là nhị vương tử Tây La bất kính trước, ta đây bất quá là tự vệ mới phản kích, là sứ thần Tây La bọn hắn không nói lý, một hai phải đại động can qua, vì vương tử đòi công đạo, chẳng lẽ ta đây phải ngồi chờ chết, mặc người xâu xé? Lưỡi đao địch nhân đã đến, vốn không phải ngươi chết thì là ta mất mạng, chỉ vì người

thắng chính là sứ đoàn bên ta, liền phải đeo lên lưng tội danh hai chữ tàn sát ? Tây la bọn hắn không biết lượng sức, còn trách được ai!"
"Ta đây cũng muốn hỏi một chút, nhân thủ sứ đoàn Tây La chừng hơn ngàn người, Hồng Lư Tự khanh đến tột cùng đã làm như thế nào mà lấy ít thắng nhiều?"
Đoan Chính An cười lạnh: "Mấy trăm thị vệ bên ta vì bảo vệ tôn nghiêm Đại Diệp ta mà liều chết huyết chiến, thân mình đầy thương tích, hiện giờ đều phải ở lại nơi khổ hàn Tây Bắc hấp hối dưỡng thương, lại vẫn phải bị chất vấn là làm thế nào lấy ít thắng nhiều? Tất nhiên là đem mạng ra mà thắng! Hay là nói Khúc thượng thư hoài nghi ta mang theo đội ngũ binh mã khác vào Tây La? Khi qua biên giới Tây La, tất cả sứ đoàn đều phải xuất trình văn điệp thông quan, từ Trường An xuất phát mấy người, đến đó phải là bấy nhiêu người, ngay cả người Tây La cũng chưa từng nghi, Khúc thượng thư đối với người một nhà lại không tín nhiệm đến như vậy?"
"Cho dù là như thế, ngươi làm như thế nào có thể trở ra khỏi biên cảnh Tây La?"
"Nhân lúc đêm đen, chúng ta mang công chúa hấp tấp lui lại, đến cửa khẩu thì được Huyền Sách Quân tương hộ, Huyền Sách Quân đêm khuya tập trung hoả lực cùng biên quân Tây La giằng co, biên quân bên đó không dám mù quáng cùng Đại Diệp ta khai chiến, không thể không cho đi —— việc này bên phía Tây La cũng rõ ràng! Thứ cho ta nói thẳng, nếu Khúc thượng thư còn muốn tiếp tục hỏi càn hỏi quấy như vậy, thật sự nếu muốn ghép tội thì sợ gì không có lí do!"
Khúc thượng thư cũng ôm cái sắc mặt khó coi mà bại trận.

Đoan Chính An một mình khẩu chiến với đàn nho sĩ, liên chiến liên thắng, rốt cuộc không còn ai hỏi nữa.

Đoan Chính An ngơi một chút, lấy lại bình tĩnh, rồi hướng về phía ngai vàng tòa chắp tay: "Bệ hạ, Tây La nhiều ngày nay vẫn trước sau chưa phát một lời, tất nhiên là tự biết mình đuối lý, như ngu kiến của hạ thần, Đại Diệp ta nên lập tức ngưng hẳ việc hòa thân, sau đó giao thiệp hậu sự cùng Tây La thôi!"
Bùi tướng quốc bước ra khỏi hàng tiến lên, chắp tay nói: "Bệ hạ, lời của Hồng Lư Tự khanh thật có lý, lúc này chính là thời cơ Đại Diệp ta nắm chắc quyền chủ động, thỉnh bệ hạ hạ lệnh, ngưng hẳn hòa thân ——!"

Phía sau có người thoáng nhìn thấy T`êDuyên bí mật ra dấu, lập tức đứng dậy: "Th`ần tán thành, thỉnh bệ hạ hạ lệnh ngưng hẳn hòa thân ——!"
"Th`ần cũng tán thành!"
"Th`ần cũng tán thành!"
Hưng Võ Đế đưa đôi mắt lạnh lẽo lẳng lặng nhìn mũ cánh chu`ồn trên đ`ầu Đoan Chính An, một lúc lâu không nói gì.

Đoan Chính An chịu sức ép lớn như vậy, trong lòng phát run từng đợt, khổ không nói nổi.

Hắn ở chỗ này lưỡi thương môi kiếm, đấu tranh anh dũng, Thẩm Nguyên Sách lúc này chắc là đang ôm mỹ nhân trong ngực, thản nhiên tự đắc chăng?
*
Bảy ngày sau, tại Thẩm phủ thành Cô Tang, Hà Tây, thoáng chốc đã g`ần đến cuối năm, ngày đ`ầu tiên tháng chạp, ánh nắng ấm áp bỗng chốc xuyên qua song cửa, chiếu vào trong noãn các.

Khương Trĩ Y nằm ở trên giường mỹ nhân, đ`ầu gối lên chân Nguyên Sách, tay c`ầm một quyển thoại bản, một bên vừa lật một bên vừa mở miệng ra: "A ——"
Nguyên Sách quay đ`ầu xuống nhìn mặt nàng, lòng bàn tay c`ầm một quả quýt đang lột dở, giơ một ngón tay ra khép miệng nàng lại: "Ở đâu ra nhanh vậy, chờ đi.

"
T`ầm mắt Khương Trĩ Y dời ra khỏi thoại bản, ngó lên phía trên: "Sao lột cái quả quýt cũng chậm như vậy được! ! "
"Khương Trĩ Y, nàng nói lý một chút đi, là ai nói lột quýt này không thể để lọt lại một tia chỉ trắng nào?" Nguyên Sách vươn một cái tay khác, cả lòng bàn tay đ`ều là chỉ trắng trong trái quýt mà hắn lột ra giúp nàng.

Khương Trĩ Y cười xoay người, đổi thành nằm nghiêng, đưa mắt nhìn hắn: "Không phải chàng đã nói sao? Công chúa chỉ c`ần để ý góc váy mình có dơ hay không dơ, sao bây giờ lại bảo ta phải nói lý?"

Nguyên Sách liếc nàng, hừ lạnh: "Tay ta cầm thương múa đao, vậy mà suốt ngày cứ đại tài tiểu dụng cho nàng như vậy?"
"Đêm qua bữa tối ăn lẩu, không phải bảo chàng dùng cái tay cầm đao này đi cắt thịt dê với cá hay sao?"
"Nếu muốn cắt, cũng nên đi cắt thịt người.

"
"Ai nha chàng phiền chết được!" Khương Trĩ Y nhíu mày, "Ta sắp ăn quýt không nổi rồi!"
"Vậy cho nó ăn," Nguyên Sách hất hất cằm về hướng một bên, "Nó giơ mắt thèm lâu lắm rồi.

"
Khương Trĩ Y quay đầu đi, thấy Nguyên Đoàn chảy nước dãi ngồi xổm trên mặt đất, mắt trông mong mà nhìn quả quýt trong tay Nguyên Sách.

Hiện giờ cách lúc trước nàng rời khỏi Cô Tang cũng nửa năm, Nguyên Đoàn trưởng thành thêm không ít.

Mấy ngày trước nàng đi theo Nguyên Sách cùng nhau trở lại Cô Tang, ánh mắt đầu tiên nhìn thấy Nguyên Đoàn liền kinh ngạc, cảm thán chắc ôm nó không nổi, Nguyên Sách nói đúng vậy, đâu giống như nàng, càng ôm càng nhẹ, thôi thì mỗi ngày đều phải đút nàng ăn, phải nuôi nàng trở về trọng lượng ban đầu mới thôi.

"Ta và Nguyên Đoàn mỗi đứa một nửa đi.

"
Nguyên Sách bẻ quả quýt đã được xử lý sạch sẽ làm hai, gỡ một múi đút vào trong miệng Khương Trĩ Y.

Khương Trĩ Y bỏ thoại bản xuống nhai nhai múi quýt, xoa xoa tay, hỏi xin Nguyên Sách một nửa còn lại, gỡ một múi cho Nguyên Đoàn ăn, nhưng nàng vứt thành một đường cong cao cao.

Nguyên Đoàn nhảy lên ngửa đầu đón, chuẩn xác mà cắn được múi quýt.

Khương Trĩ Y tự mình ăn một miếng, liền vứt cho Nguyên Đoàn một mảnh, mấy múi quýt qua đi, cả quả quýt không còn thừa bao nhiêu.

Nguyên Sách rốt cuộc đặt câu hỏi: "Lột nửa ngày, thế mà không không có phần ta?"
"Có có có, nhạ! ! " Khương Trĩ Y này gỡ xuống một múi đem cho Nguyên Sách, không ngờ tay quá nhanh nên theo thói quen, lại vứt ra thành một đường cong.

Nguyên Sách mắt lanh mồm lẹ, ngửa đầu đón, trong miệng cắn múi quýt chậm rãi cúi đầu: "?"
Khương Trĩ Y cũng sửng sốt.

"Nàng cho ta là ——" Nguyên Sách cắn múi quýt trong miệng hàm hồ nói.

Khương Trĩ Y phụt một tiếng: "Còn không phải chàng vẫn đón được đó sao?"
Nguyên Sách cúi đầu véo miệng Khương Trĩ Y, lại đút nửa múi quýt trong miệng mình vào trong miệng nàng.

Nước quýt chua chua ngọt ngọt trào ra, theo đó liền là môi lưỡi hắn dây dưa, Khương Trĩ Y ô ô giãy giụa, Nguyên Đoàn ở một bên ngơ ngác nhìn hai người, bỗng nhiên nó nhảy lên giường, một móng vuốt đẩy ngực Nguyên Sách ra.

"! ! " Nguyên Sách bị bắt buông Khương Trĩ Y ra, nhìn về phía con chó chen giữa hai người.

Khương Trĩ Y thấy thần sắc Nguyên Đoàn chân thành tha thiết bảo vệ nàng, liền đỏ mặt bò dậy: "Nguyên đoàn còn nhỏ mà, chàng sao lại đứng trước mặt nó làm mấy chuyện như vậy vậy!"
Nguyên Sách nhướng đuôi lông mày lên: "Thế này còn kêu là mấy chuyện như vậy, vậy ban đêm chuyện nàng cùng ta làm thì gọi là gì?"
Khương Trĩ Y ôm Nguyên Đoàn qua, dùng bộ lông bung xoã của nó mà

che chắn khuôn mặt đã đỏ ửng của mình: "Ban ngày ban mặt, bớt nói mấy chuyện đó đi!"
"Được, ta chờ thái dương xuống núi lại nói.

"
Khương Trĩ Y xách một chân Nguyên Đoàn lên, đẩy đẩy hắn một chút.

Hai người một chó đang đùa giỡn, một tiếng gõ cửa bỗng nhiên vang lên, Kinh Chập tới: "Quận chúa ——"
Mấy ngày nay khi Khương Trĩ Y cùng Nguyên Sách ở bên nhau, chưa từng có ai qua đây quấy rầy.

Khương Trĩ Y vừa nghe ngữ khí Kinh Chập chần chờ như vậy, trong đáy lòng mơ hồ dự cảm được cái gì, im lặng một chút, cho tiến vào.

Kinh Chập đẩy cửa mà vào, nhìn hai người rồi cúi đầu tiến lên: "Quận chúa, Thẩm Thiếu tướng quân, Mục tướng quân truyền tin đến, sứ đoàn hoà thân đang dưỡng thương tại biên cảnh nhận được chiếu lệnh, Thánh Thượng hạ lệnh ngưng hẳn hòa thân, quận chúa hiện giờ là thân tự do.

"
Khương Trĩ Y vốn nên cùng sứ đoàn hòa thân lưu lại biên cảnh đợi lệnh, nhưng nơi đó khí hậu giá lạnh, Nguyên Sách khá chắc chắn hòa thân sẽ ngưng hẳn, nên liền đem nàng trở về thành Cô Tang trước.

Khương Trĩ Y đối với cái tin tức trong dự kiến này cũng không quá vui mừng, tựa như Kinh Chập giờ phút này, rõ ràng hồi báo một tin tức tốt, lại lo sợ bất an, không dám nâng mắt lên một chút nào.

"Ngoại trừ cái chiếu lệnh này, còn gì nữa?" Lông mi Khương Trĩ Y run lên, hỏi tiếp.

"Thánh Thượng còn một phong chiếu lệnh khác, là nói! ! Là nói vừa vặn đã đến cuối năm, Thẩm Thiếu tướng quân y lệ cũng nên vào kinh, liền thỉnh tốc tốc nhập kinh diện thánh, cùng thương nghị sách lược đối Tây sách.

"

Khương Trĩ Y cắn chặt răng, nhắm hai mắt lại.

Thiên tử bị ép dưới áp lực của triều thần, bị ép giữa tình thế hai nước, không thể không ngưng hẳn hòa thân, lại biết rõ ràng rằng sứ thần hoà thân chân chính của Đại Diệp hoàn toàn không có khả năng làm được chuyện kinh thiên động địa như vậy.

Mà người có thể làm được chuyện này, rõ ràng đã chạm đến nghịch lân của thiên tử.

Ngay thời khắc thiên tử nhận được tin tức này, chỉ sợ liền đã sợ hãi đến cực điểm trước hành vi công khai, một tay che trời như vậy của Nguyên Sách, cũng đã nổi lên sát tâm với hắn, nhưng vì Trường An cùng Hà Tây cách xa nhau ngàn dặm, truyền tin qua lại hao phí thời gian, mới có thể để cho bọn họ có một khoảng thời gian thong thả như vậy.

Vận mệnh hoàn hoàn khớp rồi, chưa bao giờ cho lưu lại cho người một đường giãy giụa.

Ngày nàng tự do, đó là lúc hắn chịu chết.

Nguyên Sách nhàn nhạt cười, nói với Kinh Chập một tiếng đã biết, bảo nàng ta đi xuống đi.

Khương Trĩ Y run rẩy mở mắt ra, nhìn về phía Nguyên Sách.

Nguyên Sách giơ tay tay kéo người vào trong lòng ngực: "Mấy ngày nay không phải đều nói với nàng rồi sao, sẽ không để cho nàng thủ quả trước khi cưới đâu.

"

Khương Trĩ Y ôm eo hắn: "Nếu như chàng muốn ta tin, thì trước khi chàng khởi hành, chúng ta liền thành thân.

"
Nguyên Sách cúi đầu chớp chớp mắt: "Nàng tưởng thành thân là ăn cơm hay sao, các trưởng bối đều ở Trường An, tất cả chuẩn bị cho đại hôn cũng đều ở Trường An, trước mắt chỗ nào có thân cho nàng mà thành?"
"Không cần, ta không cần gì cả," Khương Trĩ Y nghiêm túc lắc lắc đầu, nâng mắt lên nhìn hắn, "Không cần trưởng bối chứng kiến, cũng không cần kiệu tám người khiêng, ta muốn chàng ngay hôm nay liền cưới ta, được không?".

Chương 95: Chương 95

Nghe tin hai người hôm nay thành thân, toàn phủ trên dưới đều kinh ngạc muốn nhảy dựng, cả đám đều nghi ngờ mình lãng tai nghễnh ngãng.
Sau khi dò hỏi xác nhận mấy lần, mới biết hai vị chủ tử không thèm để ý hôn nghi giản lược, cũng không để ý quy củ kiêng kỵ nam nữ trước khi thành thân không được gặp mặt, nói là làm ngay ngày hôm nay.
Mọi người ngẩng đầu vừa nhìn trời, giờ đã sắp đến chính ngọ, so với chuyện đột nhiên biết được hôm nay trong phủ muốn làm hỉ sự, thì chuyện càng làm cho người trở tay không kịp chính là, ngày hôm nay chỉ còn có một buổi.
Vừa hồi thần, mọi người lập tức chân không chạm đất công việc lu bù lên.
Chuyến này của hồi môn mang Khương Trĩ Y mang theo vốn là có rất nhiều món là lúc trước đã chuẩn bị cho đại hôn của nàng cùng Nguyên Sách, dùng trong hôm nay cũng thật vừa vặn.

Trong phủ, lão ma ma có kinh nghiệm nghĩ ra một danh sách đồ đạc, tính tới tính lui đều là đồ do nhà trai chuẩn bị —— rốt cuộc đều đã chuẩn bị ở Thẩm phủ Trường An, nói mấy món đồ vật này đột ngột tìm mua như vậy chưa biết có đủ không, nhưng mà hôn phục của công tử thì trăm triệu lần không kịp làm, cho dù bỏ qua hết các chi tiết, giản lược hết mức cũng phải tiêu tốn mấy ngày.
Không ngờ Khương Trĩ Y như ảo thuật mà lấy ra hôn phục của Nguyên Sách.
Ma ma thấy cái này thì trong lòng định rồi, phái người lên phố phân công nhau chọn mua đồ vật, thỉnh Khương Trĩ Y cùng Nguyên Sách mau mau về phòng sửa soạn.
Mục Tân Hồng dẫn Huyền Sách đến, bắt đầu làm nghề ruột là dựng lều che trại, chiếu theo phong tục kết hôn của phương Bắc, dựng Thanh Lư cử hành nghi thức hôn lễ ở phía Tây Nam Thẩm phủ.

Cốc Vũ cùng Tiểu Mãn dẫn theo tỳ nữ trong phủ đi bố trí phòng ngủ, đổi giường mới, treo rèm hỉ.
Nửa ngày trôi qua, cảnh tượng mọi người trong phủ vội vàng, tới tới lui lui, một giọng lại một giọng nam tử trung khí mười phần liên tiếp vang lên ——
"Báo —— Thanh Lư đã dựng xong!"
"Báo —— Hỉ Phòng đã bố trí xong!"
"Báo —— giờ lành đến!"
Trước nay, tiếng báo tin chỉ vào thời khắc quân tình khẩn cấp mới vang lên lần đầu tiên lại hỉ khỉ dương dương, báo tin mừng như thế.
Mọi người đều cho rằng đại hôn này thình lình diễn ra là bởi vì hòa thân vừa được ngưng hẳn, thiếu tướng quân không muốn đêm dài lắm mộng, cho nên mới tiến binh thần tốc như thế.

Chỉ có mỗi Kinh Chập biết đây là chủ ý của quận chúa, sau khi trở lại thành Cô Tang, quận chúa liền cho người lặng lẽ lên phố đi đặt hôn phục cho thiếu tướng quân.
Thiếu tướng quân muốn cho quận chúa một lễ nghênh thân long trọng hoàn chỉnh, không muốn nàng chịu ủy khuất, nhưng hôm nay, so với những thứ ngoài thân như vậy, quận chúa càng hy vọng khi thiếu tướng quân lao tới tử địa, nhớ rõ thê tử hắn đang ở xa ngàn dặm chờ hắn trở về nhà.
Đến lúc hoàng hôn, hỉ nhạc tấu vang, mọi người bận rộn hơn phân nửa ngày giờ đàn vô cùng náo nhiệt, xúm lại đứng xung quanh hai bên Thanh Lư.
Nguyên Sách một thân hôn phục đỏ tươi, vạt áo thẳng thớm ôm lấy trường thân, kim quan vấn tóc, đứng thẳng người ở trước Thanh Lư, mắt nhìn tân nương tử đứng ở nơi tận cùng nỉ tịch (Editor: như thảm trải dài trước đài làm lễ).
Khương Trĩ Y trong bộ áo cưới đỏ thêu vàng dài phết đất, mũ phượng trên đỉnh đầu buông xuống tua rua kim sắc, nhẹ nhàng lay động, tay cầm hỉ phiến (Editor: quạt hỉ) che mặt, đang từng bước một dẫm lên nỉ tịch, đi về hướng hắn.
Mũ phượng, khăn quàng vai như đang toát ra hào quang sáng lấp lánh, nỉ tịch cẩm tú tươi đẹp, những màu sắc nùng liệt nhất thế gian đều đã ở trước mắt, nhưng vẫn không sánh bằng tân nương hắn, đang minh diễm động

lòng người.
Đợi Khương Trĩ Y đi đến trước mặt, vượt qua yên ngựa ngụ ý bình an, Nguyên Sách xoay người cùng nàng sóng vai bước vào Thanh Lư, thấy nàng vẫn luôn ghé mắt ngắm trộm mình, trong tiếng hỉ nhạc tấu lên rộn rã bốn phía, hắn quay đầu lại: "Nhìn cái gì đó?"
"Ta đang nhìn ——" Khương Trĩ Y khẽ nháy mắt với hắn, "Chàng mặc đồ đỏ đẹp."
Nhìn Nguyên Sách một thân y phục đỏ trương dương nhiệt liệt, Khương Trĩ Y còn cảm thấy thập phần không chân thật.

Tuy rằng đây là quyết định nàng đã sớm nghĩ xong, nhưng khi thật sự tới giờ khắc này, giống như đang ở trong mộng, từ lúc trang điểm đến lúc đi qua nỉ tịch, dưới chân đều như đang bay lên.
"Chúng ta thật sự thành thân sao?" Khương Trĩ Y xuyên qua mặt quạt, nhìn cảnh vui mừng ngay trước mắt, "Ta thật sự gả cho chàng rồi sao?"
Khoé môi Nguyên Sách cong lên, dùng âm thanh chỉ có hai người nghe thấy mà nói nhỏ ở bên tai nàng: "Đúng, Khương Trĩ Y thật sự gả cho Nguyên Sách."
Hai người giao bái nhau trước Thanh Lư, sau đó lại vào hỉ phòng, uống rượu hợp cẩn, lại làm lễ kết tóc, liền xem như kết thúc buổi lễ.
Bởi vì tỉnh lược bớt mở tiệc chiêu đãi tân khách, nên Khương Trĩ Y cùng Nguyên Sách có thể sớm dùng bữa, thay tầng tầng lớp lớp hôn phục nặng nề ra.
Phòng tắm cho Khương Trĩ Y dùng trước, Khương Trĩ Y tắm gội xong liền mặc một cái váy ngủ màu hồng nhạt, nhân cơ hội Nguyên Sách vào phòng tắm, lấm lét mà lấy từ dưới giường ra một tập tranh đã bảo Kinh Chập nhét vào trước, quyết định lại lâm thời ôm chân Phật thêm một lần.
Khương Trĩ Y ghé vào trên chăn hỉ, hai chân cong lên, chôn đầu nghiên cứu từng trang, không biết nghiên cứu bao lâu, đang xuất thần ngao du trong biển học vô bờ, chợt nghe phía sau vang len giọng nam tử quen thuộc: "Thích dùng trang nào?"
Tim gan Khương Trĩ Y bỗng dưng run lên, cả người thiếu chút nữa nhảy dựng từ trên giường lên, vừa quay đầu lại, thấy Nguyên Sách khoanh tay cong eo xuống, giống như tiên sinh trong thư viện đột kích tới chơi, đang quan sát kỹ lưỡng việc học của học đồ.

Khương Trĩ Y giật mình ôm lấy tập tranh lăn qua một bên giường: "Chàng đi đường sao không nghe tiếng vậy!" "Nếu như có tiếng, làm sao biết được nàng thích trang nào?"
Khương Trĩ Y chậm rãi cúi đầu, nhìn về phía quyển sách tranh trong lồng ngực, mới vừa rồi nàng đang xem trang nào nhỉ —— à, cầm sắt hợp minh?
"Không, không phải, ta chỉ là vừa vặn lật đến trang này thôi....."
"Vậy ——" Nguyên Sách đưa mắt ngắm quyển sách tranh trong lồng ngực nàng, "Trang bên cạnh thì sao? -- Uốn mình theo người, ha?"
Nguyên Sách leo lên giường, cầm lấy sách trang nàng ôm trong lòng ra, tiện tay lật lật, chỉ cho nàng xem: "Vậy bằng không thì cái cá bơi đáy nước này chăng?" Khương Trĩ Y trừng mắt đến lớn hơn một chút.
Nguyên Sách lại lật qua hai trang: "Hoặc là cái này, thấy người sang bắt quàng làm họ?"
Khương Trĩ Y sắp tắt thở rồi.
Nguyên Sách khép quyển sách tranh lại, nằm ngửa người trên giường, cười đến hai vai run lên.
Khương Trĩ Y nhíu mày đẩy hắn một phen: "Cười cái gì nha?"
Nguyên Sách vẫn cười không ngừng.
"Lại cười nữa ta cắn chàng!" Khương Trĩ Y bò lên làm bộ muốn cắn hắn.
Nguyên Sách rốt cuộc cũng ngưng cười, ôm người vào trong lồng ngực: "Nếu nàng cảm thấy khó quá thì đừng miễn cưỡng, ngày khác cũng được."
"Không được, chuyện hôm nay, hôm nay phải làm, liền ngay hôm nay,"
Khương Trĩ Y ghé vào trên người hắn hừ lạnh, ánh mắt lập loè thấp giọng nói, "Kỳ thật ta cảm thấy cái long diễn du phượng kia có vẻ đơn giản....."
Nguyên Sách hồi tưởng chớp chớp mắt, nhìn về phía khuôn mặt sau khi bôi đi lớp trang điểm vẫn kiều diễm như cũ, hầu kết khẽ động: "Vậy nếu trong chốc lát làm đau nàng thì làm sao bây giờ?"
"......!Làm đau ta, chàng liền đừng hòng bỏ lại ta."
Ánh mắt Nguyên Sách hơi buồn bã, ôm lấy nàng, bàn tay khẽ vuốt ve lưng nàng chợt di chuyển lên, ấn chặt ót nàng, hôn lên môi nàng.
*

Đêm đông, bông tuyết bị đánh ra từng mảng, rơi lất phất trên không trung, từ từ rơi vào song cửa sổ, bị hơi nóng trong phòng hoà tan.
Nến hỉ trong phòng lay động, hơi thở dốc đan xen vào nhau.
Khương Trĩ Y ngửa mặt nằm ở trên giường, ngẩng cổ híp mắt, ôm lấy tấm

lưng chồng chất vết sẹo của Nguyên Sách, cảm giác được nụ hôn của hắn từng tấc từng tấc tinh mịn rơi xuống, trằn trọc chạy khắp nơi, mình cũng giống một bông tuyết, bị hơi nóng hòa tan thành một vũng nước.
Rõ ràng chỉ mới uống một ngụm rượu hợp cẩn, nhưng men say tới muộn vào giờ phút này lại lan tràn ra khắp người, làm như người giống như phập phềnh trên đám mây.
Ngoài cửa sổ, gió lạnh gào thét tàn sát bừa bãi, thổi đến cây tịch mai trong viện kia làm nó hơi lắc nhẹ, nhụy h0a rung động.
Hắn cũng giống như một trận gió, làm nàng ngăn không được mà phát run lên từng đợt.

Mỗi một lần run rẩy, tay ôm lấy lưng hắn liền nhịn không được xiết chặt thêm một phần, đầu ngón tay ngẫu nhiên cọ qua vết sẹo của hắn, đổi lấy hắn càng ra sức cướp lấy.
Trong khi tâm thần đong đưa, Khương Trĩ Y không biết như thế nào mới có thể ôm hắn càng chặt hơn, chỉ muốn càng có được hắn thêm một ít, lại thêm một ít, cũng muốn cho hắn thêm một chút nữa.
Giữa lúc tâm thần mông lung, hai người bỗng đụng vào nhau đồng thời chấn động, một người giương mắt cao nhìn người giương mắt thấp.
Khương Trĩ Y mở đôi mắt mênh mông sương mù, thấy một giọt mồhôi mát lạnh treo trên thái dương của Nguyên Sách, ẩn nhẫn mà không chịu rơi xuống.
Nguyên Sách đưa đôi mắt sóng ngầm mãnh liệt nhìn chằm chằm nàng, giống như dùng ánh mắt dò hỏi.
Khương Trĩ Y khẩn trương đến trái tim sắp nhảy ra khỏi lồng ngực, lại vẫn ngẩng đầu lên, hôn cằm hắn một cái.
Giọt mồhôi kia theo thái dương rơi xuống thật mạnh, một tiếng kêu r3n vang lên, ngoài cửa sổ gió cũng dừng lại.
Nguyên Sách kềsát trán vào trên hõm vai Khương Trĩ Y, nhắm hai mắt hoãn lại trận chấn động này.
Mí mắt Khương Trĩ Y rung động, há miệng nhưng không phát ra tiếng động.
Cảm nhận được nàng cứng đờ, Nguyên Sách ngẩng đầu lên, nhẹ nhàng hôn l3n chóp mũi đã phủ một tầng mồhôi mỏng của nàng, ngóng nhìn hai mắt nàng, ấm ách mở miệng: "Đáp ứng nàng, ta sẽ sống sót trở về."
Trong khoảnh khắc, lệ nóng liền trào lên khoé mắt Khương Trĩ Y, trái tim

phồng lên đau đớn: "Nhớ lấy, nếu chàng nuốt lời, ta tuyệt đối không sống một mình."
"Được."
Ngoài cửa sổ, gió tuyết đã rơi thành một đại tác phẩm, mang theo lực lượng phá hủy hết thảy mà thổi quét qua khắp nơi.
Trên giường, hai người ôm chặt lấy nhau giống như muốn hoà tan vào tận xương tuỷ của nhau, tiếp tục trầm luân trong lốc xoáy nùng nhiệt.

*

Nửa đêm, gió tuyết ngừng lại, mọi thanh âm đều im lặng.
Nguyên Sách lẳng lặng nhìn người ngủ yên trong lồng ngực, thật lâu cũng chưa chợp mắt.
Ánh mắt từ lông mày nàng vuốt ve xuống đôi môi căng mọng đỏ hồng của nàng, lại đến cái cổ thon dài, đi xuống xương quai xanh như ngọc, rồi đến liên miên phập phồng.
Chợt nghe một tiếng huýt gió, Nguyên Sách bỗng nhiên giương mắt, ánh mắt thoáng chốc thanh tỉnh, nhẹ nhàng thả người trong lồng ngực mềm như bông lại trên giường, xoay người mà xuống, khoác áo đi ra ngoài.
Trong đình viện, Mục Tân Hồng vội vàng đưa tới một phong thư, báo:
"Thiếu tướng quân, trong sứ đoàn hòa thân có người truyền đến mật tin, sứ đoàn này chẳng lẽ ——"
"Có người của TềDuyên." Nguyên Sách không chút nào ngoài ý muốn nhận tin.
TềDuyên biết hắn sẽ không ngồi chờ chết mặc cho Khương Trĩ Y xuất giá đi Tây La, nhưng cũng lo lắng hắn dao động yên ổn của biên cảnh, cho nên tất nhiên sẽ xếp người vào trong đội ngũ hòa thân, nếu kế hoạch của hắn có vấn đề, thì hắn ta có thể bổ khuyết lại.
"Vậy lúc trước tứ hoàng tử chưa hềngăn trở ngài, hẳn là tán thành kế hoạch của ngài."
Chắc là tứ hoàng tử hiểu Thánh Thượng, đoán được thiếu tướng quân ra tay sẽ gặp phải cái gì, cho nên trước khi sứ đoàn hòa thân ly kinh đã cho xếp thủ hạ vào, còn dặn dò thủ hạ một ít chuyện, nếu như thật sự đi đến bước đường hôm nay, liền bảo thủ hạ truyền tin cho thiếu tướng quân.
Nguyên Sách mở mật tin ra, đọc nhanh như gió quét.
"Thiếu tướng quân, chuyến này ngài thật sự không mang theo một binh một tốt, cứ như vậy đơn đao đi gặp? Các huynh đệ đều đang đợi mệnh, chỉ

cần ngài gật đầu, ti chức suốt đêm liền điểm binh mã, cùng ngài đi!"
Nguyên Sách hất mắt liếc liếc hắn: "Ta ở trong Huyền Sách Quân mười năm, độc lai độc vãng tám năm, kêu các ngươi theo làm gì, cho ta thêm loạn?"
Mục Tân Hồng một đại nam nhân lại rũ mắt xuống nhịn nước mắt: "Ti chức chỉ là sợ Huyền Sách Quân sẽ không còn thiếu tướng quân....."
"Không phải còn có ngươi sao?" Nguyên Sách cong môi cười, "Ta dùng thân phận huynh trưởng làm xong một chuyện cuối cùng, cũng nên trả lại cái tên này cho huynh trưởng, sau này Huyền Sách Quân liền giao cho ngươi."
Mục Tân Hồng lắc đầu: "Huyền Sách Quân chỉ nhận cường giả, ti chức không đủ tư cách, thiếu tướng quân cho dù không phải là thiếu tướng quân, cũng vẫn là Gai Trúc, vị trí Gai Trúc vĩnh viễn chờ ngài!"
Nguyên Sách nhướng mày: "Ta đây một hai phải có vị trí, ta là trời sinh mệnh lao lực sao?"
Mục Tân Hồng gãi gãi đầu giấu nước mắt, mỉm cười.
"Được rồi, ta đang tân hôn yến nhĩ đây," Nguyên Sách xua xua tay đuổi người, "Mau chóng trở về đi, đừng quấy rầy ta ôm phu nhân ta ngủ.".

Chương 96: Chương 96

Hôm sau đại hôn, Nguyên Sách khởi hành đi Trường An, Khương Trĩ Y chiếu theo lời hắn dặn, sau khi hắn đi liền rời khỏi Thẩm phủ, dọn vào một toà nhà mới được mua dưới danh nghĩa của nàng ở thành Cô Tang, tên là "Dao Quang Viên".
Nể tình Nguyên Sách trước khi đi hứa hẹn về sau ngày trừ tịch mỗi năm đều sẽ cùng nàng qua năm mới, Khương Trĩ Y quyết định đợi hắn trở về mới xử xử lý tân gia của hai người, mỗi ngày thu xếp vội vàng đến vội đi, từ trong năm vội cho đến hắn qua năm.
Đêm trước khi vào Trường An, ở hồ Hồ Tâm Tiểu Trúc ngoại thành, Nguyên Sách cùng Tề Duyên mặt đối mặt ngồi trong một gian phòng nhỏ, giữa hai người là một ván cờ.
Ngày ấy, Tề Duyên trong mật tin đưa ra đề nghị hợp tác cùng hắn, nói từ sau khi nhị hoàng tử liên hợp Hà Đông mưu phản tới nay, cân bằng triều cục bị phá vỡ, lòng phòng bị của thiên tử trước sau khó tiêu, cho nên sau khi bãi trữ tiền Thái Tử, mãi đến tận bây giờ vẫn chưa lập tân trữ, nếu hai người cùng trong tình trạng không thể tiếp tục chờ đợi, không bằng hợp tác nhau, thay đổi hiện trạng.
Nguyên Sách chuyến này tới Trường An vốn chính là có kế hoạch cùng Tề Duyên hợp tác, nếu không mưu mà hợp, cũng sẽ tiết kiệm rất nhiều hơi sức cho hắn.
Tề Duyên đánh giá Nguyên Sách đối diện: "Thẩm Thiếu tướng quân dám đơn đao đi gặp, thật đúng là người can đảm."
"Điện hạ nói lời này sai rồi," Nguyên Sách căng đầu gối khom xuống, "Vũ khí không vào được cửa cung thì chỉ là phế liệu, Thẩm mỗ chuyến này ngay cả đao cũng chưa từng mang."
Tề Duyên cười: "Đáng tiếc từ trước đến giờ chưa từng cùng Thẩm Thiếu tướng quân tương giao, nếu không ta ắt hẳn xem Thẩm Thiếu tướng quân là tri kỷ." Cười xong liền nghiêm mặt lại, "Thẩm Thiếu tướng quân tiến

cung chuyến này, chú định tay không tấc sắt, đã tính toán làm thế nào thoát thân?"
Nguyên Sách hếch khóe miệng: "Ta tay không tấc sắt, người muốn giết ta dù sao cũng phải có đao."
Hai người nhìn từ đáy mắt người đối diện ra sự thưởng thức lẫn nhau.
Chứng kinh mộng của thiên tử thật lâu chưa khỏi, hiện giờ thần chí càng thêm không thanh tỉnh, bất luận ban ngày hay đêm tối, bên cạnh đều phải có rất nhiều thủ vệ tâm phúc, tuyệt đối không ai có thể cầm binh khí tiếp cận thiên tử một phân một hào, trừ phi ——
Hưng Võ Đế lần này tuyên bố với bên ngoài không phải truy cứu sai lầm của Nguyên Sách, mà là triệu Nguyên Sách vào cung để thương nghị sách lược đối với phía Tây, cho dù muốn giết Nguyên Sách cũng không thể thực hiện quá công khai ở bên ngoài, nếu không nhân tâm khó bình, đế vị khó ổn, cho nên hơn phân nửa là Hưng Võ Đế sẽ gặp mặt Nguyên Sách ở nội điện.
TềDuyên: "Ta cùng Thẩm Thiếu tướng quân đều không muốn đi lên đường xưa của nhị ca cùng Hà Đông, làm cho tướng sĩ dưới trướng và quân dân vô tội đổ máu hy sinh, thế cục này chú định một người ở trong sáng, một người ở trong tối, hiện giờ Thẩm Thiếu tướng quân ở dưới ánh sáng đấu tranh anh dũng, ta liền tận lực ở trong tối giải quyết tốt hậu quả, lót đường cho Thẩm Thiếu tướng quân."
Nguyên Sách nhướng mắt nhìn vềhướng TềDuyên: "Ta sao phải tin tưởng điện hạ?"
TềDuyên rũ mắt cười: "Vềtư, chuyện hòa thân là ta nợ Vĩnh Doanh công chúa, ta không thể giành được tự do cho nàng ấy, Thẩm Thiếu tướng quân có thể cho nàng, ta thiệt tình mong quãng đời còn lại của nàng tự do an bình."
"Vềcông, ta không muốn thấy trung thần lương tướng uổng mạng, khả năng điều binh đánh giặc của Thẩm Thiếu tướng quân trăm năm khó gặp một lần, đó là lương tướng.

Trong chuyện ngăn cản hòa thân, ngươi từ bỏ kế hoạch của Vĩnh Doanh công chúa mà lựa chọn mạo hiểm chính mình, là trung với ái.

Dùng tài trí của mình tránh được cuộc chiến rành rành trước mặt giữa hai

nước, là trung với dân, chuyến này đơn thương độc mã không mang theo một binh một tốt, là trung với nghĩa.

Ở trong mắt ta, so với việc luôn m`ôm trung thành với dòng họ nào đó, thì trung thành như vậy càng có giá trị.

Đã là trung th`ần lương tướng, Hà Tây có thể không có dòng họ Thẩm, nhưng không thể không có Thẩm Thiếu tướng quân."
"Tất nhiên, những lời ta nói tuy là lời thật, nhưng cũng là nói suông, cho nên ——" T`êDuyên nhìn Nguyên Sách, đẩy một cái tráp qua, "Đây là ấn tín của ta, Thẩm Thiếu tướng quân có thể kiểm nghiệm thật giả, xác nhận có phải giống với ấn tín trên mật tin kia hay không.

Thẩm Thiếu tướng quân đã đem phong mật tin kia giao cho người tín nhiệm, nếu ta nuốt lời, người của ngươi đem mật tin kia công khai, ta xem như tự hủy tương lai, đợi hoàng thất T`êthị ta đại loạn, Huy`ên Sách Quân cũng có thể san bằng Trường An."
Nguyên Sách mở tráp ra, một lát sau nâng mắt lên: "Thành giao."
- -----
Đỉnh điện dày nặng, nguy nga cao ngất, mái cong có kim long chiếm cứ, ngói xanh lưu li tươi sáng rực rỡ.
Dưới bậc thang c`âm thạch tráng thạch trắng, Nguyên Sách một thân áo bào cổ lật đen tuy`ên, khoác tia nắng ban mai đứng ở nơi đó, giơ hai tay mặc cho nội thị kiểm tra.
Khi lại l`ần nữa đứng trước toà cung điện mà mình muốn huỷ diệt nhất này, Nguyên Sách giờ phút này lại hoảng th`ần mà nghĩ ——
Không biết Khương Trĩ Y đã thu xếp xử lý nhà mới như thế nào, nàng đã nói sẽ xây cho hắn một cái Diễn Võ Trường, nói muốn xây một cái đình giữa h`ồ có thể ngắm tuyết đình, nói muốn tr`ồng một mảnh rừng hoa hạnh hoa, nghĩ thì rất nhi`êu, có làm kịp hay không đây? Hay là đang chờ hắn v`ề nhà r`ồi vẫn chưa làm xong.

Nội thị nhẹ nhàng chụp chụp quanh thân Nguyên Sách quanh thân, xác nhận không có khí giới, cười tiến lên dẫn: "Thẩm tiểu tướng quân vất vả, mời đi."
Nguyên Sách lấy lại tinh th`ần, xốc áo bào nâng ủng, đi từng bước một đi

lên bậc thang.

Mỗi một bước hướng lên trên, liền ngửi thấy mùi sát khí nặng thêm một phân.
Hơn trăm tên Kim Ngô Vệ, trong đó có 30 tên mang cung lớn trong tay. Một cái trọng cung như thế này, một mũi tên cũng đủ xuyên thẳng qua một người thân không giáp trụ, 30 người, một trận công thành chiến cũng không dùng đến cái số lượng này, lão hoàng đế vẫn cho hắn đủ mặt mũi ha, đủ phô trương.
Nguyên Sách dẫm lên bậc thang cuối cùng, vượt qua cửa điện, khoé mắt nhìn thoáng qua hai bên bình phong, đối diện với cặp mắt uy áp trên ngai vàng kia.
"Vi thần tham kiến bệ hạ." Nguyên Sách bình tĩnh tiến lên, rũ mắt xuống chắp tay hành lễ.
Ánh mắt nặng nề của Hưng Võ Đế từ trên cao rơi xuống, giọng nói khàn khàn vang lên: "Cũng biết trẫm triệu ngươi vào đây là vì chuyện gì?"
"Chính sách đối với Tây La đã sớm có định luận, trẫm vốn không cần làm điều thừa, hiện giờ còn phải nghị luận lại, ngươi nói, việc này là ai có lỗi?"
"Vi thần có lỗi."
"Có lỗi gì?"
Nguyên Sách nâng mắt lên: "Vi thần tru diệt sứ thần Tây La, lấy đầu nhị vương tử Tây La, ngỗ nghịch thánh ý, khi quân phạm thượng."
Hưng Võ Đế nhìn chằm chằm về phía Nguyên Sách, ngực phập phồng, dựng thẳng bàn tay lên, sau đó áp xuống thật mạnh.
Cửa điện chậm rãi khép lại, bình phong ầm ầm sập xuống, tiếng vũ khí kéo ra loảng xoảng, mười mấy tên Kim Ngô Vệ từ sau bình phong điên cuồng phóng ra, vây quanh hắn.
Hàng phía trước, cung thủ giương tay uốn gối ngồi xổm xuống, 30 mũi tên nhắm ngay Nguyên Sách ở giữa vòng vây.

"Thẩm Nguyên Sách, trẫm vốn tưởng rằng.....!Cho dù trong lòng ngươi có ý phản, cũng không nên ngu xuẩn đến mức vì một nữ nhân," Hưng Võ Đế từ trên long ỷ đứng lên, được nội thị dìu một bên, chậm rãi đi xuống đài cao, "Vì một nữ nhân, thân không giáp trụ, tay không tấc sắt đứng ở chỗ này mặc người làm thịt, Thẩm gia có nhi tử như thế, không biết Thẩm tiết sử ở trên trời có linh thiêng, thì sẽ có cảm tưởng gì?"

Nguyên Sách khoanh tay gật đầu: "Hoá ra bệ hạ tò mò cái này."
Hưng Võ Đế đứng yên ở bên ngoài vòng vây, nhìn tư thế hắn thoải mái, sóng êm sóng lặng như vậy, liền nheo mắt lại, muốn thủ thế.
30 tay cung thủ đồng thời giương cung bắn tên, nhưng nháy mắt tiếp theo, dây cung không hề có phản ứng.
Một chúng cung thủ đang kinh ngạc, Hưng Võ Đế bỗng nhiên ngẩng đầu. Trong chớp mắt cả điện thất thần, chỉ thấy thiếu niên huyền y thân hình như điện, lắc mình nhảy vọt lên cao, tiện tay rút đao bên hông một tên Kim Ngô Vệ cạnh bên: "Nếu bệ hạ tò mò như thế, vi thần đây liền đưa bệ hạ đi hỏi một chút."
Một chúng Kim Ngô Vệ đeo đao cuống quít rút đao vây lấy, Hưng Võ Đế được bảo vệ, hốt hoảng thối lui về sau.
Nhưng chỉ trong một cái chớp mắt, Nguyên Sách giơ tay chém xuống, liền giết ba người, lại đoạt một thanh đao khác, trở tay cầm đao trong bàn tay bên trái.
Nội thị hoảng loạn hướng ra ngoài hô: "Người đâu —— mau tới —— hộ giá ——!"
"Bệ hạ không cần hô, trong vòng một khắc, sẽ không có ai đến gần cái nhà giam ngài bện cho ta đâu." Nguyên Sách cong môi cười, "Nhưng mà, hiện tại, là nhà giam của ngài."
Con ngươi Hưng Võ Đế co rụt lại, đôi tay giấu dưới áo bào run rẩy co rút lên: "Ngươi, ngươi cùng nhi tử của trẫm....."
Nguyên Sách tay cầm song đao, xoay đao một phát, ánh đao trùng điệp, máu bắn ba thước.
Bên tai bỗng nhiên vọng lại đoạn đối thoại với Tề Duyên đêm qua ——
"Phụ hoàng cũng không tin tưởng ta, ta không thể hoàn toàn khống chế hoàng cung, điều ta có thể làm được —— thứ nhất, vào ngày mai, khi Thẩm phu nhân bị mời vào cung làm khách , ta có thể bảo đảm an toàn cho bà, giải nỗi lo phía sau cho Thẩm Thiếu tướng quân.

Thứ hai, ta có thể giữ chân đám canh giữ bên ngoài điện trong vòng một khắc, chỉ cần trong một khắc này, Thẩm Thiếu tướng có thể giết ra nội điện, ta liền có thể giúp Thẩm Thiếu tướng quân kim thiền thoát xác, xong việc cũng sẽ bảo toàn cho tánh mạng trên dưới toàn bộ Thẩm phủ ở Trường An lẫn Thẩm phủ ở Hà Tây Thẩm."
"Ngoại trừ những chuyện điện hạ nói, còn có một việc cần điện hạ làm."

"Thẩm Thiếu tướng quân, mời nói."
"Ta từng cầm được trọng cung của Kim Ngô Vệ trong sứ đoàn hòa thân, biết làm thế nào để phá hoại bộ phận kích phát tên mà không để lại chút manh mối nào, ngay cả cung thủ trước khi bắn cũng không thể phát hiện, ta giao bản vẽ cho điện hạ, nhờ điện hạ thay ta giải quyết đám cung thủ này, còn lại, một khắc là đủ rồi."
.....

Trời mưa to như trút nước, trong âm thanh đồ sát, bình phong tứ phía nội điện bị tạt lên từng dòng máu nóng hổi.
Một đợt lại một đợt xung phong liều chết, Kim Ngô Vệ theo tiếng ngã vào vũng máu, thi thể chồng chất trên mặt đất càng ngày càng nhiều, càng ngày càng không còn chỗ đặt chân, cung điện vốn uy nghiêm nghiễm nhiên trở thành một cái lò sát sinh hỗn độn.
Nguyên Sách một thân áo bào đơn bạc bị máu tươi bắn vào đến ướt sũng, có máu của người khác, cũng có máu của chính mình, ác chiến qua đi, thân trúng vài đao, lại vẫn sừng sững đứng ở giữa đại điện.
Mùi máu tươi tràn ngập bốn phía như thứ mùi vị làm nhân tâm phấn chấn nhất thế gian, Nguyên Sách chậm rãi nâng lên một gương mặt đầm đìa máu tươi đầm, trong mắt phản chiếu hình ảnh một người khoác hoàng bào đang nhìn thẳng vào hắn.
Năm ngón tay của Hưng Võ Đế chậm rãi nắm chặt chui đao, giơ hoành đao trong tay lên.
*
Một khắc sau, trên dưới hoàng cung khói bốc lên tứ phương, cấm quân xuất động, bao vây lấy nội điện.
Tề Duyên đứng thẳng người trên bậc thang trên cùng, ánh mắt chặt chẽ nhìn thẳng cửa lớn nội điện.
Cửa điện nặng nề mở ra, bên trong đại điện, thi thể nằm khắp nơi, máu đọng lại thành vũng.
Thiếu niên huyền y đưa lưng về phía cửa điện một tay nắm đao, một tay xách theo đầu thiên tử, giơ cao cao lên.
Ngoài điện, mọi người kinh hãi đến quên mất động tác, cũng đã quên phát ra tiếng.
Đám cung thủ đợi lệnh đã quỳ sẵn trước điện, tất cả mũi tên đều nhắm ngay bóng dáng thiếu niên.

T`êDuyên nhìn thân hình thiếu niên trước mặt giống Thẩm Nguyên Sách như đúc, khẽ đưa tay thủ thế, nhẹ nhàng nhắm mắt lại, dựng thẳng bàn tay lên, phất mạnh xuống.
Vạn tiễn cùng bắn, xuyên thẳng qua, thiếu niên ngã xuống thẳng tắp.
Năm Hưng Võ thứ mười ba, đế tao ngộ ám sát trong hoàng cung, tứ hoàng tứ lấy thân phận thứ trưởng tử thuận vị đăng cơ, lấy niên hiệu là Vĩnh Ninh.
Sách sử ghi lại rằng, Thẩm Nguyên Sách, tự Phụng Chi, nhi tử của ti`ên Tiết độ sứ Hà Tây, mười lăm tuổi vào Hà Tây Huy`ên Sách Quân, 18 tuổi suất quân đánh lui Bắc Yết, liên chiến liên thắng, lật tung vương đình Bắc Yết, nổi lửa đốt vương lăng Bắc Yết, từ đây đã có danh chiến th`ân.

Mười chín tuổi bình định Hà Đông phản loạn, khôi phục đất quan nội, lấy đ`âu tặc, được phong là Chiết Xung H`âu, hai mươi tuổi ám sát thiên tử đương tri`âu, năm cập quan, vạn tiễn xuyên tâm mà chết..

Chương 97: Chương 97

Nguyên niên Vĩnh Ninh, tân đế đăng cơ, tháng giêng tân niên, xử trí hai kiện quốc chính sự.
Một, trị Thẩm Thị Nguyên Sách tội thí quân.
Y theo luật pháp Đại Diệp, kẻ mưu nghịch phải trảm, cũng tội liên đới tam tộc, phụ tử phải chết, mẹ con thê thiếp, huynh đệ tỷ muội, tổ tôn cùng bộ khúc, của cải, điền trạch bị tịch thu nhập quan, bá thúc phụ, nhi tử huynh đệ phải lưu đày ba ngàn dặm.
Thẩm thị môn nhân thưa thớt, vị hôn thê của người này vào năm Hưng Võ thứ mười hai cũng đã giải trừ hôn khế, trong vòng tam tộc chỉ còn lại một mẫu thân, cùng với tôi tớ gia đinh trong Thẩm phủ Trường An, Thẩm phủ Hà Tây y luật luận xử, răn đe cảnh cáo.

Lại vì trên dưới Thẩm thị không có ai tham dự mưu nghịch, nên Huyền Sách Quân không bị liên lụy, do Mục thị tạm lãnh, vẫn như cũ đóng giữ Hà Tây.
Thứ hai, tân đế liền ngưng hẳn chuyện hoà thân giữa Đại Diệp cùng Tây La, tiến hành bàn bạc đàm phán với Tây La.
Tân đế phản đối sách lược của tiên đế lúc sinh thời, muốn lấy chính sách thương mậu hai bên cùng có lợi để giao hảo cùng Tây La.
Lão vương Tây La đau đớn vì mất con thứ, nhưng do mầm hoạ hòa thân cũng từ nhị vương tử Tây La mà ra, nên không thể truy cứu Đại Diệp, thêm tuổi tác đã cao, không còn sức lực nữa, nên đã lệnh cho đại vương tử Tây La thay mình nhiếp chính.
Đại vương tử Tây La vốn đã có ý thân cận, học tập Trung Nguyên để làm nước nhà phồn vinh hơn, nguyện tiếp nhận đàm phán hoà bình với tân đế Đại Diệp, cùng Đại Diệp kết minh, đạt thành thắng lợi cho đôi bên.
Phong ba bão táp mở màn với chuyện Đại Diệp cùng Tây La hòa thân, đến đây chính thức kết thúc.

Khi hết thảy đều trần ai lạc định, thế nhân nhắc đến Hưng Võ Đế, có người biểu dương vị hoàng đế thời trẻ khi tại vị đã chấn hưng vũ lực Đại Diệp, cũng có người án vị hoàng đế này lúc tuổi già đánh mất sơ tâm, hy sinh nữ nhi công thần đổi lấy hoà bình, nghi kỵ võ thần, có thể nói, thành cũng hưng võ, bại cũng hưng võ.
Luận đến Thẩm Nguyên Sách, trên dưới triều đình tuy không biết cụ thể chân tướng chuyện xảy ra ngày hôm đó, nhưng cũng đoán được chuyến đi đó của Thẩm Nguyên Sách một mình về Trường An, thật sự là đi dự Hồng Môn Yến.

Cái gọi là hành thích vua hoặc là bất đắc dĩ tự vệ hay là giết ngược, đều là ngã xuống vì Đại Diệp, ai cũng bóp cổ tay thở dài cho thiếu niên danh tướng.
Nghe nói một tháng sau khi Thẩm Nguyên Sách chết, Vĩnh Doanh công chúa dâng thư tự thỉnh huỷ bỏ phong hào công chúa, chỉ còn danh quận chúa, từ đây định cư ở Hà Tây, được tân đế đáp ứng.
- ------
Khương Trĩ Y đứng trong đình viện, nhìn từng gương mặt quen thuộc đang bận rộn trong phủ, lộ ra ý cười an tâm.
Tân đế kê biên tài sản Thẩm phủ ở Hà Tây cùng với Trường An đều chỉ là làm cho có lệ, kỳ thật đã cho người treo đầu dê bán thịt chó, Thẩm phu nhân cùng Thanh Tùng hiện giờ đang trên đường đến Hà Tây, tôi tớ gia đình còn lại trong Thẩm phủ ở Trường An bên kia đều không phải là thân tín, nên đều thả ra ngoài, Thẩm phủ ở Hà Tây này mới có nhiều người tâm phúc, tất cả đều chuyển đến Dao Quang viên.
Khương Trĩ Y dẫn theo tỳ nữ kiểm kê xong từng cái lễ vật từ phương xa đưa tới, dọn vào trong nhà mới của mình, sau đó một mình cùng Kinh Chập đi vào thư phòng, ngồi ở bên cửa sổ bắt đầu mở ra thư tín và lễ vật gửi đến.
Phong thư đầu tiên là của cữu cữu, cữu cữu vẫn là báo bình an cho nàng như cũ, nói trong nhà mọi việc đều tốt, chỉ là Chung thị hiện giờ không thể chống đỡ được vị trí chủ mẫu nữa, hai người đã quyết ý hòa li, mà Hứa thị không muốn đánh vỡ quy củ, lấy thiếp thượng vị, cho nên đệnghị hắn nghênh thú tân thê, cữu cữu hỏi, nàng thấy cái đệnghị này như thế nào.
"Như vậy cũng tốt," Khương Trĩ Y nói chuyện với Kinh Chập đứng bên

cạnh, "H`âu môn cũng phải có đương gia chủ mẫu, Hứa di nương tuy là người tốt, hành xử không thể bắt bẻ, nhưng nếu đỡ thiếp thượng vị thì sẽ có tổn hại cho con đường làm quan của cậu, cả h`âu phủ cũng sẽ bị người ta coi thường."
Kinh Chập cười nói: "Quận chúa hiện giờ quả thật là người làm đương gia, suy xét càng thêm chu toàn, theo nô tỳ thấy, quận chúa khi h`ôi âm nhớ nhắc nhở h`âu gia lúc nào chọn tân nhân, chú ý phẩm hạnh đối phương, chớ lại bước vào vết xe đổ của Chung thị là được."
Khương Trĩ Y âm th`âm chấp nhận gật gật đ`âu, bỏ thư tín của cữu cữu xuống, lại mở ra phong thư thứ hai, là từ Bùi Tuyết Thanh, vừa xem vừa nói cùng Kinh Chập: "Tuyết Thanh a tỷ nói, năm trước khi huynh trưởng tỷ ấy quyết tâm nhập sĩ xong, trong lòng tỷ ấy cũng có sở cảm, quyết định mở một y quán ở thành Trường An, trù bị đến nay, y quán đã dựng xong r`ôi."
"Xem ra Bùi cô nương sau khi chính tay đâm kẻ thù, là thật sự tỉnh lại."
Khương Trĩ Y khẽ chớp chớp mắt: "Nhưng mà Tuyết Thanh a tỷ sau này có lẽ sẽ không gả ch`ông quá."
"Có lẽ vậy, nữ tử cũng đâu phải là nhất định phải gả ch`ông."
Khương Trĩ Y nghe trong lời Kinh Chập có đi`âu ẩn ý.

Trước đây Kinh Chập dưỡng thương ở y quán huyện Trịnh cũng có cùng một vị học đ`ôxem nhau vừa mắt, sau này vì nàng ấy bôn ba lui tới giữa Hà Tây Trường An, nên đoạn nhân duyên đó li`ên gác lại.

Hiện giờ yên ổn r`ôi, Khương Trĩ Y vốn muốn thay Kinh Chập làm chủ việc hôn sự này, nhưng Kinh Chập không muốn rời nàng đi Trường An, cũng không muốn đối phương vứt gia bỏ nghiệp tới Hà Tây, li`ên kết thúc với đối phương.
"Tương lai còn dài, có lẽ có thể gặp gỡ người mới, nếu lại gặp lương nhân, xuất giá cũng rất tốt, nếu chưa gặp, có thể làm chuyện mình thích cũng tốt mà." Khương Trĩ Y nói, xếp thư Bùi Tuyết Thanh lại, lại mở ra thư từ Bảo Gia.
Bảo Gia a tỷ trước sau như một, vẫn lời ít mà ý nhi`âu, nói nàng ấy đưa lễ tới Hà Tây trước, còn người thì trễ một chút cũng đến Hà Tây.

Cái thành Trường An này ở không còn thú vị, trai lơ trong phủ công chúa cũng chả còn thấy hứng thú, nên đều thả đi ra ngoài hết, hiện giờ không có gì làm, không bằng tới Hà Tây giải sầu.
Khương Trĩ Y cười cười đọc xuống, cách hai ngàn dặm đều nghe được tiếng Bảo Gia a tỷ gảy bàn tính nha.
"Bùi Tử Tống nói, từ năm trước khi ta bỏ ra hết gia tài trợ cấp bá tánh Hạnh Dương, thì ở Hạnh Dương ta chính là nữ Bồ Tát sống á nha."
Khương Trĩ Y đọc tin lại trêu ghẹo Kinh Chập, "Nói cái gì đâu ấy, gia tài nhà ta còn chưa hết đâu, bao nhiêu đó có là gì, chúng ta quay đầu lại kiểm kê một chút, sản nghiệp tại Trường An hiện giờ cũng không quá tiện xử lý, không bằng bán hết của cải lấy tiền mặt, sau đó đến Hà Tây đặt mua sản nghiệp mới vậy."
Khương Trĩ Y tiếp tục xem tin, lại nhìn thấy Bùi Tử Tống nói Hạnh Dương hiện giờ đã là khôi phục sinh cơ, bá tánh đã phong cho Tam Thất bọn họ cái danh 101 anh hùng Huyền Sách Quân.
Khương Trĩ Y đưa mắt nhìn về hướng Đông Nam thất thần một lát, lẩm bẩm nói: "Chờ an ổn một chút, đi Hạnh Dương thăm Tam Thất bọn họ, mời bọn họ uống ly rượu mừng đi."
Sau khi cẩn thận cất bốn phong thư đi, Khương Trĩ Y ngồi ở trước cửa sổ, nâng má nhìn cảnh xuân tươi đẹp bên ngoài.
Trong bốn phong thư đều nói những chuyện khác nhau, nhưng điểm tương đồng duy nhất, là chưa từng có ai hỏi đến Nguyên Sách.
Bọn họ cố tình không đề cập tới, có lẽ là không muốn làm nàng thương tâm, lại có lẽ là bọn họ đã mơ hồ suy đoán ra chân tướng, biết không nói đến mới là bình an.

Trước khi đi, Nguyên Sách có nói qua kế hoạch của hắn với nàng, Khương Trĩ Y đoán được Tề Duyên phái thủ hạ làm thế thân cho Nguyên Sách, nhưng một trận ác chiến như thế, Nguyên Sách nhất định cũng bị thương, nếu không lấy cước trình hắn ra roi thúc ngựa, sẽ không trì hoãn thời gian đến nay.
Lúc ấy Nguyên Sách đi Trường An, dù chưa mang theo một binh một tốt, nhưng kỳ thật có Lý Từ Phong lẳng lặng theo sau.

Có Lý Từ Phong ở đó,thương thế của hắn hẳn là có thể được băng bó tốt nhất.

Thật sự rất muốn nhìn thấy hắn liền nha, muốn an ủi những vết sẹo mới của hắn nữa.
Khương Trĩ Y nghĩ nghĩ, lấy từ trong tráp một bên một ra một tờ giấy viết thư.
Là mật tin báo bình an thu được từ Nguyên Sách hồi tháng giêng, không phải dùng bút tích của Thẩm Nguyên Sách, mà là bút tích của chính Nguyên Sách, chỉ viết một câu ——
"Trên đường ruộng hoa nở, đang chậm rãi trở về."
Khương Trĩ Y nâng mắt lên, nhìn cây hoa hạnh tươi tốt bên ngoài cửa sổ, cả cây đều phủ một lớp hoa trắng như tuyết um tùm, khẽ toả hương thoang thoảng trong đình viện.
Hoa đều đã nở rồi, khi nào hắn trở về đây?
Đang căng má rầu rĩ suy nghĩ, trước mắt bỗng nhiên có bóng một mũi tên hiện lên, mũi tên như sao băng phá không, nháy mắt tiếp theo liền xoạc một tiếng, cắm sâu ba phân vào thân cây.
Một trời hoa hạnh trắng trên cây bị mũi tên đánh động nên ào ào rơi xuống, gió xuân thổi thốc lên từng luồng hoa hạnh như mưa bay đầy trời.
Khương Trĩ Y chậm rãi ngồi dậy, ngơ ngác nhìn một màn quen thuộc, trái tim cũng giống như cây cổ thụ kia, bị mũi tên làm chấn động đến nhảy lên thình thịch.
Mang theo vài phần do dự gần hương tình khiếp, Khương Trĩ Y chậm rãi đứng lên từ chỗ cửa sổ, từng bước một đi ra ngoài.
Đình viện, thiếu niên một áo đỏ đón gió mà đứng, vạt áo bay bay, ánh mắt đầu tiên nhìn thấy nàng, liền buông cung trong lòng bàn tay xuống, cong khóe môi lên, mở rộng hai tay về phía nàng.
Đại hôn ngày ấy, nàng nói hắn mặc đồ đỏ đẹp.
Khương Trĩ Y trong nháy mắt lệ nóng doanh tròng, kéo váy chạy như điên về phía hắn, tà váy bay bay trong gió, người liền đâm sầm vào trong lòng ngực hắn.

Nguyên Sách xiết chặt cánh tay ôm lấy nàng, nhắm mắt lại, cằm nhẹ nhàng cọ cọ đỉnh đầu nàng, giống như đang cảm thụ nàng thật sự ở đây: "Đã trở lại, về sau là chỉ còn là Nguyên Sách của một mình nàng."
Khương Trĩ Y ôm chặt lấy eo hắn, nghe nhịp tim đập đầy sức sống tiếng của hắn, ngửi hơi thở làm người an tâm của hắn, nhắm mắt lại: "Là Nguyên Sách của một mình ta."

Ôm nhau một lúc lâu, bỗng nhiên một tiếng bước chân vang lên, Cốc Vũ ôm một cái hộp gỗ con đi đến: "Quận chúa, cô gia, có đồ từ trong cung Trường An tới, không biết khi nào là lễ tân gia của Thánh Thượng đưa cho quận chúa hay không."
Hai người cùng nhau mở mắt ra.
Nguyên Sách nheo đôi mắt nguy hiểm lại, cắn răng nói từng chữ: "Ta hình như còn chưa chết mà?"
Khương Trĩ Y liền nghẹn, nhẹ nhàng cào hắn một chút, bảo hắn bớt nói mấy chuyện không may mắn đi, rồi quay đầu lại hỏi Cốc Vũ: "Cái gì vậy?"
Cốc Vũ mắt thấy hai người gắn bó keo sơn ôm nhau, một phân một hào cũng không chịu tách ra, ngay cả lễ vật của Thánh Thượng tới cũng không hề có ý bớt chút thời gian đi xem, liền đi lên trước tới, mở cái hộp ra cho bọn họ.
Một chiếc mũ chiến đấu màu đen vàng có cấu tạo như mũ tướng quân liền đập vào mắt, trên mũ chiến đấu còn có gắn một miếng giáp, khi thả xuống vừa lúc che khuất gương mặt.
Đây không phải là cho nàng, mà là cho Nguyên Sách.
Nguyên Sách hiện giờ không thể lấy gương mặt này vào Huyền Sách Quân, đây là ám chỉ của Tề Duyên, ý nói Nguyên Sách có thể đổi một thân phận khác về làm tướng quân của hắn.
Nhưng mà Tề Duyên không biết, Nguyên Sách ở trong Huyền Sách Quân vốn dĩ đã có một thân phận mang mặt nạ khác.
Tám năm trong kiếp thám báo đã tích cóp cho hắn nhiều uy vọng, hai chữ Gai Trúc trong lòng mỗi một binh lính Huyền Sách Quân cũng chiếm phân lượng không thua "Thẩm Thiếu tướng quân".
Khương Trĩ Y vừa nghĩ đến đây, chợt nghe trên đỉnh đầu tiếng Nguyên Sách nhẹ nhàng chậc một tiếng: "Không nhận, trả về, đánh trận mười năm vừa mới nghỉ ngày đầu tiên, có thể có mắt nhìn chút được hay không?"
Nói xong khom người bế chặn ngang Khương Trĩ Y lên một phen.
Khương Trĩ Y kinh hô, ôm lấy cổ hắn, được hắn một đường vững vàng ôm đi về hướng phòng ngủ: "......!Làm cái gì vậy?"
Nguyên Sách cúi đầu nhìn người trong lòng ngực cười cười: "Làm quận mã của nàng.".

Chương 98: Chương 98

Đêm xuân tháng ba, trong phòng tắm sương khói mịt mờ, Khương Trĩ Y giống như một con cá ướt đẫm bị vớt lên từ trong bồn tắm, bọc vào trong chăn mỏng mềm mại, nhẹ nhàng được bế ngang lên.

Nguyên Sách rũ mắt xuống, thấy vẻ ửng hồng trên mặt người trong lòng ngực vẫn chưa tan, cánh tay trần mịn màn thon thả hữu khí vô lực vịn lên đầu vai hắn, hai mắt híp lại như một con mèo con, xem ra đã được hầu hạ đến rất thoải mái.

Được ôm vềphòng ngủ, thả lên trên giường, Khương Trĩ Y ngửi ngửi khí vị còn chưa tan đi trong màn, nhíu nhíu mũi, ấm ách oán giận nói: "Đều là mùi của chàng thôi! ! "
"Đều là của ta?" Đuôi lông mày Nguyên Sách nhướng lên, đưa mắt nhìn vềmột bên, "Hay nàng nghĩ thêm chút nữa xem.

"
Khương Trĩ Y theo ánh mắt hắn nhìn thấy cái khăn còn đang chưa khô trải ở trên đệm giường.

Từ tháng hai Nguyên Sách trở vềnhà, liên tiếp mấy ngày mỗi đêm đều đổi một cái đệm giường, đổi đến mức bọn tỳ nữ mặt đỏ tai hồng, hai người nghĩ lại một chút, quyết định không làm dơ đệm giường nữa, làm dơ khăn vậy, tốt xấu gì thì giặt sạch khăn cũng đỡ hơn một chút.

Khương Trĩ Y đưa tay đẩy hắn: "Chuyện đó cũng là tại chàng.

"
Nguyên Sách uốn gối chống mép giường, cười cười cúi người xuống, lau

khổ cả người đang ướt dầm dề, lấy tay kéo tâm y của nàng, kéo cho người ngồi dậy, để nàng dựa vào trong lòng ngực chính mình, đẩy mái tóc dày như rặng mây đen của nàng ra.

Khương Trĩ Y muốn dịch người một chút, nhưng vừa động thì chân liền ngăn không được mà hơi hơi phát run.

Khi một vị tướng quân hoành đao lập mã, tung hoành sa trường lại nhàn rỗi ở nhà, mười tám ban võ nghệ không có chỗ phát huy, thì giường thê tử hắn chính là chiến trường của hắn.

Khương Trĩ Y chống chỗ nào cũng thấy thân thể đều bủn rủn, quay đầu lại nhìn hắn: "Hay là chàng nên về quân doanh đi thôi! ! "
Nguyên Sách đang cột tâm y lại đàng hoàng giúp nàng, kéo chăn lên: "Hử?"
"Ta cảm thấy Mục tướng quân lâu lâu lại tới tìm mọi cách hồi báo quân tình với chàng, cũng thật tội nghiệp quá.

"
"Phía Tây cùng phía Bắc đều ngừng chiến, hiện giờ có quân tình chỗ nào chứ, hắn ăn no căng tới nói lời vô nghĩa thôi.

"
"Vậy mấy hôm không có quân tình không phải cũng nên luyện binh sao?"
"Cho nên?"
Khương Trĩ Y giơ đôi mắt mông lung ngửa đầu nhìn hắn: "Chàng đi luyện binh đi, chàng đừng luyện ta nữa! ! Lấy uy vọng của Gai Trúc ở trong quân, nhất định luyện ra trò giỏi hơn thầy, chỗ đó mới là nơi A Sách ca ca ta dụng võ.

"
Nguyên Sách cười đến bả vai run lên, cúi đầu ôm lấy người: "Đêm nay không phải nàng ngứa tay trước sao?"
"Vậy sao chàng không cản ta?"
"Tiểu tổ tông, ta còn cản không được chính mình, ta làm sao cản nàng?"
Khương Trĩ Y lau lau nước mắt hối hận: "Ngày mai nhất định, ngày mai ta

nhất định nhịn không chạm vào chàng, chúng ta phải cùng nhau nghiêm khắc, kiềm chế bản thân.

"

"Ngày mai đúng là thật sự không được phá giới.

"

Khương Trĩ Y sững sờ.

"Quên ngày mai là ngày gì rồi?"
Khương Trĩ Y đầu óc mê muội mà nhớ lại, vừa tỉnh thần một cái, liền đứng thẳng lên khỏi lòng ngực hắn.

Hôm sau, tại Mộ viên Thẩm gia, ngoại thành Cô Tang.

Mặt trời lên cao, giữa tầng tầng lớp lớp cây cối chen chúc trong rừng, ánh mặt trời chiếu qua mộ bia mới lập, Khương Trĩ Y cùng Nguyên Sách một thân xiêm y màu trắng, sóng vai đứng ở trước mộ, lẳng lặng nhìn Thẩm phu nhân chấp bút, ghi từng nét mực đen xuống ba chữ "Thẩm Nguyên Sách" đã được điêu khắc sẵn.

Hai người trước sau tiến lên dâng hương, cúi người bái tế.

Kỳ thật khi tháng giêng, lúc Nguyên Sách kết thúc hết thảy, vốn định lập tức cho người dời mộ Thẩm Nguyên Sách, nhưng dời mồ là đại sự, có rất nhiều chuyện phải chú ý, tuy bản thân Nguyên Sách hành sự không có gì kiêng kỵ, nhưng trong chuyện liên quan đến huynh trưởng vẫn là nghe kế mẫu an bài, chọn ngày hôm nay, vào tiết thanh minh này.

Nhìn trước mộ phần bền chắc kiên cố có thể che mưa chắn gió trước mặt, trong đầu Khương Trĩ Y lại lần nữa hiện ra ngôi mộ cô đơn không có bia năm nào.

May mắn thay, anh hùng cuối cùng đã không phải chôn thân nơi núi hoang, có thể quy táng về phần mộ tổ tiên.

Chỉ là sau khi lấy được thư tay của Kiến Vi thiên sư, khó tránh khỏi càng lúc càng cảm thấy tiếc hận, bất luận là cái kiếp trước theo như lời của Kiến Vi thiên sư, hay kiếp này mà bọn họ đang trải qua, Thẩm Nguyên Sách mãi mãi ngừng lại ở năm 18 tuổi.

Lúc trước, trước khi mọi thứ đều trần ai lạc định, Khương Trĩ Y vẫn luôn do dự không biết có nên nói chân tướng chuyện thoại bản cho Nguyên Sách nghe hay không, sợ hắn ghét Kiến Vi thiên sư lại thao túng cuộc đời hắn.

Chờ khi tháng hai hắn trở về nhà, nàng mới rốt cuộc hạ quyết tâm, đem phong thư tay kia cho hắn xem.

Không thể tưởng được Nguyên Sách thế mà trầm mặc thật lâu, sau đó câu đầu tiên nói ra lại là, đáng tiếc Kiến Vi thiên sư nhìn thấy thiên cơ, nhưng lại không cứu huynh trưởng.

Trước đây Khương Trĩ Y ở Thái Thanh Quan cũng từng hỏi Trương đạo trưởng câu này, Kiến Vi thiên sư đã nhìn thấy được thiên cơ, vì sao không thể thay đổi số mệnh những người khác nữa?
Trương đạo trưởng nói, mọi việc đều là từ nhân quả, do ai dựng lên, mới có thể kết quả cho người đó.

Khương Trĩ Y mới hiểu được, Thẩm Nguyên Sách lấy thân phận con trai độc nhất của Thẩm gia mà chết, chuyện này không có quan hệ với tiên đoán của Kiến Vi thiên sư.

Nhân quả của hắn không phải ở chỗ Kiến Vi thiên sư.

Nhưng Khương Trĩ Y vẫn nhịn không được nghĩ, nhân quả của Thẩm Nguyên Sách thế nào cũng phải ở chỗ một ai đó.

Ở một viễn cảnh kiếp sau thuộc về chính hắn, có lẽ hắn cũng có thể có được một kết cục khác.

Khương Trĩ Y chống vai Nguyên Sách cảm khái: "Nếu là hắn còn sống

nha, hiện giờ phỏng chừng ngày ngày đều đứng trước mặt ta khoe khoang, nói —— hắc, quận chúa đấu với ta lâu như vậy, còn không phải đi theo đệ đệ ta, kêu ta một tiếng huynh trưởng, ngươi nói xem hai ta ai thắng? "

Nguyên Sách liếc mắt nhìn nàng: "Nghĩ cũng thật ủy khuất nàng, phải theo hàng bối phận của ta.

"
"Ta sao lại ủy khuất chứ, Tuyết Thanh a tỷ khẳng định đứng ở bên ta, có Tuyết Thanh a tỷ giúp ta nói chuyện, hắn còn không phải chả dám lên tiếng nói một chữ nào?" Khương Trĩ Y hất cằm lên, "Cuối cùng người thắng, vẫn là ta.

"
"Nếu tính như vậy, địa vị thấp nhất ở Thẩm gia chúng ta là huynh trưởng, ta còn có thể xếp trên huynh trưởng một bậc.

" Nguyên Sách ôm cánh tay nhìn bia mộ trước mặt, vừa lòng mà chậc một tiếng.

Hai người từ Mộ viên đi ra, đưa Thẩm phu nhân lên xe ngựa, rồi sau đó quyết định một đường đi bộ trở về thành.

Nguyên Sách nắm tay Khương Trĩ Y đi giữa cái không khí mát mẻ của trời xuân, bỗng nhiên nghe thấy nàng hỏi: "Chàng nói xem, nếu như huynh trưởng chàng ở trên trời biết chàng cho hắn thêm một cái tội danh mưu nghịch hành thích vua như vạy, có khi nào đợi tối trời, vào mộng tìm chàng tính sổ không?"
"Ta không phải cũng cho hắn thêm công tích thiếu niên thiếu phong Hầu sao?" Nguyên Sách nhướng mày, "Thị phi ưu khuyết, để đời sau bình luận, danh lợi sau này cũng chỉ là vô nghĩa.

"
"Vậy còn chàng?" Khương Trĩ Y lắc lắc tay hắn, nghiêng đầu nhìn hắn, "Nếu ngay cả tên họ cũng chưa từng lưu lại, chàng có tiếc nuối không?"
"Không phải có nàng mỗi ngày kêu ta 800 lần rồi sao?" Nguyên Sách cười

nhìn lại nàng.

Có lẽ hắn đã từng cảm thấy không cam lòng, đã từng cảm thấy bất công, nhưng hôm nay ——
Ở một nơi thế nhân không ai biết hắn, không ai biết tên họ hắn, nhưng có nàng gọi tên họ hắn, liền hơn cả ngàn ngàn vạn vạn người trên thế gian này.

Khương Trĩ Y cười rộ lên, cùng hắn sóng vai bước chậm rãi đi về phía trước.

Nhìn bầu trời xanh trong không gợn bóng mây, phong cảnh núi non mùa xuân tươi đẹp, bên cạnh lại có thảm cỏ xanh khắp nơi, hoa đua nhau nở, đúng là quan cảnh xuân cùng cảnh minh, tứ phương an bình.

Nếu khói lửa lại bốc lên, hắn liền lại làm chiến thần của thế nhân.

Nếu thiên hạ an bình, hắn liền làm Nguyên Sách của một mình nàng.

【 lời cuối sách 】

Năm Vĩnh Ninh thứ ba, Bắc Yết nhân cơ hội Huyền Sách Quân mất đi chiến tướng, liền ngóc đầu trở lại.

Từ sau năm Hưng Võ thứ mười một bị bại dưới tay Thẩm thị, Bắc Yết đã chuẩn bị sức lực bốn năm, muốn rửa mối nhục xưa, cử binh hùng tướng mạnh xâm chiếm Hà Tây.

Lúc biên quan Đại Diệp báo nguy, một vị tướng quân che mặt đột nhiên ngang trời xuất thế, suất lĩnh Huyền Sách Quân nghênh địch, đối chiến với mười vạn kỵ binh Bắc Yết, một trận chiến phong thần, khiếp sợ tứ hải.

Bắc Yết căm phẫn mà cử binh tiếp tục tấn công, lại thất bại thêm một, phải vội vàng rút lui.

Huyền Sách Quân thừa thắng xông lên, một đường xông tới, đánh đâu

thắng đó, không gì cản nổi, thế như chẻ tre, giết tới tận vương đình Bắc Yết.

Hau mươi vạn quân hùng mạnh của Bắc Yết toàn quân bị diệt còn chưa tính, nay gặp phải tai ương diệt tộc, mà ngay cả khuôn mặt của chủ soái mới Huyền Sách Quân vẫn chưa được nhìn một cái.

Trên dưới Đại Diệp cũng kinh ngạc cảm thán, bổn triều trong vòng mấy năm nay vậy mà gặp được hai vị thiếu niên tướng quân tài cao bát đẩu, trăm năm khó gặp.

Nghe nói vị tướng quân này từ lúc mười tuổi đã vào Huyền Sách Quân, là thám báo tinh nhuệ nhất của Huyền Sách Quân, nên hơn mười năm nay chưa ai từng thấy khuôn mặt thật của hắn, chỉ biết trong quân hắn có danh hiệu là "Gai Trúc", không ai biết được tên họ thật là gì.

Sau khi tìm tòi nghiên cứu, có người kinh ngạc phát hiện ra dưới lớp mặt nạ của vị tướng quân kia, chính là một người có khuôn mặt lẫn thân hình vô cùng giống thiếu niên Thẩm thị đã quá cố vào nguyên niên Vĩnh Ninh, giọng nói cũng rất giống, nhất thời lời đồn đãi nổi lên bốn phía, thuyết âm mưu cũng đa hình vạn trạng.

Năm Vĩnh Ninh thứ tư, thế nhân mới biết trên đời này Thẩm Nguyên Sách vẫn còn một bào đệ sinh đôi, vì năm đó Kiến Vi thiên sư tiên đoán sẽ có đôi song sinh tử họa quốc, nên cả đời phải ẩn nấp ở chỗ tối, không được nhìn thấy ánh mặt trời.

Cả triều chấn động, Vĩnh Ninh Đế cảm thán, than rằng kỳ tài ngút trời không nên để mai một như vậy, cũng không nên vì những tiên đoán vô căn cứ mà lo lắng vô lý, người này rong ruổi trên lưng ngựa nửa đời, lập chiến công hiển hách, hiện giờ cũng không sợ lộ thân phận mà cứu Hà Tây khỏi nước lửa, công bù tội, có thể miễn tội khi quân, cũng miễn tội liên đới cùng với trưởng huynh, phong làm Phá Quân Hầu, lệnh cho hắn lãnh Huyền Sách Quân, nguyện làm trung thần lương tướng, vĩnh viễn có thể sống dưới ánh sáng.

Nghe đồn sau khi thân phận Phá Quân Hầu được đưa ra ánh sáng, có người biết chuyện đi đến Dao Quang viên ở Cô Tang, đề nghị nếu Vĩnh Doanh quận chúa vẫn còn nhớ Thẩm thị Thẩm Nguyên Sách trong lòng, có thể xem Phá Quân Hầu như thế thân, tái tục tiền duyên.

Không ngờ vừa dứt lời, Phá Quân Hầu trừng mắt lạnh lẽo, từ trong đi ra.

Người tới hốt hoảng rời đi, trước khi đi, nhìn thấy ba chữ "Dao Quang viên" ghi trên biển hiệu phủ đệ, mới hậu tri hậu giác nhận ra —— Dao Quang, là ngôi sao thứ bảy trong chòm sao Bắc Đẩu, lại có tên khác là Phá Quân tinh, Vĩnh Doanh quận chúa cùng Phá Quân Hầu có lẽ đã sớm kết liên lí.

【— chính văn hoàn —】.